

SINETÖITY NEKTARI

PROFEETTA MUHAMMADIN (SAAS) ELÄMÄKERTA
SAIF-UR-RAHMAN AL-MUBARAKPURI

AR-RAHIQ AL-MAKHTUUM

SINETÖITY NEKTARI

PROFEETTA MUHAMMADIN (SAAS) ELÄMÄKERTA
SAIF-UR-RAHMAN AL-MUBARAKPURI

AR-RAHIIQ AL-MAKHTUUM

Sinetöity Nektari

Profeetta Muhammadin (SAAS) elämäkerta

Saif-ur-Rahman al-Mubarakpuri

Copyright © 2020 by Ar-Rahiiq Al-Makhtuum

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without written permission from the author.

Suomen Islamilainen Yhdyskunta

Lönnrotinkatu 22 Helsinki

Rabita.fi

islaminneuontakeskus.fi

ISBN 978-952-5951-17-2

SISÄLLYSLUETTELO

LUKU 1.	<i>Arabialaisista heimoista . . . . .</i>	7
LUKU 2.	<i>Hallintovalta arabien keskuudessa . . . . .</i>	17
LUKU 3.	<i>Arabien uskonnot . . . . .</i>	31
LUKU 4.	<i>Esi-islamalainen arabiyhteisö . . . . .</i>	41
LUKU 5.	<i>Muhammadin (SAAS) esivanhemmat ja suku . . . . .</i>	48
LUKU 6.	<i>Muhammadin (SAAS) syntymä ja neljäkymmentä vuotta ennen hänen kutsumustaan . . . . .</i>	57
LUKU 7.	<i>Sanoma ja profeettakutsumus . . . . .</i>	70
LUKU 8.	<i>Kutsun eri kaudet ja jaksot . . . . .</i>	81
LUKU 9.	<i>Ensimmäinen vaihe: ponnistelua kutsun tiellä . . . . .</i>	82
LUKU 10.	<i>Toinen vaihe: avoin sananjulistus . . . . .</i>	86
LUKU 11.	<i>Yleinen sosiaalinen boikotti . . . . .</i>	126
LUKU 12.	<i>Diplomaattisten neuvottelujen viimeinen vaihe . . . . .</i>	130
LUKU 13.	<i>Surun vuosi . . . . .</i>	133
LUKU 14.	<i>Kärsivällisyyttä ja sinnikkyyttä innoittavia tekijöitä . . . . .</i>	138
LUKU 15.	<i>Kolmas vaihe: Islamiin Kutsu Mekan ulkopuolella . . . . .</i>	149
LUKU 16.	<i>Islam esitellään arabialaisille heimoille ja yksittäisille henkilöille . . . . .</i>	155
LUKU 17.	<i>al-Israa' ja al-Mi'raaj . . . . .</i>	163
LUKU 18.	<i>Aqaban lupaukset . . . . .</i>	171
LUKU 19.	<i>Muuton etujoukko (Allahin tiellä). . . . .</i>	181
LUKU 20.	<i>Profeetan (SAAS) muutto . . . . .</i>	187
LUKU 21.	<i>Ensimmäinen vaihe: tilanne Medinassa muuton aikaan . . . . .</i>	199

LUKU 22.	<i>Uutta yhteiskuntaa rakennetaan . . . . .</i>	208
LUKU 23.	<i>Yhteistyö- ja hyökkäämättömyyssopimus juutalaisten kanssa . . . . .</i>	218
LUKU 24.	<i>Profeetta (SAAS) taistelukentällä. . . . .</i>	221
LUKU 25.	<i>Badrin taistelu: ensimmäinen ratkaiseva taistelu islamin historiassa . . . . .</i>	233
LUKU 26.	<i>Sotatoimet Badrin ja Uhudin välillä . . . . .</i>	260
LUKU 27.	<i>Uhudin taistelu . . . . .</i>	274
LUKU 28.	<i>Sotilasjoukkueet ja -tehtävät Uhudin taistelun ja Konfедераation taistelun välillä. . . . .</i>	331
LUKU 29.	<i>Al-Ahzaabin (konfедераattien) hyökkäys . . . . .</i>	347
LUKU 30.	<i>Bani Al-Mustaliqin (Muraisin) taistelu (shaban-kuussa vuonna 6 A.H.) . . . . .</i>	368
LUKU 31.	<i>Delegaatiot ja sotaretket Al-Muraisin taistelun jälkeen. . . . .</i>	376
LUKU 32.	<i>Toinen vaihe: islamilaisen toiminnan uusi luku. . . . .</i>	391
LUKU 33.	<i>Khaibarin valloitus (muharram-kuussa 7 A.H.) . . . . .</i>	410
LUKU 34.	<i>Satunnaisia hyökkäyksiä . . . . .</i>	422
LUKU 35.	<i>Kolmas vaihe . . . . .</i>	451
LUKU 36.	<i>Hyökkäys Tabukiin (Rajab-kuussa vuonna 9 A.H.) . . . . .</i>	475
LUKU 37.	<i>Tärkeitä tapahtumia, jotka tapahtuivat tuona vuonna. . . . .</i>	491
LUKU 38.	<i>Ihmiset omaksuvat Allahin uskonnon suurin joukoin. . . . .</i>	498
LUKU 39.	<i>Jäähyväispyhiinvaellus . . . . .</i>	520
LUKU 40.	<i>Matka Allahin, Ylhäisen, luo . . . . .</i>	530
LUKU 41.	<i>Profeetan talonväki . . . . .</i>	544
LUKU 42.	<i>Profeetan (SAAS) ominaisuudet ja tavat . . . . .</i>	555

LUKU 1

ARABIALAISISTA HEIMOISTA

Ei ole epäilystäkään siitä, että profeetta Muhammadin (SAAS) elämäkerta kuvastaa täydellisesti sitä suurenmoista sanomaa, jonka Jumala (SWT) välitti ihmiskunnalle saattaakseen sen monijumalaisuuden ja pimeyden suosta yksijumalaisuuden ja valon paratiisiin. Jotta saisimme aidon ja kattavan kuvan tästä sanomasta, meidän täytyy tutkia huolellisesti ja analysoida syvällisesti profeetan (SAAS) elämäkerta ja sen taustat. Tämän takia tässä kirjassa on omistettu kokonainen luku arabialaisten heimojen luonteelle ja kehitykselle ennen islamin nousua sekä niille olosuhteille, jotka ympäröivät profeetan (SAAS) kutsumustehtävää.

Arabien sijainti

Kielitieteellisesti sana ”carab” tarkoittaa autiota ja hedelmätöntä maata, jossa ei ole vettä eikä kasvillisuutta. Historian hämäristä alkaen tätä sanaa on käytetty Arabian niemimaasta ja sen asukkaista.

Arabian niemimaata ympäröivät lännessä Punainenmeri ja Sii-nain niemimaa, idässä Persianlahti, etelässä Arabianmeri, joka on osa Intian valtamerä, sekä pohjoisessa vanha Syyria ja Irakin osat. Alue on laajuudeltaan yli kolme miljoonaa neliökilometriä.

Maantieteellisen sijaintinsa ansiosta Arabian niemimaalla on aina ollut tärkeä rooli. Se on enimmäkseen aavikkoa ja hiekkaa. Tämän takia ulkopuoliset ja maahantunkeutajat pitivät sitä luok-

sepäsemättömänä. Paikallisille asukkaille se on kuitenkin kautta aikojen tarjonnut täydellisen vapauden ja riippumattomuuden, huolimatta siitä, että sen naapurissa on ollut kaksi mahtavaa suurvaltaa. Niemimaasta tuli vanhan maailman keskus ja sillä oli meri ja maayhteydet useimpiin tuon ajan kansakuntiin. Strategisen sijaintinsa ansiosta Arabian niemimaasta tuli kaupan, kulttuurin, uskonnon ja taiteen keskus.

Arabialaiset heimot

Arabit on jaettu sukulinjojen mukaan kolmeen ryhmään:

1. **Kadonneet arabit:** muinaiset arabit, joiden historiasta tiedetään vain vähän. Heitä olivat 'Aad, Thamuud, Tasm, Jadis, Imlaq ja muut.
2. **Puhtaat arabit:** he, jotka polveutuivat Ya'rub bin Yashjub bin Qahtanin jälkeläisistä. Heitä kutsuttiin myös Qahtanin arabeiksi.
3. **Arabisoituneet arabit:** he, jotka polveutuivat profeetta Ismaelin (AS) jälkeläisistä. Heitä kutsuttiin myös 'Adnanin arabeiksi.

Puhtaat arabit — Qahtanin arabit — asuivat alun perin Jemenissä ja koostuivat monista heimoista, joista kaksi oli hyvin kuuluisia:

- a. **Himyar:** tunnetuimmat esi-isät olivat Zaid Al-Jamhur, Quda'a ja Sakasic
- b. **Kahlan:** tunnetuimmat esi-isät olivat Hamdan, Anmar, Tai', Mudhhij, Kinda, Lakhm, Judham, Azd, Aws, khazraj ja Jafnan jälkeläiset — muinaisen Syyrian kuninkaat.

Kahlanin heimot lähtivät Jemenistä ja asettuivat Arabian niemiin eri osiin ennen suurta tulvaa (Maribin padon murtumista). Syy lähtöön oli se, että kaupankäynti oli romahtanut roomalaisten paineen alla. Miehitettyään Egyptin ja Syyrian roomalaiset hallitsivat nyt sekä meri- että maareittejä. Kahlanin ja Himyarin heimojen välinen kilpailu johti melko luonnollisesti Kahlanin evakkoon ja Himyarin asettumiseen Jemeniin.

Kahlanin siirtolaisheimot voidaan jakaa neljään ryhmään:

1. **Azd:** joka vaelsi Jemeniin, lähetti tiedustelijoita edeltäkään Imran bin Amr Muzaiqban johdolla, ja lopulta suuntasi pohjoiseen päin. Heidän muuttoliikkeensä yksityiskohdat voidaan tiivistää seuraavasti:

Tha'labah bin Amr jätti heimonsa Al-Azdin Hijaziin ja oleskeli Tha'labiyahin ja Dhi Qarin välisellä alueella. Kerättyään voimia hän suuntasi Medinaan, jonne lopulta asettui. Hänen jälkeläisiään ovat Aws ja Khazraj, jotka ovat Haritha bin Tha'labahin poikia.

Haritha bin Amr, joka tunnettiin nimellä Khuza'a, vaelsi jälkeläistensä kanssa Hijaziin, kunnes saapui Mar Az-Zahraaniin. Myöhemmin he valloittivat Haramin ja asettuivat Mekkaan, karkotettuaan ensin siellä asuvan Jurhumin heimon.

Imranin bin Amr ja hänen väkensä siirtyivät Omaniin, jonne he perustivat Azdin heimon, jonka jälkeläiset asuttivat Tihaman ja joita kutsuttiin nimellä Shanu'ahin Azd.

Jafna bin Amr suuntasi perheensä kanssa Syyriaan, jonne hän jäi ja pani alulle Ghassanidin kuningaskunnan, joka sai

nimensä sen Hijazissa olleen vesilähteen mukaan. Sen luona he pysähtyivät matkallaan Syyriaan.

2. **Lakhm ja Judham:** heihin kuului Nasr bin Rabi'a, Manadhiran isä, Hiran kuningas.
3. **Banu Tai':** he, jotka myös muuttivat pohjoiseen ja asettuivat niin sanotuille Aja- ja Salma-vuorille, jotka nimettiin tämän seurauksena Tai'-vuoriksi.
4. **Kinda:** he, jotka asuivat Bahrainissa, mutta jotka karkotettiin Hadramoutiin ja Najdiin, jonne he perustivat mahtavan hallituksen, muttei kuitenkaan kestänyt kauaa ennen kuin koko heimo hiipui pois.

Toinen Himyarin heimoista, jonka nimi oli Quda'a, jätti myös Jemenin ja oleskeli Samawan aavikolla Irakin rajoilla.

Arabisoituneiden arabien sukujuuret ulottuvat heidän mahtavaan isoisäänsä, Aabrahamiin (AS), joka oli kotoisin kaupungista nimeltä "Ar" (Ur). Se sijaitsi Eufraatin länsirannalla Irakissa läheltä Kuufaa. Kaivaukset ovat tuoneet esiin monia yksityiskohtia kaupungista ja Ibrahimin (AS) perheestä sekä silloin vallinneista uskonnollisista ja sosiaalisista olosuhteista. [Tafheem-ul-Qur'an, 1/553]

Tiedetään, että Aabraham (AS) muutti Arista Harraniin ja myöhemmin Palestiinaan, josta hän teki sanomansa tukikohdan. Hän vaelsi ympäriinsä alueella. Kun hän saapui Egyptiin, farao yritti kohdella kaltoin hänen vaimoaan Saaraa (RAA), mutta Allah (SWT) pelasti tämän, ja faraon juonittelu kostautui hänelle itselleen. Farao ymmärsi Saaran (RAA) voimakkaan kiintymyksen Allahiin (SWT) ja, tunnustaakseen Saaran (RAA) säädylisyyden

hän lahjoitti tyttärensä Haagarin (RAA) Saaran (RAA) palvelijaksi. Saara (RAA) antoi Haagarin (RAA) Aabrahamille (AS) vaimoksi. [Bukhari 1/474]

Aabrahan palasi Palestiinaan, jossa Haagar (RAA) synnytti Ismaa'iilin (AS). Saara (RAA) tuli niin kateelliseksi Haagarille (RAA), että hän pakotti Aabrahamin (AS) ajamaan Haagarin (RAA) ja tämän vauvan Hijaziin, lähelle pyhää taloa, puuttomaan laaksoon, joka oli alttiina tulville niin etelästä kuin pohjoisestakin. Ibrahiim (AS) valitsi heille paikan korkean puun alta. Paikka sijaitsee lähellä Mekan moskeijan seinää. Siellä ei ollut jälkeäkään muista ihmisistä tai vedestä. Aabraham (AS) palasi Palestiinaan jättäen vaimolleen ja vauvalleen vesikannun ja nahkaisen kotelon, jossa oli muutama taateli. Ei mennyt kauan, kun heiltä loppuivat sekä ruoka että vesi, mutta Allahin (SWT) suosioista vettä pulppusi esiin ja he selvisivät sillä jonkin aikaa. Tarinan Zamzamin lähteestä tuntevat kaikki. [Bukhari 1/475]

Toinen jemeniläinen heimo — nimeltä Jurhum Toinen — asetui Mekkaan Haagarin (RAA) luvalla sen jälkeen, kun he kerto- man mukaan olivat eläneet laaksoissa Mekan ympärillä. Sahih Al-Bukhari mainitsi, että tämä heimo saapui Mekkaan ennen kuin Ismaa'iil (AS) oli nuori mies, ja että he olivat matkanneet laakson läpi jo kauan ennen tätä tapahtumaa.

Aabrahamlla (AS) oli tapana aina silloin tällöin matkata Mekkaan tapaamaan vaimoan ja poikaansa. Näiden matkojen lukumäärä on vielä tuntematon, mutta luotettavat historialliset lähteet mainitsevat neljä.

Allah (SWT) sanoi kunnianarvoisassa Koraanissa, että hän antoi Aabrahamin (AS) nähdä unen, jossa tämä uhrasi poikansa Ismaelin (AS). Tämän seurauksena Aabraham (AS) nousi täyttämään hänen käskynsä:

”Kun he alistuivat, ja Ibraahiim painoi poikansa otsan maahan, Me huusimme hänelle: Aabraham! Sinä olet jo saattanut unen toteen.’ Näin Me palkitsemme hyväntekijät. Tämä oli ilmeinen koettelemus, mutta Me lunastimme hänen poikansa suurella uhrilla.” [Koraani 37:103-107]

1. Mooseksen kirjassa mainitaan, että Ismael (AS) oli kolmeitoista vuotta vanhempi kuin veljensä Iisak(AS). Ismaa’iilin (AS) urhauksesta kertovan tarinan aikajärjestys osoittaa, että uhraus todella tapahtui ennen Iisakin (AS) syntymää. Allahin (SWT) lupaus antaa Aabrahamille toinen poika, Iisak (AS), tuli vasta koko tarinan jälkeen.

Tämä tarina puhuu ainakin yhdestä Aabrahamin (AS) matkasta ennen kuin Ismaelista (AS) tuli nuori mies. Ibn ’Abbasin tietoihin perustuen, Al-Bukhari kertoi kolmesta muusta matkasta, joiden yhteenveto menee seuraavasti:

Tultuaan nuoren miehen ikään Ismael (AS) oli oppinut arabiaa Jurhumin heimolta, joka suuresti ihaili ja rakasti häntä ja antoi hänelle yhden naisistaan vaimoksi. Sitten Ismaelin (AS) äiti menehtyi. Abraham (AS) halusi jälleen tavata vaimonsa ja poikansa ja saapui Mekkaan Ismaelin (AS) avioliiton solmimisen jälkeen, muttei löytänyt tätä kotoa. Hän kyseli Ismaelin (AS) vaimolta tämän miehestä ja siitä, miten he voivat. Vaimo valitti köyhyyttä, joten Abraham (AS) kehotti vaimoa pyytämään Ismaelia (AS) ”vaihtamaan ovensa kynnyksen”. Ismaell (AS) ymmärsi viestin, otti eron vaimostaan ja meni naimisiin Jurhumin heimon päällikön, Mudad bin Amrin, tyttären kanssa. [Qalb Jazeerat Al-Arab s. 230]

Aabraham (AS) tuli toisenkin kerran tapaamaan poikaansa, muttei tälläkään kertaa löytänyt tätä kotoa. Hän teki uudelle vaimolle saman kysymyksen kuin edelliselle, johon tämä vastasi kiittäen Allahia (SWT). Ibrahim (AS) kehotti häntä pyytämään Ismae-

lia (AS) ”pitämään kynnyksensä” (eli pitämään vaimonsa) ja palasi Palestiinaan.

Kolmannella kerralla kun Aabraham (AS) matkusti Mekkaan, hän löysi Ismaelin (AS) teroittamassa nuolta korkean puun alla, lähellä Zamzamia. Tapaaminen pitkän eron jälkeen oli hyvin koskettava tunteikkaalle isälle ja kuuliaiselle ja hurskaalle pojalle. Tällä kertaa isä ja poika rakensivat Kaaban ja pystyttivät sen pylvää. Allahin (SWT) käskyn mukaisesti Aabraham (AS) kutsui kansoja tekemään sinne pyhiinvaellusmatkan.

Allah (SWT) soi Ismaelille (AS) Mudadin tyttären kanssa kaksitoista poikaa, joiden nimet olivat Nabet, Qidar, Edbael, Mebsham, Mishma, Duma, Micha, Hudud, Yetma, Yetour, Nafis ja Qidman. Heistä muodostuivat lopulta ne kaksitoista heimoa, jotka asuivat Mekassa ja kävivät kauppaa Jemenin, Syyrian alueen ja Egyptin kanssa. Myöhemmin nämä heimot levittäytyivät kaikkialle Arabian niemimaalla ja jopa sen ulkopuolelle. Tiedot heistä ovat kadonneet unohduksiin, lukuun ottamatta Nabetin ja Qidarin jälkeläisiä.

Nabatealaiset — Nabetin pojat — rakensivat kukoistavan sivilisaation Hijazin pohjoisosaan ja loivat voimakkaan hallinnon, joka ulotti valtansa kaikkien naapuriheimojen keskuuteen. He tekivät Petrasta pääkaupunkinsa. Kukaan ei uskaltanut kiistää heidän valtaansa, ennen kuin roomalaiset saapuivat ja onnistuivat tuhoamaan heidän kuningaskuntansa. Ryhmä oppineita tutkijoita on sitä mieltä, että ghassani-kuninkaat sekä Aws ja Khazraj eivät olleet qahtanilaisia, vaan pikemminkin Ismaelin (AS) pojan Nabetin jälkeläisiä. [Tareekh Ard Al-Qur’an 2/78-86]

Ismaelin (AS) pojan Qidarin jälkeläiset asuivat pitkään Mekassa, lisääntyen lukumäärältään, ja heistä polveutuivat ’Adnan ja tämän poika Ma’ad, joihin ’Adnanin arabit jäljittivät sukuperänsä. ’Adnan oli profeetta Muhammadin (SAAS) sukuluettelossa 21. esisä. Sanottiin, että aina kun profeetta (SAAS) puhui polveutumistaan, hän lopetti ’Adnaaniin ja sanoi: ”Sukututkijat kertovat valhei-

tä” eikä jatkanut siitä pidemmälle. Joukko oppineita piti kuitenkin tätä perimätietoa väärennettynä ja katsoi paremmaksi jatkaa ’Adnanin pitemmälle. He menivät pitemmälle sanoen, että ’Adnanin ja Abrahamin (AS) välillä oli täsmälleen neljäkymmentä sukupolvea. [Rahmat-ul-li’alameen 2/7-17]

Nizar, Ma’adin ainoa poika, sai neljä poikaa, joista haaraantui neljä huomattava heimoa: Eyad, Anmar, Rabi’a ja Mudar. Nämä kaksi viimeistä haaraantuivat edelleen useihin heimoihin. Rabi’a siitti Asadin, Anazahin, Abdul Qaisin ja Wa’ilin kaksi poikaa (Bakr ja Taghlib), Hanifan ja monia muita.

Mudarin heimot haaraantuivat kahteen suureen haaraan: Qais ’Ailan bin Mudarin ja Elias bin Mudarin heimoihin. Qais ’Ailanista polveutuivat Banu Saleem, Banu Hawaz ja Banu Ghatafa, joista polveutuivat Abs, Zubyan, Ashja ja Ghani bin A’sur. Elias bin Mudarista polveutuivat Tamim bin Murra, Hudhail bin Mudrika, Banu Asad bin Khuzaima ja Kinana bin Khuzaiman heimot, joista polveutuivat Quraish, Fahr bin Malik bin An-Nadr bin Kinanan jälkeläiset.

Quraish haaraantui eri heimoihin, joista kuuluisimmat olivat Jumah, Sahm, ’Adij, Makhzum, Tayim, Zuhra ja Qusai bin Kilabin heimot: ’Abdud-Daar, Asad ja ’Abd Manaf.

’Abd Manaf haaraantui neljään eri klaaniin: ’Abd Shams, Nawfal, Muttalib ja Hashim. Hashimin klaani oli se, josta Allah (SWT) valitsi profeetta Muhammad bin ’Abdullaah bin ’Abd al Muttalib bin Hashimin (SAAS).

Profeetta Muhammad (SAAS) sanoi:

”Allah valitsi Ismaelin Aabrahamin pojista, Kinanan Ismaelin pojista, Quraishin Kinanan pojista, Hashimin Quraishin pojista, ja hän valitsi minut Hashimin pojista.” [Muslim 2/245; Tirmidhi 2/201]

Al-'Abbas bin 'Abd al Muttalib kertoi Allahin Lähettilään (SAAS) sanoneen:

”Allah loi ihmiskunnan ja valitsi minut sen parhaasta osasta, Hän valitsi heimot ja valitsi minut niiden parhaasta; ja Hän valitsi klaanit ja valitsi minut niiden parhaasta. Hän valitsi suvut ja teki minut parhaasta niistä. Sitten hän valitsi perheet ja teki minut parhaasta niistä. Minä olen paras henkilönä ja parhaasta perheestä.” [Tirmidhi 2/201]

Adnanin jälkeläisten lukumäärä lisääntyi ja he levittäytyivät Arabian niemimaan eri osiin etsiessään lautumia ja vettä.

Abdul Qaisin heimo muutti yhdessä joidenkin Bakr bin Wa'ilin ja Tamimin perheiden kanssa Bahrainiin, jonne he jäivät asumaan.

Banu Hanifa bin Sa'b bin Ali bin Bakr asettui Hijriin, Yamaman pääkaupunkiin. Kaikki Bakr bin Wa'ilin heimot asuivat alueella, johon kuuluivat Yamama, Bahrain, Saif Kazima, merenranta sekä Irakin rajaseutu, Ablah ja Hait.

Suurin osa Taghlibin heimosta asui Eufratin alueella, joidenkin heistä eläessä Bakr-heimon parissa.

Banu Tamim asui Basran puoliaavikolla.

Banu Saleem asui Medinan läheisyydessä alueella, joka ulottui Wadi Al-Quralta Khaibariin ja edelleen itäisille vuorille Harrahiin.

Thaqif asui Ta'ifissa ja Hawazinissa Mekasta itään lähellä Autasia, Mekasta Basraan vievän tien varrella.

Banu Asad asui Taimasta itään ja Kufasta länteen olevalla alueella, kun taas Tain perhe asui Banu Asadin ja Taiman välissä. He olivat viiden päivän kävelymatkan päässä Kufasta.

Zubyan asui Taiman ja Hawranin välisellä alueella.

Jotkut Kinanan klaanit asuivat Tihamassa, kun taas Quraishin klaanit elivät Mekassa ja sen läheisyydessä. Quraish oli täysin hajallaan, kunnes Qusai bin Kilab onnistui kokoamaan heidän rivinsä

kunniallisin ehdoin, kohottaen huomattavasti heidän asemaansa ja merkitystään. [Muhadrat Tareekh Al-Umam Al-Islamiyah 1/15-16]

LUKU 2

HALLINTOVALTA ARABIEN KESKUUDESSA

Kun puhutaan arabeista ennen islamia, on tarpeen ensin kuvaila hieman arabien hallintovaltaa, ryhmittymiä ja vallitsevia uskontoja, jotta voisimme ymmärtää niitä olosuhteiden muutoksia, jotka tapahtuivat islamin ilmaantuessa.

Kun islamin aurinko nousi, Arabiassa oli kahdenlaisia hallitsijoita: kruunattuja kuninkaita, jotka eivät kuitenkaan olleet itsenäisiä, sekä heimojen ja klaanien päälliköitä, jotka nauttivat samasta vallasta ja etuoikeuksista kuin kruunatut kuninkaat ja jotka olivat suurelta osalta itsenäisiä, vaikka jotkut heistä mahdollisesti osoittivat jonkinlaista kuuliaisuutta kruunatulle kuninkaalle. Kruunattuja kuninkaita olivat ainoastaan Jemenin Heeran ja Syyrian alueen Ghassanidin suvun kuninkaat. Kaikki muut Arabian hallitsijat olivat kruunaamattomia.

Hallitsijanvalta Jemenissä

Saabalaiset, jotka asuivat Jemenissä, olivat yksi vanhimmista puhtaiden arabien kansoista. ”Orissa” tehdyissä kaivauksissa on löydetty maininta heistä 2500-luvulta eaa. Heidän sivilisaationsa kukoisti ja valtansa laajeni alueella 1100-luvulla eaa.

Heidän ajanjaksonsa on arvioitu jakaantuneen seuraavasti:

1. Vuodesta 1300 eaa. vuoteen 650 eaa. Tämän kauden ajan kansa tunnetaan nimellä ”Ma’iniyah” ja heidän kuninkaitaan kutsuttiin nimellä ”Makrib Saba”. Heidän pääkaupunkinsa oli ”Sarwah”, jota kutsuttiin myös nimellä ”Kharibah” ja jonka rauniot löytyvät n. 50 km luoteeseen Ma’ribista ja 142 km itään Sa’asta. Tämän ajanjakson aikana he alkoivat rakentaa «Ma’ribin patoa», joka on näytelty merkittävää roolia Jemenin historiassa. Saba’lla oli niin suuri valtiopiiri, että heillä oli siirtokuntia Arabian niemimaalla ja sen ulkopuolella.
2. Vuodesta 650 eaa. vuoteen 115 eaa. Tämän kauden ajan kansa tunnetaan nimellä ”Saba”. He luopuivat nimestä ”makrib” ja ottivat käyttöön arvonimen ”Saban kuningas”. He myös tekivät Ma’ribista pääkaupunkinsa Sarwahin sijaan. Maribin rauniot löytyvät 192 km päässä Sa’asta itään.
3. Vuodesta 115 eaa. vuoteen 300 jaa. Tämän kauden ajan kansa tunnetaan nimellä ”Himjarajah ensimmäinen” kun Himjarin heimo valloitti Saban kuningaskunnan ja otti pääkaupungikseen Ma’ribin sijasta Redanin. Myöhemmin Redania kutsuttiin nimellä Zifar. Sen rauniot ovat yhä Mudawwarin vuorella lähellä Yarimin kaupunkia. Tämän ajanjakson aikana kansa alkoi kutistua ja romahtaa. Heidän kaupankäyntinsä epäonnistui merkittävästi; ensiksi Hijazin pohjoisosaa hallitsevien nabatealaisten vuoksi; toiseksi koska roomalaiset olivat ottaneet haltuunsa laivojen kauppareitit valloitettuaan Egyptin, Syyrian ja Hijazin pohjoisosan; ja kolmanneksi heimojen välisen sodankäynnin takia. Kolmen yllämainitun tekijän seurauksena Qahtaanin perheet pysyivät erillään ja hajaantuivat ympäriinsä.
4. Vuodesta 300 jaa. islamin nousuun Jemenissä. Tämän kauden ajan kansa tunnetaan nimellä ”Himjarajah toinen”. Kausi oli suuren sekasorron ja kaaoksen aikaa. Useat kapinat ja heimosodat ajoivat Jemenin kansan vierasperäisen miehit-

täjän alistamaksi, ja he menettivät itsenäisyytensä. Tuona aikakautena roomalaiset valloittivat Adenin. He auttoivat jopa abessinialaisia (etiopialaisia) miehittämään Jemenin ensimmäisen kerran vuonna 340 jaa. käyttäen hyväkseen Hamdanin ja Himyarin heimojen loputtomia sisäisiä konflikteja. Abessinialaisten (etiopialaisten) miehitys Jemenissä kesti vuoteen 378 jaa., jonka jälkeen Jemen sai itsenäisyytensä takaisin. Myöhemmin Ma'ribin padossa havaittiin säröjä, jotka johtivat suureen tulvaan (450 tai 451 jaa.), joka mainitaan kunnianarvoisassa Koraanissa Koraani. Tämä oli merkittävä tapaus, joka aiheutti koko jemeniläisen sivilisaation romahtamisen ja siellä asuneiden kansojen hajaantumiseen.

Vuonna 523 jaa. juutalainen Dhu Nuwas lähetti suuren sotajoukon Najranin kristittyjä vastaan pakottaakseen heidät kääntymään juutalaisuuteen. Kun he kieltäytyivät, heidät heitettiin elävinä valtavaan kaivantoon, jonka pohjalle oli sytytetty suuri roihu. Koraani viittaa tähän tapahtumaan:

”Kirottuja ne, jotka kaivoivat kaivannon.” [Koraani 85:4]

Tämä herätti suuren raivon kristittyjen ja erityisesti Rooman keisarien keskuudessa. He eivät ainoastaan yllyttäneet abessinialaisia arabeja vastaan, vaan myös kokosivat suuren laivaston, joka auttoi Abessinian armeijan seitsemääkymmentätuhatta soturia tekemään Jemenin toisen valloituksen vuonna 525 jaa. Ariatin johdolla. Hänelle myönnettiin Jemenin hallitsijanvalta — asema, jonka hän piti, kunnes eräs hänen armeijansa päälliköistä, Abraha, murhasi hänet. Abraha otti vallan Jemenissä, solmittuaan rauhansopimuksen Abessinian kuninkaan kanssa, ja lähetti myöhemmin sotilaansa tuhoamaan Kaaban. Hän ja hänen sotilaansa tulivat tunnetuiksi ”Elefantin väkenä”.

”Elefanti-tapauksen” jälkeen, jemenin kansa Maḍikarib ibn Saif Dhu Yazin Al-Himyarin johdolla ja persialaisten avustamina, kapinoi abessinialaisia (etiopialaisia) hyökkääjiä vastaan, voitti takaisin itsenäisyytensä ja nimitti Maḍikaribin kuninkaakseen. Kuitenkin eräs abessinialainen palvelija murhasi Maḍikaribin. Näin Dhu Yazinin suku oli menettänyt kuninkuuden ikuisiksi ajoiksi. Persian kuningas Khosrau I nimitti persialaisen hallitsijan Saḥān valtiaaksi, tehden näin Jemenistä persialaisen siirtomaan. Persialaiset hallitsijat pitivät valtaa Jemenissä, kunnes viimeisin heistä, Badhan, omaksui islaminuskon vuonna 638 jaa., päättäen persialaisten vallan Jemenissä.

Hallitsijanvalta Hiirassa

Siitä lähtien kun Kyyros Suuri (557-529 eaa.) oli yhdistänyt persialaiset, he hallitsivat Irakia ja sen naapurustoa. Kukaan ei kyennyt vapautumaan heidän vallastaan, ennen kuin Aleksanteri Suuri kukisti heidän kuninkaansa Dareios I:n, nujertaen näin persialaiset vuonna 326 eaa. Siitä lähtien vuoteen 230 jaa. asti persialaiset maat olivat jaettuja kuninkaiden kesken, joita kutsutaan ”sukujen kuninkaiksi”. Sillä välin qahtanilaiset valtasivat joitakin Irakin alueita, ja hieman myöhemmin heitä seurasivat eräät ’adnanilaiset, jotka onnistuivat jakamaan heidän kanssaan osia Mesopotamiasta.

Ardashir oli perustanut Sassanidien valtion vuonna 226 jaa. Hänen johdolla persialaiset saavuttivat takaisin riittävästi yhtenäisyyttä ja valtaa kuningaskuntansa läheisyydessä elävien arabien nujertamiseen, ja he pakottivat Quda’an lähtemään Syyriaan, jättäen Hiiran ja Anbarin väen Persian vallan alle.

Ardashirin aikana Juzaima Alwaddah toimi hallitsijana Hiirassa, Rabi’assa, Mudarissa ja Mesopotamiassa. Ardashir oli arvioinut, että hänen oli mahdotonta hallita arabeja suoraan ja estää heidän hyökkäyksiään hänen rajojansa vastaan, ellei hän nimittäisi

kuninkaaksi yhtä niistä, joka nautti heimonsa tukea ja valtaa. Hän oli myös nähnyt, että hän voisi käyttää heitä hyväkseen Bysantin kuninkaita vastaan, joilla oli tapana häiritä häntä. Samaan aikaan Irakin arabit voisivat kohdata Syyrian arabit, jotka olivat Bysantin kuninkaiden otteessa. Hän katsoi kuitenkin sopivaksi pitää persialaista pataljoonaa Hiiran kuninkaan käskynalaisena, käytettäväksi niitä arabeja vastaan, jotka saattaisivat kapinoida.

Juzaiman menehtymisen jälkeen noin vuonna 268 jaa. Persian kuningas Sapor I nimitti Amr bin Adin bin Nasr Al-Lakhmin kuninkaaksi. Amr oli ensimmäinen lakhmidikuninkaista, joka hallitsi Hiiraa, kunnes persialaiset nimittivät kuninkaaksi Kavadh I:n. Hänen valtakaudellaan ilmestyi eräs Mazdakiksi kutsuttu henkilö, joka rohkaisi huikentelemaan seuraelämään. Kavadh ja monet hänen alaisistaan omaksuivat Mazdakin uskonnon, ja Kavadh kutsui jopa Hiiran kuninkaan Al-Munzir bin Ma' As-Sama'n seuraamaan esimerkkiä. Kun tämä ylpeytensä ja itsekunnioituksensa vuoksi kieltäytyi, Kavadh erotti miehen ja nimesi tämän paikalle Harith bin 'Amrin bin Hajar Al-Kindin, joka oli hyväksynyt Mazdakin opin.

Seuraava kuningas Khosrau I surmasi Mazdakin ja monet tämän kannattajista, koska vihasi Mazdakin filosofiaa. Hän palautti Munzirin Hiiran valtaistuimelle ja antoi käskyn pidättää Harith, joka haki turvaa Al-Kalb-heimon luota ja vietti loppuelämänsä heidän parissaan.

Al-Munzir bin Ma' As-Sama'n pojat pitivät kiinni kuninkuudesta pitkään, kunnes An-Nu'man bin Al-Munzir otti vallan. Seurauksena Zaid bin Adi Al-'Abbadin panettelusta, Persian kuningas suuttui An-Nu'manille ja kutsui hänet palatsiinsa. An-Nu'man tapasi salaa Shaiban-heimon päällikön, Hani bin Mas'udin, jättäen varallisuutensa ja perheensä tämän suojelukseen, ja meni tämän jälkeen Persian kuninkaan eteen, joka heitti hänet välittömästi vankilaan ja siellä hän myöhemmin menehtyi. Khosrau nimitti tä-

män jälkeen Eyas bin Qubaisa At-Tain Hiiran kuninkaaksi. Eyas käskettiin välittämään viesti Hani bin Mas'udille, että tämän tulisi luovuttaa An-Nu'manin varallisuus Khosraulle. Välittömästi vastaanotettuaan arabipäällikön fanaattisesti muotoileman kieltäytymisen, Persian kuningas julisti sodan shaiban-heimoa vastaan ja siirsi joukkonsa ja kuningas Eyasin johtamat sotilaat paikkaan nimeltään Dhi Qar, jossa tapahtui erittäin raivoisa taistelu ja jossa persialaiset kokivat historiansa ensimmäisen suuren tappion arabeja vastaan. Tämä tapahtui hyvin pian profeetta Muhammain (SAAS) syntymän jälkeen, kahdeksan kuukautta Eyas bin Qubaisan noustua valtaan Hiirassa.

Hiiraan nimitettiin Eyasin jälkeen persialainen hallitsija, mutta vuonna 632 jaa. valta palasi Lakhmin perheelle, Al-Munzir Al-Ma'rurin ottaessa komennon. Hänen hallintokautensa oli kestänyt tuskin kahdeksaa kuukautta, kun Khalid bin Walid (RAA) kukisti hänet muslimisotilaiden kanssa.

Hallitsijanvalta maantieteellisessä Syyriassa

Heimojen muuttoliikkeiden sarjassa jotkut Quda'an perheitä olivat tavoittaneet Syyrian rajaseudut, jonne he asettuivat asumaan. He kuuluivat Sulaih bin Halwanin perheeseen, jonka jälkeläisiä olivat Ad-Duja'imana tunnetut Duj'am bin Sulaihin pojat. Bysanttilaiset käyttivät Quda'an perheitä rajojensa puolustamiseen niin arabibeduinien rynnäköitä kuin persialaisia vastaan. Quda'a nautti pitkästä autonomiasta, jonka sanotaan kestäneen koko toisen vuosisadan ajan. Yksi heidän tunnetuimmista kuninkaistaan oli Ziyad bin Al-Habula. Heidän valtansa loppui kuitenkin tappiolla ghassanideille, joille sen jälkeen myönnettiin Syyrian arabien määräysvalta ja jotka pitivät päämajanaan Dumat Al-Jandalia, joka säilyi Yarmukin taisteluun asti vuoteen 13 A.H. Heidän viimeinen

kuninkaansa, Jabala bin Al-Aihum, omaksui islamin ”Uskovien Komentajan” Umar bin al-Khattabin (RAA) hallituskauden aikana.

Hallitsijanvalta Hijazissa

Ismael (AS) oli pitänyt valtaa Mekassa ja toiminut Kaaban hoitajana koko elämänsä ajan. Hänen kuoltuaan 137 vuoden ikäisenä, kaksi hänen pojistaan, Nabet ja Qidar, seurasivat isänsä jalanjalkia. Myöhemmin heidän äidinisänsä, Mudad bin ’Amr Al-Jurhumi, otti komennon ja siirsi Mekan hallitsijavallan Jurhum-heimolle. Hän kuitenkin säilytti Ismaa’iilin (AS) poikien kunnianarvoisen aseman, tosin olemattomalla vallalla, muistaen heidän isänsä merkittävää roolia Kaaban rakentamisessa, ja he ylläpitivät tuota tehtävää aina Jurhum-heimon rappioon asti, hieman ennen Bukhtanassarin (Nebukadnessar) nousua.

’Adnanilaisten poliittinen rooli oli alkanut saada vankempaa jalansijaa Mekassa, josta todistaa selvästi se tosiasia, että Bukhtanassarin hyökätessä ensimmäistä kertaa arabialueille Dhati ’Irqissä, arabien johtaja ei ollut Jurhum-heimosta.

Bukhtanassarin toinen hyökkäys vuonna 587 eaa. kuitenkin säikäytti ’adnanilaiset jättämään Jemenin, Burmia An-Nabin paetessa Ma’adin kanssa Syyriaan. Kun Bukhtanassarin ote hellitti, Ma’ad palasi Mekkaan, muttei löytänyt muita Jurhumin heimoon kuuluvia kuin Jursham bin Jalhamahin, jonka tytär Mu’ana annettiin Ma’adille vaimoksi. Tämä synnytti hänelle myöhemmin pojan, joka sai nimekseen Nizar.

Mekan vaikeiden elinolojen ja kurjuuden vuoksi Jurhum-heimon ryhtyi kiristämään Kaaban varoja ja kohtelemaan kaltoin sen vierailijoita. Tämä sai aikaan katkeruutta ja raivoa ’adnanilaisten joukossa (Bakr bin Abd Munaf bin Kinanan pojat), jotka hyökkäsivät Marr Az-Zahraniin muuttaneen Khuza’an heimon avulla Jur-

hum-heimoa vastaan. He ajoivat jurhumilaiset pois Mekasta, jättäen vallan Quda'alle toisen vuosisadan puolivälissä jaa.

Mekasta lähtiessään, Jurhum-heimo täytti Zamzam-kaivon hiekkalla, tasoitti maanpinnan ja hautasi lukuisia esineitä alueelle. Tunnettu historioitsija Ibn Ishaq kirjoittaa, että Amr bin Al-Harith bin Mudad Al-Jurhum hautasi kaksi kultaista peuraa, Mustan Kiven, jalokiviä ja miekkoja ennen heidän surullista pakoaan Jemeniin.

Ismaelin (AS) aikakauden arvioidaan kestäneen kaksituhatta vuotta, mikä tarkoittaa, että Jurhum-heimo asui Mekassa kaksituhattasata vuotta ja piti siellä valtaa.

Jurhumin kärsittyä tappion, Khuza'a-heimo otti itselleen Meekan hallitsijanvallan. Mudarin heimot kuitenkin nauttivat seuraavista kolmesta etuoikeudesta:

Ensimmäinen: Pyhiinvaeltajien ohjaaminen 'Arafatista Muzdalifaan ja sitten Minaasta al-'Aqaban kivityspilarille. Tämä oli Al-Ghawth bin Murran, yhden Elias bin Mudarin ”Sofaksi” kutsutun perheen tehtävä. Tämä etuoikeus tarkoitti sitä, etteivät pyhiinvaeltajat saaneet heittää kiviä al-'Aqabassa ennen kuin yksi Sofan miehistä teki sen ensin. Kun pyhiinvaeltajat olivat lopettaneet kivittämisen ja halusivat poistua Minaan laaksosta, Sofan miehet seisoivat al-'Aqaban molemmin puolin, eikä kukaan voinut ohittaa tuota paikkaa ennen kuin Sofan miehet kulkivat sen läpi ja raivasivat tietä pyhiinvaeltajille. Sofan jälkeen Sa'd bin Zaid Manatin perhe Tamim-heimosta jatkoi tätä virkaa.

Toinen: Al-ifadah (lähteminen Minaan Muzdalifan jälkeen) uhrausamuna oli Adwan-perheen vastuulla.

Kolmas: Pyhien kuukausien lykkäys oli Bani Kinanasta koitoisin olevan Tamim bin 'Adi -perheen vastuulla.

Khuza'an hallintokausi Mekassa kesti kolmesataa vuotta, jonka aikana aʿadnanilaiset levittäytyivät kaikkialle Najdiin ja Bahrainin ja Irakin liepeille, kun taas pienet quraishilaiset klaanit pysyttelivät Mekan lähetyvillä; heihin kuuluivat Haloul, Harum ja jotkut Kinanan perheet. He eivät nauttineet Mekan tai Pyhän Talon etuoikeuksista ennen Qusai bin Kilabia, jonka isän sanotaan menehtyneen hänen ollessaan vielä vauva ja jonka äiti meni myöhemmin avioon Bani Udhran heimosta olevan Rabi'a bin Haramin kanssa. Rabi'a vei vaimonsa ja vauvansa kotiseudulleen Syyrian rajoille. Kun Qusais-ta tuli nuori mies, hän palasi Mekkaan, jota hallitsi khuza'alainen Halil bin Habsha ja joka antoi Qusaille vaimoksi tyttärensä Hobban. Halilin kuoleman jälkeen Khuza'an ja Quraishin välille puhkesi sota, johtaen siihen, että Qusai valtasi Mekan ja Pyhän Talon.

Tämän sodan syistä on kolme versiota:

Ensimmäinen: Kiinnitettyään huomiota jälkeläistensä levinneisyyteen, omaisuutensa kasvuun ja kunnioituksensa nousuun Halilin kuoleman jälkeen, Qusai järkeili olevansa oikeutetumpi ottamaan vastuun Mekan hallinnosta ja Pyhän Talon hoitajuudesta kuin Khuza'an ja Bani Bakrin heimot. Hän myös katsoi, että quraishilaiset olivat Ismaa'iilin (AS) jälkeläisten päälliköitä. Tämän vuoksi hän kysyi joiltakin Quraishin ja Kinanan miehiltä, mitä mieltä he olivat hänen halustaan ajaa Khuza'a ja Bani Bakr pois Mekasta. Miehet pitivät hänen mielipiteestään ja tukivat häntä.

Toinen: Khuza'a väitti, että Halil oli pyytänyt Qusaita ottamaan vastuulleen Kaaban omaisuudenhoidon ja Mekan hallitsijanvallan kuolemansa jälkeen.

Kolmas: Halil antoi Kaaban palvelusoikeuden tyttärelleen Hobballe ja nimitti Abu Ghabshan Al-Khuzain toimimaan

tämän edustajana. Halilin kuoltua Qusai osti oikeuden nahkapussillisella viiniä, mikä herätti tyytymättömyyttä Khuza’an miesten keskuudessa, ja he yrittivät pitää Pyhän Talon Qusain ulottumattomissa. Myöhemmin Qusai kuitenkin onnistui Quraishin ja Kinanan avulla ottamaan komennon ja jopa karkottamaan Khuza’an kokonaan Mekasta.

Mikä tahansa totuus olikin, tapahtumasarja johti jo aiemmin mainittuun etuoikeuksien epäämiseen Sofalta, Khuza’an ja Bakrin karkottamiseen Mekasta sekä Mekan hallitsijanvallan ja Pyhän Talon omaisuudenhoidon siirtämiseen Qusaille. Tämä johti taas hurjiin sotiin Qusain ja Khuza’an välillä, jotka aiheuttivat raskaita tappioita molemmille osapuolille, sekä sovitteluun ja välimiesmenettelyyn Bakr-heimosta olevan Ya’mur bin ’Awfin johdolla, jonka päätös vahvisti Qusain kelpoisuuden Mekan hallitsijaksi ja Pyhän Talon omaisuudenhoitajaksi sekä vapautti hänet khuza’alaisten verenvuodatuksen vastuusta, jolloin Khuza’a määrättiin maksamaan verirahaa. Qusain hallintokausi Mekassa ja Pyhässä Talossa sai alkunsa vuonna 440 jaa. ja antoi hänelle — ja myöhemmin Quraishille — Mekan ehdottoman hallitsijanvallan ja Pyhän Talon kiistattoman hallinto-oikeuden, pyhäkön, jonne kaikki Arabian arabit saapuivat osoittamaan kunnioitusta.

Qusai toi sukulaisensa Mekkaan ja jakoi sen heidän asuttavakseen, antaen joitakin asumuksia quraishilaisille. An-Nus’a, Safwanin perheet ja Adwan Murra bin Awf säilyttivät samat oikeudet, jotka heillä oli ollut ennen hänen tuloaan.

Qusain merkittävänä saavutuksena pidetään An-Nadwa -talon (kokoustalon) perustamista Kaaban moskeijan pohjoispuolelle, quraishilaisten kokouspaikaksi. Tämä nimenomainen talo oli suureksi hyödyksi Quraishille, koska se varmisti yhtenäisen mielipiteen heidän keskuudessaan sekä hyväntahtoisen ilmapiirin ongelmien ratkaisuun.

Qusai nautti kuitenkin seuraavista johtajuuden ja kunnianarvoisen aseman etuoikeuksista:

1. Puheenjohtajana toimiminen An-Nadwa -talon kokouksissa, joissa käytiin tärkeisiin asioihin liittyvät neuvottelut ja julkistettiin avioliittosopimukset.
2. Lipunkantaminen: hän piti omissa käsissään asiat, jotka liittyivät sodan käynnistämiseen.
3. Kaaban ovimies: ainoastaan hän oli oikeutettu avaamaan sen portin ja oli vastuussa sen palveluista ja suojelusta.
4. Juoman tarjoaminen pyhiinvaeltajille: tämä tarkoittaa sitä, että hänellä oli tapana täyttää taateleilla ja rusinoilla makeutetut maljat pyhiinvaeltajien juotavaksi.
5. Ruoan tarjoaminen pyhiinvaeltajille: tämä tarkoittaa ruoan valmistamista pyhiinvaeltajille, joilla ei ollut siihen varaa. Qusai jopa määräsi quraišilaisilta perittäväksi vuotuisen maaveron, joka maksettiin pyhiinvaelluskaudella ruokaa varten.

On kuitenkin merkittävää, että Qusai uskoi pojalleen Abd Manafille, vaikkei tämä ollut hänen vanhin poikansa (Abd Ad-Dar oli), kunniansa ja arvovaltansa ja antoi tämän kannettavaksi sellaiset vastuut, kuten An-Nadwa-talon puheenjohtajuus, lipunkantaminen, Kaaban ovimiehen tehtävä sekä juoman ja ruoan tarjoaminen pyhiinvaeltajille. Koska Qusain tekoja pidettiin kiistattomina ja hänen määräyksiään pyhinä, hänen kuolemansa ei aiheuttanut eripuraa hänen poikiensa keskuudessa, mutta kylläkin myöhemmin hänen lapsenlapsiensä välillä. Abd Munaf oli hädin tuskin menehtynyt, kun hänen poikansa ryhtyivät kiistelemään serkkujensa, Abd Ad-Darin poikien, kanssa, mikä olisi todennäköisesti johtanut epäsopuun ja taisteluihin koko Quraish-heimon parissa, ellei olisi solmittu rauhansopimusta, jolla jaettiin uudelleen pyhiin-

vaeltajien juottaminen ja ruokkiminen Abd Munafin pojille, kun taas An-Nadwa -talon, lipunkantamisen ja Kaaban ovimiehen virat siirrettiin Abd Ad-Darin pojille. Abd Munafin pojat heittivät kuitenkin arpaa tehtävästään ja sen seurauksena luovuttivat vedestä ja ruoasta huolehtimisen Hashim bin 'Abd Munafille, jonka kuoleman jälkeen tehtävän otti hänen veljensä Al-Muttalib bin 'Abd Manaf ja myöhemmin profetaan (SAAS) isoisa 'Abdul Muttalib bin Hashim, jonka pojat hoitivat virkaa islamin nousuun asti, jolloin tehtävässä toimi 'Abbas ibin 'Abdul Muttalib.

Lukuisia muitakin tehtäviä jaettiin quraishilaisille, luoden täten peruspilarit uudelle demokraattiselle pikkuvaltiolle, jolla oli nykypäivän kaltaisia hallinnon virastoja ja neuvostoja. Seuraavaksi lista muutamista näistä viroista:

1. Arvanheitto epäjumalille uskottiin Banu Jumahille.
2. Tarjouksien ja uhrauksien kirjanpito, kiistojen ja muiden oleellisten kysymysten ratkaisu annettiin Banu Sahmin käsiin.
3. Neuvoja tuli pyytää Banu Asadilta.
4. Veriraha ja sakko tuli järjestellä Banu Taimin kanssa.
5. Kansakunnan lipun kantaminen uskottiin Banu Umaiijalle.
6. Armeija, jalkaväki ja ratsuväki lankesivat Banu Makhzummin vastuulle.
7. Banu 'Adin klaanin tehtävä oli toimia sovittelijoina.

Hallitsijanvalta Suur-Arabian alueella

Mainitsimme aiemmin qahtanilaisten ja 'adnanilaisten muutto-
liikkeet ja Arabian jakaantumisen näiden kahden heimon välillä. Hiiran lähellä asuvat heimot olivat Hiiran arabialaisen kuninkaan alaisia, kun taas ne, jotka asuivat Syyrian puoliaavikolla, olivat

arabialaisen ghassanidikuninkaan vallan alla tietynlaisessa riippuvuussuhteessa, joka oli itse asiassa pikemminkin muodollinen kuin todellinen. Kuitenkin ne, jotka asuivat kauempana olevilla aavikoilla, nauttivat täydestä itsehallinnosta.

Nämä heimot itse asiassa valitsivat päällikkönsä koko heimon kesken, heimosolidaarisuuteen ja yhteisten maa- ja omaisuusetujen puolustamiseen perustuvan puolihallituksen kautta.

Heimopäälliköt nauttivat yksinvaltiaan etuoikeuksista aivan kuin kuninkaat, ja heille osoitettiin täydellistä kuuliaisuutta ja tottelevaisuutta sekä sodassa että rauhassa. Serkkujen välinen kilpailu hallitsijanvallasta ajoi heidät kuitenkin usein ottamaan toisistaan mittaa vieraanvaraisuudessa, mikä näkyi anteliaisuutena, viisautena ja ritarillisuutena, ainoana pyrkimyksenään päihittää kilpailijansa ja saavuttaa mainetta ihmisten ja erityisesti runoilijoiden keskuudessa, jotka olivat heidän virallisia puolestapuhujia tuohon aikaan.

Heimojen päälliköillä ja johtajilla oli erityisoikeuksia sotasaa-liiseen, kuten neljännes saaliista — he saivat valita mitä tahansa itselleen — tai siihen, mitä löydettiin paluumatkalla, tai jopa jäljelle jääneeseen jakamattomaan saaliiseen.

Poliittinen tilanne

Kolme arabialuetta, jotka olivat ulkovaltojen kyljissä kiinni kanssa, olivat hyvin heikkoja ja kehittymättömiä. Niiden asukkaat olivat joko isäntiä tai orjia, hallitsijoita tai alamaisia. Isännät, erityisesti ulkomaalaiset, nauttivat kaikista eduista; orjat kantoivat vain vastuita hartioillaan. Toisin sanoen, mielivaltainen itsevaltainen hallinto merkitsi alamaisten oikeuksien polkemista, tietämättömyyttä, sortoa, eriarvoisuutta, epäoikeudenmukaisuutta ja kärsimystä. Se teki kansalaisista ihmisiä, jotka haparoivat pimeydessä ja tietämättömyydessä, maassa, joka antoi hedelmällisen satonsa

hallitsijoiden ja mahtimiesten kulutettavaksi ylenpalttisesti heidän iloihinsa ja nautintoihinsa, oikkuihinsa ja haluihinsa, tyranniaansa ja aggressiivisuuteensa. Heimot, jotka asuivat lähellä näitä alueita, kuljeksivat Syyrian ja Irakin väliä, kun taas ne, jotka elivät Arabian sisällä, erotettiin toisistaan, ja heitä hallittiin heimoriitojen sekä rotu- ja uskontokiistojen avulla. Heillä ei ollut kuningasta, joka olisi ylläpitänyt heidän itsenäisyyttään, eikä tukijaa, jolta kysyä neuvoa tai jonka puoleen kääntyä vastoinkäymisissä.

Arabit arvostivat ja kunnioittivat kuitenkin suuresti Hijazin hallitsijoita ja pitivät heitä uskonnollisen keskuksen hallitsijoina ja palvelijoina. Hallitsijanvalta Hijazissa oli itse asiassa sekoitus maallista ja virallista arvojärjestystä sekä uskonnollista johtajuutta. He hallitsivat arabien keskuudessa uskonnollisen johtajuuden nimissä ja pitivät käsissään Kaaban ja sen ympäristön omaisuudenhoitoa. He huolehtivat Kaabassa kävijöiden asioista ja vastasivat Aabrahamin (AS) sääntöjen noudattamisesta. Heillä oli jopa samankaltaisia virastoja ja osastoja kuin nykypäivän parlamenteilla. He olivat kuitenkin liian heikkoja kantamaan tätä raskasta taakkaa, kuten kävi selkeästi ilmi abessinialaisten (etiopialaisten) maahantunkeutumisen aikana.

LUKU 3

ARABIEN USKONNOT

Useimmat arabit olivat noudattaneet Ismaelin (AS) kutsua ja tunnustaneet hänen isänsä, Aabrahamin (AS), uskontoa. He palvoivat Allahia (SWT), tunnustivat hänen ykseytensä ja seurasivat hänen uskontoansa pitkän aikaa, kunnes unohtivat osan siitä, mistä heitä oli muistutettu. He pitivät kuitenkin kiinni perusasioista kuten yksijumalaisuudesta, sekä monista muista Aabrahamin (AS) uskonnon ajatuksista. Näin oli siihen asti, kunnes Khuza'a-heimon päällikkö Amr bin Luhai palasi Syyrian matkaltaan. Hän oli tunnettu oikeamielisyydestään, hyväntekeväisyydestään, vakaumuksesta ja uskonnon vaalimisestaan. Hänen heimonsa jäsenet rakkastivat häntä varauksetta ja olivat kuuliaisia hänelle. Syyriassa hän näki ihmisten palvovan epäjumalankuvia. Hän hyväksyi ilmiön ja uskoi sen olevan hurskasta, koska Syyria oli lähettiläiden ja pyhien kirjoitusten seutua. Hän toi mukanaan epäjumalan (Hubalin) patsaan, jonka hän sijoitti keskelle Kaabaa ja kutsui ihmiset koolle palvomaan sitä. Nopeasti epäjumalienpalvonta levisi kaikkialle Mekkaan ja sitten Hijaziin, koska mekkalaiset toimivat — ei ainoastaan Pyhän Talon — vaan myös koko Haramin valvojina. Lukuisia erinimisiä epäjumalankuvia tuotiin alueelle.

Epäjumalaa nimeltä Manat, palvottiin paikassa nimeltä al-Mushallal lähellä Qadidia Punaisenmeren rannalla. Toista epäjumalaa nimeltä al-Lat palvottiin Ta'ifissa, kolmatta nimeltä al-'Uzza Naklahin laaksossa ja niin edelleen. Monijumalaisuus vallitsi ja epä-

jumalien lukumäärä kasvoi kaikkialla Hijazissa. Jinnien (henkien) avustamana Amr bin Luhai, kaivoi esiin Nuuhin (Nooan) kansan epäjumalankuvat (jinni kertoi hänelle, että epäjumalankuvat Wadd, Suwa, Yaguth, Ya'uk ja Nasr oli haudattu Jeddaan) ja vei ne Tihamaan. Pyhiinvaelluskauden aikana epäjumalankuvat jaettiin heimojen kesken kotiin vietäviksi. Jokaisella heimolla ja talolla oli omat patsaansa, ja myös Pyhä Talo oli niitä ääriään myöten täynnä. Kun profeetta (SAAS) sai Mekan valtaansa, 360 epäjumalankuvaa löydettiin ympäri Kaabaa. Hän löi ne rikki, raivasi ne pois ja poltti ne poroksi.

Monijumalaisuus ja patsaiden palvonta nousivat arabien uskonnon tärkeimmäksi piirteeksi ennen islamia, vaikka heidän väitettiin seuraavan Aabrahamin (AS) uskontoa.

Patsaiden palvonnan perinteet ja seremoniat oli suureksi osaksi keksinyt Amr bin Luhai. Niitä pidettiin hyvänä uudistuksena eikä poikkeamisena Aabrahamin (AS) uskonnosta. Mainittakoon muutamia patsaiden palvonnan piirteitä:

1. Patsaille omistauduttiin, niiltä haettiin turvaa, niiden nimiin vannottiin, niiltä pyydettiin apua vastoinkäymisissä ja niitä rukoiltiin toiveiden toteutumiseksi. Uskottiin siihen, että patsaat toimisivat välittäjinä Allahin ja ihmisten toiveiden välillä.
2. Pyhiinvaellus tehtiin patsaiden äärelle, niiden ympäri kierrettiin, niiden edessä osoitettiin nöyryttä ja niille jopa kumarrettiin.
3. Epäjumalien suosiota tavoiteltiin erilaisilla uhraamisilla, jotka mainitaan myös Koraanin Koraani jakeessa:

”... ja eläimet, jotka on teurastettu uhrikiville...” [Koraani 5:3]

Allah (SWT) myös sanoo:

”Älkääkä syökö sellaista, minkä yli ei ole lausuttu Allahin nimeä.” [Koraani 6:121]

4. Epäjumalille pyhitettiin osa ruoasta, juomasta, karjasta ja sadosta. Yllättävää kyllä, Allahille Itselleen myös pyhitettiin osuuksia, mutta ihmiset löysivät usein syitä siirtää osa Allahin osuudesta epäjumalille, mutteivät koskaan tehneet päinvastoin. Tähän viitaten Koraanissa Koraani sanotaan:

”Ja he antavat Allahille osuuden siitä sadosta ja karjasta, jotka Hän on luonut ja sanovat: ’Tämä on Allahille’ — näin he väittävät — ’ja tämä on kumppaneillemme.’ Mutta heidän kumppaniensa osuus ei saavu Allahille, kun taas Allahin osuus tulee myös heidän kumppaneilleen. Onpa heidän jakonsa huono!” [Koraani 6:136]

5. Epäjumalien suosiota tavoiteltiin vannomalla uhraavansa niille satoa tai karjaa. Tästä Koraanissa Koraani sanotaan:

”Ja he väittävät: ’Nämä karjaeläimet ja nämä satokasvit ovat kiellettyjä ja niistä saavat syödä vain ne, joille me annamme luvan’ — näin he väittävät. Lisäksi he sepittävät valheita väittäen, että olisi eläimiä, joilla ei saa ratsastaa ja karjaa, jonka yli ei saisi lausua Allahin nimeä. Allah kyllä palkitsee heidän valheensa.” [Koraani 6:138]

6. Tietyt eläimet (kuten ”bahira”, ”sa’iba”, ”wasila” ja ”ham”) omistettiin epäjumalille. Tämä merkitsi sitä, että pakanajumalien takia näitä eläimiä ei pantu hyödylliseen työhön. Tunnetun historioitsijan Ibn Ishaqin mukaan ”bahira” on

”sa’iban” naaraspuolinen varsa. ”Sa’iba” taas on naaraspuolinen kameli, joka on synnyttänyt kymmenen peräkkäistä naarasta, muttei ainuttakaan urosta. Se päästettiin vapaaksi ja sen valjastaminen ja kuormaaminen, sekä sen villan keritsemisen ja maidon lypsäminen oli kielletty (paitsi että vieraat saivat juoda sen maitoa). Samoin toimittiin sen kaikkien naaraspuolisten jälkeläisten kanssa, joita kutsuttiin nimellä ”bahira” ja jotka korvamerkittiin. ”Wasila” on naaraslammas, joka sai viidestä peräkkäisestä tiineydestä kymmenen naaraskaritsaa. Kaikki ”wasilan” uudet karitsat jaettiin vain miespuolisille henkilöille. ”Ham” oli uroskameli, joka siitti kymmenen naaraspuolista varsaa peräkkäin, ja oli näin ollen myös kielletty. KoraaniKoraani sanoo näistä käytännöistä seuraavasti:

”Ei Allah ole säätänyt bahiraa, sa’ibaa, wasilaa eikä hamia, vaan uskottomat ovat vain sepittäneet Allahista valheita. Useimmat heistä ovat tietämättömiä.” [Koraani 5:103]

Allah (SWT) sanoo myös:

”Je he sanovat: ’Se, mikä näiden eläinten kohdussa kasvaa, on varattu yksin miehille ja kielletty vaimoiltamme’ mutta jos se syntyy kuolleena, syövät he yhdessä siitä. Allah kyllä palkitsee heidän puheensa” [Koraani 6:139]

Aidon perimätiedon mukaan nämä taikauskot keksi ensimmäisenä Amr bin Luhai.

Arabit tekivät näin epäjumaliensa vuoksi, koska he uskoivat, että epäjumalat toisivat heidät lähemmäs Allahia, johtivat heidät Hänen luokseen ja toimivat välittäjänä Hänen ja heidän välillään. Koraani Koraani kertoo siitä:

”Mehän palvomme niitä vain, jotta ne toisivat meidät lähemmäs Allahia.”

[Koraani 39:3]

”He palvovat Allahin lisäksi sellaisia, jotka eivät voi heitä vahingoittaa eivätkä hyödyttää ja sanovat: ’Nämä puhuvat meidän puolestamme Allahin luona.’” [Koraani 10:18]

Eräs ennustamisperinne arabien keskuudessa oli *azlam*-nuolet. Ne olivat höyhenettäviä nuolia ja niitä oli kolmenlaisia: yksi näytti ”kyllä”, toinen ”ei” ja kolmas ”tyhjä”. Niitä käytettiin ratkomaan vakavia kysymyksiä, jotka liittyivät matkustamiseen, avioliittoon ja vastaaviin. Jos arpa näytti ”kyllä”, asiassa voi edetä, jos ”ei”, asia jätettiin odottamaan seuraavaan vuoteen.

Toisenlaisia *azlam*-nuolia käytettiin, kun kysymys oli vedestä tai verirahasta, tai osoittamaan ’sinulta’, ’ei-sinulta’ tai ’mulsaq’ (yhdistetty). Epäilyttävissä isyystapauksissa he turvautuivat Hubal-epäjumalaan ja lahjoittivat sata kamelia arvanheittäjälle. Näin vain nuolet päättäisivät, mikä suhde oli kyseessä. Jos nuoli näytti ’sinulta’, silloin päätettiin, että lapsi kuului heimoon. Jos se näytti ’ei-sinulta’, lasta pidettiin silloin liittolaisena. Mutta mikäli arpa näytti ’mulsaq’ (yhdistetty), lapsi säilytti asemansa, mutta ilman sukuperää tai liittolaissopimusta.

Tämä muistutti paljolti uhkapeliä ja tikanheittoa, joiden avulla heillä oli tapana jakaa teurastamiensa kamelien liha tämän perinteen mukaan.

Lisäksi he uskoivat vankasti ennustajien, tietäjien ja astrologien viesteihin. Ennustajan elinkeino oli ennustaa tulevia tapahtumia. Hän väitti omaavansa tietoa yksityissalaisuuksia ja vakuutti, että hän hallitsi henkiä, jotka välittivät hänelle uutisia. Tietäjät väittivät, että he pystyivät paljastamaan salatun heille annetun voiman avul-

la. Toiset taas ylpeilivät sillä, että he kykenivät selvittämään salaisuuden ja päättämään syy ja seuraus -prosessin avulla, missä on varastettu tavara, eksynyt eläin tai muu vastaava. Astrologi kuului kolmanteen luokkaan, hän tarkkaili tähtiä ja laski niiden liikkeitä ja kiertoratoja, joista hän ennusti tulevaisuutta. Luottamus astrologin välittämiin tietoihin oli itse asiassa uskoa tähtiin. He uskoivat erityisesti tietyn tähden liikkeiden liittyvän sateen saamiseen.

Usko merkkeihin tulevien tapahtumien ennusteina oli toki tavallista arabien keskuudessa. Tiettyjä päiviä ja kuukausia sekä eläimiä pidettiin enteellisinä. He uskoivat myös, että murhatun henkilön sielu lentäisi erämaassa eikä koskaan lepäisi ennen kuin hänen murhansa olisi kostettu. Taikausko oli levinnyt laajalle. Vapaaksi päästetyn peuran tai linnun kääntymistä oikealle pidettiin suotuisana enteenä mille tahansa hankkeelle, päinvastaisessa tapauksessa he luopuivat kyseisestä hankkeesta.

Esi-islamilaisten kauden ihmiset olivat taikauskoisia, mutta he olivat kuitenkin säilyttäneet joitakin Aabrahamilta (AS) perittyjä asioita, kuten omistautumisen Kaaballe, sen ympärikiertämisen, pyhiinvaelluksen suorittamisen, Arafatilla oleskelun ja uhraamisen. Kaikkia näitä noudatettiin, vaikkakin jotkin muutokset olivat häpäisseet niiden pyhyttä. Esimerkkinä muutoksista mainittakoon quraishilaisten tapa: he pitivät itseään ylempiarvoisina muihin arabeihin nähden — koska olivat Aabrahamin (AS) jälkeläisiä, Kaaban huolenpitäjiä ja Mekan asukkaita — ja siksi he pidättäytyivät menemästä kansanjoukkojen kanssa Arafatille pysähtyen sen sijaan Muzdalifassa. Tästä syystä heitä nuhdellaan KoraanissaKoraani:

”Lähtekää sitten samasta paikasta kuin muutkin lähtevät, ja pyytäkää syntejanne anteeksi Allahilta.” [Koraani 2:199]

Toinen harhaoppi, joka oli juurtunut syvälle heidän sosiaalisiin perinteisiinsä, saneli, etteivät he voineet syödä kuivattua jogurttia tai keitettyä rasvaa, saatikka astua kamelinkarvasta tehtyyn teltaan tai etsiä varjoa talosta, jota ei oltu tehty savitiilestä, niin kauan, kun he olivat ihraam-tilassa, omistautuneina pyhiinvaellukselle. Syvälle juurtuneesta väärinkäsityksestä johtuen he myös kielsivät pyhiinvaeltajia — muita kuin mekkalaisia — nauttimasta mukanaan tuomaa ruokaa halutessaan tehdä pyhiinvaelluksen (hajj) tai pienemmän pyhiinvaelluksen (umra).

He määräsivät Mekan ulkopuolelta tulevat pyhiinvaeltajat kiertämään Kaaban quraishilaisilta hankkimissaan vaatteissa ja jos heillä ei ollut varaa niihin, miesten oli tehtävä se alastomina ja naisten avoimessa paidassa. Allah (SWT) sanoo tästä asiasta:

”Oi ihmiset (Aadamin jälkeläiset)! Pukeutukaa parhaimpiinne kaikissa rukouspaikoissa.” [Koraani 7:31]

Niiden miesten ja naisten, jotka olivat riittävän anteliaita (ostamaan quraishilaisilta vaatteet ja) kiertämään Kaaban vaatteissa, täytyi kuitenkin heittää ne ympärikävelyn jälkeen kokonaan pois.

Kun mekkalaiset olivat pyhiinvaellukselle vihityssä olotilassa, he eivät menneet sisään taloihinsa ovien kautta vaan rei’istä, jotka he olivat kaivaneet takaseiniin. He pitivät moista käytöstä hurskauden ja jumalanpelon tekoina. KoraaniKoraani kielsi tämän käytännön:

”Hurskautta ei ole tulla taloon takakautta, vaan hurskautta on kavahtaa Allahia. Tulkaa siis taloon etuovesta ja kavahtakaa Allahia, jotta menestyisitte.” [Koraani 2:189]

Sellaista oli uskonelämä Arabiassa: täynnä monijumalisuutta, epäjumalien palvontaa ja taikauskoa.

Juutalaisuus, kristinusko, maagilaisuus ja saabi'alaisuus löysivät helposti tiensä Arabiaan.

Juutalaisten muutto Palestiinasta Arabiaan tapahtui kahdessa vaiheessa. Ensin babylonialainen kuningas Bukhtanassar (Nebukadressar) tuhosi juutalaisten temppelin ja vangitsi heistä suurimman osan. Vuonna 587 eaa. jotkut juutalaiset jättivät Palestiinan ja asettuivat Hijazin pohjoisosiin. Toinen vaihe alkoi, kun roomalaiset miehittivät Palestiinan Titusin johdolla vuonna 70 jaa. Tämä johti juutalaissiirtolaisten hyökyaaltoon Hijaziin, Jathribiin, Khaibariin ja erityisesti Taimaan. Siellä he käännyttivät useita heimoja uskoonsa, rakensivat linnakkeita ja linnoja ja asuivat kylissä. Juutalaisuuden merkitys oli huomattava esi-islamilaaisessa poliittisessa elämässä. Islamin sarastaessa alueella oli jo esiintynyt useita kuuluisia juutalaisheimoja: Khabeer, Al-Mustaliq, An-Nadeer, Quraiza ja Qainuqa. Joidenkin mukaan juutalaisheimoja on laskettu olleen peräti kaksikymmentä.

Jemeniin juutalaisuuden toi As'ad Abi Karb. Hän oli mennyt Jathribiin taistelemaan ja kääntynyt siellä juutalaisuuteen. Sitten hän oli palannut takaisin Jemeniin mukanaan kaksi rabbia Banu Quraiza-heimosta, joiden piti opettaa jemeniläisille tämä uusi uskonto. Juutalaisuus löysi hedelmällisen maaperän, levisi ja sai seuraajia. As'ad Abi Karbin kuoleman jälkeen hänen poikansa Yusuf Dhu Nawas nousi valtaan, hyökkäsi kristittyjen yhteisön kimppuun Najranissa ja määräsi heidät omaksumaan juutalaisuuden. Kun he kieltäytyivät, hän määräsi kaivettavaksi kuopan, joka sytettiin tuleen, ja kaikki kristityt heitettiin sinne. Arvioiden mukaan 20 000-40 000 kristittyä kuoli tuossa verilöylyssä. Tämä tapahtui lokakuussa vuonna 523 jaa. KoraaniKoraani kertoo osan tästä tarinasta suurassa al-Buruj (Tähtikuvioiden suura).

Kristinusko tuli Arabiaan abessinialaisten (etiopialaisten) ja roomalaisten siirtolaisten mukana. Abessinialaiset valloittajat yhdessä kristittyjen lähetyssaarnaajien kanssa tulivat Jemeniin kos-

toreaktiona Dhu Nawasin vääryyksille ja alkoivat kiivaasti levittää uskoa. He rakensivat kirkon ja kutsuivat sitä ”Jemeniläiseksi Ka’baksi” tarkoituksenaan suunnata arabien pyhiinvaellus-karavaanit kohti Jemeniä. Sitten he yrittivät tuhota Pyhän Talon Mekassa. kaikkivaltias Allah (SWT) kuitenkin rankaisi heitä ja teki heistä esimerkin.

Kristitty lähetyssaarnaaja nimeltä Fimion, joka oli tunnettu epätitekkyydestään ja ihmeiden tekemisestään, saapui myös Najraniin. Siellä hän kutsui ihmisiä kristinuskoon. Rehellisyytensä ja vilpittömän vakaumuksensa ansiosta hän onnistui kutsussaan ja he omaksuivat kristinuskon.

Tärkeimmät heimot, jotka omaksuivat kristinuskon, olivat ghassanilaiset, Taghlib ja Tai sekä jotkut himyarilaiset kuninkaat, jotka elivät Rooman valtakunnan rajoilla.

Maagilaisuus oli myös suosittua Persian, Irakin, Bahrainin, Al-Ahsa’n sekä joidenkin Arabianlahden rannikolla asuvien arabien joukossa. Myös joidenkin jemeniläisten on sanottu tunnustaneen maagilaisuutta Persian miehityksen aikana.

Mitä saabi’alaisuuteen tulee, kaivaukset Irakissa ovat paljastaneet sen olleen suosittua kaldealaisten, syyrialaisen ja jemeniläisten keskuudessa. Juutalaisuuden ja kristinuskon saavuttua, saabi’alaisuus kuitenkin väistyi uusien uskontojen tieltä. Se säilytti joitain seuraajia Irakissa ja Arabianlahden alueella, vaikkakin sekoittuneena maagilaisuuteen.

Uskonnollinen tilanne

Sellaista oli arabien uskonelämä ennen islamin tuloa. Rooli, jota laajalle levinneet uskonnot näyttelivät, oli marginaalinen. Monijumalaiset, jotka vääristelivät Aabrahamin uskontoa, olivat harhautuneet kauas sen periaatteista ja täysin tietämättömiä sen hyvistä tavoista. He syöksyivät tottelemattomuuteen ja jumalattomuuteen,

kummallisiin taikauskoiisiin käsityksiin, jotka onnistuivat jättämään vakavan jäljen koko Arabian uskonnolliseen ja yhteiskuntapoliittiseen elämään.

Juutalaisuus muuttui vastenmieliseksi tekopyhydeksi kun se pääsi valta-asemaan. Rabbeista tuli herroja Herran asemesta. He alkoivat alistaa ihmisiä ja asettivat alamaisiaan syytteeseen pienimmästäkin sanasta tai ajatuksesta. Rabbien ainoaksi tavoitteekseen tuli varallisuuden ja vallan kartuttaminen uskontonsa menettämisen, ateismin ja epäuskon ilmaantumisen uhallakin.

Samoin kristinusko avasi ovensa sepposen selälleen monijumalallisuudelle eikä sitä enää tunnistanut taivaalliseksi uskonnoksi. Uskonnon harjoittamiseen se kehitti kummallisen sekoituksen ihmistä ja Jumalaa. Sillä ei ollut mitään todellista merkitystä sitä tunnustavien arabien sielunelämälle, koska se oli yksinkertaisesti vieras heidän elämäntavalleen, eikä sillä ollut lainkaan yhteyttä heidän käytännön elämäänsä.

Muita uskontoja seuranneet ihmiset olivat samankaltaisia kuin monijumalaiset taipumuksineen, opinkappaleineen, tapoineen ja perinteineen.

LUKU 4

ESI-ISLAMILAINEN ARABIYHTEISÖ

Teimme katsauksen Arabien uskonnolliseen ja poliittiseen elämään, joten nyt on sopivaa puhua lyhyesti Arabian niemimaalla vallinneista sosiaalisista, taloudellisista ja moraalisisista olosuhteista.

Arabien sosiaalinen elämä

Arabialainen yhteiskunta edusti sosiaalista sekoitusta, joka koostui erilaisista sosiaalisista kerrostumista. Naisen asema ylhäisten keskuudessa oli kunnioitettu. Naisella oli huomattavan vapaa tahto, ja hänen päätöksensä useimmiten noudatettiin. Nainen oli niin suuressa arvossa, että hänen kunniansa puolustamiseksi voitiin helposti vuodattaa verta. Itse asiassa nainen oli usein ratkaiseva syy niin veriseen taisteluun kuin rauhansopimukseenkin. Näistä perusoikeuksista huolimatta arabialainen perhejärjestelmä oli täysin patriarkaalinen, jossa klaanin vanhimmilla miesjäsenillä oli valta. Avioliittosopimus oli täysin naisen laillisen holhoojan käsissä, jonka sanaa naisen siviilisäädyn suhteen ei koskaan voitu kyseenalaistaa.

Oli myös olemassa toinen sosiaalinen kerrostuma, jossa prostituutio ja säädyttömyys rehottivat täydessä mitassa. Abu Da'ud kertoi 'Aishalta (RAA) peräisin olevan perimätiedon, että esi-islamilailla arabeilla esiintyi neljänlaista avioliittotyyppiä: Ensimmäinen oli samankaltainen kuin nykyinen islamilainen avioliittomenettely, jossa

mies luovuttaa tyttärensä toiselle miehelle kosinnan jälkeen, kun myötäjaisista on sovittu. Toisessa tyyppissä aviomies saattoi lähettää vaimonsa kuukautiskierron jälkeen toisen miehen luo, jotta tämä tulisi raskaaksi. Hedelmöityksen jälkeen naisen aviomies voisi olla tämän kanssa sukupuoliyhdyntässä, jos niin halusi. Kolmannessa tyyppissä korkeintaan kymmenen miehen ryhmä oli sukupuoliyhdyntässä naisen kanssa. Jos nainen tuli raskaaksi ja synnytti lapsen, hän kutsui miehet luokseen, eivätkä he voineet kieltäytyä kutsusta. He kokoontuivat naisen talolle. Nainen sanoi: ”Te tiedätte, mitä olette tehneet. Minä olen synnyttänyt lapsen ja se on sinun lapsesi”, ja silloin nainen osoitti yhtä heistä. Osoitetun miehen täytyi hyväksyä vastuunsa. Neljännessä tyyppissä useat miehet olivat sukupuoliyhdyntässä tietyn naisen (prostituoidun) kanssa. Hän ei torjunut ketään. Sellaiset naiset asettivat tietyn lipun ovelle kutsuakseen jokaista, joka halusi, astumaan sisään. Jos tämä prostituoitu tuli raskaaksi ja synnytti lapsen, hän keräsi nämä miehet koolle, jonka jälkeen näkijä kertoi, kenen lapsi oli. Valittu isä otti lapsen ja julisti pojan tai tytön omakseen.

Kun profeetta Muhammad (SAAS) alkoi julistaa islaminuskoa Arabiassa, hän peruutti kaikki muut sukupuoliyhteyden muodot paitsi sen, joka on nykyisessä islamilaisessa avioliitossa.

Naiset seurasivat aina miehiään taisteluihin. Voittajat saivat olla vapaasti sukupuoliyhdyntässä näiden naisten kanssa, mutta häpeä seurasi koko loppuelämän lapsia, jotka olivat saaneet alkunsa tällä tavalla.

Esi-islamilaisilla arabeilla vaimojen määrällä ei ollut rajaa. He saattoivat mennä naimisiin kahden sisaren kanssa samanaikaisesti tai jopa isiensä vaimojen kanssa, jos nämä olivat eronneet tai jääneet leskeksi. Avioero oli suuressa määrin aviomiehen vallassa.

Aviorikoksen pahe vallitsi lähes kaikkien yhteiskuntaluokkien keskuudessa, lukuun ottamatta niitä harvoja miehiä ja naisia, joiden itsekunnioitus esti heitä tekemästä sellaista tekoa. Vapaat naiset

olivat paljon paremmassa asemassa kuin naispuoliset orjat, joista muodostui suurin kaaos. Näyttää siltä, ettei valtaosa esi-islamilaista arabeista tuntunut häpeävän säädyttömyyteen syylistymistä. Abu Da'ud kertoi seuraavan perimätiedon: ”Eräs mies nousi seisomaan profeetta Muhammadin (SAAS) edessä sanoen: ’Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Tuo poika on minun poikani. Minä olin sukupuoliyhdyntänsä hänen äitinsä kanssa esi-islamilaaisella kaudella.” profeetta (SAAS) sanoi:

”Islam ei esitä vaatimuksia esi-islamilaisiin asioihin. Lapsi on sen, kenen sängyssä se syntyi, ja kivitys on huorintekijän osa.”

Esi-islamilaisten arabien suhde jälkeläisiinsä näyttää olleen epäjohtonmukainen, sillä elämä Arabiassa antaa synkän kuvan vastakohtaisuuksista. Kun jotkut arabit rakastivat lapsiaan sydämensä pohjista ja hellivät heitä suuresti, toiset hautasivat tyttölapsensa elävinä, kuvitteellisen köyhyyden ja häpeän pelon painaessa voimakkaana heidän rintaansa. Lapsenmurhaa ei voida kuitenkaan pitää yleisenä ja laajalle levinneenä käytäntönä, sillä arabeilla oli suuri tarve poikalapsille, jotka puolustaisivat heitä vihollisia vastaan.

Eräs maininnanarvoinen piirre arabien elämässä oli beduiinien syvälle juurtunut rakkaus klaaniinsa. Perhe- tai kenties heimoylpeys oli yksi voimakkaimmista tunteista. Heimoylpeys muodostui ja vahvistui uskosta verisiteisiin. Se oli periaate, joka satoi arabit sosiaaliseen yhteisöönsä. Heidän kiistaton elämänohjeensa oli: ”Tue veljeäsi oli hän sitten sortaja tai sorrettu». Islam korjasi tätä periaatetta huomauttamalla, että sortajaveljen tukeminen tarkoittaa sitä, että häntä estetään tekemästä syntiä.

Johtajuuden tavoittelu, voimakas kilpailuvietti ja kunnianhimo olla muita parempi johtivat usein katkeriin heimosotiin huolimatta siitä, että heimoilla oli yhteinen esi-isä. Tästä ovat esimerkkeinä

Awsin ja Khazraiin, Absin ja Dhubyanin, Bakrin ja Taghlibin jatkuvat veriset yhteenotot.

Heimojen väliset suhteet olivat hauraita ja heikkoja ja se johtui heimojen välisistä jatkuvista taisteluista. Kuitenkin omistautuminen taikauskolle ja perinteisille tavoille hillitsi heidän kiihkeää taipumustaan verenhimoonsa. Toisaalta taas kunnioitettiin liittolaisuutta, lojaalisuutta ja riippuvuussuhteita, jotka saattoivat onnistuessaan saada aikaan yhteenkuuluvuuden tunnetta ja lopettaa perusteettoman riidan. Perinteinen tapa keskeyttää vihollisuudet pyhien kuukausien (Muharram, Rajab, Dhu-l Qādah ja Dhu-l Hijja) ajaksi toimi kaikkien eduksi tarjoten ihmisille mahdollisuuden ansaita elantonsa ja elää rauhaisaa rinnakkaiseloa.

Yhteenvetona arabien sosiaalisesta tilanteesta voimme todeta, että esi-islamilaisten kauden arabit hapuilivat pimeässä ja tietämättömyydessä, sotkeutuneena taikauskosten verkkoon, joka lamautti heidän mielensä ja ajoi heidät viettämään eläinten kaltaista elämää. Nainen oli kauppatavara, ja häntä pidettiin osana elotonta omaisuutta. Heimojen väliset suhteet olivat hauraita. Rikkauksien himo ja osallistuminen turhanpäiväisiin sotiin olivat ne päätavoitteet, jotka hallitsivat heidän päälliköidensä itsekeskeistä politiikkaa.

Taloudellinen tilanne

Taloudellinen tilanne kulki käsi kädessä sosiaalisen ilmapiirin kanssa. Arabialaiset elintavat valaisevat tätä ilmiötä melko selvästi. Kaupankäynti oli tavallisin elinkeino. Kauppamatkoja ei voitu toteuttaa, jos karavaanireittien turvallisuutta ja heimojen välistä rauhallista rinnakkaiseloa ei voitu taata — kaksi pakollista vaatimusta, joita Arabian niemimaalla ei kuitenkaan täytetty, lukuun ottamatta pyhiä kuukausia, jolloin arabit järjestivät Ukaz-, Dhil-Majaz-, Miannah- ja muita kokoontumisia.

Kotiteollisuus oli vierasta arabialaiselle mielenlaadulle. Yleisimpiä kotiteollisuudenaloja, kuten kudontaa ja nahanparkitsemista harjoittivat ihmiset, jotka tulivat Jemenistä, Hirasta ja Syyrian rajoilta. Arabian sisäosissa harjoitettiin jonkin verran maanviljelyä ja karjankasvatusta. Lähes kaikki arabinaiset osasivat kehrätä lankaa, mutta tämäkin toiminta oli jatkuvasti uhattuna sotien vuoksi. Kaiken kaikkiaan köyhyys, nälkä ja puutteellinen vaatetus olivat vallitsevia taloudellisia piirteitä Arabiassa.

Moraali

Emme voi kieltää, etteivätkö esi-islamilaiset arabit harjoittaneet suuria määriä paheita. Eittämättä järjettömät paheet ja vääryydet rehottivat esi-islamilaisten arabien keskuudessa, mutta se ei saa kokonaan peittää sitä, että he yllättäen harjoittivat myös erittäin kunnioitettavia hyveitä. Niistä voimme nostaa esiin seuraavat:

1. Vieraanvaraisuus: heillä oli tapana kilpailla vieraanvaraisuudessa ja tuntea siitä suurta ylpeyttä. Lähes puolet heidän runoudestaan ylisti vieraiden kestitsemistä. He olivat anteliaita ja vieraanvaraisia liiallisuuksiin saakka. He teurastivat ainoan kamelinsa ja oman perheensä elannon nälkäselle vieraalle. He eivät epäröineet ryhtyä raskaidenkaan verirahojen ja niihin liittyvien rasitteiden maksumieheksi vain lopettaakseen verenvuodatuksen ja ansaitakseen siten kiitosta ja ylistystä.
2. Anteliaisuus: vieraanvaraisuuden yhteydessä nousee usein esille heidän yleinen tapansa juoda viiniä, mitä pidettiin keinona osoittaa anteliaisuutta ja vieraanvaraisuutta. Viinin juominen oli todellinen ylpeydenaihe esi-islamilaisten kauden arabeille. Aikakauden suuret runoilijat eivät koskaan unohtaneet sisällyttää oodeihinsa mitä koristelluimpia rii-

mejä juomaorgioiden ylistyksestä ja niillä kerskailusta. Jopa sana ”viinirypäle” on arabiaksi sama sana kuin ”anteliaisuus”.

Uhkapeli oli myös yksi heidän harrastuksistaan, joka liittyi läheisesti anteliaisuuteen, sillä sen tuotto meni aina hyvän-
tekeväisyyteen. Ei edes kunnianarvoisa KoraaniKoraani vähättele viinin juonnista ja uhkapelistä koituvia hyötyjä, mutta sanoo kuitenkin:

”Ja niiden synti on kuitenkin hyötyä suurempi.” [Koraani 2:219]

3. Lupauksen pitäminen: arabille lupauksen antaminen oli samaa kuin velkaantuminen. Syvään juurtuneesta perinteestä täyttää sopimukset pidettiin kiinni, vaikka se olisi johtanut oman lapsen kuolemaan tai kotitalouden tuhoon. Tuon kauden kirjallisuus sisältää runsaasti tätä hyvettä korostavia tarinoita.
4. Kunniantunne ja epäoikeudenmukaisuuden torjuminen: tämä ominaisuus kehittyi pääasiassa liiallisesta rohkeudesta ja väkevästä itsetunnosta. Arabit kapinoivat aina pienintäkin nöyryytystä ja halveksintaa vastaan. He eivät koskaan epäroineet uhrata itseään pitääkseen yllä itsekunnioitustaan.
5. Luja tahto ja päättäväisyys: arabi halusi aina käyttää tilaisuuden saavuttaa ylpeyttä ja kunniaa, vaikka se olisi tapahtunut hänen henkensä kustannuksella.
6. Kärsivällisyys, sinnikkyys ja lempeys: arabille nämä piirteet olivat suuren ihailun kohde eikä ihme, sillä hänen kiihkeyteen ja rohkeuteen perustuva elämänsä janosi niitä.
7. Puhdas ja yksinkertainen beduiinelämä: arabin elämä oli vielä puhdasta kaupunkielämän petollisista houkutuksista ja se oli johtavana syynä hänen totuudenmukaiselle ja rehellis-

selle luonteelleen. Hän pysytteli poissa vehkeilystä ja petollisuudesta.

Nämä mittaamattoman arvokkaat moraalikäsitteet sekä Arabian niemimaan suotuisa maantieteellinen sijainti olivat itse asiassa taustatekijöitä sille, että arabit valikoituivat kantamaan ja välittämään islamin sanoman ja johtamaan ihmiskunnan elämän uuteen suuntaan. Nämä moraalikäsitteet — vaikkakin osin haitallista ja oikaisun tarpeessa — olivat korvaamattomia ihmiskunnan perimmäiselle hyvinvoinnille. Ne tarvitsivat vain uudistuksia ja tämän uudistamistehtävän suoritti islam.

Sopimusten täyttämisen lisäksi kaikkein arvokkaimmat moraalikäsitteet olivat epäilemättä arabien kunniantunne ja luja päätäväisyys. Nämä ovat kaksi inhimillistä ominaisuutta, jotka olivat välttämättömiä yhtäältä taistelussa pahaa ja moraalista rappiota vastaan sekä toisaalta hyvän ja oikeudenmukaisen yhteiskunnan luomisessa. Arabien elämä esi-islamilaaisella kaudella sisälsi lukemattomia muitakin hyveitä, joita meidän ei toistaiseksi tarvitse käsitellä.

LUKU 5

MUHAMMADIN (SAAS) ESIVANHEMMAT JA SUKU

Profeetta Muhammadin (SAAS) sukuperän kertomisessa on kolme tasoa: Ensimmäisestä ovat yhtämieltä elämäkerran kirjoittajat ja sukututkijat ja sen mukaan Muhammadin (SAAS) sukupuuta voidaan jäljittää 'Adnaniin. Toinen taso, josta ollaan erimielisiä, jäljittää hänen sukupuunsa 'Adnanista eteenpäin aina Aabrahamiin (AS) saakka. Kolmas taso, jossa on luultavimmin virheitä, jäljittää hänen sukupuunsa Aabrahamista (SAAS) Aadamiin (AS) asti.

tämän nopean katsauksen jälkeen tarkastelemme näiden kolmen tason yksityiskohtia.

Ensimmäinen taso: Muhammad ibn 'Abdu-llaah ibn 'Abdu-l Muttalib (jota kutsuttiin myös Shaibaksi) ibn Hashim (Amriksi kutsuttu) ibn 'Abdu Manaaf (Al-Mugheeraksi kutsuttu) ibn Qusai (myös Zaidiksi kutsuttu) ibn Kilaab ibn Murra ibn Ka'b ibn Lo'i ibn Ghalib ibn Fahr (jota kutsuttiin Quraishiksi ja jonka heimo nimettiin hänen mukaansa) ibn Malik ibn An-Nadr (niin kutsuttu Qais) ibn Kinana ibn Khuzaiman ibn Mudrikah (jota kutsuttiin Amiriksi) ibn Elias ibn Mudar ibn Nizar ibn Ma'ad ibn 'Adnan.

Toinen taso: 'Adnan ibn Add ibn Humaisi ibn Salaman ibn Aws ibn Buz ibn Qamwal ibn Obai ibn Awwam ibn Nashid ibn Haza ibn Bildas ibn Yadlaf ibn Tabikh ibn Jahim ibn Nahish ibn Makhin ibn Aid ibn Abqar ibn Ubaid ibn Ad-Da'a ibn Hamdan ibn Sanbir ibn

Yathrabi ibn Yahzin ibn Yalhan ibn Ar'awi ibn Aid ibn Deshan ibn Aisar ibn Afnad ibn Aiham ibn Muksar ibn Nahith ibn Zarih ibn Sami ibn Mazzi ibn Awda ibn Aram ibn Qaidar ibn Ismaa'iil (AS) Ibraahiimin (AS) poika.

Kolmas taso: Aabrahamin (AS) jälkeen: Ibn Tarih (Azar) ibn Nahur ibn Saru' ibn Ra'u ibn Falikh ibn Abir ibn Shalikh ibn Ar-fakhshad ibn Sam ibn Nuuh (AS), ibn Lamik ibn Mutwashlack ibn Akhnukh (jonka sanottiin olevan profeetta Idriis (AS) ibn Yarid ibn Mahla'il ibn Qainan ibn Anusha ibn Shith ibn Aadam (AS).

Profeetan (SAAS) suku

Profeetta Muhammadin (SAAS) sukua kutsutaan hashimilaiseksi klaaniksi hänen isoisänsä Hashim ibn 'Abdu Manaafin mukaan. Tarkastelkaamme nyt hieman Hashimia ja hänen jälkeläisiään:

1. **Hashim:** Kuten olemme aiemmin maininneet, hän oli se, joka oli vastuussa ruoan ja veden tarjoamisesta pyhiinvaeltajille. Hän oli saanut tämän tehtävän kun 'Abdu Manaafin ja 'Abdu-d Daarin pojat jakoivat tehtävät keskenään. Hashim oli varakas ja rehellinen. Hän oli ensimmäinen, joka tarjosi pyhiinvaeltajille lihaliemessä kastettua leipää. Hänen etunimensä oli Amr, mutta häntä kutsuttiin Hashimiksi, koska hän mursi leipää pyhiinvaeltajille. Hän oli myös ensimmäinen, joka aloitti Quraish-heimon kesä- ja talvivaelluksen. Kerrotaan, että hän vieraili Syyriassa kauppiana. Palatuaan hän meni Mediinaan, jossa hän meni naimisiin Salman kanssa (Amrin tytär Banu Adi ibn An-Najjarista). Hän vietti jonkin aikaa Salman kanssa Medinassa, mutta palasi jälleen Syyriaan Salman ollessa raskaana. Hän kuoli Gazassa Palestiinassa vuonna 497 jaa. Myöhemmin hänen vaimonsa

synnytti 'Abdu-l Muttalibin ja kutsui tätä Shaibaksi tämän valkoisten hiusten vuoksi. Hän kasvatti pojan isänsä kodissa Medinassa. Kukaan Hashimin suvusta Mekassa ei tiennyt 'Abdu-l Muttalibin syntymästä. Hashimilla oli neljä poikaa: Asad, Abu Saifi, Nadla ja 'Abdu-l Muttalib sekä viisi tytärtä Ash-Shifa, Khalida, Da'ifa, Ruqayya ja Jannah.

2. **'Abdu-l Muttalib:** Kuten mainittiin, Hashimin kuoleman jälkeen vastuu pyhiinvaeltajien ruoasta ja vedestä siirtyi hänen veljelleen al-Muttalib ibn 'Abdu Manafille, joka oli rehellinen, antelias ja luotettava mies. Kun 'Abdu-l Muttalib saavutti poikuusiän, hänen setänsä al-Muttalib sai kuulla hänestä ja lähti Medinaan noutamaan häntä Mekkaan. Kun setä näki pojan, kyynelät täyttivät hänen silmänsä ja valuiivat pitkin hänen poskiaa, hän syleili veljenpoikaansa ja nosti tämän kamelinsa selkään. Poika kuitenkin kieltäytyi lähtemästä hänen mukanaan Mekkaan ennen kuin saisi äitinsä suostumuksen. Al-Muttalib pyysi äitiä lähettämään pojan hänen kanssaan Mekkaan, mutta tämä kieltäytyi. Hän onnistui vakuuttamaan äidin sanoen: ”Poikasi lähtee Mekkaan palauttamaan isänsä arvovallan ja elämään Pyhän Talon läheisyydessä.” Mekassa ihmiset ihmettelivät nähdessään 'Abdu-l Muttalibin ja luulivat häntä al-Muttalibin orjaksi. Al-Muttalib sanoi: ”Hän on minun veljenpoikani, veljeni Hashimin poika.” Poika kasvatettiin al-Muttalibin kodissa. Myöhemmin kun al-Muttalib menehtyi Bardmanissa, Jemenissä, 'Abdu-l Muttalib siirtyi klaanin johtoon ja onnistui säilyttämään sukunsa arvovallan. Kunniallisella käytöksellään hän peittosi jopa isoisänsä arvostuksen ja mekkalaiset rakastivat häntä syvästi.

Kun al-Muttalib kuoli, hänen veljensä Nawfal anasti 'Abdu-l Muttalibin tehtävät. 'Abdu-l Muttalib pyysi apua quraishilaisilta, mutta he kuitenkin pidättäytyivät tukemasta kumpaakaan heistä millään tavalla. Niinpä 'Abdu-l Muttalib kirjoitti enoilleen Banu an-Najjarin klaaniin pyytäen heitä avukseen. Hänen enonsa Abu Sa'd ibn Adi marssi Mekkaan kahdeksankymmenen ratsumiehen kanssa ja leirytyi Abtahiin Mekkassa. 'Abdu-l Muttalib otti miehet vastaan ja kutsui heidät taloonsa, mutta Abu Sa'd sanoi: ”Ei, ennen kuin tapaan Nawfalin.” Hän löysi Nawfalin istumassa joidenkin quraishilaisten vanhojen miesten seurasta Kaaban varjossa. Abu Sa'd veti miekkansa esiin ja sanoi: ”Vannon Allahin nimeen, että jos et palauta veljenpojalleni, mitä olet ottanut, minä tapan sinut tällä miekalla.” Nawfalin oli näin pakko palauttaa se, minkä oli anastanut, ja quraishilaiset arvohenkilöt todistivat tämän tapahtuman. Abu Sa'd meni sen jälkeen 'Abdu-l Muttalibin taloon, jossa hän viipyi kolmen yön ajan, suoritti *'umran* ja lähti takaisin kohti Medinaa. Myöhemmin Nawfal teki liiton Banu 'Abdu Šamsin kanssa Banu Hashimia vastaan.

Kun Khuza'a-heimo näki Banu an-Najjarin tukevan 'Abdu-l Muttalibia, he sanoivat: ”Hän on yhtäläillä meidän poikamme sinun. Meillä on useampia syitä tukea häntä kuin sinulla.” 'Abdu Manafin äiti oli yksi syistä. He menivät An-Nadwa-taloon ja tekivät liiton Banu Hashimin kanssa Banu 'Abdu Šamsia ja Nawfalia vastaan. Tästä liitosta tuli myöhemmin pääsyy Mekan valloittamiselle. 'Abdu-l Muttalib näki elinäkanaan kaksi tärkeää tapahtumaa: Zamzam-kaivon esiinkäivämisen ja norsuryynnäkö.

Lyhyesti kerrottuna, 'Abdu-l Muttalib sai unessaan käskyn kaivaa tietystä paikasta Zamzam-kaivo esiin. Hän teki sen ja löysi esineet, jotka Jurhumin miehet olivat haudanneet jou- tuessaan lähtemään Mekasta. Hän löysi miekat, haarniskat ja kaksi kultaista peuraa. Kaaban portti leimattiin miekoista ja peuroista saadulla kullalla ja sitten alkoi perinne tarjota Zamzam-kaivon vettä pyhiinvaeltajille.

Kun vesi virtasi Zamzamista, quraishilaiset vaativat pääs- tä osalliseksi hankkeesta, mutta 'Abdu-l Muttalib kieltäytyi vaatimuksesta sen perusteella, että Allah oli valinnut yksin hänet tätä kunniatyötä varten. Sovitellakseen riidan he suostuivat kysymään neuvoa Banu Sa'din kaivonkatsojalta. Matkalla tämän luokse Allah näytti heille merkkinsä, jotka vahvistivat 'Abdu-l Muttalibin etuoikeuden pyhään lähtee- seen. Silloin 'Abdu-l Muttalib vannoi, että hän uhraisi yhden aikuisista lapsistaan Kaaballe, jos hän saisi kymmenen lasta.

Toinen tärkeä tapahtuma koski Jemenin abessinialaista (etiopialaista) varakuningasta Abraha As-Sabah Al-Ha- bashia. Hän oli huomannut, että arabit tekivät pyhiinvaellus- matkansa Ks'baan, joten hän rakensi suuren kirkon Sanaan houkutellakseen arabipyhiinvaeltajia ja syrjäyttääkseen Mekan. Eräs mies Kinanan heimosta oivalsi tämän siirron ja niinpä hän meni kirkkoon vaivihkaa yöllä ja tahraisi sen etuseinän ulosteella. Kun Abraha kuuli tästä, hän tuli ää- rimmäisen vihaiseksi ja johti suuren armeijan — kuusikym- mentätuhatta soturia — hävittämään Ks'ban maan tasalle. Hänen armeijaansa kuului yhdeksän tai kolmetoista norsua ja hän valitsi suurimman norsun itselleen. Hänen joukkonsa marssivat, kunnes he saapuivat paikkaan nimeltään Al-Ma- gmas. Siellä hän järjesti armeijansa, valmisteli norsunsa ja

valmistautui tekemään rynnäkön Mekkaan. Kun hän saapui Muhassar-laaksoon Muzdalifan ja Minaan välissä, hänen norsunsa laskeutui polvilleen ja kieltäytyi etenemästä. Kun hän ohjasi norsua pohjoiseen, etelään tai itään, norsu totteli nopeasti, mutta kun hän ohjasi sitä länteen kohti Kaabaa, se laskeutui polvilleen. Samaan aikaan Allah (SWT) lähetti heidän niskaansa lintuparven, joka pommitti heitä poltetusta savesta tehdyillä kivillä, niin että he muistuttivat hujan hajan olevia akanoita. Linnut olivat kuin pääskysiä tai varpusia ja kukin niistä kantoi kolmea kiveä: yhtä nokassaan ja kah-ta kynsissään. Kivet osuivat Abrahan miehiin, haavoittivat heidän raajojaan ja surmasivat heitä. Suuri joukko Abrahan sotilaita koki loppunsa tällä tavalla, ja loput pakenivat päätä pahkaa menehtyen jonnekin muualle. Abraha itse sai infek-tion, jonka seurauksena hänen sormenpäätänsä amputoitiin. Kun hän saapui Sanaan, oli hänen vointinsa jo niin surkea, että hän kuoli pian tämän jälkeen.

Quraishilaiset olivat paenneet Mekasta henkensä edestä kukkuloille ja vuorten huipuille. Kun vihollinen oli lähetetty matkoihinsa, he palasivat turvallisesti koteihinsa.

Norsurynnäkkö tapahtui muharram-kuussa, viisikymmen-tä tai viisikymmentäviisi päivää ennen profeetta Muham-madin (SAAS) syntymää, mikä vastaa helmikuun loppua tai maaliskuun alkua vuonna 571 jaa. Se oli Allahin (SWT) lahja lähettiläälleen (SAAS) ja hänen perheelleen. Itse asia-sa sen voitaisiin katsoa olleen ikään kuin jumalallinen enne tulevasta valosta, joka ennakoi profeetan (SAAS) ja hänen perheensä tuloa. Mekka ei koskaan joutunut kristittyjen hal-tuun Allahin (SWT) armosta, vaikka se oli monijumalaisten asuttama. Jerusalemiin sen sijaan, oli kärsinyt Allahin (SWT)

vihollisten julman ikeen alla. Muistamme Bukhtanassarin (Nebukadnessar) vuonna 587 eaa. ja roomalaiset vuonna 70 jaa.

Uutiset norsurynnäköstä saavuttivat silloisen sivistyneen maailman etäisimmätkin kolkat. Abessinia (Etiopia) ylläpiti vahvoja siteitä roomalasiin, kun taas persialaiset puolestaan pitivät tarkoin silmällä kaikkia strategisia muutoksia, jotka häämöttivät yhteiskuntapoliittisessa horisontissa ja he miehittävät pian Jemenin. Rooman ja Persian imperiumit edustivat tuolloin vaikutusvaltaista sivistynyttä maailmaa. Norsurynnäkö kiinnitti maailman huomion Allahin talon pyhyteen ja todisti, että Allah (SWT) oli valinnut tämän talon sen pyhyden vuoksi. Siitä johtuen, jos joku sen kansasta saisi profetiuden, se sopisi yhteen norsurynnäkön lopputuloksen kanssa ja antaisi näin perustellun selityksen sille tutkimattomalle jumalalliselle viisaudelle, että monijumalaisia tuettiin kristittyjä vastaan tavalla, joka oli syy ja seuraus-kaavan ulottumattomissa.

'Abdu-l Muttalibilla oli kymmenen poikaa: al-Harith, az-Zubair, Abu Taalib, 'Abdullaah, Hamza, Abu Lahab, Ghidaq, Maqwan, Safar ja al-'Abbaas. Joidenkin mukaan hänellä oli 11, 12 tai 13 poikaa. Hänellä myös oli kuusi tytärtä, jotka olivat Ummu-l Hakiim, Barrah, Atikah, Safiya, Arwa ja Umai-ma.

3. **'Abdullah:** profeetta Muhammadin (SAAS) isä. 'Abdullahin äiti oli Fatima, Amr ibn A'idh ibn Imran ibn Makhzum ibn Yaqdha ibn Murran tytär. 'Abdullah oli viisain 'Abdu-l Muttalibin pojista, säädylisin ja rakastetuin. Hän oli myös se poika, jonka ennustusnuolet osoittivat teurasuhriksi Kaa-

balla. Kun 'Abdu-l Muttalib oli saanut kymmenen poikaa ja he saavuttivat täysi-ikäisyyden, hän paljasti heille salaisen lupauksensa, johon he hiljaa ja tottelevaisesti myöntäytyivät. Heidän nimensä kirjoitettiin ennustusnuoliin ja nämä annettiin heidän rakastetuimman jumalattarensa suojelijalle, Huballe. Nuolet sekoitettiin ja vedettiin. Nuoli osoitti 'Abdullahin uhrattavaksi. 'Abdu-l Muttalib vei nuorukaisen Kaabaan partaveitsi mukanaan surmatakseen tämän. Qu-raishilaiset, nuorukaisen setä Makhzumin heimosta sekä hänen setänsä Abu Taalib, yrittivät kuitenkin saada 'Abdu-l Muttalibin luopumaan aikeestaan. Silloin hän kysyi heidän neuvoaan lupauksensa suhteen. He ehdottivat, että hän kutsuisi naisennustajan arvioimaan asian. Nainen määräsi, että ennustusnuolet pitäisi vetää uudelleen 'Abdullahin ja kymmenen kamelin välillä. Niin kauan kuin ne osoittaisivat 'Abdullahia, määrään pitäisi lisätä kymmenen kamelia. Täten toimenpide toistettiin, kunnes kamelien määrä nousi sataan. Tällä kertaa nuoli osoitti kameleita, ja näin ollen ne kaikki teurastettiin nuorukaisen sijasta. Teurastetut kamelit jätettiin kaikkien syötäväksi, niin ihmisten kuin eläinten.

Tämä tapaus muutti verirahan määrän Arabiassa. Se oli ennen ollut yleisesti kymmenen kamelia, mutta tapahtuman jälkeen määrä nousi sataan. Islam hyväksyi käytännön myöhemmin. Kerrotaan, että profeetta (SAAS) sanoi:

”Minä olen niiden kahden uhratun jälkeläinen», tarkoittaen Ismaelia (AS) ja 'Abdullahia.

'Abdu-l Muttalib valitsi Wahab bin Abd Munaf bin Zahra bin Kilabin tyttären, Aaminan, vaimoksi pojalleen 'Abdullahille. Aamina oli korkea-arvoinen ja jalosukuinen syntyperältään.

Hänen isänsä oli Banu Zahran päällikkö, jota kunnioitettiin suuresti. He menivät naimisiin Mekassa, ja pian tämän jälkeen 'Abdullah lähti isänsä lähettämänä Medinaan ostamaan taateleita, mutta menehtyi matkalla. Toisen version mukaan 'Abdullah lähti Syyriaan kauppamatkalle ja kuoli Medinassa paluumatkallaan. Hänet haudattiin An-Nabigha Al-Ju'din taloon. Hän oli kaksikymmentäviisivuotias kuollessaan. Useimmat historioitsijat sanovat, että hän menehtyi kaksi kuukautta ennen Muhammadin (SAAS) syntymää. Toiset sanovat, että hänen poismenonsa tapahtui kaksi kuukautta profeetan (SAAS) syntymän jälkeen. Kun Aaminalle ilmoitettiin hänen miehensä kuolemasta, hän kunnioitti miehensä muistoa äärimmäisen sydäntä särkevällä valitusrunolla.

'Abdullah jätti jälkeensä hyvin vähän varallisuutta: viisi kamelia, pienen määrän vuohia ja naispalvelijan nimeltä Baraka (Umm Aiman), joka myöhemmin toimi profeetan (SAAS) hoitajana.

LUKU 6

MUHAMMADIN (SAAS) SYNTYMÄ JA NELJÄKYMMENTÄ VUOTTA ENNEN HÄNEN KUTSUMUSTAAN

Hänen syntymänsä

Muhammad (SAAS), profeettojen sinetti, syntyi Banu Hashimin alueella Mekassa maanantaiaamuna yhdeksäs Rabi’u-l Awwalkuuta, samana vuonna kuin tapahtui norsurynnäkkö, Khosrau I:n hallituskauden neljäntenäkymmenentenä vuonna, eli kahdeskymmenes tai kahdeskymmenestoinen huhtikuuta 571 jaa. (oppineen Muhammad Sulaiman Al-Mansourpurin ja astrologi Mahmud Pashan mukaan).

Ibn Sa’d kertoi perimätiedon, että Muhammadin (SAAS) äiti sanoi: ”Kun hän syntyi, minun kohdustani loisti valo, joka valaisi Syyrian palatsit.” Ahmad ja ad-Darimi kertoivat samaa.

On kiistanalaisesti kerrottu, että hänen syntymäänsä aikoihin tapahtui merkittäviä asioita: neljätoista Khosraun palatsin lehteriä romahti alas, maagien pyhä tuli sammui ja jotkut kirkot Sawa-järvellä upposivat ja romahtivat.

Muhammadin (SAAS) äiti lähetti heti sanan pojan isoisälle ’Abdu-l Muttalibille vauvan syntymästä. Onnellisena tämä tuli hänen luokseen, kantoi vauvan Kaabaan, rukoili Allahia ja kiitti Häntä. ’Abdu-l Muttalib nimesi vauvan Muhammadiksi — nimi, joka ei

ollut tuolloin tavallinen arabien keskuudessa. Hän ympärileikkasi vauvan tämän seitsemäntenä päivänä, kuten arabien tapana oli.

Ensimmäinen nainen, joka imetti Muhammadia hänen äitinsä jälkeen, oli Thuyebah, Abu Lahabin jalkavaimo, oman poikansa Masrouhin ohella. Hän oli aikaisemmin imettänyt Hamza ibn 'Abdu-l Muttalibia ja myöhemmin Abu Salama ibn Abd Al-Asad Al-Makhzumia.

Varhaislapsuus

Kaupungissa asuvilla arabeilla oli tapana lähettää lapset beduiini-imettäjiille, jotta he varttuisivat aavikon vapaassa ja terveellisessä ympäristössä. Siellä heidän kehonsa vahvistuisi ja he omaksuisivat puhtaan kielen ja hyvät käytöstavat. Beduiinithan tunnettiin siveellisestä kielenkäytöstä ja siitä, että heillä ei ollut sellaisia paheita jotka kehittyivät toimetomissa yhteisöissä.

Profeetta (SAAS) uskottiin myöhemmin Banu Sa'd bin Bakissa asuvan Haliima bint Abi Dhuaibin hoitoon. Hänen miehensä, Al-Harith ibn Abdul Uzza, jota kutsuttiin Abi Kabshahiksi, kuului samaan heimoon.

Muhammadilla (SAAS) oli useita imetysveljiä ja -sisaria: Abdullah bin Al-Harith, Aneesah bint Al-Harith, Hudhafah tai Judhamah bint Al-Harith (tunnettu Ash-Shaymana), joka hoiti profettaa (SAAS) ja tämän serkkua Abu Sufyan ibn al-Harith ibn 'Abdu-l Muttalibia (RAA). Profeetan (SAAS) setää Hamza ibn 'Abdu-l Muttalibia (RAA) imettivät samat kaksi imettäjä, Thuyeba ja Halima, jotka imettivät profettaa (SAAS).

Perimätieto kertoo ilahduttavasti, kuinka onnekas tapahtuma toisensa jälkeen kohtasi Haliimaa ja koko hänen kotitalouttaan Muhammad-vauvan (SAAS) ollessa hänen hoivassaan. Ibn Ishaq toteaa Haliiman kertoneen, kuinka hän lähti miehensä ja oman

vauvansa kanssa kylästä, yhdessä klaaninsa naisten kanssa, etsimään lapsia imetettäväksi. Hän sanoi:

”Oli kuivuuden ja nälänhädän vuosi eikä meillä ollut mitään syötävää. Minä ratsastin ruskealla naaras-aasilla. Mukanamme oli myös vanha naaraskameli. Kautta Allahin! Emme saaneet edes yhtä maitotilkkaa. Yöllä emme nukkuneet silmällistäkään, sillä lapseni itki ja itki nälkänsä. Rinnoissani ei ollut riittävästi maitoa, eikä edes naaraskamelilla ollut mitään, millä syöttää häntä. Rukoilimme lakkaamatta sadetta ja pikaista helpotusta. Lopulta saavuiimme Mekkaan etsimään lapsia imetettäväksi. Yksikään nainen joukostamme ei hyväksynyt hänelle tarjottua Allahin lähettilästä (SAAS). Heti kun heille kerrottiin, että hän oli orpo, he kieltäytyivät vastaanottamasta häntä. Me olimme kiinnostuneita palkkiosta, jonka saisimme lapsen isältä. Orpo! Mitä hänen isoisänsä ja äitinsä voisivat tehdä? Joten tämän takia me torjuimme hänet halveksien. Kaikki toiset naiset, jotka olivat tulleet kanssani, olivat saaneet imetettävän, ja kun olimme tekemässä lähtöä, sanoin miehelleni: ’Kautta Allahin! En halua palata toisten naisten kanssa ilman imeväistä. Minun tulee mennä tuon orvon luo ja ottaa hänet.’ Hän sanoi: ’Siitä ei seuraa mitään haittaa, ja kenties Allah voi siunata meitä hänen kauttaan.’ Joten minä menin ja otin hänet, sillä minulla ei ollut yksinkertaisesti muuta vaihtoehtoa jäljellä kuin ottaa hänet. Nostin hänet syliini ja palasin paikalleni, laitoin hänet rinnalleni ja silloin suureksi yllätyksekseni siitä tuli riittävästi maitoa. Hän joi sydämensä kyllyydestä ja niin teki myös hänen imetysveljensä, jonka jälkeen he molemmat nukahtivat, vaikkei minun vauvani ollut kyennyt nukkumaan edellisenä yönä. Mieheni meni sitten lypsämään naaraskamelia ja hämmästykseen hän sai siltä paljon maitoa. Hän lypsi sitä, ja me joimme kylliksemme ja nautimme hyvästä unesta sinä yönä. Seuraavana aamuna mieheni sanoi: ’Kautta Allahin! Haliima, ymmärrät varmasti, että sinä olet saanut siunatun lapsen.’ Minä vastasin: ’Kautta Allahin armon, minä toivon niin.’”

Perimätieto kertoo selkeästi, että Haliiman paluumatkaa ja hänen myöhempää elämäänsä ympäröivät hyvän onnen sädekehä niin kauan kuin profeetta (SAAS) pysyi hänen luonaan. Aasi, jolla Haliima ratsasti Mekkaan tullessaan, oli laiha ja lähes täysin uupunut, mutta se toipui nopeasti matkakumppaneiden suureksi hämmästykseksi. Kun he saapuivat Saḍin klaanin mailla oleville leiripaikoille, he havaitsivat onnen vaakakupin kääntyneen heidän edukseen. Karusta maasta kasvoi rehevää ruohoa, ja eläimet palasivat heidän luokseen tyytyväisinä ja täynnä maitoa. Muhammad (SAAS) viipyi Haliiman luona kahden vuoden ajan, jonka jälkeen hänet vieroitettiin, kuten Haliima kertoi:

Veimme hänet sen jälkeen takaisin hänen äidilleen, mutta pyysimme häneltä hartaasti, että poika voisi jäädä meidän luoksemme ja hyötyä siitä hyvästä onnesta ja siunauksesta, minkä oli meille tuonut. Jatkoimme sinnikkäästi pyyntöjämme ja esitimme niiden tueksi huolestamme siitä, että lapseen voisi tarttua eräs Mekassa esiintyvä infektio. Lopulta toiveisiimme myönnyttiin, ja profeetta (SAAS) jäi luoksemme siihen saakka, kunnes hän oli neljä tai viisi vuotta vanha.

Anas kertoo Sahih Muslimissa, enkeli Jibriil (AS) laskeutui alas, avasi Muhammadin rinnan auki ja otti tämän sydämen ulos. Sitten hän veti verihyytymän sydäimestä ja sanoi: «Se oli osa Shaitaania sinussa.» Tämän jälkeen hän pesi sydämen Zamzamin vedellä kultaisessa maljassa. Lopulta sydän liitettiin yhteen ja pantiin paikalleen. Pojat ja leikkitoiverit menivät juosten hänen äitinsä, eli hoitajansa, luokse ja sanoivat: ”Muhammad (SAAS) on murhattu.” He kaikki kiirehtivät hänen luokseen ja löysivät hänet hyvinvoivana, vain hänen kasvonsa olivat kalpeat.

Takaisin rakastavalle äidilleen

Tuon tapahtuman jälkeen Haliima huolestui pojasta ja vei hänet takaisin äidilleen, jonka luona hän viipyi kuusivuotiaaksi asti.

Kunnioittaen miesvainajansa muistoa, Aamina päätti käydä tämän haudalla Jathribissa (Mediinassa). Hän lähti 500 kilometrin matkalle orpopoikansa, naispalvelijansa Umm Aymanin ja appensa 'Abdu-l Muttalibin kanssa. Hän vietti perillä kuukauden ja lähti sitten paluumatkalle takaisin Mekkaan. Matkalla hän sairastui vakavasti ja kuoli Abwassa, Mekan ja Medinan välisen reitin varrella.

Myötätuntoisen isoisänsä hoiviin

'Abdu-l Muttalib toi pojan Mekkaan. Hän tunsu lämmintä myötätuntoa tätä poikaa, orpoa lapsenlastansa kohtaan, jonka äskettäinen suuri vastoinikäyminen (äidin kuolema) vain lisäsi menneisyyden kipuja. 'Abdu-l Muttalib rakasti lapsenlastaan enemmän kuin omia lapsiaan. Hän ei koskaan antanut pojan tuntoa yksinäisyyttä, vaan huomioi häntä enemmän kuin omia lapsiaan. Ibn Hisham kertoi: 'Abdu-l Muttalibille oli asetettu lepovuode Kaaban varjoon. Kunnioituksesta isäänsä kohtaan hänen lapsillaan oli tapana istua vuoteen ympärillä, mutta Muhammad (SAAS) istuikin vuoteella. Hänen setänsä tavallisesti nostivat hänet pois vuoteelta, mutta jos 'Abdu-l Muttalib oli läsnä, hän sanoi: ”Jättäkää pojanpoikani rauhaan. Vannon kautta Allahin, että tällä pojalla tulee olemaan merkittävä asema.” Hänellä oli tapana istuttaa poika vuoteelle ja taputtaa hänen selkäänsä. Hän oli aina tyytyväinen siihen, mitä poika teki.

Kun Muhammad (SAAS) oli kahdeksan vuotta, kaksi kuukautta ja kymmenen päivää vanha, hänen isoisänsä 'Abdu-l Muttalib menehtyi Mekassa. Vastuu profeetasta (SAAS) siirtyi hänen sedälleen Abu Taalibille, joka oli profeetan (SAAS) isän veli.

Abu Taalib huolehti veljenpojastaan mitä parhaimmalla tavalla. Hän otti pojan omien lastensa joukkoon ja suosi tätä enemmän kuin heitä. Hän osoitti poikaa kohtaan suurta kunnioitusta ja korkeaa arvostusta. Abu Taalib pysytteli neljäkymmenen vuoden ajan veljenpoikansa lähellä, vaalien tätä ja tarjoten tälle kaiken mahdollisen suojelun ja tuen. Hän suhtautui muihin ihmisiin sen mukaan, miten he kohtelivat profeettaa (SAAS).

Ibn Asakir kertoi perimätiedossa Jalhamah bin Arfutan sanoen: ”Kun saavuin Mekkaan, oli sateeton vuosi, joten quraishilaiset sanoivat ’Oi Abu Taalib, laaksosta on tullut lehdetön ja lapset ovat nälkäisiä, lähtekäämme rukoilemaan sadetta’. Abu Taalib meni Kaabaan nuoren pojan kanssa, joka oli yhtä kaunis kuin aurinko, ja musta pilvi leijui hänen päänsä yllä. Abu Taalib ja poika seisovivat Kaaban seinän vieressä ja rukoilivat sadetta. Pilvet kasaantuivat välittömästi joka suunnalta, ja taivaalta alkoi sataa rankasti. Se sai lähteet tulvimaan ja kasvit kasvamaan maalla ja kaupungissa.

Bahira-munkki

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli kahdentoista vuoden ikäinen, hän lähti setänsä Abu Talibin kanssa kauppamatkalle Syyriaan. Heidän saapuessaan Busraan (joka oli osa Syyriaa, lähellä Howrania, Rooman vallan alla), he tapasivat munkin nimeltään Bahira (joidenkin mukaan hänen nimensä oli Georges), joka osoitti heille suurta ystävällisyyttä ja kestiti heitä ylenpalttisesti. Hän ei ollut koskaan aiemmin ottanut heitä vastaan tai kestinnyt heitä. Hän tunnisti välittömästi profeetan (SAAS) ja sanoi ottaessaan tätä kädestä: ”Tämä on kaikkien ihmisten hallitsija. Allah lähettää hänelle sanoman, joka on armo kaikille olennoille.” Abu Talib kysyi: ”Miten sinä tiedät sen?” Hän vastasi: ”Kun te ilmestyitte Aqabahin suunnasta, kaikki kivet ja puut kumartuivat, mitä ne eivät tee kenellekään muulle paitsi profeetalle. Minä pystyn tunnistamaan hä-

net myös profetiuden merkistä, joka on hänen hartiansa alla, aivan kuin omena. Me olemme oppineet tämän kirjoistamme.” Hän myös pyysi Abu Talibia lähettämään pojan takaisin Mekkaan eikä vie-mään häntä Syyriin, sillä hän pelkäsi juutalaisia. Abu Talib totteli ja lähetti pojan takaisin Mekkaan muutamien miespalvelijoidensa kanssa.

Pyhänhäväistysodot

Muhammad (SAAS) oli parinkymmenen vuoden ikäinen, kun vuosia kestäneet ”pyhänhäväistysodot” puhkesivat. Voitot ja tappiot vaihtelivat ja huomattava määrä ihmisiä sai niissä surmansa. Taisteluja käytiin quraishilaisten ja Banu Kinanan välillä sekä quraishilaisten ja Qais Ailanin heimon välillä. Sotia kutsuttiin tällä nimellä, koska niissä loukattiin loukkaamattomina pidettyjä asioita, esimerkiksi pyhiä kuukausia (jolloin oli kiellettyä taistella). Quraishilaisten ja heidän liittolaistensa johtaja oli Harb bin Omaiya, jolla oli korkea asema ja kunnioitettu sukuperä. Yhdessä noista taisteluista profeetta (SAAS) avusti setiään, muttei nostonut aseita vihollista vastaan. Hänen tehtävänä oli poimia maahan pudonneet vihollisen nuolet ja ojentaa ne sedilleen.

Al-Fudul-liitto

Näiden sotien päätyttyä, kun rauha oli palannut, Mekan asukkaat kokivat tarpeelliseksi muodostaa liiton, väkivallan ja epäoikeudenmukaisuuden tukahduttamiseksi ja heikkojen ja köyhien oikeuksien puolustamiseksi. Banu Hashimin, Banu Al-Muttalibin, Asad ibn 'Abdu-l Uzzan, Zahrah ibn Kilabin ja Taim ibn Murran edustajat kutsuttiin tapaamiseen kunnioitettavan vanhemman miehen, Abdullah bin Jada'an At-Taimyn, luokse tavoitteena muodostaa liitto, joka tarjoaisi edellä mainitut asiat. Allahin lähettiläs

(SAAS) toimi todistajana tämän liiton solmimiselle ja myöhemmin, kun hän oli saanut kutsumuksensa profeetaksi, hän kommentoi liittoa hyvin positiivisin sanoin: ”Todistin liiton syntymistä Abdullah bin Jada’anin talossa. Se miellytti minua enemmän kuin suuret karjalaumat. Jopa nyt, Islamin aikakaudella, vastaisin myönteisesti tällaiseen kokoukseen, jos saisin kutsun.”

Itse asiassa liiton henki ja neuvottelujen kulku merkitsivät täydellistä suunnanmuutosta esi-islamilaisestä heimoylpeydestä. Tämän sopimukseen johtava tarina kertoo, että eräs Zubaidin heimon mies saapui kauppiana Mekkaan, jossa hän myi joitakin hyödykkeitä Al-As bin Wail As-Sahmylle. Viimeksi mainittu yritti kaikin keinoin välttää tavaroiden maksamisen. Myyjä haki apua Quraishin eri klaaneilta, mutta ne eivät kiinnittäneet huomiota hänen hartaisiin anomuksiinsa. Viimeisenä keinonaan hän kipusi vuorenhuipulle ja ryhtyi suureen ääneen lausumaan valitussäkeitä listaten kaikki ne epäoikeudenmukaisuudet, joista hän kärsi. Az-Zubair ibn ’Abdu-l Muttalib kuuli tämän ja tutki asiaa. Tämän seurauksena edellä mainitun liiton osapuolet kokoontuivat ja onnistuivat pakottamaan Al-As bin Wa’ilin maksamaan velkansa Az-Zubaidylle. [

Muhammadin (SAAS) varhainen ammatti

Muhammadilla (SAAS) ei ollut erityistä työtä varhaisnuoruudessaan, mutta on kerrottu, että hän toimi palkattuna paimenena sekä Bani Sa’dille että Mekassa. Kahdenkymmenenviiden vuoden ikäisenä hän lähti Syyriaan Khadijan (RAA) kauppamiehenä. Ibn Ishaq raportoi, että Khuwailidin tytär Khadija (RAA) oli äärimmäisen kunnioitettu ja rikas liikenainen. Hänellä oli tapana palkata miehiä liiketoimintansa avuksi tiettyä prosenttiosuutta vastaan. Quraishilaiset olivat enimmäkseen kauppiaita ja kun Khadija (RAA) kuuli Muhammadin (SAAS) totuudenmukaisuudesta, rehellisyydestä ja ystävällisistä tavoista, hän kutsui profeetan (SAAS)

luokseen. Khadija (RAA) tarjosi tälle rahaa, jotta tämä lähtisi Syyriaan hoitamaan hänen liiketoimiaan ja antoi tälle korkeamman korvauksen kuin muille. Hän lähetti myös palvelijansa Maisarahin profeetan (SAAS) mukaan. Muhammad (SAAS) suostui ja lähti naisen palvelijan kanssa kohti Syyriaa tekemään kauppvoja.

Avioliitto Khadijan (RAA) kanssa

Kun profeetta (SAAS) palasi Mekkaan, Khadija (RAA) huomasi saaneensa enemmän voittoa ja siunausta kuin mitä oli aiemmin saanut. Hänen palvelijansa kertoi hänelle myös profeetan (SAAS) hyvästä käytöksestä, rehellisyydestä, syvästä ajattelusta, vilpittömyydestä ja uskosta. Khadija (RAA) ymmärsi, että oli löytänyt etsimänsä. Monet huomattavat miehet olivat pyytäneet hänen kättään avioliittoon, mutta hän oli aina torjunut heidän lähestymisyrityksensä. Khadija (RAA) paljasti toiveensa ystävälleen Maniyan tyttärelle Nafisalle, joka lähti välittömästi kertomaan asian Muhammidille (SAAS). Profeetta (SAAS) suostui ja pyysi enojaan menemään Khadijan (RAA) enojen luokse puhumaan asiasta. Jonkin ajan kulltua he menivät naimisiin. Banu Hashimin ja Mudarin päälliköt todistivat avioliittosopimusta. Tämä tapahtui profeetan (SAAS) Syyriasta paluun jälkeen. Hän antoi Khadijalle (RAA) kaksikymmentä kamelia myötäjäisinä. Khadija (RAA) oli tuolloin neljäkymmentä vuotias, ja häntä pidettiin kansansa parhaana naisena niin sukuperän, omaisuuden kuin viisauden osalta. Hän oli ensimmäinen nainen, jonka kanssa Allahin lähettiläs (SAAS) avioitui. Profeetta (SAAS) ei avioitunut kenenkään muun kanssa ennen kuin Khadija (RAA) kuoli.

Khadija (RAA) synnytti kaikki profeetan (SAAS) lapset, lukuun ottamatta Ibrahimia: Al-Qaasim, Zainab, Ruqajja, Umm Kultuum, Fatima ja 'Abdullaah, jota kutsuttiin Tajibiksi ja Tahiriksi. Kaikki hänen poikansa kuolivat jo lapsuudessaan, ja kaikki tyttäret,

paitsi Fatima, kuolivat isänsä elinaikana. Fatima kuoli kuusi kuu-
kautta isänsä kuoleman jälkeen. Kaikki profeetan (SAAS) tyttäret
todistivat islamia, omaksuivat sen ja muuttivat Medinaan.

Kaaban jälleenrakentaminen ja sovittelutapaus

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli kolmekymmentäviisivuotias, quraishilaiset aloittivat Kaaban jälleenrakentamisen. Syynä oli se, että rakennus oli matala, yhdeksän käsivarren mitan pituinen, vaa-
leista kivistä tehty, Aabrahamin (AS) aikainen rakennus. Siinä ei
ollut kattoa, joten varkaat pääsivät helposti sen sisällä oleviin aar-
teisiin. Lisäksi se oli altis luonnonvoimien kulutukselle, jotka oli-
vat aikojen saatossa heikentäneet ja rapauttaneet sen muureja. Vii-
si vuotta ennen profetiuden alkua, Mekka kärsi suuresta tulvasta,
joka pyyhkäisi Kaaban yli lähes tuhoten sen. Quraishilaisten täytyi
rakentaa Kaaba uudelleen varjellakseen sen pyhyyttä ja asemaa.

Quraishin päälliköt päättivät käyttää vain laillista rahaa jälleen-
rakentamiseen, joten kaikki raha, joka oli peräisin prostituutios-
ta, koronkiskonnasta tai epäoikeudenmukaisista toimista, jätettiin
ulkopuolelle. Aluksi heitä pelotti kaataa Kaaban seinät, mutta Al-
Waleed ibn Al-Mugheerah Al-Mukhzumi aloitti kuitenkin työt.
Nähtyään, ettei hänelle tapahtunut mitään pahaa, toiset osallistui-
vat seinien kaatamiseen, kunnes he saavuttivat Aabrahamin (AS)
rakentaman pohjan. Ryhtyessään rakentamaan uudelleen seinä, he
jakoiivat työn eri heimojen kesken. Jokainen heimo oli vastuussa
yhden osan uudelleenrakentamista. Heimot keräsivät kiviä ja aloit-
tivat työn. Mies, joka latoi kivet, oli roomalainen muurari nimel-
tään Baqum. Työ eteni sovussa, kunnes oli aika asettaa pyhä musta
kivi oikealle paikalleen. Tällöin päälliköiden välille puhkesi riita,
jota kesti neljä tai viisi päivää jokaisen kilpaillessa kunniaa asettaa
kivi paikalleen. Tikarit oltiin aikeissa vetää esiin, ja suuri verenvuo-
datus näytti uhkaavan. Onneksi päälliköiden vanhin, Abu Omaiy-

ah ibn Mugheerah Al-Makhzumi, teki ehdotuksen, jonka kaikki hyväksyivät. Hän sanoi: ”Antakaa hänen, joka astuu pyhäkköön ensimmäisenä, päättää kiven paikasta.” Oli Allahin (SWT) tahto, että hänen lähettiläänsä (SAAS) oli ensimmäinen, joka astui *masjidiin*. Hänet nähdessään, kaikki ihmiset tapahtumapaikalla huusivat yhteen ääneen: ”Al-Amiin (luotettava) on tullut! Me tyydymme noudattamaan hänen päätöstään.” Tyyni ja hillitty Muhammad (SAAS) vastaanotti tehtävän ja päätti välittömästi turvautua keinoon, joka lepyttäisi heidät kaikki. Hän pyysi viittaa, jonka hän levitti maahan ja asetti kiven sen keskelle. Sitten hän pyysi eri heimojen edustajia nostamaan kiveä kaikki yhdessä. Kun se oli saatu oikealle paikalle, Muhammad (SAAS) asetti sen oikeaan kohtaan omin käsin. Täten äärimmäisen kireä tilanne laukesi, ja profeetan (SAAS) viisaus torjui vakavan vaaran.

Quraishilaisilta kävivät vähiin ne lailliset varat, joita he olivat keränneet, joten he jättivät pois alueen, joka oli kuuden käsivarren mitan pituinen Kaaban pohjoiselta sivulta, jota kutsutaan al-Hijriksi tai al-Hatiimiksi. He korottivat oven korkealle maan tasosta, tarkoituksenaan päästää sisään vain valitsemansa henkilöt. Kun rakennelma oli viidentoista käsivarrenmitan korkuinen, he tekivät katon, joka nojasi kuuden pylvään varaan.

Kun Kaaban rakentaminen oli valmis, se oli neliön muotoinen ja noin 15 metriä korkea. Mustan kiven sivu ja sen vastakkainen sivu olivat kumpikin 10 metriä pituudeltaan. Musta kivi oli 1,50 metrin korkeudella maatasosta. Kaksi muuta sivua olivat 12 metriä pitkiä kumpikin. Ovi oli kahden metrin korkeudella maasta mitattuna. 0,25 metriä korkea ja keskimäärin 0,30 metriä leveä rakennelma oli ympäröinyt Kaabaa. Sitä kutsuttiin Ash-Shadherwaniksi. Se oli alun perin pyhäkköön kuuluva osa, mutta Quraish jätti sen pois.

Yhteenveto Muhammadin (SAAS) elämästä ennen profeetta- kutsumusta

Profeetta Muhammad (SAAS) oli nuoruudessaan yhdistelmä mitä parhaimpia sosiaalisia ominaisuuksia. Hän oli esimerkillinen mies, jolla oli pohdiskeleva mieli ja erehtymätön tarkkanäköisyys. Häntä oli siunattu älyllä, omaperäisellä ajattelulla ja oikeamielisellä harkintakyvyllä, jotka johtivat hurskaksiin päämääriin. Hänen har- ras hiljaisuutensa vaikutti suotuisasti hänen tapaansa mietiskellä ja etsiä totuuden syvintä olemusta. Hänen elinvoimainen mielensä ja puhdas luonteensa auttoivat häntä ymmärtämään ja sisäistämään ihmisiä ja elämäntapoja, niin yksilön kuin yhteisön tasolla. Hän karttoi taikauskoisia käytäntöjä, mutta otti aktiivisesti osaa rakentamaan ja hyödylliseen kanssakäymiseen turvautuen muina hetkinä itse pyhittämäänsä yksinäisyyteen. Hän pysytteli erossa viinin juomisesta, alttarikivellä teurastetun lihan syömisestä tai epäjumalien juhliin osallistumisesta. Hän piti epäjumalia äärimmäisen vastenmielisinä ja kammottavina. Hän ei voinut sietää ketään, joka vannoi Allaatin ja Al-Uzzan nimeen. Allahin (SWT) kaitselmus epäilemättä piti hänet erillään kaikista iljettävistä tai pahoista käytännöistä. Jopa silloin kun hän yritti totella vaistoaan nauttia joistakin elämän mielihyvistä tai seurata joitakin epäkunnioittavia perinteitä, Allahin (SWT) kaitselmus tuli väliin ja esti hairahtamisen tältä tieltä. Ibn Al-Atheer kertoi Muhammadin (SAAS) sanoneen: ”En ole koskaan yrittänyt tehdä sitä, mitä tietämättömät ihmiset tekevät, lukuun ottamatta kahta kertaa. Allah (SWT) tuli väliin molemmilla kerroilla ja esti minua toimimasta, enkä sitten tehnyt niin enää koskaan. Kerran pyysin paimentoveriani huolehtimaan lampais- tani, kun olimme Mekan ylemmässä osassa. Halusin mennä alas Mekkaan ja pitää hauskaa, kuten nuoret miehet tekivät. Mekassa kävin sisään ensimmäiseen taloon, josta kuulin musiikkia. Astuin sisään ja kysyin: ’Mitä tämä on?’ Joku vastasi: ’Nämä ovat hääjuhlat.’

Istuuduin ja kuuntelin, mutta pian vajosin syvään uneen. Auringon lämpö herätti minut. Palasin paimentoverini luokse ja kerroin hänelle, mitä minulle oli tapahtunut. En koskaan kokeillut sitä enää.”

Al-Bukhari kertoi Jabir ibn Abdullahin sanoneen: ”Kun ihmiset jälleenrakensivat Kaabaa, profeetta Muhammad (SAAS) meni yhdessä ’Abbasin kanssa kantamaan kiviä. ’Abbas sanoi: ’Kiedo lannevaatteesi kaulasi ympäri suojellaksesi itseäsi kiviltä’. Tehtyään niin profeetta (SAAS) kaatui maahan ja hänen silmänsä kääntyivät taivasta kohti. Hän heräsi myöhemmin ja huusi: ’Lannevaatteeni... lannevaatteeni.’ Hän peitti itsensä lannevaatteellaan.” Toisen kirjoituksen mukaan: ”Hänen kupeitaan ei nähty enää koskaan.”

Perimätieto kuvaa profeetan (SAAS) olleen nuorena tunnettu hyveellisestä käytöksestään ja miellyttävistä tavoista. Hän osoitti edustavansa ihanteellista miestä ja omaavansa tahrattoman luonteen. Hän oli hyväsydämisin maamiehilleen, rehellisin puheissaan ja lempein luonteeltaan. Hän oli erittäin ystävällinen, siveellinen ja vieraanvarainen, ja hänen hurskautta herättävät kasvonpiirteensä tekivät aina vaikutuksen ihmisiin. Hän oli kaikkein rehellisin ja paras pitämään lupauksensa. Yksimielisesti hänen maanmiehensä antoivat hänelle kutsumanimen al-Amiin (luotettava). Uskovien äiti Khadija (RAA) totesi kerran: ”Hän ylläpitää sukulaisuussuhteita, hän auttaa köyhiä ja puutteenalaisia, hän kestittää vieraita ja kestää vastoinkäymiset totuudenmukaisuuden tiellä.”

LUKU 7

SANOMA JA PROFEETTAKUTSUMUS

Hiraa'n luolassa

Kun profeetta Muhammad (SAAS) oli lähes neljänkymmenen, hänellä oli tapana vetäytyä pitkiksi ajoiksi mietiskelemään ja pohtimaan kaikkia ympärillä olevan luomakunnan ominaisuuksia. Tämä mietiskelevä luonne oli omiaan syventämän hänen ja hänen maanmiestensä välistä henkistä kuilua. Hänellä oli tapana ravita itseään *sawiqilla* (ohrapuurolla) sekä vedellä ja suunnistaa tämän jälkeen suoraan Mekan läheisyydessä oleville kukkuloille ja rotkoille. Erityisesti yksi näistä paikoista oli hänen lempipaikkansa: Hiraa'ksi kutsuttu luola an-Nuur-vuorella, vain kolme kilometriä Mekasta. Se oli pieni luola, 3,5 metriä pitkä ja 1,5 metriä leveä. Hän vetäytyi sinne usein ja antoi ruokaa köyhille, jotka kävivät hänen luonaan. Hän vietti siellä aikaansa — erityisesti ramadanina — palvoen ja mietiskellen maailmankaikkeutta ympärillään. Hänen sydämensä oli levoton kansansa keskuudessa rehottavien moraalisten paheiden ja epäjumalien palvonnan takia. Hän oli vielä neuvoton, sillä hänellä ei ollut selvää suuntaa tai määrättyä lähestymistapaa käytettävissään ympärillään vellovien sairasmielisten tapojen hahmottamiseen ja oikaisemiseen. Tämä mietiskelevään lähestymistapaan liittyvä yksinäisyys täytyy ymmärtää jumalallisesta näkökulmasta. Se oli alkuvaihe sille kaudelle, jolloin hän saisi pian kannettavakseen suuren vastuun.

Retriitti ja irrottautuminen elämän epäpuhtauksista olivat välttämättömiä edellytyksiä sille, että profeetan sielu pääsisi läheiseen yhteyteen sen näkymättömän voiman kanssa, joka on tämän äärettömän maailmankaikkeuden olemassaolon takana. Tämä kolme vuotta kestänyt hedelmällinen eristyneisyyden kausi oli alkuna uudelle aikakaudelle, kaudelle, jolloin hän olisi jatkuvassa yhteydessä tähän voimaan.

Jibriil tuo Ilmoituksen

Kun Muhammad (SAAS) oli parhaassa iässään, eli neljäkymmentävuotias — ja sanotaan, että siinä iässä profeetat saavat käskyn julistaa sanomansa — merkit hänen profetiudestaan alkoivat tulla esiin ja tuikkia elämän horisontissa. Näitä olivat toteutuvat näyt, joita hän koki kuuden kuukauden ajan. Profetiuden kausi kesti 23 vuotta, joten tämä puoli vuotta toteutuvia näkyjä oli tärkeä jakso profetiuden 46 osasta.

Profeetalla (SAAS) oli jo kolmen vuoden ajan ollut tapana eristäytyä Hiraan luolaan, kun ramadanina, Allahin tahdosta hänen armonsa virtasi maan päälle, ja silloin Muhammad (SAAS) sai kunnian vastaanottaa profetiuden, ja ilmoituksen valo tulvi hänen ylleen kunnianarvoisan Koraanin jakeissa.

Mitä tulee tarkkaan päivämäärään, aihetodisteiden ja oleellisten johtolankojen huolellinen tutkimus viittaa tarkalleen maanantaiyöhön 21. ramadaan-kuuta eli 10. elokuuta 610 jaa., jolloin profeetta Muhammad (SAAS) oli täsmälleen 40 vuotta, 6 kuukautta ja 12 päivää vanha, eli gregoriaanisen ajanlaskun mukaan 39 vuoden, 3 kuukauden ja 22 päivän iässä.

Totuudenmukainen 'Aishah (RAA) kertoi seuraavalla tavalla tuosta tärkeimmästä tapahtumasta, joka toi meille jumalallisen valon ja ajoi pois epäuskon ja tietämättömyyden pimeyden, johdatti

elämän uuteen suuntaan ja toi mukanaan ihmiskunnan historian merkittävämmän muutoksen:

Ilmoituksen enteet ottivat tosi näkyjen muodon, näkyjen, jotka toteutuivat kaiken aikaa. Tämän jälkeen profeetta (SAAS) alkoi kaivata retriittiä ja hän vetäytyi Hiraa'n luolaan harjoittamaan omistautuneisuutta (*tahannuth*) muutaman yön ajaksi. Hän palasi perheensä luokse hakemaan muonaa ja lähti jälleen luolaan. Lopulta totuus (enkeli) tuli yllättäen hänen luokseen ja sanoi: "Lue!" "Minä en osaa lukea", Muhammad (SAAS) vastasi. Profeetta (SAAS) kuvaili: "Sitten enkeli otti minusta kiinni ja puristi minua voimakkaasti, jonka jälkeen hän päästi irti ja toisti määräyksen: 'Lue!' 'Minä en osaa lukea', sanoin, joten hän jälleen kerran puristi minua ja piteli kiinni, kunnes olin uupunut. Sitten hän sanoi: 'Lue!' Minä vastasin 'Minä en osaa lukea'. Hän puristi minua kolmannen kerran ja sitten päästi minusta irti ja sanoi:

"Lue! Herrasi nimessä, joka on luonut, luonut ihmisen alkioista. Lue! Onhan Herrasi Jalomielisin." [Koraani 96:1-3]

Profeetta (SAAS) toisti näitä jakeita. Hän vapisi pelosta. Tässä vaiheessa hän palasi vaimonsa Khadijan (RAA) luokse ja sanoi: "Peitelkää minut... peitelkää minut." He peittelivät hänet, kunnes hän tunsi olonsa turvalliseksi. Hän kertoi luolan tapahtumista Khadijalle (RAA) ja lisäsi, että oli peloissaan. Hänen vaimonsa yritti tyyntelyä ja rauhoitella häntä ja sanoi: "Allah (SWT) ei koskaan tule häpäisemään sinua. Sinä pidät yllä sukulaisuussuhteita, sinä kannat heikkojen taakkaa, sinä autat köyhiä ja puutteenalaisia, sinä kestitset vieraita ja kestät vastoinikäymiset totuuden tiellä."

Khadija (RAA) lähti profeetan (SAAS) kanssa tapaamaan serkkuaan Waraqa ibn Nawfal ibn Abd Al-Uzzaa, joka oli omaksunut kristinuskon esi-islamilaishaudella ja joka kopioi

heprealaisia kirjoituksia. Hän oli sokea, vanha mies. Khadija (RAA) sanoi: ”Serkkuni! Kuuntele veljenpoikaasi!” Waraqa kysyi: ”Oi veljenpoikani! Mitä sinä näit?” Allahin lähettiläs (SAAS) kertoi hänelle, mitä oli tapahtunut. Waraqa vastasi: ”Tämä on ’Namus’ (enkeli, jolle on uskottu jumalalliset salaisuudet), jonka Allah lähetti Muusaalle (AS). Olisinpa nuorempi. Voisinpa elää siihen päivään, kun kansasi ajaa sinut pois.” Muhammad (SAAS) kysyi: ”Ajavatko he minut pois?” Waraqa vastasi myöntävästi ja sanoi: ”Jokaista, joka on saanut jotain samanlaista kuin sinä, on kohdeltu vihamielisesti. Jos eläisin tuohon päivään asti, tukisin sinua voimakkaasti.” Jonkin ajan kuluttua Waraqa kuoli, ja myös Ilmoitukset lakkasivat joksikin aikaa.

At-Tabari ja Ibn Hisham kertovat perimätiedon, että Allahin lähettiläs (SAAS) lähti Hiraa’n luolasta kun Ilmoitus oli yllättänyt hänet, mutta myöhemmin hän palasi luolaan ja jatkoi retriittiään. Lopulta hän palasi Mekkaan. At-Tabari sanoo tästä tapahtumasta:

Kertoessaan Ilmoituksen saapumisesta, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”En ole inhonnut mitään niin kuin runoilijaa ja hullua. En kestä edes katsoa kumpaakaan. ’En koskaan kerro kenellekään quraishilaiselle ilmoituksestani. Kiipeän vuorelle ja heittäydyn kuolemaan. Se vapauttaa minut.’ Menin toteuttamaan aikeeni, mutta puolivälissä vuotta kuulin äänen taivaalta sanovan: ’Oi Muhammad! Sinä olet Allahin lähettiläs ja minä olen Jibriil.’ Katsoin ylös ja näin Jibriilin ihmisen hahmossa, asettaen jalkansa taivaanrantaan. Hän sanoi: ’Oi Muhammad! Sinä olet Allahin lähettiläs ja minä olen Jibriil.’ Pysähdyin ja katsoin häntä. Hänen katseensa vei huomioni siitä, mitä olin aikeissa tehdä. Seisoin paikalleni jäähmettyneenä. Yritin siirtää katseeni pois hänestä. Hän oli kaikkialla mihin katsoin. Jähmetyin paikalleni enkä liikkunut ennen kuin Khadija lähetti jonkun etsimään minua. Hän meni Mekkaan ja tuli takaisin ja minä seisoin vielä paikallani. Sitten Jibriil lähti ja minä palasin kotiin. Khadija oli kotona, joten menin aivan

hänen viereensä istumaan. Hän kysyi: 'Al-Qasimin isä! Missä sinä olet ollut? Lähetin etsijän etsimään sinua.' Kerroin Khadijalle mitä olin nähnyt. Hän vastasi: 'Se on suotuisa merkki, oi aviomieheni. Kokoa itsesi. Vannon Allahin kautta, että sinä olet tämän kansan lähettiläs.' Sitten hän nousi ylös ja meni kertomaan Waraqalle. Waraqa sanoi: 'Vannon Allahin kautta, että hän on vastaanottanut saman *Namusin*, eli enkelin, joka tuli Muusaan (Mooses) luo. Hän on tämän kansan profeetta. Kehoita häntä olemaan kärsivällinen.' Khadija tuli takaisin pProfeetanProfeetan luo ja kertoi, mitä Waraqa oli sanonut. Kun Allahin lähettiläs lähti retriitistään ja palasi Mekkaan, hän vieraili Waraqan luona, joka sanoi hänelle: 'Sinä olet tämän kansan profeetta. Vannon Allahin kautta, että luonasi kävi sama enkeli kuin Muusaan luona.'"

Ilmoituksen taukoaminen

Ibn Sa'd kertoi Ibn 'Abbasilta tulleen perimätiedon, että ilmoitukset taukosivat muutaman päivän ajaksi. Kun tutkimme asiaa huolellisesti, tämä vaihtoehto näyttää kaikkein todennäköisimmiltä. Toiset oppineet väittävät, että tauko olisi kestänyt kolme tai kaksi ja puoli vuotta, mutta se ei pidä paikkaansa. Tässä ei kuitenkaan ole tilaa mennä enempiin yksityiskohtiin.

Tauon aikana profeetan (SAAS) valtasi jonkinlainen masennus, joka yhdistyi hämmennykseen ja neuvottomuuteen. Al-Bukhari selostaa:

Jumalallinen ilmoitus taukosi joksikin aikaa, ja profeetta (SAAS) tuli niin surulliseksi — kuten olemme kuulleet — että hän yritti monta kertaa heittäytyä alas korkean vuoren laelta. Joka kerta, kun hän nousi kohti vuoren huippua heittäytyäkseen alas, Jibriil (AS) ilmestyi hänen eteensä ja sanoi: «Oi Muhammad (SAAS)! Sinä olet totisesti Allahin todellinen lähettiläs.» Silloin hänen sydämensä rauhoittui ja hän tyyntyi ja palasi kotiinsa. Aina kun Ilmoituksen tulo

pitkittyi, hän teki kuten aikaisemminkin, mutta Jibriil (AS) ilmestyi jälleen hänen eteensä ja sanoi hänelle, mitä oli sanonut aiemmin.

Sitten Jibriil (AS) tuo Allahin (SWT) Ilmoituksen

Ibn Hajar kertoo: 'Tuo (muutamia päiviä kestänyt Allahin ilmoituksen tauko) oli tarkoitettu vapauttamaan Allahin lähettiläs (SAAS) pelosta ja saamaan hänet kaipaamaan Ilmoitusta. Kun hämmennyksen varjot häipyivät ja totuuden liput nostettiin ylös, Allahin lähettiläs (SAAS) tiesi varmuudella, että hänestä oli tullut suuren herran lähettiläs. Hän oli myös varma, että se joka oli tullut hänen luokseen, oli vain ilmoituksen sanansaattaja. Hän odotti ja kaipasi Ilmoituksen tuloa ja se antoi hyvän syyn hänen päättäväsyydelleen ja itsehillinnälleen sitten kun Allahin (SWT) ilmoitus saapui. Al-Bukhari kertoi Jabir ibn Abdullahiin perustuen, että hän oli kuullut Allahin lähettilään (SAAS) puhuneen taukoamisen ajasta seuraavasti:

”Kävellessäni kuulin äänen taivaalta. Nostin katseeni ylös ja, toden totta, se oli sama enkeli, joka oli käynyt luonani Hira’an luolassa. Hän istui istuimella maan ja taivaan välillä. Pelkäsin häntä ja polvistuin maahan. Menin kotiin sanoen: ’Peitelkää minut ... Peitelkää minut ...’. Allah (SWT) ilmoitti minulle jakeet:

”Sinä viittaasi kietoutunut, nouse ja varoita! Herraasi ylistä, puhdistaa vaatteesi ja karta saastaa (epäjumalia).”
[Koraani 74:1-5]

Tämän jälkeen Ilmoituksia alkoi tulla voimakkaasti, usein ja säännöllisesti.

Ilmoituksen perättäiset vaiheet

Ennen kuin menemme sen kauden yksityiskohtiin, jolloin sanoma ja profetius välitettiin, tutustukaamme ilmoituksen vaiheisiin. Ne muodostavat sanoman päälähteen ja kutsun asiasisällön. Ibn Al-Qayyim kertoi tästä:

Ensimmäinen vaihe: Todenmukaisten näkyjen kausi. Se oli Allahin lähettiläälle (SAAS) ilmoituksen alkuvaihe.

Toinen vaihe: Se, mitä enkeli näkymättömänä painoi profetaan (SAAS) mieleen ja sydämeen. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: «Jalo henki ilmoitti minulle: 'Yksikään sielu ei häviä ennen kuin sen aika tulee, joten pelätkää Allahia ja lähestykää Häntä lempeästi. Älkää koskaan tulko niin kärsimättömiksi, ettette enää tottele Häntä. Mitä Allahilla on, sitä ei voi koskaan saada muulla tavoin kuin tottelemalla Häntä.»

Kolmas vaihe: Enkeli kävi Allahin lähettilään (SAAS) luona ihmisen hahmossa ja puhutteli häntä suoraan. Tämä mahdollisti sen, että hän ymmärsi täysin, mitä enkeli sanoi. Myös profetaan (SAAS) seuralaiset näkivät enkelin joskus tässä muodossa.

Neljäs vaihe: Enkeli tuli hänen luokseen kuin kellon kumahdus, ja tämä oli ilmoituksen kaikkein vaikein muoto, sillä enkeli piteli hänestä niin tiukasti kiinni, että hiki virtasi hänen otsaltaan jopa kylmimpänä päivänä. Jos profetta (SAAS) oli kamelinsa selässä, kameli ei kestänyt painoa, joten se laskeutui välittömästi polvilleen maahan. Kerran Allahin lähettiläs (SAAS) sai tällaisen ilmoituksen istuessaan aivan Zaidin vieressä ja Zaid tunsi paineen melkein rikovan reitensä.

Viides vaihe: profetta (SAAS) näki enkelin todellisessa muodossaan. Enkeli kertoi hänelle, mitä Allah (SWT) oli määrännyt hänet välittämään. Koraanin Koraani suurassa an-Najm (Tähden suura — 53) mainitaan, että tämä tapahtui kahdesti.

Kuudes vaihe: Se mitä Allah (SWT) itse paljasti hänelle taivaassa, eli silloin, kun hän nousi taivaaseen ja sai Allahilta (SWT) käskyn rukouksesta.

Seitsemäs vaihe: Sanat, jotka Allah (SWT) ilmoitti lähettälleen (SAAS) omakohtaisesti ilman enkelin välitystä. Sellainen etuoikeus oli myönnetty profeetta Moosekselle (AS) kuten Koraani Koraani selkeästi todistaa sekä profeetta Muhammedille, kuten Koraani Koraani todistaa suurassa al-Israa' (Yöllinen matka — 17).

Jotkut uskonoppineet ovat lisänneet kiistanalaisen kahdeksannen vaiheen, jossa he sanovat, että Allah (SWT) puhui profeetalle (SAAS) suoraan ilman välissä olevaa verhoa. Tämä vaihe on kuitenkin vahvistamaton.

Julistus Allahista, Korkeimmasta (SWT)

Ensimmäinen profeetalle (SAAS) lähtetty Ilmoitus piti sisälään monia käskyjä, yksinkertaisia muodoltaan, mutta erittäin tehokkaita ja kauaskantoisia seurauksiltaan. Enkeli välitti profeetalle (SAAS) selkeän viestin sanoen:

”Sinä viittaasi kietoutunut, nouse ja varoita, Herraasi ylistä, puhdista vaatteesi ja vältä saastaa äläkä anna vain lisää saadaksesi, vaan ole Herrasi tähden kärsivällinen.”
(Koraani 74:1-7)

Jotta ymmärtäisimme jakeet helposti ja mukavasti, me jaamme sen viestin osiin:

1. Varoituksen tavoite on varmistaa, ettei koko maailmankaikkeudessa kukaan, joka rikkoo Allahin (SWT) tahtoa vastaan, olisi tietämätön käytöksensä vakavilta seurauksilta, sekä jol-

- lain ennennäkemättömällä lailla ravistella hänen mieltään ja sydäntään.
2. ”Herraasi ylistä” julistaa selkeästi, että ainoa ylpeys, joka saa kukoistaa maan päällä, on Allahin (SWT) ja se sulkee pois kaikkien muiden ylpeyden.
  3. ”Puhdista vaatteesi ja vältä saastaa” viittaa suoraan välttämättömään tarpeeseen puhdistautua ulkoisesti ja sisäisesti. Se edellyttää sielun pyhittämistä ja sen tekemistä vastustuskykyiseksi kaikelle epäpuhtaudelle ja saastalle. Vain tätä tietä profeetan SAAS) sielu voi tavoittaa ideaalisen tilan ja tulla kelvolliseksi nauttimaan Allahin armosta ja suojelusta, turvasta johdattuksesta ja alati loistavasta valosta. Se asettaa ihmiskunnalle korkeimman esimerkin, kiehtoo puhtaita sydämiä ja herättää tietoisuutta ja kunnioitusta hairahtaneissa sellaisella tavalla, että koko maailma tahtoen tai tahtomattaan suuntaa sitä kohti ja ottaa sen peruskalliokseen.
  4. Profeetan (SAAS) ei tule pitää ponnisteluaan Allahin tiellä kunnian tekona, joka takaisi hänelle suuren palkinnon. Päinvastoin, hänen tulee ponnistella äärimmilleen ja olla valmiina uhrautumaan epätietoisyyden hengessä — joka on kehittynyt valppaasta jumalatietoisuudesta — ilman, että hän tuntee vähääkään ylpeyttä omista saavutuksistaan ja uhrauksistaan.
  5. Viimeinen jakeista vihjaa epäuskoisten vihamieliseen asenteeseen, niiden jotka tekevät pilkkaa profeetasta (SAAS) ja hänen seuraajistaan. Heidän odotetaan väheksyvän häntä ja osoittavan pahansuopuuttaan hänen elämäänsä ja häntä ympäröivien uskovien elämiä kohtaan. Tässä asiassa profeetan (SAAS) tulee olla kärsivällinen, pysyä lujana ja osoittaa suurinta päättäväisyyttä ainoana päämääränään saavuttaa Allahin mielihyvä.

Nämä olivat alkutoimet, joita profeetan (SAAS) täytyi noudattaa. Ne olivat hyvin yksinkertaisilta näyttäviä käskyjä, ne lumosivat rauhallisella rytmilään, mutta käytännössä ne olivat erittäin tehokkaita. Ne saivat aikaan kauaskantoisen myrskyn kaikkialla maailmassa.

Nämä jakeet muodostavat uuden kutsun perustan ja julistavat uutta uskoa. Varoitus viittaa tietysti siihen, että on olemassa pahoja tekoja, joilla on tuskallisia seurauksia suorittajilleen. Koska tämän hetkinen elämä ei välttämättä ole ainoa tila, jossa ihmiset joutuvat tilille pahoista teoistaan, niin varoitus viittaa myös tilinteon päivään, eli ylösnousemuspäivään. Tämä itsessään vihjaa siihen, että on olemassa toinen elämä tämän lisäksi, mitä nyt elämme. Kaikki kunnianarvoisan Koraanin Koraani jakeet kutsuvat ihmisiä todistamaan yksiselitteisesti Allahin (SWT) ykseyttä, kehottavat jättämään asiansa Allahin, korkeimman huomaan ja alistamaan halunsa hänen tahtoonsa.

Islamin kutsun osatekijät voisi tiivistää seuraavasti:

1. Todistaminen Allahin (SWT) ykseydestä
2. Usko tuonpuoleiseen
3. Sielun pyhittäminen ja kohottaminen korkealle pahuuden ja inhottavuuksien yläpuolelle, jotka johtavat järkyttäviin seurauksiin. Sen lisäksi on suuri tarve hyveisiin ja täydelliseen moraaliin, johon kuuluu itsensä totuttaminen oikeamielisiin tekoihin.
4. Kaikkien asioidensa jättäminen Allahin (SWT) huomaan.
5. Kaiken edellämainitun tulisi sujua luonnollisesti uskosta Muhammadin sanomaan ja luottamuksesta hänen jaloon johtajuuteensa sekä oikeamieliseen ohjaukseensa.

Jakeita edelsi taivaallinen kutsu, joka pakotti profeetan (SAAS) kantamaan pelottavan vastuun kutsua ihmisiä Allahin (SWT) luo.

Jakeet merkitsivät, että profeetta (SAAS) herätettiin voimalla unes-
taan, riisuttiin viitastaan ja repäistiin ulos lämpimästä ja hiljaisesta
elämästään ja sitten hänet ajettiin uudelle kurssille, jossa odottivat
lukemattomat vastoinikäymiset, jotka vaativat suuria ponnisteluja
Allahin (SWT) tiellä:

**”Sinä viittaasi kietoutunut, nouse ja varoita!” (Koraani
74:1-2)**

Se antaa ymmärtää, että eläminen itselleen on melko helppoa,
mutta on määrätty, että sinun tulisi kantaa tämä raskas taakka. Uni,
mukavuus ja lämmin sänky ovat asioita, jotka sinun elämänkirjaasi
on kirjoitettu vieraiksi. Oi Muhammad, nouse nopeasti, sillä taiste-
lut ja raataminen odottavat sinua; ei ole aikaa nukkumiselle ja mu-
kavuuksille; raskaat velvollisuudet on jumalallisesti määrätty sinun
osaksesi, ja ne ajavat sinut elämän kuohuihin, jotta uudenlainen ja
kallisarvoinen taipumus kehittyisi ihmisten tietoisuudessa ja elä-
mässä.

Profeetta (SAAS) pystyi menestyksekkäästi nousemaan jaloil-
leen ja täyttämään uuden tehtävän, hän eteni täysin epäitsekkyiden
hengessä, jatkuvasti kamppaillen eikä koskaan luovuttaen kanta-
masta suuren luottamuksen taakkaa, taakkaa valaista ihmiskunta,
ja uuden uskon raskas paino ja yli kahdenkymmenen vuoden eri-
mielisyydet, mikään ei harhauttanut hänen huomiotaan tehtävästään.
Palkitkoon Allah (SWT) hänet, meidät ja koko ihmiskunnan par-
haalla palkkiolla. Käsillä oleva tutkimus antaa pienen katsauksen
hänen pitkästä ponnistelustaan ja keskeytymättömästä kamppai-
lustaan, jonka hän teki saatuaan kutsun profeetaksi.

LUKU 8

KUTSUN ERI KAUDET JA JAKSOT

Muhammadin (SAAS) saama kutsu voidaan jakaa kahteen kauden:

1. **Mekan kausi:** kesti melkein kolmetoista vuotta
2. **Medinan kausi:** kesti kymmenen vuotta

Molemmat kaudet pitävät sisällään erilaisia jaksoja, jotka voi helposti erottaa toisistaan olosuhteiden perusteella.

Mekan kausi voidaan jakaa kolmeen jaksoon:

1. **Piilotetun kutsun jakso:** kesti kolme vuotta.
2. **Julkisen kutsun jakso:** profeetta (SAAS) kutsui julkisesti Mekan asukkaita. Se kesti profetiuden neljännessä vuodesta kymmenennen vuoden loppuun.
3. **Mekan ulkopoolisen kutsun jakso:** Se kesti profetiuden kymmenennen vuoden lopusta Medinan muuttoon saakka.

Medinan kaudesta puhutaan lisää myöhemmin.

LUKU 9

ENSIMMÄINEN VAIHE: PONNISTELUA KUTSUN TIELLÄ

Kolme vuotta piilotettua kutsua

Tiedetään, että Mekka oli arabien keskus ja Kaaban vartijoiden asuinpaikka. Arabikansojen palvomien epäjumalien ja kiveen veistettyjen kuvien suojele ja holhous olivat mekkalaisten käsissä. Paikassa, jota pidettiin epäjumalien palvonnan pesänä, olisi siis vaikeaa saada aikaan uudistuksia ja moraalista herätystä. Työskentely sellaisessa ympäristössä epäilemättä vaatii järkkymätöntä tahtoa ja päättäväisyyttä. Siksi islamiin kutsu olikin alkuun yksityistä ja piilossa tapahtuvaa, jotteivät mekkalaiset raivostuisi odottamattomasta yllätyksestä.

Varhaiset käännynnäiset

Profeetta (SAAS) aloitti salaisen tehtävänsä luonnollisesti kotiaan ja lähestyi sen jälkeen ihmisiä, joiden kanssa hän oli läheisesti tekemisissä. Hän kutsui islamiin jokaista, jonka oletti todistavan totuutta, joka oli saapunut hänen Herraltaan. Itse asiassa, oli joukko ihmisiä, jotka eivät epäilleet profeettaa (SAAS) vähääkään, vaan vastasivat välittömästi kutsuun ja omaksuivat vaivattomasti oikean

uskon. Heidät tunnetaan islamilaisessa kirjallisuudessa varhaisina käännyttäjinä.

Khadija (RAA), profeetan (SAAS) puoliso, uskovien äiti, oli ensimmäinen, joka otti islamin vastaan, ja tätä seurasivat profeetan (SAAS) vapautettu orja Zaid ibn Harithah (RAA) ja profeetan (SAAS) serkku 'Ali ibn Abu Talib (RAA), joka oli asunut hänen kanssaan varhaisesta lapsuudesta asti. Seuraavaksi kääntyi profeetan (SAAS) läheinen ystävä Abu Bakr as-Siddiq (RAA). Kaikki he omaksuivat islamin heti kutsun ensimmäisestä päivästä lähtien. Abu Bakr osoittautui innokkaaksi ja kiihkeäksi aktivistiksi heti islamin omaksumisestaan alkaen. Hän oli varakas, huomaavainen, lempeä ja rehti. Ihmiset vierailivat usein hänen luonaan, hakeutuen hänen seuraansa hänen tietämyksensä, ystävällisyytensä, mukavan seuransa ja liiketoimiensa vuoksi. Hän kutsui islamiin niitä, keihin luotti, ja hänen henkilökohtaisen panostuksensa seurauksena huomattava määrä ihmisiä kääntyi islamiin, mainittakoon heistä 'Uthman ibn 'Affan, Az-Zubair ibn al-'Awwaam, 'Abdu-r Rahmaan ibn 'Awf, Sa'd ibn Abi Waqqas, Az-Zuhri ja Talha ibn 'Ubaidu-llaah. Nämä kahdeksan miestä olivat edelläkävijöitä ja tarkemmin sanottuna uuden uskon etujoukko Arabiassa. Varhaisten muslimien joukkoon kuuluivat myös Bilal ibn Rabah (abessinialainen), Abu 'Ubaida ibn al-Jarrah, Abu Salama ibn Abd Al-Asad, Al-Arqam ibn Abi Al-Arqam makhzum-heimosta, Uthman ibn Maz'oun ja hänen kaksi veljeään, Qudama ja Abdullah, Ubaidah ibn Al-Harith ibn 'Al-Muttalib ibn Abd Munaf, Sa'id ibn Zaid Al-Adawi ja hänen vaimonsa Fatima — al-Khattabin tytär ('Umar ibn al-Khattabin sisar) –, Khabbab ibn Al-Aratt, Abdullah ibn Mas'ud Al-Hadhali ja monia muita. He olivat muslimien edelläkävijöitä. He kuuluivat useisiin quraishilaisiin klaaneihin. Ibn Hisham, elämäkerran kirjoittaja, laski varhaisten muslimien lukumääräksi enemmän kuin neljäkymmentä.

Ibn Ishaq sanoi: ”Tämän jälkeen ihmiset liittyivät islamiin joukoittain, miehet ja naiset, eikä uutta uskontoa ollut mahdollisuutta pitää enää salassa.”

Profeetta (SAAS) tapasi uusia käännyttäjiä ja opetti heille uskontoa yksityisyyden suojassa, koska kutsu islamiin tapahtui edelleen yksilöllisellä ja salaisella tasolla. Ilmoitusten tahti kiihtyi ja se jatkui ensimmäisten jakeiden ”Sinä, viittaasi kietoutunut” jälkeen. Tuohon aikaan ilmoitetut jakeet ja suurien (lukujen) osat olivat lyhyitä. Niissä oli voimakkaita taukoja sekä erittäin kiehtova rytmi, jotka olivat täydessä sopuinnassa herkän kuiskaavan sävelkulun kanssa. Niiden keskeinen sanoma koski sielun puhdistamista ja varoitusta joutumasta maanpäällisen elämän petollisen lumon uhriksi. Varhaiset jakeet antoivat myös tarkan selvityksen helvetistä ja puutarhasta (paratiisista). Ne ohjasivat uskovat uuteen suuntaan, joka oli täysin vastakkainen heidän maamiestensä keskuudessa rehoittaville pahoille tavoille.

As-Salat (rukous)

Ensimmäiset ilmoitukset eivät sisältäneet käskyä rukoilla salat-rukouksia. Ibn Hajar sanoi: ”Epäilemättä profeetalla (SAAS) oli tapana rukoilla ennen ”yöllistä matkaa”, mutta on edelleen kiistanalaista, oliko rukous tehty pakolliseksi rituaaliksi ennen viiden päivittäisen rukouksen säännön asettamista. Kerrotaan, että pakollinen rukous asetettiin ensin kahdesti päivässä suoritettavaksi, aamulla ennen auringonnousua ja illalla auringonlaskun jälkeen. Monet kertojat ovat kuvailleet, että kun profeetta (SAAS) sai ensimmäisen ilmoituksen, enkeli Jibriil tuli hänen luokseen ja opetti hänet noudattamaan puhdistautumista (wudu’). Kun profeetta (SAAS) oli lopettanut, hän otti kourallisen vettä ja ripotteli sitä kuppeilensa.

Ibn Hisham kertoi, että kun oli aika rukoilla, Allahin lähettiläs (SAAS) ja hänen kumppaninsa menivät vuoristolaaksoon rukoukseen salaa. Abu Talib näki kerran Allahin lähettilään (SAAS) ja 'Alin (RAA) rukoilemassa ja kysyi heiltä, mitä he olivat tekemässä. Kun hän sai kuulla, että se oli pakollinen rukous, hän kehotti heitä jatkamaan käytäntöään.

Quraishilaiset saavat tietää kutsusta

Kutsun tässä vaiheessa, vaikka uskontoa harjoitettiin yksityisesti ja yksilöllisellä tasolla, uutinen siitä levisi quraishilaisten keskuuteen. Alkuun Mekan johtajat eivät paljoa kiinnittäneet siihen Muhammadiin (SAAS) eivätkä hänen opetuksiinsa. He luulivat, että Muhammad (SAAS) oli pelkkä uskonnollinen filosofi kuten Omayyah ibn Abi as-Salt, Quss ibn Sa'idah, 'Amr ibn Nufail ja heidän sukunsa, jotka filosofoivat jumaluudesta ja uskonnollisista velvollisuuksista. Mutta tämä välinpitämätön asenne vaihtui pian levottomuudeksi. Quraishilaiset polyteistit alkoivat seurata Muhammadin liikkeitä tarkasti ja huolestuneina peläten hänen kutsunsa muuttavan vallitsevaa mielialaa.

Kolmen piilotetun julistuksen vuoden aikana nousi ryhmä aktivisteja, joita leimasi veljeyden ja yhteistyön henki ja joilla oli yksi selvä tavoite mielessään: levittää ja vakiinnuttaa islamin kutsun asemaa. Kokonaiset kolme vuotta Muhammad (SAAS) oli ollut tyytyväinen opettaessaan melko pienessä piirissä. Oli kuitenkin tullut aika saarnata avoimesti Herran uskontoa. Allahin Lähettiläs (SAAS) sai Ilmoituksen, joka velvoitti häntä julkisesti kutsumaan kansaansa, kohtaamaan heidät, mitätöimään heidän valheellisuutensa ja murskaamaan maan tasalle heidän tapansa palvoa epäjumalia.

LUKU 10

TOINEN VAIHE: AVOIN SANANJULISTUS

Ensimmäinen Ilmoitus sananjulistamisesta

”Ja varoita lähintä sukuasi.” [Koraani 26:214]

Tämä oli ensimmäinen jae, joka ilmoitettiin tästä aiheesta. Se on suurassa ash-Shu’ara’ (Runoilijoiden suura — 26), joka kertoo Muusaan (AS) tarinan hänen profetiudensa varhaisimmista päivistä alkaen ja käyden läpi hänen vaelluksensa Israeliin jälkeläisten kanssa, heidän pakonsa faraolta ja tämän väeltä sekä faraon ja tämän sotajoukkojen hukkumisen. Tämä luku itse asiassa kertoo Muusaan (AS) eri vaiheista tämän kamppaillessa faraota vastaan ja kutsuessaan kansaansa Allahin (SWT) luo. Lisäksi tämä suura sisältää tarinoita, jotka kertovat siitä hirvittävästä lopusta, joka odottaa niitä, jotka esittävät valheellisia väitteitä Lähettiläistä. Näin tekivät Nuuhin, ’Adin, Thamudin, Aabrahamin ja Lootin väki sekä Ahlu-l Aikah eli ”puun väki” (ryhmä ihmisiä, jotka palvoivat Aikahiksi kutsuttua puuta). Nämä kertomukset, sekä kertomus faraosta ja hänen kansastaan, opettavat niitä, jotka levittävät valheita samalla tavalla kuin entisaikoina. Ne kertovat heille myös Allahin (SWT) rangaistuksesta, joka lankeaa siinä tapauksessa, että he jatkavat valheiden levittämistä. Ne opettavat uskoville sen, että hyvä loppu kuuluu uskoville, ei pahan kannattajille.

Läheisimpien sukulaisten kutsuminen

Kuuliaisena Allahin (SWT) käskyille Muhammad (SAAS) kutsui koolle sukulaisensa Banu Hashimin klaanista sekä joukon Banu al-Muttalib ibn 'Abdu Manafin klaanista. Kuulijakunta käsitti neljäkymmentäviisi miestä.

Abu Lahab teki välittömästi aloitteen ja sanoi profeetalle (SAAS): ”Nämä ovat sinun setiäsi ja serkkujasi, puhu asiasi, mutta ensin sinun tulee tietää, etteivät sukulaisesi ole siinä asemassa, että voisivat pitää puoliaan kaikkia arabeja vastaan. Toinen asia, joka sinun tulee pitää mielessäsi, on, että sukulaisesi riittävät sinulle. Jos noudatat heidän perinteitään, se on heille helpompaa kuin kohdata muut quraishilaisetklaanit, jotka nauttivat muiden arabien tuesta. Totisesti, en ole koskaan kuullut kenestäkään, joka olisi aiheuttanut enemmän haittaa sukulaisilleen kuin sinä.” Allahin lähettiläs (SAAS) pysyi vaiti eikä sanonut sanaakaan tässä kokouksessa.

Hän kutsui heidät toiseen kokoukseen ja onnistui kiinnittämään kuulijakunnan huomion. Hän nousi ylös ja piti lyhyen puheen, selittäen selkeästi, mistä oli kyse. Hän sanoi: ”Minä ylistän Allahin (SWT) kunniaa, pyydän Hänen apuaan, uskon Häneen, luotan Häneen, todistan, ettei ole muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Allah, jolla ei ole vertaisia. Opas ei voi koskaan valehdella väelleen. Vannon kautta Allahin, ettei ole muuta jumalaa kuin Hän ja että minut on lähetetty Hänen lähettiläänään erityisesti teille ja ylipäätään kaikille ihmisille. Vannon kautta Allahin, että te kuolette, kuten nukutte ja heräätte kuolleista, kuten heräätte unesta. Teidät kutsutaan tilille teoistanne, joko ikuiseen helvettiin tai ikuiseen puutarhaan (paratiisiin).”

Abu Talib vastasi: ”Me haluamme auttaa sinua, hyväksyä neuvosi ja uskoa sanaasi. Nämä ovat sinun sukulaisiasi, jotka olet kerännyt, ja minä olen yksi heistä, mutta minä tulen ensimmäisenä tekemään, mitä sinä haluat. Tee mitä sinun on määrätty tehdä.

Minä tulen suojelemaan ja puolustamaan sinua, mutta en voi luopua 'Abdu-l Muttalibin uskonnosta.”

Abu Lahab sanoi tämän jälkeen Abu Talibille: ”Vannon kautta Allahin, että tämä on huono asia. Sinun täytyy pysäyttää hänet, ennen kuin muut tekevät sen.” Abu Talib vastasi kuitenkin: ”Vannon kautta Allahin suojelevani häntä niin kauan kuin elän.”

As-Safaa-vuorella

Eräänä päivänä sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli vakuuttunut siitä, että Abu Talib oli sitoutunut suojelemaan häntä hänen kutsuessaan ihmisiä Allahin luo, hän nousi as-Safaan vuorelle ja huusi kovaan ääneen: ”Jaa sahabah!” (Oi kumppanit!) Joi-takin quraishilaisia ryhmiä tuli hänen luokseen. Hän kutsui heitä uskomaan Allahiin (SWT) ja Hänen ykseyteensä (tauhiid), Ylösnousemuksen päivään sekä siihen, että hän on Allahin lähettiläs. Al-Bukhari kertoi osan tästä tarinasta, nojautuen perimätietoon Ibn 'Abbasilta (RAA). Hän sanoi: ”Kun seuraavat jakeet ilmoitettiin:

”Ja varoita lähintä sukuasi.” [Koraani 26:214]

Allahin lähettiläs (SAAS) nousi as-Safaan vuorelle ja alkoi julistaa: ”Oi Banu Fahr! Oi Banu Adi (kaksi quraishilaista klaania).” Lukuisat ihmiset kerääntyivät koolle, ja ne, jotka eivät kyenneet tulemaan, lähettivät jonkun raportoimaan heille. Abu Lahab oli myös läsnä. Profeetta (SAAS) sanoi: ”Kuulkaa, jos minä kertoisin teille, että laaksossa on ratsumiehiä, jotka suunnittelevat ryöstävänsä teidät, uskoisitteko minua?” He sanoivat: ’Kyllä, emme ole koskaan kuulleet yhtään valhetta sinun suustasi.’ Hän sanoi: ’Minä olen varoittaja ja varoitan teitä ankarasta kärsimyksestä.’ Abu Lahab vastasi vikkellästi: ’Tuhoudu siinä vaikka koko päivän! Kutsuitko meidät

koolle tuon asian vuoksi?” Välttömästi tuossa tilanteessa Allah (SWT) ilmoitti:

”Tuhoutukoot Abu Lahabin kädet ja tuhoutukoon hän itse!...” [Koraani 111:1]

Muslim kertoi toisen osan tästä tarinasta Abu Hurairalta (RAA) peräisin olevalla perimätiedolla. Hän sanoi: ”Kun seuraavat jakeet ilmoitettiin:

”Ja varoita lähintä sukuasi.” [Koraani 26:214]

Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui koolle kaikki quraishilaiset. He kerääntyivät paikalle ja hän antoi heille yleisen varoituksen. Tämän jälkeen hän viittasi erityisesti tiettyihin heimoihin ja sanoi: ”Oi Quraish, pelastakaa itsenne tulelta. Oi Bani Ka’bin ihmiset, pelastakaa itsenne Tulelta. Oi Fatima (RAA) Muhammadin (SAAS) tytär, pelasta itsesi tulelta, sillä minulla ei ole voimaa suojella teitä Allahilta millään tavoin, vain ainoastaan ylläpitää sukulaisuussuhteitamme.”

Se oli totisesti kuuluva ja vaikuttava puhe, jossa hän yksiselitteisesti julisti läheisimmille ihmisilleen, että usko hänen sanomaansa muodosti kulmakiven kaikille tuleville suhteille hänen ja heidän välillään, ja että verisukulaisuus, mille koko arabialainen elämäntapa perustui, oli menettänyt merkityksensä jumalallisen varoituksen valossa.

Totuuden julistaminen ja monijumalaisten reaktio

Profeetan (SAAS) ääni kaikui vielä Mekassa, kunnes seuraava jae ilmoitettiin:

”Täten julista, mitä sinulle on määrätty ja käänny pois monijumalaisista.” [Koraani 15:94]

Profeetta (SAAS) rupesi tämän jälkeen horjuttamaan epäjumalien palvonnan taikauskaisia tapoja paljastaen sen arvottoman todellisuuden ja täydellisen hyödyttömyyden. Hän antoi konkreettisia todisteita siitä, miten epäjumalien palvonta joko itsessään tai palvojan yhteysvälineenä Allahiin (SWT), oli selvää valhetta.

Mekkalaiset raivostuivat ja esittivät vastalauseensa. Muhamadin (SAAS) sanat aiheuttivat myrskyn, joka myllersi Mekan ikaikaisen ideologisen elämän ylösalaisin. He voivat pahoin kuullessaan jonkun kutsuvan monijumalaisia patsaiden palvojia harhautuneiksi ihmisiksi. He alkoivat kutsua koolle joukkojaan ratkaistaakseen asiansa. He halusivat tukahduttaa vallankumouksen etenevän marssin ja tehdä ennakoivan iskun sen palvelijoita vastaan, ennen kuin se hotkaisisi ja murskaisisi heidän siunatut perinteensä ja kauas juontavat tapansa. Mekkalaiset olivat vakuuttuneita siitä, että jumaluuden kieltäminen muilta kuin Allahilta, sekä usko jumalalliseen sanomaan ja tuonpuoleiseen olivat ehdottomia vakaumuksia, jotka eivät jättäneet heille yhtään tilaa säilyttää auktoritteetasemaansa omaisuuteen ja alaisiinsa nähden. Lyhyesti, he olivat anastaneet itselleen uskonnollisen valta-aseman eivätkä he halunneet luopua siitä. Heidän mielihyvänsä alistettaisiin Allahin ja Hänen lähettiläänsä mielihyvälle ja se johtaisi siihen, että lopulta heidän pitäisi lopettaa toimimasta epäoikeudenmukaisesti niitä kohtaan, joita he kutsuivat vääryydellä heikoiksi. He olivat täysin tietoisia siitä, mitä tämä merkitsi ja siksi heidän sielunsa ei alentunut hyväksymään tätä ”häpeällistä” asemaa. Heidän motiivinsa ei perustunut arvokkuuteen ja kunniaan, vaan:

”Ihminen haluaa vain jatkaa syntistä elämää.” [Koraani 75:5]

Mekkalaiset olivat tietoisia kaikista näistä seurauksista, mutta he eivät pystyneet tekemään mitään rehellisen ja totuudenmukaisen miehen edessä, joka oli hyvän moraalin ja tapojen parhain esimerkki. He eivät olleet koskaan törmänneet sellaiseen kansansa tai esi-isiensä historiassa. Mitä heidän pitäisi tehdä? He olivat ymmällään ja syystäkin.

Tarkkaan harkittuaan he ottivat yhteyttä lähettilään setään, Abu Talibiin, ja vaativat häntä neuvottelemaan veljenpoikansa kanssa ja neuvomaan tätä lopettamaan toimintansa. Painottaakseen vaatimuksensa vakavuutta ja rehellisyyttä, he ottivat käyttöön arabialaisen elämäntavan herkimmän aiheen: esi-isien kunnioituksen. He puhuttelivat Abu Talibia seuraavasti: ”Oi Abu Talib! Sinun veljenpoikasi kiroaa meidän jumaliamme, moittii elämäntapaamme, pilkkaa uskontoamme ja häpäisee esi-isiämme. Sinun täytyy pysäyttää hänet, tai antaa meidän tehdä se. Sinä olet samalla puolella meidän kanssamme ja me vapautamme sinut hänestä.” Abu Talib yritti liennyttää heidän vihaansa vastaamalla heille kohteliaasti. Profeetta (SAAS) kuitenkin jatkoi samalla tavalla Allahin (SWT) uskonnon julistamista ja ihmisten kutsumista islamiin. Hän ei välittänyt mekkalaisten epätoivoisista yrityksistä eikä pahansuovista aikeista.

Neuvottelukunta estää pyhiinvaeltajia kuulemasta Muhammadin (SAAS) kutsua

Quraishilaisilla oli kyseisinä päivinä myös toinen huolenaihe: islamin kutsua oli julistettu vain muutamia kuukausia ja pyhiinvaelluskausi oli alkamassa. Quraishilaiset tiesivät, että arabien lähetystöt saapuisivat lyhyen ajan sisällä. He olivat yhtä mieltä siitä, että oli tarpeen löytää keino, joka vieraannuttaisi arabipyhiinvaeltajat Muhammadin (SAAS) saarnaamasta uudesta uskosta. He menivät tapaamaan Al-Waleed ibn Al-Mugheerahia pohtiakseen asiaa.

Al-Waleed pyysi heitä tekemään yksimielisen päätöksen, jonka he kaikki hyväksyisivät. He olivat kuitenkin erimielisiä keskenään. Jotkut ehdottivat, että he kertoisivat Muhammadin olevan *kaahin*, eli ennustaja, mutta tämä ehdotus hylättiin sillä perusteella, että hänen sanansa eivät olleet runomuodossa. Toiset ehdottivat *majnunia*, eli hengen riivaamaa, mutta myös se hylättiin, koska tuon mielentilan ominaispiirteitä ei ollut havaittavissa. He sanoivat: ”Miksi emme sanoisi hänen olevan runoilija?” Tästäkään he eivät päässeet yksimielisyyteen sanoen, että hänen sanansa olivat täysin runouden sanaston ulkopuolella. ”Hyvä on, syyttäkäämme häntä noituuden harjoittamisesta”, oli neljäs ehdotus. Tässäkin Al-Waleed oli hie-man vastahakoinen sanoen, ettei profeetta (SAAS) ollut tietävästi ikinä harjoittanut solmuihin puhaltamista, ja myönsi, että tämän puhe oli kerta kaikkiaan komeaa kuultavaa. Hän oli kuitenkin sitä mieltä, että todennäköisin Muhammadia (SAAS) vastaan nostettava syytös olisi noituus. Syntinen joukkio hyväksyi tämän mielipiteen ja sopi levittävänsä yhteneväistä kuvaa siitä, että hän oli niin mahtava noita ja hallitsi taitonsa niin hyvin, että onnistuisi vieraannuttamaan pojan isästään, miehen veljestään, vaimon miehestään ja ihmisen heimostaan.

Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että Allah (SWT) ilmoitti kuusitoista jaetta Al-Waleedista ja siitä ovelasta tavasta, jolla hän suunnitteli manipuloivansa Mekkaan pyhiinvaellukselle saapuvia ihmisiä. Allah (SWT) sanoo:

”Toden totta, hän mielti ja juonitteli; Kirottu! Kuinka hän juonikaan! Kirottu tosiaan! Kuinka hän juonitteli! Sitten hän taas pohdiskeli; sitten rypisti äkeänä kulmiaan, sitten hän kääntyi pois ylimielisenä ja sanoi: ’Tämä ei ole muuta kuin vanhaa noituutta; tämä ei ole muuta kuin ihmisen sanoja!’” [Koraani 74:18-25]

Allahin lähettiläs (SAAS) meni ihmisten luo, jotka olivat kerääntyneet pyhiinvaellukselle. Hän seurasi heitä heidän leireihinsä ja kutsui heitä Allahin (SWT) luo. Abu Lahab varjosti profeetan (SAAS) askelia kailottaen kovaan ääneen: ”Oi ihmiset, älkää kuunnelko häntä, sillä hän on valehtelija; hän on luopio!” Muhammad (SAAS) onnistui kuitenkin aiheuttamaan kohua koko alueella ja jopa saamaan muutaman ihmisen hyväksymään hänen kutsunsa.

Islamin marssia eteenpäin yritetään hillitä

Kun quraishilaiset viimein ymmärsivät, ettei Muhammadia (SAAS) koskaan voisi estää julistamasta kutsuaan, he turvautuivat epätoivoisesti halpamaisiin keinoihin:

1. He nälkivät, halvensivat, pilkkasivat, levittivät valheita ja tekivät naurunalaiseksi uudet käännynnäiset ja erityisesti Muhammadin (SAAS). Heidän tarkoituksenaan oli kylvää epätoivon siemen heidän moraaliinsa ja laannuttaa heidän intonsa. He leimasivat profeetan (SAAS) jinnin riivaamaksi ja mielisairaaksi henkilöksi:

”Ja he sanovat: ’Oi sinä, jolle varoitus on lähetetty! Totisesti, sinä olet hullu.’ [Quraan 15:6]

Tai he väittivät hänen harjoittavan noituutta:

”Ja he kummeksuivat, kun heille tuli varoittaja heidän omasta joukostaan. Epäuskoiset sanovat: ”Tämä on vain valehteleva noita.” [Koraani 38:4]

He katsoivatkin tätä hyvää miestä ikään kuin he aikoisivat ’syödä hänet’ tai saada hänet kiinni valheesta tai saada häi-

rittä hänen vakaata ja lujaa pohjaansa. He käyttivät hänestä kaikenlaisia herjaustermejä, kuten ”hullu” tai ”pahan hengen riivaama” ja niin edelleen:

”Ja totisesti, ne jotka eivät usko, melkein saavat sinut hai-rahtumaan katseellaan ja kun he kuulevat muistutuksen, he sanovat: ’Totisesti, hän on hullu!’” [Koraani 68:51]

Varhaisiin käännyttäisiin kuului joukko ihmisiä, joilla ei valitettavasti ollut klaaninsa vahvaa tukea suojanaan. Näitä viattomia sieluja pilkattiin ja ivattiin niin sopivaan kuin sopimattomaan aikaan. Näihin ihmisiin viitaten, quraishi-laisten ylimykset kysyivät herkeämättä profeetalta (SAAS), pilailleen ja halveksien:

”Nämäkö ovat niitä, joita Allah on suosinut keskuudes-tamme?” [Koraani 6:53]

Ja Allah (SWT) vastasi:

”Eikö Allah tunne parhaiten ne, jotka ovat kiitollisia?” [Koraani 6:53]

Allah (SWT) kuvailee meille heitä:

”Toden totta, väärintekijät pilkkaavat uskovia, iskevät toisilleen silmää kulkiessaan ohi ja nauravat heille tulles-saan omiensa luo. Kun he näkevät uskovia, he sanoivat: ’Nämähän ne vasta ovat eksyksissä!’ Mutta eihän heitä ole lähetetty uskovien kaitsijoiksi.” [Koraani 83:29-33]

2. He vääristelivät Muhammadin (SAAS) opetuksia, loivat epäilyjä, levittivät valheellista propagandaa sekä tekaisivat perusteettomia väitteitä hänen opeistaan, persoonastaan ja luonteestaan. He liioittelivat väitteitään pyyhkiäkseen pois kuulijoiden tervejärkisen pohdinnan. KoraanistaKoraani he väittivät, että se oli:

”Nämä ovat aikaisempien kansojen taruja, joita hän kirjoittaa muistiin aamuin ja illoin sanelun mukaan.” [Koraani 25:5]

Pahat ihmiset toittivat taukoamatta ihmisten korviin, että KoraaniKoraani ei olisi aitoa ilmoitusta:

”Tämä on vain hänen sepittämäänsä valhetta ja toiset ihmiset ovat häntä siinä auttaneet.” [Koraani 25:4]

He väittivät myös:

”Ihminen häntä vain opettaa.” [Koraani 16:103]

He esittivät myös toisen perusteettoman ja pinnallisen epäilyksen:

”Miksi tämä lähettiläs syö ruokaa ja kiertelee toreilla (kuten mekin)?” [Koraani 25:7]

Kunnianarvoisa KoraaniKoraani on kiistänyt vahvasti heidän syytöksensä ja väitteensä ja selittänyt, että profeetan (SAAS) julistukset ovat Herran ilmoituksia ja siten niiden luonne ja sisältö tarjoavat rohkean haasteen niille, jotka väittävät hänen profetiaallisten ilmaisunsa perustuvan johonkin

muuhun (joskus haaveilevan uudistajan henkiseen tuskaan, toisinaan riivatun runoilijan tuntemuksiin tai mielenvikaisen sekaviin höpinöihin).

3. KoraaninKoraani vertaaminen muinaisten kansojen mytologiaan, pyrkimyksenä kääntää ihmisten kiinnostus pois Allahin sanoista: Kerrotaan, että An-Nadr ibn Harith meni Hiraan, jossa hän perehtyi Persian kuninkaiden traditioihin ja kertomuksiin henkilöistä, kuten Rustumista ja Asphandiarista, ja palasi sitten Mekkaan. Siellä hän seurasi lähettilään (SAAS) jokaista askelta, missä tahansa tämä saarnasi kuulijoilleen uudesta uskosta ja varoitti ihmisiä Allahin (SWT) vihasta. An-Nadr seurasi profeettaa (SAAS) tarkasti ja lausui samalle kuulijakunnalle pitkiä tarinoita näistä persialaisista henkilöistä. Sitten hän liitti puheeseensa kysymyksen ja ovelasti tiedusteli, etteikö hän päihittänyt Muhammadia (SAAS). Ibn 'Abbaas (RAA) kertoi, että An-Nadr tapasi ostaa laulajattaria, jotka vartalonsa viehätöksen ja laulujensa kautta houkuttelivat islamista pois kenet tahansa, joilla oli vain vähäinen kiinnostus profeettaa (SAAS) kohtaan; tästä Allah (SWT) sanoo:

”Ihmisissä on sellaisia, jotka hankkivat joutavia puheita eksyttääkseen ihmiset Allahin tieltä ilman tietoa ja tekevät siitä pilkkaa.” [Koraani 31:6]

4. Saadakseen Muhammain (SAAS) luopumaan pyrkimyksistään, quraishilaiset ehdottivat hänelle kompromissia ja pyysivät häntä tulemaan joitakin esi-islamilaista tapoja vastaan siten, että hän luopuisi joistain uskontonsa piirteistä ja monijumalaiset luopuisivat joistain omistaan. Allah, Korkein, sanoo:

”He toivovat sinun taipuvan heidän puoleensa ja sitten hekin taipuisivat sinun puoleesi.” [Koraani 68:9]

Ibn Jareerin ja at-Tabarin mukaan epäjumalanpalvojat tarjosivat Muhammadille (SAAS) seuraavaa: Muhammad palvoisi heidän jumaliaan yhden vuoden ja he palvoisivat hänen Herraansa yhden vuoden. Toisen version mukaan he sanoivat: ”Jos hyväksyt meidän jumalamme, me palvomme sinun Jumalaasi.” Ibn Ishaqin mukaan eräät vaikutusvaltaiset polyteistit keskeyttivät profeetan (SAAS) kun hän oli kiertämässä pyhäkköä ja lupautuivat palvomaan Allahia jos hän palvoisi heidän jumaliaan niin, että molemmat saavuttaisivat yhteisymmärryksen. He lisäsivät, että ”jos sinun Jumalasi osoittautuu paremmaksi kuin meidän, se olisi meille hyväksi, mutta jos meidän jumalamme osoittautuisivat paremmiksi kuin sinun, sinä hyötyisit siitä.” Allahilla (SWT) oli tässä ratkaiseva sana ja Hän ilmoitti:

”Sano: ’Oi epäuskoiset! Minä en palvo sitä, mitä te palvotte, etkä te palvo Häntä, jota minä palvon, enkä minä ole palvova sitä, jota te palvotte, etkä te ole palvova Häntä, jota minä palvon. Teillä on uskontonne ja minulla on uskontoni. [Koraani 109:1-6]

Vainot

Profeetan (SAAS) kutsun neljäntenä vuotena monijumalaiset käyttivät edellä mainittuja keinoja muutaman kuukauden ajan. Kun he huomasivat niiden olevan turhia, he päättivät käynnistää täysmittaisen vastustuskampanjan. He kutsuivat koolle kokouksen ja valitsivat kahdenkymmenenviiden miehen delegaation quraishi-

laisten merkittävistä miehistä, puheenjohtajanaan Abu Lahab, profeetan (SAAS) setä. Monien pitkien keskustelujen jälkeen he päättivät ryhtyä toimenpiteisiin ja pysäyttää islamin hyökyaallon keinolla millä hyvänsä. He vanhoivat tekevänsä kaikkensa uuden uskonnon torjumiseksi. He päättivät parjata Allahin lähettilästä (SAAS) ja saada uudet käännynnäiset kärsimään kaikin tavoin. Oli helppo laatia suunnitelmia uusien käännynnäisten osalta, sillä heidän katsottiin olevan heikkoja. Mitä tuli profeettaan (SAAS), niin hänen mustamaalaamisensa ei ollut helppoa, sillä hänen luonteensa oli niin täydellisen jalomielinen ja vaikuttava, että se esti jopa hänen vihollisiaan ryhtymästä mihinkään typeryyteen häntä vastaan. Hänellä oli myös setänsä Abu Talib, joka tuli ylhäisestä suvusta ja jolla oli kunnioitusta herättävän klaani tuki. Tilanne huolestutti monijumalaisia, mutta he eivät enää voineet olla kärsivällisiä tai suvaitsevaisia sen valtavan voiman edessä, joka marssi heitä kohti kumoamaan heidän uskonnollisen asemansa ja maallisen valtansa.

Abu Lahab itse aloitti uusien vainojen sarjan ja kohdisti lukemattomia vahingollisia tekoja, vihaa ja ilkeyttä Muhammadia (SAAS) kohtaan. Hän alkoi heittää kiviä häntä kohti ja pakotti kaksi poikaansa eroamaan vaimoistaan Ruqaijjasta ja Umm Kulthuumista, profeetan (SAAS) tyttäristä. Hän osoitti vahingoniloa kun profeetan (SAAS) toinen poika kuoli ja kutsui häntä 'mieheksi, jolla ei ole jälkeläistä'. Hän seurasi profeetan (SAAS) kintereillä pyhiinvaelluksella ja toreilla herjaten häntä ja houkutellen beduiinit häntä ja kutsua vastaan. Abu Lahabin vaimolla, Umm Jamiil bint Harbilla, Abu Sufyanin sisarella, oli myös osansa tässä säälimättömässä kampanjassa. Hän ei ollut yhtään vähemmän vihamielinen profeettaa (SAAS) kohtaan, kuin miehensä. Hän satoi piikkipensasaa oksia palmunlehtikuidusta kierretyillä köysillä ja levitti niitä teille ja poluille, joissa profeetan (SAAS) odotettiin kulkevan, tarkoituksenaan aiheuttaa tälle ruumiinvahinkoa. Hän oli todella pahantuulinen ja teräväkielinen äkäinen nainen, erittäin taitava

juonittelemaan, synnyttämään epäsopua ja kiihottamaan kansaa. Kunnianarvoisa KoraaniKoraani kutsui häntä ansaitusti ”polttopuiden kantajaksi”. Kuultuaan tästä nainen suuntasi välittömästi Moskeijaan kiviä kädessään heittääkseen niillä profeettaa (SAAS). Allah, suurin, sokaisi hänen näkönsä, ja niin hän huomasi ainoastaan Abu Bakrin (RAA), joka istui aivan profeetan (SAAS) vieressä. Hän puhutteli sitten Abu Bakria (RAA) erittäin röyhkeään sävyyn, uhaten murskata tämän kumppanin suun kourallisella kiviä ja lausui häpeämättömiä, uhmaa täynnä olevia sanoja: ”Me olemme kieläytyneet tottelemasta häntä, me halveksimme häntä ja hylkäämme hänen kutsunsa ja karsastamme hänen uskontoaan.” Kun hän oli lähtenyt, Abu Bakr (RAA) kääntyi profeetan (SAAS) puoleen ja oli ihmeissään. Profeetta (SAAS) kertoi, ettei nainen nähnyt häntä, koska Allah (SWT) oli ottanut pois hänen näkönsä.

Abu Lahab ja hänen perheensä loukkasivat ja kiduttivat häpeällisesti profeettaa (SAAS), vaikka he olivat verisukulaisia, sillä hän oli profeetan (SAAS) setä ja he asuivat naapuritalossa. Itse asiassa vain harvat profeetan (SAAS) naapureista pidättäytyivät parjaamasta häntä. He jopa heittivät hänen selkäänsä vuohen sisälmyksiä, kun hän rukoili. Hän valitti heille usein tästä epämukavasta naapuriudesta, mutta kuuroille korville, sillä he olivat vajonneet syvälle ekseyksiin.

Al-Bukhari kertoi Ibn Mas’udilta peräisin olevan perimätidon: kerran profeetan (SAAS) ollessa polvistuneena rukoukseen Ka’bassa, Abu Jahl käski kumppaneitaan tuomaan kamelin sotkuisen sikiön ja laskemaan sen hänen selkäänsä päälle. Uqbah ibn Abi Mu’ait oli se viheliäinen mies, joka kiirehti toimeenpanemaan tätä halpamaista tekoa. Nauru raikui monijumalaisten keskuudessa. Silloin profeetan (SAAS) tytär Fatima sattui (RAA) kulkemaan ohitse. Hän puhdisti sotkun isänsä selästä. Profeetta (SAAS) rukoili Allahin vihaa heidän päälleen, erityisesti Abu Jahlille, Utbah ibn Rabialle, Shaibah ibn Rabialle, Al-Waleed ibn Utbahille, Omaiyah

ibn Khalafille ja Uqbah ibn Mu'aitille. Perimätieto kertoo, että he kaikki kaatuivat Badrin taistelussa.

Juurujen lietsominen ja panettelu olivat Mekan johtajien ahdistelukeinoja ja erityisesti Omaiyah ibn Khalaf turvautui niihin. Tähän liittyen Allah (SWT) sanoo:

”Voi jokaista panettelijaa ja pahanpuhujaa.” [Koraani 104:1]

Erään kerran Uqbah ibn Al-Mu'ait oli profeetan (SAAS) yleisön joukossa ja kuunteli hänen saarnaavan islamia. Hänen läheinen ystävänsä Ubai ibn Khalaf sai kuulla tästä. Hän ei voinut sietää moista tekoa, joten hän moitti Uqbahia ja käski tämän sylkeä profeetan (SAAS) pyhille kasvoille. Uqbah häpeämättä teki niin. Ubai teki kaiken kuviteltavissa olevan mustamaalatakseen profeettaa (SAAS), hän jopa jauhoi vanhoja maatuneita luita ja puhalsi jauheen profeetan (SAAS) päälle. Al-Akhnas ibn Shuraique Ath-Thaqafilla oli tapana herjata profeettaa (SAAS) aina tilaisuuden tullen. Kunnianarvoisa KoraaniKoraani viittaa suoraan tämän miehen alhaisiin tekoihin, yhdistäen häneen yhdeksän inhottavaa piirrettä:

”Äläkä tottele ainoatakaan halpamaista vanhojaa, joka moittii ja kiertelee panettelemassa, estää tekemästä hyvää, rikkoo ja tekee syntiä, on karkea ja kaiken lisäksi alhaisisyntyinen (avioton lapsi)”. [Koraani 68:10-13]

Abu Jahlin ylimielisyys ja ylpeys tukkivat kaikki ne tiet, jotka olisivat voineet tuoda uskon valon hänen sydämeensä:

”Ei hän uskonut eikä rukoillut!” [Koraani 75:31]

Sen lisäksi hän halusi karkottaa profeetan (SAAS) pyhäköstä. Sattui kerran siten, että profeetta (SAAS) oli rukoilemassa pyhän talon alueella, kun Abu Jahl lähestyi häntä uhkaillen ja käyttäen loukkaavaa kieltä. Profeetta (SAAS) moitti häntä vakavasti, jolloin Abu Jahl väitti uhmakkaasti olevansa mahtavin ihminen Mekassa; silloin Allah (SWT) ilmoitti:

”Kutsukoon hän sitten apureitansa!” [Koraani 96:17]

Saman tapauksen toisen version mukaan profeetta (SAAS) otti Abu Jahlia niskasta ja ravisteli häntä voimakkaasti, lausuen (KoraaninKoraani sanat):

”Voi sinua, voi! Voi sinua, voi tosiaan! [Koraani 75:34-35]

Huolimatta tästä moitteesta Abu Jahl ei koskaan tullut järkiinsä eikä ymmärtänyt toimintansa typeryyttä. Päinvastoin, hän oli päättänyt jatkaa aivan äärimmäisyyksiin asti ja vannoi heittävänsä tomua lähettilään (SAAS) kasvoille ja astuvansa hänen niskansa päälle. Hän oli tuskin ryhtynyt toteuttamaan julkeaa aikomustaan, kun hänen nähtiin kääntyvän äkkiä ja suojaavan itseään käsillään (ikään kuin jokin ajaisi häntä takaa). Hänen kumppaninsa kysyivät häneltä, mikä oli hätänä. Hän sanoi: ”Näin palavan kaivannon ja lentäviä siipiä.” Myöhemmin lähettiläs (SAAS) kommentoi tätä sanoen: ”Jos hän olisi edennyt pidemmälle, enkelit olisivat kiskoneet hänen raajansa irti yksi kerrallaan.”

Tällaista häpeällistä kohtelua sai osakseen profeetta (SAAS), maanmiestensä kunnioittama suurmies, jolla oli vaikutusvaltaisen setänsä Abu Talibin suojele tukenaan. Jos asiat olivat näin huonosti profeetan (SAAS) kohdalla, niin entä ne heikot ihmiset, joilla ei ollut vahvaa heimoa varjelemassa heitä? Pohtikaamme heidän tilanettaan muutaman esimerkkitapauksen avulla: Aina kun Abu Jahl

kuuli ylhäissyntyisestä kääntyneestä miehestä, jolla oli vaikutusvaltaisia ystäviä, hän solvasi tämän harkintakykyä ja älyä sekä horjutti tämän arvostelukykyä. Jos käännynnäinen oli kauppias, hän uhkasi tätä vakavilla seuraamuksilla. Jos uusi käännynnäinen oli sosiaalisesti heikko, hän hakkasi tämän julmasti ja pani hänet kärsimään sanoinkuvaamattomasti.

'Uthman ibn 'Affanin (RAA) setä kääri 'Uthmanin palmunlehtimattoon ja sytytti tulen sen alle. Kun Umm Mus'ab ibn Umair kuuli poikansa kääntymisestä, hän antoi tämän kärsiä nälästä ja ajoi tämän sitten pois kotoa. Poika oli nauttinut erittäin ylellisestä ja vaittomasta elämästä, mutta kokemansa räökkäyksen seurauksena hänen ihonsa muuttui kurttuiseksi ja hänen fyysinen ulkonäkönsä kammottavaksi.

Omayyah ibn Khalaf pahoinpiteli usein orjaansa Bilalia (RAA) sen jälkeen, kun tämän kääntyminen islamiin kävi ilmi. Toisinaan hänen kaulansa ympärille sidottiin köysi ja katupojat vetivät häntä pitkin katuja ja jopa Mekan kukkuloiden yli. Hän joutui myös olemaan pitkiä aikoja ilman ruokaa ja juomaa, ja joskus hänet pantiin köytettynä makaamaan polttavalle hiekalle ja murskaavan painavien kivien alle. Myös muihin samanlaisiin toimenpiteisiin turvaututtiin, jotta hänet saataisiin perumaan uskonsa julkisesti. Kaikki tämä osoittautui turhaksi. Bilal (RAA) piti itsepintaisesti kiinni uskostaan Allahin (SWT) ykseyteen. Yhden tällaisen tapauksen aikana Abu Bakr (RAA) kulki ohitse, liikuttui säälistä, osti hänet ja vapautti orjuudesta.

Eräs Quraishin ylenkatseen uhreista oli 'Ammar ibn Yasir (RAA), Banu Makhzoumin vapautettu orja. Hän kääntyi äitinsä ja isänsä kanssa islamiin jo varhaisessa vaiheessa. Heidät pantiin toistuvasti makaamaan polttavalle hiekalle ja heitä pahoinpideltiin vakavasti. Toisinaan 'Ammaria heiteltiin hehkuvilla hiilillä. Profeetta (SAAS) liikuttui syvästi julmuuksista, joita tehtiin 'Ammaria ja hänen perhettään kohtaan. Hän lohdutti heitä kerta toisensa

jälkeen ja nosti kätensä rukoukseen sanoen: ”Olkaa kärsivällisiä, tulette epäilemättä saamaan paikkaanne paratiisista.” Yasir, ’Ammarin isä, menehtyi toistuviin kidutuksiin. Sumaijja, ’Ammarin äiti, kuoli itsensä Abu Jahlin pistimestä ja sai näin islamin ensimmäisen naismarttyyrin arvon. ’Ammar itse kärsi useista kidutuksen eri muodoista, ja häntä uhattiin lakkaamatta suurilla kärsimyksillä, ellei hän pettäisi Muhammadia (SAAS) ja kääntyisi takaisin Al-Latin ja Uzzan palvontaan. Eräänä heikkona hetkenä hän lausui sanan, joka tulkittiin takaisinkääntymisenä, vaikkei hänen sydämensä usko koskaan horjunut. Hän palasi välittömästi profeetan (SAAS) luokse, joka lohdutti häntä hänen tuskassaan ja lujitti hänen uskoaan. Heti tämän jälkeen ilmoitettiin seuraava jae:

”Joka luopuu uskostaan Allahiin — paitsi jos hänet pakotetaan siihen, vaikka hän on sydämessään mieltynyt uskoonsa — ja riemumielin valitsee epäuskon, saa Allahin vihan päälleen.” [Koraani 16:106]

Abu Fakiih, Aflah, Banu Abd Ad-Darin vapautettu orja, oli kolmas näistä avuttomista uhreista. Sortajat sitoivat hänen jalkansa köydellä ja vetivät häntä pitkin Mekan katuja.

Khabbab ibn Al-Aratt oli myös samanlaisten väkivaltaisuuksien helppo uhri kaikissa mahdollisissa käännteissä. Varoituksiksi muille hän joutui kärsimään kidutuksesta ja kaltoin kohtelusta. Mekan monijumalanpalvojat repivät häntä hiuksista ja väänsivät hänen niskaansa ja panivat hänet makaamaan hehkuville hiilille iso painava kivi rinnan päällä ja estivät häntä pääsemästä pois. Jotkut merkittävät muslimit käärittiin raakoihin kamelinnahkoihin ja viskattiin sivuun, ja toiset pantiin haarniskoihin ja heitettiin polttavalle hiekalle Arabian pahtavaan aurinkoon.

Eivät edes kääntyneet naiset säästyneet näiltä kohtaloilta ja heidän listansa on liian pitkä mainitaksemme heidät kaikki. Zanirah,

An-Nahdiyah ja hänen tyttärensä Umm Ubais sekä moni muu saivat osansa vainosta sortajien käsissä, myös ’Umar ibn al-Khattabin (RAA) käsissä — tietenkin ennen hänen kääntymistä islamiin.

Abu Bakr (RAA), varakas uskova, osti ja vapautti joitakin näistä naisorjista, aivan kuten hän teki Bilalille ja Amiir ibn Fuhairalle.

Al-Arqamin talo

Näiden epäinhimillisten vainojen takia profeetta (SAAS) koki viisaana neuvoa seuraajiaan pitämään kääntymisensä salassa, niin sanoissa kuin teoissa. Hän päätti tavata heitä salaa, etteivät qu-raishilaiset saisi tietää hänen suunnitelmistaan ja ryhtyä toimenpiteisiin, jotka saattaisivat tärvellä hänen tavoitteensa. Hän halusi myös välttää kaikenlaista avointa yhteenottoa monijumalaisten kanssa, koska se ei olisi näin varhaisessa vaiheessa olevan vastasyntyneen, vielä haavoittuvan ja kypsymättömän kutsun etujen mukaista. Erään kerran profetiuden neljäntenä vuonna muslimit olivat matkalla kohti Mekan kukkuloita pitääkseen salaisen kokouksen profeetan (SAAS) kanssa, kun joukko monijumalanpalvoja seurasi heidän epäilystä herättäviä liikkeitään ja hyökkäsi heidän kimppuunsa. Sa’d ibn Abi Waqqas (RAA) hakkasi erästä monijumalanpalvojaa vuodattaen hänen vertaan, ja näin kirjattiin ensimmäinen verenvuodatus islamin historiassa.

Kaikesta huolimatta profeetta (SAAS) julisti ja saarnasi islaminuskoa avoimesti, innostuneena ja syvällä hartaudella. Kuitenkin, kutsunsa viidentenä vuonna — uusien käännyntäisten yleisen hyvinvoinnin ja islamin strategisen edun vuoksi — hän otti otti As-Safaa-vuorella sijainneen al-Arqamin talon (Daaru-l Arqam) väliaikaiseksi tukikohdakseen. Siellä hän salassa tapasi seuraajiaan opettaen heille KoraaniaKoraani ja islamin viisautta.

Ensimmäinen muutto Abessiniaan (Etiopiaan)

Vainojen sarja käynnistyi profetiuden neljännen vuoden loppupuolella, ensin hitaasti, mutta tasaisesti kiihtyen ja pahentuen päivä päivältä ja kuukausi kuukaudelta. Viidennen vuoden puolella välissä tilanne kehittyi niin vakavaksi ja sietämättömäksi, että muslimit ryhtyivät vakavissaan pohtimaan mahdollisia vaihtoehtoja välttääkseen heihin kohdistuvat tuskalliset kidutukset. Tuona synkkänä epätoivon aikana ilmoitettiin Koraanin Koraani suura Al-Kahf (Luolan suura — 18), joka sisältää täsmällisiä vastauksia kysymyksiin, joilla Mekan monijumalaiset herkeämättä ahdistelivat profeettaa (SAAS). Tämä suura muodostuu kolmesta tarinasta, jotka sisältävät ajatuksia herättäviä vertauksia, joihin todelliset uskovat voivat samaistua. Tarina ”tovereista luolassa” tarjoaa uskoville ehdottoman opastuksen jättää taakseen epäuskon ja vihamielisyyden pesäkkeet, jotka ovat täynnä tosi uskosta pois houkuttelevia ansoja.

(Nuoret miehet sanoivat:) ”**Me olemme vetäytyneet eroon heistä ja niistä, joita he palvovat Allahin lisäksi. Hakeamme turvaa luolasta, niin Herranne levittää meille armonsa ja vapauttaa meidät ahdingostamme.**” [Koraani 18:16]

Seuraavaksi suurassa on tarina Al-Khidristä (arabien opettajasta) ja profeetta Mooseksesta (AS) ja se viittaa selkeästi ja hienovaraisesti elämän vastoinkäymisiin. Elämässä vastaan tulevat tilanteet eivät välttämättä ole vallitsevien olosuhteiden tulosta — ne voivat olla niiden nimenomainen vastakohta. Toisin sanoen, muslimien ja vastaan käyty sota voisi tulevaisuudessa saada eri käänteen, ja tyrannimaiset sortajat tulisivat jonakin päivänä kärsimään ja joutuisivat samanlaisen kidutuksen uhriksi, johon muslimit aiemmin

altistettiin. Lisäksi suurassa on tarina Dhu-l Qarnainista (kaksisarvisesta), idän ja lännen voimakkaasta hallitsijasta. Tarina kertoo kiistattomasti, että Allah (SWT) suo hurskaiden palvelijoidensa peiriä maan ja mitä sen päällä on. Se myös kertoo, että aina silloin tällöin Allah (SWT) nostaa oikeudentuntoisen ihmisen suojelemaan heikkoja vahvoja vastaan.

Sitten ilmoitettiin suura Az-Zumar (Joukkojen suura — 39) ja se viittaa suorasukaisesti muuttoon ja toteaa, että maailma on tarpeeksi tilava ja ettei uskovien tulisi olla tyrannian ja pahuuden alistamia:

”Niitä, jotka tekevät hyvää tässä elämässä, odottaa hyvä palkkio. Allahin maa on laaja ja kärsivälliset saavat palkkansa ilman tilinpitoa.” [Koraani 39:10]

Profeetta (SAAS) oli tietoinen siitä, että negus Ashama, Abessinian (Etiopian) kuningas, oli oikeudenmukainen eikä kohdellut alamaisiaan kaltoin, joten hän salli joidenkin seuraajiensa hakea turvapaikkaa Abessiniasta. Rajab-kuussa profetiuden viidentenä vuonna kahdentoista miehen ja neljän naisen ryhmä lähti kohti Abessiniaa. Siirtolaisten joukossa oli ’Uthman ibn ’Affan (RAA) ja hänen vaimonsa Ruqaijja (profeetan (SAAS) tytär). Kunnioituksesta näitä kahta siirtolaista kohtaan profeetta (SAAS) sanoi:

”He ovat ensimmäiset ihmiset, jotka muuttavat Allahin vuoksi Aabrahamin (AS) ja Lootin (AS) jälkeen.”

He hiipivät Mekasta yön pimeyden piilossa ja suuntasivat merelle, missä kaksi venettä suuntasivat Abessiniaan. Utinen heidän lähdöstään kantautui quraishilaisten korviin, ja muutama takaa-ajaja lähetettiin heidän peräänsä, mutta uskovat olivat jo läheneet Shuaibahin satamasta kohti taattua turvapaikkaansa. Siellä

heidät otettiin lämpimästi vastaan ja heille osoitettiin asiankuuluva vieraanvaraisuutta.

Saman vuoden ramadan-kuussa profeetta (SAAS) astui pyhäkköön, jonne oli kerääntynyt suuri joukko quraishilaisia monijumalaisia, heidän joukossaan merkittäviä henkilöitä ja kuuluisuuksia. Yhtäkkiä hän alkoi resitoida suuraa An-Najm (Tähden suura — 53). Kunnioitusta herättävät Allahin (SWT) sanat laskeutuivat aavistamatta heidän päälleen, mistä he järkyttyivät välittömästi. He olivat ensimmäistä kertaa Ilmoituksen totuuden tyrmistyttymiä. Aiemmin ihmisillä, jotka halusivat halveksia Ilmoitusta eivätkä halunneet itse kuunnella sitä, oli ollut tapana huutaa röyhkeästi ja kovaa ääneen, jotteivät todelliset kuuntelijat pystyisi sitä kuulemaan. He ajattelivat, että he hukuttaisivat Allahin äänen; itse asiassa he kasasivat vain kurjuutta itselleen, sillä Allahin (SWT) ääntä ei voi koskaan vaientaa.

”Ne, jotka eivät usko, sanovat: ’Älkää kuunnelko tätä KoraaniaKoraani, vaan metelöikää sen aikana, jotta pääsisitte voitolle.’ [Koraani 41:26]

Kun sanoinkuvaamattoman kiehtovat Allahin (SWT) sanat tulivat suoraan kosketukseen heidän sydämiensä kanssa, he olivat haltioissaan, ja se sai heidät unohtamaan ympäröivän materialistisen maailman ja altisti heidät täysin tarkkaavaisiksi jumalallisille sanoille, jopa siinä määrin, että kun profeetta (SAAS) saapui myrskysisään sydäntä jyskyttävään lopetukseen:

”Kumartukaa maahan Allahin edessä ja palvokaa vain Häntä!” [Koraani 53:62]

Epäjumalanpalvojat alitajuisesti ja täysin kuuliaisina kumaroutuivat maahan täydellisessä jumalanpelon ja hartauden tilassa. Se

oli itse asiassa ihmeellinen totuuden hetki, joka leikkasi läpi paa-tuneista ylimielisistä sieluista ja pilkkaavista asenteista. He olivat kauhuissaan ymmärtäessään, että Allahin sanat olivat lumonneet heidän sydämensä ja saaneet aikaan sen saman reaktion, jota he olivat yrittäneet kovasti tuhota ja hävittää. Toiset monijumalaiset, jotka eivät olleet paikalla, moittivat ja syyttivät heitä ankarasti; niinpä he alkoivat kehittää valheita profeetasta (SAAS) ja väittää, että tämä olisi osoittanut suurta kunnioitusta heidän epäjumalil-leen ja laskenut esirukouksen voiman niiden tiliin. Kaikki nämä olivat epätoivoisia yrityksiä antaa tekosyitä sille, että he kumartui-vat profeetan (SAAS) kanssa tuona päivänä. Tämä typerä ja epä-oikeudenmukainen panetteleva käytös oli toki linjassa heidän elä-mäntapansa kanssa kertoa valheita ja punoa juonia.

Uutiset tästä tapauksesta välittyivät virheellisinä Abessinian muslimisiirtolaisille. Heille kerrottiin, että koko quraish-heimo oli omaksunut islamin, joten he lähtivät takaisin kotia päin. He saapui-vat Mekkaan shawwal-kuussa samana vuonna. Kun he olivat vain tunnin matkan päässä Mekasta, todellinen tilanne selvisi heille. Jotkut heistä palasivat Abessiniaan, toiset hiipivät salaa kaupunkiin tai kulkivat sisään julkisesti, mutta paikallisen merkkihenkilön suo-jelemana. Kuitenkin sen jälkeen, kun mekkalaiset kuuluivat musli-mien Abessiniassa nauttimasta vieraanvaraisuudesta ja lämpimästä vastaanotosta, monijumalaiset suuttuivat hirvittävästi ja ryhtyivät koventamaan otteitaan käyttäen entistä hurjempaa väkivaltaa ja kidutusta muslimeja kohtaan. Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) katsoi välttämättömäksi sallia avuttomien ihmisten hakea toistamiseen turvapaikkaa Abessiniasta. Muutto ei ollut nyt yhtä vaivatonta kuin ensimmäisellä kerralla, sillä quraishilaiset oli va-ruillaan muslimien pienimpienkin epäilyttävien liikkeiden varalta. Kun aika tuli, muslimit hoitivat asiansa kuitenkin niin nopeasti, etteivät quraishilaiset kyenneet estämään heidän pakoyritystään. Siirtolaisten joukko koostui tällä kertaa kahdeksastakymmenes-

täkolmesta miehestä ja yhdeksästätoista (tai joissakin versioissa kahdeksastatoista) naisesta. Kuuluiko 'Ammar joukkoon vai ei, on edelleen epäselvää.

Quraishilaisten juonittelu siirtolaisia vastaan

Quraishilaiset eivät voineet sietää ajatusta, että muslimeille tarjottiin turvapaikka Abessiniassa, joten he lähettivät kaksi uskollista lähettilästä vaatimaan heidän luovutusta. He olivat 'Amr ibn al-'Aas ja 'Abdullaah ibn Abi Rabi'a — ennen islamiin kääntymistään. He olivat ottaneet mukaansa arvokkaita lahjoja vietäväksi kuninkaalle ja hänen papistolleen ja onnistuivatkin voittamaan muutamia hännystelijöitä puolelleen. Pakanalliset lähettiläät väittivät, että muslimipakolaiset tulisi karkottaa Abessiniasta ja luovuttaa heille sillä perusteella, että nämä olivat hylänneet esi-isiensä uskonnon ja että näiden johtaja saarnasi eri uskontoa kuin mitä he ja kuningas seurasivat.

Kuningas kutsui muslimit hoviin ja pyysi heitä selittämään uskontonsa opetukset. Muslimisiirtolaiset olivat päättäneet kertoa koko totuuden, olivatpa seuraukset millaiset tahansa. Ja'far ibn Abi Talib (RAA) astui esiin ja puhui kuninkaalle seuraavin sanoin: ”Oi kuningas! Me olimme vajonneet syvälle tietämättömyyteen ja sivistymättömyyteen; me palvoimme epäjumalia, elimme siveettömyydessä, söimme kuolleita eläimiä ja puhuimme iljettävyiksi, jätimme huomioimatta kaikki inhimilliset tunteet ja vieraanvaraisuuden ja laiminlöimme naapuruuden velvoitteita; me emme tunteneet muuta lakia kuin voiman, kun Allah (SWT) nosti keskuudestamme miehen, jonka syntymästä, totuudenmukaisuudesta, rehellisyydestä ja puhtaudesta olimme tietoisia; ja hän kutsui Allahin ykseyteen ja opetti meitä, ettemme liitä mitään muuta Hänen rinnalleen. Hän kielsi meitä palvomasta epäjumalia; ja hän kehotti meitä puhumaan totuuden, pitämään sopimuksemme, olemaan armeliaita ja

ottamaan huomioon naapureidemme, ystäviemme ja sukulaistemme oikeudet; hän kielsi meitä puhumasta pahaa naisista tai syömästä orpojen omaisuutta; hän määräsi meidät välttämään paheita ja pidättäytymään pahuudesta; rukoilemaan, antamaan almuja ja noudattamaan paastoa. Me olemme uskoneet häneen, me olemme hyväksyneet hänen opetuksensa ja käskynsä palvoa Allahia (SWT), liittämättä Hänen rinnalleen mitään muuta, ja olemme sallineet sen, mitä Hän on sallinut, ja kieltäneet sen, mitä Hän on kieltänyt. Tästä syystä väkemme on noussut meitä vastaan, vainonnut meitä, jotta hylkäisimme Allahin (SWT) palvonnan ja palaisimme palvomaan epäjumalia ja muita kauheuksia. He ovat kiduttaneet ja vahingoittaneet meitä, ja löytämättä turvaa heidän joukostaan, me saavuinme teidän maahanne toivoen, että suojelette meitä sorrolta.”

Kuningas oli hyvin vaikuttunut näistä sanoista ja pyysi muslimeja lausumaan joitakin Allahin (SWT) ilmoituksia. Ja’far (RAA) lausui Marjamin suuran (19. suura) avausjakeet, joissa kerrotaan sekä Jahjaan (AS) (Johanneksen) että ’Iisaan (AS) (Jeesus Kristuksen) syntymästä siihen kohtaan asti, kun Marjam (Maria) ravittiin ihmeen avulla. Tästä kuningas ja piispat liikuttuivat voimakkaasti kyyneliin, jotka valuiivat pitkin heidän poskiaan ja kostuttivat heidän partansa. Tässä kohdin negus huudahti: ”Näyttää siltä, että nämä sanat ja ne, jotka ilmoitettiin Jeesukselle, ovat kuin valon säteitä, jotka loistavat samasta lähteestä.” Kääntyen quraishilaisten pettyneiden lähettien puoleen, hän sanoi: ”Pahoin pelkään, että en voi antaa teille takaisin näitä pakolaisia. He ovat vapaita elämään ja palvomaan Allahia valtakunnassani niin kuin he haluavat.”

Seuraavana päivänä molemmat lähetit palasivat kuninkaan luokse väittäen, että Muhammad (SAAS) ja hänen seuraajansa pilkkasivat Jeesus Kristusta. Jälleen kerran muslimit kutsuttiin koolle ja heiltä kysyttiin, mitä mieltä he olivat Jeesuksesta. Ja’far nousi uudelleen ja vastasi: ”Me puhumme Jeesuksesta, kuten profeettamme

(SAAS) on meitä opettanut, eli että hän on Allahin palvelija, Hänen lähettiläänsä, Hänen henkensä ja Hänen sanansa, jotka puhallettiin Neitsyt Mariaan.” Kuningas huomautti välittömästi: ”Niin mekin uskomme. Siunattu ole sinä ja siunattu olkoon isäntäsi.” Sitten hän kääntyi vihaisina jurottavien lähettiläiden sekä suuttuneiden piispojensa puoleen ja sanoi: ”Voitte olla niin huonotuulisia kuin haluatte, mutta Jeesus ei ole mitään sen enempää, kuin mitä Ja’far sanoi hänestä”. Tämän jälkeen hän vannoi muslimien nauttivan täydellisestä suojelusta. Hän palautti quraishilaisten lähettiläille lahjat, jotka nämä olivat tuoneet mukanaan ja lähetti heidät pois. Muslimit asuivat rauhassa Abessiniassa useita vuosia, kunnes he palasivat Medinaan.

Tällä tavoin quraishilaiset saivat itse kantaa pahojen aikeidensa seuraukset, ja heidän juonittelunsa epäonnistuivat perinpohjaisesti. He ymmärsivät nyt täysin, että kauna, jota he kantoivat muslimreja kohtaan, ei tulisi tuottamaan tuloksia muualla kuin heidän omassa valtakunnassaan Mekassa. Näin ollen he alkoivat leikitellä katalalla ajatuksella vaihtaa uuden kutsun puolestapuhuja lopullisesti, joko erilaisin bruttaalein keinoin tai muussa tapauksessa surmaamalla hänet. Kaikkia tällaisia hankkeita rajoitti kuitenkin vaikeasti ylitettävä este: profeetan (SAAS) setä, Abu Talib, joka nautti korkeasta sosiaalisesta asemasta ja joka tarjosi suojelua ja tukea veljenpojalleen. Mekan monijumalaiset päättivät lähestyä Abu Talibia toistamiseen vaatien, että tämä pysäyttäisi veljenpoikansa toimet, joiden salliminen, he sanoivat, vetäisi hänet mukaan vakaviin vihamielisyyksiin. Abu Talib oli syvästi huolissaan tästä avoimesta uhasta, vihanpidosta ja välirikosta väkensä kanssa, mutta hän ei myöskään voinut hylätä lähettilästä (SAAS). Hän kutsui veljenpoikansa luokseen ja kertoi, mitä ihmiset olivat sanoneet: ”Säästä minut ja itsesi, äläkä aiheuta minulle taakkaa, jota en kykene kantamaan.” Kuullessaan tämän profeetta (SAAS) ajatteli, että hänen setänsä jättäisi hänet pulaan eikä enää tukisi häntä, joten hän vastasi:

”Oi setäni! Kautta Allahin, vaikka he panisivat auringon oikeaan käteeni ja kuun vasempaan, sillä ehdolla, että hylkäisin tämän suunnan, en hylkäisi sitä, ennen kuin Allah olisi tehnyt minut voitokkaaksi tai kuolisin sen vuoksi.” Profeetta (SAAS) nousi ylös ja kääntyi pois, mutta hänen setänsä kutsui häntä sanoen: ”Tule takaisin veljenpoikani”, ja kun hän tuli takaisin, setä sanoi: ”Mene ja saarnaa mitä haluat, sillä kautta Allahin, minä en ikinä hylkää sinua.”

Hän lausui sitten kaksi jaetta, jotka merkitsivät täyden tuen antamista profeetalle (SAAS) ja ehdotonta tyytyväisyyttä siihen tapahtumien kulkuun, jonka hänen veljenpoikansa oli hahmotellut Arabiassa.

Vielä kerran quraishilaiset lähestyvät Abu Talibia

Huomatessaan, että Allahin lähettiläs (SAAS) oli päättänyt jatkaa kutsunsa julistamista, quraishilaiset ymmärsivät, ettei Abu Talib tulisi koskaan hylkäämään veljenpoikaansa, vaikka se tekisi hänestä heidän vihamiehensä. Jotkut heistä menivät vielä kerran tapaamaan häntä, tuoden mukanaan nuorukaisen nimeltä Amarah ibn Al-Waleed ibn Al-Mugheerah ja sanoivat: ”Oi Abu Talib! Olemme tuoneet sinulle älykkään, vielä nuoruuden kukoistuksessaan olevan pojan, jotta voisit hyödyntää hänen mieltään ja voimiaan ja ottaa hänet pojaksesi vastineeksi veljenpojastasi, joka on kulkenut sinun uskontoasi vastaan, aiheuttanut epäsopua, löytänyt vikoja sinun elämäntavoistasi, joten me otamme hänet hengiltä ja vapautamme sinut hänen aiheuttamistaan loputtomista ongelmista; vain mies miehestä.” Abu Talibin vastaus oli: ”Se on todellakin epäoikeudenmukainen vaihtokauppa. Te annatte minulle poikanne, jotta kasvattaisin hänet, ja minä annan teille poikani, jotta tappaisitte hänet! Kautta Allahin, se on jotain uskomatonta!!” Al-Mut‘im ibn

‘Adi, yksi neuvottelukunnan jäsenistä, keskeytti toteamalla, että quraishilaisten tarjoama vaihtokauppa oli ollut reilu, sillä ”he ainoastaan tarkoittivat, että pääsisit eroon tuosta vihamielisten ongelmien lähteestä, mutta kuten näen, olet päättänyt kieltäytyä heidän hyväntahtoisuudestaan”. Tietenkin Abu Talib torjui kaikki heidän tarjouksensa ja haastoi heidät toimimaan, kuten halusivat. Historialliset lähteet eivät kuitenkaan anna tarkkoja päivämääriä näille kahdelle tapaamiselle Abu Talibin kanssa. Ne näyttävät kuitenkin tapahtuneen mitä luultavimmin profetiuden kuudentena vuonna ja hyvin lähellä toisiaan.

Tyranniin päätös murhata profeetta (SAAS)

Nyt kun kaikki quraishilaisten juonet ja salaliitot olivat epäonnistuneet, he turvautuivat vanhoihin vainon keinoihinsa ja kiduttivat muslimeja entistä vakavammalla ja raaemmalla tavalla. He myös ryhtyivät hautomaan ajatusta profeetan (SAAS) murhasta. Vastoin heidän odotuksiaan, nämä uudet menetelmät ja ideat itse asiassa palvelivat epäsuorasti uutta uskoa lujittaen islamin kutsua siten, että kaksi Mekan uskollista ja mahtavaa sankaria — Hamza ibn ‘Abdu-l Muttalib (RAA) ja ‘Umar ibn al-Khattab (RAA) — kääntyivät muslimeiksi.

Erään kerran Utaibah ibn Abi Lahab lähestyi profeettaa (SAAS) huutaen äärimmäisen uhmakkaasti ja hävyttömästi: ”Minä kieltäydyn uskomasta *’Kautta tähden, kun se laskee.’* [Koraani 53:1] ja *’Sitten hän (Jibriil) tuli lähemmäs ja yhä lähemmäs.’* [Koraani 53:8] Toisin sanoen: ”En usko mihinkään Koraanista Koraani.” Sitten hän ryhtyi käsittelemään kovakouraisesti Muhammadia (SAAS) lyöden, repien hänen paitaansa ja sylkien hänen kasvoilensa, mutta hänen sylkensä ei osunut profeetan (SAAS) pyhiin kasvoihin. Tämän jälkeen profeetta (SAAS) rukoili Allahin (SWT) vihaa Utai-bahille:

”Oi Allah! Päästä yksi koiristasi hänen kimppuunsa.”

Allah (SWT) vastasi myönteisesti Muhammadin (SAAS) rukoukseen seuraavalla tavalla: eräänä päivänä Utaibah ja muutamat hänen quraishilaiset kumppaninsa lähtivät kohti Syyriaa ja yöpyivät Az-Zarqassa. Siellä leijona lähestyi ryhmää ja herätti syvää pelkoa Utaibahissa, joka muisti välittömästi Muhammadin (SAAS) rukouksen. Hän sanoi: ”Kirottu olkoon veljeni! Tämä leijona varmasti syö minut, aivan kuten Muhammad (SAAS) rukoili. Hän on tappanut minut Syyriassa, vaikka on itse Mekassa.” Leijona todellakin teki salamannopean loikan, nappasi Utaibahin muiden joukosta ja murskasi hänen päänsä.

Kerrotaan myös, että eräs kurja quraishilainen epäjumalanpalvelija nimeltään Uqbah ibn ‘Abi Mu‘ait astui eräänä päivänä profetaan (SAAS) niskan päälle, tämän ollessa kumartuneena rukoilemaan, siten, että tämän silmät pullistuivat.

Ibn Ishaq raportoi lisää yksityiskohtia, jotka todistavat tyrannien syvälle juurtuneesta aikeesta surmata profetta (SAAS). Abu Jahl, islamin perivihollinen, totesi kerran kumppaneilleen: ”Quraishilaiset! Näyttää siltä, että Muhammad (SAAS) on päättänyt jatkaa vikojen etsimistä uskonnostamme, halventaen esi-isiamme, halventaen elämäntapojamme ja loukaten jumaliamme. Vannon jumalallemme, että nostan painavan kiven ja pudotan sen Muhammadin (SAAS) pään päälle, kun hän on otsa maassa, jotta pääsette hänestä eroon kertaheitolla. En pelkää lainkaan, mitä hänen sukulaisensa Banu ‘Abd Munaf saattaisi tehdä.” Kurja kuulijakunta hyväksyi hänen ehdotuksensa ja rohkaisi häntä ryhtymään tuumasta toimeen.

Seuraavan päivän aamuna, Abu Jahl odotti, että Allahin lähettiläs (SAAS) saapuisi rukoilemaan. Quraishilaiset odottivat kokouksissaan uutisia. Kun profetta (SAAS) kumartui rukoukseen, Abu Jahl astui eteenpäin kantaen suurta kiveä, toteuttaakseen ka-

talán aikomuksensa. Hän oli tuskin päässyt lähemmäksi profeettaa (SAAS), kun hän jo perääntyi kalpein kasvoin ja tärisevin käsin, puristaen kiveä estääkseen sitä putoamasta. Ihmiset, jotka seurasi-
vat tapahtunutta, kiiruhtivat kysymään häneltä, mikä meni vikaan. Hän vastasi: ”Kun menin lähemmäksi, erikoisen näköinen uroska-
meli, jolla oli pelottavat kulmahampaat, pysäytti minut ja melkein söi minut.” Ibn Ishaq kertoi, että profeetta (SAAS) oli kommentoi-
nut tapahtunutta todeten: ”Se oli enkeli Jibriil (AS). Jos Abu Jahl olisi tullut lähemmäksi, enkeli olisi tappanut hänet.” Quraishilaisten tyrannit eivät kuitenkaan uskoneet varoituksia, päinvastoin, ajatus profeetan (SAAS) surmaamisesta eli entistä houkuttelevampana heidän pahoissa sydämissään. Abdullah ibn ‘Amr ibn Al-‘Asin ker-
toman mukaan jotkut quraishilaiset olivat kerääntyneet paikkaan nimeltä Al-Hijr ja valittivat, että he olivat olleet liian kärsivällisiä profeetan (SAAS) suhteen, kun tämä yhtäkkiä ilmestyi paikalle ja aloitti tavanomaisen ympärikiertonsa. He ryhtyivät iskemään sil-
mää ja lausumaan sarkastisia kommentteja, mutta hän pysyi ensin vaiti ja vasta kolmannella kerralla hän pysähtyi ja puhutteli epäus-
kovia sanoen:

”Oi quraishilaiset! Kuunnelkaa, vannon kautta Allahin, jonka käsissä on sieluni, että jonain päivänä teidät tullaan teurastamaan palasiksi.” Kun profeetta (SAAS) lausui sanan teurastus, he kaikki seisoivat tyrmistyneinä, ja uusi pelokas, jopa kauhusta kankea sävy vaihtui heidän kieleensä, ja he yrittivät rauhoittaa häntä ja hänen vihaansa sanoen: ”Voit lähteä Abu al-Qaasim, sillä et ole koskaan ollut typerä.”

Urwa ibn Az-Zubair kertoi: pyysin Abdullah ibn ‘Amr ibn Al-‘Asia kertomaan minulle pahimman teon, jonka monijumalanpal-
vojat tekivät profeetalle (SAAS). Hän sanoi: ”Kun profeetta (SAAS) rukoili Kaaban Al-Hijrissa, Uqbah ibn Al-Mu‘ait tuli ja kietoi viitan

profeetan (SAAS) kaulan ympärille ja kuristi voimakkaasti. Abu Bakr (RAA) tuli ja otti häntä kiinni olkapäästä ja työnsi hänet pois profeetan (SAAS) luota ja sanoi: ”Haluatko todella tappaa miehen vain siksi, koska hän sanoo ’minun Herrani on Allah?’”

Hamza ibn 'Abdu-l Muttalibin (RAA) kääntyminen

Vääryyden ja tyrannian tummien pilvien varjostamassa ilma-
piirissä siinsi horisontissa kuitenkin lupaava valo sorretuille. Se
oli Hamza ibn 'Abdu-l Muttalibin (RAA) kääntyminen Dhu-l Hi-
jja -kuussa, profetiuden kuudentena vuonna. Perimätieto kertoo,
että kun profeetta (SAAS) istui eräänä päivänä Safaan kukkulalla,
Abu Jahl sattui kulkemaan ohi ja alkoi herjata tämän saarnaamaa
uskontoa. Muhammad (SAAS) pysyi kuitenkin vaiti sanomatta sa-
naakaan. Abu Jahl jatkoi häpeilemättä, nosti kiven ja löi sillä pro-
feettaa (SAAS) päähän, josta alkoi vuotaa verta. Sitten hyökkääjä
lähti ja meni quraishilaisten kokouspaikalle. Tapahtui siten, että
pian tämän jälkeen Hamza (RAA) metsästysmatkalta palatessaan
kulki ohi samasta paikasta jousen roikkuessa hänen olkapäällään.
Abdullah ibn Jada'anille kuuluva orjatyttö, joka oli nähnyt Abu
Jahlin hävyttömyyden, kertoi Hamzalle (RAA) koko tapahtuman.
Tapahtuma loukkasi verisesti Hamzaa (RAA) joten hän ryntäsi
Kaabaan ja löysi Abu Jahlin istumassa quraishilaisten seurassa py-
häkön pihalla. Hamza (RAA) kiiruhti tämän luokseen ja löi tätä
rajusti jousellaan päähän ja sanoi: ”Ah! Sinä olet kohdellut kaltoin
Muhammadia (SAAS). Myös minä seuraan hänen uskontoaan ja
tunnustan sen, mitä hän saarnaa.” Banu Makhzumin miehet rien-
sivät Abu Jahlin avuksi, ja myös Banu Hashimin miehet halusivat
tarjota apuaan, mutta Abu Jahl lähetti heidät pois, sanoen: ”An-
takaa Abu 'Ummarahin (Hamzan) olla rauhassa, kautta Allahin,
minä todellakin solvasin häpeämättä hänen veljenpoikaansa.” Itse
asiassa Hamzan (RAA) kääntyminen oli aluksi seurausta ylpeydes-

tä, sillä hän ei hyväksynyt, että hänen sukulaistaan nöyryytettiin. Allah (SWT) kuitenkin puhdisti myöhemmin hänen luonteensa, ja hän onnistui saamaan uskosta lujan otteen. Hän osoittautui suureksi voimaksi islamin uskolle ja sen seuraajille.

'Umar ibn al- Khattabin (RAA) kääntyminen

Toinen merkittävä lisä islamin miesvahvuuteen oli 'Umar ibn al-Khattabin (RAA) kääntyminen dhu-l hijja -kuussa profetiuden kuudentena vuonna, kolme päivää Hamzan (RAA) kääntymisen jälkeen. 'Umar oli peloton, rohkea ja päättäväinen, sekä pelätty että kunnioitettu mies Mekassa ja hän oli ollut siihen asti uuden uskonnon katkera vastustaja. Perimätieto kertoo, että erään kerran profeetta (SAAS) kohotti kätensä rukoukseen ja sanoi:

”Oi Allah! Vahvista islamia erityisesti jommankumman miehen kautta, jota rakastat enemmän: 'Umar ibn al-Khattabin tai Abu Jahl ibn Hishamin.”

'Umar (RAA) oli tietenkin hän, joka ansaitsi tämän kunniatehtävän.

Kun tarkastelemme niitä monia perimätiedon versioita, jotka puhuvat 'Umarin (RAA) kääntymisestä, voimme varmuudella päätellä, että hänen sielussaan jylläsivät ristiriitaiset tunteet. Yhtäältä hän arvosti suuresti kansansa perinteitä ja oli tottunut viiniorgioiden nautintoihin; toisaalta hän ihaili muslimien kestävyyttä ja hellyydetöntä omistautumista uskollen. Nämä kaksi äärimmäistä näkökulmaa synnyttivät jonkinlaista skeptisyyttä hänen mielessään ja saivat hänet ajoittain uskomaan, että islamin opit saattaisivat sisältää enemmän ja parempia elämän pyhiä siemeniä. Tämän vuoksi hän sai alituisen raivokohtauksia, joita seurasi odottamaton lamaantuminen. Ylipäätään hänen kääntymistarinansa on erittäin

mielenkiintoinen ja vaatii meitä tarkastelemaan muutamia yksityiskohtia.

Eräänä päivänä 'Umar ibn al-Khattab (RAA) lähti kotoaan ja suuntasi pyhäkköön, josta hän löysi profeetan (SAAS) rukoilemassa, ja kuuli tämän lausuvan kunnianarvoisan KoraaninKoraani suuran al-Haqqa (Tapahtuvan suura — 69). Allahin (SWT) sanat vetosivat 'Umariin (RAA) ja koskettivat hänen sydämensä sisimpiä sopukoita. Hän tunsu, että niiden alkuperä oli epätavallinen. Hän alkoi kyseenalaistaa väkensä väitteitä KoraanistaKoraani, joiden mukaan se olisi runoilijan tai ennustajan sanoja. Profeetta (SAAS) jatkoi lausumista:

”Totisesti KoraaniKoraani on jalon lähettilään puhetta. Se ei ole runoilijan puhetta, vähänpä te uskotte! Eikä se ole ennustajan puhetta, vähänpä te välitätte varoituksesta! Se on Ilmoitus maailmojen Herralta.” [Koraani 69:40-43]

Juuri tuolla hetkellä islam tunkeutui 'Umarin (RAA) sydämeen. Vaikka tumma kerros esi-islamilaista taipumuksia, syvälle juurtuneet perinteet sekä sokea ylpeys esi-isiä kohtaan varjostivat totuuden ydintä, se aloitti tiensä hänen vastahakoiseen sydämeensä. 'Umar (RAA) jatkoi vielä julmuuksiaan islamia ja sen kannattajia vastaan. Hän oli välittämättä siitä puhtaasta ja suoraan ihmisen luontoon käyvästä tunteesta, joka oli tuon esi-islamilaisten, tietämättömän mielenlaadun hauraan kuoren alla. Hänen äkkipikainen luonteensa ja yletön vihamielisyytensä profeettaa (SAAS) kohtaan sai hänet eräänä päivänä lähtemään talostaan miekka kädessään tarkoituksenaan surmata profeetta (SAAS). Hän oli suutuspäissään ja äkäinen. Nu'aim ibn 'Abdullah, eräs 'Umarin (RAA) ystävästä, tapasi hänet sattumalta puolitiessä. ”Mikä oli suututtanut hänet noin hirvittävästi ja keneen hän aikoi purkaa vihansa?” ystävä kysyi ohimennen. 'Umar (RAA) vastasi raivoissaan: ”Ottamaan hen-

giltä Muhammadin (SAAS), tämän luopion, joka on tuhonnut qu-raishilaisten yhtenäisyyden, puhkaissut reikiä heidän uskontoonsa, moittinut heidän viisaita miehiään hölmöiksi ja pilkannut heidän jumaliaan.” ”Umar olen varma, että sielusi on pettänyt sinut. Luuletko että Banu ‘Abd Munaf antaisi sinun kävellä hengissä maan pinnalla, jos surmaisit Muhammadin (SAAS)? Mikset huolehdi ensin omasta perheestäsi ja oikaise heitä?”

”Ketä perheeni ihmisistä?” kysyi ‘Umar vihaisesti. ”Sinun lankosi ja sisaresi ovat pettäneet uskontonsa (tarkoittaen, että heistä oli tullut Muhammadin (SAAS) seuraajia) ja hylänneet sinun uskontosi.”

‘Umar suuntasi siskonsa talolle. Kun hän lähestyi sitä, hän kuuli Khabbab ibn al-Arattin (RAA) lukevan heille ääneen Koraanin Koraani suuraa Ta-Ha (20. suura). Kun Khabbab kuuli ‘Umarin askeleet, hän piiloutui kaappiin. Fatima (RAA), ‘Umarin sisko, otti kirjoituksen ja piilotti sen. Mutta ‘Umar oli jo kuullut lukemisen. ”Mikä oli ääni, jonka juuri kuulin?” huusi ibn Khattab astuessaan vihaisena sisään. Hänen siskonsa ja lankonsa vastasivat: ”Sinä et kuullut mitään.” ”Ei”, hän sanoi kiroillen voimakkaasti, ”olen kuullut, että olette luopuneet uskosta.” Hän syöksyi lankonsa kimppuun ja pieksi häntä rajusti, mutta Fatima (RAA) riensi miehensä avuksi. Silloin ‘Umar hyökkäsi sisarensa kimppuun ja löi tätä päähän. Mies ja vaimo eivät voineet hillitä itseään ja huusivat kovaan ääneen: ”Kyllä, me olemme muslimeja, me uskomme Allahiin (SWT) ja Hänen lähettilääseensä Muhammadiin (SAAS), joten tee mitä tahdot.” Kun ‘Umar (RAA) näki rakkaan siskonsa veren tahrimit kasvot, hän heltyi ja sanoi: ”Antakaa minun nähdä, mitä te luitte, jotta voisin nähdä, mitä Muhammad (SAAS) on tuonut.” Fatima (RAA) oli tyytyväinen vakuutteluun, mutta sanoi: ”Oi veljeni, olet epäpuhdas epäjumalien palvomisen vuoksi; ainoastaan puhtaat voivat koskea siihen. Joten mene ja peseydy ensin.” Hän teki niin, otti sivun ja luki suuran Ta-Ha alkujakeet, kunnes tuli kohtaan:

”Totisesti! Minä olen Allah! Laa ilaaha illa Ana (kenelläkään muulla ei ole oikeutta tulla palvotuksi kuin Minulla), joten palvokaa Minua ja pitäkää rukouksenne, jotta muistaisitte Minut.” [Koraani 20:14]

’Umar luki jakeet suurella mielenkiinnolla ja oli haltioissaan niistä. ”Kuinka loistava se onkaan ja kaunis! Opastaisitteko minut Muhammadin (SAAS) luokse”, hän sanoi, ja kun Khabbab kuuli tämän, hän tuli ulos piilostaan ja sanoi: ”Oi ’Umar, toivon että Allah (SWT) on vastannut profeetan (SAAS) rukoukseen, sillä kuulin hänen sanovan: ’Oi Allah, vahvista islamia joko ’Umar ibn al-Khattabin tai Abu Jahl ibn Hishamin avulla.” ’Umar lähti saman tien Safaa-vuorella olevalle talolle, jossa Muhammad (SAAS) oli pitänyt salaisia kokoontumisiaan seuralaistensa kanssa. ’Umar saapui paikalle miekan heiluessa hänen kädessään. Hän koputti oveen. Profeetan (SAAS) seuralaiset kääntyivät katsomaan, kuka tunkeilija oli. Yksi heistä kurkisti oven raosta ja horjahti taaksepäin huudahtaen: ”Se on ’Umar miekkoineen!” Hamza (RAA) hälvensi ystäviensä pelkoa sanoen: ”Päästäkää hänet sisään. Ystävänä hän on tervetullut. Vihollisena häneltä katkaistaan pää hänen omalla miekallaan.” Profeetta (SAAS) pyysi seuralaisiaan aukaisemaan oven. Sisään käveli ibn Khattab. Profeetta (SAAS) astui esiin ottaakseen vastaan pelätyn vieraan, tarttui hänen vaatteisiinsa ja miekantuppeensa ja kysyi häneltä syytä hänen vierailuunsa. Tähän ’Umar vastasi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), tulin luoksesi tunnustamaan uskoni Allahiin ja Hänen lähettilääseensä ja siihen, mitä hän on Herraltansa tuonut.” Ilosta pakahtuneena Muhammad (SAAS) itki ääneen seuralaistensa kanssa: ”Allahu Akbar” (Allah on Suurin).”

’Umarin kääntyminen oli todellinen riemuvoitto islamille. Niin huomattava ja välitön vaikutus oli hänen kääntymisellään, että uskovat, jotka olivat palvoneet Allahia (SWT) salaisesti neljän seinän sisällä, kokoontuivat ja suorittivat nyt palvontarituaalinsa avoimes-

ti itse pyhäkössä. Tämä nosti heidän henkeään, ja pelko ja huoli alkoivat tarttua quraishilaisiin.

Ibn Ishaq kertoi 'Umarin (RAA) sanoneen: ”Kun omaksuin islamin, muistin Muhammadin (SAAS) perivihollisen, eli Abu Jahlin. Lähdin hänen luokseen ja koputin hänen oveensa. Kun hän tuli ulos tervehtimään minua, kerroin hänelle suoraan, että olin hyväksynyt islamin. Hän läimäytti inhon vallassa ovensa välittömästi kiinni tuomiten tekoni häpeälliseksi ja kasvoni rumaksi.” 'Umarin kääntyminen herätti itse asiassa suurta kohua Mekassa, ja jotkut tuomitsivat hänet luopioksi, mutta hän ei koskaan horjunut uskossaan — päinvastoin: hän piti kannastaan itsepintaisesti kiinni jopa henkensä uhalla. Quraishilaisten monijumalanpalvojat marsivat hänen talolleen tarkoituksenaan tappaa hänet. Abdullaah ibn 'Umar (RAA) kertoi: ”Kun 'Umar oli kotona pelon vallassa, Al-'As ibn Wa'il As-Sahmy Abu 'Amr saapui paikalle yllään brodeerattu viitta ja silkkihelmainen paita. Hän oli Banu Sahm -heimosta, joka oli liittolaisemme esi-islamilaisten tietämättömyyden aikana. Al-'As sanoi 'Umarille: ”Mikä sinua vaivaa?” Hän sanoi: ”Sinun väkesi väittää tappavansa minut, jos käännyin muslimiksi.” Al-'As sanoi: ”Kukaan ei vahingoita sinua, kun minä olen antanut sinulle turvan.” Joten Al-'As astui ulos ja kohtasi ihmiset, joita virtasi laakson täydeltä. Hän sanoi: ”Mihin olette menossa?” He vastasivat: ”Me haluamme Khattabin pojan, joka on hyväksynyt islamin.” Al-'As sanoi: ”Kenelläkään ei ole lupaa koskea häneen.” Niin väki vetäytyi pois.

Mekan muslimeihin 'Umarin kääntymisellä oli toisenlainen valtava vaikutus. Mujahid kertoi Ibn al-'Abbasin (RAA) sanoneen, että hän oli kysynyt 'Umar ibn al-Khattabilta, miksi tälle oli annettu kutsumanimi al-Faruuq (”hän joka erottaa totuuden vääryydestä”) ja tämä oli vastannut: ”Omaksuttuani islamin kysyin profeetalta (SAAS): ”Emmekö olekin oikealla tiellä täällä ja tuonpuoleisessa?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Totta kai! Vannon kautta Allahin, kenen

käsissä on sieluni, että olet oikeassa tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa.” Siksi kysyin profeetalta (SAAS): ”Miksi meidän on sitten toimittava salassa? Vannon kautta Allahin, joka on lähettänyt sinut totuuden kanssa, että lähdemme piiloistamme ja julistamme jaloa asiaamme julkisesti.” Menimme sen jälkeen ulos kahdessa ryhmässä, Hamza johti ensimmäistä ja minä toista. Suuntasimme moskeijaan kirkkaassa päivänvalossa, ja kun quraishilaiset monijumalanpalvojat näkivät meidät, heidän kasvonsa kalpenivat ja he muuttuivat ennennäkemättömän alakuloisiksi ja katkeriksi. Juuri tässä tilanteessa profeetta (SAAS) antoi minulle kutsumanimen al-Faruuq.” Ibn Mas‘ud (RAA) kertoi, että he (muslimit) eivät olleet voineet harjoittaa uskonnollisia riittejään pyhäkön sisällä ennen kuin ’Umar omaksui islamin.

Suhaib bin Sinan (RAA) kertoi samaan tapahtumaan liittyen, että vasta ’Umarin kääntymisen jälkeen aloimme julistaa kutsuamme, kokoontua pyhäkön ympärille ja kiertää sitä vapaasti. Uskalsimme jopa kostaa joitakin vääryyksiä, joita oli tehty meitä vastaan vahingoittamistarkoituksessa. Ibn Mas‘ud sanoi lisäksi: ”Me olemme tulleet paljon vahvemmiksi sen jälkeen, kun ’Umar omaksui islamin.”

Quraishilaisten edustaja neuvottelee Allahin Lähettilään (SAAS) kanssa

Tuota pikaa näiden kahden vaikuttavan sankarin Hamza ibn ’Abdu-l Muttalibin (RAA) ja ’Umar ibn al- Khattabin (RAA) kääntymisen jälkeen, tyrannian ja sorron pilvet alkoivat kaikota, ja monijumalanpalvojat ymmärsivät, että muslimeihin oli turhaa käyttää kidutusta. Niinpä he ohjasivat kampanjansa toiseen suuntaan. Autenttiset profeetan (SAAS) elämäkerta-arkistot osoittavat, että Mekan johtajille tuli mieleen testata Muhammadin (SAAS) kunnianhimoa. Näin ollen, kerta toisensa jälkeen, he pommittivat

häntä houkutuksilla. Eräänä päivänä osa Mekan merkkihenkilöistä kokoontui Kaaban alueelle ja Utbah bin Rabi'a, yksi heidän päälliköistään, tarjoutui lähestymään profeettaa (SAAS) ja neuvottelemaan hänen kanssaan sopimuksen, jonka mukaan he antaisivat hänelle mitä tahansa maallista omaisuutta sillä ehdolla, että hän pysyisi vaiti eikä enää julistaisi uutta uskontoaan. Quraishilaiset kannattivat Utbahin ehdotusta ja pyysivät häntä suorittamaan kyseisen tehtävän. Utbah lähestyi Muhammadia (SAAS) ja puhutteli häntä seuraavin sanoin:

”Emme ole nähneet Arabiassa toista miestä, joka olisi tuonut yhtä suurta epäonnea kansallensa kuin mitä sinä olet tuonut. Sinä olet raivostuttanut jumalamme ja uskontomme sekä rasittanut esi-isiamme ja viisaita miehiämme kunnioituksen puutteella ja erehdyksellä ja luonut riitaa keskuuteemme. Et ole jättänyt yhtään kiveä kääntämättä loitontaaksesi meitä toisistamme. Jos teet tämän kaiken saadaksesi rikkauksia, me liitymme yhteen antaaksemme sinulle enemmän vaurautta kuin yhdelläkään quraishilaisella on. Jos kunnianhimo saa sinut liikkeelle, me teemme sinusta päälliköimme. Jos haluat kuninkuutta, me tarjoamme sen sinulle mielellämme. Jos olet pahan hengen vallassa, joka vaivaa ja hallitsee sinua siten, ettet pääse sen otteesta, kutsumme taitavat lääkärit parantamaan sinut.”

”Oletko sanonut kaiken?” Muhammad (SAAS) kysyi; ja kuuluaan kaiken olevan sanotun, hän jatkoi:

”Allahin, Armeliaaan Armahtajan nimeen. Ha-Miim. Ilmoitus Allahilta, Armeliaalta Armahtajalta. Kirja, jonka jakeet ovat yksityiskohtaisia, arabiankielinen KoraaniKoraani ihmisille, jotka tietävät. Ilosanomien tuoja ja varoittaja, mutta useimmat heistä kääntyvät pois eivätkä kuuntele, vaan sanovat: ’Sydämemme päällä on suojuus sitä

vastaan, mihin te meitä kutsutte, korvissamme on tulpat ja välillämme on verho ...” [Koraani 41:1-5]

Allahin lähettiläs (SAAS) jatkoi suuran lausumista, ja Utbah istui ja kuunteli tarkkaavaisesti, nojaten käteensä selkänsä taakse. Kun lähettiläs (SAAS) tuli jakeeseen, joka vaati otsan maahan painamista, hän teki sen välittömästi. Tämän jälkeen profeetta (SAAS) kääntyi Utbahiin, sanoen: ”No niin, Abu Al-Waleed! Olet kuullut vastaukseni, olet nyt vapaa tekemään mitä haluat.” Tuolloin Utbah vetäytyi kumppaneidensa seuraan, ylistäen heille profeetan (SAAS) asennetta. Kun hänen kumppaninsa näkivät hänet, he vanhoivat, että hän oli palannut heidän luokseen kasvoillaan toisenlainen ilme, kuin mikä hänellä oli ollut ennen profeetan(SAAS) tapamista. Hän kertoi heille oitis yksityiskohdat puheesta, jonka hän antoi ja vastauksesta, jonka hän sai, sanoen lisäksi: ”En ole koskaan kuullut samankaltaisia sanoja kuin nuo, mitä hän lausui. Ne eivät varmasti liittyneet runouteen, eivät noituuteen eivätkä ne olleet peräisin ennustamisesta. Oi Quraishin väki! Pyydän teitä kuuntelemaan neuvoani ja antamaan miehelle täysi vapaus harjoittaa tavoitteitaan, jolloin voitte turvallisesti irrottautua hänestä. Minä vannon, että hänen sanansa kantavat ylintä sanomaa. Jos muut arabit päästävät teidät hänestä, sitten he säästävät teidät vaivalta, mutta toisaalta, jos hän liittää arabit valtaansa, voitte paistatella hänen kuninkuudessaan ja jakaa hänen mahtinsa.” Nämä sanat kaikuivat epäilemättä kuuroille korville eivätkä vedonneet epäuskoviin, jotka parjasivat Utbahia ja väittivät profeetan(SAAS) lumonneen hänet.

Saman tapahtuman toisessa versiossa kerrotaan, että Utbah jatkoi tarkkaavaisesti profeetan (SAAS) kuuntelua, kunnes tämä alkoi lausua seuraavia Allahin sanoja:

”Mutta jos he kääntyvät pois, sano: ”Minä olen varoittanut teitä samanlaisesta salamasta kuten se, joka iski ’Aadin ja Thamuudiin.” [Koraani 41:13]

Silloin Utbah nousi ylös paniikissa ja laittoi kätensä järkyttyneenä profeetan (SAAS) suun eteen rukoillen häntä: ”Pyydän sinua Allahin ja sukulaisuussiteiden nimessä lopettamaan, jottei onnettomuus lankea quraishilaisten päälle.” Sitten hän palasi kiireesti kumppaneidensa luokse ja ilmoitti heille, mitä oli kuullut.

Abu Talib kokoaa yhteen Banu Hashimin ja Banu al-Muttalibin

Uusista ja tervetulleista muutoksista huolimatta Abu Talib kantoi edelleen syvää huolta veljenpojastaan. Hän pohti menneiden tapahtumien sarjaa, kuten Amarah ibn Al-Waleediin vaihtokauppa-asiaa, Abu Jahlin kiveä, Uqbahin yritystä kuristaa profeetta (SAAS) ja lopuksi ’Umarin (ennen kääntymistään) aikomusta surmata Muhammad (SAAS). Viisas mies ymmärsi, että kaikki nämä viittasivat vakavaan suunnitelmaan sivuuttaa hänen asemansa profeetan (SAAS) suojelijana ja tappaa hänen veljenpoikansa julkisesti. Jos tähän tultaisiin, Abu Talib uskoi varmasti, ettei ’Umarista tai Hamzasta olisi apua, vaikka he olivatkin sosiaalisesti vahvoja.

Abu Talib oli oikeassa. Monijumalanpalvojat olivat laatineet tarkkaan harkitun suunnitelman ottaa profeetta (SAAS) hengiltä ja muodostaneet liittouman suunnitelmansa toimeen panemiseksi. Tämän vuoksi Abu Talib kokosi sukulaisensa, ’Abdu Manaafin jälkeläiset (Banu Hashimin ja Banu al-Muttalibin klaanit) ja kehotti heitä suojelemaan ja puolustamaan hänen veljenpoikaansa. Kaikki, olivatpa he sitten uskovia tai epäuskovia, reagoivat myönteisesti paitsi hänen veljensä Abu Lahab, joka piti epäjumalanpalvojen puolta.

LUKU 11

YLEINEN SOSIAALINEN BOIKOTTI

Neljän viikon aikana tapahtui neljä merkittävää asiaa: Hamzan kääntyminen, 'Umarin kääntyminen, Muhammadin (SAAS) kieläytyminen neuvottelemasta minkäänlaisesta kompromissista ja lopuksi Banu al-Muttalibin ja Banu Hashimin välillä solmittu sopimus puolustaa Muhammadia (SAAS) ja suojata häntä salakavalilta murhayrityksiltä. Monijumalanpalvojat olivat ymmällään ja pulassa. He eivät tiedäneet, miten heidän tulisi edetä päästäkseen eroon tästä itsepintaisesta haasteesta, joka oli ilmestynyt repimään palasiksi heidän koko elämäntapansa. He olivat tietoisia siitä, että mikäli he tappaisivat Muhammadin (SAAS), heidän verensä virtaisi vuolaasti Mekan laaksoissa, ja heidät tultaisiin epäilemättä hävittämään. Ottaen huomioon tämän karmivan mahdollisuuden, he turvautuivat vastahakoisesti toisenlaiseen epäoikeudenmukaiseen menettelyyn, johon ei kuuluisi murha.

Vääryyden ja aggression liitto

Mekan monijumalanpalvojat pitivät kokouksen paikassa nimeltä Wadi Al-Muhassab, ja he muodostivat sekä Banu Hashimille että Banu al-Muttalibille vihamielisen liiton. He päättivät pidättäytyä kaikista liiketoimista ja heimojen välisistä avioliitoista heidän kanssaan. Sosiaaliset suhteet, vierailut ja jopa suullinen yhteydenpito Muhammadin (SAAS) ja hänen seuraajiensa kanssa lopetettai-

siin tuohon päivään, kunnes profeetta (SAAS) luovutettaisiin heille tapettavaksi. Epäjumalanpalvoja Bagheed ibn ‘Amir ibn Hashim käskettiin kirjoittamaan julistuksen pykälät, joissa määrättiin armottomat toimenpiteet Banu Hashimia vastaan. Julistus ripustettiin Kaabaan luettavaksi. Profeetta (SAAS) rukoili Allahilta (SWT) kirousta Bagheedille, jonka käsi halvaantui myöhemmin.

Abu Talib arvioi tilanteen ja päätti viisaasti ja rauhallisesti vetäytyä erääseen laaksoon Mekan itäreunalle. Häntä seurasivat Banu Hashimin ja Banu al-Muttalibin klaanit, mutta heidät saarrettiin kapeaan solaan. Piiritystä jatkui muharram-kuun alusta Muhamadin (SAAS) lähettilästehtävän seitsemännestä vuodesta aina sen kymmenenteen vuoteen saakka, eli kolme vuotta. Se oli raskas piiritys. Ruoan toimitus oli lähes pysähdyksissä, ja saarretut ihmiset kokivat suuria vaikeuksia. Epäjumalanpalvojat ostivat kaikki Mekkaan kulkeutuvat elintarvikkeet, jotteivät ne päätyisi solan ihmisille, jotka olivat niin nälkiintyneitä, että he joutuivat syömään puiden lehtiä ja eläinten nahkoja. Nälkää näkevien pienten lasten itku kuului kauas. He eivät saaneet mitään ruokaa, paitsi hyvin harvoin joidenkin myötätuntoisten mekkalaisten salakuljettamana. ”Kiellettyjen kuukausien” aikana — jolloin vihollisuudet perinteisesti taukosivat — he pystyivät poistumaan saarrosta ja ostamaan Mekan ulkopuolelta tulevaa ruokaa. Jopa tuolloin, elintarvikkeet olivat epäoikeudenmukaisesti ylihinnoiteltuja, ja heidän kurjan taloudellisen tilanteensa ulottumattomissa.

Hakim ibn Hizam (RAA) matkusti eräänä päivänä salakuljettamaan vehnää tädilleen Khadijalle (RAA), kun Abu Jahl pysäytti hänet estääkseen hänen aikeensa. Vasta kun Al-Bukhtari puuttui asiaan, Hakim onnistui pääsemään määränpäähensä. Abu Talib oli hyvin huolissaan veljenpoikansa turvallisuudesta: aina kun ihmiset vetäytyivät nukkumaan, hän pyysi profeettaa (SAAS) vaihtamaan kanssaan paikkaa, tarkoituksena petkuttaa mahdollista salamurhaajaa.

Kaikesta huolimatta Muhammad (SAAS) jatkoi vakaasti valitsemallaan tiellä eivätkä hänen päättäväisyytensä ja rohkeutensa koskaan heikentyneet. Yhä edelleen hän rukoili avoimesti Kaabassa. Hän käytti jokaisen tilaisuuden saarnatakseen ulkopaikkakuntalaisille, jotka vierailivat Mekassa joko liikeasioissa tai pyhiinvaelluksen pyhinä kuukausina tai muiden erityisten kokoontumisten aikana.

Mekassa oli ihmisiä, joilla oli verisukulaisuus saartoon jääneiden ihmisten kanssa. Saarto loi lopulta eripuraa Mekan eri ryhmittymien keskuudessa. Kolmen vuoden saarron jälkeen muharram-kuussa profetiuden kymmenentenä vuonna saartoa tukeva liitto purkaantui. Hisham ibn ‘Amr, jolla oli tapana salakuljettaa ruokaa öisin Banu Hashimille, meni tapaamaan Zuhair ibn Abi Omaiyah Al-Makhzoumyta ja moitti tätä siitä, että oli antanut periksi saarrossa elävän setänsä sietämättömälle kohtelulle. Tämä vetosi kykenemättömyyteensä, mutta suostui muodostamaan Hishamin kanssa painostusryhmän, joka yritti lopettaa saarron. Sukulaisuussuhteiden motivoimana syntyi viiden miehen ryhmä, jonka tehtävänä oli kumota liitto ja julistaa kaikki asiaa koskevat ehdot tyhjiksi ja mitättömiksi. He olivat Hisham ibn ‘Amr, Zuhair ibn Abi Omaiya, Al-Mut‘im ibn ‘Adi, Abu Al-Bukhtari ja Zam‘a ibn Al-Aswad. He päättivät tavata kokouspaikalla ja aloittaa itse muotoilemansa tehtävä pyhän talon alueelta. Seitsemän ympärikierron jälkeen Zuhair ja hänen kumppaninsa lähestyivät läsnä olevaa ihmisjoukkoa ja nuhtelivat heitä elämän mukavuuksiin heittäytymisestä, samalla kun heidän ystävänsä ja sukulaisensa — Banu Hashimin klaani — olivat kuolemaisillaan nälkään ja taloussaartoon. He vannoinvat, etteivät antaisi periksi ennen kuin boikottipergamentti revittäisiin kappaleiksi ja sopimus purettaisiin. Lähettyvillä seisunut Abu Jahl huudahti, ettei pergamenttia koskaan tultaisi repimään. Zam‘a raivostui ja syytti Abu Jahlia valehtelusta, lisäksi, että sopimus oli tehty ja pergamentti kirjoitettu ilman heidän hyväk-

syntäänsä. Al-Bukhtari puuttui asiaan ja seiso i Zam'an takana. Al-Mut'im ibn 'Adi ja Hisham ibn 'Amr tukivat kahden kumppaninsa totuudenmukaisuutta. Abu Jahl yrittäen ovelasti lopettaa kiihtyvän väittelyn, joka oli menossa ristiin hänen pahansuopien tavoitteitensa kanssa, ja vastasi, että asia oli jo ratkaistu joskus aiemmin ja jossain muualla.

Abu Talib istui sillä aikaa moskeijan nurkassa. Hän astui esiin kertomaan, että hänen veljenpojalleen profeetalle (SAAS), oli lähetetty ilmoitus, jonka mukaan hyönteiset olivat syöneet jäljettömiin koko vääryydellä ja aggressiolla laaditun julistuksen paitsi niiltä osin, joissa mainittiin Allahin nimi. Hän sanoi olevansa valmis antamaan Muhammadin (SAAS) heidän käsiinsä, jos hänen sanansa osoittautuisivat vääriksi; muussa tapauksessa heidän tulisi perua ja kumota boikottinsa. Mekkalaiset hyväksyivät hänen rehdiltä kuulostavan ehdotuksensa. Al-Mut'im meni katsomaan pergamenttia ja hän näki, että hyönteiset olivat todellakin syöneet sen, eikä mitään muuta ollut jäljellä kuin "Allahin nimeen".

Julistus siis kumottiin ja Muhammad (SAAS) ja muut pääsivät saarrosta ja saivat luvan palata kotiin. Tämän muslimien koetteluksen myötä, monijumalaisilla olisi ollut erinomainen tilaisuus todistaa selvää merkkiä Muhammadin (SAAS) profetiudesta (valkoiset muurahaiset söivät asiakirjan), mutta heidän kurjaksi kohtalokseen he jättivät sen huomiotta ja lujittuivat epäuskossaan:

"Mutta jos he näkevät tunnusmerkin, he kääntyvät pois ja sanovat: 'Tämä on jatkuvaa taikuutta.'" [Koraani 54:2]

LUKU 12

DIPLOMAATTISTEN NEUVOTTELUJEN VIIMEINEN VAIHE

Allahin lähettiläs (SAAS) lähti arestistaan ja jatkoi uskonsa saarnaamista tavalliseen tapaansa. Quraishilaiset kumosivat kyllä boikotin, mutta jatkoivat julmuuksiaan ja muslimien sortamista. Abu Talib, 80-vuotias merkkihenkilö, oli edelleen innokas veljenpoikansa suojelija, mutta ikänsä sekä rasittavien tapahtumien ja toistuvien kipujen painamana, hän alkoi kärsiä heikkoudesta. Hän oli tuskin selvinnyt voittajana epäinhimillisestä boikotista, kun itsepäinen sairaus ja fyysinen väsymys valtasivat hänet. Mekan monijumalanpalvojat huomasivat tämän vakavan tilanteen ja pelkäsivät, että jos muut arabit katsoisivat heidän kohdelleen profeettaa (SAAS) aggressiivisesti sen jälkeen, kun tämä menettäisi tärkeimmän tukensa Abu Talibin, se tahraisi heidän kunniansa. He päättivät neuvotella vielä kerran profeetan (SAAS) kanssa ja suostua sellaisiin myönnytyksiin, joista olivat aiemmin pidättäytyneet. He valitsivat edustajansa vierailemaan Abu Talibin luona ja keskustelemaan asiasta tämän kanssa. Ibn Ishaq ja muut kertoivat: ”Kun vakava sairaus iski Abu Talibiin, quraishilaiset ryhtyivät pohtimaan tilannetta ja arvioimaan uudelleen tuon ajanjakson ominaispiirteitä (joihin kuului myös ’Umarin (RAA) ja Hamzan (RAA) kääntyminen islamiin) kytkettynä siihen valtavaan kohuun, jonka Muhammad (SAAS) oli saanut aikaan kaikkien Quraishin klaanien keskuudessa. Täten, he

katsoivat ehdottoman tärkeäksi, että Abu Talib ennen kuolemaansa painostaisi veljenpoikansa tekemään kompromissin lukuisista kiistanalaisista asioista. He pelkäsivät, että muut arabit saattaisivat leimata heidät opportunisteiksi.

Quraishilaisten delegaatio koostui 25 miestä, joihin kuuluivat mm. sellaiset huomattavat henkilöt kuten Utbah ibn Rabi'a, Shai-bah ibn Rabi'a, Abu Jahl ibn Hisham, Omaiyah ibn Khalaf ja Abu Sufyan ibn Harb. Ensinnäkin he esittivät kunnioituksen osoituksensa Abu Talibille ja vanhoivat suurta arvostusta häntä ja hänen asemaansa kohtaan heidän klaaniensa keskuudessa. Sitten he siirsivät keskustelun uuteen ”ota ja anna -politiikkaan”, jota he väittivät haluavansa noudattaa. Väitteensä tueksi he lupasivat olla puuttumatta hänen uskoonsa, jos hän tekisi samoin.

Abu Talib kutsui veljenpoikansa paikalle ja kertoi hänelle kokouksen yksityiskohdat ja sanoi: ”No niin, veljenpoikani, tässä ovat heimosi merkittävimmät henkilöt. He ovat esittäneet tätä kokousta ehdottaakseen keskinäisten myönnytysten ja rauhanomaisen rinnakkaiselon politiikkaa.” Allahin lähettiläs (SAAS) kääntyi heidän puoleensa sanoen:

”Minä opastan teille keinot, joilla voitte saada täydellisen vallan sekä arabeihin että ei-arabeihin.”

Toisen version mukaan profeetta (SAAS) puhutteli Abu Talibia seuraavin sanoin: ”Oi setäni, miksi et kutsu heitä johonkin parempaan?” Abu Talib kysyi häneltä: ”Mihin sinä heitä kutsut?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Kutsun heitä pitämään kiinni sanomasta, joka antaa heille arabien ja ei-arabien kuninkuuden.” Ibn Ishaqin version mukaan: ”On yksi sana, joka antaa ylivallan arabeihin ja ei-arabeihin.” Mekkalaisien edustajille tämä tuli uskomattomana yllätyksenä, ja he ihmettelivät, millainen se sellainen sana olisi, joka hyödyttäisi heitä noin paljon. Abu Jahl kysyi: ”Mikä on tuo

sana? Vannon kautta isäsi, että me annamme sinulle varmasti sen, mitä toivot ja kymmenen kertaa enemmän.” Hän sanoi: ”Haluan teidän todistavan, että ei ole muuta palvomisen arvoista jumalaa kuin Allah, jonka jälkeen luovutte kaikesta mielessänne hautomasta palvonnasta muita jumalia kohtaan kuin Allahia.” He taputtivat välittömästi käsiään pilkallisesti ja sanoivat: ”Kuinka voit odottaa meidän yhdistävän kaikki jumalat yhdeksi? Se on todella jotain uskomatonta.” Matkallaan ulos he sanoivat toisilleen: ”Jumalan tähden tämä mies (Muhammad, SAAS) ei tule koskaan antamaan periksi tai tarjoamaan mitään myönnytyksiä. Pitäkäämme kiinni esi-isiemme uskonnosta, ja Allah aikanaan tuomitsee ja ratkaisee kiistan välillämme.” Tästä tapauksesta Allah (SWT) ilmoitti seuraavat jakeet:

”S. Kautta KoraaninKoraani, jossa on muistutus. Mutta uskonkieltäjät ovat ylpeitä ja vastustelevia. Kuinka monia sukupolvia Me olemmekaan hävittänyt ennen heitä ja ne huusivat apua vasta kun pakenemiseen ei enää ollut aikaa. Uskonkieltäjät kummeksuvat, kun heille tulee varoittaja heidän omasta joukostaan. He sanovat: ’Tämähän on vain valehteleva taikuri. Hänkö on tehnyt monista jumalista yhden Jumalan? Sepä olisi merkillistä.’ Heidän johtajansa vetäytyivät pois ja sanoivat: ’Pitäkää kärsivällisesti kiinni jumalistanne. Sitä teiltä vaaditaan. Emme me aikaisemmassa uskonnossa ole kuulleet tällaisesta. Tämä on vain keksitty valhe.’” [Koraani 38:1-7]

LUKU 13

SURUN VUOSI

Abu Talibin kuolema

Rajab-kuussa profetiuden kymmenentenä vuonna, kuusi kuu-kautta solan saarrosta vapautumisensa jälkeen, Abu Talib sairastui ja kuoli. Toisen version mukaan Abu Talib veti viimeisen henkääksensä ramadan-kuussa kolme päivää ennen Khadijan (RAA) kuolemaa. Al-Musaiyabin välittämän perimätiedon mukaan Abu Talibin ollessa kuolinvuoteellaan, profeetta (SAAS) astui huoneeseen ja näki siellä Abu Jahlin ja Abdullah ibn Abi Omaiyahin. Hän pyysi sedältään:

”Setäni, annat vain tunnustuksen, ettei ole muuta todellista jumalaa kuin Allah, niin minä todistan Allahin edessä (että olet uskova).”

Abu Jahl ja Abdullah ibn Abi Omaiyah puhuttelivat vanhusta sanoen: ”Abu Talib, hylkäisitkö ’Abdu-l Muttalibin uskonnon?” Allahin lähettiläs (SAAS) pyysi setäänsä toistuvasti uudestaan ja myös Abu Jahlin ja Abdullah ibn Abi Omaiyahti sanat toistuivat, kunnes Abu Talib teki lopullisen päätöksensä ja piti kiinni ’Abdu-l Muttalibin uskonnosta kieltäytyen tunnustamasta, ettei ole muuta todellista jumalaa kuin Allah. Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) huomautti:

”Kautta Allahin, tulen ikuisesti pyytämään anteeksi puolestasi, kunnes (Allah) kieltää minua tekemästä niin.”

Silloin Allah, Suuri ja Mahtava, ilmoitti seuraavan jakeen:

”Ei profeetan eikä uskovien kuulu pyytää anteeksi monijumalaisten puolesta, vaikka nämä olisivat heidän omia sukulaisiaan, sen jälkeen, kun heille on käynyt ilmi, että nämä ovat Helvetintulen väkeä.” [Koraani 9:113]

Ja Hän sanoi Allahin lähettiläälle (SAAS):

”Totisesti! Sinä et voi johdattaa niitä, joita rakastat, vaan Allah johdattaa niitä, joita haluaa.” [Koraani 28:56]

On sanomattakin selvää, että Abu Talib oli hyvin kiintynyt Muhammadiin (SAAS). Neljänkymmenen vuoden ajan Abu Talib oli ollut hänen uskollinen ystävänsä, hänen lapsuutensa tukipyyläs, nuoruutensa valvoja ja myöhemmällä iällä puolustuslinnakkeensa. Uhraukset, joille Abu Talib oli alistanut itsensä ja perheensä veljenpoikansa vuoksi, vaikka vielä epäilevänä tämän tehtävästä, olivat leimaa-antavia hänen erityisen jalolle ja epäitsekkäälle luonteelleen. Profeetta (SAAS) teki parhaansa, että hänen yli kahdeksankymmentävuotias setänsä tekisi todellisen uskontunnustuksen, mutta tämä pysyi itsepäisesti kiinni esi-isiensä pakanuudessa, joten hän ei saavuttanut täydellistä onnistumista. Al-'Abbas ibn 'Abdu-l-Muttalib (RAA) kertoi sanoneensa profeetalle (SAAS): ”Et ole ollut sedällesi (Abu Talibille) lainkaan hyödyksi, vaikka kautta Allahin, hän aina suojeli sinua ja kantoi vihat puolestasi.” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Hän on matalassa tulessa, ja ilman minua, hän olisi tulen pohjalla.”

Abu Sa'id al-Khudri (RAA) kertoi, että hän kuuli profeetan (SAAS) sanovan, kun tämän setä mainittiin: ”Toivon että minun esirukoukseni hyödyttäisi häntä ja hänet asetetaan matalaan tuleen, joka nousee vain hänen kantapäihinsä.”

Khadija (RAA) nukkuu pois Allahin (SWT) armoon

Vain kaksi kuukautta setänsä kuoleman jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) koki toisen merkittävän henkilökohtaisen menetyksen, nimittäin hänen vaimonsa Khadija (RAA), uskovien äiti, nukkuu pois ramadan-kuussa profetiuden kymmenentenä vuotena. Khadija (RAA) oli silloin 65-vuotias ja Muhammad (SAAS) 50-vuotias. Khadija (RAA) oli todella Allahin siunaus profeetalle (SAAS). Hän jakoi profeetan (SAAS) kanssa tämän elämän uurastukset ja koetelemukset kahdenkymmenenviiden vuoden ajan, erityisesti profetiuden tehtävän ensimmäiset kymmenen vuotta. Profeetta (SAAS) suri syvästi vaimonsa kuolemaa ja vastasi erään kerran rehellisen hellästi:

”Hän uskoi minuun, kun kukaan muu ei uskonut. Hän omaksui islamin, kun ihmiset kieltäytyivät uskomasta. Ja hän auttoi ja lohdutti minua omana itsenään ja omaisuudellaan, kun kukaan muu ei tullut ojentamaan minulle auttavaa kättä. Minulla oli lapsia vain hänen kanssaan.”

Abu Hurairah kertoi, että erään kerran Jibriil laskeutui Allahin lähettilään (SAAS) luokse ja sanoi: ”Allahin lähettiläs (SAAS), katso, Khadija tulee luoksesi astian kanssa, jossa on maustettua ruokaa tai juomaa. Kun hän tulee luoksesi, sano hänelle terveiset hänen Herraltansa ja anna hänelle ilosanoma paratiisiin jalokivipalatsista, jossa ei ole melua eikä puurtamista.”

Nämä kaksi tuskallista menetystä tapahtuivat lyhyen ajan sisällä ja lisäsivät huomattavasti profeetan (SAAS) surua ja kärsimystä. Mekkalaiset julistivat nyt avoimesti kidutuksen ja sorron kampanjaansa. Profeetta (SAAS) menetti kaiken toivonsa saada heidät oikealle polulle, joten hän lähti al-Ta'ifiin etsimään kannustavampaa ilmapiiriä. Mutta hän sai pettyä myös siellä ja kärsiä sietämättömistä kidutuksista ja pahoinpitelyistä, jotka osoittivat, että tilanne oli huomattavasti pahempi kuin hänen surkeassa kotikaupungissaan.

Hänen seuralaisiinsa kohdistui myös sanoinkuvaamatonta sortoa ja sietämätöntä kidutusta siinä määrin, että hänen läheisin ystävänsä Abu Bakr lähti Mekasta välttääkseen tuota painetta. Hän halusi paeta Abessiniaan (Etiopiaan), mutta Ibn Ad-Daghanah, joka tapasi hänet Bark Al-Ghamadissa onnistui taivuttelemaan hänet lopettamaan pakomatkinsa ja toi hänet takaisin suojeluksessaan.

Abu Talibin kuolema teki profeetasta (SAAS) haavoittuvaisen, ja monijumalanpalvelajat käyttivät tilaisuutta hyväkseen antaen vapaat kädet vihalleen ja väkivallalleen, huvitellen sortoa ja fyysistä kidutusta käyttämällä. Kerran eräs hävytön quraishilainen pysäytti profeetan (SAAS) ja ripotteli hiekkaa hänen päähänsä. Kun hän saapui kotiin, hänen tyttärensä pesi hiekan itkien pois. ”Älä itke tyttäreni, Allah totisesti suojelee isääsi,” profeetta (SAAS) sanoi.

Vastoinkäymiset toinen toisensa jälkeen saivat pprofeetan (SAAS) kutsumaan tätä aikaa ”surun ja murheen vuodeksi”. Vastedes, tuo vuosi on kantanut tätä nimeä.

Avioliitto Saudan (RAA) kanssa shawwaal-kuussa profetiuden kymmenentenä vuonna

Khadijan (RAA), kuolema jättiprofeetan (SAAS) yksinäiseksi. Hänelle ehdotettiin avioliittoa Saudan (RAA) kanssa ja hän hyväksyi sen. Tämä nainen oli kärsinyt monista vastoinkäymisistä islamin vuoksi. Hän kuului islamin uskon varhaisiin käännyttäisiin,

ja hänen suostuttelustaan myös hänen miehensä oli omaksunut islamin. Toisen Abessiniaan (Etiopiaan) muuton aikana Sauda oli seurannut miestään As-Sakran ibn 'Amria. Tämä kuoli paluumatkalla Mekkaan jättäen vaimonsa hirvittävään kurjuuden tilaan. Hän oli ensimmäinen nainen, jonka kanssa profeetta (SAAS) avioitui Khadijan (RAA) kuoleman jälkeen. Joitakin vuosia myöhemmin Sauda vuorostaan myönsi profetalle (SAAS) oikeuden toiseen vaimoon 'Aishaan.

LUKU 14

KÄRSIVÄLLISYYTTÄ JA SINNIKKYYTTÄ INNOITTAVIA TEKIJÖITÄ

Järkeville ja lempeämielisille ihmisille on luonnollista pohdiskella syvällisesti tekijöitä, jotka innoittivat noita varhaisia muslimeja, jotka olivat ihmeellisen peräänantamattomia ja sinnikkäitä. On normaalia ihmetellä, miten nämä ihmiset onnistuivat sietämään sanoinkuvaamatonta vainoa ja pysymään lujina tyrannimaisen kidutuksen edessä. Mitä näihin kysymyksiin tulee, katsomme viisaaksi tarkastella vain perimmäisiä syitä:

1. **Horjumaton usko Allahiin (SWT)**. Ensimmäinen ja tärkein tekijä on epäilemättä horjumaton usko Allahin ykseyteen ja Hänen ominaisuuksiensa ymmärtäminen. Ihminen, jolla on tämä usko syvällä sydämessään, tarkastelee ennakoituja vaikeuksia vähäpätöisinä eikä vertaa niitä missään olosuhteissa uskon ihanuuteen:

”Kuten kuohu se katoaa, mutta se mikä hyödyttää ihmisiä, jää jäljelle maahan. [Koraani 13:17]

Muut osatekijät, jotka versovat uskosta ja auttavat vahvistaamaan sitä ovat:

2. **Täydestä sydäimestä rakastettu johtaja.** Muhammad (SAAS), muslimiyhteisön ja koko ihmiskunnan suuri johtaja, oli esimerkillinen mies täydellisten tapojensa ja jalojen ominaisuuksiensa vuoksi. Kukaan ei yltänyt hänen tasolleen mitä tuli hänen jalomielisiin lahjoihinsa, rehellisyyteensä, luotettavuuteensa ja kohtuullisuuteensa, minkä jopa hänen vihollisensa olivat yksimielisesti ja kyseenalaistamatta tunnustaneet. Itse Abu Jahl, islamin suuri vihollinen, tapasi toistuvasti sanoa: ”Oi Muhammad (SAAS), me emme voi väittää, että valehtelet, me vain olemme uskomatta siihen, mitä olet tuonut meille (islamin).” Kerrotaan, että kolme quraishilaista, kukin erikseen, kuunteli salaa joitakin kunnianarvoisan KoraaninKoraani jakeita. Myöhemmin tämä salaisuus paljastui, ja yksi heistä kysyi Abu Jahlilta (joka oli yksi niistä kolmesta), mitä hän ajatteli siitä, mitä kuuli Muhammanin (SAAS) sanovan. Hän vastasi: ”Me kiistelimme johtajuuden ja anteliaisuuden kunniaista Banu ‘Abd Munafin kanssa, ja meillä oli kilpailullisesti yhtäläiset oikeudet. Sitten he alkoivat ylpeillä sanoen, että heidän keskuudestaan nousi profeetta, jolle tuli ilmoitus alas taivaista. Vannon, ettemme tule koskaan uskomaan häneen.”

Joten Allah (SWT) sanoi:

”...Eivät väärintekijät sinua kiellä, vaan he kieltävät Allahin merkit/ jakeet.” [Koraani 6:33]

Eräänä päivänä quraishilaiset uskonkieltäjät suuntasivat profeetalle (SAAS) kyynisen huomautuksen kolmesti. Hän vaikeni, mutta kolmannen kerran jälkeen huomautti: ”Oi Quraish! Teurastus on varattuna teille.” He hämmästyivät ja outo pelko täytti heidän sydämensä siinä määrin, että viha-

mielisimmät heidän joukossaan alkoivat hyvittelä loukkaustaan kaikkein ystävällisimmillä sanoilla, joihin he pystyivät. Kun he heittivät kamelin sisälmykset hänen päälleen hänen kumartuessaan rukoilemaan, hän vannoi heille Allahin (SWT) vihaa, ja he joutuivat sanoinkuvaamattoman pelon valtaan ja olivat lähes varmoja, että heidät tuhottaisiin. Ubai ibn Khalaf tapasi uhkailla, että hän tappaisi profeetan (SAAS). Eräänä päivänä profeetta (SAAS) tiuskaisi takaisin, että hän tappaisi tämän Allahin (SWT) Tahdosta. Kun Ubai sai naarmun niskaansa uhud-päivänä, hän muisti kauhun vallassa profeetan (SAAS) sanat ja huomautti: ”Olen vakuutunut, että hän voisi tappaa minut, vaikka hän vain sylkäisisi minuun päin.” Sa’d ibn Mu’adh sanoi Omaiyah ibn Khalafille Mekassa: ”Kuulin Allahin lähettilään (SAAS) sanovan, että muslimit varmasti tappavat sinut.” Omaiyah joutui äärimmäisen paniikin valtaan ja vannoi, ettei ikinä lähtisi Mekasta. Silloinkin kun Abu Jahl velvoitti hänet marssimaan heidän kanssaan taistelemaan profeettaa (SAAS) vastaan Badr-päivänä, hän osti Mekan parhaimmat ja nopeimmat kamelit, jotta ne nopeuttaisivat hänen pakoaan. Jopa kun hänen vaimonsa varoitti häntä lähtemästä, muistuttaen Sa’din sanoista, hänen vastauksensa oli: ”Kautta Allahin, tarkoitukseni ei ole lähteä quraishilaisten mukaan, etäännyin heistä kuljetuani lyhyen matkaa.”

Tällainen oli se selkeä kauhun ja pelon tunne, joka kummiteli profeetan (SAAS) vihollisten mielissä minne tahansa he menivät. Toisaalta hänen ystävänsä ja seuralaisensa, pitivät häntä rakkaimpanaan, ja hän täytti heidän sydäntensä sisimmätkin sopukat. He olivat ikuisesti valmiita suojelemaan häntä ja turvaamaan hänen hyvinvointinsa oman henkensä uhalla. Eräänä päivänä Utbah ibn Rabi’a, joka oli pelottava

monijumalanpalvoja, pahoinpiteli Abu Bakr ibn Abi Quhan pahasti. Hän vuosi verta joka paikasta ja hän oli kuolemaisillaan, mutta kun hänen väkensä vei hänet takaisin kotiinsa äärimmäisen tuohtuneena hänen kohtalostaan, hän vain vaati saada tietää jalon kumppaninsa, Muhammadin (SAAS) hyvinvoinnista. Tällainen oli se epätsekkyuden ja uhrautumisen henki, mikä oli luonteenomaista varhaisten seuralaisten käyttäytymiselle.

3. **Vastuuntunto.** Varhaiset seuralaiset olivat täysin tietoisia siitä pelottavasta vastuusta, jota heidän odotettiin kantavan. He olivat myös vakuuttuneita siitä, että vaikka heitä vainottiin, tuota vastuuta ei voinut paeta. He pelkäsivät niitä kauaskantoisia seurauksia ja kamalia vaikutuksia, jotka ihmiskunta kärsisi, jos he laiminlöisivät vastuunsa.
4. **Horjumaton usko tuonpuoleisen totuuteen.** Tämä oli kulmakivi, joka vahvisti heidän vastuuntuntoaan. Heihin oli juurtunut uskon valon kautta varmuus siitä, että jonain päivänä koittaisi ylösnousemuksen päivä, jolloin heidän tulisi nousta ja tehdä tiliä kaikista maallisista teoista, pienistä tai suurista. He olivat varmoja, että heidän tulevaisuutensa toisessa maailmassa, joko iankaikkisessa puutarhassa (paratiisissa) tai helvetin ikuisessa rangaistuksessa, riippuisi täysin heidän teoistaan väliaikaisessa elämässä maan päällä. Heidän koko elämänsä jakautui toivoon Allahin armollisuudesta ja pelkoon Hänen rangaistuksestaan.

”...ja ne, jotka antavat lahjansa peläten paluuta Herransa luo, nämä kiiruhtavat kohti hyvää palkkiota ja saavuttavat sen ensiksi.” [Koraani 23:60-61]

He olivat jo tietoisia siitä, että elämä kaikkine mukavuuksineen ja kipuineen oli arvotonta verrattuna tuonpuoleiseen. Tällainen syvä vakaumus teki heidät välinpitämättömiksi kaikille niille ongelmille ja vaikeuksille, jotka olivat osa heidän elämäänsä.

5. **KoraaniKoraani.** Kunnianarvoisan KoraaninKoraani jakeet ja luvut oli ilmoitettu houkuttelevasti, painokkaasti ja peräkkäisesti tuossa synkässä ja kriittisessä vaiheessa, tukien ja edistäen totuuden väitteitä ja islamin periaatteiden virheettömyyttä, joiden akselin ympärillä Muhammadin (SAAS) kutsu pyöri. Ne muodostivat sen vastustuskykyisen perustan, jolle mitä parhain ja ihmeellisin jumalallisesti säädetty yhteiskunta oli määrä perustaa. KoraaninKoraani jakeet myös kiihottivat uskovien tunteita, lujittivat heidän kärsivällisyyttään ja kestävyyttään ja antoivat heille mitä määrätietoisimmat esimerkit ja ohjeet:

”Kuvitteletteko te pääsevänne paratiisiin ennen kuin teitä on kohdannut sama kuin niitä, jotka elivät ennen teitä? He saivat kokea vaivaa ja ahdistusta aina siihen asti, kunnes profeetta ja ne, jotka uskoivat hänen kanssaan, sanoivat: ’Milloin Allahin apu oikein tulee?’ Mutta eikö Allahin apu olekin jo lähellä!” [Koraani 2:214]

”Alif-Laam-Miim. Luulevatko ihmiset, että heidät jätetään rauhaan eikä heitä koetella, jos he vain sanovat: ’Me uskomme’? Me olemme koetellut myös niitä, jotka elivät ennen heitä, jotta Allah tietäisi, ketkä heistä puhuvat totta ja ketkä valehtelevat.” [Koraani 29:1-3]

Pelkkä uskontunnustuksen lausuminen suulla ei ole tarpeeksi. Usko täytyy koetella elämän todellisessa myllerryksessä. Koettelemuksia tulee kaikenlaisissa tilanteissa, niin henkilökohtaisessa elämässä kuin suhteessa ympäristöömme, jotta näkyisi, osaammeko ponnistella jatkuvasti ja asettaa Luojan itsemme edelle. Paljon tuskaa, surua ja itsensä uhraamista saattaa olla tarpeen — ei sen takia, että ne olisivat hyviä sinänsä, vaan koska ne puhdistavat meidät, kuten tuli, jolla kultaseppä polttaa epäpuhtaudet.

Nämä jakeet muodostivat myös kiistattoman vastauksen epäuskovien väärille väitteille ja selkeän uhkavaatimuksen, joka toi ilmi ne kamalat seuraukset, jotka heitä odottivat heidän pysytellessä epäuskossaan. Toisaalta kunnianarvoisa Koraani Koraani johti muslimit uuteen maailmaan ja valaisi heille sen ominaisuuksia: herruuden kauneus, jumaluuden täydellisyys, ystävällisyyden ja armon vaikutus sekä Allahin (SWT) tahtoa kaipaavien ilmaukset. Ne sisälsivät epäsuoria merkittäviä viestejä, jotka kantoivat ilosanomaa varmuudella lähestyvistä jumalallisesta armosta, joka johtaa ikuiseen autuuteen taivaallisessa puutarhassa (paratiisissa). Samaan aikaan ne visioivat loppua tyranneille ja uskonkieltäjille, jotka tuodaan jumalallisen oikeuden eteen ja sen jälkeen raahataan tulen lävitse, jossa he saavat kokea helvetin kosketuksen.

6. **Menestyksen ilosanoma.** Siitä asti, kun muslimit kokivat vastoinkäymisiä elämässään, he olivat varmoja siitä, että islamin huomaan astuminen ei merkinnyt kärsimyksiin joutumista tai oman haudan kaivamista. He olivat tietoisia siitä, että islamin kutsulla oli yksi tavoite, nimittäin esi-islamilaisen perinteen päättäminen ja sen koko epäoikeuden-

mukaisen järjestelmän hävittäminen, jotta voitaisiin kulkea samansuuntaisesti ja levittää kutsun vaikutusta kaikkialle maailmaan ja pitää tiukkaa kontrollia maailmanlaajuudesta poliittisesta tilanteesta johtaen ihmiskunnan kulkemaan Allahin (SWT) tahtoa seuraavalla tiellä, joka on kyllin täydellinen irrottaakseen ihmiset Allahin (SWT) palvelijoiden palveluksesta palvomaan Allahia (SWT) itseään. Tämänkaltaisen ilosanoma paljastettiin joskus suorasti ja toisinaan epäsuorasti tilanteeseen sopivalla tavalla. Kun muslimit alistettiin pakotteille tai kun he elivät jatkuvien rajoitteiden alaisina, ilmoitettiin jakeita, jotka kertoivat samanlaisia tarinoita menneisyyden profeetoista ja heidän seuraajistaan sekä heidän kokemastaan kärsimyksestä ja tuskasta. Jakeet sisälsivät myös ajatuksia herättäviä viitteitä mekkalaisten elämän uskomattoman traagisesta lopusta kuvaten heidän perimmäistä tuhoaan, mutta kuitenkin samanaikaisesti kantaen ilosanomaa uskoville luvaten maanpäällisen sijainhallinnon uskollisille palvelijoille ehdotonta menestystä ja voittoa osallistumalla islamilaiseen kutsuun ja liittymällä sen kannattajien joukkoon.

Tähän liittyen voisimme tuoda esiin muutamia tämän kategorian jakeita, joiden ilosanoma viittaa lopulliseen voittoon, joka kruunaisi muslimien sitkeyden ja kärsivällisyyden:

”Ja, totisesti, meiltä on tullut aiemmin sana profeettoina lähetetyille palvelijoillemme, että heitä autetaan ja että meidän joukkomme voittavat. Käänny siis heistä hetkeksi pois ja odota heidän kanssaan. Kiirehtivätkö he meidän rangaistustamme? Kun se tulee heidän luokseen, on varoitettujen vaikea olla.” [Koraani 37:171-177]

Samassa yhteydessä Allah (SWT) kertoi profeetalleen (SAAS):

”Heidän suuri joukkonsa pakotetaan pakenemaan ja he kääntävät selkensä.” [Koraani 54:45]

Hän sanoi myös:

”He tulevat olemaan lyöty sotajoukko kuten muinaisten aikojen liittoutuneet.” [Koraani 38:11]

Muslimit, jotka muuttivat Abessiniaan (Etiopiaan), saivat osakseen seuraavan:

”Niiden, jotka ovat lähteneet pois kotoaan, kun heitä on vainottu Allahin tähden, me annamme menestystä tässä maailmassa, mutta tuonpuoleisen palkka on vieläkin suurempi. Kunpa he vain tietäisivät!” [Koraani 16:41]

Joosefin (AS) tarinaan liittyen tämä:

”Totisesti, kertomuksessa Joosefista ja hänen veljistään on tunnusmerkkejä niille, jotka kysyvät.” [Koraani 12:7]

Toisin sanoen, mekkalaiset tulevat jakamaan saman kohtalon, joka lankesi Joosefin (AS) veljien osaksi, nimittäin epäonnistumisen ja alistumisen. Eräässä toisessa tapauksessa Allah (SWT) puhuu lähettiläistä:

”Ja ne, jotka eivät uskoneet, sanoivat lähettiläillemme: ’Me ajamme teidät pois maastamme ellette käänny takaisin uskoomme.’ Silloin heidän Herransa antoi ilmoituksen-

na profetoille: 'Me tuhoamme pahantekijät ja asetamme teidät asumaan maahan heidän jälkeensä. Tämä kuuluu niille, jotka pelkäävät mahtavuuttani ja uhkauksiani.'"
[Koraani 14:13-14]

Persialaisten ja roomalaisten (bysanttilaisten) välisen sodan aikana, uskonkieltäjät toivoivat vilpittömästi, että persialaiset voittaisivat, koska myös he olivat monijumalanpalvojia, kun taas muslimit toivoivat roomalaisten voittoa, koska myös he uskoivat Allahiin, Hänen lähettiläisiinsä, kirjoihin, ilmoitukseen ja tuonpuoleiseen.

Sodan tuloksena Persia kukisti Rooman. Mekkalaiset olivat Persian puolella, kuten olemme todenneet, ja he toivoivat sydämissään, että islamin orastava liike, joka oli tuolla hetkellä maallisesta näkökulmasta katsottuna varsin heikko ja avuton, romahtaisi heidän vainonsa alla. Mutta he lukivat väärin ajan todelliset merkit. Heille kerrottiin, että he tulisivat pian pettymään harhalaskelmiinsa, ja tämä todella tapahtui, kun Herakleios ulotti sotaretkensä Persian sydämeen, ja Meekan quraishilaiset hävisivät Badrin taistelun:

”Ja sinä päivänä uskovat (eli muslimit) iloitsevat (Allahin roomalaisille suomasta voitosta persialaisia vastaan) Allahin avusta.” [Koraani 30:4-5]

Ukaz-keskustelujen aikana sekä muissa samankaltaisissa tilaisuuksissa itse Allahin lähettiläs (SAAS) ei kertonut ai-noastaan puutarhan (paratiisin) ilosanomasta vaan myös uutisia lupaavista näkymistä islamin kutsuun vilpittömästi uskoville. Hän kertoi heille avoimesti, että he menestyisivät vailla epäilyksen häivää, tulisivat hallitsemaan koko Arabiaa

ja alistaisivat Persian, jos he tunnustaisivat islamin tärkeim-
män pilarin, eli Allahin ykseyden.

Kerran Khabbab ibn Al-Aratt kehotti lähettilästä (SAAS) anomaan Allahia suojelemaan häntä niiltä vastoinkäymisil-
tä, joista hän kärsi monijumalanpalvojen käsissä. Profeetan
(SAAS) kasvot punertuivat, ja hän huomautti, ettei tosius-
kovan tulisi jouduttaa asioita; uskovan velvollisuus oli lä-
päistä mitkä tahansa elämän haasteet niin hyvin kuin pystyi,
peläten ainoastaan Allahia, kunnes uskonto olisi juurtunut,
mikä epäilemättä tulisi tapahtumaan. Profeetta (SAAS) viit-
tasi pitkäjänteisyyteen, jota muslimien tulisi harjoittaa sekä
vaikeuksiin, joita heidän tulisi läpikäydä, jotta voitaisiin luo-
da islamin valtakunta, jossa rauha ja turvallisuus vallitsisivat
kaikkialla.

Ilosanomaa paremmista tulevaisuudennäkymistä islamille
ja muslimeille ei rajoitettu ainoastaan Muhammadin (SAAS)
seuraajiin, se kerrottiin kerta toisensa jälkeen sekä uskoville
että uskonkieltäjille. Aina kun nämä kaksi osapuolta kohta-
sivat, jälkimmäiset pilkkasivat ensimmäisiä ja sanoivat ival-
lisesti: ”Tässä ovat maan hallitsijat, jotka voittavat Khosraun
ja Bysantin keisarin.” Mutta uskovat, ennakoiden loistavaa ja
jumalallista tulevaisuutta, kestivät sinnikkäästi kaikenlaisen
vainon ja nöyryytyksen pitäen niitä kesäisinä pilvinä, jotka
kohta hälvenisivät pois.

Profeetta (SAAS) omalta osaltaan ylläpiti ja suojeli seura-
ajiensa sieluja uskon valolla, pyhitti heitä iskostamalla hei-
dän sydämiinsä KoraaninKoraani viisautta ja ruokkimalla
heidän mieltään islamin hengellä pyrkien nostamaan heidät
jalon hengellisyyden tilaan, puhtaaseen sydämellisyyteen

ja täydelliseen vapautumiseen materialismin ikeestä ja tarpeeksi vahvaan korkeaan moraaliin vastustamaan maallisia himoja ja täten johtamaan heidät pimeydestä valoon. Hän opetti heitä lakkaamatta olemaan suvaitsevaisia, anteeksi-antavaisia ja ottamaan itsestään yliote, jotta heidän uskonsa vakiintuisi; halveksimaan himoa ja omistautumaan Allahin (SWT) suosion saavuttamiselle, kaipaamaan puutarhaa (paratiisia); innostumaan tieteistä, jotka liittyvät heidän uskontoonsa; vaatimaan itseään tilille; suhtautumaan päähänpistoihin toissijaisina; pitämään kaikki raivoa herättävät tapahtumat tiukassa kontrollissa ja lopuksi noudattamaan maltillisuutta, kärsivällisyyttä ja vakavuutta.

LUKU 15

KOLMAS VAIHE: ISLAMIIN KUTSU MEKAN ULKOPUOLELLA

Shawwaal-kuussa (toukokuun lopussa tai kesäkuun alussa 619 jaa.) kymmenen vuotta sen jälkeen, kun profeetta (SAAS) oli saanut tehtävän Herraltaan, hän lähti kohti at-Ta'ifia, noin 60 kilometrin päähän Mekasta, vapautetun orjansa Zaid ibn Harithan (RAA) kanssa kutsuakseen ihmisiä islamiin. Mutta vastoin hänen odotuksiaan, yleinen ilmapiiri siellä oli äärettömän vihamielinen. Hän lähestyi Umairin perhettä, joka kuului kaupungin ylimystöön. Profeetan (SAAS) pettymykseksi kukaan heistä ei ottanut kuuleviin korviinsa hänen sanomaansa ja he käyttivät loukkaavaa kieltä sitä jaloa tehtävää kohtaan, jota hän oli yrittänyt edistää. Kolme veljestä Thaqeefin johtajistosta, Abd Yaleel, Mas'ud ja Habeeb, jotka olivat Amr bin 'Umair Ath-Thaqafyn poikia, tapasivat profeetan (SAAS) ja hän kutsui heitä omaksumaan islamin ja palvomaan Allahia (SWT). Röyhkeästi he pilkkasivat häntä ja kieltäytyivät kutsusta. ”Hän on repimässä Kaaban liinoja; onko totta, että Allah lähetti sinut lähettiläänä?” sanoi yksi heistä. ”Eikö Allah ole löytänyt ketään muuta, jolle uskoa sanomansa?” sanoi toinen. ”Vannon kautta Allahin, etten aio olla missään tekemisissä sinun kanssasi. Jos todella olet Allahin lähettiläs, niin olet liian vakavamielinen vastataksesi takaisin. Ja jos esität valheellisia väitteitä Allahista, niin minusta on välttämätöntä, etten puhu kanssasi.” sanoi kolmas. Kun Allahin lä-

hettiläs (SAAS) huomasi, että he olivat toivottomia tapauksia, hän nousi lähteäkseen ja sanoi: ”Jos nautitte näistä tavoistanne, älkää ikinä paljastako sitä minulle.”

Kymmenen päivän ajan hän viipyi kaupungissa välittäen sano-
maansa lukuisille ihmisille, mutta turhaan. Kiihtyneenä joudut-
tamaan ei-tervetulleen vieraan lähtöä, ihmiset huutelivat hänelle
kujilla, heittelivät häntä kivillä ja pakottivat hänet pakenemaan
kaupungista säälimättömän roskajoukon takaa-ajamana. Veri valui
hänen molempia jalkojaan pitkin, ja Zaid haavoittui päähän yrit-
täessään suojata häntä. Väkijoukko ei luovuttanut, ennen kuin he
olivat jahdanneet häntä neljä tai viisi kilometriä hiekkaista tasan-
koa ympäröivien kukkuloiden juurelle asti. Siellä hän väsyneenä ja
uupuneena haki suojaa yhdestä lukemattomista hedelmätarhoista
ja lepäsi selkensä viinitarhan seinää vasten. Samaan aikaan kun
koko maailma tuntui olevan kääntyneenä häntä vastaan, Muham-
mad (SAAS) kääntyi Herransa puoleen ja ryhtyi rukoilemaan, ja
seuraavat koskettavat sanat ovat säilyneet siinä samassa muodossa,
kuin mitä hänen sorrettu sielunsa purki niitä tuskissaan ulos. Hän
oli väsynyt ja haavoittunut, mutta luottavainen Herransa apuun:

”Oi Allah! Sinulle yksin valitan avuttomuuttani, voimavaro-
jeni vähyyttä ja merkityksettömyyttäni ihmiskunnan edessä.
Sinä olet armollisin. Sinä olet heikon ja avuttoman Herra, oi
minun Herrani! Kenen käsiin jättäisit minut: tympeän kau-
kaisen sukulaisen käsiin, joka äkeästi paheksuu minua, vai
vihollisen, jolle on annettu valta hallita asioitani? Mutta jos
Sinun vihasi ei kaadu päälleni, minulla ei ole mitään syytä
murehtia.”

”Etsin suojaa Sinun kasvojesi valosta, joka valaisee taivaat ja
hälventää pimeyden ja joka valvoo kaikkia asioita sekä tässä
maailmassa että tuonpuoleisessa. Älköön koskaan tapahtu-

ko, että aiheutan vihasi tai että olisit vihainen minulle. Eikä ole muuta valtaa tai voimaa kuin yksin sinun.”

Kun Rabi’an kaksi poikaa, jotka olivat varakkaita mekkalaisia, näkivät hänet tässä avuttomassa tilassa, he liikuttuivat myötätunnon ja sukulaisuudesta ja lähettivät hänen luokseen kristityn palvelijansa rypälekoria kantaen. Profeetta (SAAS) hyväksyi korin hartaan rukouksen sanoin: ”Allahin nimeen.” Kristitty palvelija Addas oli suuresti vaikuttunut näistä sanoista ja sanoi: ”Nämä ovat sanoja, joita ihmiset tässä maassa eivät yleensä käytä.” Profeetta (SAAS) kysyi häneltä, mistä hän tuli ja mitä uskontoa hän tunnusti. Addas vastasi: ”Uskoltani olen kristitty ja tulen Ninivestä.” Profeetta (SAAS) sanoi sen jälkeen: ”Sinä kuulut vanhurskaan Ajjuubin (Joonna), Mattan pojan, kaupunkiin.” Addas kysyi malttamattomana, tiesikö hän mitään Ajjuubista. Profeetta (SAAS) huomautti merkitsevästi: ”Hän on veljeni. Hän oli profeetta ja niin olen minäkin.” Tämän jälkeen Addas osoitti kunnioitusta Muhammadille (SAAS) ja suuteli hänen käsiään. Hänen isäntänsä nuhtelivat häntä tästä teosta, mutta hän vastasi: ”Kukaan maan päällä ei ole parempi kuin hän. Hän on ilmoittanut minulle totuuden, minkä vain profeetta voi tehdä.” Jälleen he nuhtelivat häntä ja sanoivat: ”Me varoitamme sinua seurauksista, jos hylkää esi-isiesi uskonnon. Uskonto, jota tunnustat, on paljon parempi kuin se, mihin tunnet vetoa.”

Sydän särkyneenä ja murheen murtamana, Muhammad (SAAS) lähti takaisin kohti Mekkaa. Kun hän saapui Qarn Al-Manaziliin, Allah, kkaikkivaltias, lähetti Jibriilin, vuorten enkelin saattamana, hänen luokseen. Jälkimmäinen kysyi profeetalta (SAAS) lupaa haudata Mekka Al-Akhshabainin, Abu Qubais- ja Qu‘ayqa-vuorten väliin. Seikkaperäisen kertomuksen tästä tapahtumasta kertoi ‘Aisha (RAA) — (profeetan (SAAS) puoliso). Hän sanoi: ”Kysyin profeetalta (SAAS), oliko hän koskaan kokenut pahempaa päivää kuin Uhud. Hän vastasi, että oli kärsinyt paljon niiden ihmisten (epä-

jumalanpalvojen) käsissä, mutta että tuskallisin oli Aqabahin päivä. Menin pyytämään tukea Ibn ‘Abd Yalil ibn ‘Abd Kalalilta, mutta hän torjui minut. Lähdin pois väsyneenä ja murheellisena välittämättä mistään, mitä ympärilläni tapahtui, kunnes yhtäkkiä huomasin, että olin Qarn Ath-Tha‘alibissa, jota kutsuttiin Qarn Al-Manaziliksi. Siellä katsoin ylös ja näin pilven varjon lankeavan päälleni ja Jibriilin puhuttelevan minua: ’Allah (SWT) on kuullut kansasi sanat ja lähetti vuorten enkelin avuksesi.’ Vuorten enkeli kutsui ja tervehti minua ja kysyi lupaani haudata Mekka Al-Akhshabainin ja niiden kahden vuoren väliin, jotka reunustavat Mekkaa. Vastasin, että mieluummin haluaisin jonkun heidän jälkeläisistään palvovan Allahia, kkaikkivaltiasta, ilman kumppaneita.” Tiivis ja mielekäs vastaus, joka kuvasi täydellisesti profetaan (SAAS) vertaansa vailla olevaa luonnetta ja äärettömän jalomielisiä tapoja.

Allahin lähettiläs (SAAS) heräsi tämän jälkeen valveille, ja tuon näkymättömän jumalaisen avun valossa hänen sydämensä sai levon. Hän jatkoi matkaansa Wadi Nakhlaan, jossa hän viipyi muutama päivän. Wadi Nakhlassa Allah (SWT) lähetti hänen luokseen joukon jinnejä, jotka kuuntelivat häntä, kun hän luki kunnianarvoisaa KoraaniaKoraani:

”Ja me annoimme joukon jinnejä tulla sinun luoksesi kuuntelemaan KoraaniaKoraani. Kun he olivat tulleet, he sanoivat: ’Kuunnelkaamme!’ ja kun KoraaniKoraani oli luettu, he palasivat varoittamaan kansaansa ja sanoivat: ’Kansamme, me olemme kuulleet Kirjaa, joka on lähetetty Muusaan Kirjan jälkeen todistamaan oikeaksi se, mitä aikaisemmin oli. Se johdattaa totuuteen ja suoralle tielle. Kansamme, vastatkaa Allahin lähettämälle kutsujalle ja uskokaa häneen, niin Allah antaa teidän syntinne anteeksi ja suojelee teitä tuskalliselta rangaistukselta.” [Koraani 46:29-31]

Samaan tapaukseen viitataan suurassa al-Jinn:

”Sano: inulle on ilmoitettu, että joukko jinnestä kuunteli ja sanoi: ”Totisesti! Olemme kuulleet ihmeellisen Korraaniin, joka johdattaa oikeamielisyyteen, ja me uskomme siihen emmekä aseta Herramme rinnalle ketään.” [Koraani 72:1-2... jakeen 15 loppuun asti]

Kyseisten jakeiden asiayhteydestä ja niiden relevantista tulkinasta voimme turvallisesti päätellä, että profeetta (SAAS) ei ollut tietoinen tuosta jinnien joukon läsnäolosta. Vasta kun Allah (SWT) ilmoitti nämä jakeet, hän tuli tietoiseksi niistä. Jakeet vahvistavat myös sen, että se oli ensimmäinen kerta, kun jinnit saapuivat. Eri versiot antavat kuitenkin ymmärtää, että henkiolennot toistivat vierailunsa myöhemmin. Tuo jinnien joukon läsnäolo tarkoittaa, että Allahin lähettiläälle (SAAS) oli annettu jumalallinen tuki ja se muodostaa suotuisan enteen islamin kutsun lopulliselle voitolle ja menestykselle. Se tarjoaa horjumattoman todisteen siitä, ettei mikään voima, on se kuinka mahtava tahansa, voi muuttaa sitä, mikä Allah (SWT) on kirjoittanut:

”Ja hän, joka ei vastaa Allahin lähettämälle kutsujalle, ei pääse Allahia pakoon eikä hänellä ole muuta suojelijaa kuin Allah. Se, joka näin tekee, on tosiaankin eksynyt. [Koraani 46:32]

”Me tiedämme, ettemme voi välttää Allahia emmekä pääse Häneltä pakoon.” [Koraani 72:12]

Koettuaan tämän tuen ja lupaavan alun, murheen, tyrmistyksen ja surun, jotka vaivasivat häntä at-Ta'ifista karkottamisen jälkeen, hän käänsi kasvonsa kohti Mekkaa uudella päättäväisyydellä jat-

kaakseen aiempaa suunnitelmaansa saattaa ihmiset islamin vaikutuksen piiriin ja välittää sanomansa suuren kiihkön ja vertaansa vailla olevan innostuksen valtaamana.

Profeetan (SAAS) seuralainen Zaid ibn Haaritha (RAA) lähesytti häntä ja kysyi: ”Kuinka uskallat astua Mekkaan sen jälkeen, kun he (quraishilaiset) ajoivat sinut ulos?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Kuule Zaid, Allah (SWT) auttaa varmasti, ja Hän totisesti tukee uskontoaan ja profeettaansa.”

Kun profeetta (SAAS) oli enää lyhyen matkan päässä Mekasta, hän vetäytyi Hiraan luolaan, josta käsin hän lähetti Khuza'a-heimon miehen tapaamaan Al-Akhnas ibn Shuraiqia ja pyytämään suojelua. Jälkimmäinen vastasi olevansa quraishilaisten liittolainen eikä voinut tarjota turvaa. Profeetta (SAAS) lähetti sanansaattajan Suhail ibn 'Amrilin luo, mutta jälleen turhaan. Al-Mut'im ibn 'Adi, huomattava henkilö Mekassa, tarjosi oma-aloitteisesti profeetalle (SAAS) suojelua. Hän pyysi väkeään valmistautumaan täyteen aseistukseen ja tämän jälkeen kutsui Muhammadin (SAAS) saapumaan kaupunkiin ja suoraan pyhäkköön. Profeetta (SAAS) rukouli kahden *rakan* rukouksen ja lähti kotiinsa raskaasti aseistetun ja valppaan Adin turvaamana.

Perimätieto kertoo, että Abu Jahl, islamin perivihollinen, kysyi myöhemmin Mut'imilta, merkitsikö tämän käyttäytyminen suojelua vai kääntymistä, Mut'im vastasi, että se oli pelkästään suojelua. Abu Jahl oli helpottunut ja sanoi, että myös hän antaisi Muhammadille (SAAS) suojelua toisen takia. Allahin lähettiläs (SAAS) ei koskaan unohtanut Mut'imin palvelusta. Badrin taistelun päätteeksi hän julisti avoimesti, että jos Mut'im olisi ollut vielä elossa ja pyytänyt häntä vapauttamaan kaikki quraishilaiset vangit, hän ei olisi kieltäytynyt tämän pyynnöstä.

LUKU 16

ISLAM ESITELLÄÄN ARABIALAISILLE HEIMOILLE JA YKSITTÄISILLE HENKILÖILLE

Dhu-l Qāda -kuussa, profetiuden kymmenentenä vuonna, eli heinäkuussa 619 jaa. Profeetta (SAAS) palasi Mekkaan jatkamaan toimintaansa. Mekan pyhiinvaelluskausi lähestyi, joten hän kiirehti esittelemään islamia niin eri heimoille kuin yksittäisille ihmisille. Hän pyysi heitä omaksumaan islamin, kuten hänen käytäntönsä oli ollut profetiuden neljännessä vuodesta lähtien.

Az-Zuhrin välittämän perimätiedon mukaan heimoista, joille islam esiteltiin, voimme mainita seuraavat: Banu ‘Amir bin Sa‘sa‘ah, Muharib bin Khasfa, Fazara, Ghassan, Murrah, Haneefah, Saleem, Abs, Banu Nasr, Banu Al-Buka, Kinda, Kalb, Al-Harith bin Ka‘b, Udhrāh ja Hadrmout. Islamia ei esitelty heille yhden vuoden aikana, vaan toistuvasti profetiuden neljännessä vuodesta alkaen, viimeiseen pyhiinvaelluskauteen ennen muuttoa saakka. Heimot olivat kuitenkin itsepäisiä, eikä mikään niistä vastannut myöntävästi.

Seuraavassa on yhteenveto profetan (SAAS) vetoomuksista hänen saarnaamansa uuden uskon puolesta:

1. Hän vieraili erään Banu Kalb-heimon klaanin luona, joka tunnettiin nimellä Banu Abdullah. Hän kutsui heitä Allahin (SWT) sanomaan, rukoillen heitä hyväksymään sen Allahin

- (SWT) vuoksi, joka oli valinnut kauniin nimen heidän isälleen. Mutta turhaan.
2. Hän vieraili Banu Haneefah -heimon luona heidän asuinpaikassaan, mutta sai osakseen erittäin vastenmielistä kohtelua.
  3. Hän lähestyi Banu 'Amir ibn Sa'sa'ahia heidän leirissään pyytäen heitä hylkäämään epäjumalat ja liittymään häneen. Yksi heistä, Buhairah ibn Firrasiksi kutsuttu, vastasi: "Jos ryhdymme sinun liittolaiseksesi, ja Allah antaa vastustajasi sinun valtaasi, annatko meille oikeuden periä sinut ja seurata sinua vallassa?" Profeetta (SAAS) vastasi: "Koko asia on Allahin (SWT) käsissä. Hän antaa vallan, kenelle Hän haluaa." Mies kommentoi: "Odotatko meidän kerjäävän arabi-en vihaa ja kosta pällemme ilman pienintäkään toivetta johtajuudesta? Voimme nimittäin helposti luopua ehdotuksestasi."

Kun Banu 'Amir -heimo palasi leiriinsä, he kertoivat tapahtumasta iäkkäälle miehelle, joka oli jäänyt kotiin korkean ikänsä vuoksi. He kertoivat hänelle, että "eräs nuori mies quraishilaisesta Banu 'Abdu-l Muttalib -klaanista otti meihin yhteyttä väittäen olevansa profeetta, pyysi tukeamme ja pyysi meitä omaksumaan hänen uskontonsa." Vanha sheikki lamaantui uutisesta ja pohti, olisiko mitään keinoa korjata tätä menetettyä mahdollisuutta ja vannoi: "Hän on todella ismaeliitti (hän polveutuu Ismaelistä, AS). Hän on totuus (hän on aito profeetta). Miten on mahdollista, että tulkitsitte hänen sanansa väärin?"

Profeetta (SAAS) ei ollut lainkaan tyrmistynyt. Hän jatkoi sinnikkäästi tehtävässään, jonka toteuttamiseen hänet oli valittu ja jonka puolesta hänen oli ponnisteltava kaikista vaikeuksista huolimatta. Hän ei rajoittanut yrityksiään pelkästään heimoihin, vaan loi kontakteja myös yksittäisiin ihmisiin, joilta hän onnistui saamaan myöntäviä vastauksia. Lisäksi myöhemmin samalla kaudella

jotkut heistä todella uskoivat häneen profeettana ja ottivat islamin vastaan. Seuraava luettelo mainitsee muutamia noista varhaiskäännyksistä:

1. **Swaid ibn Samit.** Hän oli älykäs ja hienotunteinen runoilija Jathribista (Medinasta). Suorittaessaan pyhiinvaellusmatkaa (tai pienempää pyhiinvaellusmatkaa) Mekassa hän tapasi profeetan (SAAS), joka kutsui hänet omaksumaan islamin. Tämän kutsun yhteydessä Swaid kertoi profeetalle (SAAS) joitakin Luqmanin viisauden sanoja. Profeetta (SAAS) hyväksyi tuon viisauden, mutta kertoi miehelle, että hänellä oli jotain paljon parempaa. Hän lausui joitakin Koraanin-Koraani jakeita, mies kuunteli mietiskellen, ja sanat vetosivat hänen aitoon puhtaaseen luonteeseensa ja hän hyväksyi välittömästi islamin uskokseen. Hän sai surmansa Bu'athin taistelussa. Tämä tapahtui profetiuden yhdentenätoista vuonna.
2. **Eyas ibn Mu'adh.** Vielä nuorukaisen iässä oleva Aws-heimon jäsen. Hän saapui osana delegaatiota, joka etsi liittolaista quraishilaisista toista Medinassa asuvaa kilpailevaa heimoa, Khazrajia, vastaan. Profeetta (SAAS) tapasi heidät ja neuvoi heitä seuraamaan parempaa polkua, kuin mitä heillä oli mielessään. Hän esitteli heille itsensä ja islamin, kertoi heille tehtävästään ja lausui joitakin Koraanin-Koraani jakeita. Jumalallinen sanoma valtasi välittömästi Eyasin sydämen, ja hän oli samaa mieltä profeetan (SAAS) kanssa. Abul Haisar Anas ibn Rafi, yksi delegaation jäsenistä, paheksui pojan käyttäytymistä ja vaiensi hänet heittämillä tomua hänen kasvoilleen. Tämän jälkeen he lähtivät takaisin Medinaan epäonnistuttuaan luomaan liiton quraishilaisten kanssa. Pian Medinaan saapumisen jälkeen, poika veti viimeisen

hengenvetonsa julistaen Allahin nimeä ja ylistäen Hänen kunniaansa.

3. **Abu Dhar Al-Ghifari.** Hän asui Jathribin esikaupungissa. Uutinen Swaid ibn Samitin ja Eyas ibn Mu'adhin kääntymisestä tuli hänen tietoonsa ja se oli käännekohta hänen elämälleen. Hän lähetti veljensä Mekkaan hankkimaan lisätietoa profeetan (SAAS) aikeista. Tämä tuli takaisin ja kertoi Abu Dharille, että ”kyseinen mies” kehotti hyvään ja kielsi pahan. Abu Dhar ei ollut tyytyväinen ja päätti, että hänen itsensä täytyi lähteä matkaan ja ottaa selkoa todellisesta tilanteesta. Yritettyään tunnistaa profeetan (SAAS) muutamia kertoja, hän onnistui tapaamaan tämän, vaikkei ilman vaikeuksia johtuen vihamielisestä ilmapiiristä, jossa uuden uskon kannattajat yrittivät toimia. Välittömästi sen jälkeen, kun Abu Dhar ymmärsi islamin todellisen luonteen, hän omaksui sen. Huolimatta profeetan (SAAS) vakavasta vetoomuksesta olla paljastamatta tapahtunutta, Abu Dhar meni oitis pyhäkköön ja tunnusti avoimesti, että hän on todistanut Allahin (SWT) ykseyden ja Muhammadin (SAAS) profetiuden. Monijumalanpalvojat hänen ympäriltään riensivät pahoinpitelemään häntä. Hän oli kuolla, kunnes al-'Abbas tuli väliin ja varoitti surmaamasta henkilöä, jonka heimo hallitsi Mekkaan johtavia kaupallisesti strategisia karavaanireittejä. Tapahtuma toistui seuraavana aamuna, ja sama mies tuli jälleen paikalle ja pelasti hänet.
4. **Tufail ibn 'Amr Ad-Dausi.** Hän oli rehti runoilija ja Etelä-Arabiassa lähellä Jemeniä sijaitsevalla alueella asustavan Ad-Daus-heimon päällikkö. Hän saapui Mekkaan profetiuden yhdentenätoista vuonna. Hänelle oli järjestetty suuri vastaanottoseremonia. Mekkalaiset alkoivat tuota pikaa iskostaa hänen mieleensä kaikenlaisia vastenmielisyyksiä profeettaa (SAAS) kohtaan. He väittivät, että tämä oli ai-

heuttanut mitä hirveimmän yhteiskunnallisen hajaannuksen ja kaiken sosiaalisen elämän hajoamisen, jolloin jopa perhesiteet olivat olleet hänen juoniensa ja epäsopea tavoittelevien suunnitelmien kohteina. He varoittivat runoilijaa puhumasta hänelle tai edes kuuntelemasta häntä. Täysin vakuuttuneena näistä vetoamuksista mies noudatti heidän vaatimuksiaan. Hän jopa laittoi korviinsa puuvillatuppoja, jottei kuulisi profeetan (SAAS) sanoja. Kuitenkin kun tämä heimopäällikkö astui moskeijaan, hän näki Muhamadin (SAAS) rukoilemassa ja uteliaisuudesta hän lähestyi tätä, sillä Allahin (SWT) tahto oli, että hän kuulisi profeetan (SAAS) äänen ja vetoavat sanat. Kiusaus kuulla lisää oli vastustamaton ja niin hän seurasi profeettaa (SAAS) tämän kotiin ja kertoi tälle saapumisestaan ja kaikista quraishiilaisten puheista. Allahin lähettiläs (SAAS) lausui joitakin kunnianarvoisan KoraaninKoraani jakeita, ja näin mies sai maistaa jotakin poikkeuksellisen kaunista ja hän erotti siinä piilevän totuuden. Hän omaksui islamin ja todisti, ettei ole muuta jumalaa kuin Allah (SWT) ja että Muhammad (SAAS) oli Hänen lähettiläänsä. Tämän jälkeen hän kertoi olevansa vaikutusvaltainen mies väkensä keskuudessa ja että hän pyytäisi heitä tunnustamaan islamin, mutta hän halusi profeetan (SAAS) antavan hänelle kannustavan merkin, joka helpottaisi hänen tulevaa tehtäväänsä. Tuo merkki oli itse asiassa jumalallisesti laskeutuva valo hänen ruoskaansa. Hän pyysi isäänsä ja vaimoansa omaksumaan islamin ja he myöntivät. Hänen väkensä viivytteli hieman, mutta hän kehotti heitä palavasti ja onnistui täydellisesti. Hän ja hänen seitsemän- tai kahdeksankymmentä seuraajaansa muuttivat Medinaan vallihaudan taistelun jälkeen. Hän oli täydellinen taistelija Allahin (SWT) asiassa ja kärsi marttyyrikuoleman Al-Yamaman tapahtumissa.

5. **Dhumad Al-Azdi.** Hän tuli Jemenin Azd Shanu'anista ja oli loitsujen asiantuntija. Hän saapui Mekkaan kuulemaan sikäläisiä hulluja, jotka kertoivat Muhammadin (SAAS) olevan päästään sekaisin. Hän päätti käyttää osaamistaan profettaan (SAAS), joka miehen nähtyään lausui: ”Ylistys Allahille (SWT), me ylistämme Häntä ja pyydämme Hänen apuaan. Ketä tahansa Allah (SWT) opastaakaan, hän ei joudu harhaan, ja kenet tahansa Allah (SWT) johtaa harhaan, häntä ei ohjaa kukaan. Todistan, ettei ole muuta jumalaa kuin Allah ja Muhammad (SAAS) on Hänen palvelijansa ja lähettiläänsä.” Dhumad kuuli sanat ja pyysi profettaa (SAAS) toistamaan ne, ja hänen toiveensa toteutettiin kolmesti. Hän vastasi: ”Minä olen kuullut ennustajia, taikureita ja runoilijoita, mutta en ole ikinä kokenut sanojesi makeutta.” Tämän jälkeen hän teki vilpittömän kääntyjän lupauksen.

Toivoa nostattavia tuulahduksia medinalaisilta

Pyhiinvaelluskauden aikana, profetiuden yhdentenätoista vuonna, islamin kutsu löysi ne hurskauden siemenet, joista se sitten kasvoi pitkiksi puiksi, joiden lehdet edistivät uutta uskoa ja suojasivat uusia haavoittuvaisia käännyttäjiä epäoikeudenmukaisilta iskuilta ja quraishilaisten mielivaltaisuuksilta. Profetalla (SAAS) oli viisas tapa tavata arabialaisheimojen edustajia yöllä, jotteivät vihamieliset mekkalaiset estäisi häntä pääsemästä tavoitteisiinsa. Hän kävi mielenkiintoisen keskustelun kahden uskollisen kumppaninsa — 'Alin (RAA) ja Abu Bakrin (RAA) — kanssa islamin levittämisestä Banu Dhuhalin heimon keskuuteen, mutta heimo keskeytti heidän käännytystyönsä. Sama tavoite mielessään profetta (SAAS) ja hänen seuralaisensa kulkivat Aqabat Minaan ohitse, jossa he kuulivat ihmisten puhuvan. He seurasivat heidän kannoillaan, kunnes kohtasivat kuusi miestä Jathribista, kaikki Khazraj-heimosta: As'ad ibn

Zurarah, Awf ibn Harith, Rafi‘ ibn Malik, Qutbah ibn ‘Amir, Uqbah ibn ‘Amir ja Jabir ibn ‘Abdullah. Kaksi viimeistä oli Awsista ja loput neljä Khazrajista.

Medinalaiset (jathribilaiset) olivat kuulleet juutalaisten usein kertovan, että profeetta tulisi nousemaan, sillä uuden maailmanjärjestyksen aika oli tullut. He ajattelivat seurata profeettaa ja hänen avullaan lyödä vihollisensa, aivan kuten Adin ja Iramin jälkeläiset oli lyöty.” Mistä heimosta olette?” kysyi profeetta (SAAS). ”Khazrajin heimosta”, he vastasivat, ”Oletteko juutalaisten liittolaisia?”, profeetta (SAAS) kysyi. He sanoivat: ”Kyllä”. ”Istuisimmeko hetkeksi alas niin minä voisin puhua kanssanne?” Tarjous hyväksyttiin auiliisti, sillä Muhammadin (SAAS) maine oli levinnyt Medinaan, ja vieraat olivat uteliaita tutustumaan mieheen, joka oli aiheuttanut kohua koko alueella. Profeetta (SAAS) esitteli heille islamia ja selitti sen käsityksiä sekä kertoi niistä velvollisuuksista, joita ihmiselle tulee, kun hän hyväksyy islamin. Kun profeetta (SAAS) päätti puheensa, he vaihtoivat keskenään ajatuksia seuraavin tuloksien: ”Tietäkää totisesti, tämä on se profeetta (SAAS), jolla juutalaiset meitä aina uhkaavat, minkä vuoksi kiirehtikäämme ja olkaamme ensimmäiset, jotka liittyvät häneen.”

Täten he omaksuivat islamin ja sanoivat profeetalle (SAAS): ”Me olemme jättäneet yhteisömme, sillä mikään heimo ei ole niin vihan ja kaunan jakama kuin mitä he ovat. Allah (SWT) lujittakoon siteemme sinun kauttasi. Joten menkäämme ja kutsukaamme heidät tähän sinun uskontoosi; ja jos Allah (SWT) sitoo heidät siihen, kukaan ihminen ei ole rakkaampi kuin sinä.”

Nämä medinalaiset käännyttäisät pysyivät vahvoina vakauksessaan ja he saarnasivat islamia täydellä innolla ja antaumuksella sillä seurauksella, että he onnistuivat voittamaan puolelleen islamin kannattajia oman väkensä joukosta. Medinasta tuskin pystyi löytämään kotia, jossa ei olisi puhuttu uteliaasti ja innostuneesti Allahin lähettiläästä (SAAS).

Profeetan (SAAS) avioliitto 'Aishan (RAA) kanssa

Saman vuoden shawwaal-kuussa profeetta (SAAS) teki avioliittosopimuksen 'Aishan (RAA) ”totuuden todistajan” kanssa, kun tämä oli erään perimätiedon mukaan kuusivuotias ja pani avioliiton täytäntöön shawwaal-kuussa vuonna 1 A.H. Mediinassa, kun 'Aisha (RAA) oli perimätiedon mukaan yhdeksän vanha.

LUKU 17

AL-ISRAA' JA AL-MI'RAAJ

Profeetan (SAAS) elämässä viimeiset Mekan kauden päivät tunnetaan vaihtelevasta menestyksestä kahden ääripään välillä: asteittainen onnistuminen ja alituinen vaino. Kuitenkin kaukaisessa horisontissa häämötti pilkahduksia suotuisasta valosta, joka lopulta kävi toteen kun profeetta (SAAS) teki ”yöllisen matkan” (al-Israa’) Mekasta Jerusalemiin ja ”taivasmatkan” (al-Mi’raaj) nousten läpi taivaiden sfäärien.

Tapahtuman tarkka päivämäärä on edelleen kiistanalainen eikä siitä ole päästy yksimielisyyteen. Kuitenkin enemmistö oppineista on sitä mieltä, että se tapahtui vuosi tai vajaa puolitoista vuotta ennen Medinaan muuttoa. Seuraavaksi lyhennelmä tuon ihmeellisen tapahtuman yksityiskohdista Ibn Al-Qayyimin kertomaan pohjautuen.

Allahin lähettiläs (SAAS) kuljetettiin fyysisesti Mekan Pyhästä moskeijasta Jerusalemin kaukaiseen moskeijaan al-Buraq-nimisellä ”hevosella”, arkkienkeli Jibriilin saattamana. Siellä profeetta (SAAS) laskeutui ratsailta, satoi hevosen moskeijan portin renkaaseen ja johti aikaisemmat profeetat (AS) rukoukseen. Tämän jälkeen Jibriil vei hänet taivasiin samalla hevosella.

Kun he saapuivat ensimmäiseen taivaaseen, Jibriil pyysi varti-jaenkeliä avaamaan taivaan portin. Se avattiin, ja profeetta (SAAS) näki Aadamin (AS), ihmiskunnan kantaisän. Profeetta (SAAS) tervehti Aadamia (AS), joka toivotti hänet tervetulleeksi ja ilmai-

si uskonsa Muhammadin (SAAS) profetiuteen. Profeetta (SAAS) näki marttyyrien sielut oikealla puolellaan ja onnettomien sielut vasemmalla.

Tämän jälkeen Jibriil nousi profetaan (SAAS) kanssa toiseen taivaaseen ja pyysi avaamaan portin. Siellä profetta (SAAS) näki ja tervehti Jahjaa Zakariijaan poikaa (AS) (Johannes) ja 'Iisaa Marjamin poikaa (AS) (Jeesus). Nämä vastasivat tervehdykseen, toivottivat hänet tervetulleeksi ja ilmaisivat uskonsa hänen profetiuteensa. Sitten he tulivat kolmanteen taivaaseen, jossa he näkivät Juusufin (AS) (Joosef) ja tervehtivät häntä. Juusuf toivotti profetaan (SAAS) tervetulleeksi ja ilmaisi uskonsa hänen profetiuteensa.

Jibriilin seurassa profetta (SAAS) saapui neljänteen taivaaseen, jossa hän tapasi profetta Idriisin (AS) (mahdollisesti Eenok) ja tervehti häntä. Profeetta Idriis (AS) tervehti häntä takaisin ja ilmaisi uskonsa hänen profetiuteensa. Tämän jälkeen profetta (SAAS) kannettiin viidenteen taivaaseen, jossa hän tapasi profetta Haruunin (AS) (Aaron) ja tervehti häntä. Profeetta Haruun (AS) tervehti häntä takaisin ja ilmaisi uskonsa hänen profetiuteensa. Kuudennessa taivaassa profetta (SAAS) tapasi Muusaan (AS) (Mooses) ja tervehti häntä. Muusaa (AS) vastasi tervehdykseen ja ilmaisi uskonsa hänen profetiuteensa. Tehdessään lähtöä Muhammad (SAAS) huomasi, että Muusaa (AS) oli alkanut itkeä. Hän kysyi syytä. Muusaa (AS) vastasi, että hän itki, koska todisti miestä, joka lähetettiin hänen jälkeensä lähettiläänä (Muhammad) ja joka kykeni johdattamaan enemmän väkeään paratiisiin kuin mitä hän oli tehnyt. Sitten profetta (SAAS) saapui seitsemänteen taivaaseen ja tapasi Ibraahiimin (AS) (Aabraham) ja tervehti häntä. Tämä vastasi tervehdykseen ja ilmaisi uskonsa hänen profetiuteensa. Tämän jälkeen hänet saatettiin Sidratu-l Muntahaan (”etäisimmän lootuspuun”) luo. Sitten hänelle näytettiin Baitu-l Ma'muur (”kansoitettu talo”), joka on kuin Kaaba (pyhä talo) ja jota ympäröi päivittäin seitsemänkymmentätuhatta enkeliä siten, että kerran käytyään siel-

lä enkeli ei saa seuraavaa vuoroaan ennen kuin vasta Ylösnousemuksessa. Sitten profeetta (SAAS) tuotiin Allahin (SWT) Läsnaöloon ja hän sai sykkähdyttävästi kokea todistavansa jumalallisen kunnian ja ilmentymän niin läheltä kuin mahdollista.

Siellä Herra Ilmoitti palvelijalleen sen, minkä ilmoitti, ja määräsi hänelle viisikymmentä päivittäistä rukousta. Palatessaan profeetta (SAAS) kertoi Muusaalle (AS), että hänen seuraajansa oli määrätty rukoilemaan viisikymmentä kertaa päivässä. Muusaa (AS) puhuteli profeettaa (SAAS) sanoen: ”Sinun seuraajasi eivät voi suorittaa niin monta rukousta päivässä. Mene takaisin Herrasi luokse ja pyydä Häneltä lievennystä määrälle.” Profeetta (SAAS) kääntyi Jibriilin suuntaan aivan kuin pyytääkseen neuvoa. Jibriil nyökkäsi: ”Kyllä, jos sinä haluat” ja nousi hänen kanssaan Allahin (SWT) läsnäöloon. Allah, kaikkivaltias, kunnia Hänelle, vähensi kymmenen rukousta. Sitten profeetta (SAAS) laskeutui ja ilmoitti siitä Muusaalle (AS), joka jälleen kehotti häntä pyytämään lievennystä. Muhammad (SAAS) pyysi vielä kerran Herraansa laskemaan lukua. Hän meni uudelleen ja yhä uudelleen Allahin läsnäöloon Muusaan (AS) kannustuksesta pyytääkseen lievennystä rukousten määrään, kunnes niitä oli enää jäljellä viisi. Muusaa jälleen kerran kehotti häntä pyytämään lievennystä, mutta profeetta (SAAS) sanoi: ”Tunnen häpeää siitä, että pyydän toistuvasti Herraltani lievennystä. Minä hyväksyn ja alistun Hänen tahtoonsa”. Muhammadin (SAAS) poistuessa kauemmas kuului ääni, joka sanoi: ”Minä olen antanut määräykseni ja lievittänyt palvelijoitteni taakkaa.”

On erimielisyyttä siitä, näkikö profeetta (SAAS) Allahin (SWT) fyysisillä silmillään vai ei. Jotkut tulkitsijat sanovat, että Allahin (SWT) näkemistä paljain silmin ei vahvistettu. Ibn 'Abbas (RAA) kuitenkin huomauttaa, että kunnianarvoisan KoraaninKoraani käyttämä sana *ru'ja* merkitsee havaintoa silmien avulla.

Suurasta an-Najm (Tähden suura) luemme:

”Sitten hän tuli lähemmäs ja laskeutui.” [Koraani 53:8]

Tässä ”hän” viittaa arkkienkeli Jibriiliin, ja tämä yhteys on aivan eri kuin profeetan (SAAS) perimätiedossa, joissa ”kääntyminen jonkun puoleen” liittyy Herraan (SWT).

Voisimme mainita muutaman merkittävän seikan profeetan (SAAS) ’yöllisestä matkasta’:

1. Jibriil avasi profeetan (SAAS) rinnan, otti ulos hänen sydämensä ja pesi sen Mekan pyhän lähteen Zamzamin vedellä.
2. Samassa yhteydessä profeetalle (SAAS) tuotiin kaksi kultaista astiaa. Toisessa oli maitoa, kun taas toinen oli täynnä viiniä. Häntä käskettiin valita jompikumpi ja hän valitsi astian, jossa oli maitoa ja joi siitä. Enkeli sanoi: ”Sinua ohjaa *al-fitra*” tai ”olet saavuttanut *al-fitran*”. Jos olisit valinnut viinin, kansakuntasi olisi johdettu harhaan.” (Se on symbolinen tapa sanoa, että hyvä ja paha oli tuotu profeetan eteen (SAAS) maidon ja viinin muodossa, ja hän vaistomaisesti valitsi hyvän. On hyvin vaikeaa kääntää arabiankielistä sanaa *al-fitra* mihinkään muuhun kieleen. Se tarkoittaa sitä alkuperäistä luonteenlaatua tai kykyä, joka lapsella on tullessaan tähän maailmaan verrattuna elämän aikana hankittuihin ominaisuuksiin tai mieltymyksiin; lisäksi se viittaa siihen syntyperäiseen hengelliseen taipumukseen, joka ihmisellä on turmeltumattomassa tilassaan).
3. Profeetta (SAAS) kertoi, että hän näki kaksi näkyvää jokea — Niilin ja Eufратin — ja kaksi piilotettua jokea. Ilmeisesti nuo kaksi näkyvää jokea, Niili ja Eufrat, kuvaavat symbolisesti aluetta, joiden hedelmällisiin laaksoihin Muhammadin (SAAS) sanoma asettuu ja joiden kansat pysyvät aina islamin kannattajina, välittäen sitä sukupolvelta toiselle. Tämä ei tarkoita sitä, että niiden lähde olisi paratiisissa.

4. Hänellä oli tilaisuus nähdä Malik, helvetin vartijaenkeli, ilotomine ja vihaisine kasvoineen. Tämän jälkeen hän näki helvetin asukkaita, joita olivat ne, jotka epäoikeudenmukaisesti syövät orpojen omaisuuden. Heillä on turpa kuin kameleilla, ja he nielevät punaisina hehkuvia kiviä, jotka he sitten ulostavat perästään. Hän näki myös koronkiskureita, joiden vatsat olivat niin valtavat, etteivät he voineet liikkua; heitä polkee faraon väki jaloissaan, kun nämä päästetään helvetiin. Samassa paikassa hän näki myös aviorikkojat, joille tarjotaan maukasta rasvaista lihaa ja mätää haisevaa lihaa, ja he valitsevat jälkimmäisen. Siellä olivat myös irstaat naiset rinnoistaan roikkumassa.
5. 'Yöllinen matka' herätti runsaasti kohua ihmisten keskuudessa, ja epäileväinen kuulijakunta pommitti Muhammadia (SAAS) kaikenlaisilla kysymyksillä. Hän kertoi heille, että hän näki Mekan kauppiaiden kamelien kulkevan edestakaisin. Hän myös opasti muutamia heistä harhaan joutuneiden eläimiensä luo. Hän kertoi heille juoneensa heidän vettänsä, kun he olivat olleet syvässä unessa ja jätti säiliöt peitettyinä.

Uskonkieltäjät pitivät tätä sopivana tilaisuutena pilkata muslimeja ja heidän uskontunnustustaan. He ahdistelivat profeettaa (SAAS) kysymyksillä Jerusalemin moskeijasta, jossa hän ei ollut koskaan aiemmin käynyt, ja monien hämmästykseksi profeetan (SAAS) vastaukset sisälsivät erittäin tarkkaa tietoa kaupungista. Hän välitti heille kaiken tiedon heidän karavaaneistaan ja kameleidensa reiteistä. Kaikki tämä kuitenkin lisäsi heidän pakoan totuudesta, sillä he eivät hyväksyneet muuta kuin epäuskon.

Tosi muslimeille 'Yöllisessä matkassa' ei ollut mitään epätavallista. Allah, kaikkivaltias, joka on tarpeeksi voimakas luomaan taivaat ja maan tahdostaan, on varmasti tarpeeksi voimakas nostamaan profeettansa (SAAS) taivasiin ja näyttämään hänelle omakätisesti

merkkinsä, jotka ovat muiden ihmisten saavuttamattomissa. Uskonkieltäjät puolestaan menivät tapaamaan Abu Bakria tapahtuman johdosta ja tämä sanoi varmuudella: ”Kyllä, minä vahvistan tapahtuman.” Juuri tämän tapauksen johdosta hän sai lisänimen as-Siddiq (totuudenmukainen).

Matkan kaunopuheisin ja ytimekkäin perustelu ilmaistaan Allahin Sanoissa:

”...jotta voisimme näyttää hänelle (Muhammadille) meidän tunnusmerkkimme.” [Koraani 17:1]

Profeettoja koskevat jumalalliset säännöt kuuluvat seuraavasti:

”Me näytimme Aabrahamille taivaiden ja maan valtiuden, jotta hän olisi varma uskossaan.” [Koraani 6:75]

Ja Moosekselle (AS) hänen Herransa sanoi:

”...jotta voisimme näyttää sinulle mahtavia merkkejämme.” [Koraani 20:23]

Nähtyään Allahin (SWT) merkit profeetat perustavat uskonsa ehdottomaan varmuuteen, josta on mahdotonta perääntyä. Itse asiassa he ovat oikeutettuja tähän jumalalliseen etuoikeuteen, koska he kantavat taakkaa, joka on liian raskas tavallisen ihmisen kannettavaksi. Tehtävänsä edetessä he kokevat kaikki maalliset koettelemukset ja tuskat liian vähäpätöisiksi välittääkseen niistä.

On joitain yksinkertaisia tosiasioita, jotka virtaavat tästä siunatusta matkasta profeetan (SAAS) elämäkerran kukkaistarhaan; Allahin rauha ja siunaukset sen laatijalle, Muhammadille. ’Yöllisen matkan’ tarina, kuten näemme kunnianarvoisassa Koraanis-Koraani, mainitaan yöllisen matkan suuran (17) ensimmäisessä

jakeessa. Sitä seuraa nopea siirtyminen juutalaisten häpeällisten tekojen ja rikosten paljastamiseen, jonka jälkeen muistutetaan, että KoraaniKoraani opastaa, mikä on oikeudenmukaisinta ja oikeinta. Tämä järjestys ei itse asiassa ole pelkkää sattumaa. Jerusalemin 'yöllisen matkan' ensimmäinen näyttämö, ja se sisältääkin juutalaisille suunnatun viestin, joka antaa ymmärtää, että heidät erotettaisiin ihmiskunnan johtajuudesta niiden rikosten vuoksi, joihin he olivat syyllistyneet ja jotka eivät enää oikeuttaneet heitä tuohon virkaan. Viesti antaa eritoten ymmärtää, että Allahin lähettiläs (SAAS) uudistaisi johtajuuden tehtävän siten, että hän pitäisi käsissään sekä Aabrahamin (AS) uskon päämajan pyhäkön Mekassa, että etäisimmän moskeijan Jerusalemissa. Oli korkea aika siirtää hengellinen auktoriteetti pois kansalta, jonka historia oli täynnä petollisuutta, liittojen rikkomisia ja aggressioita toista kansaa kohtaan, jota on siunattu hurskaudelle ja kuuliaisuudella Allahille. Tällä kansalla on myös lähettiläs, joka nauttii etuoikeudesta KoraaninKoraani ilmoitukseen, KoraaninKoraani, joka johdattaa siihen, mikä on parasta ja oikein.

Jäljelle jää kuitenkin eräs keskeinen kysymys, joka odottaa vastausta: miten tämä ennakoitu vallan siirtyminen voitaisiin toteuttaa, kun mestari itse (Muhammad (SAAS)) oli hyljeksitty ja hylätty kompuroimaan Mekan kukkuloita? Tämä kysymys itsessään paljasti erään toisen kysymyksen salaisuudet, jotka viittasivat islamin kutsun vaiheeseen ja toiseen alkamassa olevaan roolin, joka oli erilainen suunnaltaan ja jalo lähestymistavoiltaan. Tämä uusi tehtävä otti muodon KoraaninKoraani jakeina, jotka iskivät suoran ja yksiselitteisen varoituksen, joka oli monijumalaisille ja heidän edustajilleen suunnattu uhkavaatimus:

”Ja kun haluamme tuhota kaupungin, annamme käskyn niille, jotka elävät siellä ylellisyydessä, ja kun he tekevät väärin, sana käy toteen sen kohdalla ja me tuhoamme sen

perusteellisesti. Kuinka monia sukupolvia olemmekaan tuhonnut Nuuhin (Nooan) jälkeen. Allah tuntee ja tietää palvelijoidensa synnit.” [Koraani 17:16-17]

Näiden jakeiden lisäksi oli toisia, jotka paljastivat muslimeille ne säännöt ja sivilisaation osaset, joiden varaan he voisivat pystyttää muslimiyhteisönsä, ennakoiden omistuksensa maahan, käyttäen sitä täysin vapaasti ja luoden yhtenäisen yhteisön, jonka akselin ympäri koko ihmiskunta kiertäisi. Nuo jakeet tarkoittivat todellisuudessa parempia näkymiä profeetalle (SAAS) tarjoten varman suojan, jonka alle asettua, ja riittävän turvallisen päämajan, joka valtuuttaa hänet ja rohkaisee häntä välittämään sanomaansa koko maailmalle; tämä oli itse asiassa tuon siunatun matkan sisäinen salaisuus. Juuri tähän viisauteen ja muihin vastaaviin perustuen, katsomme aiheelliseksi väittää, että 'yöllinen matka' tapahtui joko ennen Aqaban ensimmäistä lupausta tai kahden lupauksen välissä; joka tapauksessa: Allah (SWT) tietää parhaiten.

LUKU 18

AQABAN LUPAUKSET**Aqaban ensimmäinen lupaus**

Olemme jo kertoneet kuudesta mediinalaisesta, jotka omak-suivat islamin pyhiinvaelluskauden aikana profetiuden yhdenenä-toista vuonna. He lupasivat levittää islamin sanomaa kaupunkilai-silleen.

Seuraavana vuonna pyhiinvaelluskauden aikana saapui kahden-toista opetuslapsen ryhmä valmiina tunnustamaan Muhammadin (SAAS) profeetakseen. Ryhmään kuului viisi niistä miehistä, jotka olivat tavanneet profetan (SAAS) edellisvuonna — kuudes, joka ei tullut, oli Jabir ibn 'Abdullahin ibn Reyab, muut seitsemän olivat:

1. Mu'adh ibn Al-Harith, Ibn 'Afra, Khazrajista
2. Dhakwan ibn 'Abd Al-Qais, Khazrajista
3. Ubadah ibn As-Samit, Khazrajista
4. Yazeed ibn Tha'labah, Khazrajista
5. Al-'Abbas ibn 'Ubadah bin Nadalah, Khazrajista
6. Abul Haitham ibn At-Taihan, Awsista
7. Uwaim ibn Sa'idah, Awsista

He tunnustivat uskonsa Muhammadiin (SAAS) profeettana ja vannoivat: ”Me emme palvo muita kuin yhtä ainoaa Allahia; emme varasta; emme tee aviorikosta emmekä tapa lapsiamme; emme pa-

nettele, emme tahallisesti sepitä valheita emmekä ole tottelematta sinua missään oikeudenmukaisessa asiassa.” Kun he olivat tehneet lupauksen, Muhammad (SAAS) sanoi: ”Allah (SWT) palkitsee sen, joka toteuttaa tämän. Jos joku laiminlyö jotain ja häntä koetellaan tässä maailmassa, koettelemus saattaa olla pelastuksena hänelle tuonpuoleisessa. Jos jonkun synti pysyy piilossa ihmisten katseilta eikä hän joudu vaikeuksiin, silloin hänen asiansa on Allahin (SWT) hallussa. Allah (SWT) saattaa antaa anteeksi hänelle tai Hän ei saata.”

Muslimilähettiläs Medinassa

Sen jälkeen kun miehet olivat tehneet lupauksen (valan muodossa), profeetta (SAAS) lähetti Jathribiin (Medinaan) Mus’ab ibn ’Umair Al-’Abdarin (RAA) — ensimmäisen ’muslimilähettilään’. Hän opetti paikallisille islamin oppeja, antoi heille käytännöllistä opastusta ja pyrki levittämään islamia niiden keskuudessa, jotka vielä tunnustivat monijumalaisuutta. As’ad ibn Zurarah toimi hänen isäntänään Medinassa. Niin valmis oli maaperä ja niin innokas uskon levittämistyö, että islam levisi nopeasti kodista kotiin ja heimosta heimoon. Mus’abin tehtävällä oli lupaavat ja iloiset näkymät. Eräänä päivänä Mus’ab ja As’ad olivat matkalla tapaamaan Banu ’Abd Al-Ashhalin ja Banu Zafarin klaaneja jälkimmäisen alueella. Siellä he istuivat kaivon lähetyvillä keskustellen joidenkin uusien käännyntäisten kanssa. Sa’din ibn Mu’adh ja Usaid ibn Hudair, näiden kahden klaanin päälliköt, kuuluivat kokouksesta. Usaid lähestyi muslimeja keihäällä aseistettuna, mutta Sa’d ei lähtenyt mukaan, sillä As’ad oli hänen serkkunsa äitinsä puolelta. Usaid lähestyi kiroillen ja manailleen ja syytti kahta miestä heikkosydämisten ihmisten huijaamisesta ja määräsi heidät lopettamaan sen siihen paikkaan. Mus’ab kutsui häntä rauhallisesti istumaan sanoen: ”Jos sinua miellyttää meidän keskustelumme, voit hyväksyä sen; jos pidät sitä

inhottavana, voit vapaasti suojautua sitä vastaan, mitä vihaat.” ”Se on oikeudenmukaista,” sanoi Usaid, työntäen keihäänsä hiekkaan, kuunnellen ensin Mus’abia ja sitten joitakin kunnianarvoisan KoraaninKoraani jakeita. Hänen kasvoiltaan kuvastuivat tyytyväisyys ja mielihyvä ennen kuin hän lausui ainuttakaan hyväksyvää sanaa. Hän kysyi kahdelta mieheltä menettelyistä, jotka liittyivät islamin omaksumiseen. He pyysivät häntä suorittamaan pesun, puhdistamaan vaatteensa, todistamaan totuutta ja sitten suorittamaan kaksi *rak’ata* (rukoussarjaa). Hän teki täsmälleen sen, mitä pyydettiin ja sanoi, että oli olemassa eräs mies (Sa’d ibn Mu’adh), jonka väki ei tulisi empimään, jos hän seuraisi islamia. Tämän jälkeen hän lähti tapaamaan Sa’dia ja hänen väkeään. Sa’d ymmärsi heti, että Usaid oli muuttunut. Kysymykseen jonka Sa’d esitti, Usaid vastasi, että kaksi miestä oli valmiina noudattamaan mitä tahansa määräyksiä, jotka he olivat saaneet. Sitten hän järjesti kahdelle miehelle tilaisuuden puhua Sa’d’in kanssa yksityisesti. Aiempi tapaus Usaidin kanssa toistui, ja Sa’d omaksui islamin ja kääntyi välittömästi väkensä puoleen ja vannoi, että hän ei puhuisi heidän kanssaan ennen kuin he uskoivat Allahiin (SWT) ja hänen lähettilääseensä (SAAS). Tuskin tuon päivän ilta oli koittanut, kun kaikki tuon arabiheimon miehet ja naiset olivat omaksuneet islaminuskon, lukuun ottamatta Al-Usairimia, joka viivytteli Uhud-taistelun päivään asti. Sittemmin hän omaksui islamin ja taisteli monijumalaisia vastaan, mutta surmattiin ennen kuin hän ehti suorittaa yhtään rukouksumarrusta. Profeetta (SAAS) sanoi hänestä: ”Hän on tehnyt vähän, mutta hänen palkkionsa on suuri.”

Mus’ab oleskeli Medinassa toteuttaen tehtävänsä ahkerasti ja menestyksekkäästi, kunnes jokaisen ”ansaariin” (tulevien ”auttajien”) kodista oli löydettävissä muslimijäseniä, miehiä ja naisia. Vain yksi perhe torjui itsepäisästi islamilaisen *Da’wan* (kutsun). He olivat runoilija Qais ibn Al-Aslatin vaikutusvallassa, joka onnistui

pitämään heidät loitolla ja islamin kutsun poissa heidän korvistaan vuoteen 5 A.H. saakka.

Vähän ennen seuraavan pyhiinvaelluskauden alkua, eli profetiuden kolmantenatoista vuonna, Mus'ab ibn 'Umair palasi Mekkaan tuoden hyviä uutisia profeetalle (SAAS) islamin uudesta hedelmällisestä maaperästä Medinassa. Medinan ympäristö tarjosi erinomaisia tulevaisuuden näkymiä sekä vahvuutta ja suojaa islamin kutsulle.

Aqaban toinen lupaus

Seuraavan vuoden pyhiinvaelluskauden aikana, profetiuden kolmantenatoista vuonna, kesäkuussa 622 jaa. Yli seitsemänkymmentä Medinan käännyneistä saapui Mekkaan monijumalanpalvojen kannoilla, kun nämä tulivat suorittamaan pyhiinvaellusrituaaleja. Heidän keskuudessaan usein toistettu kysymys oli: ”Eikö ole korkea aika, että me suojelemme Muhammadia (SAAS) sen sijaan, että jättäisimme hänet hylättynä kompuroimaan Mekan kukkuloita?”

Pian saapumisensa jälkeen he ottivat salaa yhteyttä profettaan (SAAS) ja sopivat tapaavansa hänet salaa yöllä tashreeq-päivien puolivälissä (Dhul Hijjah -kuun 11.,12. ja 13. päivinä) edellisvuotisessa kokouspaikassa al-Aqaban kukkulalla.

Yksi ansarien (auttajien) johtajista, Ka'b ibn Malik Al-Ansari (RAA) raportoi historiallisesta kokouksesta, joka muutti islamin ja monijumalaisten välisen taistelun suunnan. Hän kertoi:

Lähdimme pyhiinvaellusmatkalle ja sovimme tapaamisen tashreeq-päivien puoliväliin. Mukanamme oli kuuluisa ja merkittävä yhteisömme jäsen, jota kutsuttiin Abdullah ibn Amr ibn Haramiksi, joka oli vielä monijumalanpalvoja. Paljastimme hänelle aikomuksemme tavata Muhammad (SAAS) ja rohkaisimme häntä liittymään riveihimme ja luopumaan monijumalaisuudesta, jottei

hänen tarvitsisi toimia polttopuuna helvettiä varten tuonpuoleisessa. Hän omaksui viipymättä islamin ja otti osaa tärkeään kokoukseen al-'Aqabassa.

Juuri tuona samaisena yönä nukuimme väkemme kanssa leireissämme. Kun kolmannes yöstä oli kulunut, poistuimme vai-vihkaa ja kokoonnuimme läheisellä kummulla. Meitä oli seitsemänkymmentäkolme miestä ja kaksi naista, Nusaibah bint Ka'b Najjars -heimosta ja Asma' bint 'Amr Bani Salamasta. Odotimme Allahin Lähettilästä (SAAS), kunnes hän tuli setänsä al-'Abbas ibn 'Abdul-Muttalibin kanssa, joka (vaikkei hän itse ollut muslimi) vannotti meitä, ettemme vetäisi hänen veljenpoikaansa pois oman sukunsa suojeluksesta, elleimme olisi valmiita puolustamaan häntä jopa henkemme uhalla. Hän oli ensimmäinen, joka puhui:

”Oi te Khazrajin väki — arabeilla oli tapana kutsua ansareja (auttajia) Khazrajin väeksi olivat he sitten Khazrajista tai Awsista — te kaikki tiedätte aseman, joka Muhammadilla (SAAS) on keskuudessamme. Me olemme suojelleet häntä väeltämme niin paljon kuin olemme pystyneet. Häntä kunnioitetaan ja arvostetaan hänen väkensä keskuudessa. Hän kieltäytyy liittymästä mihinkään ryhmään, lukuun ottamatta teitä. Joten jos olette sitä mieltä, että voitte toteuttaa sen, minkä lupaatte kutsuessanne hänet kaupunkiinne, ja että voitte puolustaa häntä vihollisia vastaan, kantakaa silloin se taakka, jonka olette ottaneet. Mutta jos aiotte antaa hänet pois ja pettää hänet sen jälkeen, kun olette vieneet hänet mukanne, teidän olisi parempi jättää hänet nyt, koska häntä kunnioitetaan ja puolustetaan hyvin hänen omassa kaupungissaan.”

Ka'b vastasi: ”Olemme kuulleet sanasi, ja nyt, oi Allahin lähettiläs (SAAS), on sinun vuorosi puhua ja pyytää meiltä mikä lupaus tahansa, jonka sinä haluat Herrasi ja itsesi takia.”

Se oli selvä kannanotto, joka osoitti täydellistä päättäväisyyttä, rohkeutta ja syvää uskoa kykyyn kantaa pelottava vastuu ja vastata sen vakavista seurauksista.

Allahin lähettiläs (SAAS) saarnasi uskosta, ja lupaus tehtiin. Al-Imam Ahmad kertoi Jabirin välittämän perimätiedon, jonka mukaan kerromme seuraavat yksityiskohdat:

Ansarit (auttajat) kysyivät Allahin Lähettiläältä (SAAS) lupauksen periaatteista, jonka he tekisivät, ja profeetta (SAAS) vastasi:

1. Kuunnella ja totella kaikissa olosuhteissa
2. Tukea taloudellisesti niin yltäkylläisyydessä, kuin myös niukkuudessa
3. Kehottaa hyvään ja kieltää pahasta
4. Allahin (SWT) palveluksessa ette pelkää kenenkään arvostelua
5. Puolustaa minua silloin kun pyydän apuanne ja estää minua kaikessa siinä, missä estätte itseänne, puolisoitanne ja lapsianne. Ja jos noudatatte näitä ohjeita, paratiisi on varattuna teille.

Toisessa versiossa, jonka Ka'b kertoi, hän sanoi:

Profeetta (SAAS) ryhtyi puhumaan ja lausumaan KoraaninKoraani jakeita, kutsui ihmisiä Allahiin (SWT) armoon, rohkaisi heitä astumaan islamin huomaan ja lopetti sanoen: ”Minä annan teille lupaukseni, että te estätte minua mistä tahansa, mistä estätte naisianne ja lapsianne.” Tässä Al-Bara' ibn Ma'rur otti häntä kädestä ja sanoi: ”Kyllä vain, me vannomme kautta Allahin, joka lähetti sinut totuuden profeettana, että me estämme sinua mistä tahansa, mistä estämme naisiamme. Luota meihin, oi Allahin lähettiläs (SAAS). Kautta Allahin, me olemme aitoja taistelijoita ja luotettavia sodassa. Se on ominaisuus, joka on periytynyt meille esi-isiltämme.”

Silloin Abul Haitham At-Taihan keskeytti ja sanoi: ”Oi Allahin Lähettiläs (SAAS)! Meidän ja juutalaisten välillä on sopimuksia, jotka me täten rikkoisimme. Jos Allah suo sinulle voiman ja voiton,

voimmeko odottaa, ettet jätä meitä ja liity väkesi riveihin (tarkoitetaan quraishilaisia)?” Profeetta (SAAS) hymyili ja vastasi:

”Ei, sitä ei koskaan tapahdu; teidän verenne on minun vereäni. Elämässä ja kuolemassa minä olen teidän kanssanne ja te minun kanssani. Minä taistelen niitä vastaan, joita vastaan te taistelette, ja minä teen rauhan niiden kanssa, joiden kanssa te teette rauhan.”

Sen jälkeen, kun neuvottelut uskollisuuden ehdoista olivat päättyneet ja koko kuulijakunta oli yksimielisesti vahvistanut tämän, kaksi varhaiskäännynnäisten sukupolven miestä, jotka olivat omaksuneet islamin yhdentenätoista ja kahdentenatoista vuonna, nousivat ylös ilmoittaakseen vakavasta askeleesta, jonka he olivat juuri ottamassa, jotta he voisivat antaa lupauksensa ymmärtäen täysin koko kysymyksen, ja näin ollen olla valmiita uhraukseen, jonka heidän odotettiin tekevän.

Al-’Abbas ibn Ubada ibn Nadlah huomautti tässä yhteydessä: ”Oi te Khazrajin ihmiset! Tiedättekö sen sopimuksen merkityksen, johon olette astumassa tämän miehen kanssa? Te vakuutatte, että te taistelette jok’ikistä vastaan. Jos pelkäätte, että teidän omaisuutenne on pelissä tai ylhäistenne henki vaarassa, siinä tapauksessa jättäkää hänet nyt, sillä jos teette sen tämän lupauksen jälkeen, se alentaa teidän arvoanne sekä tässä maailmassa että tuonpuoleisessa. Mutta jos luulette, että voitte toteuttaa sen, mitä teitä pyydetään tekemään huolimatta lukuisen arvokkaan hengen ja omaisuuden menetyksestä, ottakaa silloin tämä raskas vastuu, ja minä vannon kautta Allahin (SWT), että tästä riippuu kaikki hyvä tässä maailmassa ja seuraavassa.”

He vastasivat: ”Me olemme jo harkinneet omaisuuden menetystä ja merkittävien jäseniemme surmaa ja siitä huolimatta osoitamme hänelle uskollisuutta. Mutta mikä on meidän palkintomme,

jos me noudatamme tämän sopimuksen jokaista kohtaa?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Paratiisi on varattuna teille.” Sitten he pyysivät häntä ojentamaan kätensä ja he vannoiivat valansa. Vasta silloin As’ad ibn Zurarah todella ymmärsi ihmisten valmiuden uhrautua Allahin (SWT) puolesta.

Jabir sanoi välittämässään perimätiedossa: Kun aloimme osoittaa uskollisuutta profeetalle (SAAS), As’ad ibn Zurarah nousi seisomaan ja piti seuraavan lyhyen puheen: ”Ottakaa rauhallisesti Jathribin ihmiset! Me emme ole taivaltaneet tuota pitkää matkaa vain siksi, että uskomme syvästi hänen (Muhammadin (SAAS)) olevan Allahin lähettiläs. Me olemme kyllä vakuuttuneita siitä, että hänen seuraamisensa edellyttää eron tekemistä pakanallisista arabeista, vaikka tekisimme sen henkemme uhalla. Jos pitäydytte tässä suunnassa, pidätte siitä kiinni, teidän suuri palkkionne on Allahin käsissä, mutta jos te pelkäätte, kehotan teitä lopettamaan juuri nyt, ja näin tekonne olisi anteeksiannettavampi Allahille (SWT).”

Mitä tuli kahteen naiseen, he tekivät lupauksensa suullisesti, sillä profeetta (SAAS) ei ollut koskaan kätellyt vierasta naista.

Profeetta (SAAS) pyysi ryhmää nimittämään kaksitoista edustajaa saarnaamaan islamia väelleen Mediinassa, kantamaan vastuun tämän lupauksen kohtien toteuttamisesta ja opastamaan omien heimojensa jäseniä islamin levittämiseen liittyvissä asioissa. Valituista edustajista yhdeksän oli Al-Khazrajista: As’ad bin Zurarah bin ’Ads, Sa’d bin Ar-Rabi’ bin ’Amr, Abdullah bin Rawahah bin Tha’labah, Rafi bin Malik’ bin Al-’Ajlan, Al-Bara’ bin Ma’rur bin Sakhr, Abdullah bin ’Amr bin Haram, Ubadah bin As-Samit bin Qais, Sa’d bin ’Ubadah bin Dulaim ja Al-Mundhir bin ’Amr bin Khunais. Kolme muuta olivat al-Awsista: Usaid bin Hudair bin Sammak, Sa’d bin Khaithamah bin Al-Harith ja Rifa’a bin ’Abdul Mundhir bin Zubair. Jälleen kerran nämä kaksitoista miestä vannoiivat toimivansa väkensä takaajina, aivan kuten Kristuksen opetuslapset tekivät, ja

profeetta (SAAS) vannoi toimivansa väkensä asioiden takaajana tarkoittaen kaikkia muslimeja.

Tavalla tai toisella uutinen näistä salaisista erämaakokouksista Medinan edustajien kanssa vuoti julki. Profeetta (SAAS) tiesi heti, että syyllinen oli toki al-'Aqabassa asuva pulska, vastenmielinen paholainen, joka pääsi perille heidän tapaamisestaan, ja tämä uhkasi tasata tilit hänen kanssaan mahdollisimman pian.

Tämän kuullessaan Al-'Abbas ibn Nadlah sanoi ”Kautta Allahin, joka on lähettänyt sinut totuuden kanssa, me olemme riittävän vahvoja lävistämään miekoillamme Minaan väen (quraishilaiset) huomenna, jos haluat.” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Meitä ei ole käsketty seuraamaan tuota suuntaa. Nyt palatkaa leireihinne.” He palasivat ja nukkuivat aamuun asti.

Välittömästi kun quraishilaiset olivat kuulleet tästä sopimuksesta, tietynlainen ongelmia herättävä hämmennys alkoi nousta joka puolella. He ymmärsivät perinpohjaisesti, että tämänkaltaisella uskollisuusvalalla tulee epäilemättä olemaan kauaskantoisia seuraamuksia suoraan heidän elämäänsä ja varallisuuteensa. Seuraavana päivänä suuri delegaatio, koostuen Mekan johtajista ja arkkirikollisista, lähti medinalaisten leiriin protestoimaan ankarasti sopimusta vastaan. He puhuttelivat mediinalaisia: ”Oi Khazrajin väki, meille on käynyt ilmi, että olette tulleet tänne tekemään sopimuksen tämän miehen (Muhammadin (SAAS)) kanssa ja viemään hänet Mekasta. Kautta Allahin, me totisesti kammoksumme minkäänlaista taistelua teidän ja meidän välillä.”

Koska medinalaiset monijumalanpalvojat eivät olleet tietoisia salaa annetusta lupauksesta, he vannoivat Allahin nimeen ja vastasivat hyvässä uskossa, ettei tieto ollut totta. Abdullah ibn Ubai ibn Salul, medinalainen monijumalanpalvoja, kumosi heidän väitteensä, tuomiten sen mitättömäksi väittäen, ettei hänen väkensä koskaan ryhtyisi mihinkään ilman, että hän antaisi heille selviä määräyksiä.

Medinan muslimit pysyivät kuitenkin hiljaisina kieltämättä tai vahvistamatta mitään. Quraishin johtajat näyttivät lähes vakuutuneilta monijumalanpalvojen antamista perusteluista ja palasivat kotiin turhautuneina. He eivät kuitenkaan olleet täysin tyytyväisiä kuulemiinsa sanoihin. He alkoivat tutkia pienimpiäkin yksityiskohtia ja jäljittää minuuttitarkkuudella uutisia, kunnes osoittautui kiistattomasti, että sopimus oli tehty, mutta tämä paljastui vasta sen jälkeen, kun Medinan pyhiinvaeltajat olivat lähteneet Mekasta. Raivoissaan mekkalaiset seurasivat pyhiinvaeltajia, mutteivät onnistuneet saamaan kiinni ketään muuta kuin Sa'd bin Ubadahin. He alistivat hänet sanoinkuvaamattomalle kidutukselle, mutta Al-Mut'im bin 'Adi ja Harith bin Harb bin Omayyah, joiden kanssa hänellä oli kauppasuhteita, pelastivat hänet myöhemmin.

Tämä on tarina toisesta Aqaban lupauksesta, myöhemmin suurena Aqaban lupauksena tunnettu, joka tehtiin rakkauden, uskollisuuden ja keskinäisen tuen ilmapiirissä medinalaisten uskovien ja Mekan heikkojen muslimien välillä. Tämä uusi kiintymyksen, hyvien suhteiden ja yhteistyön henki ei olisi koskaan voinut syntyä hetken mielijohteesta — päinvastoin: sitä edelsi jo syvästi vakiintunut ajatustapa, nimittäin usko Allahiin, Hänen lähettilääseensä (SAAS) ja Hänen Kirjaansa. Se oli usko, joka oli niin juurtunut ihmisiin, että se onnistui vastustamaan kaikkia epäoikeudenmukaisuuden ja aggression voimia, ja se voitiin muuttaa ihmeiksi käytännön toimissa ja ideologioiden harjoittamisessa. Sellainen usko oli todellinen väline kirjata ennenkuulumattomia läpimurtoja historian aikakirjoihin. Olemme myös varmoja, että tulevaisuus jää aina vajavaiseksi niistä suurista saavutuksista, joita nuo suurmiehet saivat aikaan.

LUKU 19

MUUTON ETUJOUKKO (ALLAHIN TIELLÄ)

Islamin kaikkein tärkein saavutus oli toisen Aqaban lupauksen hyväksymisen ja pienen muslimivaltion perustaminen epäuskosta ja välinpitämättömyydestä tulvivaan valtavaan autiomaahan. Tämän tapahtuman jälkeen profeetta (SAAS) antoi muslimeille luvan muuttaa orastavaan muslimivaltioon Medinaan (Jathribiin).

Jos Medinaan muuttoa tarkastellaan muuttajan henkilökohtaisen edun kannalta, se merkitsi vain aineellista tuhlausta ja omaisuuden uhraamista, ja kaikki ainoastaan henkilökohtaisen turvallisuuden takaamiseksi. Muuttaja ei vielääkään voinut odottaa täyttä turvallisuutta. Ensin hän tulisi todennäköisesti ryöstetyksi tai jopa tapetuksi lähtönsä alussa tai lopussa. Tulevaisuus oli hämärä, täynnä monenlaisia arvaamattomia suruja ja kriisejä.

Tämä kaikki mielessään muslimit aloittivat muuttonsa, samaan aikaan, kun monijumalanpalvojat puolestaan eivät säästelleet ponnistelujaan heidän estämisekseen, tietäen, että tämä liike merkitsi ennalta arvaamattomia uhkia ja mahdollottoman tuhoisia vaaroja heidän koko yhteisölleen:

1. Ensimmäinen muuttaja oli Abu Salama vuosi ennen suurta Aqaban lupausta. Sen jälkeen, kun hän oli päättänyt lähteä Mekasta, hänen appivanhempansa yrittivät epätoivoisesti pystyttää esteitä hänen tielleen, pidättelemällä hänen vaimoan ja sieppaamalla hänen poikansa ja vääntämällä hänen kätensä sijoiltaan. Mieheensä lähdon ja poikansa menettämisen jälkeen, Umm Salama pysytteli

vuoden yksinään itkien ja valittaen. Lopulta yksi hänen sukulaisistaan sääli häntä ja kehotti muita vapauttamaan hänen poikansa ja sallimaan hänen lähteä miehensä luokse. Umm Salama lähti sitten 500 kilometrin matkalle ilman kenenkään apua. Uthman bin Talhah törmäsi häneen paikassa nimeltä At-Tanim ja tarjoutui antamaan hänelle kyydin Medinaan. Hän pääsi poikansa kanssa Abu Salaman luokse Quban kylään, joka sijaitsi Medinan esikaupungissa.

2. Toinen esimerkki muuttojen yhteydessä ilmenneistä Mekan monijumalaisten julmuuksista on Suhaibin tapaus. Mies ilmaisi halunsa muuttaa, ja tämä toki suututti epäuskovat. He ryhtyivät pantelemaan häntä väittäen, että hän oli tullut Mekkaan arvottomana kulkurina, mutta että heidän kaupunkinsa oli ollut hyvin ystävällinen ja että heidän ansiostaan hän oli onnistunut ansaitsemaan paljon rahaa ja rikastumaan. He määräsivät hänet jäämään. Tämän seurauksena hän tarjoutui lahjoittamaan kaiken varallisuutensa heille. Lopulta he suostuivat vapauttamaan hänet tuolla ehdolla. Profeetta (SAAS) kuuli tämän tarinan ja kommentoi sitä sanoen:

”Loppujen lopuksi, Suhaib on voittaja.”

3. Sitten oli tarina ’Umar bin Al-Khattabista, Ayyash bin Abi Rabi’asta ja Hisham bin Al-Asista, jotka sopivat kokoontuvansa tiettyssä paikassa eräänä aamuna lähteäkseen Mediinaan; ’Umar ja Ayyash tulivat, mutta mekkalaiset estivät Hishamin tulon.

Hieman tämän jälkeen Abu Jahl ja hänen veljensä Al-Harith tulivat Medinaan tapaamaan kolmatta veljeään Ayyashia. He yrittivät ovelasti vedota miehen arimpaan kohtaan, eli hänen äitisuhteeseensa. He väittivät hänelle hänen äitinsä vannoneen, ettei koskaan kampaasi hiuksiaan tai menisi varjoon auringosta, ellei näkisi poikaansa. Ayyash sääli äitiään, mutta ’Umar oli kyllin viisas ymmärtämään, että he halusivat viekoitella Ayyashin pois islamin luota,

joten hän varoitti tätä heidän tempuistaan ja lisäsi, että ”äitisi kamppaisi hiuksensa, jos täit kiusaisivat häntä, ja hän menisi varjoon, jos Mekan aurinko tulisi liian kuumaksi hänelle.” Näistä sanoista huolimatta Ayyash oli päättänyt mennä tapaamaan äitiään, joten ’Umar antoi hänelle säyseän kamelinsa, neuvoen häntä pysymään ratsailla, koska se olisi hänen pelastuksensa, jos hän havaitsisi jotain epäilyttävää veljiensä suunnalta. Kolmen ryhmä lähti sitten matkaan Mekkaa kohti. Heti heidän kuljettuaan jonkun matkaa, Abu Jahl valitti kamelistaan ja pyysi Ayyashia sallimaan hänen ratsastaa tämän takana samalla kamelilla. Kun kameli polvistui maan tasalle, nuo kaksi monijumalanpalvojaa hyökkäsivät Ayyashin kimppuun ja sitoivat hänet. He jatkoivat ratsain Mekkaan, huutaen ihmisille ja käskien heitä seuraamaan heidän esimerkkiä ”typerien” suhteen.

Nämä ovat vain kolme itsestään selvää mallia mekkalaisten reaktiosta jokaista kohtaan, joka suunnitteli Medinan muuttoa. Kaikesta huolimatta uskovat onnistuivat pakenemaan peräkkäisissä ryhmissä ja niin nopeasti, että kahden kuukauden kuluttua toisesta Aqaban lupauksesta kokonaiset korttelit olivat autioituneet Mekassa. Lähes kaikki Muhammadin (SAAS) seuraajat olivat muuttaneet uuteen asuinpaikkaansa, lukuun ottamatta Abu Bakria, ’Alia, profeetta (SAAS) itseään ja niitä avuttomia jaloja sieluja, jotka oli joko pidätetty tai jotka eivät kyenneet pakenemaan. Profeetta (SAAS) oli tehnyt yhdessä Abu Bakrin ja ’Alin kanssa kaikki välttämättömät valmistelut muuttoa varten, mutta hän odotti lupaa Herraltansa.

On tärkeää mainita, että useimmat Abessiniaan (Etiopiaan) muuttaneet muslimit palasivat Medinaan liittyäkseen muihin muslimeihin siellä.

Tilanne Mekassa oli epäilemättä kriittinen, mutta Muhammad (SAAS) ei ollut lainkaan levoton. Abu Bakr kuitenkin kehotti profeetta (SAAS) lähtemään kaupungista. Hän odotti myös innolla tilaisuutta saattaa Muhammadia (SAAS) tällä vaiheikkaalla matkalla. Mutta profeetta (SAAS) kertoi hänelle, ettei aika ollut vielä tullut;

Herra ei ollut antanut hänelle käskyä muuttaa. Ennakoiden Allahin (SWT määräystä, Abu Bakr oli tehnyt valmistelut matkaa varten. Hän oli ostanut kaksi nopeaa kamelia ja ravinnut niitä hyvin neljän kuukauden ajan, jotta ne vuorotellen käytettyinä kestäisivät pitkän erämaamatkan koettelemukset.

Quraishilaisten edustajat an-Nadwa (neuvoston) -talossa

Muhammadin (SAAS) seuraajien huolella suunniteltu ja nopeasti toteutettu muutto uuteen asuinpaikkaan lamaannutti monijumalanpalvojat. Heidät valtasi ennennäkemätön ahdistus ja syvä huoli heidän koko pakanallisen ja taloudellisen järjestelmänsä tulevaisuudesta. Heillä oli jo kokemusta Muhammadista (SAAS) vaikutusvaltaisena johtajana ja tämän seuraajista. He olivat päättäväisiä, säädyllisiä ja aina valmiina uhraamaan kaiken mitä heillä oli, Allahin lähettilään (SAAS) puolesta. Mekan muslimien tulevat isännät al-Aws- ja al-Khazraj-heimot tunnettiin Arabiassa myös mahdistaan ja voimastaan sodankäynnissä sekä järkevistä ja arvostelukykyisestä asenteestaan rauhan aikana. He inhosivat vihaa ja ennakkoluuloa, sillä he olivat itse käyneet läpi katkeria heimojenvälisiä sotia. Medina alati kasvavan islamin kutsun mahdollisena pääpaikkana nautti tärkeästä strategisesta asemasta. Se hallitsi kauppareittejä, jotka veivät Mekkaan, jonka asukkaat käsittelivät vuosittain noin neljännesmiljoonan kultadinaarin arvosta kauppatavaroita. Karavaanireittien turvallisuus oli ratkaisevan tärkeää kukoistavan talouselämän jatkuvuudelle. Kaikki nämä tekijät mielessään monijumalanpalvojat tunsivat, että he olivat vakavan uhan alla. Tämän vuoksi he ryhtyivät etsimään mahdollisimman tehokasta keinoa estääkseen tämän välittömän vaaran. He kutsuivat koolle kokouksen torstaina 26. safar-kuuta neljäntenätoista profetiuden vuonna (12. syyskuuta 622 jaa.) eli kaksi ja puoli kuukautta suuren Aqaban lupauksen jälkeen. Tuona päivänä ”Mekan parla-

mentti” järjesti tärkeimmän koskaan pitämänsä kokouksen yksi kysymys asialistallaan: kuinka ryhtyä tehokkaiisiin toimenpiteisiin tuon hyökyaallon pysäyttämiseksi. Edustajat kaikista quraishilaisista heimoista ottivat osaa kokoukseen, tärkeimmät olivat:

1. Abu Jahl bin Hisham Bani Makhzumista
2. Jubair bin Mut‘im, Tuaima bin ‘Adi, and Al-Harith bin ‘Amir edustaen Bani Naufal bin ‘Abd Munafia
3. Rabi‘an kaksi poikaa Shaibah and Utbah sekä Abu Sufyan bin Harb Bani ‘Abd Shams bin ‘Abd Munafista
4. An-Nadr bin Al-Harith (joka oli liannut profeetan (SAAS) eläinten sisälmyksillä) edustaen
5. Bani ‘Abd Ad-Daria
6. Abu Bukhtari bin Hisham, Zama‘a bin Al-Aswad ja Hakeem bin Hizam edustaen Bani Asad bin ‘Abd Al ‘Uzzaa
7. Al-Hajjajin kaksi poikaa Nabih ja Munbih Bani Sahnista
8. Omayyah bin Khalaf Bani Jumahista

Heidän astuessaan sisään an-Nadwa-taloon, Iblis (Saatana) seisoi ovella pukeutuneena kunnianarvoisan vanhan miehen va-leasuun keskeyttäen heidän juttelunsa ja esittäytyen tulleensa Najdista sekä kertoen olevansa hyvin utelias ottamaan osaa ko-koukseen ja kuuntelemaan keskustelua. Hän toivotti heille onnea tervejärkisen mielipiteen muodostamiseksi. Hänet päästettiin au-liisti sisään.

Keskustelu oli pitkä ja monia ehdotuksia esitettiin. Mekasta karkottaminen tuotiin esille ja siitä keskusteltiin vuorotellen, mut-ta lopuksi se hylättiin, koska profeetan (SAAS) lempeät ja sydän-tä koskettavat sanat voisivat houkutella muut arabit hyökkäämään heidän kimppuunsa heidän omassa kaupungissaan. Elinkautinen vankeus tuotiin myös esille, mutta myös se hylättiin pelosta, että hänen seuraajiensa lukumäärä voisi kasvaa, ja he saattaisivat nujer-

taa heidät ja vapauttaa hänet väkipakolla. Tässä kohdin Mekan ark-kirikollinen Abu Jahl bin Hisham ehdotti, että he salamurhaisivat hänet. Mutta yhden miehen tekemä murha olisi asettanut hänet ja hänen perheensä verikoston kohteeksi. Abu Jahl ratkaisi ongelman lopulta itse ehdottamalla, että joukko nuoria miehiä, yksi jokaisesta heimosta, iskisi Muhammadia (SAAS) yhtäikaa miekoillaan siten, että veriraha jaettaisiin heidän kaikkien kesken eikä sitä näin ollen voisi vaatia maksettavaksi, ja hänen väkensä hakisi järkevähjais-ta sopimusratkaisua. Syntinen ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti, jonka jälkeen edustajat päättivät kokouksen ja palasivat koteihinsa täysin määrätietoisina panemaan ehdotuksen oitis käytäntöön.

LUKU 20

PROFEETAN (SAAS) MUUTTO

Kun quraisilaiset olivat tehneet vääramielisen päätöksensä, Jibriil lähetettiin alas Muhammadin (SAAS) luo paljastamaan hänelle quraisihilaisten juoni ja antamaan hänelle Herransa lupa lähteä Mekkasta. Jibriil sopi muuton ajankohdan hänen kanssaan ja kielsi häntä nukkumasta sinä yönä tavallisessa vuoteessaan. Puolilta päivin profeetta (SAAS) meni tapaamaan kumppaniaan Abu Bakria sopiakseen hänen kanssaan kaikista järjestelyistä aiottua muuttoa varten. Abu Bakr hämmästyi nähdessään profeetan (SAAS) tulevan valeasussa hänen luokseen epätavalliseen aikaan. Pian hän sai tietää, että Allahin (SWT) käsky oli saapunut, joten hän ehdotti, että heidän tulisi muuttaa yhdessä. profeetta (SAAS) suostui tähän.

Suorittaakseen välttämättömät valmistelut pirullisen suunnitelmansa toteuttamiseksi Mekan päälliköt olivat valinneet yksitoista miestä: Abu Jahl, Hakam bin Abil Al-As, Uqbah bin Abi Muait, An-Nadr bin Harith, Omaiyah bin Khalaf, Zamaa bin Al-Aswad, Tuaima bin 'Adi, Abu Lahab, Ubai bin Khalaf, Nabih bin Al-Hajjaj ja hänen veljensä Munbih bin Al-Hajjaj. He olivat kaikki varuillaan. Kun yö eteni, he asettivat salamurhaajat profeetan (SAAS) talon ympärille. Näin he valvoivat koko yön odottaen murhaavansa hänet sillä hetkellä, kun hän lähtisi aikaisin aamulla talostaan, ja he tirkistelivät aika ajoin ovesta olevasta reiästä varmistaakseen, että hän makasi vielä vuoteessaan. Abu Jahl, islamin suuri vihollinen, käveli edestakaisin koppavan ja ylimielisen oloisena, pilkaten

Muhammadin (SAAS) sanoja ja huomauttaen ympärillään oleville ihmisille: ”Muhammad väittää, että jos te seuraatte häntä, hän nimittää teidät arabien ja ei-arabien hallitsijoiksi, ja tuonpuoleisessa teidän palkkanne ovat puutarhat, jotka ovat samanlaisia kuin Jordaniassa. Muussa tapauksessa hän teurastaa teidät, ja kuolemanne jälkeen te palatte tuleessa.” Hän oli äärimmäisen varma pirullisen suunnitelmansa onnistumisesta. Kuitenkin Allah, kaikkivaltias, kenen käsissä on taivaiden ja maan ylin valta, tekee kuten Hän haluaa; Hän auttaa eikä Häntä voi koskaan nujertaa. Hän teki täsmälleen sen, mitä Hän myöhemmin sanoi profeetallensa (SAAS):

”Entä kun epäuskovat punoivat salaisia juoniaan sinua (Muhammad) vastaan, aikoen vangita sinut tai surmata sinut tai karkottaa sinut. He valmistelivat suunnitelmiaan, mutta Allah teki omiaan, ja Allah on paras suunnittelija.” [Koraani 8:30]

Tuolla kriittisellä hetkellä quraishilaisten suunnitelmat epäonnistuivat perinpohjaisesti huolimatta tiiviistä piirityksestä, jonka he olivat asettaneet profeetan (SAAS) talon ympärille. Profeetta (SAAS) ja ’Ali (RAA) olivat talon sisällä. Profeetta (SAAS) oli pyytänyt Alia (RAA) nukkumaan hänen vuoteessaan ja peittämään itsensä hänen vihreällä viitalla ja vakuuttanut hänen olevan täydessä turvassa Allahin suojeluksessa ja kertonut hänelle, ettei hänelle tapahtuisi mitään vahinkoa. Tämän jälkeen profeetta (SAAS) poistui huoneesta ja heitti kourallisen tomua salamurhaajiensa päälle, onnistuen raivaamaan tiensä heidän lävitse, lausuen jalon Koraanin jakeita:

”Ja Me olemme asettaneet esteen heidän eteensä ja esteen heidän taakseen sekä peittäneet heidät siten, etteivät he pysty näkemään.” [Koraani 36:9]

Hän jatkoi suoraan Abu Bakrin (RAA) talolle, ja tämä liittyi välittömästi hänen seuraansa, ja he suuntasivat yhdessä kohti etelää, kiipesivät ylös mahtavaa Thawr-vuorta ja päättivät hakea suojaa erästä luolasta.

Salamurhaajat, jotka piirittivät taloa, odottivat h-hetkeä, kunnes joku tuli ja ilmoitti heille, että profeetta (SAAS) oli jo lähtenyt. He ryntäsivät sisään ja täydelliseksi yllätyksekseen havaitsivat, että henkilö joka makasi profeetan (SAAS) vuoteessa oli 'Ali (RAA) eikä Muhammad (SAAS). Tämä nosti suuren kohun koko kaupungissa. Profeetta (SAAS) oli näin ollen lähtenyt talostaan safar-kuun 27. päivänä profetiuden neljäntenätoista vuonna, eli 12./13. syyskuuta 622 jaa.

Tietäen jo, että quraishilaiset panisivat liikkeelle kaikki voimavaransa löytääkseen hänet, hän teki taitavan tempun, ja sen sijaan, että olisi mennyt Medinaan Mekan pohjoispuolista tietä, kuten monijumalaiset olettivat, hän kulki vähiten odotettua tietä, Mekasta etelään kohti Jemeniä. Hän kulki kahdeksan kilometriä, kunnes tuli epätasaisen kivikkoiselle Thawr-vuorelle. Hänen kenkensä olivat kuluneet; jotkut sanoivat, että hän kulki varpaisillaan, jottei jättäisi jälkiä taakseen. Abu Bakr (RAA) kantoi häntä vuorenselkään ylös luolaan, joka oli nimetty vuoren nimen mukaan Thawr-luolaksi. Abu Bakr (RAA) astui sisään ensimmäisenä tutkiakseen luolan ja varmistaakseen, että se oli turvallinen, sulki kaikki aukot kankaanpaloilla, jotka hän repi vaatteistaan, puhdisti luolan ja tämän jälkeen pyysi profeettaa (SAAS) käymään sisään. Profeetta (SAAS) astui sisään ja asetti päänsä välittömästi Abu Bakrin (RAA) syliin ja nukahti. Yhtäkkiä myrkyllinen hyönteinen pisti Abu Bakrin (RAA) jalkaan. Se koski niin paljon, että hänen kyyneleensä vierivät profeetan (SAAS) kasvoille. Profeetta (SAAS) levitti sylkeään välittömästi Abu Bakrin (RAA) jalalle ja kipu hävisi sillä silmänräpäyksellä. He jäivät tuohon luolaan kolmeksi yöksi: perjantaiksi, lauantaiksi ja sunnuntaiksi. Abdullah, Abu Bakrin

poika (RAA), tuli tapaamaan heitä iltahämärän jälkeen, jäi yöksi, kertoi heille viimeisimmästä tilanteesta Mekassa ja lähti varhain seuraavana aamuna seurustelemaan mekkalaisten kanssa kuten tavallisesti, jottei kiinnittäisi vähäisessäkin määrin heidän huomiotaan salaisiin toimintoihinsa. Amir bin Fuhairah, joka hoiti muiden mekkalaisten paimenien kanssa isäntänsä Abu Bakrin (RAA) laumaa, nappasi joka ilta huomaamatta muutaman vuohen tuoden ne luolaan ja tarjoten sen asukkaille runsaasti maitoa.

Quraishilaiset sitä vastoin olivat täysin ymmällään ja raivoissaan, kun uutinen kahden seuralaisen paosta vahvistui. He toivat ’Alin (RAA) Kaabaan, pieksivät häntä raa’asti ja pitivät häntä siellä tunnin, yrittäen epätoivoisesti saada hänet paljastamaan kahden ’karkurin’ katoamisen salaisuuden, mutta turhaan. Tämän jälkeen he menivät tapaamaan Asma’ta (RAA), Abu Bakrin tytärtä, mutta myös siellä heidän yrityksensä valuivat hukkaan. Ovella Abu Jahl läimäytti tyttöä niin lujaa, että tämän korvarengas rikkoontui.

Mekan merkkihenkilöt kutsuivat koolle kiireellisen istunnon määrittääkseen tulevan toimintalinjan ja tutkiakseen kaikki alueet, jotka voisivat auttaa pidättämään nuo kaksi miestä. He päättivät tukkia kaikki tiet, jotka johtivat Mekasta ulos, ja määräisivät raskaasti aseistetut vartijat kaikille mahdollisille uloskäynneille. Sadan kamelin hinta asetettiin kunkin pään hinnaksi. Ratsumiehet, jalkaväki ja jäljittäjät haravoivat seutua. Kerran he jopa saapuivat sen luolan suulle, jossa profeetta (SAAS) ja Abu Bakr (RAA) piileksivät. Kun Abu Bakr (RAA) hän näki vihollisen hyvin lyhyen välimatkan päässä, hän kuiskasi profeetalle (SAAS): ”Mitä jos he kurkistavat halkeamasta ja havaitsevat meidät?” Profeetta (SAAS) vastasi Allahin (SWT) innoittamalla tyyneydellään:

”Hiljaa Abu Bakr! Älä välitä meistä kahdesta, meillä on kolmantena seuralaisenamme Allah.”

Se oli todella jumalallinen ihme; takaa-ajajat olivat vain muuta-man askeleen päässä luolasta.

Kolmen päivän ajan Muhammad (SAAS) ja Abu Bakr (RAA) oleskelivat luolassa, ja quraishilaiset jatkoivat epätoivoisia yrityksiään heidän kiinnisaamiseksi.

Eräs Abdullah bin Uraiquitiksi kutsuttu henkilö, joka ei ollut kyseiseen päivään mennessä vielä omaksunut islamia, mutta ke- neen Abu Bakr (RAA) luotti ja kenet hän oli palkannut oppaaksi, saapui luolaan kolmannen yön jälkeen ja suunnitelman mukaan toi Abu Bakrin (RAA) kaksi kamelia mukanaan. Hänen uutisensa, että etsintä oli hiljentynyt, tyydytti jaloja 'karkureita'. Tilaisuus jat- kaa matkaa oli tullut. Abu Bakr (RAA) tarjosi profeetalle (SAAS) nopeampaa eläintä ratsastettavaksi. Tämä suostui edellyttäen, että hän maksaisi sen hinnan. He ottivat mukaansa ruoan, jonka Asma (RAA), Abu Bakrin tytär, toi vyötärölleen nippuun sidottuna ja kah- teen osaan revittynä. Tästä tulee häneen liitetty nimitys: ”Kahden vyötärönauhan Asma”. Profeetta (SAAS), Abu Bakr ja Amir bin Fu- hairah lähtivät matkaan, ja heidän oppaansa Abdullah bin Uraiquit johti heitä pitkin rannikkoreittiä harvoin poljettuja polkuja. Tämä tapahtui Rabi' Al-Awwal -kuussa vuonna 1 A.H., eli syyskuussa 622 jaa. Pieni karavaani matkasi monen kylän läpi matkallaan Qubaan. Tässä yhteydessä on syytä esittää muutamia mielenkiintoisia tapa- uksia, jotka sattuivat tämän väsyttävän matkan aikana:

1. Eräänä päivänä he eivät löytäneet minkäänlaista suojaa paah- tavalta kuumuudelta, Abu Bakr (RAA) vilkaisi ympärilleen ja ha- vait si hiukan varjoa kallion sivulla. Hän puhdisti maan, levitti viit- tansa profeetalle (SAAS) makuualustaksi ja lähti etsimään ruokaa. Hän törmäsi paimeneen, beduiinipoikaan, joka myös etsi suojaa. Abu Bakr (RAA) pyysi häneltä hiukan maitoa ja vei sen profeetal- le (SAAS), jäähdytti sitä vähän vedellä ja odotti, kunnes profeetta (SAAS) heräsi ja sammutti janonsa.

2. Jos joku kysyi Abu Bakrilta (RAA) hänen kunnianarvoisan seuralaisensa henkilöllisyyttä, hän vastasi, että tämä oli mies, joka opasti häntä matkalla. Kyselijä ajatteli, että Muhammad (SAAS) oli reittiopas, kun taas Abu Bakr (RAA) tarkoitti opasta hurskauden tiellä.

3. Kuten olemme jo maininneet, quraishilaiset olivat julistaneet, että se, joka nappaisi Muhammadin (SAAS), saisi sata kameelia palkkioksi. Tämä oli kannustanut monia koettamaan onneaan. Etsijöiden joukossa oli Suraqah, Malikin poika. Saatuaan tiedon, että neljän hengen seurue oli havaittu tietyllä reitillä, hän päätti seurata sitä salaa, niin että hän yksin olisi palkkionsaaja. Hän nousi nopean hevosen selkään ja seurasi heitä aivan heidän kintereillään. Matkalla hevonen kompastui, ja hän putosi maahan. Kuten arabeilla oli tapana tehdä sellaisissa tilanteissa; hän heitti arpaa, pitäisikö hänen jatkaa takaa-ajoa vai ei, ja huomasi enteet epäsuotuisiksi. Mutta aineellisen vaurauden himon täydellisesti sokaisemana hän jatkoi takaa-ajoa. Vielä kerran hänelle sattui sama kohtalo, mutta hän ei kiinnittänyt siihen huomiota. Hän hyppäsi taas satulaan ja ratsasti hurjaa vauhtia, kunnes tuli aivan lähelle profeettaa (SAAS). Abu Bakrin (RAA) sydän löi kiivaasti, ja hän katseli taakseen, kun taas profeetta (SAAS) pysyi rauhallisena ja jatkoi KoraaninKoraani jakeiden lausumista.

Hevosen jatkuva kompastelu ja satulasta putoaminen tekivät Suraqahin tietoiseksi tilanteesta, ja hän ymmärsi, että se oli Allahin (SWT) toistuva varoitus hänen pahansuovasta suunnitelmastaan, jonka hän oli valmistellut profeettaa (SAAS) vastaan. Hän lähestyi matkalaisia nöyränä katuvin sydämin ja pyysi profeetan (SAAS) anteeksiantoa. Hän puhutteli profeettaa (SAAS) ja tämän seuralaista sanoen: ”Teidän väkenne (quraishilaiset) ovat luvanneet runsaan palkinnon sille, joka vangitsee teidät.” Hän lisäsi, että hän tarjosi heille osuutta, mutta he kieltäytyivät hänen tarjouksestaan. He vain pyysivät häntä peittämään heidän lähtönsä ja salaamaan moniju-

malaisilta heidän piilopaikkansa. Tämän jälkeen profeetta (SAAS) antoi hänelle anteeksi ja vahvisti sen todistuksella, jonka Amir bin Fuhairah kirjoitti pergamenttipalaselke. Suraqah kiiruhti takaisin Mekkaan ja pyrki tekemään tyhjiksi niiden yritykset, jotka tavoittelivat Muhammadia (SAAS) ja hänen jaloja seuralaisiaan. Vannoutunut vihollinen kääntyi aidoksi uskovaksi.

Abu Bakr (RAA) kertoi omassa versiossaan: ”Me muutimme, kun mekkalaiset takaa-ajoivat meitä. Kukaan ei tavoittanut meitä paitsi Suraqah bin Malik bin Ju’sham hevosellaan. Sanoin: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), tämä mies on tavoittanut meidät”. Profeetta (SAAS) vastasi:

”Älä murehdi, totisesti, Allah on meidän kanssamme.”

4. Ryhmä jatkoi matkaansa, kunnes se saapui yksinäisille teltoille, jotka kuuluivat naiselle nimeltään Umm Ma’bad Al-Khuza’iyah. Hän oli ystävällinen nainen, joka istui telttansa ovella matto levitettyinä maahan matkustajia varten, jotka saattoivat kulkea ohitse. Väsynyt ja janoinen profeetta (SAAS) ja hänen seuralaisensa halusivat virkistäytyä ruoalla ja maidolla. Nainen kertoi heille, että lauma oli ulkona laitumella ja ettei lähellä seisovalla vuohella ollut paljoakaan maitoa. Oli sateeton vuosi. Profeetta (SAAS) kosketti naisen luvalla vuohen utareita ja lausui Allahin (SWT) nimen, ja heidän suureksi ilokseen niistä virtasi paljon maitoa. Profeetta (SAAS) tarjosi sitä ensin talon emännälle ja sen, mitä jäi jäljelle, hän jakoi ryhmän jäsenien kesken. Ennen kuin hän lähti, hän lypsi vuohen, täytti säiliön ja antoi sen Umm Ma’badille. Myöhemmin naisen mies palasi laihojen vuohien kanssa, joilla oli tuskin lainkaan maitoa utareissaan. Hän oli hämmästynyt nähdessään maitoa talossa. Hänen vaimonsa kertoi hänelle, että siunattu mies oli kulkenut ohi, jonka jälkeen hän antoi yksityiskohtaisen selviytyksen miehen fyysisestä ulkonäöstä ja puhetavasta. Tässä kohtaa

Abu Ma'bad ymmärsi, että mies oli se, jota Quraish etsi, ja pyysi vaimoaan antamaan täydellisen kuvauksen miehestä. Tämä antoi erinomaisen selvityksen ruumiinrakenteesta ja käytöksestä, joihin me menemme yksityiskohtaisesti myöhemmin, kun puhumme profeetan (SAAS) ominaisuuksista ja ansioista.

Kuultuaan vaimonsa selvityksen Abu Ma'bad ilmaisi vilpittömän toivomuksen seurata profeettaa (SAAS) milloin se olisi vain mahdollista ja toisti ihailunsa runosäkeillä, jotka kaikuivat koko Mekan ylitse siinä määrin, että ihmiset siellä ajattelivat jinnin painavan sanat heidän korviinsa. Kuullessaan nuo riimit Asma (RAA), Abu Bakrin tytär, sai tietää, että kaksi kumppania olivat matkalla Mediinaan. Lyhyt runo alkoi kiitoksella Allahille, että Hän oli antanut heille (Ma'badeille) mahdollisuuden isännöidä profeettaa (SAAS) hetken aikaa. Sitten se teki selkoa autuudesta, joka asetuisi profeetan (SAAS) seuralaisen sydämeen, kuka tahansa tämä olikaan; se päättyi kutsuun koko ihmiskunnalle tulemaan ja näkemään omin silmin Umm Ma'badin, hänen vuohensa ja maitosäiliönsä, jotka kaikki olisivat todisteita profeetan (SAAS) totuudenmukaisuudesta.

5. Matkalla Medinaan profeetta (SAAS) tapasi Abu Buraidahin, yhden niistä, jotka Quraishin palkkiorahat olivat saaneet liikkeelle. Välittömästi kohdattuaan profeetan (SAAS) ja keskusteltuaan tämän kanssa, hän omaksui islamin yhdessä seitsemänkymmenen miehensä kanssa. Hän otti turbaaninsa pois, sitoi sen keihäänsä ympäri ja piteli sitä julistuksena, joka todisti, että turvallisuuden ja rauhan enkeli oli tullut täyttämään maailman oikeudella ja oikeudenmukaisuudella.

6. Kaksi muuttajaa jatkoivat matkaansa. Näihin aikoihin he tapasivat Az-Zubairin Syyriasta palaavan karavaanin päällikkönä. Lämpimät tervehdykset vaihdettiin ja Az-Zubair lahjoitti heille kaksi valkoista vaatepartta, jotka he kiitollisina ottivat vastaan.

Maanantaina 8. rabi' Al-Awwal -kuuta Profetiuden 14. vuonna, eli 23. syyskuuta. 622 jaa. Allahin lähettiläs (SAAS) saapui Qubaan.

Heti kun uutinen Muhammadin (SAAS) lähestyvästä saapumisesta alkoi levitä, väkijoukot parveilivat Medinasta ulos. He tulivat joka aamu ja odottivat innolla hänen saapumistaan, kunnes keskipäivän kestämatön auringon kuumuus pakotti heidät palaamaan kaupunkiin. Eräänä päivänä kun he olivat saapuneet kuten tavallisesti ja pitkän odotuksen ja tarkkailun jälkeen vetäytyneet kaupunkiin, eräs juutalainen, joka näki vilauksen kolmesta valkoisiin pukeutuneesta matkaajasta matkalla Medinaan, huusi kumpareen huipulta: ”Oi te Arabian väki! Teidän isoisänne on tullut! Hän, jota olette odottaneet innolla, on tullut!” Muslimit kiirehtivät välittömästi paikalle aseitansa pidellen (puolustaakseen häntä). Iloinen uutinen levisi pian kaupunkiin ja ihmiset marssivat eteenpäin tervehtäkseen jaloa vierastaan.

Ibn Al-Qayyim kertoi: ”Allaahu Akbar” (Allah on Suurin) -huudot raikuiivat Banu 'Amr bin 'Aufin keskuudessa. Muhammadin (SAAS) riemu nousi myös, mutta poikkeuksellinen ajoituksen ja säädylisyyden taju sai hänet pidättäytymään. Seesteisyys valtasi hänet, ja ilmoitus lähetettiin alas:

”...tietäkää, että Allah suojelee häntä ja samoin Jibriil sekä hurskaat uskovat. Enkelitkin ovat hänen apunaan.”
[Koraani 66:4]

Urwah bin Az-Zubair sanoi: He ottivat Allahin lähettilään (SAAS) vastaan, ja hän kääntyi heidän kanssaan oikealle. Siellä Banu 'Amr bin 'Awf toimi hänen isäntänään. Tämä tapahtui maanantaina rabi' Al-Awwal -kuussa. Hän istuutui alas hiljaisena, ja ansarit (auttajat), joilla ei ollut ollut tilaisuutta tavata häntä aiemmin, tulivat sisään tervehtimään häntä: sanotaan, että aurinko paistoi liian kuumasti, joten Abu Bakr (RAA) nousi varjostamaan häntä

kuumilta auringonsäteiltä. Se oli todella ennenkuulumaton päivä Medinassa. Juutalaiset pystyivät havaitsemaan konkreettisesti heidän profeettansa Habakukin totuuden, joka sanoi: 'Jumala on tullut At-Taimanilta ja Qudus Faranin vuorelta.'

Muhammad (SAAS) asui Qubassa Amr bin 'Awf -heimon vieraanvaraisen päällikön Kulthum bin Al-Hadmin luona. Hän vietti siellä neljä päivää: maanantaista torstaihin. Juuri tuon ajanjakson aikana Quban moskeijan peruskivi laskettiin puhtaan hurskauden perusteella. 'Ali pysytteli Mekassa kolmen päivän ajan palauttaakseen holhousomaisuudet profeetan (SAAS) puolesta niiden omistajille. Sen jälkeen hän aloitti muuttomatkinsa liittyäkseen tähän Qubassa.

Perjantaiamuna profeetta (SAAS) lähetti noutamaan enojaan Bani An-Najjarista, jotta nämä tulisivat ja saattaisivat hänet ja Abu Bakrin Meiinaan. Hän ratsasti kohti uutta päämajaansa reittiään reunustavien medinalaiskannattajiensa sydämellisten tervehdysten saattamana. Hän pysähtyi eräässä paikassa Banu Salimin laaksossa ja suoritti perjantairukouksensa sadan muun kanssa. Sillä heimot ja perheet virtasivat hänen luokseen ja kilpailivat toistensa kanssa kutsumalla jaloa vierasta koteihinsa. Medinalaisten tyttäret lauloivat kauniita tervetulosäkeitä, jotka sisälsivät runsaasti viittauksia kuuliaisuuteen ja velvollisuuteen uudelle lähettiläälle (SAAS). Medina oli Jathribin uusi nimi ja se oli lyhenne ”profeetan kaupungista”.

Vaikkeivät he olleet varakkaita, jokainen *ansar* (auttaja) oli varauksettoman innokas ja halukas ottamaan lähettilään (SAAS) vastaan kodissaan. Se oli todellakin riemusaatto. Muhammadin (SAAS) kamelin ja hänen lähimpien kumppaneidensa ympärillä ratsastivat kaupungin päälliköt parhaissa asuissaan ja kiiltävissä haarniskoissaan toistaen jokainen: ”Laskeudu ratsailta tässä, oi Allahin Lähettiläs (SAAS), viivy meillä.” Muhammad (SAAS) vastasi

jokaiselle kohteliaasti ja ystävällisesti: ”Allah (SWT) käskee tätä kamelia, missä hyvänsä se pysähtyy, se on minun asuntoni.»

Kameli liikkui eteenpäin ohjokset löysällä, saapui paikalle, johon tulisi profeetan moskeija ja polvistui. Muhammad (SAAS) ei laskeutunut alas ratsailta, joten kameli nousi jälleen, jatkoi eteenpäin, kääntyi takaisin ja palasi takaisin polvistuakseen alas samassa paikassa. Hän laskeutui ratsailta korttelissa, jota asutti Banu Najjar -heimo, joka on sukua profeetalle (SAAS) äidin puolelta. Hänen toiveensa oli kunnioittaa enojaan ja elää heidän keskuudessaan. Onnekas isäntä, Abu Ayyub Al-Ansari, astui esiin jumalallisesti siunatun rajattoman ilon vallassa, toivotti jalon vieraan tervetulleeksi ja pyysi häntä astumaan sisään hänen taloonsa.

Muutaman päivän kuluttua saapuivat profeetan (SAAS) puoliso Sawda, hänen kaksi tyttärtään Fatima ja Umm Kulthum, Usama bin Zaid, Umm Aiman, Abdullah (Abu Bakrin poika), Abu Bakrin perhe, mukaan lukien Aisha (RAA). Zainab ei kyennyt muuttamaan ja pysyi miehensä Abi Al-'Asin rinnalla Badrin taisteluun asti.

Aisha (RAA) sanoi: ”Kun Allahin lähettiläs (SAAS) saapui Medinaan, sekä Abu Bakr (RAA) että Bilal (RAA) sairastuivat. Minä pidin heistä huolta. Kun kuume otti Abu Bakrista (RAA) tiukan otteen, hän lausui runosäkeitä, jotka käsittelivät kuolemaa. Kun kuumekohtaus helpotti, Bilal (RAA) lausui myös runosäkeitä, jotka viittasivat selkeästi koti-ikävään.” Aisha (RAA) lisäsi:

”Selitin profeetalle (SAAS) heidän vakavan tilanteensa, ja hän vastasi: ’Oi Allah (SWT), me rukoilemme Sinua luomaan sydämiimme saman vahvan rakkauden Medinaa kohtaan kuin mikä meillä oli aiemmin Mekkaa kohtaan tai jopa suuremman. Oi Allah (SWT), siunaa ja lisää Medinan varallisuutta, ja me rukoilemme Sinua muuttamaan pilaantuneen loan hyväksi ja terveelliseksi syötäväksi.»

Elämä Medinassa

Medinan aika voidaan jakaa kolmeen vaiheeseen:

1. Ensimmäiselle vaiheelle olivat tunnusomaista suuret vaikeudet, epäsopu ja valtavat sisäiset esteet, kytkeytyneenä ulkopuoliseen vihamielisyyden aaltoon, jonka pyrkimyksenä oli nousevan uskonnon täydellinen tuhoaminen. Se päättyi Al-Hudaibiyahin rauhansopimukseen Dhul Qada -kuussa 6 A.H.
2. Toinen vaihe sisälsi aselevon pakanallisen johdon kanssa ja päättyi Mekan valloitukseen Ramadan-kuussa 8 A.H. Niin ikään sen aikana profeetta (SAAS) kutsui Arabian ulkopuolisia kuninkaita astumaan islamin huomaan.
3. Kolmannessa vaiheessa ihmiset saapuivat suurin joukoin omaksumaan islamin. Heimot ja muu väki saapuivat Medinaan osoittamaan kunnioitusta profeetalle (SAAS). Se loppui profeetan (SAAS) menehtymiseen rabi' Al-Awwal -kuussa 11 A.H.

LUKU 21

ENSIMMÄINEN VAIHE: TILANNE MEDINASSA MUUTON AIKAAN

Muuttoa Medinaan ei toki voida millään tavalla pitää ainoastaan pyrkimyksenä paeta pilkkahuutoja ja sortoa, vaan se merkitsi myös eräänlaista yhteistyötä, jonka tarkoituksena oli pystyttää uuden yhteisön peruspilarit turvalliseen paikkaan. Näin ollen jokaisen kykenevän muslimin velvollisuutena oli myötävaikuttaa tämän uuden kotimaan rakentamiseen, saada se puolustuskykyiseksi ja pitää se pystyssä. Johtajana ja hengellisenä oppaana toimi epäilemättä jalo lähettiläs (SAAS), joka piti käsissään poikkeuksetta kaikkia asioita.

Medinassa profetaan (SAAS) täytyi käsitellä kolmea selvästi toisistaan erottuvaa ihmisluokkaa, joilla oli omat erilaiset ongelmansa:

1. Hänen seuralaisensa (RAA), jalo ja Allahia (SWT) pelkäävä eliitti
  2. Monijumalanpalvojat, edelleen erillään islamista ja puhtaasti medinalaisia heimoja
  3. Juutalaiset
-
1. Hänen seuralaistensa elinolot Medinaassa olivat täysin erilaiset kuin ne, joihin he olivat tottuneet Mekassa. Mekassa he pyrkivät yhteen yhteiseen päämäärään, mutta fyysisesti he olivat hajallaan, nujerrettuja ja hylättyjä. He olivat avuttomia

uuden suuntansa seuraamisessa. Sosiaalisesti ja aineellisesti heidän keinonsa olivat aivan liian vaatimattomat uuden muslimiyhteisön perustamiseksi. Siihen aikaan ilmoitetut kunnianarvoisan KoraaninKoraani mekkalaiset suurat hahmottelivat islamilaisia moraalisääntöjä, säätivät yksittäisiä uskovia koskevia lakeja ja kannustivat hyvään ja hurskaaseen sekä kielsivät pahan ja paheet.

Medinassa asiat olivat toisin: täällä kaikki heidän elämänsä asiat lepäsivät heidän omissa käsissä. Nyt he tunsivat olonsa helpottuneiksi ja pystyivät melko luottavaisin mielin käsittelemään sivilisaation haasteita, kysymyksiä, jotka liittyivät rakentamiseen, toimeentuloon, talouteen, politiikkaan, julkiiseen hallintoon, sotaan ja rauhaan, sallittujen ja kiellettyjen asioiden säättämiseen, jumalanpalvelukseen, etiikkaan ja kaikkiin sellaisiin asioihin. Tiivistäen: heillä oli Medinassa täysi vapaus pystyttää uuden muslimiyhteisön tukipylväät — eikä ainoastaan täysin erilaisiksi kuin esi-islamilaisten elämän määräykset, vaan ylipäätään selvästi muusta maailmasta erottuviksi. Se oli yhteisö, joka kykeni toimimaan symbolina islamin kutsulle, jonka takia muslimit oli alistettu sanoinkuvaamattomalle kidutukselle kymmenen vuoden ajan. Epäilemättä sellaisen yhteisön rakentamista, joka kulkee linjassa tämän tyyppisen etiikan kanssa, ei voi saada aikaan yhdessä yössä, kuukaudessa tai vuodessa. Sen rakentaminen vaatii vuosia ja niiden aikana lainsäädäntö eteni asteittaisena prosessina, täydentäen mielen kehittämistä, harjoittamista ja kouluttamista. Allah, kaikkietävä, toki huolehti lainsäädännöstä, ja Hänen profeettansa Muhammad (SAAS) sen toteuttamisesta ja siihen perehdyttämisestä:

”Hän on se, joka lähetti oppimattoman kansan keskuuteen lähettilään (Muhammadin) heidän omasta keskuu-

destaan, joka lukee heille Hänen jakeitaan, puhdistaa heidät (epäuskon ja monijumalaisuuden saastasta) ja opettaa heille Kirjaa ja viisautta.” [Koraani 62:2]

Profeetan (SAAS) seuralaiset (RAA) kumppanit riensivät innolla omaksumaan nämä Koraaniin säännöt ja täyttämään iloisesti sydämensä niillä:

”Ja kun Hänen jakeitaan luetaan heille, ne (jakeet) lisäävät heidän uskoaan.” [Koraani 8:2]

Mitä tulee muslimeihin, tämä tehtävä muodosti suurimman haasteen Allahin lähettiläälle (SAAS). Itse asiassa juuri tämä päämäärä oli islamin kutsun ja Muhammadin (SAAS) tehtävän ydin; se ei ollut koskaan sattumanvarainen asia, vaikkakin olikin seikkoja, jotka vaativat pikaista puuttumista.

Medinan muslimit koostuivat käytännössä kahdesta ryhmästä. Yksi ryhmä oli asettunut asuinpaikkaansa, heillä oli maata ja omaisuutta, mutta epäsovun siemenet olivat juurtuneet syvälle heidän keskuuteensa, ja krooninen vihamielisyys nosti päätään jatkuvasti; he olivat *ansarit* (auttajat). Toinen ryhmä oli *muhajirit* (muuttajat) eli kodittomat, työttömät ja pennittömät. Heidän lukumääränsä ei ollut pieni — päinvastoin, se kasvoi päivä päivältä sen jälkeen, kun profeetta (SAAS) oli näyttänyt heille vihreää valoa siirtyä Medinaan. Medinan taloudellinen rakenne, joka ei alun perinkään ollut ollut niin vauras, alkoi osoittaa pahenevia epätasapainon merkkejä seuraten taloudellista boikottia, jonka islaminvastaiset ryhmät olivat asettaneet ja jonka seurauksena tavaroiden tuonti vähentyi ja elinolot huonontuivat.

2. Medinan monijumalanpalvojat muodostivat toisen sektorin, jonka kanssa profeetan (SAAS) täytyi olla tekemisissä. Heillä ei ollut minkäänlaista kontrollia muslimeihin. Jotkut heistä eivät kantaneet lainkaan kaunaa muslimeja kohtaan ja suhtautuivat melko epäilevästi esi-isiensä uskonnollisiin käytäntöihin, joten heille kehittyi alustava taipumus islaminuskoon ja ennen pitkää he omaksuivat uuden uskon ja todella omistautuivat Allahille (SWT). Jotkut toiset kuitenkin hau-toivat pahoja aikeita profeettaa (SAAS) ja hänen kannatta-jiansa vastaan, mutta olivat liian raukkamaisia vastustamaan heitä julkisesti. He pikemminkin elivät islamille myönteisten olosuhteiden alla pakotettuina teeskentelemään sovinnolli-suutta ja ystävällisyyttä. Abdullah bin Ubai, jolle oli melkein luovutettu Al-Khazraj- ja Al-Aws-heimojen johtajuus näi-den heimojen välisen Bu'ath-sodan jälkimainingeissa, nousi tuon tekopyhän ryhmän johtoon. Profeetan (SAAS) saapu-minen ja islamin uuden hengen voimakas nousu estivät hä-nen johtajuutensa ja idea vaipui unohduksiin. Nähdessään toisen eli Muhammadin (SAAS) saapuneen riistämään hä-neltä ja hänen edustajiltaan heidän mahdolliset väliaikaiset etuoikeudet, hän ei voinut olla tyytyväinen tilanteeseen, ja pakottavista syistä teeskenteli islamia, mutta kamala epä-usko syvälle sydämeensä juurtuneena. Hän myös hyödynsi joitakin tapahtumia ja heikkosydämisiä uusia käännynnäi-siä punoessaan ilkeämielisiä juonia tosiuskovia vastaan.
3. Juutalaiset (heprealaiset), jotka olivat muuttaneet Syyriasta Al-Hijaziin bysanttilaisten ja assyrialaisten vainojen seu-rauksena, olivat Medinan väestörakenteen kolmas ryhmä. Uudessa asuinpaikassaan he olivat omaksuneet arabia-laisen tyylin pukeutumisessa, kielessä ja elämäntavoissa mutta vaikka olikin löydettävissä esimerkkejä seka-avio-

liitoista paikallisten arabien kanssa, he säilyttivät etnisen erityisyytensä ja eristivät itsensä estääkseen sulautumisen lähiympäristöön. He olivat ylpeitä juutalais-israelilaisesta alkuperästään ja halveksivat ympärillään olevia arabeja nimitäten heitä lukutaidottomiksi tarkoittaen julmaa, naiivia ja jälkeenjäänyttä. He halusivat, että heidän naapureidensa omaisuus tehtäisiin heille lailliseksi ja että he siten voisivat käyttää sitä haluamallaan tavalla.

”...koska he sanovat: ’Ei meitä voi moittia petkuttamisesta tai omaisuuden viemisestä, kun kyseessä ovat lukutaidottomat (arabit).’” [Koraani 3:75]

Uskonnollisesti he eivät osoittaneet mitään kiihkoa; heidän ilmeiset uskonnolliset etunsa olivat ennustus, noituus ja salatiheet (solmuihin puhaltaminen), joihin perustuen he yhdistivät itseensä tieteellisen ja hengellisen edelläkävijyyden.

He loistivat kaikissa rahan ansaitsemisen ja kaupankäynnin taidoissa. He itse asiassa monopolisoivat viljan, taateleiden, viinin ja vaatteiden kaupankäynnin, viennin ja tuonnin. Arabit maksoivat raskaasti juutalaisten heille tarjoamista palveluista. Koronkiskonta oli yleinen käytäntö heidän keskuudessaan. He lainasivat arabeille huomattavan suuria summia, jotka arabit tuhlasivat rahanahneisiin runoilijoihin ja turhamaisuuksiin, ja sitten kaappasivat vastineeksi arabien hedelmällisen maan, jonka he olivat antaneet takauksena.

He olivat erittäin hyviä lahjonnassa ja juonitteluissa. He kylvivät epäsovun siemeniä naapuriheimojen välille ja yllyttivät salajuonien hautomiseen toinen toisiaan vastaan, minkä luonnollisena seurauksena olivat jatkuvat, uuvuttavat ja ve-

riset taistelut. Kun he kokivat vihan liekin oleva hiipumassa, he ravitsivat sitä uusin keinoin siten, että heillä oli aina yliote ja että he samanaikaisesti ansaitsivat raskailla korkoprosenteilla lainoista, jotka kulutettiin heimosotiin.

Kolme kuuluisaa juutalaisheimoa olivat edustettuina Jathribissa (nyt Medina): Al-Khazraj-heimon liittolaiset Banu Qainuqua sekä Banu An-Nadir ja Banu Quraiza, jotka olivat Al-Awsin liittolaisia ja asuivat Medinan esikaupungeissa.

Luonnollisesti uudet muutokset kauhistuttivat heitä ja he suhtautuivat äärimmäisen vihamielisesti niitä kohtaan yksinkertaisesti siitä syystä, että Allahin lähettiläs (SAAS) oli eri rotua, ja tämä seikka yksissään oli heille liian vastenmielistä hyväksyä. Toiseksi, islam saapui luodakseen hyvien suhteiden ilmapiirin, lopettaakseen vihamielisyyden ja vihan tilan ja perustaakseen sosiaalisen järjestelmän, joka perustui kielletyn tuomitsemiseen ja sallitun edistämiseen. Näiden elämänohjeiden noudattaminen tarkoitti tien rai-vaamista arabiyhtenäisyyttä varten, joka saattaisi toimia juutalaisten ja heidän intressiensä vahingoksi sekä sosiaalisilla että taloudellisilla tasoilla; arabiheimot voisivat yrittää saada takaisin omaisuutensa ja maan, jonka juutalaiset olivat anastaneet kiskurikäytännöllään.

Toki juutalaiset olivat pohtineet tarkoin näitä seikkoja siitä lähtien, kun he olivat saaneet tietää, että islamin kutsu yrittäisi asettaa Jathribiin, eikä ollut mikään yllätys huomata, että he hautoivat mielessään suurta vihamielisyyttä ja vihaa islamia ja lähettilästä (SAAS) kohtaan, vaikkakaan eivät aluksi uskaltaneet paljastaa tunteitaan.

Seuraava tapaus kenties osoittaa selkeästi tuon inhottavan vastenmielisyyden, jota juutalaiset hautoivat uusia poliittisia ja uskonnollisia muutoksia kohtaan, jotka tulivat leimaamaan Medinan elämää. Ibn Ishaq kertoi uskovien äidiltä, Safiyalta (RAA) peräisin olevan perimätiedon. Huyayi bin Akhtabin tytär Safiya sanoi ”Minä olin rakkain lapsi isälleni ja setäni Abi Yasirin sydäntä lähellä. Aina nähdessään minut lapsiensa kanssa, he hemmottelivat minua niin hellästi, että muut jäivät ulkopuolelle. Kuitenkin kun Allahin lähettiläs (SAAS) saapui ja asettui Qubaan Bani ’Amr bin ’Awfin luokse, isäni Huyayi bin Akhtab ja setäni Abu Yasir bin Akhtab menivät tapaamaan häntä eivätkä palanneet ennen auringonlaskua, ja kun he palasivat, he kävelivät hitaasti ja täysin murheen murtamina. Kuten tavallisesti kiirehdin heitä vastaan hymyillen, mutta sen surun vuoksi, joka oli vallannut heidät, he eivät kääntyneet puoleeni. Kuulin Abu Yasir -setäni sanovan Ubaille ja Huyaylle: ’Onko se todella hän (eli Muhammad (SAAS))?’ Huyayi sanoi: ’Se on hän, minä vannon kautta Allahin!’ ’Tunnistitko todella hänet?’ he kysyivät. Hän vastasi: ’Kyllä, ja sydämeni palaa vihasta häntä kohtaan.’”

Tätä mielenkiintoista tarinaa, joka tapahtui profeetan (SAAS) ensimmäisenä päivänä Medinassa, voitaisiin lainata kuvaamaan sitä henkistä järkytystä ja syvää huolta, joka ahdisti juutalaisia. Abdullah bin Salam, oppinein rabbi juutalaisten joukossa, tuli tapaamaan profeettaa (SAAS) kun tämä saapui ja esitti tälle tiettyjä kysymyksiä varmistaakseen tämän todellisen profetiuden. Hän oli hädin tuskin kuullut profeetan (SAAS) vastaukset, kun hän omaksui islamin, mutta lisäksi, että jos hänen väkensä saisi tietää hänen kääntymyksestään, he tulisivat esittämään vääriä väitteitä häntä vastaan.

Profeetta (SAAS) lähetti hakemaan muutamia juutalaisia ja kyseli heiltä Abdullah bin Salamista, ja he tunnustivat hänen tieteelliset taitonsa ja hyveellisen asemansa. Mutta kun heille paljastettiin, että rabbi oli omaksunut islamin, he antoivat saman tien täysin päinvastaisia lausuntoja ja kuvasivat häntä pahimmaksi kaikista. Toisen kertomuksen mukaan Abdullah bin Salam sanoi: ”Oi juutalaiset! Pelätkää Allahia. Kautta Allahin, ainoan Jumalan, te tiedätte hänen olevan Allahin lähettiläs (SAAS), joka on lähetetty ihmisille totuuden kanssa.” He vastasivat: ”Sinä valehtelet.” Tämä oli profeetan (SAAS) ensimmäinen kokemus juutalaisten kanssa.

Tällainen oli Medinan väestöpoliittinen tilanne. Viidensadan kilometrin päässä Mekassa lymysi vielä toinen vahingollinen uhan lähde, islamin arkkivihollinen quraish-heimo. Ollessaan kymmenen vuoden ajan quraishin armoilla, muslimit alistettiin kaikenlaisen terrorismin, boikotin, ahdistelun ja nälkiinnyttämisen kohteeksi, yhdistettynä valtavaa vaivannäköä vaatineeseen psykologiseen sotaan ja aggressiiviseen järjestäytyneeseen propagandaan. Muslimien muutettua Medinaan, heidän maansa, varallisuutensa ja omaisuutensa takavarikoitiin, heidän vaimonsa pidätettiin ja sosiaalisesti alempiluokkaisia kidutettiin julmasti. Quraish myös juonitteli ja pyrki saamaan hengiltä kutsun ensimmäisen henkilön, Muhammain (SAAS). Koska he ylläpitivät yleisesti tunnustettua väliaikaista johtajuutta, uskonnollista ylivaltaa ja Pyhäkön omaisuudenhoitoa pakanallisten arabien keskuudessa, quraishilaiset eivät säästelleet voimiaan yllyttäessään arabeja Medinaa vastaan ja boikotoimaan Medinaa sosiaalisesti ja taloudellisesti. Siteeraten Muhammad Al-Ghazalia: ”Mekan tyranniin ja Medinan muslimien välillä vallitsi käytännössä sotatila. On typerää syyttää muslimeja hirvittävästä seurauksista, jotka varmasti seurasivat tuota pitkäaikaista vihaa.”

Medinan muslimeilla oli siten täysi oikeus takavarikoida tyrannien varallisuutta, antaa heille muita varoittavia rangaistuksia ja kostaa heille kaksinkertaisesti, estäen heitä tekemästä mitään mieltömyyksiä muslimeja ja heidän pyhiä asioitaan vastaan.

Siinä yhteenveto suurimmista ongelmista, joita Muhammad (SAAS) joutui kohtaamaan, ja niistä monimutkaisista kysymyksistä, jotka hänen odotettiin ratkaisevan.

Täydeksi tunnustukseksi voisimme turvallisesti sanoa, että hän kantoi kunniallisesti lähettiläisyyden vastuuta ja suoriutui taitavasti sekä yhteiskunnallisen että uskonnollisen johtajuuden velvollisuuksista Medinassa. Hän jakoi jokaiselle tälle kuuluvan osan joko armeliaisuutena tai rangaistuksena, edellinen yleensä lieventäen jälkimmäistä, islamin perustamisen kokonaisprosessissa lujalle pohjalle sen uskollisten kannattajien keskuuteen.

LUKU 22

UUTTA YHTEISKUNTAA RAKENNETAAN

Olemme jo maininneet, että Allahin Lähettiläs (SAAS) saapui Medinaan perjantaina 12. Rabi' Al-Awwal -kuuta 1 A.H. (eli 27. syyskuuta 622 jaa.) ja piti Abi Ayyubin talon alakertaa väliaikaisena asuntonaan.

Ensimmäinen tehtävä, johon profeetta (SAAS) välittömästi osallistui Mekaan saavuttuaan, oli moskeijan rakentaminen juuri sille paikalle, jossa hänen kamelinsa polvistui. Maa kuului kahdelle orvolle ja se ostettiin. Profeetta (SAAS) auttoi moskeijan rakentamisessa kuljettamalla savitiiliä ja kiviä, lausuen samalla jakeita:

”Oi Allah! Ei ole muuta siunausta kuin tuonpuoleinen, ruokoilen Sinua antamaan anteeksi muuttajille ja auttajille.”

Maaperä siivottiin rikkaruohoista ja pensaista, palmupuista ja roskista ja monijumalaisten haudat kaivettiin esiin, jonka jälkeen pinta tasoitettiin ja alueelle istutettiin puita. *Qibla* (suunta, johon muslimit kääntävät kasvonsa rukoillessaan) rakennettiin Jerusalemin suuntaan. Kaksi palkkia pystytettiin pitämään kattoa ylhäällä. Rakennus oli muodoltaan neliö, kukin sivu mitaltaan suunnilleen 90 metriä, sen pääovi oli pohjoiseen ja siinä oli kolme porttia kaikilla muilla sivulla. Huoneet, jotka oli varattu profeetan (SAAS) kotitaloudelle, rakennettiin lähistölle kivistä ja savitiilistä, ja katto tehtiin palmunlehvistä. Moskeijan pohjoispuolelle varattiin paikka

muslimeille, joilla ei ollut perhettä tai kotia. *Adhaan* (kutsu muslimeille kokoontua rukoukseen moskeijaan) otettiin käyttöön tässä varhaisessa vaiheessa muuton jälkeisellä kaudella. Moskeija ei ollut pelkästään paikka rukouksien harjoittamiselle vaan pikemminkin islamin liitto, jossa muslimeille opetettiin islamia ja sen opinkappaleita. Se toimi kokouspaikkana, jossa ristiriitaiset esi-islamilaiset suuntaukset hävitettiin; se oli päämaja, jossa hoidettiin kaikkien muslimien asioita ja jossa neuvoa-antavat ja toimeenpanevat neuvostot kokoontuivat.

Kun moskeijaa rakennettiin, profeetta (SAAS) käänsi seuraavaksi huomionsa keskinäisen veljeyden siteiden vahvistamiseen Medinan muslimien, ansarien (auttajien) ja muhajirien (muuttajien) välillä. Tämä oli ainutlaatuista maailmanhistoriassa. 90 miehen ryhmä, joista puolet olivat muuttajia ja loput auttajia, kokoontui Anas bin Malikin talossa, jossa profeetta (SAAS) antoi virallisen siunauksensa veljeyden hengelle. Kun jompikumpi kahdesta henkilöstä, jotka oli yhdistetty veljespariksi, kuoli, hänen uskonveljensä peri hänen omaisuutensa. Tämä käytäntö jatkui seuraavan jakeen ilmestymiseen asti, joka paljastui Badrin taistelun aikana, ja laillisen perinnönjaon annettiin palata sen tavanomaiseen käytäntöön:

”Ja verisukulaiset ovat lähempiä toisilleen perinnön suhteen.” [Koraani 8:75]

”Uskonveljeys”, siteeraten jälleen Muhammad Al-Ghazalia, ”piti syntyperän ja sukulaisuuden merkitystä vähempiarvoisena, ja tuki islamilaista ohjetta: kukaan ei ole parempi kuin toinen paitsi hurskauden ja jumalanpelon perusteella.”

Profeetta (SAAS) liitti veljeyteen voimassaolevan sopimuksen; se ei ollut ainoastaan merkityksetön tai ohimenevä mielijohde satumanvaraisen tervehdyyksen muodossa vaan vereen ja varallisuuden liittyvä pätevä käytäntö.

Veljeyden ja yhteisvastuullisuuden ilmapiiri loi epäitsekkyyden hengen, joka juurtui syvälle hänen seuralaistensa sydämiin ja tuotti erinomaisia tuloksia. Esimerkiksi, auttaja Sa'd bin Ar-Rabi totesi kanssaveljelleen Abdur Rahman bin 'Awfille: ”Minä olen rikkain mies auttajien joukossa. Minusta on miellyttävää jakaa omaisuuteni puoliksi kanssasi. Minulla on kaksi vaimoa ja olen valmis eroamaan toisesta, ja kun hänen *iddahinsa* (naiselle säädetty aika, joka hänen tulee pysytellä kotonaan avioeron jälkeen) on ohi, sinä voit mennä hänen kanssaan naimisiin.” Mutta Abdur Rahman bin 'Awf ei ollut valmis hyväksymään mitään: ei omaisuutta eikä kotia. Joten hän siunasi veljensä ja sanoi: ”Ohjaisitko minut markkinoille, jotta voin ansaita omaisuuteni omakätisesti.” Ja hän todella menestyi ja meni pian naimisiin oman työnsä kautta.

Auttajat olivat erittäin avokätisiä uskonveljilleen. Abu Hurairah raportoi, että he lähestyivät kerran profeettaa (SAAS) pyytäen, että heidän palmupuutarhansa jaettaisiin tasavertaisesti Medinan muslimien ja heidän Mekan veljiensä kesken. Mutta profeetta (SAAS) oli haluton panemaan heidän kannettavakseen tätä raskasta taakkaa. Päätettiin kuitenkin siitä, että muuttajat työskentelisivät puutarhoissa yhdessä auttajien kanssa ja tuotto jaettaisiin tasan heidän kesken.

Tällaiset esimerkit viittaavat välittömästi auttajien uhrautumisen, epäitsekkyyden ja sydämellisyyden henkeen ja myös arvostuksen, kiitollisuuden ja itsekunnioituksen tunteeseen, joita muuttajat pitivät tärkeänä. He ottivat ainoastaan sen, mikä auttoi heitä hankkimaan kohtuullisen toimeentulon elämässä. Lyhyesti sanottuna, tämä keskinäisen veljeyden politiikka oli niin viisas ja aikaan so-piva, että monet sitkeät ongelmat ratkaistiin järkevästi ja onnistuneesti.

Islamilaisen liittouman perustamiskirja

Aivan kuten profeetta (SAAS) oli perustanut veljeyden säännön uskovien keskuuteen, hän halusi saada aikaan ystävälliset suhteet myös muslimien ja arabien ei-muslimiheimojen välille. Hän loi eräänlaisen sopimuksen, joka pyrki sulkemaan pois kaiken esi-islamilaisten ajan katkeruuden ja heimojen välisen vihanpidon. Hän oli niin tarkka, ettei jättänyt perustamiskirjaan mitään aluetta, joka olisi sallinut esi-islamilaisten perinteiden livahtaa sisään tai hajottaa uusia olosuhteita, jotka hän halusi saada aikaan. Nyt vilkaisemme joitakin sen säännöksistä.

Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimeen. Tämä on Muhammadin, Allahin lähettilään (SAAS) asiakirja, joka koskee muuttajia ja auttajia sekä niitä, jotka seurasivat ja toimivat heidän kanssaan.

1. He ovat yksi kansakunta sulki pois muut kansat.
2. Quraishin muuttajat liittyvät yhteen ja maksavat verirahaa keskuudessaan ja maksavat kunniallisesti vangituksi joutu-neista. Jokainen auttajien heimo liittyy yhteen, aivan kuten he olivat aluksi, ja jokainen heidän ryhmistään maksaa lunnasrahat vapauttaakseen sukulaisvankinsa.
3. Uskovat eivät saa jättää ketään keskuudessaan hätään olemalla maksamatta hänen lunnasrahojaan tai verirahoja samalla mitalla.
4. Jokaisen Allahia pelkäävän muslimin tulee vastustaa ketä tahansa kapinallista tai ketä tahansa, joka yrittää levittää vihamielisyyttä ja kiihottaa kansaa, vaikka tämä olisi hänen poikansa.
5. Uskova ei saa tappaa toista uskovaa eikä tukea epäilijää uskovaa vastaan.

6. Allahin suojeleminen on yksi (ja tasavertainen) ja ulottuu kaikkein vähäisimpäänkin uskovaan.
7. Uskovat tukevat toinen toistaan.
8. Jokainen juutalainen, joka seuraa meitä, saa apua ja tukea; häntä ei saa vahingoittaa eikä ketään vihollista saa auttaa häntä vastaan.
9. Uskovien rauha on jakamaton. Mitään erillisrauhaa ei tehdä, kun uskovat taistelevat Allahin tiellä. Ehtojen tulee olla oikeudenmukaisia ja kohtuullisia kaikille.
10. Uskovalle, joka pitäytyy siihen, mikä on tässä asiakirjassa ja uskoo Allahiin ja tuomiopäivään, on laitonta auttaa rikollista tai antaa hänelle turvapaikka. He, jotka antavat rikolliselle turvapaikan ja auttavat häntä, saavat Allahin kirouksen ja vihan ylösnousemuksen ääivänä. Heidän hyvitysmaksujaan ei hyväksytä.
11. Silloin kun olette erimielisiä jostakin asiasta, se täytyy jättää Allahin ja Muhammadin (SAAS) päätettäväksi.
12. Uskovan harkittu tappaminen ilman pätevää syytä vaatii surmaajan tappamisen, ellei takuumies päättää toisin.

Profeetta (SAAS) pystytti uuden yhteiskunnan tukipilarit yksinomaan viisaudellaan ja taitavuudellaan. Ilmiö jätti epäilemättä jälkensä hyveellisiin muslimeihin. Hän kasvatti heitä islamilaisen kasvatuksen valossa, pyhitti heidän sisimpänsä, kehotti heitä oikeudenmukaisuuteen ja kunniallisiin tapoihin sekä valoi heihin yhteisymmärryksen, ylistyksen, kunnian ja jumalanpalvonnan etiikkaa ja ennen kaikkea kuuliaisuutta Allahia ja hänen lähettiläistään (SAAS) kohtaan.

Seuraavassa on ryhmä hyveitä, joita hän tapasi iskostaa kannattajiensa mieliin:

Mies kysyi Allahin lähettiläältä (SAAS), mikä islamin ansioista oli ylivoimaisin. Profeetta (SAAS) huomautti:

”Että annat ruokaa hänelle ja tervehdit häntä, jonka tunnet tai jota et tunne.”

Abdullah bin Salam sanoi: Kun profeetta (SAAS) saapui Medinaan, menin tapaamaan häntä ja tunsin välittömästi hänen olemuksestaan, ettei hän valehtelisi. Ensimmäiset sanat, jotka profeetta (SAAS) lausui, olivat:

”Esittäkää rauhan tervehdys keskuudessanne, antakaa ruokaa tarvitseville, ylläpitäkää sukulaissuhteitanne, suorittakaa rukous yöllä ihmisten nukkuessa, näin te rauhallisesti astutte puutarhaan (paratiisiin).”

Ja hän sanoi:

”Muslimi on se, jonka kieleltä ja kädeltä toiset muslimit ovat turvassa.”

Ja sanoi myös:

”Kukaan joukossanne ei usko (aidosti) ennen kuin hän haluaa veljelleen saman, mitä haluaa itselleen.”

Ja sanoi:

”Hän, jonka naapuri ei ole turvassa hänen epäoikeudenmukaiselta toiminnaltaan, ei pääse paratiisiin.”

Ja sanoi:

”Muslimi on muslimin veli, hän ei sorra tätä eikä hän petä tätä. Häneltä, joka poistaa maallisen murheen uskovan har-

tioilta, Allah poistaa yhden murheista tuomiopäivänä. Häntä, joka suojaa muslimeja, Allah suojaa ylösnousemuksen päivänä.”

Ja sanoi:

”Muslimin huono kohtelu on rikos ja taistelu häntä vastaan on epäuskoa.”

Ja sanoi:

”Raivata jotakin vahingollista tieltä on hyväntekeväisyyttä.”

Ja sanoi:

”Hyväntekeväisyys pyyhkii synnit, aivan kuten vesi sammuttaa tulen.”

Ja sanoi:

”Hän, joka menee vatsa kylläisenä nukkumaan ja tietää, että hänen naapurinsa on nälkäinen, ei ole tosi uskova.”

Ja sanoi:

”Osoita sääliä ihmisille maan päällä, niin Allah säälii sinua taivaassa.”

Ja sanoi:

”Yritä välttää (helvetin) tulta vaikka vain puolella taatelilla (hyväntekeväisyyteen), ja jos et pysty, tarjoa hyvä sana.”

Ja sanoi:

”Vähävaatteisen muslimin vaatettaminen oikeuttaa sinut vaatteisiin paratiisissa; nälkäisen muslimin ravitseminen oikeuttaa sinut (Allahin tahdosta) paratiisin hedelmiin, ja jos annat vettä janoiselle muslimille, Allah antaa sinun juoda ’sinetöidystä nektarista.”

Hän rohkaisi uskovia myös kuluttamaan hyväntekeväisyyteen, muistuttaen heitä oikeista hyveistä, joita sydämet kaipaavat.

Hän sanoi:

”Uskovat ovat keskinäisessä rakkaudessaan kuin ihmiskeho; kun silmässä on tuskaa, koko keho tuntee kipua; kun päätä särkee, koko keho kärsii.”

Ja hän sanoi:

”Kahden muslimin väliset veljeyden siteet ovat kuin talon osat, yksi osa vahvistaa ja tukee toista.”

Ja sanoi:

”Älkää olko pahantahtoisia muslimia kohtaan, älkää kadehtiko toista muslimia, älkää hyökätkö muslimia vastaan älkääkään hylätkö häntä. Oi Allahin palvelijat! Olkaa kuin veljet keskenänne. Muslimin ei tule hylätä veljeään yli kolmen päivän ajaksi.”

Profeetta (SAAS) myös edisti hyvää tapaa pidättäytyä pyytämästä muilta apua, ellei ollut itse täysin neuvoton. Hänellä oli tapana puhua kumppaneilleen paljon ansioista, hyveistä ja jumalalli-

sesta palkkiosta, jotka sisältyvät määrättyjen palvontamuotojen ja rituaalien noudattamiseen. Hän esitti aina tukevat todisteet yhdistääkseen ne fyysisesti ja henkisesti hänelle lähetettyyn Ilmoitukseen. Näin ollen hän ilmoitti heille niistä velvollisuuksista ja vastuista, jotka seurasivat islamin kutsua, samanaikaisesti painottaen ymmärtämisen ja mietiskelyn välttämättömyyttä.

Tämä oli hänen käytäntönsä heidän moraalinsa nostamiseen mahdollisimman korkealle ja jalojen arvojen ja ihanteiden valamiiseen heihin siten, että heistä tulisi hyveen malleja, joita myöhemmät sukupolvet kopioisivat.

Abdullah bin Mas'ud (RAA) sanoi kerran: ”Jos olette valmiita noudattamaan hyvää esimerkkiä, silloin voitte turvautua kuolleiden perinteeseen, sillä elävät mitä luultavimmin ajautuvat helposti sorron uhriksi (joten he saattavat epäröidä uskossa). Seuratkaa Muhammadin (SAAS) seuralaisten askeleita. He olivat tämän ihmiskunnan parhaimpia, hurskaimpia, oppineimpia ja vähiten teeskenteleviä. Allah (SWT) valitsi heidät saattamaan profeettaa (SAAS) ja perustamaan Hänen uskontonsa. Siksi on välttämätöntä tutustua heidän hyviin ominaisuuksiinsa, seurata heidän hurskasta tietään ja noudattaa niin paljon kuin on suinkin mahdollista heidän tapojaan sekä omaksua heidän elämäkertansa. He olivat alati oikeaoppisella polulla. Heidän lisäksi on Allahin suuri lähettäjä (SAAS), jonka moraaliset näkyvät ominaisuudet, mestarillisuuden osoitukset, lahjakkuudet, hyveet, jalot tavat ja kunnioitettavat teot oikeuttavat hänet hallitsemaan sydämiemme sisimmäisiä soluja ja nousemaan rakkaimmaksi kohteeksi, jota minuus kaipaa. Hän tuskin lausui sanaakaan, kun hänen seuralaisensa kiirehtivät omaksu- maan sen ja työskentelemään sen valossa.”

Nuo olivat ne ominaisuudet ja luonteenpiirteet, joiden pohjalle profeetta (SAAS) halusi rakentaa uuden yhteiskunnan, loistavimman ja kunnianarvoisimman yhteiskunnan, jonka historia oli koskaan tuntenut. Näillä perusteilla hän pyrki ratkaisemaan pitkäai-

kaiset ongelmat, ja näin ollen antoi ihmiskunnalle mahdollisuuden huokaista helpotuksesta pimeillä ja synkillä kujilla kuljetun pitkän ja uuvuttavan matkan jälkeen. Tälle jalon moraalien perustalla luotiin yhteiskunta, joka hyvin toimivien osiensa vuoksi oli vastuskykyinen kaikille ajan vaihteluille ja tarpeeksi voimakas muuttamaan koko ihmiskunnan suunnan.

LUKU 23

YHTEISTYÖ- JA HYÖKKÄÄMÄTTÖMYSSOPIMUS JUUTALAISTEN KANSSA

Pian Medinaan muuton jälkeen ja varmistettuaan, että uuden islamilaisen yhteiselämän peruspilarit oli muurattu vahvalle hallinnolliselle, poliittiselle ja ideologiselle pohjalle, profeetta (SAAS) ryhtyi luomaan vakinaisia ja selkeästi määriteltyjä suhteita ei-muslimeihin. Kaikki nämä ponnistelut tehtiin ainoastaan rauhan, turvallisuuden ja hyvinvoinnin takaamiseksi koko ihmiskunnalle ja hyvien suhteiden ja sopusoinnun hengen aikaansaamiseksi erityisesti hänen alueellaan.

Medinaa maantieteellisesti lähimpänä oleva kansa olivat juutalaiset. Vaikka he hautoivat pahansuopia suunnitelmia ja kantoivat katkeraa kaunaa, eivät he osoittaneet vähäisintäkään vastustusta tai pienintäkään vihamielisyyttä. Profeetta (SAAS) päätti vahvistaa heidän kanssaan sopimuksen, jonka ehdot sallivat täyden uskonnon ja omaisuuden vapauden. Hänellä ei ollut minkäänlaista aikomusta panna toimeen ankaria menettelytapoja, joihin kuuluisivat karkotukset, omaisuuden ja maan takavarikoiminen tai vihollisuudet.

Sopimus syntyi toisen laajemman, muslimien sisäisiä suhteita koskevan, lain puitteissa. Sopimuksen tärkeimmät lausekkeet ovat seuraavat:

1. Banu 'Awfin juutalaiset ovat yhteisö uskovien rinnalla. Juutalaiset tunnustavat heidän uskontoaan ja muslimit omaansa.
2. Juutalaiset ovat vastuussa kuluistaan ja muslimit omistaan.
3. Kolmannen osapuolen hyökätessä kummankin osapuolen on autettava toinen toisiaan.
4. Kumpikin osapuoli käy neuvotteluita toisen kanssa. Keskinäisten suhteiden tulee perustua hurskauteen; synti jätetään täysin ulkopuolelle.
5. Kummankaan osapuolen ei tule tehdä syntiä toisen vahingoksi.
6. Vääryyttä kärsinyttä osapuolta on autettava.
7. Juutalaisten tulee ottaa osaa sodan kustannuksiin niin kauan kuin he taistelevat uskovien rinnalla.
8. Mediina pysyy pyhänä ja loukkaamattomana kaikille niille, jotka liittyvät tähän sopimukseen.
9. Jos tämän sopimuksen allekirjoittajien välillä syntyy erimielisyyksiä, silloin Allah, korkein, ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) ratkaisevat kiistan.
10. Tämän sopimuksen allekirjoittajat boikotoivat Quraishia taloudellisesti; he myös pidättäytyvät antamasta heille mitään tukea.
11. Kumpikin osapuoli osallistuu Medinan puolustamiseen omalla alueellaan ulkopuolisen hyökkäyksen sattuessa.
12. Tämä sopimus ei estä kumpaakaan osapuolta hakemasta lainmukaista kosta.

Tämän sopimuksen vahvistamisen jälkeen Medinasta ja sen esikaupungeista tuli liittovaltio. Medina itse oli pääkaupunkina, ja Muhammad (SAAS) toimi 'presidenttinä'; julkiset virat olivat pääosin muslimien hallussa, ja täten Medina oli islamin todellinen pääkaupunki. Laajentaakseen rauhan ja turvallisuuden aluetta pro-

feetta (SAAS) teki samanlaisia sopimuksia muiden 'valtionsa' ympärillä elävien heimojen kanssa.

LUKU 24

PROFEETTA (SAAS) TAISTELUKENTÄLLÄ

Quraishilaiset olivat häpeissään profeetan (SAAS) ja hänen uskollisten seuralaistensa paosta ja kateellisia hänen kasvavasta vallastaan Mediinassa. Quraishilaiset pitivät tiukassa valvonnassaan jäljelle jääneitä muslimeja ja vainosivat heitä kaikin mahdollisin keinoin. He aloittivat myös salaisen yhteydenpidon Abdullah bin Uabi bin Salulin kanssa, joka oli Medinan monijumalaisten päällikkö ja nimitetty Aws- ja Khazraj-heimojen päällikön virkaan ennen profeetan (SAAS) muuttoa. He lähettivät hänelle tiukkasanaisen uhkavaatimuksen, määräten hänet joko taistelemaan profeettaa (SAAS) vastaan tai karkottamaan tämän tai muussa tapauksessa he käynnistäisivät laajamittaisen sotaretken, joka hävittäisi hänen kansansa ja julistaisi hänen naisensa lainsuojattomiksi.

Abdullah bin Uabi bin Salulin ylpeyttä oli loukattu ja hänet oli syrjäytetty kuninkuudesta, joten hän antoi alustavasti myönteisen vastauksen quraishilaisille polyteisti-kumppaneilleen. Hän määräsi kannattajansa toimimaan muslimeja vastaan. Kun profeetta (SAAS) sai kuulla tästä epäpyhästä liitosta, hän kutsui Abdullahin luokseen ja kehotti häntä olemaan järkevämpi ja harkitsevampi sekä varoitti hänen miehiään ajautumasta pahansuopien juonien ansaan. Hänen miehensä, joko pelkuruudesta tai terveestä järjestyksestä, luopuivat ajatuksesta. Heidän päällikkönsä noudatti tätä näennäisesti, mutta sydämessään hän pysyi Quraishin ja kateellisten juutalaisten pahansuopana ja arvaamattomana rikoskumppanina.

Kahakat ja provokaatiot alkoivat raivata tietä suuremmalle yhteenotolle muslimien ja monijumalaisten välillä. Sa'd bin Mu'adh, erinomainen auttaja, ilmoitti aikovansa suorittaa *umran* (pienemmän pyhiinvaelluksen) ja lähti Mekkaan. Siellä Omaiya bin Khalaf tarjosi hänelle suojelun rituaalisen ympärikävelyn tekemiseen. Abu Jahl, islamin perivihollinen, näki hänet pyhäkössä ja uhkasi, että olisi tappanut hänet, jos hän ei olisi ollut Omaiyan seurassa. Sa'd, ilman pelkoa ja uhmaten, haastoi hänet, ettei hän tekisi mitään hulla heidän karavaaniensa katkaisemisen uhalla.

Provosoivat toimenpiteet jatkuivat, ja Quraish lähetti muslimille uhkauksen hävittää heidät heidän omalla kotiseudullaan. Nämä eivät olleet pelkkiä sanoja, sillä profeetta (SAAS) sai luotettavista lähteistä tietoja, jotka todistivat, että islamin viholliset hautoivat todellisia salajuonia ja -liittoja. Toimenpiteisiin ryhdyttiin ja hälytystila julistettiin, mukaan lukien vartijoiden asettaminen profeetan (SAAS) talon ympärille ja strategisiin kohteisiin. Aisha (RAA) kertoi, että Allahin lähettiläs (SAAS) makasi sängyllään saavuttuaan eräänä iltana Medinaan ja sanoi: 'Onko kumppaneideni joukossa hurskasta ihmistä, joka vartioisi minua yön aikana?' Aisha (RAA) sanoi: Sillä hetkellä kuulimme aseiden kalskahtelun ääniä. profeetta (SAAS) kysyi: 'Kuka siellä on?' Joku vastasi: 'Tämä on Sa'd bin Abi Waqqas.' Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi hänelle: 'Mikä tuo sinut tänne?' Sen jälkeen Sa'd sanoi: 'Pelkäsin, että harmit kohtaisivat Allahin lähettilästä (SAAS), joten tulin palvelemaan sinun vartijanasi.' Allahin lähettiläs (SAAS) siunasi hänet ja sittemmin nukahti.

Tämä tarkan valppauden tila jatkui keskeytyksettä, kunnes Allah (SWT) ilmoitti sanansa:

”Allah suojelee sinua ihmiskunnalta.” [Koraani 5:67]

Tämän seurauksena profeetta (SAAS) tuli esiin talonsa kupolin takaa ja pyysi väkeensä poistumaan tehden selväksi, että Allah (SWT) huolehtisi hänen suojelemisestaan.

Profeetan henki ei ollut ainoa juonittelun kohde, vaan pikemminkin kaikki muslimit ja heidän henkensä. Kun medinalaiset tarjosivat profeetalle (SAAS) ja hänen seuralaisilleen turvallisen pakopaikan, aavikon beduiinit alkoivat tarkastella heitä kaikkia samasta näkökulmasta ja julistivat kaikki muslimit lainsuojattomiksi.

Tässä epävarmassa vaiheessa, kun Quraish oli päättänyt jatkaa aggressiivisia ja pirullisia suunnitelmiaan, Allah, korkein, antoi muslimeille luvan tarttua aseisiin epäilijöitä vastaan:

”Lupa käydä taisteluun on annettu niille (eli uskoville noita epäilijöitä vastaan), jotka sotivat heitä vastaan, (ja) koska heille (uskoville) on tehty vääryyttä; ja totisesti Allah on kykenevä antamaan heille (uskoville) voiton.” [Koraani 22:39]

Tämä jae ilmoitettiin laajemmassa yhteydessä jumalallisissa ohjeissa, jotka koskivat valheen kaikkien ilmenemismuotojen hävittämistä ja Allahin (SWT) symbolien ja rituaalien kunniaa pitämistä:

”Ne, joille me annamme vahvan aseman maassa, he vaikiinnuttavat rukouksen suorittamisen, maksavat almut, kehottavat hyvään ja kieltävät pahasta.” [Koraani 22:41]

Lupa taisteluun ilmoitettiin epäilemättä muuton jälkeen Medinassa, ei Mekassa, mutta tarkka päivämäärä on epävarma.

Lupa taisteluun oli jo olemassa, mutta vallitsevan tilanteen valossa muslimien oli viisasta ottaa Mekkaan johtavat kauppareitit

omaan hallintaansa. Saavuttaakseen tämän strategisen tavoitteen profeetan (SAAS) tuli valita jompikumpi kahdesta vaihtoehdosta:

- a. Tehdä hyökkäämättömyyssopimus heimojen kanssa, jotka asuivat joko reittien varrella tai näiden reittien ja Medinan välillä. Mitä tulee tähän toimintalinjaan, profeetta (SAAS) oli jo allekirjoittanut juutalaisten ja muiden läheisten heimojen kanssa edellä mainitun sopimuksen yhteistyöstä ja hyvästä naapurisovusta.
- b. Lähettää aseistautuneita joukkoja toinen toisensa jälkeen aiheuttamaan häiriötä strategisilla kauppareiteillä.

Badria edeltävät operaatiot ja hyökkäykset

Näiden suunnitelmien toteuttamiseksi, muslimit käynnistivät todelliset sotilastoiminnot, jotka ilmenivät ensin tiedustelupartioidena, jotka tutkivat Medinaa ympäröivien ja muiden Mekkaan johtavien reittien geopolittisia piirteitä, ja liittoutumien rakentamisena läheisten heimojen kanssa. Profeetta (SAAS) halusi osoittaa monijumalaisille ja Medinan juutalaisille sekä lähellä asuville beduiineille, että muslimit olivat voittaneet vanhat pelkonsa ja olivat liian voimakkaita hyökkättäviksi kimppuun rangaistuksetta. Hän halusi näyttää myös kannattajiensa voiman estääkseen Quraishia ryhtymästä sotilaallisiin hölmöyksiin, jotka vaarantaisivat heidän talouselämänsä ja toimeentulonsa, ja estääkseen heitä vainoamasta Mekassa eläviä avuttomia muslimeja. Näin ollen hän käytti tätä mahdollisuutta hyväkseen ja jatkoi vapaasti jumalallisen kutsun leviämistyötään.

Seuraavassa on yhteenveto näistä sotilasoperaatioista ja -tehtävistä:

1. Ramadan-kuussa 1 A.H (eli 623 jaa.) Saif Al-Bahr -joukue, jota johti Hamza bin 'Abdul-Muttalib ja joka koostui kolmestakymmenestä muuttajasta, lähetettiin liikkeelle tehtävään siepata Quraishille kuuluva karavaani. Tämä oli kolmensadan ihmisen karavaani, jossa oli mukana Abu Jahl bin Hisham. Osapuolet kohtasivat toisensa ja ryhmittivät valmistautuen taisteluun. Majdi bin 'Amr, joka oli hyvissä väleissä molempien osapuolten kanssa, sattui olemaan paikalla ja onnistui ehkäisemään lähestyvän yhteenoton.

Tuon tapahtuman yhteydessä profeetta (SAAS) hyväksyi ensimmäisen lipun muslimien historiassa. Se oli valkoinen, ja se uskottiin Kinaz bin Husain Al-Ghanawin kannettavaksi.

2. Shawwal-kuussa vuonna 1 A.H. (eli huhtikuussa 623 jaa.) Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Ubaidah bin Al-Harith bin Al-Muttalibin kuudestakymmenestä muuttajasta muodostuvan ratsujoukon johdossa paikkaan nimeltä Batn Rabegh, jossa he kohtasivat Abu Sufyanin johtaman kahdensadan ihmisen karavaanin. Nuolia ammuttiin, mutta itse taistelua ei käyty.

On mielenkiintoista, että kaksi muslimia, Al-Miqdad bin 'Amr Al-Bahrani ja Utbah bin Ghazwan Al-Mazini, loikkasivat Quraishin karavaanista ja liittyivät Ubaidahin riveihin. Muslimien valkoista lippua kantoi Mistah bin Athatha bin Al-Muttalib bin 'Abd Munaf.

3. Dhul Qada -kuussa 1 A.H. (eli toukokuussa 623 jaa.) Profeetta (SAAS) lähetti Sa'd bin Abi Waqqasin kahdenkymmenen hevospiehen kärjessä ja ohjeisti, etteivät he etenisi Al-Kharraria pitemmälle. Viisipäiväisen marssin jälkeen he

saapuivat perille ja havaitsivat, että Quraishin kamelit olivat lähteneet edellisenä päivänä. Heidän lippunsa oli valkoinen kuten tavallisesti, ja sitä kantoi Al-Miqdad bin 'Amr.

4. Al-Abwa tai Waddan-taistelu. Oli Safar-kuukausi 2 A.H. (eli 623 jaa.) Allahin Lähettiläs (SAAS) valmistautui matkaan johtaakseen seitsemääkymmentä miestä, jotka olivat enimmäkseen muuttajia, siepatakseen Quraishille kuuluvan kamelikaravaanin. Hän jätti Sa'd bin 'Ubadahin hoitamaan asioita Mediinassa. Saapuessaan Waddaniin, Mekan ja Medinan välillä, hän ei löytänyt ketään.

Tämän tehtävän aikana hän teki hyökkäämättömyyssopimuksen Amr bin Makhshi Ad-Damarin kanssa. Sopimuksen säädökset menevät seuraavasti:

”Tämä on Muhammadin, Allahin lähettilään (SAAS), Bani Damrahia koskeva asiakirja, jossa hän turvasi ja varmisti heidän omaisuutensa ja henkensä. He voivat odottaa tukea muslimeilta, jos eivät vastusta Allahin (SWT) uskontoa. Heidän myös odotetaan vastaavan myönteisesti, jos profeetta (SAAS) pyytäisi heidän apuaan.”

Tämä oli ensimmäinen hyökkäys Allahin lähettilään (SAAS) johdolla. Se kesti viisitoista päivää, Hamza bin 'Abdul-Muttalibin kantaessa valkoista lippua.

5. Hyökkäys Buwatiin Rabi' Al-Awwal -kuussa 2 A.H. (eli 623 jaa.) Profeetta (SAAS) marssi kahdensadan seuralaisen etunenässä kohti Buwatia kohti siepatakseen karavaanin, joka kuului Quraishille ja joka käsitti kaksisataa quraishilaista ja kaksituhattaviisisataa kamelia, näiden joukossa Omaiya

bin Khalaf. Kun hän saapui Buwatiin, karavaani oli lähtenyt. Ennen lähtöään Mediinasta hän oli valtuuttanut Sa'd bin Mu'adhin järjestelemään asioita paluuseensa asti.

6. Hyökkäys Safwaniin. Rabi' Al-Awwal -kuussa 2 A.H. (eli 623 jaa.) Karz bin Jabirin johtama pieni monijumalaisten ryhmä tunkeutui Medinan laitumille ja ryösti joitakin eläimiä. Profeetta (SAAS) lähti Mediinasta seitsemänkymmenen miehen kanssa taistelemaan hyökkääjiä vastaan. Hän ajoi heitä takaa, kunnes saapui paikkaan nimeltä Safwan lähellä Badria, muttei tavoittanut heitä. Tätä hyökkäystä ryhdyttiin näin ollen kutsumaan alustavaksi Badrin hyökkäykseksi. Poissaolonsa ajaksi profeetta (SAAS) oli uskonut Zaid bin Harithalle asioiden hoitamisen Medinassa. Lippu oli väriltään valkoinen ja uskottu Ali bin Abi Talibille kannettavaksi.

7. Hyökkäys Dhil 'Ushairahiin tapahtui Jumada Al-Ula- ja Jumada Al-Thani -kuissa ensimmäisenä tai toisena vuonna A.H. (eli marras-joulukuussa 623 jaa.) Profeetta (SAAS) lähti matkaan sadan viidenkymmenen tai kahdensadan vapaaehtoisen muslimin etunenässä ja kolmenkymmenen vuorotellen ratsastetun kamelin kera sieppaamaan Quraishin karavaania. Hän saapui Dhil 'Ushairahiin, mutta kamelit olivat lähteneet joitakin päiviä aikaisemmin. Nämä kamelit olivat samoja, joiden perään hän lähti niiden palatessa Syyriasta, ja ne olivat suora syy Badrin taistelun syytymiselle. Tämän sotaretken aikana profeetta (SAAS) teki hyökkäämättömyyssopimuksen Bani Madlijin ja heidän liittolaisensa Bani Dhumrahin kanssa. Abu Salama bin 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi oli valtuutettu hallitsemaan Medinaa profetaatin (SAAS) poissa ollessa.

8. Nakhlahin joukkue. Rajab-kuussa 2 A.H. (eli tammikuussa 624 jaa.) Allahin Lähettiläs (SAAS) lähetti Abdullah bin Jahsh Asadin Nakhlahiin matkaan kahdentoista muuttajan ja kuuden kamelin johdossa. Profeetta (SAAS) antoi Abdullahille kirjeen, mutta neuvoi häntä lukemaan sen vasta kahden päivän kuluttua. Tämä seurasi ohjeita ja sai selville, että häntä pyydettiin jatkamaan matkaa paikkaan nimeltä Nakhlah, joka oli Mekan ja At-Ta'ifin välissä, ja sieppaamaan Quraishin karavaani ja keräämään tietoja heidän aikomuksistaan. Hän paljasti kirjeen sisällön tovereilleen, jotka sokeasti tottelivat käskyjä. Karavaani kulki Nakhlahin kautta lastinaan rusinoita (kuivattuja rypäleitä), ruokaa ja muita hyödykkeitä. Siihen kuului myös korkea-arvoisia monijumalanpalvojia, kuten Amr bin Al-Hadrami, Uthman ja Naufal, Abdullah bin Al-Mugheerah ja muita. Muslimit neuvottelivat keskenään siitä, taistelisivatko he näitä vastaan, huomioon ottaen rajab-kuukauden, joka oli pyhä kuukausi (jonka aikana, samoin kuin Dhul Hijjahin, Dhul Qadan ja Muharramin aikana, sotatoimet keskeytettiin, kuten silloin oli tapana Arabiassa). Lopulta he sopivat käynnistävänsä taistelun heitä vastaan. Amr bin Al-Hadrami ammuttiin kuoliaaksi nuolella, Uthman ja Al-Hakam vangittiin, kun taas Naufal pakeni. He palasivat ryöstösaaliin ja kahden vangin kanssa. He panivat syrjään viidesosan ryöstösaaliista, joka oli määrätty Allahille ja Hänen lähettiläälleen (SAAS) ja ottivat loput. Lähettiläs (SAAS) ei hyväksynyt tekoa ja keskeytti kaikki toimenpiteet liittyen kameleihin ja noihin kahteen vankiin jo mainittujen kiellettyjen kuukausien vuoksi. Monijumalanpalvojat osaltaan ottivat hyödyn irti tästä loistavasta tilaisuudesta panetella muslimeja ja syyttivät heitä sen loukkaamisesta, mikä on jumalallisesti loukkaamaton. Tämä turha puhe aiheutti tuskallista päänsärkyä Muham-

madin (SAAS) seuralaisille, kunnes heille viimein tarjoutui helpotusta Ilmoituksen laskeutuessa ja antaessa ratkaisevan vastauksen, esittäen täysin selkeästi, että monijumalaisten käyttäytyminen koko prosessissa oli paljon hirvittävämpää ja vakavampaa, kuin muslimien teot:

”He kysyvät sinulta onko taisteltava pyhien kuukausien (eli islamilaisen kalenterin 1., 7., 11. ja 12. kuukauden) aikana. Sano: ’Taisteleminen sen aikana on raskas (synti), mutta suurempi (synti) Allahiin nähden on estää ihmiskuntaa seuraamasta Allahin tietä, olla uskomatta Häneen, estää pääsy Al-Masjid-Al-Haramiin (Mekkaan) ja ajaa sen asukkaat pois ja fitnah on pahempaa kuin tappaminen.’”
[Koraani 2:217]

Allahin (SWT) sanat olivat täysin selkeät ja sanoivat, että monijumalanpalvojat luoma sekasorto oli perusteeton. Pyhiä loukkamattomia asioita oli toistuvasti loukattu pitkällä aikavälillä taistelussa islamia vastaan ja sen kannattajien vainoamisessa. Muslimien varallisuutta samoin kuin heidän kotejaan oli loukattu, jonka lisäksi profeetta (SAAS) oli ollut toistuvien murhayritysten kohteena. Lyhyesti sanottuna, sellaista propagandaa voitiin ansaitusti kuvailla häpeämättömyydeksi ja häväistykseksi.

Tämä on ollut yhteenveto joukkueista ja hyökkäyksistä ennen Badrin taistelua. Missään niissä ei esiintynyt minkäänlaista ryöstelyä tai ihmisten tappamista paitsi silloin, kun monijumalanpalvojat olivat syyllistyneet sellaisiin rikoksiin Karz bin Jabir Al-Fahrin johdolla. Itse asiassa juuri monijumalanpalvojat olivat panneet alulle tällaiset teot. Eikä ihme, sillä tällainen käytös on heille luonteenomaista.

Hieman myöhemmin nuo kaksi vankia vapautettiin ja veriraha annettiin surmatun miehen isälle.

Tämän tapahtuman jälkeen Quraish alkoi ymmärtää sen todellisen vaaran, jonka Medina voisi aiheuttaa. He saivat tietää, että Medina oli ollut kaiken aikaa varuillaan ja seurannut tarkoin heidän kaupallisia karavaanejaan. Oli yleisesti tiedossa, että uudesta asuinpaikastaan muslimit voisivat laajentaa ja levittää sotatoimiaan 450 kilometrin päähän alistaen alueen täyteen valvontaansa. Kuitenkin, ottaen huomioon tämän uuden tilanteen, oli mahdotonta saada mekkalaisia luopumaan aikeistaan. He olivat liian itsepäisiä hyväksyäkseen islamin uuden nousevan voiman. He olivat päättäneet kaataa sen omin käsin, ja tällä uhkarohkeudellaan he joutuvat Badrin suurta taistelua.

Muslimit omalla tahollaan ja Herransa kehotuksesta määrättiin lähtemään sotaan shaban-kuussa 2 A.H.

”Ja taistelkaa Allahin tiellä niitä vastaan, jotka vastaanne sotaa käyvät. mutta älkää sortuko tekemään väärin. Allah ei rakasta väärintekijöitä. Surmatkaa heidät missä heitä kohtaattekin ja ajakaa heidät pois sieltä, mistä he ajoivat teidät pois. Sillä fitna on pahempi kuin tappaminen. Älkää kuitenkaan taistelko heitä vastaan al-Masjid al-Haramin alueella, elleivät he ensin käy siellä teidän kimpunne: vain silloin voitte surmata heitä siellä. Sellainen on uskonkieltäjien palkka. Mutta jos he lakkaavat taistelemasta, Allah on anteeksiantava, armelias. Taistelkaa heitä vastaan kunnes fitnaa ei enää ole ja jumalanpalvelu on Allahille. Jos he lakkaavat, älkää valitko vihollisuutta muuta kuin sortajia vastaan.” [Koraani 2:190-193]

Ennen pitkää Allah (SWT) lähetti jälleen muslimeille toisenlaisia jakeita, joissa Hän opetti heille taistelutapoja, kehottaen heitä sotaan ja esittäen asiaankuuluvat säännöt.

”Kun siis kohtaatte (taistelussa Allahin asialla) niitä, jotka eivät usko, nujertakaa heidän niskansa, kunnes olette vaientaneet heidät. Sitten sitokaa heidät köysiin vapauttaaksenne heidät joko suosionosoituksena tai lunnaita vastaan. Tehkää näin, kunnes sodan taakka on laskettu selästänne. Jos Allah tahtois, Hän selviytyisi heistä itse, mutta Hän tahtoo koetella teitä toisillanne. Niiden teot eivät mene hukkaan, jotka surmataan Allahin tiellä. Allah johdattaa heitä, pitää heistä huolen ja kokoaa heidät paratiisiin, josta Hän on kertonut heille. Uskovat, jos te autatte Allahia, Hän auttaa teitä ja tukee teidän askeleitanne.” [Koraani 47:4-7]

Pian tämän jälkeen Allah (SWT) paheksui tekopyhiä, sydämetään heikkoja, raukkamaisia aineksia:

”Mutta kun selkeä suura lähetetään ja siinä on mainittu taistelu, näet kuinka ne, joiden sydäntä kalvaa tauti, katsovat sinuun kuin pyörtymäisillään kuolemanpelosta.” [Koraani 47:20]

Vallitseva pakottava tilanne vaati muslimeja taisteluun. Kuka tahansa johtaja, jolla oli laaja näkemys, määräisi sotilaansa valmistautumaan kaikenlaisia hätätilanteita varten, puhumattakaan laikkitietävästä ylhäisestä Herrasta, joka on alati tietoinen asioiden pienimmistäkin yksityiskohdista. Tuo kahakka monijumalanpalvojen kanssa antoi voimakkaan iskun Quraishin ylpeydelle ja aiheutti kauhistuttavaa levottomuutta heidän keskuudessaan.

Edellä mainitut KoraaninKoraani jakeet, jotka määräisivät muslimit ponnistelemaan Allahin (SWT) tiellä, paljastivat ne lähestyvät veriset yhteenotot, jotka kruunattaisiin muslimien ratkaisevalla voitolla ja monijumalanpalvojen lopullisella karkotuksella pyhästä

kaupungista, Mekasta. Ne viittasivat sääntöihin, jotka liittyivät van-
kien kohteluun ja pakanallisten sotilaiden teurastukseen, kunnes
sota oli loppunut ja sen rasitukset laantuneet. Kaikki nämä voisivat
toimia johtolankoina lopulliseen voittoon, joka kääntäisi musli-
mien ponnistukset kohti heidän jaloja tavoitteitaan.

Samaa shaban-kuuta 2 A.H. (eli helmikuuta 624 jaa.) leimasi
toinen merkittävä tapahtuma, jumalallinen käsky, joka määrä-
si *qiblan* muutettavaksi Jerusalemissa Mekan pyhään moskeijaan.
Siitä oli suurta etua muslimeille kahdella tasolla. Ensiksikin, se sai
aikaan eräänlaisen sosiaalisen seulonnan, niin sanotusti, juutalais-
ten, tekopyhien ja muiden sydämeltään heikkojen kannalta, paljas-
taen heidän todellisen luonteensa ja taipumuksensa. Muslimien ri-
vit puhdistettiin siten noista epäsovulle alttiista aineksista. Toiseksi,
kasvojen kääntäminen uuden *qiblan*, Mekan pyhän moskeijan,
suuntaan viittaa hellävaroin uuden roolin ottamiseen, joka odot-
ti muslimeja ja joka alkaisi vasta muslimien pyhään kaupunkiinsa
Mekkaan kotiuttamisen jälkeen, sillä ei ole loogista, että muslimit
olisivat jättäneet *qiblansa* ei-muslimien armoille.

Allahin (SWT) määräyksestä ja noita jumalallisia vihjeitä seu-
raten, muslimit tehostivat toimintaansa, ja heidän pyrkimyksensä
ponnistella Allahin (SWT) asian puolesta ja kohdata Hänen vihol-
lisen ratkaisevassa taistelussa olivat suuresti vahvistuneet.

LUKU 25

BADRIN TAISTELU: ENSIMMÄINEN RATKAISEVA TAISTELU ISLAMIN HISTORIASSA

Taistelun syyt

Olemme jo puhuneet Al-'Ushairahin hyökkäyksestä, jolloin Quraishille kuulunut karavaani oli paennut uhkaavaa sotilaallista kohtaamista profeettaa (SAAS) ja hänen miehiään vastaan. Kun heidän paluunsa Syyriasta oli lähestymässä, profeetta (SAAS) lähetti Talhah bin 'Ubaidullahin ja Sa'id bin Zaidin pohjoiseen tarkkailemaan tämänkaltaisia liikkeitä. Nämä kaksi tiedustelijaa olivat Al-Hawrassa muutaman päivän ajan, kunnes Abu Sufyan, karavaanin johtaja, ohitti heidät. Kaksi miestä kiiruhtivat takaisin Medinaan kertomaan profeetalle (SAAS) havainnoistaan. Suuret rikaudet, viisikymmentätuhatta kultadinaaria, jota neljäkymmentä miestä vartioi, ja joka kulki suhteellisen läheltä Medinaa, muodosti houkuttelevan kohteen muslimiarmeijalle ja tarjosi varteenotettavan taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen iskun, joka tulisi varmasti ravistelemaan Mekan monijumalanpalvojen kaikkia rakenteita.

Profeetta (SAAS) rohkaisi välittömästi muslimeja kiirehtimään ja hyökkäämään karavaanin kimppuun hyvitykseksi omaisuudesta ja varallisuudesta, josta he olivat joutuneet luopumaan Mekassa. Hän ei antanut jokaista sitovaa määräystä, vaan pikemminkin soi

heille täyden vapauden lähteä tai pysytellä syrjässä ajatellen, että se olisi vain pienimuotoinen tapahtuma.

Muslimiarmeija koostui 300-317 miehestä, 82-86 muuttajasta, 61 auttajasta Awsista ja 170 Khazrajista. He eivät olleet hyvin varustautuneita tai riittävän valmiita. Heillä oli vain kaksi hevosta, jotka kuuluivat Az-Zubair bin Al-'Awwamille ja Al-Miqdad bin Al-Aswad Al-Kindille, 70 kamelia, yksi kahdelle tai kolmelle miehelle ratsastettavaksi vuoron perään. Allahin lähettiläällä (SAAS) itsellään, Alilla ja Murthid bin Abi Murthid Al-Ghanawilla oli vain yksi kameli. Medinan asioiden hoitaminen uskottiin Ibn Umm Maktumin vastuulle, mutta myöhemmin Abu Lubabah bin 'Abdul Mundhirille. Yleinen johto oli annettu Mus'ab bin Umair Al-Qurashi Al-'Abdarille, ja heidän lippunsa oli väriltään valkoinen. Pieni armeija jaettiin kahteen joukkueeseen: muuttajiin, joiden lippu oli Ali bin Abi Talibin vastuulla, ja auttajiin, joiden lippu oli Sa'd bin Mu'adhin kannettavana. Az-Zubair bin Al-'Awwam nimitettiin oikean sivustan johtoon, Al-Miqdad bin Amr johti vasempaa ja armeijan takaosa oli Qais bin Abi Sa'sa'ahin komentama. Ylipäällikkö oli tietenkin profeetta (SAAS).

Profeetta (SAAS) marssi armeijansa johdossa pitkin Mekkaan johtavaa päätietä. Hän kääntyi sitten vasemmalle kohti Badria, ja As-Safran saavuttuaan, hän lähetti kaksi miestä keräämään tietoa Quraishin kameleista.

Abu Sufyan puolestaan oli äärimmäisessä hälytystilassa. Hän oli jo ollut tietoinen, että hänen kulkemansa reitti sisälsi vaaroja. Hän oli myös halukas tietämään Muhammadin (SAAS) liikkeistä. Hänen tiedustelijansa raportoivat hänelle, että muslimit väijyivät hänen karavaaniaan. Varmuuden vuoksi hän pestasi Damdam bin 'Amr Al-Ghifarin välittämään avunpyyntöviestin quraishilaisille. Lähetti ratsasti nopeasti ja saapui Mekkaan kiihkoissaan. Pudotauduttuaan kamelinsa selästä, hän seiso dramaattisesti Kaaban edessä, leikkasi irti kamelinsa turvan ja korvat, käänsi sen satulan

ylösalaisin, repi riekaleiksi oman paitansa edestä ja takaa ja huusi: ”Oi Quraish! Teidän kauppatavaranne! Se on Abu Sufyanilla. Muhammad (SAAS) ja hänen seuralaisensa ovat kaappaamassa karavaanin. En osaa sanoa, mitä heille on tapahtunut. Auttakaa! Auttakaa!”

Tällä avunhuudolla oli välitön vaikutus ja uutinen järkytti Quraishia, muistuttaen heitä välittömästi loukatusta ylpeydestään muslimien kaapattua Al-Hadramin karavaanin. Näin ollen he kokosivat nopeasti lähes kaikki joukkonsa eikä kukaan jäänyt jälkeen, lukuun ottamatta Abu Lahabia, joka lähetti puolestaan miehen, joka oli hänelle velkaa. He kutsuivat mukaansa myös joitakin arabiheimoja auttamaan sodassa profeettaa (SAAS) vastaan. Kaikki Quraishin klaanit antoivat suostumuksensa paitsi Banu ’Adi. Pian 1300 sotilaan kiihtynyt joukko, johon kuului 100 ratsumiestä ja 600 haarniskoitua sotilasta sekä suuri määrä kameleita, teki äänestä lähtöä muslimeja vastaan. Ruokavarastoksi he teurastivat yhdeksästä kymmeneen kamelia per päivä. He pelkäsivät kuitenkin, että Banu Bakr, ottaen huomioon vanhan ja syvälle juurtuneen vihamielisyyden, hyökkäisi heidän kimppuunsa takaapäin. Tuolla kriittisellä hetkellä Iblis (Saatana) ilmestyi heille Bani Kinanan päällikön, Suraqa bin Malik bin Ju’sham Al-Mudlajin, hahmossa ja sanoi heille: ”Minä takaan, ettei mitään harmia tapahdu takaa.”

He lähtivät matkaan n suuttumuneina ja hirvittävän kostonhulun motivoimana tuhoamaan jokaisen, joka saattaisi vaarantaa heidän karavaaniensa reitit:

”...kerskaillen, jotta ihmiset näkisivät heidät ja he saisivat muut (ihmiset) kulkemasta Allahin tietä.” [Koraani 8:47]

Tai kuten profeetta (SAAS) sanoi:

”Oi Allah, nämä ihmiset ovat ylimielisiä ja omahyväisiä. He ovat tulleet uhmaten Allahia ja uhmaten Hänen Lähettilästään.”

He etenivät nopeasti pohjoiseen kohti Badria. Matkalla he saivat toisen viestin Abu Sufyanilta, joka pyysi heitä palaamaan kotiin, sillä karavaani oli paennut muslimeilta. Ohimennen sanoen, Abu Sufyan, saatuaan tietää muslimien aikeista, johti karavaaninsa pääreitit ulkopuolelle ja vei sen Punaistamerta kohti. Tällä liikkeellä hän pystyi livahtamaan medinalaisten väijytyksen ohi heidän ulottumattomiinsa.

Abu Sufyanin viestin saatuaan Mekan armeija näytti haluavan palata kotiin. Tyranni Abu Jahl vaati kuitenkin koppavasti ja ylimielisesti, että he siirtyisivät Badriin ja jäisivät kolmeksi yöksi ja järjestäisivät juhlan. He halusivat nyt rangaista muslimeja ja estää heitä kaappaamasta karavaanejansa sekä tehdä vaikutuksen arabeihin, että Quraishilla oli vielä yliote ja ylivalta tuolla alueella.

Abu Jahlin uhkauksista ja vaatimuksista huolimatta Banu Zahrah irtautui Al-Akhnas bin Shuraiqin neuvosta ja palasi Mekkaan. Tästä lähtien Al-Akhnas pysyi Bani Zahrahin ’hyvin hoidettuna palmupuuna’, totellen tätä sokeasti kaikissa olennaisissa asioissa.

Banu Hashim -heimo oli myös taipuvainen irtautumaan, mutta Abu Jahlin uhkaukset saivat heidät luopumaan tuosta ideasta.

Loppuosa armeijasta, nyt 1000 sotilasta, lähestyi Badria ja leiriytyi hiekkadyynin taakse Al-’Udwat Al-Quswassa.

Medinan armeijan ’tiedustelujoukot’ raportoivat profeetalle (SAAS), että verinen kohtaaminen mekkalaisten kanssa oli väistämättömästi edessä ja että tilanteessa tulisi ottaa rohkea askel, tai muuten pahuuden voimat vahingoittaisivat pyhintä ja siten onnistuisivat heikentämään islamin pyhää asiaa ja polkemaan sen uskollisia kannattajia. Muslimit pelkäsivät, että mekkalaispakanat marssisivat eteenpäin ja aloittaisivat sotatoimet islamin päämajassa

Medinassa. Tällaisella liikkeellä olisi varmasti vahingollinen ja häpeää tuottava vaikutus muslimien arvokkuuteen ja asenteisiin.

Uusien vakavien tapahtumien vuoksi profeetta (SAAS) kutsui koolle neuvoa-antavan sotilaallisen hätäkokouksen arvioidakseen sen hetkistä tilannetta ja vaihtaakseen näkökulmia armeijan päälliköiden kanssa. Eittämättä jotkut muslimit pelkäsivät hirvittävää kohtaamista, ja heidän rohkeutensa alkoi horjua. Tähän Allah sanoo:

”Kuinka Herrasi sai sinut (oi Muhammad (SAAS)) lähemmään kodistasi totuuden kanssa, ja totisesti, osa uskovista ei pitänyt siitä väitellen kanssasi totuudesta sen jälkeen, kun se oli selvästi heille näytetty; aivan kuin heitä olisi oltu ajettu kuolemaan, kun he katselivat (sitä).” [Koraani 8:5-6]

Profeetta (SAAS) kertoi tilanteen vakavuuden miehillensä ja pyysi heidän neuvojaan. Abu Bakr oli ensimmäinen, joka puhui kokouksessa ja vakuutti varauksetonta kuuliaisuutta profetaan (SAAS) käskyjä kohtaan. Umar nousi seuraavana seisomaan ja tuki näkemyksiä, jotka hänen jalo ystävänsä ilmaisi. Sitten Al-Miqdad bin 'Amr nousi ja sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Etene sinne, minne Allah sinut ohjaa, sillä me olemme kanssasi. Me emme sano, kuten Israelin jälkeläiset sanoivat Moosekselle (AS):

”Mene sinä ja sinun Herrasi ja taistelkaa, ja me jäämme tänne;”

Pikemminkin me sanomme:

”Mene sinä ja sinun Herrasi ja taistelkaa, ja me taistelemme teidän rinnallanne. Kautta Allahin! Vaikka veisit meidät

Bark Al-Ghimadiin, me kamppailisimme päättäväisesti sinun kanssasi sen puolustajia vastaan, kunnes saisit sen haltuusi.”

Profeetta (SAAS) kiitti häntä ja siunasi hänet.

Nuo kolme puheenvuoron ottanutta johtajaa olivat muuttajia, jotka muodostivat armeijasta vain pienen osan. Profeetta (SAAS) halusi sitä suuremmalla syyllä kuulla auttajien näkemyksen, koska he muodostivat sotilaiden enemmistön ja heidän odotettiin kantavan sotatoimien suurinta taakkaa. Sitä paitsi Al-'Aqabahin lupauksen lausekkeet eivät sitoneet heitä taistelemaan alueidensa ulkopuolella.

Profeetta (SAAS) sanoi tämän jälkeen:

”Neuvokaa minua, mieheni!”

jolla hän tarkoitti erityisesti auttajia. Tällöin Sa'd bin Mu'adh nousi seisomaan ja sanoi: ”Kautta Allahin, minusta tuntuu, että haluat meidän (auttajien) puhuvan.” Profeetta (SAAS) sanoi suoraan: ”Kyllä!” Sa'd sanoi: ”Oi Allahin profeetta (SAAS)! Me uskomme sinuun ja todistamme, mitä olet suonut meille, ja me julistamme yksiselitteisesti, että se mitä olet tuonut, on totuus. Me annamme sinulle kuuliaisuuden ja uhrauksen lupauksemme. Me tottelemme sinua mielellämme missä tahansa, johon käsket meitä, ja kautta Allahin, joka on lähettänyt sinut totuuden kanssa, jos pyytäisit meitä sukeltamaan mereen, me tekisimme sen mielellämme, eikä yksikään meistä jäisi paikalleen. Me emme ole vihollisen kohtaamista vastaan. Olemme kokeneita sodassa ja luotettavia taistelussa. Toivomme, että Allah osoittaa sinulle käsiemme välityksellä urhoollisuuden teot, jotka miellyttävät silmiäsi. Johda meidät taistelukentälle Allahin nimessä.”

Profeetta (SAAS) oli vaikuttunut uskollisuudesta ja uhrauksen hengestä, jota hänen seuralaisensa osoittivat tässä kriittisessä tilanteessa. Tämän jälkeen hän sanoi heille: ”Eteenpäin ja olkaa iloisella mielellä, sillä Allah (SWT) on luvannut minulle toisen kahdesta (tuottoisan tien kaappaamalla saaliin tai taistelemalla Allahin asian puolesta monijumalaisia vastaan), ja kautta Allahin (SWT), on kuin näkisin nyt vihollisen makaavan maassa nujerrettuna.”

Badrin välittömässä läheisyydessä profeetta (SAAS) ja hänen luolakumppaninsa Abu Bakr (RAA) suorittivat tiedusteluoperaation, jonka aikana he onnistuivat paikantamaan Quraishin leirin. He tapasivat lähellä vanhan beduiinin, jolta he onnistuivat saamaan monijumalanpalvojen armeijan tarkan sijainnin. Saman päivän iltana hän lähetti kolme muuttajajohtajaa, Ali bin Abi Talibin, Az-Zubair bin Al-'Awwamin ja Sa'd bin Abi Waqqasin, tiedustelemaan uutisia vihollisesta. He näkivät kahden miehen noutavan vettä Mekan armeijalle. Kuulustelussa he myönsivät, että he olivat Quraishille työskenteleviä vedenkuljettajia. Mutta tuo vastaus ei miellyttänyt kaikkia muslimeja, ja he pieksivät nuo kaksi poikaa pahasti puristaakseen heiltä vastauksen — vaikkei se olisi ollutkaan totta — joka viittasi rikkauksilla lastattuun karavaaniin. Näin ollen kaksi poikaa valehtelivat, ja tämän jälkeen heidät vapautettiin. Profeetta (SAAS) oli vihainen näille miehille ja moitti heitä sanoen: ”Kun he puhuivat totta, te löitte heitä ja kun he valehtelivat, te vapautitte heidät!” Hän kääntyi tämän jälkeen kahden pojan puoleen ja keskusteli heidän kanssaan saaden paljon tietoa vihollisesta: sotilaiden määrän, tarkan sijainnin ja joidenkin heidän merkkihenkilöidensä nimet.

Sitten hän kääntyi muslimien puoleen ja sanoi: ”Kuunnelkaa, Quraish on lähettänyt teille heidän arvokkaimmat jäsenensä.”

Tuona samana yönä satoi molemmilla puolilla. Monijumalanpalvoja tämä esti tekemästä mitään, kun taas muslimille se oli siunaus. Se puhdisti heidät ja poisti heistä Saatanan tahran. Allah

(SWT) lähetti sateen lujittamaan heidän sydämiään ja siten vahvistamaan heidän askeliaan. He marssivat jonkun matkaa eteenpäin ja leiriytyivät laakson kaukaisimmalle reunalle. Muhammad (SAAS) pysähtyi lähimmälle Badrin lähteelle. Al-Hubab bin Mundhir kysyi häneltä: ”Onko Allah inspiroinut sinut valitsemaan tämän paikan vai onko se sodan salajuoni ja neuvottelujen tulos?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Se on sodan salajuoni ja neuvottelujen tulos.” Al-Hubab sanoi: ”Tämä paikka ei ole hyvä. Leiriytykäämme lähimmän kaivon luokse ja tehkäämme allas tai tekojärvi ja tuhotkaamme kaikki muut kaivot siten, että riistämme heiltä veden.” Profeetta (SAAS) hyväksyi suunnitelman ja suostui toteuttamaan sen, jonka he sitten tekivätkin keskiyöllä.

Sa’d bin Mu’adh ehdotti, että profeetalle (SAAS) rakennettaisiin lehtimaja toimimaan muslimiarmeijan päämajana paikalle, joka tarjoaa johtajalle kohtuullisen suojan. Sa’d perusteli ehdotustaan ja sanoi, että jos he olisivat voittoisia, silloin kaikki olisi tyydytystä tuottavaa. Tappion sattuessa profeetta (SAAS) ei vahingoittuisi ja hän voisi palata Medinaan, jossa olisi enemmän häntä rakastavia ihmisiä, jotka olisivat tulleet avuksi, mikäli olisivat tienneet vakavasta tilanteesta, jotta profeetta (SAAS) jatkaisi työtänsä, neuvottelisi heidän kanssaan ja ponnistelisi heidän rinnallaan Allahin (SWT) asiassa yhä uudelleen ja uudelleen.

Auttajien joukosta valittiin myös vartijaryhmä saman miehen Sa’d bin Mu’adhin johdolla puolustamaan profeettaa (SAAS) hänen päämajassaan.

Profeetta (SAAS) vietti taistelupäivää edeltävän yön rukoillen ja nöyrässä hartaudessa. Väsyneenä pitkästä marssistaan muslimiarmeija nautti terveestä ja virkistävästä unesta, joka oli merkki jumalallisesta suosiosta ja heidän häiriintymättömästä mielentilastaan.

”(Muistakaa) kun Hän antoi teidän vaipua uneen Hänen turvatoimenaan ja antoi sateen laskeutua päällenne tai-

vaalta puhdistakseen teidät, poistaakseen teistä riijin (Saatanan kuiskuttelut, pahat ehdotukset, jne.) ja vahvistaakseen sydämenne ja lujittaakseen askeleenne.” [Koraani 8:11]

Tämä tapahtui perjantai-iltana, 17. ramadan-kuuta vuonna 2 A.H.

Aamulla profeetta (SAAS) kutsui miehensä rukoilemaan ja tämän jälkeen kehotti heitä taistelemaan Allahin (SWT) tiellä. Kun aurinko nousi aavikon ylle, profeetta (SAAS) kokosi pienen armeijansa ja osoittaen nuolella, jota piti kädessään, hän järjesti rivit.

Omalla puolellaan Quraish asetti joukkonsa Al-'Udwat Al-Quswassa muslimirivejä vastapäätä. Muutamat heistä lähesyivät, provosoiden, noutamaan vettä Badrin kaivoista, mutta jokainen ammuttiin kuoliaaksi, lukuun ottamatta yhtä, Hakeem bin Hizamia, joka kääntyi myöhemmin hartaaksi muslimiksi. Umair bin Wahab Al-Jumahi yritti tunnustella muslimien vahvuutta tehden tiedusteluretken ja jättäen raportin, joka kertoi, että muslimiarmeija käsitti peräti 300 miestä, jotka olivat innokkaita taistelemaan viimeiseen mieheen. Toisella tiedusteluretkellään hän tuli siihen johtopäätökseen, ettei vahvistuksia ollut tulossa eikä väijytyksiä ollut asetettu. Hän ymmärsi, että he olivat liian urheita antautuakseen ja liian päättäväisiä suorittamaan loppuun sotilaallisen velvollisuutensa perääntyäkseen, ennen kuin olisivat surmanneet mahdollisimman monta monijumalaista. Tämä raportti sekä sukulaissuhteet, jotka sitoivat kaksi sotaa käyvää osapuolta yhteen, hiljensivät joidenkin quraishilaisten taisteluhaluja. Estääkseen tämän syy pohjaisen vastustuksen, jota hänen kilpailijansa Utbah bin Rabi'a ja muut tukivat, Abu Jahl käynnisti vastakampanjan, jolla haettiin kosto Muhammadin (SAAS) seuraajille, jotka tappoivat quraishilaisia Nakhlahissa. Tällä tavalla hänen onnistui tehdä tyh-

jäksi vastarinta ja manipuloida ihmisiä taitavasti näkemään ainoastaan hänen pahat aikeensa.

Kun kaksi osapuolta lähestyivät ja näkivät toisensa, profeetta (SAAS) alkoi rukoilla Allahia (SWT): ”Oi Allah! Omahyväiset ja ylimieliset quraishilaiset ovat jo täällä uhmaten Sinua ja pettäen Sinun lähettilääsi (SAAS). Oi Allah! Minä odotan Sinun voittoasi, jonka Sinä olet luvannut minulle. Minä rukoilen Sinua, Allah, voitamaan heidät (viholliset).” Hän antoi myös tiukat määräykset, että hänen miehensä eivät kävisi taisteluun ennen kuin hän antaisi heille lopullisen käskynsä. Hän suosittelee, että he käyttäisivät nuoliansa säästeliäästi eivätkä käyttäisi miekkaansa ennen kuin viholliset tulisivat erittäin lähelle.

Myös Abu Jahl rukoili hartaasti voittoa sanoen: ”Herramme, kumpi tahansa näistä kahdesta osapuolesta, joka on ollut vähemmän ystävällinen sukulaisilleen ja tuonut meille sen, mitä emme tunne, niin tuhoa hänet huomenna.” He olivat luottavaisia, että heidän suurempi lukumääränsä, parempi varustuksensa ja huomattavampi kokemuksensa olisivat ratkaisevia. Kunnianarvoisa Koraani Koraani sanoi heille, näppärällä sanaleikillä, että päätös oli tullut ja voitto, mutta ei siinä mielessä, mitä he olivat toivoneet:

“(Oi epäuskovat) jos toivotte tuomiota, nyt on tuomio langennut päällemme, ja jos lopetatte (väärinteon), on se teille parempi, ja jos kuitenkin palaatte (hyökkäykseen), niin palaamme mekin, eivätkä teidän sotajoukkonne auta teitä vähääkään, miten lukuisa se lieneekin, ja totisesti Allah on uskoviensa kanssa.” [Koraani 8:19]

Ensimmäinen epäuskova, joka syytti taistelun tulen ja oli sen ensimmäinen uhri, oli Al-Aswad bin 'Abdul Asad Al-Makhzumi, kiivas ja pahantuulinen monijumanpalvoja. Hän lähti liikkeelle vannoen, että hän joisi muslimien vesialtaasta tai muussa tapauk-

nessa tuhoaisi sen tai kuolisi sen puolesta. Hän otti yhteen Hamza bin 'Abdul-Muttalibin kanssa, joka iski häntä jalkaan miekallaan ja antoi hänelle toisen iskun, joka viimeisteli hänet vesialtaan sisällä.

Taistelu oli siis alkanut. Haarniskan ja kilven suojaamana Utbah bin Rabi'a astui esiin Quraishin riveistä veljensä Shaibahin ja poikansa Al-Waleed bin 'Utbahin välissä ja syyti kirouksia muslimeille. Kolme auttajien nuorta miestä asettui heitä vastaan: Harithin pojat Awf ja Mu'wwadh sekä Abdullah bin Rawaha. Mutta mekkalaiset huusivat, ettei heillä ollut mitään tekemistä näiden kanssa. He halusivat heidän serkkujensa päät. Silloin profeetta (SAAS) pyysi Ubaidah bin Al-Harithia, setäänsä Hamzaa ja serkkuaan Alia (RAA) astumaan taistelemaan. Seuranneet kolme kaksintaistelua olivat nopeita. Hamza tappoi Shaibahin, kun taas Ali surmasi Al-Waleedin. Ubaidah haavoittui vakavasti, mutta ennen kaatumistaan, Hamza hyökkäsi Utbahin kimppuun ja katkaisi hänen kaulansa miekkansa sivalluksella. Ali ja Hamza kantoivat Ubaidahin sekä hänen jalkansa, joka oli leikkautunut irti. Ubaidah kuoli neljä, viisi päivää myöhemmin sappitiehyen tulehdukseen.

Alilla oli vankka usko ja Allah ilmoitti Sanansa:

”Nämä kaksi vastapuolta (uskovat ja epäuskovat) kiistelevät Herrastaan.” [Koraani 22:19]

Nämä jakeet ilmoitettiin yhteydessä uskon miehiin, jotka tunnustavat Herransa ja yrittävät toteuttaa Hänen tahtonsa (eli Muhammadin (SAAS) seuraajat Badrin taistelussa) ja ihmisiin, jotka kieltävät Herransa ja uhmaavat Häntä (Quraishin väki).

Kaksintaistelua seurasi muutama kaksintaistelu lisää, mutta mekkalaiset kärsivät hirvittäviä tappioita kaikissa noissa taisteluisissa, ja jotkut heidän arvokkaimmista henkilöistään menettivät henkensä. He olivat silmittömän raivostuneita, ja muslimien tehtäväksi tuli tuhota heidät lopullisesti. Kuitenkin sen jälkeen, kun muslimit

olivat rukoilleet Herraansa kutsuen Häntä apuun, heidät pistettiin pysymään paikoillaan ja laatimaan suunnitelman puolustusso-
dasta, joka onnistui aiheuttamaan raskaita tappioita hyökkääjille.
Profeetalla (SAAS) oli tapana rukoilla lakkaamatta päivin ja öin
Herraansa tulemaan heidän avukseen. Kun hurja taistelu muuttui
hervittävän kiihkeäksi, hän alkoi jälleen rukoilla Herraansa sanoen:

”Oi Allah! Jos tämä ryhmä (muslimit) häviäisi tänään, Sinua
ei enää palvottaisi.”

Hän jatkoi Herransa kutsumista, ojentaen käsiään *qiblan* suun-
taan, kunnes hänen viittansa putosi hänen olkapäiltänsä. Silloin
tuli Abu Bakr (RAA), poimi viitan ja asetti sen takaisin hänen ol-
kapäillensä ja sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), olet kutsunut
riittävästi Herraasi. Hän varmasti täyttää sen, mitä Hän on luvan-
nut sinulle.”

Allahin (SWT) vastaus oli välitön, ja Hän lähetti enkeleitä alas
taivaista profeetan (SAAS) ja hänen seuralaistensa avuksi. Kun-
niantarvoisa KoraaniKoraani toteaa:

**”Totisesti, Minä olen kanssasi, tukekaa siis niitä, jotka us-
kovat. Levitän kauhua niiden sydämiin, jotka eivät usko.”**
[Koraani 8:12]

Allah, kaikkivaltias, innoitti myös toisella sanomallaan lähetti-
lästään (SAAS) sanoen:

**”Minä lähetän teidän avuksi tuhat enkeliä toinen toisensa
jälkeen (toinen toistaan seuraten).”** [Koraani 8:9]

Profeetta (SAAS), lehtimajassaan, nukahti hetkeksi ja nosti sen
jälkeen päätänsä ja huusi iloisesti:

”Oi Abu Bakr, hyviä uutisia teille: Allahin voitto on tullut lähelle, kautta Allahin, voin nähdä Jibriilin ratsastavan tammallansa hiekkamyrskyn keskellä.”

Sitten hän hyppäsi ulos huutaen:

”Heidän joukkonsa ajetaan pakoon ja kohta näemme heidän selkensä.” [Koraani 54:45]

Jibriilin pyynnöstä profeetta (SAAS) otti kourallisen tomua, heitti sen vihollista kohti ja sanoi: ”Sekasorto levitkööön heidän kasvoillensa!” Kun hän heitti tomun, väkivaltainen hiekkamyrsky räjähti kuin tulinen pätsi vihollisen silmille.

Tähän Allah sanoo:

”Kun sinä (Muhammad) heitit, et heittänyt, vaan Allah.” [Koraani 8:17]

Vasta tämän jälkeen hän todella antoi selkeän määräyksen vastahyökkäyksen aloittamiseksi. Hän komensi armeijaa, herättäen itseluottamusta miestensä keskuudessa ja kehottaen heitä taistelemaan miehekkäästi Herransa asian puolesta, ja lausui Allahin (SWT) Sanat:

”Ja pyydä heti Herraltasi anteeksiantoa ja paratiisia, joka on yhtä ääretön kuin taivaat ja maa.” [Koraani 3:133]

Henki, jota hän valoi miehiinsä, tuli selvästi ilmi Umairin, kuusitoistavuotiaan pojan, urhoollisuudessa, kun hän heitti sivuun taatelit, joita oli syömässä huutaen: ”Nämä (taatelit) pidättelevät minua poissa paratiisista.” Sen sanottuaan hän syöksyi taistelun tuoksinaan ja kuoli urheasti kamppaillen. Ainutlaatuisen urheat

teot, syvä kiintymys ja täydellinen tottelevaisuus profeettaa (SAAS) kohtaan tulivat näkyviin taistelun kuluessa. Oikeauskoisten armeijaa vei eteenpäin innostuksen voima, joka surkeasti uupui Mekan puolisydämisiltä sotureilta. Suuret määrät monijumalanpalvojat saivat surmansa ja loput alkoivat horjua. Eikä ihme! totuuden lipunkantajat saivat välitöntä apua: Heidän Herransa lähetti ylliluonnollisia olentoja (enkeleitä) auttamaan heitä voittamaan pahan voimat.

Hadithin asiakirjat puhuvat kaunopuheisesti siitä seikasta, että enkelit todella ilmestyivät tuona päivänä ja taistelivat muslimien rinnalla. Ibn 'Abbas sanoi: ”Kun muslimia tuona päivänä jahtasi epäusko, hän kuuli piiskan sivalluksen yläpuolellaan ja ratsastajan äänen sanovan: 'Eteenpäin, Haizvaaum'. Hän vilkaisi monijumalanpalvojaa, joka (nyt) oli kaatunut selälleen. Auttaja tuli Allahin lähettilään (SAAS) luokse ja kertoi tapahtumasta hänelle. Profeetta (SAAS) vastasi: 'Sinä olet puhunut totta. Tämä apu tuli kolmannesta taivaasta.'”

Yksi auttajista vangitsi Abbas bin 'Abdul-Muttalibin, joka sanoi: ”Oi Allahin Lähettiläs (SAAS), kautta Allahin, tämä mies ei vanginnut minua. Minut vangitsi mies, joka oli kalju ja jolla oli mitä komeimmat kasvot, ja hän ratsasti laikukkaalla hevosella; en näe häntä täällä väkijoukossa.” Auttaja keskeytti: ”Minä vangitsin hänet, oi Allahin lähettiläs (SAAS).” Profeetta (SAAS) vastasi:

”Ole vaiti. Allah, kaikkivaltias, vahvisti sinua jalon enkelin avulla.”

Kun Iblis, arkkisaatana, esiintyen Suraqah bin Malik bin Ju'sham Al-Mudlajin hahmossa, havaitsi enkelien työskentelevän muslimien hyväksi ja Quraishin menettävän nopeasti asemiaan taistelukentällä, hän perääntyi pikaisesti huolimatta monijumalanpalvojien anomuksista jäädä. Hän juoksi karkuun ja sukelsi mereen.

Quraishin rivistöt alkoivat perääntyä ja heidän määränsä vain lisäsi sekaannusta. Muslimit seurasivat innolla heidän perääntyviä askeleitaan, surmaten tai ottaen vangiksi kaikki ne, jotka olivat heidän ulottuvillaan. Vetäytyminen muuttui pian häpeälliseksi seka-sortoiseksi paoksi ja he perääntyivät kiireessä, heittäen pois haarniskansa, hyläten vetojuhtansa, leirinsä ja varustuksensa.

Nähdessään taistelun epäsuotuisan kehityksen suuri tyranni Abu Jahl yritti pysäyttää islamilaisten voiton hyökyaallon kannustamalla monijumalanpalvojia kaikilla tavoilla ja vannottamalla heitä Al-Latin ja Uzzan ja kaikkien pakanuuden symboleiden nimeen pysymään lujina paikoillaan ja kostamaan muslimeille, mutta turhaan. Heidän moraalinsa oli jo pudonnut nolnaan, ja heidän rivinsä olivat hajonneet. Silloin hän alkoi ymmärtää pöyhkeytensä ja ylimielisyytensä todellisuuden. Kukaan ei pysynyt hänen ympärillään, lukuun ottamatta joukkoa tuomittuja monijumalanpalvojia, joiden vastustuskykyä tukahdutti islamilaisten vastustamaton tosi omistautumisen myrsky, joka perustui urhoollisuuteen ja islamilaisen marttyyriuden tavoitteluun. Abu Jahl oli hylätty ja jätetty yksin hevosensa kanssa odottamaan kuolemaa kahden rohkean auttaja-pojan langettamana.

Abdur Rahman bin 'Awf kertoi seuraavan mielenkiintoisen tarinan: ”Olin taistelun keskellä, kun kaksi vielä taistelussa näennäisesti kokemattonta nuorta miestä tulivat toinen oikealle ja toinen vasemmalle puolelleni. Toinen heistä puhui kuiskaten pyytäen minua näyttämään hänelle Abu Jahlin. Kysyin hänen aikomustaan, johon hän vastasi, että hän halusi kovasti kaksintaisteluun Abu Jahlin kanssa, kunnes jompikumpi heistä saisi surmansa. Se oli minusta jotakin uskomatonta. Käännyin vasemmalle puolelleni ja myös toinen sanoi jotakin samansuuntaista ja vaikutti haluavan samaa. Suostuin heidän hartaisiin pyyntöihinsä ja osoitin heidät suoraan kohteeseen. Molemmat kiirehtivät nopeasti paikalle ja hetkeäkään epäroimatta iskivät häntä samanaikaisesti miekoillaan ja tappoi-

vat hänet. He palasivat Allahin lähettilään (SAAS) luo kumpikin väittäen, että oli tappanut Abu Jahlin yksinään. Profeetta (SAAS) kysyi, olivatko he pyyhkineet veren miekoistaan ja he vastasivat, etteivät olleet. Hän tutki sitten miekkoja ja vahvisti heille, että he molemmat olivat tappaneet hänet. Kun taistelu päättyi, Abu Jahlin saalis annettiin Mu'adh bin 'Amr bin Al-Jumuhille, koska toinen, Mu'awwadh bin Al-'Afra' sai myöhemmin surmansa saman taistelun yhteydessä. Taistelun päätyttyä profetta (SAAS) halusi löytää tämän islamin uskon perivihollista Abu Jahlin. Abdullah bin Mas'ud löysi hänet ottamasta viimeisiä henkäyksiään. Hän astui tämän kurkun päälle ja sanoi: ”Oletko nyt nähnyt, miten Allah on häpäissyt sinut?” Islamin vihollinen vastasi edelleen uhmakkaasti: ”Minua ei ole häpäisty. En ole sen enempää kuin mies, jonka hänen oma väkensä tappoi taistelukentällä.” Ja tämän jälkeen hän tiedusteli: ”Kuka voitti taistelun?” Ibn Mas'ud vastasi: ”Allah ja Hänen lähettiläänsä (SAAS).” Silloin Abu Jahl sanoi sydän täynnä kaunaa: ”Sinä olet seurannut vaikeita polkuja, paimen!” Ibn Mas'ud oli ollut aiemmin Mekan aristokraateille työskennellyt paimen.

Tämän jälkeen Ibn Mas'ud leikkasi hänen päänsä irti ja vei sen Allahin lähettiläälle (SAAS), joka sen nähdessään rupesi ylistämään Allahia:

”Allah on suurin, ylistys olkoon Allahin, joka on täyttänyt lupauksensa, Hän auttoi palvelijaansa ja voitti liittoutuman yksin.”

Sitten hän katsoi ruumista ja sanoi:

”Tämä on tämän kansakunnan farao.”

Paljonpuhuvia esimerkkejä omistautumisesta

1. Profeetta (SAAS) neuvoi seuralaisiaan säilyttämään niiden Banu Hashim -klaanilaisten hengen, jotka olivat lähteneet vastahakoisesti monijumalaisten mukaan Badriin, koska olivat pelänneet kansansa arvostelua; heidän joukostaan hän nimesi Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalibin ja Abu Bukhtari bin Hishamin. Hän määräsi heidät vangittaviksi, muttei tapettaviksi. Abu Hudhaifah bin Utbah näytti hyvin yllättyneeltä ja kommentoi sanoen: ”Me tapamme isiämme, lapsiamme, veljiämme ja klaanimme jäseniä ja sitten säästämme Al-'Abbasin, kautta Allahin! Jos minä näen hänet, isken häntä varmasti miekallani.” Nämä sanat kuullessaan Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi Umar bin Al-Khattabille (RAA): ”Onko oikeudenmukaista, että lähettilään (SAAS) setää lyödään kasvoihin miekalla?” Umar närkästyi ja uhkasi tappa Abu Hudhaifahin. Jälkimmäinen kertoi myöhemmin, että äärimmäinen pelko oli saanut hänestä vankan otteen, ja hänestä tuntui siltä, ettei mikään muu kuin marttyyrikuolema voisi sovittaa hänen erehdystään. Itse asiassa hän sai myöhemmin surmansa Al-Yamaman tapahtumien aikana.
2. Abu Al-Bukhtari bin Hisham oli jo tehnyt parhaansa hilitäkseen väkeänsä, mekkalaisia, tekemästä mitään järjetömyyksiä profeettaa (SAAS) vastaan, kun tämä oli vielä Mekassa. Hän ei myöskään ollut vahingoittanut profeettaa (SAAS), eikä ole myöskään kerrottu, että hän olisi lausunut tätä vastaan mitään vastenmielisyyksiä. Hän oli myös ollut niiden joukossa, jotka yrittivät mitätöidä boikottiliittouman, joka oli tehty Banu Hashimia ja Banu 'Abdul-Muttalibia vastaan. Kuitenkin tässä Badrin taistelussa hän oli vaatinut taiselevansa, jos hänen maanmiestään ei säästetty. Al-Mujdhir bin Ziyad Al-Balwi, jonka kanssa hän taisteli, vastasi, ettei

toinen sisältynyt profeetan (SAAS) suositukseen. Taistelu jatkui ja päättyi Al-Bukhtarin kuolemaan.

3. Abdur Rahman bin 'Awf ja Omaiya bin Khalaf olivat olleet läheisiä ystäviä esi-islamilaisten aikakauden aikana. Kun Badrin taistelu loppui, Abdur Rahman näki Omaiya bin Khalafin ja tämän pojan vankien joukossa. Hän heitti pois haarniskan, joka hänellä oli saaliina, ja käveli heidän kanssaan. Bilal, profeetan (SAAS) rukouksen kutsuja, näki Omaiya bin Khalafin, jolloin hänen mieleensä palautuivat kaikki ne kidutukset, jotka hän oli kokenut tämän miehen käsissä, ja hän vannoi kostavansa Omaiyalle. Abdur Rahman yritti lieventää jännitystä ja ratkaista kiusallisen tilanteen sovinnollisesti, muttei onnistunut. Muslimit kokoontuivat ja iskivät Omaiya bin Khalafin poikaa miekoilla. Tässä vaiheessa Abdur Rahman pyysi vanhaa ystävänsä juoksemaan henkensä edestä, mutta lukuisat miehet iskivät tätä miekoillansa ja tämä kaatui kuolleen maahan. Abdur Rahman, täysin avuttomana ja alistuneena, sanoi: ”Allah armahtakoon Bilalia, sillä hän riisti minulta sotasaaliin, ja olen tyrmistynyt kahden vankini kuolemasta.”
4. Moraalisella tasolla Badrin taistelu oli väistämätön kamppailu hyvän ja pahan voimien välillä. Tältä osin, Umar bin Al-Khattab (RAA) ei säästänyt yhdenkään monijumalanpalvojan henkeä, ei edes enonsa Al-'As bin Hishamin bin Al-Mugheerahin.
5. Abu Bakr (RAA) huusi pojallensa Abdur Rahmanille, joka oli edelleen monijumalanpalvoja ja taisteli heitä vastaan: ”Missä minun omaisuuteni on, sinä jumalaton poika?” Poika vastasi, että se oli hävinnyt tuulen mukana.
6. Kun taistelu loppui, muslimit ottivat joitakin monijumalanpalvoja vangeiksi. Profeetta (SAAS) tutkiskeli päävartijansa Sa'd bin Mu'adhin kasvoja ja ymmärsi, että tämä vihasi vihollisten pitämistä vankeina. Sa'd yhtyi siihen, mitä profeetta

- (SAAS) sanoi, ja lisäsi, että se oli muslimien ensimmäinen voitto monijumalanpalvojien voimista ja että hän halusi enemmän tappaa heidät kuin säästää heidän henkensä.
7. Badrin päivänä Ukashah bin Mihsan Al-Asdin miekka katkesi, joten profeetta (SAAS) antoi hänelle halon, jota hän heilutti ja joka muuttui välittömästi pitkäksi vahvaksi miekaksi. Ukashah käytti tuota samaa miekkaa useimmissa islamilaisissa valloituksissa, kunnes hän kuoli luopumissotien aikana.
  8. Kun sotatoiminnot olivat päättyneet, Mus'ab bin 'Umair Al-'Abdari näki veljensä, joka oli edelleen monijumalanpalvoja, *ansarin* kiinnittämässä käsisiteissä. Mus'ab suositteli, että auttaja kiristäisi solmua, sillä vangin äiti oli riittävän varakas maksamaan lunnaat pojastaan. Abu 'Aziz, Mus'abin veli, yritti vedota veljeensä perhesiteiden vuoksi, mutta tämä vastasi tiukasti, että auttaja oli oikeutetumpi veljeyteen kuin Mus'ab.
  9. Kun profeetta (SAAS) määräsi, että monijumalanpalvojien ruumiit laskettaisiin tyhjään kaivoon, Abu Hudhaifah bin 'Utbah katseli surullisena kuollutta isäänsä, joka oli taistellut monijumalanpalvojien puolella. Profeetta (SAAS) huomasi tämän ja kysyi häneltä siitä. Hudhaifah sanoi, ettei hän ollut koskaan tuntenut vähäisintäkään epäilystä siitä, etteikö hänen isänsä kohtaisi kohtalonsa ansaitusti, mutta lisäsi toivoneensa, että häntä olisi ohjeistettu islamin tielle, ja tämän vuoksi hän oli surullinen. Profeetta (SAAS) kuiskasi hänen korvaansa lohduttavia sanoja.

Taistelun lopputulos oli edellä mainittu monijumalanpalvojien sekasortoinen häpeällinen pako ja muslimien selkeä voitto. Neljätoista muslimia sai surmansa, joista kuusi oli muuttajia ja kahdeksan auttajia. Monijumalanpalvojat kärsivät raskaita tappioita: seit-

semänkymmentä sai surmansa ja saman verran otettiin vangeiksi. Monet Mekan päälliköistä ja osa Muhammadin (SAAS) katkerimmista vastustajista oli surmattujen joukossa. Heidän päällikkönsä oli Abu Jahl.

Kolmantena päivänä Allahin lähettiläs (SAAS) lähti tarkastelemaan surmattuja monijumalanpalvojia ja sanoi:

”Miten pahansuopa heimo te olittekaan profeetallenne, te petitte minut, mutta muut ovat uskoneet; te hylkäsitte minut, mutta muut ovat tukeneet minua; te karkotitte minut, mutta muut ovat suojelleet minua.”

Hän seisoi kahdenkymmenen neljän Quraishin johtajan ruumiin ääressä, jotka oli heitetty yhteen kaivoista, ja kutsui heitä heidän nimillään ja heidän isiensä nimillä sanoen: ”Eikö olisi ollut paljon parempi teille, jos olisitte totelleet Allahia ja Hänen lähettilästään (SAAS)? Katsokaa, me olemme huomanneet, että meidän Herramme lupaukset todella toteutuvat; havaitsitteko te (myös), että teidän Herranne lupaukset toteutuivat?” Tämän jälkeen Umar bin Al-Khattab (RAA) sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Miksi puhut ruumiiden kanssa, joilla ei ole sielua?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Kautta Hänen, kenen käsissä on Muhammadin (SAAS) sielu! He kuulevat paremmin mitä minä sanon, kuin sinä.”

Mekan reaktio

Monijumalaiset, suuren kurituksen ja raskaan tappion vastaanottaneina, pakenivat paniikin ja häpeän sekasorrossa laaksoihin ja kukkuloille, suunnaten kohti Mekkaa ja liian häpeissään kohdatakseen väkensä.

Ibn Ishaq kertoo, että huonojen viestien ensimmäinen sanansaattaja oli Al-Haisaman bin 'Abdullah Al-Khuza'i. Hän kertoi

mekkalaisille, kuinka heidän merkkihenkilönsä olivat saaneet surmansa. Ihmiset eivät uskoneet häntä ensin ja ajattelivat, että hän oli tullut hulluksi, mutta pian uutinen vahvistettiin, ja uskomaton hämmennys valtasi koko Mekan alueen. Abu Sufyan bin Al-Harith antoi Abu Lahabille täyden selvityksen verilöylystä ja häpeällisestä tappiosta painottaen enkeleiden näyttelemää roolia traagisen lopun aikaansaamisessa. Abu Lahab ei voinut hillitä itseänsä ja purki mielipahaansa pahoinpitelemällä ja pieksämällä Abu Rafin, kääntymisensä salassa pitäen muslimin, enkelien roolin toistamisesta. Umm Al-Fadl, eräs musliminainen, jota Abu Lahabin harkitsematon käyttäytyminen suuresti raivostutti, iski tätä halolla päähän. Seitsemän päivää myöhemmin Abu kuoli pahanlaatuiseen vatsahaavaan, ja hänet jätettiin haudautamatta kolmen päivän ajaksi. Mutta hänen poikansa, peläten häpeällisiä juoruja, kuljettivat hänet monttuun ja kaukana pysytellen heittelivät kiviä ja tomua hänen päällensä.

Tappio aiheutti suurta häpeää ja surua mekkalaisille. Lähes jokaisessa talossa vuodatettiin hiljaisia kyyneleitä kuolleille ja vangeille. Nöyryytys kalvoi heitä ja he janosivat kostoa. Ulvominen, valitus ja itku kiellettiin kuitenkin ankarasti, jotta muslimit eivät pääsisi iloitsemaan heidän kärsimyksistään.

Medina saa tiedon voitosta

Kaksi sanansaattajaa, Abdullah bin Rawahah ja Zaid bin Haritha, lähetettiin Medinaan välittämään voiton ilosanomaa sikäläisille muslimeille.

Medinan monikulttuurisessa ja ideologisessa rakenteessa oli havaittavissa toisistaan poikkeavia reaktioita. Juoruilijat juutalaisten ja tekopyhien joukossa levittivät uutista väittäen, että profeetta (SAAS) oli saanut surmansa, yrittäen saada kuulijansa vakuutuneeksi väärästä olettamuksesta vetoamalla siihen, että Zaid bin

Haritha ratsasti Al-Qaswalla, profeetan (SAAS) naaraskamelilla. Saavuttuaan perille kaksi sanansaattajaa välittivät muslimeille ilahduttavat uutiset voitosta ja antoivat tarkat tiedot tapahtumien kuluista huolestuneiden, mutta nyt iloitsevien, muslimien sydänten rauhoittamiseksi. He ryhtyivät välittömästi julistamaan Allahin (SWT) nimeä ja ylistämään Häntä suureen ääneen. Heidän päällikkönsä lähtivät kaupungista Badriin johtavalle tielle odottamaan ja vastaanottamaan profeettaa (SAAS).

Usamah bin Zaid kertoi, että he saivat uutisen kiistattomasta voitosta pian sen jälkeen, kun Ruqayya (RAA), profeetan (SAAS) tytär ja Uthman bin Affanin (RAA) vaimo, oli laskettu maan poveen. Hän oli ollut parantumattomasti sairas ja profeetta (SAAS) oli pyytänyt Uthmania jäämään Medinaan ja huolehtimaan hänestä.

Ennen taistelupaikalta poistumista muslimisoturien keskuudessa syntyi sotasaalista koskeva kiista, koska sen jakamista koskevia säännöksiä ei oltu vielä asetettu. Erimielisyyksien kasvaessa entisestään, Allahin lähettiläs (SAAS) lykkäsi kaikki sotasaalista koskevat ratkaisut siihen asti, kunnes ilmoitus lähetettäisiin heille.

Ubadah bin As-Samit sanoo: Lähdimme Allahin lähettilään (SAAS) kanssa ja koin Badrin hänen kanssaan. Taistelu alkoi, ja Allah, ylhäinen, voitti vihollisen. Jotkut muslimeista etsivät ja ajoivat takaa vihollista; toiset olivat päättäneet noutaa saaliin vihollisen leiristä ja loput vartioivat Allahin lähettilästä (SAAS) ja olivat varuillaan minkä tahansa äkkinäisen tai yllättävän hyökkäyksen varalta. Kun yö laskeutui ja muslimit tulivat koolle, he, jotka olivat keränneet ryöstösaaliin, sanoivat: ”Me noudimme sen, joten teillä muilla ei ole mitään oikeutta siihen.” He, jotka olivat ajaneet takaa vihollista, sanoivat: ”Teillä ei ole enempää oikeutta siihen kuin meilläkään; me pidimme vihollisen kurissa ja päihitimme sen.” Mitä tulee miehiin, jotka olivat vartioineet profeettaa (SAAS), he myös esittävät samanlaisia väitteitä oikeudestaan saaliiseen.

Juuri samalla hetkellä ilmoitettiin Koraanin jae, joka sanoo:

”He kysyvät sinulta (oi Muhammad) sotasaaliista. Vastaa: ’Sotasaalis kuuluu Allahille ja lähettiläälle.’ Pelätkää siis Allahia ja sovitelkaa kaikki erimielisyydet keskenänne, ja totelkaa Allahia ja Hänen lähettilästään, jos olette uskovia.” [Koraani 8:1]

Suurella hiekkadyynillä paluumatkalla Medinaan, profeetta (SAAS) jakoi saaliin tasan taistelijoiden kesken otettuaan ensin Al-Khumsin (viidesosan). Kun he saapuivat As-Safraan, hän määräsi, että kahden vangin tulisi saada surmansa. Nämä olivat An-Nadr bin Al-Harith ja Uqbah bin Abi Muait, jotka olivat vainonneet muslimeja Mekassa ja kantaneet syvää kaunaa Allahia ja Hänen lähettilästään (SAAS) kohtaan. Lyhyesti sanottuna: he olivat sotarikollisia nykyaikaisen sanankäytön mukaan ja heidän teloituksensa olisi mahtava opetus sortajille. Uqbah unohti ylpeytensä ja huusi: ”Kuka huolehtii minun lapsistani, oi Allahin lähettiläs (SAAS)?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”(helvetin) tuli.” Eikö Uqbah muistanut päivää, jolloin hän oli heittänyt kamelin sisälmykset profeetan (SAAS) päälle tämän ollessa kumartuneena rukoukseen ja jolloin Fatima oli tullut ja pessyt sen hänestä? Uqbah olisi myös kuristanut profeetan (SAAS) viitallaan, ellei Abu Bakr olisi tullut väliin ja vapauttanut profeettaa (SAAS). Ali bin Abi Talib iski molempien rikollisten päät irti.

Medinan esikaupungissa Ar-Rawhassa iloiset medinalaiset ottivat vastaan muslimiarmeijan ja onnittelivat profeettaa (SAAS) kiistattomasta voitosta, jonka Allah oli hänelle suonut. Toimien muiden tosiuskovien puhemiehenä, Usaid bin Hudair ylisti Allahia ja pyysi anteeksi, ettei ollut liittynyt sotajoukkoon, sillä hän oli olettanut profeetan (SAAS) tarkoituksena olleen ainoastaan kamelikaravaanin kaappaaminen, ja jos hänen mieleensä olisi juolahtanut, että kyseessä oli todellinen sota, ei hän olisi koskaan viivytellyt. Profeetta (SAAS) vakuutti Usaidille, että hän uskoi tätä.

Profeetta (SAAS) saapui nyt Medinaan miehenä, jonka saavutuksiin laskettiin uusi ulottuvuus –

sotilasala. Tämän johdosta suuri määrä medinalaisia omaksui islamin, mikä lisäsi huomattavasti todellisen uskonnon voimaa, kestävyyttä ja moraalista asemaa.

Profeetta (SAAS) rohkaisi muslimeja kohtelemaan vankeja hyvin siinä määrin, että vangitsijoilla oli tapana antaa vangeille leipänsä (arvostetumpi osa aterialla) ja pitää itsellään taatelit.

Sotavangit muodostivat ratkaisua odottavan ongelman, sillä he olivat uusi ilmiö islamin historiassa. Profeetta (SAAS) kysyi Abu Bakrilta (RAA) ja Umar bin Al-Khattabilta (RAA), mitä hänen tulisi tehdä vankien suhteen. Abu Bakr ehdotti, että hänen pitäisi pyytää heistä lunnaat, selittäen tätä sanomalla: ”He jahtasivat kaikkia sukulaisiamme, ja tämä raha voisi tuoda meille voimaa epäuskovia vastaan ja, ennen kaikkea, Allah voisi opastaa heidät islamiin.” Umar neuvoi surmaamaan heidät sanoen: ”He ovat Kufrin (epäuskovien) johtajia.” Profeetta (SAAS) piti enemmän Abu Bakrin ehdotuksesta kuin Umarin. Seuraavana päivänä Umar tuli tapaamaan profeettaa (SAAS) ja Abu Bakria ja näki heidän kyynelehtivän. Hän oli äärimmäisen hämmästynyt ja tiedusteli tilannetta, jotta hänkin voisi itkeä, jos suruun oli syytä — muussa tapauksessa hänen kyyneleensä olisivat teennäisiä.

Profeetta (SAAS) kertoi, että oli ilmoitettu Koraanin Koraani jae, joka nuhteli heitä lunnaiden ottamisesta vangeista surmaamisen sijaan:

”Profeetan ei ole sopivaa pitää sotavankeja (ja vapauttaa heidät lunnaita vastaan) ennen kuin hän on suorittanut suuren verilöylyn (vihollistensa keskuudessa) maan päällä. Te tavoittelette tämän maailman etuja (eli lunnaita vankien vapauttamisesta), mutta Allah haluaa (teille) Tuonpuoleisen.” Ja Allah on kaikkivaltias, Kaikkitietävä.

Jos ei olisi ollut Allahin aikaisempaa käskyä, sinua olisi kohdannut hirvittävä koettelemus sen vuoksi, mitä teit.”
[Koraani 8:67-68]

Aiempi jumalallinen käsky kuului seuraavasti:

”Tuonpuoleinen (on aika) joko jalomielisyydelle (eli vapauttaa ilman lunnaita) tai lunnaille.” [Koraani 47:4]

Koska jae antoi luvan ottaa lunnasrahoja, mitään rangaistusta ei määrätty. Heitä nuhdeltiin ainoastaan vankien ottamisesta ennen kuin koko epäuskovien alue oli alistettu. Tätä lukuun ottamatta monijumalanpalvojat, jotka oli tuotu Medinaan, eivät olleet ainoastaan vankeja, vaan pikemminkin sodan arkkirikollisia, jotka nykyinen sotalaki toisi oikeuteen langettaakseen joko kuolemantuomion tai elinkautisen vankeuden.

Lunnasraha vangeista vaihteli 1000-4000 dirhamin välillä vangin varallisuuden mukaisesti. Lunnasrahojen toinen muoto omak-sui kasvatuksellisen ulottuvuuden: suurin osa mekkalaisista, toisin kuin medinalaisista, oli lukutaitoisia, ja siten jokaiselle vangille, jolla ei ollut varaa lunnaisiin, uskottiin kymmenen lasta, joille hänen tuli opettaa luku- ja kirjoitustaitoa. Sen jälkeen, kun lapsista oli tullut riittävän taitavia, opettaja vapautettiin. Toinen vankiryhmä vapautettiin lunnasrahoista sillä perusteella, että heillä oli tiukkaa rahasta. Zainab (RAA), profeetan (SAAS) tytär, maksoi miehensä Abul-’Asin lunnaat kaulaketjulla. Muslimit vapauttivat hänen miehensä ja palauttivat kaulaketjun kunnioituksesta profeettaa (SAAS) kohtaan, mutta sillä ehdolla, että Abul-’As sallisi Zainabin muuttaa Medinaan, minkä hän sitten teki.

Vangittuna oli myös kaunopuheinen puhuja nimeltään Suhail bin Amr. Umar ehdotti, että he kiskoisivat pois hänen etuhampaansa, jotta hänen puhumisensa vaikeutuisi, mutta profeetta (SAAS)

torjui ehdotuksen peläten, että Quraish kostaisi samalla tavalla ja toisaalta, koska hän pelkäsi Allahin (SWT) vihaa ylösnousemuksen päivänä.

Sa'd bin An-Nu'man, Mekassa pidätetty vähempiarvoinen pyhiinvaeltaja, vapautettiin vastineeksi Abu Sufyanin pojasta.

Badrin taistelu KoraaninKoraani kannalta

Al-Anfalin (Sotasaaliiden) suura ilmoitettiin Badrin taistelun yhteydessä 17. ramadan-kuuta vuonna 2 A.H. Se toimitti ainutlaatuisen jumalallisen selonteon tästä taistelusta.

Tässä suurassa Allah, korkein, paljastaa tietoja tärkeimmistä islamilaistumisen prosessiin liittyvistä asioista. Allah (SWT) kiinnittää muslimien huomion heidän luonteessaan yhä viipyviin moraalisiin puutteisiin. Hän haluaa heidän rakentavan yhtenäisen, puhdistetun yhteiskunnan. Hän puhuu näkymättömästä avusta, jonka Hän lähetti tottelevaisille palvelijoillensa, jotta he voisivat saavuttaa tavoitteensa. Hän haluaa muslimien vapautuvan kaikista koppavuuden tai ylimielisyyden piirteistä, jotka saattaisivat salakavalasti levittäytyä. Hän haluaa heidän kääntyvän Hänen puoleensa avun saamiseksi, tottelevan Häntä ja Hänen lähettilästään (SAAS).

Tämän jälkeen Hän hahmotteli ne jalot tavoitteet, joiden vuoksi lähettiläs (SAAS) ryhtyi kyseiseen veriseen taisteluun, ja suuntasi ne ansioihin ja ominaisuuksiin, jotka aikaansivat sen suuren voiton. Monijumalanpalvojat, tekopyhät, juutalaiset ja sotavangit mainittiin myös ja heitä kehoitettiin antautumaan totuudelle ja noudattamaan ainoastaan totuutta. Kysymys sotasaaliista ratkaistiin ja sitä koskevat oleelliset periaatteet ja perusasiat määriteltiin selvästi.

Lait ja säännöt, jotka liittyvät sotaan ja rauhaan, laillistettiin ja säädettiin lain muotoon, nimenomaan tässä islamilaisen toiminnan edistyneessä vaiheessa. Allah (SWT) halusi muslimien seuraavan

sotaetiikkaa, joka poikkesi esi-islamilaistista käytännöistä. Muslimit velvoitetaan olemaan muita parempia, mitä tulee etiikkaan, arvoihin ja jaloihin ihanteisiin. Hän haluaa iskostaa maailman mieliin, että islam ei ole pelkkä teoreettinen elämänmuoto; pikemminkin se on joukko mielenkehittämistä koskevia käytännöllisiä periaatteita. Tässä yhteydessä Hän perusti valtioiden sisäiset ja väliset suhteet.

Ramadanin paaston noudattaminen säädettiin pakolliseksi vuonna 2, A.H., liitettynä muslimeille säädettyyn velvollisuuteen maksaa *zakatia* (almuveroa, köyhäinavustusta) lievittääkseen puutteenalaisten muuttajien taakkaa.

Erinomainen ja huomiota herättävä yhteensattuma oli shawwal eidin (paaston päättävän juhlan) luominen välittömästi Badrin kiistattoman voiton jälkeen. Se oli itse asiassa vaikuttavin näky, jota on koskaan todistettu muslimien astuessa taloistansa rukoillen, huutaen Allahin nimeä ja ylistäen Häntä suureen ääneen tunnustukseksi Hänen suosiostaan ja armostaan ja, viimeisenä muttei vähempiarvoisena, siitä tuesta, jonka Hän antoi heille ja jonka kautta totuuden voimat nujersivat pahuuden.

”Ja muistakaa kun olitte harvalukuisia ja halveksittuja maan päällä ja pelkäsitte, että ihmiset ryöstäisivät teidät, mutta Hän antoi teille suojan ja voimisti teitä avullaan sekä varusti teidät hyvillä antimillaan, jotta olisitte kiitollisia.” [Koraani 8:26]

LUKU 26

SOTATOIMET BADRIN JA UHUDIN VÄLILLÄ

Badrin taistelu oli ensimmäinen aseellinen kohtaaminen muslimien ja Quraishin välillä. Se oli itse asiassa se käännteentekevä taistelu, joka toi muslimeille historiallisen voiton ja oli sekä kaikkien arabien tunnustama että voimakas isku monijumalanpalvojen uskonnollisille ja taloudellisille eduille. Myös juutalaiset pitivät jokaista islamilaista voittoa tuntuvana iskuna heidän uskonnollis-taloudelliselle yhteisölleen. Nämä molemmat osapuolet kiehuivat raivosta ja vihasta siitä lähtien, kun muslimit olivat saavuttaneet tuon suuren voiton:

”Totisesti, löydätte uskovien (muslimien) pahimmat viholliset juutalaisten ja mushrikunien (monijumalaisten, pakanoiden, epäjumalienpalvojen ja epäuskovien, jne.) joukosta.” [Qur’an 5:82]

Mutta molempia katkeria osapuolia tuohtuneempia olivat ne tekopyhät, jotka teeskentelivät seuraavansa islaminuskoa vain pelastaakseen kasvonsa; heidän etunenässään oli Abdullah bin Ubai ja hänen seurueensa. Medinan läheisyyteen pystytetyissä teltoissa elivät aavikkobeduiinit, joiden elinkeino oli riippuvainen rosvoilusta ja ryöstelystä, olivat täysin piittaamattomia uskon ja epäuskon vastakkainasettelulle. Heidän huolensa oli peräisin pelosta, että he menettäisivät kieroutuneet toimeentulokeinonsa, mikäli uusi ja

voimakas muslimivaltio nousisi ja asettaisi lopun tällaisille väärinkäytöksille. Näin ollen he kantoivat kaunaa islamia ja muslimeja kohtaan sekä vastustivat ennen kaikkea Muhammadia (SAAS).

Uskon koko olemassaolo oli näin ollen vaakalaudalla neljän raivostuneen ryhmän väijyessä uutta uskontoa, ja kukin omalla tyylillään: islamin teeskentely kytkeytyneenä salajuoniin ja provokatiivisiin tekoihin Medinan alueella, täysin peittelemätön, tuohuneisuuden ja vihan täyttämä palava raivo juutalaisten taholta ja Mekan avoin ja sitkeä kostonjulistus yhdessä avoimien aikeiden kanssa panna liikkeelle kaikki mahdolliset voimavarat islamin äänen hiljentämiseen lopullisesti. Tämä muutettiin myöhemmin sotilaalliseksi toiminnaksi, hyökkäykseksi Uhudiin, joka jätti erittäin negatiivisen jäljen muslimien hyvään nimeen ja arvostukseen, jonka ansaitsemiseksi ja säilyttämiseksi muslimit työskentelivät vaivalloisesti.

Muslimien tuli olla jatkuvasti varuillaan vihamielisen liikehdinnän vuoksi, ja heidän oli välttämätöntä käydä ennalta ehkäiseviin iskuihin kaikkiin suuntiin voidakseen nauttia kohtuullisesta turvallisuudesta tässä epävakausta herättävässä levottomuuden suuressa meressä. Seuraavaksi luettelo sotatoimista, joita tehtiin Badrin taistelun jälkeen:

Hyökkäys Al-Kudriin

Medinan tiedustelujoukko raportoi, että Ghatafanin Banu Saleem kutsui koolle armeijaa hyökätäksään muslimien kimppuun. Profeetta (SAAS) teki aloitteen ja käynnisti yllätyshyökkäyksen joukkoja vastaan heidän omalla alueellaan, juomapaikalla nimeltään Al-Kudr. Banu Saleem, uutisen saatuaan, oli paennut ennen kuin profeetta (SAAS) saapui. Profeetta (SAAS) jäi sinne kolmen päivän ajaksi, otti viisisataa kamelia saaliiksi ja jakoi ne taistelijoijoi-

densa kesken sen jälkeen, kun oli pannut syrjään tavallisen viidesosan; jokainen sai kaksi kamelia.

Tämä hyökkäys tapahtui shawwal-kuussa vuonna 2 A.H., seitsemän päivää Badrin tapahtuman jälkeen.

Murhayritys profeettaa (SAAS) vastaan

Badrissa kärsityn tappion vaikutus oli niin huomattava, että hirvittävät tappiot saivat mekkalaiset kiehumaan raivosta ja kiukusta. Tämän tilanteen ratkaisuksi kaksi monijumalanpalvojaa tarjoutui sammuttamaan heidän janonsa ja vaientamaan heidän nöyryytyksensä lähteen eli profeetan (SAAS).

Katala monijumalanpalvoja Umair bin Wahab Al-Jumahi ja peivihollinen Safwan bin Omaiyah istuivat yhdessä ja valittavat hiltjaa menetyksiään, muistellen kuolleita ja vangittuja sukulaisiansa. Umair toi ilmi kiihkeän halunsa ottaa profeetta (SAAS) hengiltä ja vapauttaa siepattu poikansa Medinasta, ellei hän olisi sidottuna velkoihinsa eikä hänellä olisi suurta perhettä elätettävänä. Safwanilla oli myös hyvät syynsä nähdä profeetta (SAAS) kuolleen, joten hän tarjoutui maksamaan Umairin velat ja tukemaan hänen perhettään, jos hän etenisi suunnitelman mukaisesti.

Umair suostui ja pyysi Safwania vaikenemaan suunnitelmasta. Hän lähti Medinaan mukanaan miekka, johon hän hieroi jonkinlaista tappavaa myrkkyä. Umar bin Al-Khattab (RAA) huomasi hänet moskeijan ovella ja ymmärsi, että hän oli tullut pahojen aikeiden kanssa. Umar meni välittömästi moskeijaan kertomaan tämän profeetalle (SAAS). Umair päästettiin sisään miekka kantohihnassa ja tervehdykseksi hän sanoi: ”Hyvää huomenta,” johon profeetta (SAAS) vastasi, että Allah oli ollut laupias ja opettanut heille paratiisin asukkaiden tervehdyksen: ”Rauha olkoon kanssasi!” profeetan (SAAS) kysyessä hänen käyntinsä tarkoitusta Umair vastasi, että hän oli tullut tarkistamaan, että hänen siepattua poikaansa

kohdeltiin hyvin. Mitä tulee miekkaan, josta profeetta (SAAS) kysyi häneltä, hän kirosi sitä ja sanoi, ettei se ollut voittanut heille mitään. Profeetan (SAAS) kehoitettua häntä kertomaan todellisen tarkoituksensa hän pysyi itsepäisenä eikä paljastanut salaista kokousta Safwanin kanssa. Profeetta (SAAS) tuli kärsimättömäksi ja paljasti itse Umairin salaisen tehtävän. Umair yllättyi täysin ja joutui uskomattoman hämmennyksen valtaan ja tunnusti välittömästi Muhammadin (SAAS) lähettäläisyyden. Tämän jälkeen hän ylisti Allahia siitä, että hänet oli opastettu 'oikealle polulle'. Profeetta (SAAS) ilahtui ja kutsui seuralaisensa opettamaan Umairille islamin periaatteet, lausumaan hänelle Jaloa Koraania ja vapauttamaan hänen poikansa vankeudesta.

Sillä välin Safwan eli edelleen väärissä kuvitelmissa lähestyvää kunnian pelastamisesta, haudaten Badrin muiston unohduksiin. Hän odotti kärsimättömästi Umairin uutisia, mutta hänen suureksi yllätykseksensä hänelle kerrottiin, että mies oli omaksunut islamin ja tullut hartaaksi uskovaksi. Umair palasi myöhemmin Mekkaan, jossa hän alkoi kutsua ihmisiä islamiin, onnistuen itse asiassa kääntämään huomattavan määrän mekkalaisia. [Ibn Hisham 1/661-663]

Hyökkäys Banu Qainuqaan

Olemme jo puhuneet sopimuksesta, jonka profeetta (SAAS) allekirjoitti juutalaisten kanssa. Hän oli hyvin varovainen ja noudatti sitä kirjaimellisesti, eivätkä muslimit tehneet vähäisintäkään rikkomusta yhdenkään sopimusehdon osalta. Mutta juutalaiset, johtuen taipumuksestaan petokseen, pettämiseen ja sopimusten rikkomiseen, eivät voineet päästä eroon tästä perinteestä ja aloittivat vehkeilyn ja häiriköinnin päämääränään aiheuttaa hajaannusta kasvavissa vakaisissa muslimipiireissä. Heidän käyttäytymismallinsa on seuraava: Shas bin Qais, vanhahko juutalainen, kammoksutta-

va epäuskova ja muslimeja äärimmäisyyksiin kadehtiva mies, kulki Muhammadin (SAAS) seuraajien Awsin ja Khazrajin ryhmän ohi. Hän havaitsi sovinnon, hyvien suhteiden ja ystävyys hengen, joka ympäröi koko ryhmää; epätavallinen näky ja ehdottomasti ristiriidassa sen vihamielisyyden ja vihan kanssa, joka oli kuvaavaa heidän esi-islamilaistelle käyttäytymiselleen. Tämän vuoksi hän lähetti erään nuorukaisistaan istumaan heidän joukkoonsa ja muistuttamaan Bu'athin sodasta heimojen välillä ja esittämään joitakin säkeitä, joita heimoilla oli tapana keksiä ivaamaan toisiaan; tämän kaiken tarkoituksena oli kylvää epäsovun ja erimielisyyden siemenet ja heikentää uutta islamilaista suuntautumista heimojen välisissä suhteissa. Nuori mies itse asiassa onnistui tehtävässään, ja ei aikaakaan, kun nuo kaksi osapuolta muistivat vanhat ajat, jolloin esi-islamilaisten heimofanaattisuus astui esiin saaden aikaan sota-tilan.

Profeetalle (SAAS) ilmoitettiin asiasta ja hän lähti välittömästi joidenkin muuttajien edellä tarkistamaan tilannetta. Hän alkoi nuhdella heitä, mutta suuren opettajan tapaan ja ymmärtäväisen oppaan suvaitsevaisessa hengessä: "Oi muslimit! Edistättekö te vielä esi-islamilaista perusteluita sen jälkeen, kun minut on lähetetty teille (lähettiläänä)? Muistakaa, että te ette ole oikeutettuja kääntymään taaksepäin sen jälkeen, kun Allah on opastanut teidät oikealle polulle, vapauttanut teidät epäuskosta ja luonut yhteisymmärryksen välillenne." Muslimit ymmärsivät tuossa tuokiassa, että se oli saatanallinen oikku ja juoni, jota vihollinen hautoi. He syleilivät toisinaan välittömästi ja palasivat kotiin tyytyväisinä ja täysin tottelevaisina Allahinlähettilästä (SAAS) kohtaan.

Tällaista juutalaiset harrastivat: hankaluuksien aiheuttamista, epäsovun kylvämisestä, valheiden sepittämisestä sekä uskon teeskentelemistä päivän valossa ja väärän uskon harjoittamista yön hämäryydessä. Jokapäiväisessä elämässä he ajoivat muslimit ahtaalle taloudellisissa asioissa. Jos he sattuiivat olemaan velkaa muslimille,

he välttelivät velvollisuuksiaan sillä perusteella, että tämä oli kääntynyt uuteen uskontoon ja väittivät, ettei sopimus pohja ollut enää pätevä. Jos tilanne oli päinvastoin, he ehdistelivat muslimumia päivin ja öin taukoamatta velan takaisinmaksamiseksi — tämä kaikki epätoivoisena yrityksenä hajottaa uuden uskonnon mahtava rakennelma, joka valtasi nopeasti alaa ja kohosi ylös taivasta kohti.

Qainuqan juutalaiset rikkovat sopimuksen

Todettuaan, että Allah (SWT) oli uskovien puolella annettuaan heille selvän voiton, ja havaittuaan muslimien kunnioitusta herättävän läsnäolon Medinassa, juutalaiset eivät voineet enää hillitä itseään tai kätkeä suuttumustaan. He käynnistivät sarjan provokatiivisia ja vahingollisia julkisia tekoja. Pahin heidän joukossaan oli Banu Qainuqan heimo, joka asui Medinan sisällä kortteleissa, jotka oli nimetty heidän mukaansa. Mitä tulee työpaikkoihin, heillä oli hallussaan kultasepänpajat, sepät ja kotitaloustavaroiden valmistus, ja tästä johtuen heillä oli kodeissaan saatavilla suuri määrä aseita. Heillä oli seitsemänsataa soturia, ja he olivat rohkeimpia Arabian juutalaisten siirtokuntien joukossa sekä nyt ensimmäisiä, jotka rikkoivat yhteistyö- ja hyökkäämättömyyssopimuksen, jonka he olivat allekirjoittaneet profetaan (SAAS) kanssa. Heidän käytöksensä muuttui täysin epäkohteliaaksi ja sietämättömäksi. He ryhtyivät aiheuttamaan ongelmia, pilkaten muslimeja ja loukaten heitä, jotka kävivät usein heidän basaareissaan, jopa pelotellen heidän naisiaan. Nämä tilanteet kärjistikö yleistilannetta, joten profetta (SAAS) keräsi heidät kokoukseen, nuhteli heitä ja pyysi, että he olisivat käytännöllisiä, järkeviä ja opastettuja, sekä varoitti enemmistä rikkomuksista. He pysyivät kuitenkin itsepäisinä eivätkä kiinnittäneet huomiota hänen varoituksiinsa ja sanoivat: ”Älkää pettäkö itseänne sillä, että voititte joitakin quraishilaisia, jotka olivat kokemattomia

sodankäynnissä. Jos ryhtyisitte taisteluun meidän kanssamme, ta-juuaisitte, että me olemme sodan todellisia asiantuntijoita.”

Tähän liittyen paljastuivat Allahin Sanat:

**”Sano (oi Muhammad) niille, jotka eivät usko: ’Teidät ku-
kistetaan ja kerätään yhteen lähetettäväksi helvettiin, ja
se on todellakin pahin mahdollinen asuinsija.’ Teille on
jo annettu merkki (oi juutalaiset) kahden armeijan koh-
datessa (Badrin taistelussa): yksi taisteli Allahin asian
puolesta ja mitä tulee toiseen (he), olivat epäuskovia. He
(uskovat) näkivät heidät (epäuskovat) omin silmin kak-
sinkertaisena omaan vahvuuteensa verrattuna (vaikka he
olivat kolminkertaiset). Ja Allah tukee Hänen voitollaan,
ketä Hän haluaa. Totisesti, tässä on opetus niille, jotka
ymmärtävät.” [Koraani 3:12-13]**

Banu Qainuqan vastaus oli, kuten nähtiin, sodanjulistus. Profeetta (SAAS) tukahdutti suuttumuksensa ja neuvoi muslimeja olemaan kärsivällisiä ja pidättyväisiä ja odottamaan, mitä aika toisi tullessaan.

Juutalaiset menivät liian pitkälle rikkomuksissaan, röyhkeässä käyttäytymisessään ja hillittömissä teoissaan. Eräänä päivänä juutalainen kultaseppä yllytti musliminaista, jonka sukupuolielimet tulivat näkyviin miehen sidottua hänen vaatteensa helman selkäpuoleen kiinni. Eräs muslimimies sattui olemaan paikalla ja surmasi kultasepän; juutalaiset kostivat tappamalla tuon muslimin. Miehen perhe kutsui muslimit apuun ja sota syttyi.

Lauantaina 15. Shawwal-kuuta 2 A.H. Profeetta (SAAS) lähti marssiin sotilaidensa seuraamana, Hamza bin Abdul-Muttalibin kantaessa muslimien lippua, ja piiritti juutalaisia linnakkeita 15 päivän ajan. Allah (SWT) valoi pelkoa juutalaisten sydämiin, eivätkä he voineet muuta kuin taipua lähettilään (SAAS) tuomioon hei-

dän elämästään, omaisuudestaan, naisistaan ja lapsistaan; heidän kätensä olivat sidotut heidän selkiensä taakse.

Tässä vaiheessa Abdullah bin Ubai bin Salul aloitti tekopyhän roolinsa ja rukoili heidän puolestaan, vedoten vanhaan liittoon juutalaisten ja hänen Khazraj-heimonsa välillä. Muhammad (SAAS) kohteli miestä muslimina — tämä oli teeskennellyt kääntymystään islamiin vasta yhden kuukauden ajan tuohon mennessä — ja näin ollen hän suostui tämän pyyntöön, sillä islam ottaa ihmiset todesta. Banu Qainuqa luovutti kaikki esineet, omaisuuden ja sotavaruksensa profeetalle (SAAS), joka pani syrjään yhden viidesosan ja jakoi loput miehillensä. Tämän jälkeen Banu Qainuqan juutalaiset karkotettiin ulos koko Arabiasta Azruaan Syyriaan, minne he jäivät joksikin aikaa ja pian katosivat kokonaan pois.

As-Sawiq-hyökkäys

Profeettaa (SAAS) vastaan suunnattiin vihamielisiä toimintoja kahdelta taholta itsenäisesti; yhtäältä Safwan bin Omaiyah, tekopyhät ja juutalaiset punoivat edelleen juoniaan ja vehkeilyjään, ja toisaalta Abu Sufyan valmisti rinnakkaisia sotilaallisia toimia pyrkimyksenään pelastaa väkensä maine ja vakuuttaa muille arabeille, että Quraish oli edelleen varteen otettava sotavoima. Badrin jälkimainingeissa Abu Sufyan paloi kostonhalusta ja teki juhlallisen lupauksen, ettei peseytyisi ennen kuin olisi kostanut Muhammadille (SAAS) ja tämän kannattajille. Hän lähti kahdensadan miehen etunenässä Medinaa kohti, muttei ollut riittävän rohkea hyökätäkseen kaupungin kimppuun keskellä kirkasta päivää. Hän turvautui sen sijaan yön pimeydessä suoritettaviin tekoihin. Hän soluttautui profeetan (SAAS) kaupunkiin ja meni tapaamaan vanhaa liittolaistaan Huyai bin Akhtabia, joka oli kuitenkin liian peloissaan päästääkseen hänet sisään, joten hän lähti Salam bin Mashkamin luo, joka oli juutalaisen Bani Nadeer -heimon päällikkö. Juutalainen kestit-

si häntä ja antoi hänelle täydellisen selvityksen paikallisesta tilanteesta. Myöhään yöllä hän lähetti ryhmän miehiään rosvoamaan Al-Uraidia, Medinan esikaupunkia. Miehet kaatoivat ja polttivat palmuja, tappoivat kaksi muslimia ja pötkivät sitten ripeästi pakoan.

Kuultuaan uutiset profeetta (SAAS) keräsi miehensä ja lähti heidän peräänsä, muttei saanut heitä kiinni. Muslimit toivat takaisin elintarvikkeet (*sawiqin*, eräänlaisen ohrapuuron), jotka monijumalaiset olivat heittäneet sivuun keventääkseen kuormaansa ja jouduttaakseen pakoan; näin ollen tätä sotaretkeä kutsuttiin As-Sawiq-hyökkäykseksi. Se tapahtui dhul Hijjah -kuussa 2 A.H., kaksi kuukautta Badrin tapahtuman jälkeen.

Hyökkäys Dhi Amriin

Profeetan (SAAS) tiedustelijat raportoivat, että Banu Tha'labah ja Banu Muharib kokosivat joukkojaan tarkoituksenaan hyökätä Medinan laitamille. Profeetta (SAAS) neljänsadanviidenkymmenen ratsu- ja jalkamiehen etunenässä lähti tarkistamaan tätä uutta tilannetta. Uthman bin Affania pyydettiin pitämään huolta muslimien asioista Mediinassa. Matkalla he vangitsivat miehen, joka tunnusti islamin ja toimi armeijan oppaana. Kun viholliset kuulivat muslimien lähestymisestä, he hajaantuivat kiireisesti vuorille ja katosivat. Muslimit leiriytyivät juomapaikkaan nimeltään ”Dhi Amr” koko safar-kuun ajaksi 3 A.H. Profeetta (SAAS) pyrki näyttämään alueella asuville aavikkobeduiineille, että muslimit olivat täten riittävän vahvoja valamaan pelkoa ja kunnioitusta vihollisten sydämiin.

Ka'b bin Al-Ashraf tapetaan

Ka'b bin Al-Ashraf oli islamille ja muslimeille kaikkein katkerin juutalainen, innokkain aiheuttamaan vahinkoa Allahin lähettiläälle (SAAS) ja hänen vastaisensa sodan ahkerin puolestapuhuja. Hän kuului Tai-heimoon, mutta äitinsä puolelta Banu Nadeer-heimoon. Hän oli varakas mies, joka tunnettiin komeudestaan, ja runoilija, joka asui ylellisessä linnassa Medinasta kaakkoon Banu Nadeerin asuinalueen takaosissa.

Kun hän kuuli Badrin uutiset, hän raivostui hirmuisesti ja vanhoi valitsevansa ennemmin kuoleman kuin elämän, mikäli uutinen olisi totta. Kun tämä vahvistettiin, hän kirjoitti runon ivaten Muhammadia (SAAS), ylistäen Quraishia ja yllyttäen heitä profeettaa (SAAS) vastaan. Tämän jälkeen hän ratsasti Mekkaan, pyrkimykseenään sytyttää sodan ja vihan liekki Medinan muslimeja vastaan. Kun Abu Sufyan kysyi häneltä, kumpaan uskontoon hän oli enemmän kallellaan, mekkalaisten vai Muhammadin (SAAS) ja tämän seuralaisten, hän vastasi, että pakanoita opastettiin paremmin. Liitetyt tähän tilanteeseen Allah paljasti sanansa:

”Etkö ole nähnyt niitä, joille annettiin osa pyhistä kirjoituksista? He uskovat Jibtiin ja Taghutiin, ja sanovat epäuskoville, että heitä opastetaan paremmalle tielle kuin mitä on uskovien (muslimien) tie.” [4:51]

Ka'b palasi tämän jälkeen Medinaan pannakseen alulle uuden herjaavan propagandakampanjan, joka sai muotonsa säädyttöminä lauluina ja eroottisina sonetteina tarkoituksenaan häpäistä musliminaisia.

Tässä vaiheessa tilanne muuttui kestävämmäksi eikä sitä voitu enää sietää. Profeetta (SAAS) keräsi miehensä ja sanoi: ”Kuka surmaa Ka'b bin Al-Ashrafin? Hän on parjannut Allahia ja Hänen

lähettilästään (SAAS).” Välittömästi tämän jälkeen Muhammad bin Maslamah, Abbad bin Bishr, Al-Harith bin Aws, Abu Abs bin Hibr ja Ka’bin kasvattiveli Salkan bin Salama tarjoutuivat suorittamaan tehtävän.

Muhammad bin Maslamah sanoi: “Oi Allahin Lähettiläs (SAAS), toivotko, että surmaisin hänet?” Muhammad (SAAS) vastasi: ”Kyllä.” Hän sanoi: ”Salli minun puhua (hänelle tavalla, jota minä pidän sopivana).” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Puhu (kuten haluat).” Niinpä Muhammad bin Maslamah meni Ka’bin luokse ja puhui tämän kanssa sanoen: ”Tämä mies (eli profeetta (SAAS)) on päättänyt kerätä varoja (meiltä) hyväntekeväisyyteen, ja tämä on saattanut meidät suuriin vaikeuksiin.” Kuullessaan tämän Ka’b sanoi: ”Kautta Allahin, hän aiheuttaa teille enemmän vaikeuksia.” Muhammad bin Maslamah vastasi: ”Epäilemättä, meistä on nyt tullut hänen seuraajiansa emmekä halua luopua hänestä, ennen kuin näemme, mihin suuntaan hänen asiansa kääntyvät. Haluaisin sinulta lainan.” Hän kysyi: ”Mitä annat pantiksi?” Muhammad vastasi: ”Mitä haluat?” Moraaliton ja sydämetön juutalainen vaati naisia ja lapsia turvatakeina velkaa vastaan. Muhammad sanoi: ”Pitäisikö meidän pantata naisemme, kun sinä olet kaikista komein arabeista; ja jonkun meistä poikaa voidaan herjata sanoen, että hänestä luvattiin kaksi *wasqia* (painon mittaüksikkö) taateleita, voimme kuitenkin pantata sinulle (meidän) aseemme.” Ka’b suostui. Salkan bin Salama ja Abu Na’ilah, eräällä toisella kertaa, menivät tapaamaan Ka’bia samoin tarkoituksin ja enemmän tai vähemmän samoin aihein paitisi, että Abu Na’ilah toi hänelle muutamia seuralaisia. Suunnitelma onnistui ja mahdollisesti sekä miesten että aseiden läsnäolon. Yöllä 14. rabi’ Al-Awwal -kuuta vuonna 3 A.H. miehet sanoivat hyvästit profeetalle (SAAS) ja lähtivät Allahin nimissä toteuttamaan huolellisesti laadittua suunnitelmaa. Profeetta (SAAS) jäi rukoilemaan heidän puolestaan ja anomaan Allahilta heille menestystä. Miehet saapuivat yöllä Ka’bin luokse. Hän tuli alas, vaikka hänen vaimon-

sa varoitti tapaamasta miehiä, väittäen: ”Minä kuulen äänen, joka kuulostaa murhan ääneltä.” Hän sanoi: ”He ovat vain Muhammad bin Maslamah ja kasvattiveljeni Abu Na’ilah. Kun herrasmiestä kutsutaan yöllä ja vaikka hänet lävistettäisiin keihäällä, hänen pitää vastata kutsuun.” Abu Na’ilah sanoi seuralaisillensa: ”Kun hän tulee alas, ojennan käteni hänen päätänsä kohti haistaakseni ja kun pitelen häntä kiinni, teidän tulee tehdä työnne.” Niinpä kun Ka’b tuli alas, he puhuivat yhdessä noin tunnin ajan. Tämän jälkeen he kutsuivat hänet ulos viettämään mukavaa aikaa kuutamossa. Ulos astuessa Abu Na’ilah huomautti: ”Minä haistan sinusta kantautuvan hyvin miellyttävän parfyymin.” Ka’b sanoi: ”Kyllä, minulla on rakastajatar, joka on hurmaavimman tuoksuinen Arabian naisista.” Abu Na’ilah sanoi jälleen: ”Salli minun haistaa (tuoksua päässäsi).” Hän sanoi: ”Voit kyllä haistaa.” Niinpä hän otti Ka’bia päästä kiinni ja haistoi. Sitten hän sanoi: ”Salli minun tehdä niin (vielä kerran).” Sitten hän piteli Ka’bin päätä kiinni ja sanoi seuralaisillensa: ”Tehkää työnne.” Ja he tappoivat Ka’bin. Miesryhmä palasi täytettyään tehtävänsä. Al-Harith bin Aws oli vahingossa haavoittunut miesten miekoista ja vuoti pahoin verta. Kun he saapuivat Baqee Al-Gharqadiin, he huusivat: ”Allah on Suurin.” Profeetta (SAAS) kuuli heidät ja ymmärsi, että he olivat tappaneet Allahin vihollisen. Kun he näkivät hänet, hän sanoi: ”Kasvonne ovat iloiset.” He vastasivat: ”Ja sinun, oi Allahin lähettiläs (SAAS).” He luovuttivat hänelle tyrannin pään. Hän ylisti Allahia heidän onnistumisestaan. Hän siveli sitten sylkeänsä Al-Harithin haavaan, jonka jälkeen se parani välittömästi.

Kun juutalaiset saivat kuulla tyranninsa Ka’b bin Al-Ashrafin kuolemasta, he säikähtivät, ja jopa heidän kivenkaltaiset sydämensä joutuivat sanoinkuvaamattoman paniikin kouriin. He ymmärsivät, että Allahin lähettiläs (SAAS) ei epäröisi vastedes käyttäen voimaa, mikäli hyvät sanat ja kehotukset epäonnistuivat. He pysyivät hiljaa ja alistuneina ja teeskentelivät uskollisuutta sopimuksille.

Nyt profeetta (SAAS) oli vapaa kokoamaan ajatuksiaan ja keskittymään ongelmien ratkaisuun sekä kohtaamaan vaarat, joita Mekasta jälleen puhaltavat vihan tuulet saattaisivat kuljettaa.

Hyökkäys Buhraniin

Rabi' Al-Thani -kuussa vuonna 3 A.H. profeetta (SAAS) johdi sotaretkeä kolmensadan soturin kanssa Buhraniin Al-Furun alueelle. Hän jäi sinne jumada Al-Ula -kuuhun asti 3 A.H., mutta mitään taistelua ei käyty tämän hyökkäyspartioinnin aikana.

Zaid bin Haritha johtaa sotaretkeä Quraishin kauppareiteille

Tämä oli onnistunein sotaretki ennen Uhudin taistelua. Se tehtiin jumada Al-Thani -kuussa vuonna 3 A.H.

Kesä lähestyi, ja oli korkea aika Mekan kauppakaravaanien lähteä kohti Syyriaan. Quraishin ihmiset, jotka olivat riippuvaisia pääasiallisesti Syyriaan kesällä ja Abessiniaan (Etiopiaan) talvella suuntautuvien karavaanien vaihdannaistaloudesta, olivat nyt neuvottomia sen suhteen, mitä reittiä heidän tulisi seurata välttääkseen ne raskaat sotilaalliset iskut, joilla muslimit onnistuneesti aiheuttivat vahinkoa monijumalanpalvojille.

He kokoontuivat keskustelemaan mahdollisuuksistaan kiertää taloussaarto ja päättivät käyttää Najdin poikki kulkevaa kauppareittiä Irakiin. Furat bin Haiyan nimitettiin oppaaksi karavaania varten. Safwan bin Omaiya johti karavaania uutta reittiä pitkiin. Uutinen kokouksesta vuoti viinin vaikutuksessa olleen Na'im bin Mas'ud Al-Ashjan kautta, ja Sulit bin An-Nu'man välitti sen nopeasti Medinaan. Profeetta (SAAS) kokosi välittömästi Zaid bin Haritha Al-Kalbin johdolla sata ratsumiestä ja lähetti heidät pysäyttämään ja kaappaamaan karavaanin. He tavoittivat kamelit paikassa nimeltä Al-Qardah. He yllättivät monijumalanpalvojat

täydellisesti ja pidättivät heidän oppaansa ja kaksi muuta miestä. Safwan ja hänen vartijansa pakenivat tekemättä vähäisintäkään vastarintaa. Karavaani kuljetti hopeaa ja kauppatavaroita, joiden arvo nousi sataantuhanteen dirhamiin. Ryöstösaalis jaettiin muslimisoturien kesken sen jälkeen, kun viidesosa oli pantu syrjään profeetalle (SAAS). Furat bin Haiyan omaksui islamin omasta vapaasta tahdostaan.

Tämän tapahtuman seurauksena muslimit pilasivat Quraishin suunnitelmat löytää uusi kauppareitti. Mekalle asetettua taloudellista piiritystä siten tiukennettiin, ja tällä oli suuri vaikutus Mekan vaihdannaistalouteen. Mekkalaiset olivat äärimmäisen levottomia ja huolestuneita elämännäkymistään, jotka olivat nyt vaakalaudalla ilman vähäisintäkään toivoa liike-elämän tai entisen arvovallan ja yhteiskuntapoliittisen tason takaisin saamisesta paitsi kahden, jyrkästi vastakkaisin keinon kautta: luopua kaikista koppavuuden tunnusmerkeistä ja ylimielisistä asenteista, sopeutuen uuteen valitsevaan tilanteeseen ja ollen valmis rauhaan muslimien kanssa tai käynnistää ratkaiseva suursota ja nujertaa Medinan asevoimat. Oli ilmeistä tapahtumien kulkua seurattaessa, että Quraish oli valinnut jälkimmäisen vaihtoehdon. Mekassa kuultiin kaikkialla äänekkäitä huutoja, joka vaativat välitöntä kosta ja nopeita vastatoimia. Nämä toimet kaikilla tasoilla olivat suoria esivalmisteluita Uhudin taisteluun.

LUKU 27

UHUDIN TAISTELU

Tappio Badrissa oli häpeä, jota quraishilaisten ylpeys ei voinut jättää kostamatta. Täten kosto oli iskusana kaikkialla Mekassa. Mekkalaiset kielsivät jopa suremasta surmattuja sukulaisia tai maksamasta lunnaita taistelussa vangituista, jotteivät muslimit saisi tietää heidän kokemansa surun syvyyttä ja vallitsevaa murheen mielialaa.

Badrin tapahtuman vanavedessä quraishilaiset olivat yksimielisiä ja ryhtyivät valmistelemaan uutta suursotaa muslimeja vastaan korjatakseen vahingoittuneen arvovaltansa ja haavoittuneen ylpeytensä. Innokkaimmat monijumalanpalvojat, jotka halusivat käydä uuteen taistoon, olivat Ikrimah bin Abi Jahl, Safwan bin Omaiya, Abu Sufyan bin Harb ja Abdullah bin Abi Rabi'a. He olivat päättäneet nujertaa islamin kansainyhteisön lopullisesti. Sanansaattajat lähetettiin kutsumaan kaikkia heimoja yhdistämään voimansa nousevaa uskontoa vastaan. Tämän seurauksena he onnistuivat värväämään kaksi tunnettua heimoa, Kinana ja Tihama, ja lisäksi joitakin aavikon Ahabish-beduiineja. Päätettiin myös, että voitot Abu Sufyanin johtamasta, kaappauksen välttäneestä karavaanista, joka koostui tuhannesta kamelistä ja viidestäkymmenestä tuhannesta dinaarista, omistettaisiin armeijan varustamiseen. Koraani-Koraani on viitannut tähän päätökseensä seuraavin sanoin:

”Totisesti, ne jotka eivät usko, kuluttavat omaisuutensa harhauttaakseen (ihmiset) Allahin tieltä ja näin he jatkavat sen kuluttamista; mutta loppujen lopuksi siitä tulee heille syy katua. Silloin heidät voitetaan.” [Koraani 8:36]

He myös keksivät muita värväyskeinoja, kuten runoilijoiden palkkaamisen viekoittelemaan heimoja taisteluun muslimeja vastaan. Safwan bin Omaiyah houkutteli runoilija Abu Azzan työkentelemään tällä tavoin luvaten vastineeksi rikkauksia sodan jälkeen tai että hänen tyttäriään tuettaisiin, jos hän saisi surmansa. Ohimennen sanoen, kyseinen runoilija oli muslimien käsissä ollut sotavanki (Badrin tapahtumien yhteydessä) ja profeetta (SAAS) oli armollisesti vapauttanut tämän lunnaita vastaan sillä ehdolla, ettei tämä osallistuisi taisteluun häntä vastaan.

Abu Sufyan kantoi kaikkein suurinta kaunaa muslimeja kohtaan, koska hän oli menettänyt suurimman osan tarvikkeistaan As-Sawiq-hyökkäyksessä, puhumattakaan niistä raskaista taloudellisista tappioista, joita Quraish oli kärsinyt Zaid bin Harithan joukkojen aiheuttamien tapahtumien jälkimainingeissa.

Näiden peräkkäisten epäonnistumisten vuoksi, Quraish kiihdytti ja joudutti valmistautumistaan ratkaisevaan taisteluun muslimeja vastaan. Vuoden vaihteessa kaikki oli valmista siirtoa varten. Mekkalaiset päättivät ottaa myös naisensa mukaan, sillä nämä saattaisivat herättää miehissä halun taistella miehekkäästi. Näin kolmentuhannen varustautuneen sotilaan ryhmä, josta seitsemäsataa oli haarniskoitua jalkamiestä ja kaksisataa hyvin varustettua ratsumiestä, kolmentuhannen kamelin ja viidentoista naisen saatamana, marssi Medinaa kohti. Yleisjohtajana toimi Abu Sufyan bin Harb, ratsuväkeä komensi Khalid bin Al-Waleed, Ikrimah bin Abi Jahlin avustamana, ja lippua kantoi Bani Abd Ad-Dar.

Vanhat syvälle juurtuneet vihan tunteet yhdessä sydämen pohjassa kannetun kaunan kanssa verhosivat koko tapahtumasarjaa

ja enteilivät katkeraa ja veristä, koston lietsomaa taistelua kahden osapuolen välillä.

Sillä välin Al-'Abbas bin Abdul-Muttalib seurasi tiiviisti armeijan liikehdintää ja valmistautumista sotaan ja liitti nämä tiedot tärkeään profeetalle (SAAS) lähettämäänsä viestiin, jonka tämä sai ollessaan Quba-moskeijassa. Ubai bin Ka'b luki kirjeen profeetalle (SAAS), joka pyysi tätä vaikenemaan sen vakavasta sisällöstä. Hän kiirehti takaisin Medinaan, kutsui auttajat ja muuttajat koolle ja neuvotteli heidän kanssaan vakavasti toimenpiteistä, joihin tulisi ryhtyä.

Koko Medina asetettiin hälytystilaan ja jokainen mies kulki raskaasti aseistettuna jopa rukouksen aikaan ennakoiden millaista hätätilannetta tahansa. Ryhmä auttajia, heidän joukossaan Sa'd bin Mu'adh, Usaid bin Hudair ja Sa'd bin Ubadah, tarjoutui vartioimaan profeettaa (SAAS) ja seisomaan hänen ovellaan yöt läpeensä. Yllätyshyökkäyksen estämiseksi, aseistautuneet medinalaisten ryhmät valvoivat sisäänkäyntejä ja kaupunkiin johtavia teitä. Suorittaakseen tiedusteluja monijumalanpalvojien liikkeistä, muslimijoukot ryhtyivät partioimaan reittien varrella mahdollisten vihollishyökkäysten varalta.

Mekan armeija puolestaan jatkoi marssiaan pitkin totuttua läntistä tietä. Saavuttaessa Al-Abwaan, Abu Sufyanin vaimo Hind bint Utbah ehdotti, että he kaivaisivat auki profeetan (SAAS) äidin haudan, mutta armeijan johtajat kieltäytyivät peläten seuraamuksia. Armeija seurasi tämän jälkeen Wadi Al-Aqeeqia ja kääntyi oikealle leirytyen paikkaan nimeltä Ainain lähellä Uhud-vuorta. Oli perjantai 6. shawwal-kuuta vuonna 3 A.H.

Neuvottelukokous puolustus suunnitelmaa varten

Medinan tiedustelupartio välitti uutisia Mekan armeijasta askel askeleelta. Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) järjesti

sotilasjohtajiensa kanssa kokouksen näkemyksien vaihtamiseksi tilanteesta. Hän kertoi heille unesta, jonka oli nähnyt. Hän sanoi: ”Kautta Allahin, olen nähnyt unen — rukoilen Allahia, että se on anteliaisuuden uni — lehmiiä teurastettiin, ja miekkani terävässä kärjessä oli uurre, ja olin pujottanut käteni läpikotaisin suojaavaan haarniskaan.”

”Lehmät” tulkittiin siten, että jotkut hänen miehistänsä tapettaisiin, ja ”hänen miekkansa terävän kärjen uurre” tarkoitti sitä, että joku hänen kodistaan loukkaantuisi. ”Haarniskan” tulkittiin olevan Medina. Tämän jälkeen hän ehdotti, että hänen seuralaisensa ei tulisi poistua Medinasta ja että heidän tulisi pysytellä leirissä kaupungin sisällä. Hän oli sitä mieltä, että viholliset tulisi pitää ulkopuolella antaen heidän väsyttää itsensä ja näin muslimien ei tarvitsisi ottaa taisteluriskiä. Mutta jos he aikoivat hyökätä Medinaan, muslimimiehet olisivat valmiita taistelemaan heitä vastaan kujansuissa, kun taas musliminaiset auttaisivat talojen katoilta käsin. Abdullah bin Ubai bin Salul, tekopyhien johtaja, joka osallistui kokoukseen Al-Khazrajin päällikkönä, tuki profeetan (SAAS) suunnitelmaa.

Itse asiassa hänen tukensa ei perustunut suunnitelman oikeamielisyydelle vaan pikemminkin henkilökohtaiseen etuun. Hän ei halunnut taistella. Päinvastoin, hän pyrki vaiivikkaa pysyttelemään etäällä taistelusta. Allahin tahto kuitenkin oli, että hänet paljastettaisiin ja häpäistäisiin julkisesti — ensimmäistä kertaa. Hänen tahonsa oli, että verho, joka kätki heidän epäuskonsa, paljastettaisiin ja vedettäisiin alas. Allahin tahto mahdollisti sen, että muslimit tunnistivat niiden käärmeiden todellisuuden, jotka ryömivät heidän vaatteissaan ja hihojensa sisällä. Allahin ansiosta he tunnistivat ne elämänsä yhdellä kriittisimmällä hetkellä.

Jotkut kaikkein kunniallisimmista kumppaneista, jotka olivat jättäytyneet *jihadista* hyökkäyksessä Badriin, ehdottivat, että profeetan (SAAS) tulisi lähteä Medinasta ja pyysivät häntä hyväksy-

mään heidän näkökulmansa. Yksi heistä sanoi: "Oi, Allahin lähettiläs (SAAS), jo kauan olemme odottaneet tätä päivää ja rukoilleet Allahia, että tämä päivä koittaisi. Allahin ansiosta on aika taistella. Joten salli, että me menemme ja taistelemme vihollisiamme vastaan, jotteivät he ajattelisi, että olemme menettäneet rohkeutemme ja ettemme uskalla taistella heitä vastaan." Hamza bin 'Abdul-Muttalib, profeetan (SAAS) setä, joka oli jo peittänyt miekkansa ornamentit epäjumalanpalvojen verellä Badrin taistelussa, oli niiden innokkaiden kärjessä, jotka kehottivat häntä lähtemään Medinan ulkopuolelle kohtaamaan epäuskovat. Hän sanoi profeetalle (SAAS): "Kautta Allahin, joka on lähettänyt Kirjan alas sinulle, minä en aio koskea ruokaan, ennen kuin taistelen heitä vastaan miekallani Medinan ulkopuolella."

Tilanteen etujen ja haittojen tarkan punnitsemisen jälkeen, päätettiin, että vihollista vastaan tulisi tehdä vastarintaa kaupungin ulkopuolella Uhudissa.

Islamin armeijan jakaminen ryhmiin ja lähtö taistelukentälle

Nousten saarnatuoliin perjantain yhteisrukouksessa profeetta (SAAS) kehotti sananjulistuksessaan, että ihmiset taistelisivat rohkeasti. Hän sanoi: "Jos pysytte lujana, kaikkivaltiaan voima auttaa teitä." Sitten hän käski miehiänsä valmistautumaan taisteluun. Suurin osa heistä iloitsi suureen ääneen.

Hän johti iltapäivärukouksen valtavan yleisön edessä. Tämän jälkeen hän astui sisään taloonsa yhdessä kahden ystävänsä Abu Bakrin ja Umarin kanssa. He auttoivat häntä pukeutumaan ja pukemaan päähineensä. Hän otti varusteensa ja puki kaksi haarniskaa päällekkäin. Hän nosti miekkansa ja meni ulos tapaamaan ihmisiä.

Ihmiset odottivat häntä kärsimättömästi. Sa'd bin Mu'adh ja Usaid bin Hudair syyttivät ihmisiä profeetan (SAAS) painostamisesta. He sanoivat: "Te olette pakottaneet Allahin Lähettilään (SAAS)

taistelemaan vihollista vastaan Medinan ulkopuolella.” Silloin ihmiset päättivät jättää koko asian profeetan (SAAS) päätettäväksi ja syyttivät itseään siitä, mitä olivat jo tehneet. Kun profeetta (SAAS) tuli ulos, he sanoivat: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), meidän ei olisi pitänyt olla kanssasi eri mieltä. Täten olet vapaa tekemään, kuten haluat. Jos pidät parempana Medinassa pysyttelemistä, me jäämme luoksesi.” Kuullessaan tämän Allahin lähettiläs (SAAS) huomautti: ”Profeetaksi ei tulla siten, että kun on kerran pukeutunut haarniskan päälleen, että sen riisuisi pois, ennen kuin Allah on päättänyt hänen ja vihollisen välillä.”

Profeetta (SAAS) jakoi armeijansa kolmeen joukkueeseen:

1. *Muhajirien* joukkue Mus’ab bin Umair Al-Abdarin käskynalaisena
2. *Awsin ansarien* joukkue Usaid bin Hudairin komennon alla
3. *Khazrajin ansarien* joukkue Al-Hubab bin Al-Mundhirin johtamana

Armeija koostui tuhannesta taistelijasta, joista sata kantoi haarniskaa ja lisäksi viisikymmentä oli ratsailla. Hän nimitti Ibn Umm Maktumin johtamaan ihmisiä rukoukseen Medinassa. Lähtö kuulutettiin, ja armeija liikkui pohjoiseen päin kahden Sa’din, joilla oli haarniskat, juostessa armeijan edessä.

Kun he olivat Al-Wada-vuoristopolulla, hän havaitsi vahvasti aseistetun joukkueen irrallaan armeijan pääryhmästä. Profeetta (SAAS) tiedusteli, keitä he olivat, ja hänelle vastattiin, että he olivat Al-Khazrajin kanssa liittoutuneita juutalaisia. He kertoivat hänelle, että he halusivat auttaa taistelussa epäjumalanpalvojia vastaan. ”Oletteko omaksuneet islamin?” Profeetta (SAAS) kysyi. ”Emme,” he vastasivat. Näin ollen hän kieltäytyi liittämästä miehiä armeijaansa ja sanoi, ettei hän pyydä epäuskovien apua epäjumalanpalvojia vastaan.

Armeijan järjestely

Välittömästi saavuttuaan paikalle nimeltä Ash-Shaikhan, hän järjesteli armeijansa. Hän hylkäsi ne, joita hän piti kykenemättöminä tai liian nuorina kestämaan taistelua. Heidän joukossaan oli Abdullah bin Umar bin Al-Khattab, Usama bin Zaid, Usaid bin Zaheer, Zaid bin Thabit, Zaid bin Arqam. Araba bin Aws, Amr bin Hazm, Abu Sa'eed Al-Khudri, Zaid bin Haritha Al-Ansari, Sa'd bin Habba ja Al-Bara bin Azib, Sahih Al-Bukhari huomautti, että hän oli osallistunut taisteluun tuona päivänä.

Allahin Lähettiläs (SAAS) salli sekä Rafi bin Khadaijin että Samura bin Jundubin liittyä armeijaan –

vaikka he olivat liian nuoria. Edellinen osoittautui taitavaksi nuolten ampujaksi, jälkimmäinen paini edellisen kanssa ja voitti hänet. Rafin mukaanpääsy sai Samuran sanomaan: ”Minä olen vahvempi kuin hän, minä voin voittaa hänet.” Kun profeetta (SAAS) kuuli tämän, hän määräsi heidät painimaan. He painivat. Samura voitti, joten myös hänet hyväksyttiin.

Yön viettäminen Uhudin ja Medinan välillä

Kun yö saapui, he suorittivat sekä auringonlaskun että illan rukoukset ja yöpyivät paikalla. Viisikymmentä miestä valittiin vartioimaan leiriä ja kiertämään sitä ympäri. Muhammad bin Maslama Al-Ansari, Ka'b bin Al-Ashraf- prikaatin sankari, oli vastuussa vartijoista. Dhakwan bin Abd Qais puolestaan otti vastuun erityisesti profeetan (SAAS) suojelemisesta.

Abdullah bin Ubain ja hänen kannattajiensa kapina

Yön lopulla, juuri ennen aamunkoittoa, profeetta (SAAS) vaihtoi paikkaa ja kun hän saapui Ash-Shawtiin, hän suoritti aamunkoiton

rukouksen. Siellä hän oli niin lähellä vihollista, että he saattoivat nähdä toisensa. Tuolla paikalla Abdullah bin Ubai — tekopyhä — kapinoi muslimeja vastaan. Kolmasosa armeijasta vetäytyi hänen kanssaan — toisin sanoen kolmesataa taistelijaa. Hän sanoi: ”Me emme ymmärrä, miksi meidän tulee tappaa itsemme.” Hän väitti, että hänen vetäytymisensä oli pelkästään protesti Allahin lähettälästä (SAAS) vastaan, joka oli jo kieltäytynyt hyväksymästä hänen mielipidettään, mutta oli hyväksynyt muiden.

Epäilemättä se ei ollut hänen vetäytymisensä todellinen syy. Mikäli se olisi ollut hänen mielipiteensä sivuuttaminen — kuten tekopyhä väitti — hänen liittymisessään profeetan (SAAS) armeijaan ei olisi ollut mitään järkeä. Jos näin olisi ollut, hän olisi alusta alkaen, aivan marssin alussa, kieltäytynyt seuraamasta armeijaa. Itse asiassa tämän kapinan, vetäytymisen ja irrottautumisen — tässä hankalassa tilanteessa ja arkaluontoiseen aikaan — todellinen tarkoitus oli tuottaa hämmennystä, sekaannusta ja sekasortoa muslimiarmeijaan, joka oli näkö- ja kuuloetäisyydellä vihollisesta, joka myös toivoi näkevänsä yhä enemmän erimielisyyttä muslimien puolella, kuten oli ollut havaittavissa heidän itsensä keskuudessa. He pyrkivät myös murtamaan uskoviensa korkean moraalin. Heidän mielestään tuo nopeuttaisi Muhammadin (SAAS) nujertamista, ja sen seurauksena hänen, hänen uskollisten kumppaneidensa ja ylipäätään islamin kuolemaa. Tie olisi ollut silloin selvä ottaa takaisin johtajuus, jonka tuo tekopyhä oli menettänyt islamin saavuttua Medinaan.

Ilman Allahin huolenpitoa tekopyhien juoni olisi onnistunut. Al-Awsin Banu Haritha ja Al-Khazrajin Banu Salama olivat osittain vaikuttuneita tekopyhän käyttäytymisestä. Molemmat joutuivat sekaannuksen valtaan ja olivat lähes aloittaneet vetäytymisen, mutta Allahin huolenpito pelasti heidät tuosta häpeästä. Heidän tapauksestaan Allah sanoo:

“Kun kaksi osapuolta joukostanne oli menettämäsillään rohkeutensa, Allah tuli heidän walikseen (tukijaksi ja suojelijaksi). Ja Allahiin tulee uskovien luottaa.” [Koraani 3:122]

Abdullah bin Haram, Jabir bin Abdullahin isä, yritti estää heidän vetäytymisensä. Hän muistutti tekopyhiä heidän velvollisuudesta tässä herkässä ja hankalassa tilanteessa, mutta turhaan. Hän seurasi heitä, pilkkasi heitä ja kehotti heitä palaamaan sanoen: ”Tulkaa ja taistelkaa Allahin puolesta tai jääkää edes puolustajiksi.” He vastasivat: ”Jos olisimme tienneet, että sinä todella taistelisit, emme olisi lähteneet.” Luovuttuaan toivosta heidän suhteensa, hän puhutteli heitä sanoen: ”Allah heittäköön teidät sivuun, te Allahin viholliset. Allah riittää varmasti profeetallensa.” Allah sanoo näistä tekopyhistä:

”Ja jotta Hän testaisi tekopyhiä, heille sanottiin: ’Tulkaa, taistelkaa Allahin tiellä tai (ainakin) puolustakaa itseänne.’ He sanoivat: ’Jos olisimme tienneet, että taistelu todella syntyy, olisimme varmasti seuranneet sinua.’ He olivat tuona päivänä lähempänä epäuskoa kuin uskoa, puhuen suullaan sellaista, mikä ei ollut heidän sydämissään. Ja Allah tietää kaiken, mitä he salaavat.” [Koraani 3:167]

Loput islamin armeijasta ovat liikkeellä kohti Uhudia

Allahin lähettiläs (SAAS) siirtyi vihollista kohti jäljelle jääneiden taistelijoidensa kanssa. Tekopyhien kapinan ja vetäytymisen jälkeen sotilaiden lukumäärä vähentyi ainoastaan seitsemäänsataan.

Epäjumalanpalvojen leiri sijaitsi sellaisessa paikassa, että monet Uhudiin johtavat tiet olivat heidän tukkimiaan. Niinpä Allahin lähettiläs (SAAS) kysyi miehiltään: ”Kuka teistä voi johtaa meidät sinne, missä ihmiset (eli epäjumalanpalvojat) ovat, oikopolkua pitkin, joka ei kulje heidän kauttaan?” Abu Khaithama vastasi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), minä olen se mies, jonka tarvitset.” Sitten hän valitsi oikopolun, joka johti Uhudiin ohittaen Harrah Bani Harithan ja heidän tiluksensa, jättäen epäjumalanpalvojen armeijan länteen.

Matkalla he ohittivat sokean tekopyhän Marba bin Qaizin ha’itin (eli pellon). Kun Marba tunsi ja ymmärsi, että se oli profetaan (SAAS) armeija, hän alkoi heittää maata heidän kasvoilleensa, joten he kiirehtivät tappamaan hänet, mutta profetta (SAAS) sanoi:

”Älkää tappako häntä. Hänen sydämensä ja silmänsä ovat sokeat.”

Allahin lähettiläs (SAAS) eteni, kunnes hän laskeutui Uhudin kukkulalta laaksonrinnettä alas. Hän leiriytyi sinne armeijansa kanssa kasvot kohti Medinaa Uhudin vuoren kukkuloiden ollessa hänen selkäpuolellaan. Siten vihollisen armeija jäi muslimien ja Medinan väliin.

Puolustussuunnitelma

Allahin lähettiläs (SAAS) pani armeijansa liikekannalle. Hän järjesti heidät kahteen riviin valmiina taisteluun. Hän valitsi viisikymmentä taitavaa jousimiestä, jotka muodostivat Abdullah bin Jubair bin An-Nu’man Al-Ansari Al-Awsi Al-Badrin komentaman ryhmän. Hän määräsi heidät pysymään paikallaan — vuorella (rinteellä) Qanat Al-Wadin (eli laakson uoman) eteläpuolella muslimi-

leiristä kaakkoon noin sataviisikymmentä metriä islamin armeijas-
ta. Myöhemmin tätä vuotta kutsuttiin Jousimiesten vuoreksi.

Allahin lähettiläs (SAAS) tarkensi tämän ryhmän tehtävää sanoilla, jotka hän suuntasi heille. Hän sanoi heidän johtajalleen: ”Ajakaa hevoset pois luotamme nuolien avulla, jotteivät he hyökäisi kimppuumme takaapäin (takaosasta). Huolimatta siitä, voitammeko taistelun vai häviämmekö sen, pysykää vakaasti paikoillanne ja huolehtikaa siitä, ettei meidän kimppuumme hyökätä teidän puoleltanne.”

Hän lisäsi:

”Puolustakaa meidän selustaamme! Jos huomaatte, että meidän on surmattu, älkää tulko auttamaan meitä; ja jos näette, että voitamme jalansijaa, älkää liittykö seuraamme.”

Al-Bukharin versiossa profeetta (SAAS) sanoi:

”Jos huomaatte, että linnut ovat nokkineet meidät palasiksi, älkää jättäkö paikkaanne, ennen kuin lähetän hakemaan teitä. Ja jos näette, että me olemme voittaneet vihollisen ja polkeneet heidät jalkoihimme, älkää hylätkö paikkaanne, ennen kuin lähetän hakemaan teitä.”

Tämän joukkueen tehtävänannolla ja sijoittamisella vuorenrinteelle sekä tiukoilla sotilaskäskyillä Allahin lähettiläs (SAAS) tukki sen ainoan aukon, joka voisi johtaa epäjumalanpalvojat vaivihkaa muslimijoukkojen taakse ja mahdollistaa jopa saartoliikkeen heidän piirittämisekseen.

Profeetta (SAAS) jakoi tehtävät ja vastuut loppuosalle armeijaa seuraavasti: oikealle laidalle hän nimitti Al-Mundhir bin Amrin. Vasemmalle hän nimitti Az-Zubair bin Al-Awwamin ja teki Al-Miqdad bin Al-Aswadista avustajansa ja tukensa. Az-Zubairin tehtävä

oli pysyä lujana Khalid bin Al-Waleedin ratsumiehiä vastaan. Allahin lähettiläs (SAAS) valitsi parhaimman ja rohkeimman ryhmän armeijan kärkeen. He erottuivat valmiudessaan, tarkkaavaisuudessaan ja rohkeudessaan ja vastasivat arviolta tuhatta miestä.

Se oli viisas ja huolellisesti laadittu suunnitelma paljastaen sen sotilasjohtajan nerouden, jonka profeetta (SAAS) omasi. Kukaan muu johtaja ei olisi osannut tehdä tarkempaa tai viisaampaa suunnitelmaa. Vaikka hän saapui paikalle vihollisen jälkeen, hän onnistui miehittämään paremmat paikat. Hän pani kivikkoisen vuorenrinteen toimimaan armeijan takaosan ja oikean sivun kilpenä. Hän tukki taitavasti ainoan sivustassa olevan suojattoman aukon, saaden näin lisää suojaa takaosaa ja vasenta sivustaa varten. Peläten mahdollista tappiota ja estääkseen muslimeja pakenemasta, jolloin he joutuisivat vangeiksi vihollisen käsiin, hän valitsi leirille korkean sijainnin. Tällainen strateginen sijainti aiheuttaisi myös epäilemättä raskaita tappioita monijumalanpalvoille, jos he pyrkisivät lähestymään tai valloittamaan hänen asemansa. Lisäksi hän supisti vihollisen valintamahdollisuudet hyvin kapeiksi, kun heidät ahdettiin leiriytymään maantieteellisesti mataliin paikkoihin, joista ei olisi mitään hyötyä mahdollisen voiton yhteydessä. Toisaalta he eivät myöskään pystyisi pakenemaan takaa-ajavia muslimeja, mikäli voitto kallistuisi jälkimmäisten puolelle. Korvatakseen taistelevan miehistön määrällisen pulan, hän asetti valitut taistelijat eturintamaan. Profeetan (SAAS) armeija oli näin pantu kokonaisuudessaan liikekannalle 7. shawwal-kuuta 3 A.H.

Allahin lähettiläs (SAAS) iskostaa rohkeuden henkeä asevoimiensa keskuuteen

Allahin Lähettiläs (SAAS) kielsi muslimeja ryhtymästä taisteluun ennen hänen käskyään. Tämän jälkeen hän puki päällensä kaksi haarniskaa — etu- ja selkäkappaleet. Hän kehotti seuralai-

siansa taistelemaan ja kannusti heitä osoittamaan kestävyyttä ja päättäväisyyttä taistelussa. Hän ryhtyi iskostamaan heihin rohkeuden ja urheuden henkeä. Sytyttääkseen sotahengen seuralaisissaan ja saadakseen heidät pysymään lujina taistelussa, hän veti esiin terävän miekan, piti sitä kädessään ja huusi seuralaisilleen: ”Kuka on valmis ottamaan tämän miekan ja käyttämään sitä sen oikeaan tarkoitukseen?” Lukuisat miehet astuivat esiin ottaakseen miekan vastaan. Heihin kuuluivat Ali bin Abi Talib, Az-Zubair bin Al-Awwam ja Umar bin Al-Khattab. Mutta sitä ei luovutettu kenellekään heistä. Abu Dujana Sammak bin Kharsha tiedusteli: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), mikä on sen hinta?” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Iskeä sillä vihollista kasvoihin, kunnes se taipuu.” Silloin Abu Dujana sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), minä otan sen tuolla hinnalla.” Ja miekka annettiin hänelle.

Abu Dujana oli rohkea mies, joka kerskaili sodankäynnillä. Hänellä oli punainen nauha, jonka hän oli sitonut päänsä ympärille. Silloin kun hänellä oli päänauha, jokainen tiesi, että hän oli päättänyt taistella kuolemaan asti. Niinpä välittömästi kun Abu Dujana otti profeetan (SAAS) miekan, hän kietoi nauhan päähänsä ja alkoi astella ylväästi taistelijoiden keskuudessa.

Katsellessaan hänen toimintaansa, Allahin Lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Tämä on sellaista kävelyä, jota Allah inhoaa paitsi tällaisessa tilanteessa.”

Mekan armeijan värväys

Epäjumalanpalvojat käyttivät rivijärjestelmää armeijansa järjestämiseksi. Armeijan yleinen johto uskottiin Abu Sufyan Sakhr bin Harbille, joka olisi armeijan keskiosassa. Khalid bin Al-Waleed oli oikealla sivustalla, kun taas Ikrima, Abu Jahlin poika, vasemmalla. Safwan bin Omaiyah vastasi jalkaväen miehistä. Jousimiehet olivat Abdullah bin Abi Rabi’an komennuksen alla.

Lipun kantaminen oli Bani Abd Ad-Darin joukkueen vastuulla. Näin oli ollut armeijan asemien jako jo siitä päivästä lähtien, kun Abd Munaf oli määrännyt ne. Tämä tehtävä oli periytynyt Qusai bin Kilabilta, kuten olemme jo aiemmin viitanneet tämän kirjan alkupuolella. Kenelläkään ei ollut oikeutta kilpailla heidän kanssaan tehtävästä. Se oli niiden perinteiden jatkoa, jotka he olivat perineet esi-isiltänsä.

Abu Sufyan, yleinen johtava, muistutti miehiänsä — lipunkantajia — siitä, mitä Quraishille oli tapahtunut Badrin päivänä (eli taistelussa), jolloin heidän lipunkantajansa An-Nadr bin Al-Harith vangittiin. Pyrkien lietsomaan heidän raivoaan ja vihamielisyyttään muslimeja kohtaan, hän sanoi: “Oi Bani Abd Ad-Dar! Teidät on määrätty lippujemme kantajiksi ja te tiedätte, että lippu on ensimmäinen asia, jota vastaan vihollinen hyökkää. Jos se kaatuu, myös me kaadumme. Täten sanon, että te joko takaatte sen säilymisen tai jätätte sen meille ja me löydämme varmasti jonkun muun tuohon tehtävään.»

Abu Sufyanin pyrkimykset näyttivät kantavan hedelmää. Hänen puheensa suututti Bani Abd Ad-Darin miehet siten, että he uhkailivat häntä ja melkein hyökkäsivät hänen kimppuunsa. He sanoivat hänelle: ”Sinä haluat meidät luovuttavan sinulle lipun suojelemisen? Huomenna kun taistelemme heitä vastaan, tulet todistamaan tekemme.” Itse asiassa he taistelivat urheasti ja pysyivät lujina lippua puolustaessaan, kunnes he kaikki saivat surmansa.

Quraishin poliittiset taktioidit

Vähän ennen taistelun puhkeamista, Quraish yritti kylvää epäsovun ja eripuraa siemeniä muslimien keskuuteen. Ensiksi Abu Sufyan lähetti auttajille viestin sanoen: ”Jättäkää meidät taistelemaan serkkujamme vastaan, älkääkä sekaantuko siihen. Jos te astutte syrjään, me emme taistele teitä vastaan; teitä vastaan tais-

teleminen ei ole tavoitteemme.” Mutta yritys osoittautui turhaksi. Miten tällainen kiero suunnitelma voisi vaikuttaa heihin, joiden usko oli yhtä vahva ja tukeva kuin vuoret?! Auttajien vastaus oli epäilemättä pettymys ja vastoin Abu Sufyanin odotuksia.

H-hetki oli tullut. Kaksi osapuolta lähestyivät toisiaan. Välittämättä ensimmäisestä epäonnistumisestaan Quraish käynnisti toisen samaa tavoitetta havittelevan yrityksen, mutta nyt käyttäen petturia, jota kutsuttiin Abu Amir Al-Fasiqiksi ja oli nimeltään Abd Amr bin Saifi. Häntä kutsuttiin munkiksi, mutta Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui häntä Al-Fasiqiksi (eli turmelluksi syntiseksi, irstaaksi). Ollessaan Awsin päällikkö Al-Jahiliyassa, hän ei voinut sietää islamia sen saapuessa. Hän oli tuonut vihamielisyytensä julkisesti ilmi Allahin lähettiläälle (SAAS). Hän oli lähtenyt Medinasta Mekan quraishilaisten luokse, kiihottaakseen heitä Allahin lähettilästä (SAAS) vastaan ja kehottamaan heitä julistamaan tälle sodan. Hän väitti, että häntä toteltiin ja kunnioitettiin väkensä keskuudessa ja että kun he näkisivät hänen tulevan, he liittyisivät häneen välittömästi.

Niinpä hän oli ensimmäinen Quraishin rikollisjoukon ja orjien joukossa, joka osoitti vastarintaa. Hän kutsui väkeään, tunnisti heidät ja sanoi: ”Oi Awsin sukulaiset! Minä olen Abu Amir.” Heidän vastauksensa kuului: ”Kenenkään silmiä ei lohduta nähdä sinua, oi Fasiq”. Kuultuaan heidän sanovan näin, hän sanoi: ”Pahuuden on täytynyt tuottaa tuskaa väelleni lähtöni jälkeen.” Tämän vuoksi, taistelun puhjettua, hän taisteli heitä vastaan raivokkaasti ja pommitti väkeään myös kivillä.

Se oli Quraishin jälkimmäinen yritys kylvää epäsovun siemeniä uskoviin keskuuteen. Tämä kuitenkin paljasti sen suuren kauhun, joka quraishilaisten sydämiin oli laskeutunut huolimatta heidän lukumäärällisestä ja varusteellisesta ylivoimastaan.

Quraishin naisten yritys lisätä miesten intoa

Quraishin naiset osallistuivat taisteluun johtajanaan Abu Sufyanin vaimo, Hind bint Utbah. He kulkivat epäjumalanpalvojen riiveissä, rummuttivat tamburiineja, rohkaisivat miehiä taistelemaan, kiihottivat sankarien, keihäsmiesten, miekkamiesten ja rohkeiden taistelijoiden tunteita. Kerran he puhuttelivat lipunkantajia:

“Oi, Bani Abd Ad-Dar!
Oi, kodin puolustajat,
iskekää terävillä miekoillanne ...”

Ja toisella kertaa he lietsoivat miesten intoa laulamalla:

”Jos te taistelette (urheasti), me syleilemme teitä
ja avaamme matot toivottaaksemme teidät tervetulleeksi.
Mutta jos te pakenette taistelukentältä,
me jätämme teidät, me hylkäämme teidät emmekä enää rakasta teitä.”

Taistelu

Kaksi osapuolta lähestyivät toisiaan ja tulivat lähikosketukseen. Taistelut alkoivat. Ensimmäinen taisteluun osallistuja oli lipunkantaja, Talha bin Abi Talha Al-Abdari, joka oli arvostetuin epäjumalanpalvoja. Hän oli yksi Quraishin taistelijoiden rohkeimmista miehistä. Muslimit kutsuivat häntä ”joukkueen pässiksi”. Hän eteni ratsastaen kamelilla ja haastoi muslimit kaksintaisteluun. Miehet pidättyivät taistelemasta häntä vastaan hänen rohkeutensa vuoksi, mutta Az-Zubair bin Al-Awwam otti haasteen vastaan. Hän ei antanut ”pässille” mahdollisuutta taistella, vaan hyökkäsi kamelinsa

selässä hänen päälleen kuin leijona, veti hänet maahan ja teurasti hänet miekallansa.

Allahin lähettiläs (SAAS) katsoi tuota vaikuttavaa kohtausta ja huudahti: ”Allaahu Akbar,” eli ’Allah on suurin’ ja muslimit huudah-
tivat samoin: ”Allaahu Akbar.” Hän ylisti Az-Zubairia sanoessaan:

”Jokaisella profeetalla on opetuslapsi, ja Az-Zubair on mi-
nun opetuslapseni.”

Pian syttyi yleinen kahakka, ja kahden osapuolen taistelu ke-
hittyi hirvittäväksi kaikkialla taistelukentällä. Taistelun painopiste
keskittyi lipunkantajien ympärille. Johtajansa Talha bin Abi Talhan
kuoleman jälkeen Banu Abd Ad-Dar-heimon jäsenet vuorottelivat
tehtävässä perätysten. Talhan veli Uthman juoksi eteenpäin ja siep-
pasi lipun, joka oli hänen veljensä elottoman ruumiin vieressä, ja
huusi: ”Lipunkantajalla on oikeus värjätä sen varsi verellä, kunnes
se hakataan hänen kädestään.” Hamza bin ’Abdul-Muttalib hyök-
käsi ja antoi hänelle iskun, joka leikkasi hänen käsivartensa ja olka-
pänsä aina hänen napaansa asti paljastaen hänen keuhkonsa.

Abu Sa’d bin Abi Talha nosti jälleen lipun, mutta Sa’d bin Abi
Waqqas ampui häneen tappavan nuolen, joka osui häneen hänen
kurkkuunsa ja sai hänen kielensä roikkumaan hänen vetäessään
viimeisen hengenvetonsa.

Toisessa versiossa kerrotaan, että Abu Sa’d nosti lipun ja haas-
toi muslimit taisteluun itseään vastaan. Ali bin Abi Talib hyväksyi
haasteen. He vaihtoivat kaksi iskua. Tämän jälkeen Ali antoi hänel-
le kuolettavan iskun, joka päätti hänen päivänsä.

Musafi’bin Talha bin Abi Talha nosti lipun seuraavaksi, mut-
ta Asim bin Thabit bin Abi Al-Aqlah tappoi hänet pian nuolella.
Hänen veljensä Kilab bin Talha bin Abi Talha seurasi häntä, poimi
lipun ja nosti sen, mutta Az-Zubair bin Al-Awwam hyökkäsi hä-
nen kimppuunsa ja onnistui surmaamaan hänet. Heidän veljensä

Al-Jallas bin Talha bin Abi Talha nosti lipun, mutta Talha bin Ubaidu-Allaah puukotti hänet kuoliaaksi. Sanottiin myös, että Asim bin Thabit onnistui antamaan hänelle kuolemaan johtaneen iskun.

Kaikki nuo kuusi miestä, jotka tapettiin lipun ympärillä sitä puolustaessaan, kuuluivat yhteen perheeseen, Abi Talha Abdullah bin Uthman bin Abd Ad-Darin perheeseen. Vielä yksi mies Bani Abd Ad-Darista, Artat bin Sharhabeeliksi kutsuttu, kantoi lippua, mutta Ali bin Abi Talib tappoi myös hänet. Toiset sanoivat, että se oli Hamza, joka tappoi hänet, ei Ali.

Tämän jälkeen Quzman tappoi Shuraih bin Qarizin — Quzman oli tekopyhä, joka taisteli vain maineen vuoksi, ei islaminuskon puolustamiseksi. Abu Zaid Amr bin Abd Munaf Al-Abdari nosti lipun, mutta Quzman surmasi myös hänet. Yksi Sharhabeel bin Hashim Al-Abdarin pojista nosti sen jälleen, mutta Quzman tappoi hänetkin.

Näin näemme, että kymmenen Bani Abd Ad-Darin taistelijaa — lipunkantajaa — teurastettiin. Nähtyään, että kukaan Abd Ad-Darista ei jäänyt eloon kantamaan lippua, heidän orjansa, nimeltään Sawab, tuli ja nosti sen. Orja osoitti enemmän ihailtavaa uljuutta ja peräänantamattomuutta kuin entiset isäntänsä. Sawab-orja jatkoi taistelemista, kunnes hänen kätensä leikattiin irti. Tällöin hän polvistui ja tarttui lippuun, asetti sen nojaamaan rintaansa ja kaulaansa vasten, jottei se kaatuisi maahan. Hän jatkoi taistelua vakaasti ja päättäväisesti kunnes sai surmansa. Koko tämän ajan hän hoki: “Oi Allah, olenko minä saanut anteeksi?” Sawabin kuoleman jälkeen lippu putosi maahan ja pysyi siellä, koska ketään ei enää löytynyt sitä kantamaan.

Samaan aikaan kun taistelun suurin vimma keskittyi lipun ympärille, katkeraa taistelua käytiin kaikkialla taistelukentällä. Uskon henki valtasi muslimien rivit, joten he ryntäsivät epäjumalanpalvelajien keskuuteen. Aivan kuin tuhoisa tulvavesi, joka vyöryi yli ja

kaatoi kaikki tiellään olevat padot ja esteet: ”Etsin kuolemaa, etsin kuolemaa.” Se oli heidän julistamansa tunnuslause Uhud-päivänä.

Abu Dujana, joka tunnistettiin punaisesta nauhasta päänsä ympärillä, astui esiin kamppailien Allahin lähettilään (SAAS) miekan kanssa. Hän oli päättänyt maksaa sen takaisin millä hinnalla hyvänsä. Hän tappoi kaikki epäjumalanpalvojat, jotka olivat hänen tiellään, halkoen ja hajottaen heidän rivejään. Az-Zubair bin Al-Awwam sanoi:

Minä olin vihainen ja lannistunut, kun Allahin lähettiläs (SAAS) kieltäytyi antamasta minulle miekkaa ja antoi sen Abu Dujanalle. Ajattelin mielessäni: ’Minä olen hänen isänpuoleinen serkkunsa — ja hänen tätinsä, quraishilaisen Safiyan, serkku. Sitä paitsi minä olin ensimmäinen, joka vaati miekkaa, ja kuitenkin hän suosi Abua minun sijastani. Kautta Allahin, seuraan, miten hän käyttää sitä.’ Joten tarkkailin häntä, näin hänen ottavan punaisen nauhansa ja kiertävän sen päänsä ympäri. Kun auttajat näkivät tämän, he sanoivat, ’Abu Dujana oli pukenut kuoleman nauhan.’ Sitten Abu lähti eteenpäin, sanoen kovalla äänellä:

’Minä olen se, jonka kanssa läheinen ystäväni teki sopimuksen, kun olimme palmupuiden alla vuoren rinteellä.

Sopimus, jonka me teimme, tarkoitti, että minä en taistelisi taustajoukoissa

vaan eturintamassa sankarillisesti Allahin ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) miekan kanssa.’

Kukaan ei kestänyt Abu Dujanen tiellä vaan jokainen menetti henkensä. Epäjumalanpalvojien joukossa oli eräs mies, jonka ainoana tavoitteena oli tappaa haavoittuneet muslimit. Taistelun aikana Abu Dujana ajautui lähelle tuota miestä, joten rukoilin Allahia, että he ryhtyisivät taisteluun. He itse asiassa tekivätkin niin ja vaihtoivat pari miekan iskua. Epäjumalanpalvoja iski Abu Dujanaa,

mutta tämä väisti miekan, ja se lävisti hänen nahkaisen kilpensä. Kun epäjumalanpalvojan miekka oli nyt kiinni kilvessä, Abu Dujana iski häntä miekalla ja tappoi hänet. [Ibn Hisham 2/68-69] Taistelun tuoksinassa hän ryntäsi tappamaan henkilön, joka yllytti vihollista taistelemaan muslimeja vastaan. Sillä hetkellä tämä henkilö kirkaisi ja katsopa: se oli nainen! Abu Dujana säästi hänet sanoen: 'Minä kunnioitan profeetan (SAAS) miekkaa liian paljon käyttäkseni sitä naiseen.' Nainen oli Hind bint Utbah.

Kuvaillen samaa tapausta, Az-Zubair bin Al-Awwam sanoi: Näin Abu Dujanen nostavan miekan Hind bint Utbahin pään päälle, mutta siirtävän sen pois. Ajattelin mielessäni: 'Allah ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) tietävät parhaiten (eli tietävät, miksi hän käyttäytyi tuolla tavalla).'

Hamza bin 'Abdul-Muttalib suoritti uskomattomia urotoita, jotka olivat ainutlaatuisia ja valoivat tyrmistystä ja sekaannusta epäuskovien joukkoon. Sankarit hajaantuivat hänen tieltänsä kuin voimakkaan tuulen pois puhaltamat lehdet. Sen lisäksi, että hän edesauttoi tehokkaasti niiden epäjumalanpalvojen nujertamista, jotka puolustivat lippua, hän teki vielä suuremman vaikutuksen taistellessaan urheita miehiä ja ansioituneita ratsumiehiä vastaan. Allahin tahto oli, että hänet murhattaisiin, kun hän oli huipulla. Häntä ei tapettu kasvokkain taistelussa taistelukentällä — normaallilla tavalla, jolla sankarit kuolevat — vaan päinvastoin, salamurhattuna sysipimeässä, kuten aina surmattiin anteliaat ja jalot miehet, joita oli mahdotonta tappaa kunniallisessa taistelussa.

Asadullah (Allahin leijona) Hamza bin 'Abdul-Muttalibin salamurha

Hamzan salamurhaaja Wahshi bin Harb kuvaili, kuinka hän tappoi Hamzan. Hän kertoi:

”Minä olin orja, joka työskenteli Jubair bin Mut’imille, jonka setä Tu’aimah bin Adi haavoittui Badrin taistelussa. Niinpä kun Quraish marssi Uhudiin, Jubair sanoi minulle: ’Jos tapat Hamzan, Muhammadin (SAAS) sedän salaa, niin sinut vapautetaan.’”

”Näin ollen marssin sotaväen kanssa Uhudiin.” Hän kuvaili itseänsä seuraavasti: ”Minä olen seikkailija, hyvä keihäsmies. Niinpä kun ne kaksi osapuolta taistelivat, lähdin etsimään Hamzaa. Näin hänet taistelemassa sotaväen joukossa. Hän oli kuin valkomustaraitainen kameli, iskien ankarasti miekallaan, eikä kukaan pysynyt pystyssä hänen tiellään. Kautta Allahin! Samalla valmistauduin ja yritin löytää tilaisuuden keihästä hänet, kätkeytyneenä joskus puun, joskus kiven taakse, ja toivoen, että hän tulisi kantomatkan päähän. Näin Siba bin Abd Al-Uzzan lähestyvän häntä. Kun Hamza huomasi hänet, hän sanoi: ’Odotapas, sinä ’klitoriksen leikkaajan’ poika’ — sillä tämän äiti oli ympärileikkaaja. Sitten hän iski yhden voimakkaan iskun, joka ei voinut olla osumatta Siban päähän.”

Wahshi sanoi: ”Sen jälkeen minä punnitsin keihästäni ja ravis-telin sitä, kunnes olin tyytyväinen siihen. Sitten minä lävistin hänet, ja keihäs meni sisään hänen vatsastaan ja tuli ulos hänen jal-kojensa välistä. Hän yritti tulla minua kohti, mutta hänen haavansa estivät häntä. Jätin hänet sinne keihäs sisälmyksissään, kunnes hän kuoli. Sitten menin hänen luokseen, vedin keihääni ulos ja palasin leiripaikkaan. Pysyin siellä poistumatta, sillä hän oli ainoa, jota ta-voittelin. Minä tapoin hänet ainoastaan päästäkseni vapaaksi. Joten heti kun pääsin takaisin Mekkaan, minusta tuli vapaa mies.»

Tilanteen saaminen hallintaan

Vaikka Allahin ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) Asadin (Leijonan) — Hamza bin ’Abdul-Muttalibin –

kuolema oli suuri menetys, muslimit säilyttivät koko taistelukentän täysin hallinnassaan. Tuona päivänä Abu Bakr, Umar bin

Al-Khattab, Ali bin Abi Talib, Az-Zubair bin Al-Awwam, Mus'ab bin Umair, Talha bin Ubaidullah, Abdullah bin Jahsh, Sa'd bin Ar-Rabi ja Anas bin An-Nadr ja muut — jokainen heistä taisteli niin äärimmäisen raivoisasti, voimakkaasti ja tehokkaasti, että he mursivat epäjumalanpalvojen vahvan tahdon ja hajaannuttivat heidät.

Vaimonsa sylvistä miekkataisteluihin ja suruihin

Yksi tuon päivän rohkeista seikkailijoista oli Hanzala Al-Gha-seel. Hän oli Hanzala bin Abu Amir. Abu Amir oli juuri se munkki, jota kutsuttiin Al-Fasiqsi (tai irstaaksi pahantekijäksi). Hän oli juuri se, jonka olemme aiemmin maininneet. Hanzala, joka oli vastaananut, jätti vaimonsa vuoteen *jihadin* (Allahin asialla taistelun) vuoksi. Hän lähti välittömästi, kun kuuli kutsusta *jihadiin*. Kun hän kohtasi epäjumalanpalvojat taistelukentällä, hän taisteli tiensä heidän rivinsä läpi, kunnes tuli heidän johtajansa Abu Sufyan Sakhr bin Harbin kohdalle ja lähes surmasi tämän, ellei häntä olisi määrätty marttyyriksi. Sillä tuolla hetkellä hänet havaitsi Shaddad bin Al-Aswad, joka iski hänet kuoliaaksi.

Jousimiesryhmän osuus taistelussa

Jousimiesten joukkue, jonka Allahin lähettiläs (SAAS) sijoitti Jousimiesten vuorelle, oli etulyöntiasemassa, kääntäen sotatoimet muslimiarmeijan hyväksi. Mekan ratsumiehet, joita Khalid bin Al-Waleed komensi Abu Amir Al-Fasiqin tukemana, olivat käyneet kolmesti muslimiarmeijan vasemman laidan kimppuun päämääränään nujertaa se ja sitä kautta soluttautua selkäpuolelle luodakseen sekaannusta ja epäjärjestyä muslimien joukoissa ja aiheuttaakseen heille raskaita tappiota. Mutta jousimiesten taitavuuden

ja suurten ponnistusten ansiosta nuo kolme hyökkäystä tehtiin tyhjäksi.

Taistelut jatkuivat kiivaasti muslimien hallitessa täysin jokaista sotatilannetta, kunnes epäjumalanpalvojat lopulta horjuivat ja perääntyivät unohtaen kaiken väitetyn ylpeytensä ja teeskennellyn arvokkuutensa, ja heidän lippunsa lojui taistelijoiden jaloissa ilman, että kukaan olisi ollut tarpeeksi rohkea nostamaan sen. Näytti siltä kuin kolmetuhatta epäjumalanpalvojaa olisi taistellut kolmeakymmentätuhatta muslimia vastaan eikä ainoastaan muutamaa sataa.

Ibn Ishaq sanoi: ”Sitten Allah lähetti alas apunsa muslimeille ja vahvisti lupauksensa heille. He jahtasivat epäjumalanpalvoja ja ajoivat heidät pois leireistään. Ilman muuta se oli varma tappio.» Abdullah bin Az-Zubairin versiossa hänen isänsä oli sanonut: «Kautta Allahin, katselin Hind Bint Utbahin palvelijoita ja hänen naisystäviänsä, jotka pakenivat keräämiensä vaatteiden kanssa. Kukaan ei ollut siellä estämässä meitä vangitsemasta heitä.”

Al-Bara’bin Azibin toisessa versiossa — mainittuna Sahih Al-Bukharissa — hän sanoi: ”Kun me taistelimme heitä vastaan, he pakenivat ja heidän naisensa voitiin nähdä pakenevan vuorille, jalkansa ja nilkkarensa vilkkuen.” Muslimit seurasivat vihollista, surmasivat heidät miekoillaan ja keräsivät sotasaaliin.

Jousimiesten kohtalokas erehdys

Kun islamin pieni armeija oli saavuttamassa toista kiistatonta ja selkeää voittoa mekkalaisista — mikä ei ollut yhtään vähemmän loisteliaa ja kunniakas kuin ensimmäinen Badrissa — vuorenrinteellä olevien jousimiesten enemmistö teki kohtalokkaan virheen, joka käänsi tilanteen ylösalaisin ja aiheutti raskaat tappiot muslimeille. Se sai lähes aikaan profeetan (SAAS) surman ja jätti hyvin huonon vaikutelman siihen maineeseen ja arvokkuuteen, jonka muslimit olivat ansainneet Badrin taistelussa.

Olemme jo puhuneet niistä ehdottomista määräyksistä, jotka oli annettu jousimiehille pitää kiinni paikastaan huolimatta siitä, mikä päätapahtuman kulku oli. Näistä tiukoista käskyistä ja johtajansa Abdullah bin Jubairin varoituksesta huolimatta neljäkymmentä jousimiestä jätti asemansa liian aikaisten voitonhuutojen sekä sotasaaaliiseen kohdistuneen maallisen ahneuden houkuttelemana. Kuitenkin loput yhdeksän ja heidän johtajansa Abdullah päättivät noudattaa profeetan (SAAS) määräyksiä pysyen asemapaikassaan, kunnes heidän joko annettaisiin lähteä tai he taistelisivat viimeiseen mieheen. Näin ollen aukon puolustus jäi puutteelliseksi.

Viekas Khalid bin Al-Waleed tarttui loistavaan tilaisuuteen ja kiersi nopeasti muslimiarmeijan selkäpuolelle ja saartoi heidät. Nujertaen Ibn Jubairin ja tämän joukkueen, he pääsivät tuota pikaa muslimien taakse, jolloin hänen ratsumiehensä pääsivät huudon, joka oli merkki uudesta sotilaallisesta käänteestä. Monijumalanpalvojat kääntyivät vielä kerran vastahyökkäykseen muslimeja vastaan. Epäjumalia palvova nainen — nimeltään Umra bint Alqama Al-Harithiyah — kiiruhti maassa makaavan lipun luokse, poimi sen ja kohotti sen ylös. Epäjumalanpalvojat kokoontuivat lipun ympärille ja kutsuivat toisiaan, kunnes he ympäröivät muslimit ja nousivat jälleen lujaan taisteluun. Näin muslimit saatiin ansaan kahden myllynkiven väliin.

Allahin lähettiläs (SAAS) oli tuolloin pienessä yhdeksän taisteijan ryhmässä armeijan takaosassa tarkkaillen taistelua ja rohkaisien muslimitaistelijoita. Khalid ja hänen miehensä yllättivät hänet täydellisesti ja pakottivat hänet seuraamaan jompaakumpaa kahdesta vaihtoehdosta:

- a. Paeta henkensä edestä ja jättää armeijansa sen tuomittuun loppuun tai

- b. Ryhtyä toimiin oman henkensä uhalla, kutsua muslimien rivit jälleen yhdistämään voimansa ja raivata tiensä Uhudin kukkuloiden läpi kohti saarrettua armeijaa.

Allahin lähettilään (SAAS) nerous ja hänen vertaansa vailla oleva rohkeutensa sai hänet valitsemaan jälkimmäisen vaihtoehdon. Hän korotti ääntään ja huusi kumppaneilleen: ”Allahin orjat.” Hän teki tämän, vaikka tiesi, että epäjumalanpalvojat kuulisivat hänen kovan äänensä ennen kuin muslimit kuulisivat sen. Hän huusi heille vaarantaen oman henkensä tässä kiperässä tilanteessa.

Epäjumalanpalvojat todellakin tunnistivat hänet ja saavuttivat hänen asemapaikkansa jopa ennen kuin toiset muslimit ehtivät sinne.

Muslimien piiritys paljasti kolme ihmistyyppiä: ensimmäiseen ryhmään kuuluivat ne, jotka olivat kiinnostuneita vain itsestään ja tulivat niin hulluiksi, että pakenivat. He jättivät taistelukentän taakseen eivätkä tienneet, mitä tapahtui muille. Osa tästä ryhmästä pakeni Medinaan asti. Toiset nousivat vuorta ylös.

Toinen muslimiryhmä koostui niistä, jotka palasivat taisteluun, mutta jotka sekoittuivat epäjumalanpalvojien joukkoon siten, etteivät he enää kyenneet tunnistamaan toisiansa. Näin ollen jotkut heistä tapettiin erehdyksessä. Al-Bukharin mukaan Aisha (RAA) sanoi: ”Uhudin taistelussa epäjumalanpalvojat kukistettiin kerta kaikkiaan. Sitten Saatana huusi: ’Oi Allahin orjat. Varokaa selkäpuolta (eli vihollinen lähestyy takaa). Joten ne, jotka olivat eturintamassa, kääntyivät takaisin ja taistelivat niitä vastaan, jotka olivat takana.”

Tuolloin Hudhaifah näki vilauksen isästään Al-Yamanista, jota muut muslimit olivat tappamassa ja hän huusi: ”Oi Allahin palvelijat! Varokaa! Tämä on minun isäni. Tämä on minun isäni.” Aisha — olkoon Allah häneen tyytyväinen — sanoi: «Mutta he eivät päästäneet häntä ennen kuin hän sai surmansa.» Hudhaifah sanoi

sitten: «Allah antakoon anteeksi teille.» Ja Urwa sanoi: »Kautta Allahin, tuosta hetkestä Hudhaifah oli siunattu ja varakas aina kuolemaansa asti.» Näin tapahtui, koska hän antoi anteeksi heille ja kieltäytyi ottamasta mitään verirahaa isänsä murhan vuoksi, vaan sen sijaan ehdotti, että se menisi hyväntekeväisyyteen.

Tämä muslimiryhmä kärsi suuresta sekaannuksesta ja epäjärjestys vallitsi heidän keskuudessaan. Monet heistä eksyivät eivätkä tienneet, minne mennä. Tässä hankalassa tilanteessa he kuuluivat jonkun huutavan: »Muhammad (SAAS) on tapettu.» Tämä uutinen teki heidät entistä hämmentyneemmäksi ja lähes järjettömiksi. Heidän moraalinsa murtui lähes kokonaan, tai näin kävi ainakin useiden henkilöiden kohdalla. Jotkut heistä lakkasivat taistelemasta, herpaantuivat ja heittivät aseensa pois. Toiset ajattelivat ottaa yhteyttä tekopyhien päällikköön Abdullah bin Ubaihin ja pyytää hänen apuaan anoa turvapaikkaa Abu Sufyanilta.

Anas bin An-Nadr kulki ihmisten ohi, jotka vapisivat pelosta ja paniikista, ja tiedusteli: »Mitä te odotatte?» Hänelle vastattiin: »Allahin lähettiläs (SAAS) on tapettu.» »Mitä varten te elätte Muhammin (SAAS) jälkeen? Tulkaa ja kuolkaa sen vuoksi, jonka tähden Allahin lähettiläs (SAAS) on kuollut.» Sitten hän sanoi: »Oi Allah, pyydän anteeksi sitä, mitä nämä ihmiset (eli muslimit) ovat tehneet ja vannon, etten hyväksy sitä, mitä epäjumalanpalvojat ovat tehneet.» Sitten hän jatkoi matkaa, kunnes kohtasi Sa'd bin Mu'adhin, joka kysyi häneltä: »Minne menet, Abu Umar?» Anas vastasi: »Ah, miten suloinen onkaan paratiisin tuoksu! Minä haistan sen täällä Uhudissa.» Hän jatkoi matkaa ja taisteli epäjumalanpalvojia vastaan, kunnes hänet surmattiin. Vain hänen sisarensa pystyi tunnistamaan hänen ruumiinsa. Sitä oli viiltänyt ja puukottanut yli kahdeksankymmentä miekkaa, nuolta tai keihästä. Hänen sisarensa pystyi tunnistamaan hänet taistelun jälkeen vain hänen sormenpäistään.

Thabit bin Ad-Dahdah kutsui väkeänsä sanoen:

“Oi auttajien sukulaiset, vaikka Muhammad (SAAS) onkin tapettu, Allah on Ikuinen eikä Hän koskaan kuole. Taistelkaa uskonne puolesta. Allah auttaa teitä ja siten tulette olemaan voittoisia.” Ryhmä auttajia liittyi häneen, ja he valmistautuivat hyökkäämään Khalidin ratsumiesjoukkueen kimppuun. Hän jatkoi taistelemista, kunnes hänet ja hänen ystävänsä surmattiin.

Muuttaja ohitti auttajan, joka oli veren tahraama. Hän sanoi: “Oi toveri! Oletko kuullut Muhammadin (SAAS) murhasta?” Auttaja vastasi: ”Jos Muhammad (SAAS) on tapettu, hänen on silloin täytynyt saada sanomansa perille. Joten taistelkaa uskontonne puolesta!”

Tällaisen rohkeuden ja kannustuksen siivittämänä muslimit saivat pian takaisin itseluottamuksensa, tulivat järkiinsä ja luopuivat ideasta antautua tai ottaa yhteyttä tekopyhään Abdullah bin Ubaihin. He tarttuivat aseisiin ja jatkoivat taistelua, pyrkien etenemään kohti päämajaa, erityisesti sen jälkeen, kun he saivat tietää, että tieto profeetan (SAAS) kuolemasta oli väärä. Hyvät uutiset rohkaisivat heitä ja auttoivat heitä murtamaan varsin onnistuneesti sotilassaarron sekä keskittämään joukkonsa turvalliselle alueelle, josta jatkaa hetytöntä ja hurjaa taistelua monijumalaisia vastaan.

Kolmas ryhmä muslimeja koostui niistä, jotka eivät huolehtineet mistään muusta kuin profeetasta (SAAS). Heidän etunenässään olivat tärkeät kumppanit kuten Abu Bakr, Umar bin Al-Khattab, Ali bin Abi Talib ja muut, jotka kiiruhtivat suojelemaan profeettaa (SAAS) osoittaen ainutluokkaista omistautumista.

Samaan aikaan kun nämä muslimiryhmät vastaanottivat epäjumalanpalvojen iskuja tehden välitöntä vastarintaa, taistelu leimahti AllahinLähettilään (SAAS) ympärillä, joka oli vain yhdeksän miehen suojaama. Olemme jo maininneet, että epäjumalanpalvojen aloittaessa saarron, Allahin lähettilään (SAAS) seurassa oli ainoastaan yhdeksän henkilöä, ja kun hän huusi muslimeille: ”Kuulkaa! Minä olen Allahin lähettiläs (SAAS),” epäjumalanpalvojat kuulivat

ja tunnistivat hänen äänensä. Joten he kääntyivät takaisin ja hyökkäsivät kaikella voimallaan hänen kimppuunsa, ennen kuin yksikään hänen kumppaneistaan ehti avuksi.

Yhdeksän muslimin ja epäjumalanpalvojen joukon välillä puhkesi raju ja hillitön taistelu, jonka aikana tulivat ilmi vertaansa vaila oleva rakkaus, uhrautuvaisuus, rohkeus ja sankarillisuus.

Anas bin Malikiin nojaten, Muslim kertoi, että Allahin lähettiläs (SAAS) oli ajettuna ansaan yhdessä seitsemän auttajan ja kahden muuttajan kanssa, kun epäjumalanpalvojat hyökkäsivät hänen kimppuunsa. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi sillä hetkellä: ”Hän, joka työntää nuo epäjumalanpalvojat takaisin, on asuva paratiisissa.” Tai: ”Hän on oleva kumppanini paratiisissa.” Yksi auttajista astui esiin ja taisteli epäjumalanpalvoja vastaan profeetan (SAAS) puolustamiseksi, kunnes sai surmansa. Tämän jälkeen he jälleen hyökkäsivät lähettilään (SAAS) kimppuun. Sama toistui uudestaan ja uudestaan kunnes kaikki seitsemän auttajaa oli surmattu. Silloin Allahin lähettiläs (SAAS) totesi kahdelle quraishilaiselle kumppanilleen: ”Me emme ole tehneet oikeutta tovereillemme.”

Viimeinen näistä seitsemästä auttajasta oli Amara bin Yazeed bin As-Sakan, joka jatkoi taistelemista, kunnes hänen haavansa tekevät hänet kyvyttömäksi, ja hän kaatui kuolleen maahan.

Hankalin tunti lähettilään (SAAS) elämässä

Ibn Sakanin kaatumisen jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) jäi yksin vain kaksi quraishilaista vierellään. Abu Uthman sanoo As-Sahihainin vahvistamassa versiossaan: ”Lukuun ottamatta Talha bin Ubaidullahia ja Sa'd bin Abi Waqqasia, profeetan (SAAS) seurassa ei ollut muita.” [Sahih Al-Bukhari 1/527, 2/581] Se oli kaikkein hankalin ja vaarallisin tunti profeetalle (SAAS), mutta loistava mahdollisuus epäjumalanpalvoille, jotka viipymättä käyt-

tivät sitä hyväksi. He kohdistivat hyökkäyksensä profeettaa (SAAS) vastaan ja odottivat innolla surmaavansa hänet.

Utbah bin Abi Waqqas pommitti häntä kivillä. Yksi kivistä osui hänen kasvoihinsa ja vahingoitti hänen alempaa oikeaa etuhampastaan *ruba'iyaa* (eli hammasta, joka on kulmahampaan ja etuhampaan välissä). Hänen alahuulensa aukesi. Hänen kimppuunsa hyökkäsi myös Abdullah bin Shihab Az-Zuhri, joka viilsi hänen otsaansa. Abdullah bin Qami'a (Qami'a tarkoittaa 'nöyryytettyä naista'), joka oli itsepäinen vahva ratsumies, löi häntä hurjalla voimalla miekalla olkapäähän, ja tuo isku vaivasi Allahin lähettilästä (SAAS) yli kuukauden, vaikkei se onnistunut murtamaan hänen kahta haarniskaansa. Abdullah iski häntä rajusti kasvoihin. Isku oli niin voimakas, että kaksi hänen rautakypäränsä rengasta tunkeutui hänen pyhään poskeensa. ”Tässä sinulle isku minulta, minä olen Ibn Qami'a,” tämä sanoi iskiessään lähettilästä (SAAS) miekallaan. Allahin lähettiläs (SAAS) vastasi, pyyhkien virtaavaa verta kasvoiltaan: ”Rukoilen Allahia nöyryyttämään sinua.” Al-Bukharissa kerrotaan, että hänen etuhampaansa murtui, hän sai haavan päähänsä ja alkoi pyyhkiä verta sanoen: ”(Ihmettelen) miten ihmiset viiltelevät profeettansa (SAAS) kasvoja ja murtavat hänen etuhampaansa — hänen joka kutsuu heitä palvomaan Allahia. Miten sellaiset ihmiset voivat kukoistaa tai olla menestyneitä?” Tuosta tapauksesta Allah, kunnia olkoon Hänen, lähetti alas Koraanin jakeen sanoen:

”Ei ole sinun (oi Muhammad (SAAS) vaan Allahin) päätös, antaako Hän heille armon (antaako anteeksi) vai rankaiseeko heitä; totisesti, he ovat zalimuneja (monijumalaisia, tottelemattomia ja väärintekijöitä).” [Koraani 3:128]

At-Tabarani toteaa, että profeetta (SAAS) sanoi: ”Allahin viha on suuri heille, jotka tahraavat hänen lähettiläänsä kasvot,” piti lyhyen hiljaisuuden ja jatkoi:

“Oi Allah, anna anteeksi kansalleni, sillä he ovat vailla tietämystä.”

Sahih Muslimissa todetaan, että Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi:

”Herrani, anna anteeksi kansalleni, sillä he ovat vailla tietämystä.”

Ayad Al-Qadin kirjassa, Ash-Shifassa, kerrotaan, että profeetta (SAAS) sanoi:

“Oi Allah, opasta kansaani, sillä he ovat vailla tietämystä.”

On varmaa, että profeetan (SAAS) surmaaminen oli vihollisen ensisijainen päämäärä, mutta kaksi quraishilaista, Sa’d bin Abi Waqqas ja Talha bin Ubaidullah, osoittivat valtavaa ja vertaansa vailla olevaa rohkeutta ja taistelivat niin rajusti ja urheasti, että vaikka heitä oli vain kaksi, he pystyivät estämään epäjumalanpalvoja pääsemästä tavoitteeseensa. He olivat taitavien arabijousimiesten parhaimmistoa ja jatkoivat Allahin lähettilään (SAAS) puolustamista siihen asti, kunnes koko epäjumalanpalvelijoiden joukkue oli ajettu pois tämän luota.

Allahin lähettiläs (SAAS) tyhjensi nuolikotelonsa ja sanoi Sa’d bin Abi Waqqasille: ”Ammu nuoli, Sa’d. Olkoon isäni ja äitini uh-rattu vuoksesi.” Profeetta (SAAS) ei ollut koskaan tuonut esiin vanhempiansa paitsi Sa’d’in tapauksessa — tälle myönnetty etuoikeus hänen tehokkuudestaan.

Jabirin versio, jonka An-Nasa’i vahvistaa, kertoo Talha bin Ubaidullahin asenteesta epäjumalanpalvelijoiden kerääntyessä Allahin lähettilään (SAAS) ympärille, kun enää vain muutama auttaja oli hänen seurassaan: ”Kun epäjumalanpalvojat tavoittivat Allahin lähettilään (SAAS), hän sanoi: ’Kuka meistä riittää heidän pahuudelleen (eli taistelemaan heitä vastaan)?’ Talha sanoi: ’Minä teen sen.’” Tämän jälkeen Jabir mainitsi auttajien kamppailut ja sen, kuinka he kuolivat yksi toisensa jälkeen, aivan kuten Muslimin kerronnassa: ”Kun kaikki auttajat oli surmattu, Talha kävi taisteluun siinä missä muut yksitoista, kunnes hän haavoittui käteensä ja hänen sormensa leikkautuivat irti. Silloin hän sanoi: ’Olkoon ne leikattu irti!’ Profeetta (SAAS) vastasi: ’Jos olisit sanonut: Allahin nimeen, enkelit olisivat nostaneet sinut ylös ihmisten silmien edessä.’” Sitten hän sanoi: ”Allah ajoi epäjumalanpalvojat pois heidän kimpustaan.” Al-Ikleeelissa (Hakimin kirjassa) todetaan, että Talha oli saanut kolmekymmentäviisi tai kolmekymmentäyhdeksän haavaa ja hänen sormensa (eli etusormi ja sen viereinen sormi) halvaantuivat.

Qais bin Abi Hazimin versiossa, jonka Al-Bukhari vahvistaa, hän sanoi: ”Minä näin Talhan käden halvaantuneena. Se johtui siitä, että hän suojasi sillä profeettaa (SAAS) Uhud-taistelussa.”

At-Tirmidhi kertoi, että profeetta (SAAS) sanoi tämän jälkeen Talhasta: ”Se joka haluaa nähdä marttyyriin kävelevän maan päällä, hän katsokoon Talha bin Ubaidullahia.”

Aishan (RAA) tietämykseen perustuen, Abu Da’ud At-Tayalisi sanoi: ”Aina kun Uhud-päivä (eli taistelu) mainittiin, Abu Bakr sanoi: ’Se oli Talhan päivä (eli taistelu).’ [Fath Al-Bari 7/361] Abu Bakr esitti hänestä runosäkeen: ’Oi Talha bin Ubaidullah!! Paratiisi kuuluu sinulle niin kuin vesilähde kuuluu peuralle juoda siitä.’” Hankalassa ja kaikkein vaikeimmassa tilanteessa Allah, kunnia olkoon Hänen, lähetti alas näkymättömän apunsa. Saḍin versiossa — Sahih Al-Bukharissa ja Muslimissa selvennetty ja vahvistettu — kerrotaan: ”Näin Allahin lähettilään (SAAS) Uhud-päivänä

kahden valkoisiin pukeutuneen miehen seurassa, jotka puolustivat häntä raivokkaasti — en ole koskaan todistanut samanlaista, en ennen Uhudia enkä sen jälkeen.” Toisessa versiossa: ”Hän tarkoittaa sanaa, että ne olivat Jibriil ja Mikael.”

Kaikki nuo tapahtumat tapahtuivat hetkessä. Mikäli profeetan (SAAS) ylimmät kumppanit olisivat oitis ymmärtäneet tilanteen vakavuuden, he olisivat kiirehtineet paikalle eivätkä olisi jättäneet häntä alttiiksi haavoittumiselle. Valitettavasti he pääsivät sinne vasta sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli haavoittunut ja kuusi hänen auttajaansa oli tapettu, seitsemännen hoiperrellessa vakavasti loukkaantuneena, epätoivoisesti profeettaa (SAAS) puolustaen. Kuitenkin välittömästi paikalle saavuttuaan, he ympäröivät lähettilään (SAAS) kehoillaan ja aseillaan, ollen riittävän valppaita estämään vihollista tavoittamasta häntä. Ensimmäinen, joka palasi antamaan apua, oli hänen ystävänsä Abu Bakr As-Siddiq (RAA).

Versiossaan, joka on kirjattu Ibn Hibbanin Sahihissa, Aisha (RAA) kertoi Abu Bakriin sanoneen:

”Uhud-päivänä, jolloin profeetta (SAAS) jäi jälkeen muista, minä olin ensimmäinen, joka palasi ja havaitsi hänet. Hänen edessäni näin miehen kamppailevan ja suojellen häntä vihollisilta. Sainoin itselleni: ’Toivon, että hän olisi Talha. Olkoon minun isäni ja äitini uhrina sinun puolestasi. (Oi Allah) Anna hänen olla Talha! Olkoon vanhempani uhrattu vuoksesi!’ Matkalla minut ohitti Abu Ubaidah bin Al-Jarrah, joka liikkui yhtä nopeasti kuin lintu. Me molemmat kiirehdimme sitomaan profeetan (SAAS) haavat. Silloin huomasimme, että Talha kärsi pahoista haavoista Allahin lähettilään (SAAS) edessä. Profeetta (SAAS) sanoi: ’Huolehtikaa veljestänne. Hänen tekonsa oikeuttaa hänelle paikan paratiisissa.’ Huomasin, että kaksi rautarengaskypärän rengasta oli lävistänyt hänen poskeensa. Joten valmistauduin vetämään ne ulos, mutta Abu Ubaidah vaati: ’Kautta Allahin, oi Abu Bakr — pyydän sinua, anna minun tehdä se.’ Peläten vahingoittavansa profeettaa (SAAS), hän

alkoi vetää suullaan toista rengasta ulos hyvin hitaasti ja varovaisesti. Tämän jälkeen hän veti myös nuolen ulos suullaan. Tuolloin hänen etuhampaansa putosi. Sitten minä ryhdyin vetämään toista rengasta ulos, mutta Abu Ubaidah pyysi minua jättämään sen: 'Oi Abu Bakr, minä vannotan sinua kautta Allahin, anna minun tehdä se.' Hän veti toista rengasta hyvin hitaasti ja varovaisesti suullaan, kunnes se tuli ulos. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: 'Huolehtikaa veljestänne. Hän on osoittanut olevansa paratiisipaikan arvoinen.' Menimme Talhan luo hoivataksemme häntä ja huomasimme, että hän oli saanut noin kymmenen miekan iskua ruumiiseensa."

Tuon päivän hankalina hetkinä, ryhmä muslimisankareita kerääntyi profeetan (SAAS) ympärille muodostaen kilven suojellakseen häntä epäjumalanpalvojilta. Heidän joukkoon kuuluivat muun muassa Abu Dujana, Mus'ab bin Umair, Ali bin Abi Talib, Sahl bin Haneef, Abu Sa'id Al-Khudrin isä Malik bin Sinan, Umm'Amara, Nusaiba bint Ka'b Al-Maziniya, Qatada bin An-Nu'man, Umar bin Al-Khattab, Hatib bin Abi Balta'a ja Abu Talha.

Epäjumalanpalvojien lukumäärä kasvoi kasvamistaan, ja heidän hyökkäyksensä, luonnollisesti, kävivät yhä raskaammiksi. Heidän painostuksensa kasvoi siinä määrin, että Allahin lähettiläs (SAAS) putosi yhteen niistä kuopista, jotka olivat Abu Amir Al-Fasiqin suunnittelema ja kaivamia ansoja. Hänen polvensa naarmuuntui-
vat, ja Ali auttoi hänet ylös tarttumalla häntä kädestä. Talha bin Ubaidullah otti hänet syliinsä, kunnes hän pystyi seisomaan pystyssä. Nafi bin Jubair sanoi: "Kuulin erään muuttajan kertovan: 'Olen ollut mukana Uhud-taistelussa ja seurannut, kuinka nuolia ammuttiin joka suunnasta profeettaa (SAAS) kohti. Mikään niistä ei kuitenkaan osunut häneen. Abdullah bin Shihab Az-Zuhri sanoi: 'Vie minut Muhammadin (SAAS) luokse! Kautta Allahin, jos en tappanut häntä, en toivo eläväni'. Vaikka Allahin lähettiläs (SAAS) oli hänen vieressään, yksin, hän ei huomannut profeettaa (SAAS). Safwan, hänen monijumalienpalvojatoverinsa, syytti häntä (ettei

hän ollut muuttanut sanojaan teoiksi), mutta Abdullah vannoi, ettei ollut nähnyt profeettaa (SAAS), ja lisäsi, että kenties tämä oli immuuni heidän pyrkimyksilleen lopettaa hänen päivänsä. Hän sanoi myös, että neljä heistä oli vakuuttanut tekevänsä uuden yrityksen, mutta myös turhaan.”

Muslimit osoittivat ennennäkemätöntä ja poikkeuksellista sankaruutta tehden uskomattomia uhrauksia. Abu Talhah, esimerkiksi, suojasi Allahin lähettilästä (SAAS) kehollaan ja käytti rintaansa suojatakseen profeettaa (SAAS) vihollisen nuolilta.

Anas kertoi, että ihmisten hajaantuessa Uhud-päivänä profetaan (SAAS) luota, Abu Talhah, taitava jousimies, ampui niin paljon nuolia, että rikkoi sinä päivänä kaksi tai kolme jouta. Erään sotilaan kulkiessa ohitse nuolikotelo täynnä nuolia, profetta (SAAS) sanoi hänelle: ”Anna nuolet Abu Talhahille!” Tämän jälkeen, kun profetta (SAAS) seurasi ampumista, Abu Talhah sanoi: ”Minä uhraan isäni ja äitini sinun turvallisuutesi vuoksi. Älä mene liian lähelle, jotteivät heidän nuolensa osu sinuun. Minä kuolen mieluummin kuin näen sinun haavoittuvan.”

Abu Dujana seisoi Allahin lähettilään (SAAS) edessä ja suojasi selällään häntä nuolilta. Hatib bin Balta‘a seurasi Utbah bin Abi Waqqasia, joka rikkoi (profeetan (SAAS)) jalosukuisen etuhampaan, iski häntä miekalla, haavoitti häntä päähän ja otti hänen tammansa ja miekkansa. Sa’d bin Abi Waqqas oli hyvin innokas tappamaan veljensä Utbahin, muttei voinut. Hatib kuitenkin pystyi tekemään sen.

Sahl bin Haneef, sankarijousimies, joka oli vannonut kuolevansa Allahin tiellä, näytteli myös näkyvää osaa Uhudiin vihollisuuksissa.

Allahin lähettiläs (SAAS) otti itse osaa nuolien ampumiseen. Qatadah bin An-Nu‘manin versiossa Allahin lähettiläs (SAAS) ampui niin paljon nuolia, että hänen jousensa molemmat päät litistivät. Niinpä Qatadah bin An-Nu‘man päätti pysyä hänen vierellään

loppuajan. Tuona päivänä hänen silmänsä vahingoittui siten, että se putosi hänen poskelleen, mutta Allahin lähettiläs (SAAS) pani sen kädellään paikalleen, ja siitä tuli parempi ja tarkkanäköisempi kuin hänen toinen silmänsä.

Tuona päivänä Abdur Rahman bin Awf jatkoi taisteluaan, kunnes hänen suunsa vahingoittui ja murtui. Hän kärsi yli kahdestakymmenestä haavasta jalassaan, jotka rampaannuttivat hänet.

Malik bin Sinan, Abi Sa'eed Al-Khudrin isä, imi profeetan (SAAS) poskesta verta, kunnes se oli puhdas. Profeetta (SAAS) sanoi: ”Sylje se pois!” Mutta Malik sanoi: ”Kautta Allahin, en ikinä sylje sitä!” ja lähti tämän jälkeen taistelemaan. Profeetta (SAAS) sanoi: ”Hän, joka haluaa nähdä yhden paratiisin ihmisistä, katsokoon tätä miestä.” Tämä oli tuskin ehtinyt palata taisteluun, kun kärsi marttyyrikuoleman.

Myös Umm Amarah osallistui taisteluun. Hän kohtasi kentällä Ibn Qami'an, joka haavoitti häntä lievästi olkapäähän, mutta myös Umm Amarah onnistui iskemään useita kertoja miekallaan, mutta tämä selviytyi siitä, koska tällä oli yllään kaksi haarniskaa. Umm Amarah jatkoi kuitenkin taistelua, kunnes oli haavoittunut kaksitoista kertaa.

Mus'ab bin Umair puolestaan taisteli kiivaasti ja raivoisesti puolustaessaan profeettaa (SAAS) Ibn Qami'an ja hänen tovereidensa hyökkäyksiä vastaan. Hän kantoi lippua oikeassa kädessään. Taistelun aikana hänen kätensä hakattiin irti, mutta hän tarttui lippuun vasemmalla kädellään, kunnes sekin lyötiin poikki, jolloin hän polvistui maahan ja suojasi lippua rinnallaan ja kaulallaan. Silloin Ibn Qami'a tappoi hänet luullen häntä Allahin lähettilääksi, koska hän muistutti profeettaa (SAAS) ulkonäöltään. Vasta tuolloin Ibn Qami'a huusi: ”Muhammad (SAAS) on surmattu.”

Ibn Qami'a oli tuskin lausunut tuon pahaenteisen lauseen, kun tyrmistys levisi Muhammadin (SAAS) seuraajien keskuuteen, ja heidän moraalinsa romahti rajusti. Näin ollen sekavuus ja onne-

ton epäjärjestys levisivät heidän joukossaan. Vaikka huhuilla oli kielteinen vaikutus muslimeihin, ne myös vähensivät hyökkäyksiä monijumalanpalvojien puolelta, sillä he alkoivat uskoa, että olivat saavuttaneet lopullisen tavoitteensa, ja niinpä he ryhtyivät silpomaan kuolleiden ruumiita.

Kun Mus'ab oli kuollut, Allahin lähettiläs (SAAS) ojensi lipun Ali bin Abi Talibille. Ali lähti yhdessä muiden kumppaneiden kanssa uljaan taisteluun ja tarjosi uskomattomia esimerkkejä kestävydestä, sankarillisuudesta ja rohkeudesta sekä puolustaessaan että hyökätessään.

Samaan aikaan Allahin lähettiläs (SAAS) selvitti tiensä saarettun armeijansa luo. Ka'b bin Malik, joka ensimmäisenä tunnisti lähestyvän profeetan (SAAS), huusi niin kovaa kuin vain pystyi: "Oi muslimit, olkaa iloisia! Allahin lähettiläs (SAAS) on täällä!" Mutta Allahin lähettiläs (SAAS) viittoi häntä vaikenemaan, jottei hänen olinpaikkansa selviäisi epäjumalanpalvojille. Kuullessaan huudon muslimit kiirehtivät välittömästi ääntä kohti, noin kolmenkymmenen kumppanin kerääntyessä profeetan (SAAS) ympärille. Tällä kumppaneiden kokoonpanolla Allahin lähettiläs (SAAS) ryhtyi suunnittelemaan perääntymistä lähellä oleville kukkuloille.

Vihollisen hyökkäykset kasvoivat aiempaa hurjemmiksi nyt pyrkimyksenä estää muslimien vetäytyminen. Heidän yrityksensä osoittautuivat kuitenkin turhiksi islamin leijonien sankarillisen peräänantamattomuuden edessä.

Yksi vihollisen ratsumiehistä, Uthman bin Abdullah bin Al-Mugheerah, lähestyi Allahin lähettilästä (SAAS), todeten samalla: "Joko tapan hänet (Muhammadin (SAAS)) tai tulen tapetuksi." Allahin lähettiläs (SAAS) ratsasti kohtaamaan hänet, mutta hänen tammansa kompastui joihinkin kuoppiin. Niinpä Al-Harith bin As-Simma taisteli vihollista vastaan, iskien häntä jalkaan ja saaden hänet ontumaan. Tämän jälkeen hän tappoi vihollisen, otti hänen aseensa ja tuli Allahin lähettilään (SAAS) luo.

Mutta myöhemmin toinen mekkalainen ratsumies, nimeltään Abdullah bin Jabir, hyökkäsi Al-Harith bin As-Simman kimppuun, iskien häntä olkapäähän miekallaan, ja tämän jälkeen hänet kannettiin muslimien leiriin kärsimään pahoista vammoistaan. Tuo epäjumalanpalvoja ei kuitenkaan välttynyt kuolemalta, sillä Abu Dujana — punaisen päänauhan sankari ja seikkailija — iski häntä rajusti ja leikkasi hänen päänsä irti.

Unen puute valtasi muslimit tämän katkeran taistelun aikana — Koraani sanoi tähän liittyen, että se oli Hänen muslimiorjilleen avuksi lähetetty turvallisuus ja rauhallisuus. Abu Talhah sanoi: “Olin yksi niistä, kenet valtasi halu nukkua Uhud-päivänä. Miekani putosi kädestäni useita kertoja tuona päivänä. Se tippui uudestaan ja uudestaan, ja uudestaan ja uudestaan nostin sen ylös.”

Tasaisesti perääntyen sekä valtavaa sitkeyttä ja rohkeutta osoittaen, muslimit kykenivät lopulta vetäytymään Uhud-vuoren suojaan. Tämän jälkeen loput armeijasta seurasi heitä tuohon turvalliseen paikkaan. Tällä tavoin Muhammadin (SAAS) nerokkuus teki tyhjäksi Khalid bin Al-Waleedin nerokkuuden.

Ibn Ishaq kertoi: ”Kun Allahin lähettiläs (SAAS) nousi kukkulaa ylös, Ubai bin Khalaf seurasi heitä ja kysyi: ’Missä on Muhammad (SAAS)? Joko tapan hänet tai tulen tapetuksi.’ Muhammadin (SAAS) kumppanit sanoivat: “Oi Allahin lähettiläs (SAAS), haittaako sinua, jos joku meistä taistelee hänen vastaan?” Mutta Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Antakaa hänen tulla!”. Kun Ubai lähestyi häntä, Allahin lähettiläs (SAAS) otti keihään Al-Harith bin As-Simmalta. Hän värisi voimakkaasti siten, että se sai heidät kaikki hajaantumaan joka puolelle rajusti ja ilman ennakkovaroitusta. Sitten hän kohtasi Ubain, kiinnitti huomiota tämän solisluuhun kaulan ja haarniskan välisessä isossa aukossa. Hän iski Ubaita tuohon kohtaan. Iskun vaikutus oli niin voimakas, että se sai Ubain heittelehtimään hevosensa selässä edestakaisin. Kun hän palasi quraishilaisten luo, häneltä löydettiin vain pieni naarmu nis-

kasta. Kun veri hyytyi, hän huudahti: ”Kautta Allahin, Muhammad (SAAS) on tappanut minut.” Kuullessaan hänen sanovan näin, he totesivat: ”Kautta Allahin, sinä olet todella peloissasi. Kautta Allahin, olet pahuuden riivaama.” Hän vastasi: ”Hän kertoi minulle jo Mekassa tappavansa minut. Kautta Allahin, jos hän olisi sylkäissyt päälleni, hän olisi tappanut minut.” Lopulta Allahin vihollinen veti viimeisen hengenvetonsa paikassa nimeltä Safir, kun häntä oltiin viemässä takaisin Mekkaan.” Abul-Aswadin versiossa Urwan tietämykseen perustuen: ”Hän mylvi kuin härkä ja sanoi: ’Kautta sen Yhden, kenen käsissä on sieluni, jos (kipu,) josta nyt kärsin, jaettaisiin Al-Majazin ihmisten kesken, he kaikki kuolisivat.’”

Allahin lähettilään (SAAS) vetäytyessä vuoren suojaan iso kivi tukki hänen tiensä. Profeetta (SAAS) yritti nousta sen yli, mutta koska hän kantoi lyhyttä raskasta haarniskaa ja oli vakavasti haavoittunut, hän ei pystynyt kiipeämään. Auliisti Talha kyykistyi, jotta profeetta (SAAS) kykeni nousemaan hänen selkäänsä. Sitten hän nousi ylös profetan (SAAS) levätessä hänen selkäänsä päällä. Profeetta (SAAS) sanoi tämän jälkeen: ”Talha on tämän tehtävän jälkeen oikeutettu puutarhaan (paratiisiin).”

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) asettui päämajaansa kukkuloilla, epäjumalanpalvojat käynnistivät viimeisen hyökkäyksensä muslimien kimppuun. Ibn Ishaq kertoo: ”Kun profeetta (SAAS) oli matkalla kukkuloille, ryhmä Quraishin parhaimmista nousi vuorelle. Heitä johtivat Khalid bin Al-Waleed ja Abu Sufyan. Allahin lähettiläs (SAAS) rukoili taas Herraansa: ”Oi Allah, he (eli epäjumalanpalvojat) eivät saisi olla korkeammalla (eli paikassa tai vallassa) kuin me (eli muslimit).” Täten Umar bin Al-Khattab ja muutamat muuttajat taistelivat epäjumalanpalvoja vastaan, kunnes he saivat ajetuksi nämä alas vuorelta.

Al-Maghazissa, Al-Umawin kirjassa, kerrotaan että epäjumalanpalvojat nousivat vuorta ylös. Silloin Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi Sādille: ”Aja heidät pois”. ”Miten voin ajaa heidät pois yksi-

näni (eli ilman kenenkään apua)?” Mutta profeetta (SAAS) toisti lauseen kolme kertaa. Sa’d veti sitten nuolen kotelostaan, ampui sillä yhtä heistä ja tappoi hänet. Hän sanoi: ”Sitten otin toisen, jonka tiedän (olevan hyvä), ja ammuin taas yhden heistä. Sitten otin kolmannen, jonka tunnen, ja tapoin kolmannen.” Tämän seurauksena epäuskovat laskeutuivat vuorelta alas. Sanoin itselleni: ”Tämän täytyy olla siunattu nuoli”. Laitoin sen kotelooni. Hän säilytti sitä kuolemaansa asti. Hänen lapsensa kantoivat sitä aina mukanaan.

Marttyyrien silpominen

Tuo oli viimeinen hyökkäys, jonka epäuskovat tekivät profeettaa (SAAS) vastaan. Ollen lähes varmoja hänen kuolemastaan, he kääntyivät takaisin leiriinsä ja aloittivat valmistelut palatakseen takaisin Mekkaan. Jotkut heistä osallistuivat menehtyneiden muslimien ruumiiden silpomiseen, ja niin tekivät myös heidän naisensa. Naiset ja miehet leikkasivat pois marttyyrien korvat, nenät ja sukupuolielimet. He jopa viilsivät auki heidän vatsansa. Hind bin Utbah — esimerkiksi — repi auki Hamzan maksan ja pureskeli sitä, mutta totesi sen vastenmieliseksi, joten hän sylki sen pois. Hän jopa teki muslimien korvista ja nenistä nilkka- ja kaulakoruja.

Taistelun viimeisellä tunnilla sattui kaksi tapausta, jotka paljastivat, kuinka pitkälle muslimit olivat valmiita taistelemaan ja uhrautumaan Allahin tiellä:

1. Ka’b bin Malik sanoi: “Olin yksi niistä muslimeista, jotka taistelivat Uhudissa, ja todistin epäuskovien julmat teot heidän silpoessaan menehtyneiden ruumiita, kuljin heidän ohitsensa, koska en voinut sietää sitä. Sitten näin aseistetun vankkarakenteisen epäjumalanpalvojan kulkemassa muslimien seassa ja kuulin hänen sanovan: ’Kootkaa heidät yhteen samalla tavalla, kuten lampaat kootaan ja teurastetaan.’

Samaan aikaan näin aseistetun muslimin odottamassa häntä. Kuljin heitä kohti, kunnes seisoin tuon muslimin takana. Vertailemalla molempia huomasin, että epäuskova oli paremmin aseistettu ja isompi. Katselin heitä, kunnes he rupesivat taistelemaan toisiaan vastaan. Muslimi iski pakanaa miekallaan, halkaisten tämän lonkan kahtia. Kun muslimi paljasti kasvonsa, hän sanoi: 'Mitäs sanot siitä, Ka'b? Minä olen Abu Dujana.'

2. Jotkut musliminaiset saapuivat taistelukentälle, kun taistelu oli ohi. Anas sanoi: "Näin Aisha bint Abu Bakrin (RAA) Umm Sulaimin seurassa. He olivat käärineet vaatteensa niin ylös, että näin heidän nilkkakorunsa. He kantoivat vesipusseja hartioillaan ja kaatoivat ne ihmisten suihin. Sitten he palasivat täyttämään ne, tulivat takaisin ja toistivat saman." Umar sanoi: "Umm Saleet kantoi vesipusseja meille Uhud-päivänä."

Umm Aiman, joka oli yksi niistä musliminaisista, jotka näkivät taistelussa hävinneiden muslimisotilaiden palaavan Mediinaan, heitti maata heidän kasvoilleensa ja sanoi moittivasti: "Tässä on teille rukki! Ottakaa se ja lopettakaa miekkojen kantaminen." Sitten hän kiirehti taistelukentälle. Siellä hän juotti haavoittuneita. Hibban bin Al-Arqa ampui häntä nuolella, mikä sai hänet kaatumaan maahan ja nostamaan hänen vaatteensa ylös. Nähdessään tämän Allahin vihollinen purskahti nauruun. Tapahtuma sai Allahin lähettilään (SAAS) vihaiseksi, joten hän antoi Sa'd bin Abi Waqqasille nuolen, josta puuttui kuitenkin nuolenpää, ja sanoi: "Ammu se." Sa'd ampui nuolen, ja se lävisti epäuskovan kurkun. Tämä kaatui maahan, ja tietyt osat hänen ruumiistaan paljastuivat. Allahin lähettiläs (SAAS) nauroi sitten niin paljon, että jopa hänen poskihampaansa näkyivät. Sa'd kosti Umm Aimanin puolesta, ja Allah vastasi tämän rukoukseen.

Heti Allahin lähettilään (SAAS) saavuttua vuorensolaan, Ali bin Abu Talib täytti hänen vesisäiliönsä Al-Mihrasin vedellä. Al-Mihrasin sanottiin olevan ontto (kovera) kivi, jossa oli runsaasti vettä. Sen kerrottiin olevan myös Uhud-vuoren vesilähde. Joka tapauksessa, Ali kantoi siitä vettä Allahin lähettiläälle (SAAS) juotavaksi. Havaitessaan sen haisevan pahalle, hän kieltäytyi juomasta sitä, mutta puhdisti sillä veren kasvoistaan ja kaatoi sitä hieman päälensä sanoen: ”Allahin viha on suuri niille, jotka tahrivat Hänen lähettiläänsä (SAAS) kasvot verellä.”

Sahl sanoi: ”Kautta Allahin, minä tiedän, kuka pesi Allahin lähettilään (SAAS) haavan ja kuka kaatoi hänelle vettä ja millä (aineella) hänen haavaansa hoidettiin: ”Hänen tyttärensä Fatima pesi sen, kun Ali kaatoi vettä säiliöstä. Kun Fatima huomasi, että vesi lisäsi verenvuotoa, hän otti palasen olkimattoa, poltti sitä hieman ja laittoi sen haavaan päälle siten, että verenvuoto loppui.”

Muhammad bin Maslamah toi hänelle raikasta vettä juotavaksi. Profeetta (SAAS) joi ja rukoili Allahia tuomaan hänelle hyviä asioita. [As-Seerat Al-Halabiyah 2/30] Pahojen haavojensa vuoksi Allahin Lähettiläs (SAAS) johti seuraajansa rukoukseen istuen, ja näin ollen myös muslimit istuivat.

Kun epäjumalanpalvojen lähtövalmistelut oli saatu päätökseen, Abu Sufyan meni vuorelle ja huusi: ”Onko Muhammad (SAAS) keskuudessanne?” He eivät vastanneet hänelle. Sitten hän tiedusteli: ”Onko Ibn Abi Quhafah (eli Abu Bakr) keskuudessanne?” He eivät vastanneet. Hän kysyi uudestaan: ”Onko Umar bin Al-Khattab keskuudessanne?” He eivät vastanneet, sillä profeetta (SAAS) kielsi heitä vastaamasta. Abu Sufyan tiedusteli vain näitä kolmea, koska hän ja hänen väkensä tiesivät hyvin, että islamin kutsu oli suurelta osin riippuvainen näistä miehistä. Abu Sufyan sanoi sen jälkeen: ”Mitä tulee noihin kolmeen, olemme vapauttaneet teidät heistä.” Umar ei kyennyt enää vaikenemaan, joten hän huusi: ”Oi Allahin viholliset, he, jotka juuri mainitsit, kerron sinulle, että he ovat vielä

elossa. Allah on säilyttänyt sen, mitä sinä vihaat.” Abu Sufyan vastasi: ”Kuolleiden silpominen on jotain, mitä en määrännyt, muttei se ole minua suuttanut.” Sitten hän huusi: ”Hubal (epäjumala), anna sen olla suurenmoista!” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Miksi ette vastaa?” ”Mitä meidän tulisi sanoa?” he kysyivät häneltä. ”Sanokaa: ”Allah on suurempi, ylhäisempi ja myös mahtavampi.”

Abu Sufyan sanoi: ”Al-Uzza (eli epäjumala) on meidän, mutta teillä ei ole Uztaa.” ”Miksi ette vastaa?” Profeetta (SAAS) sanoi. ”Mitä meidän tulisi vastata?” he kysyivät. Hän sanoi: ”Sanokaa, että Allah on meidän suojelijamme, mutta teillä ei ole suojelijaa.”

Abu Sufyan sanoi: ”Hyvää työtä! Tämä päivä on kosto Badrin päivästä. Tämä on seurausta juuri sitä. Sotaa käydään vaihtelevalla menestyksellä.” Umarin vastaus oli: ”Ei. Ne eivät ole sama asia. Meidän menehtyneet miehemme ovat paratiisissa, mutta teidän tulossa.”

Sitten Abu Sufyan sanoi: ”Tule esiin, Umar!” Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Mene ja katso, mitä asia koskee.” Umar meni. Abu Sufyan kysyi häneltä: ”Pyydän sinua Allahin nimeen kertomaan totuuden: olemmeko tappaneet Muhammadin (SAAS)?” Umar sanoi: ”Oi Allah, ette ole, ja hän kuuntelee nyt sanojasi.” Abu Sufyan sanoi: ”Minusta sinä olet rehellisempi kuin Ibn Qami’a ja jopa luotettavampi.”

Ibn Ishaq sanoi: ”Kun Abu Sufyan ja ne, jotka olivat hänen seurassaan, olivat lähdössä, hän ilmoitti suureen ääneen: ’Me tapaamme jälleen Badrissa ensi vuonna.’ Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi yhdelle miehistään: ’Sano: Kyllä, se on tapaaminen meille molemmille.’”

Myöhemmin Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Ali bin Abi Talibin jäljittämään heitä. Hän sanoi Alille: ”Seuraa heitä ja tarkkaile, mitä he aikovat tehdä ja mihin he tähtäävät. Jos he laskeutuvat hevosiltaan ja ratsastavat kameleillaan, tämä tarkoittaa, että he ovat menossa Mekkaan, mutta jos he ratsastavat hevosillaan ja talutta-

vat kameleitaan, he ovat menossa Medinaan. Kautta sen yhden, kenen käsissä on sieluni, jos he hyökkäävät Medinaan, minä marssin sinne heidän perässään ja taistelen heitä vastaan.” Ali sanoi: ”Minä menin ja jäljitin heitä nähdäkseni, mitä he aikovat. Näin heidän nousevan kamelien selkään ja jättävän hevosensa ilman ratsastajia. He lähtivät Mekkaa kohti.”

Quraishilaisten lähdön jälkeen ihmiset lähtivät tarkistamaan kuolleiden ja haavoittuneiden henkilöllisyyksiä. Zaid bin Thabit sanoi: ”Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti minut Uhud-päivänä etsimään Sa’d bin Ar-Rabia ja sanoi: ’Kun näet hänet, sano: ’rauha olkoon kanssasi minulta’ ja sano hänelle ’Allahin lähettiläs (SAAS) kysyy: ’Miten voit?’” Zaid sanoi: ”Minä aloin etsiä häntä kuolleiden joukosta, kunnes tulin Sa’din luokse, kun hän oli kuolemaisillaan noin seitsemänkymmenen miekan iskun tai piston haavoittamana, keihäs ja nuoli ruumiissaan. Sanoin: ’Oi Sa’d, Allahin lähettiläs (SAAS) lähettää sinulle tervehdyksensä ja sanoo ’rauha sinulle, miten sinä voit?’. Sa’d vastasi: ’Ja rauha Allahin lähettiläälle (SAAS) myös. Kerro hänelle, että haistan paratiisin tuoksun. Ja sano auttajille, väelleni: ’Te ette saa anteeksi Allahin edessä, jos Allahin Lähettiläs (SAAS) on haavoittunut ja teidän silmänne vielä räpsyvät (eli olette vielä elossa ettekä kuolleita).’ Sitten hän kuoli.”

He törmäsivät Al-Usairimiin eli Amr bin Thabitiin, jota he olivat jo kehottaneet omaksumaan islamin, mutta joka oli kieltäytynyt. He näkivät hänet haavoittuneiden joukossa ja kuoleman partaalla. ”Miksi hän on tullut tänne? Me olemme luopuneet hänestä, ja hän oli vielä liian itsepäinen hyväksyäksään islamin uskokseen”. He kysyivät häneltä: ”Mikä sai sinut tulemaan tänne? Johtuuko se halusta puolustaa väkeäsi vai kallistumisesta islamiin päin?” Hän sanoi: ”Se on (varmasti) kallistuminen islamiin. Minä uskon Allahiin ja Hänen lähettilääseensä (SAAS). Olen taistellut Allahin lähettilään (SAAS) kanssa, kunnes sain osakseni, mitä näette.” Ja hän kuoli välittömästi tämän jälkeen. He kertoivat Allahin lähetti-

lälle (SAAS) hänestä. Kuullessaan tarinan hän sanoi: ”Hän on yksi paratiisin asukkaista.” ”Vaikkei hän ollut rukoillut yhtään ainutta kertaa,” kertoi Abu Hurairah.

Qazman, joka löydettiin haavoittuneiden joukosta, oli taistellut sankarillisesti ja surmannut seitsemän tai kahdeksan epäuskovaa. Hän oli saamiensa vammojen heikentämä, ja he kantoivat hänet Bani Zufrin asumuksille. Muslimit antoivat hänelle paratiisin ilosanoman. Mutta hän sanoi: ”Kautta Allahin, minä olen taistellut intohimostani väkeäni kohtaan. Jos sitä ei olisi ollut, en olisi taistellut.” Kun hänen haavansa pahenivat, hän teki itsemurhan. Allahin lähettiläs (SAAS) oli jo sanonut, kun tämä mies oli hänelle mainittu: ”Hän on tulen asukas.” Tämä on heidän loppunsa, jotka taistelevat kansallisesta tai jostakin muusta syystä kuin Allahin sanan vuoksi, vaikka he taistelivat islamin lipun alla tai jopa Allahin lähettilään (SAAS) tai hänen kumppaneidensa armeijassa.

Päinvastoin kuin Qazman, surmattujen joukossa ollut Bani Tha’labahin juutalainen oli todennut väelleen: ”Oi juutalaiset kansaihmiset! Kautta Allahin, te tiedätte jo, että on välttämätöntä tukea Muhammadia (SAAS).” He sanoivat: ”Tänään on lauantai.” Hän sanoi: ”Ei ole lauantaita teille.” Hän otti miekkansa ja sotavarustuksensa ja sanoi: ”Jos minut surmataan, omaisuuteni tulee antaa Muhammadin (SAAS) käyttöön.” Seuraavana aamuna hän taisteli, kunnes tuli tapetuksi. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi hänestä: ”Mukhaireeq on paras juutalainen.”

Marttyyrien hautaaminen

Allahin lähettiläs (SAAS) valvoi marttyyrien hautaamista ja sanoi: ”Minä todistan, että jokainen, joka on haavoittunut Allahin tiellä, Allah elvyttää hänen haavansa vuotaen nestettä, joka on kuin veri väriltään, mutta tuoksuu myskiltä.”

Jotkut kumppaneista kantoivat sodassa kuolleita miehiään Mediinaan, mutta Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi, että heidät on vietävä takaisin ja haudattava paikkaan, jossa heidät oli tapettu. Hän määräsi, ettei ruumiita saanut pestä vaan että ne tuli haudata sellaisinaan kuin mitä ne olivat sen jälkeen, kun haarniskat ja nahkavaatteet oli riisuttu. Hän hautasi kaksi tai kolme marttyyria yhteen hautaan ja jopa kaksi miestä samaan vaatekappaleeseen kieltotuna sanoen: ”Kuka on parhaimmin oppinut Koraanin?” ja hän hautasi tämän miehen maahan ensimmäisenä. Hän sanoi: ”Toimin heistä todistajana ylösnousemuksen päivänä.” Hän hautasi Abdullah bin Amr bin Haramin ja Amr bin Al-Jamuhin samaan hautaan, koska he olivat mieltyneet toisiinsa.

Heiltä puuttui Hanzalahin arkku. He etsivät sitä ja löydettyään sen lähistöltä, he huomasivat, että siitä valui vesi. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi kumppaneilleen, että enkelit pesivät häntä ja kehotti: ”Kysykää hänen vaimoltaan.” He kysyivät tältä, ja vaimo vahvisti, että ruumis oli ollut seremoniaalisesti epäpuhdas. Täten Hanzalia kutsuttiin ”Ghaseel Al-Mala’ikahiksi” (eli enkelien pesemäksi).

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) näki, miten hänen setänsä ja kasvattiveljensä, Hamzan, ruumista oli silvottu, hän tuli hyvin murheelliseksi. Kun hänen tätinsä Safiya tuli katsomaan veljeään Hamzaa, Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi tämän pojan Az-Zubairin ohjaamaan naisen pois, jottei tämä näkisi, mitä tämän veljelle oli tehty. Nainen kieltäytyi ja sanoi: ”Mutta miksi menisin pois. Minulle on kerrottu, että he ovat silponeet häntä. Mutta niin kauan, kun se on tapahtunut Allahin tiellä, niin mitä ikinä hänelle tapahtuu, olemme siihen tyytyväisiä. Minä sanon: ’Allah on riittävä ja minä olen kärsivällinen, jos Allah haluaa.’” Hän lähestyi ja katsoi veljeään ja rukoili Allahia ja sanoi: ”Allahille me kaikki kuulumme ja Hänen luokseen me totisesti palaamme” ja hän rukoili Allahin anteeksiantoa veljelleen. Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS)

määräsi, että mies tulisi haudata Abdullah bin Jahshin kanssa, joka oli hänen veljenpoikansa ja kasvattiveljensä.

Ibn Mas'ud sanoi: ”Emme ole ikinä nähneet Allahin lähettilään (SAAS) itkevän niin paljon, kuin mitä hän teki Hamza bin 'Abdul-Muttalibin vuoksi. Hän asetti tämän suoraan *qiblaa* kohti, seisoi hänen hautajaisissaan ja nyyhkytti sydämensä pohjasta.

Marttyyrien näkeminen oli äärimmäisen järkyttävää ja sydäntä särkevää. Kuvaillessaan Hamzan hautajaisia, Khabbab sanoi: ”Hamzalle ei ollut käytettävissä muuta tarpeeksi pitkää käärinliinaa paitsi likaisenvalkoinen vaate. Kun he peittivät hänen päänsä, se oli liian lyhyt peittämään hänen jalkansa. Kun he peittivät hänen jalkansa, hänen päänsä jäi paljaaksi. Lopulta he peittivät hänen päänsä liinalla ja hänen jalkansa kasvilla, jonka nimi on Al-Idhkir.”

Al-Imam Ahmad kertoi, että kun oli Uhud-päivä ja aika, jolloin epäjumalanpalvojat palasivat, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi:

”*Istawoo* (eli muodostakaa rivit kuten rukoukseen), jotta minä voin kiittää ja ylistää Herraani, suurta ja kaikkivaltias-ta.”

Ja niin he seisoivat riveissä hänen takanaan. Sitten hän sanoi:

“Oi Allah, kukaan ei voi pidätellä siitä, minkä Sinä sallit, tai sallia mitään, mitä Sinä pidättelet. Kukaan ei voi ohjata häntä, ketä Sinä johdat harhaan, tai ohjata harhaan häntä, ketä Sinä ohjaat. Kukaan ei voi antaa ehtoja, jotka Sinä estät, eikä kukaan voi estää sitä, minkä Sinä annat. Kukaan ei voi lähestyä sitä, minkä Sinä olet määrännyt kaukaiseksi, eikä kukaan voi irrottautua siitä, minkä Sinä olet määrännyt läheiseksi. Oi Allah, anna meille kaikille Sinun armosi, Sinun suosiosi ja Sinun käskysi.”

“Oi Allah, minä pyydän Sinua antamaan minulle pysyvän autuuden, joka ei muutu eikä katoa. Oi Allah, Sinulta yksin me etsimme apua vaikeuksissa. Sinuun yksin me turvaudumme kauhun päivänä. Oi Allah, Sinuun yksin turvaudun suojelemaan meitä Sinun sallimiltasi pahuuksilta (eli pahuuksilta, mihin ne saattavat meidät johtaa) ja Sinun kielämiltäsi pahuuksilta. Oi Allah, saata meidät rakastamaan uskoa ja tee siitä miellyttävä ja meidän täydestä sydäimestä rakastamamme! Tee epäusko, jumalattomuus ja tottelemattomuus vastenmielisiksi meille. Anna meidän olla heidän seurassa, jotka ovat oikein ohjattuja. Oi Allah, saata meidät elämään kuten muslimit ja saata meidät kuolemaan kuten muslimit; saata meidät liittymään vanhurskaisiin, mutta ei epäsuosioon joutuneisiin eikä harhaanjohtettuihin. Oi Allah, anna Sinun vihasi kohdata epäuskovat, jotka antavat väärän kuvan lähettilästä (SAAS) ja poikkeavat Sinun oikeudenmukaiselta polultasi. Oi Allah, anna Sinun vihasi, Sinun kuritukseksi ja Sinun vihamielisyytesi kohdata epäuskoivia, ja niitä, joille olet lähettänyt Kirjan. Anna niiden kärsiä sodasta, jonka Sinä olet julistanut. Oi Allah, totuuden laatija.

Haudattuaan kaikki marttyyrit ja ylistettyään ja rukoiltuaan Allahia, Allahin lähettiläs (SAAS) lähti takaisin Medinaan.

Hänen paluumatkallaan paljastui ylivertaisia esimerkkejä uskollisten uskovien naisten rakkaudesta ja kiintymyksestä; ne eivät olleet millään tavalla vähemmän huomattavia kuin miesten sankarilliset teot taistelussa.

Hamnah bint Jahsh tapasi Allahin lähettilään (SAAS) paluumatkalla ja profeetta (SAAS) kertoi hänelle hänen veljensä Abdullaha bin Jahshin kuolemasta. Hamnah sanoi: ”Allahille me kuulumme ja Hänen luokseen me totisesti palaamme. Minä pyydän Allahin anteeksiantoa.” Tämän jälkeen profeetta (SAAS) kertoi hänelle hä-

nen enonsa Hamza bin 'Abdul-Muttalibin kuolemasta. Hän sanoi: ”Allahille me kuulumme ja Hänen luokseen me totisesti palaamme. Minä pyydän Allahin anteeksiantoa.” Mutta kun profeetta (SAAS) kertoi hänelle hänen miehensä Mus'ab bin Umairin kuolemasta, hän huusi ja itki. Nähdessään hänen tekevän niin, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Naisen mies on erityisen rakas hänelle.”

Hän kulki Bani Dinarista kotoisin olevan naisen ohi, jonka aviomies, isä ja veli oli tapettu Uhudissa. Kun heidän kuolemastaan kerrottiin, nainen kysyi: ”Kuinka Allahin lähettiläs (SAAS) voi?” He vastasivat: ”Hyvin todellakin. Oi äiti niin... Kiitos Allahille; hän voi hyvin, niin hyvin kuin toivot.” Hän sanoi: ”Antakaa minun nähdä hänet.” He osoittivat profeetan (SAAS) hänelle. Nähdessään hänet nainen sanoi: ”Kaikki vastoinkäymiset eivät ole mitään sen rinnalla, että sinä olet turvassa.”

Umm Sa'd bin Mu'adh tuli juosten nähdäkseen profeetan (SAAS). Tuolla hetkellä hänen poikansa piteli profeetan (SAAS) tamman ohjaksia. Nähdessään äitinsä, poika sanoi profeetalle (SAAS): ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS). Tämä on äitini.” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Hän on tervetullut”, pysähtyi ja odotti häntä. Kun nainen lähestyi profeettaa (SAAS), tämä lohdutti naista hänen kuolleen poikansa Amr bin Mu'adhin vuoksi. Mutta nainen sanoi: ”Niin kauan, kun näen, että olet turvassa, minun vastoinkäymiseni unohtuvat.” Sitten Allahin Llähettiläs (SAAS) rukoili Allahia niiden puolesta, joiden sukulaiset saivat surmansa Uhudissa ja sanoi: ”Piristy, Umm Sa'd, ja vie heidän sukulaisilleen ilosanoma, että kaikki heidän läheisensä, jotka saivat surmansa taistelussa, ovat tovereita paratiisissa, ja he ovat kaikkien sukulaistensa puolestapuhujia.” Umm Sa'd vastasi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), me olemme tyytyväisiä. Kuka voisi itkeä heidän vuokseen tämän iloisen uutisen saatuaan?” Sitten hän jatkoi sanoen: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS), vetoa Allahiin (niiden puolesta, jotka jäivät jälkeen).” Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Oi Allah, pidä suru poissa heidän sydämistään! Ja lohduta heitä hei-

dän vastoinikäymisissään. Korvaa niille, jotka jäivät taakse, hyvyydellä ja hyvinvoinnilla.”

Saman päivän iltana, eli lauantaina 7. shawwal-kuuta vuonna 3 A.H., Allahin lähettiläs (SAAS) saapui Medinaan. Heti saavuttuaan talolleen, hän ojensi miekkansa tyttarelleen Fatimalle ja sanoi: ”Oi tytär, pese veri tästä miekasta. Kautta Allahin, siitä on ollut apua minulle tänään.” Ali bin Abi Talib ojensi Fatimalle miekkansa ja sanoi: ”Ja pese veri myös tästä miekasta. Kautta Allahin, siitä on ollut apua minulle tänään.” Niin Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Sahl bin Haneef ja Abu Dujana ovat olleet taistelussa yhtä rohkeita kuin sinä.”

Useimmat kertomukset vahvistivat, että seitsemänkymmentä muslimia sai surmansa, ja heistä suurin osa, kuusikymmentäviisi, oli auttajia; neljäkymmentäyksi olivat Khazrajista ja kaksikymmentäneljä Awsista. Heidän lisäksi menehtyivät yksi juutalainen ja neljä muuttajaa.

Mitä tulee monijumalanpalvojiin, kaksikymmentäkaksi sai surmansa, mutta joissakin versioissa puhutaan kolmestakymmenestäseitsemästä. Loppujen lopuksi: Allah tietää parhaiten.

Lauantai-yönä 8. shawwal-kuuta ja Uhudista paluunsa jälkeen, muslimit viettivät yön hälytysvalmiudessa, vaikka olivat kuolemanväsyneitä ja äärettömän uupuneita. He pysyivät varuillaan ja viettivät yön vartioiden Medinaan johtavia teitä. He olivat erityisen kiireisiä vartioidessaan yleistä johtajaansa Allahin lähettilästä (SAAS) peläten, että eräät yksilöt voisivat ryhtyä ennalta arvaamattomiin mielettömyyksiin.

Hyökkäys Hamra' Al-Asadiin

Allahin lähettiläs (SAAS) puolestaan vietti yön punniten tilannetta. Hän pelkäsi, että epäjumalanpalvojat vielä matkallaan kohti Mekkaa saattaisivat kääntää suuntansa päinvastaiseksi kohti Medi-

naa huomattuaan, etteivät he olleet saavuttaneet mitään voitollaan. He saattaisivat katua ja päättää hyökätä hyvitykseksi Medinaan. Tämän vuoksi Allahin lähettiläs (SAAS) päätti lähteä Mekan armeijan takaa-ajoon.

Profeetta (SAAS) kutsui miehet luokseen ja määräsi heidät marssimaan kohti islamin vihollista. Tämä tapahtui sunnuntaiaamuna Uhudia seuraavana päivänä 8. shawwal-kuuta. Hän sanoi: ”Kukaan muu ei marssi taisteluun paitsi he, jotka jo osallistuivat Uhudin taisteluun.” Abdullah bin Ubai sanoi: ”Minä marssin kansasi.” ”Ei,” vastasi profeetta (SAAS).

Vaikka muslimit kärsivät huomattavista kivuista ja syvästä ahdistuksesta, he vastasivat hänen kutsuunsa myönteisesti. Jabir bin Abdullah pyysi profetaalta (SAAS), että tämä antaisi hänen liittyä tähän uuteen hyökkäykseen ottaen huomioon, että hän oli aina palanut halusta olla mukana kaikissa profeetan(SAAS) taisteluissa. Hän ei ollut osallistunut Uhud-taisteluun, koska hänen isänsä oli pyytännyt häntä jäämään Medinaan sisariensa kanssa. Hänen toiveensa toteutettiin.

Muslimit marssivat, kunnes saapuivat paikkaan nimeltä Hamra' Al-Asad noin kolmentoista kilometrin päähän Mediinasta. Profeetta (SAAS) leiriytyi sinne. Sillä paikalla Ma'bad bin Abi Ma'bad lähestyi Allahin lähettilästä (SAAS) ja tunnusti islamia. Jotkut ihmiset kertoivat, että hän pysyi epäuskovana; hän yksinkertaisesti halusi neuvoa lähettilästä (SAAS) Khuza'an (hänen heimonsa) ja Bani Hashimin välisen liiton kestävydestä. Hän sanoi: ”Oi Muhammad (SAAS)! Kautta Allahin, me tunnemme syvää surua sen puolesta, mitä tapahtui sinulle ja kumppaneillesi. Me todella toivomme, ettet enää kärsisi.” Näin ollen Allahin lähettiläs (SAAS) ehdotti, että hän ottaisi kiinni Abu Sufyanin ja koettaisi estää häntä jatkamasta pahoja aikeitaan.

Lähettilään (SAAS) pelko pakanoiden paluusta osoittautui oikeaksi. Epäjumalanpalvojat olivat tuskin laskeutuneet ratsailta ja

leiriytyneet Ar-Rawha'hiin, joka oli kuudenkymmenen kilometrin päässä Medinasta, kun he jo alkoivat syytellä toisiaan. Yksi ryhmä sanoi toiselle: ”Ette tehneet mitään. Te hajotitte heidän sotajoukkonsa, mutta jätitte heidät rauhaan. Heidän joukossaan on vielä joitakin ansioituneita miehiä, jotka todennäköisesti kokoavat väkeä uuteen taisteluun teitä vastaan. Joten menkäämme takaisin ja hävittäkäämme heidät ja nujertakaamme heidän voimansa.”

Se oli itse asiassa hätiköity päätös pintapuolisesti ajattelevilta miehiltä, jotka arvioivat väärin molempien osapuolien vielä käyttämättömän voiman ja moraalin, minkä vuoksi yksi Quraishin merkittävistä johtajista, Safwan bin Omaiyah, yritti taivutella väkeänsä ryhtymästä moiseen yritykseen, sanoen: ”Oi ihmiset. Älkää tehkö tuota tekoa! Sillä minä pelkään, että hän kerää ne joukot, jotka olivat jääneet taakse eivätkä osallistuneet Uhudiin. Palatkaa kotiin voittajina, sillä en ole varma suunnasta, johon sellaiseen taisteluun osallistuminen kääntyisi. Lopputilanteessa se voi kääntyä teidän vahingoksenne.” Huolimatta näistä painavista perusteluista suurin osa monijumalanpalvojista oli päättänyt ryhtyä tähän riskialttiiseen yritykseen.

Ma'bad bin Abu Ma'bad saapui sillä aikaa paikalle ja pyrki liioittelemaan heitä odottavaa vaaraa, estääkseen heidän suunnitelmansa, ja sanoi: ”Muhammad (SAAS) on marssinut suuren taistelijajoukon johdossa tapaamaan teidät, enkä ole koskaan aiemmin nähnyt mitään vastaavaa. Hän on kerännyt kaikki joukot, jotka olivat viivytelleet eivätkä osallistuneet Uhudiin. He totisesti katuvat sitä, mistä olivat jääneet paitsi, ja haluavat hyvittää sen nyt. Heidän sydämensä ovat täynnä vihaa ja kaunaa.” Abu Sufyan sanoi: ”Paha sinut periköön! Mitä sinä ehdotat?” Hän sanoi: ”Kautta Allahin, ymmärrän, ettet lähde ennen kuin hän tulee ja näet heidän hevostensa päät; tai kun hänen armeijansa kärki kääntyy sinua kohti tuon kukkulan takaa.”

Abu Sufyan sanoi: ”Kautta Allahin, me olemme tehneet yhteisen päätöksen nujertaa muslimit ja heidän valtansa.” Mies, vielä kerran epäsuorasti varoittaen, neuvoi häntä hylkäämään aikeen.

Tämän uutisen valossa Mekan armeijan määrätietoisuus ja päättäväisyys pettivät, ja paniikki ja kauhu saivat heistä tiukan otteen. Näin ollen he katsoivat, että olisi turvallisinta vetäytyä Mekkaan asti. He kuitenkin aloittivat vihamielisen hermosodan saadakseen muslimiarmeijan luopumaan heidän takaa-ajamisestaan. Abd Qaisille kuuluva karavaani sattui kulkemaan heidän ohitseeseen kohti Mediinaa. Abu Sufyan pyysi heitä propagandamielessä välittämään viestin Muhammadille (SAAS), että mekkalaiset olivat koonneet joukkonsa nujertaakseen lähettilään (SAAS) ja hänen kumppaninsa. Vastapalvelukseksi Abu Sufyan lupasi antaa karavaanin väelle kuormittain rusinoita seuraavan vuoden ukaz-tapahtumassa.

Karavaanin väki välitti viestin Allahin Lähettiläelle (SAAS) Hamra’ Al-Asadissa, mutta se ei tehnyt vaikutusta, Abu Sufyanin sanat päinvastoin vahvistivat heidän uskoaan. Allah sanoo:

”...Ja he sanoivat: ’Allah (yksin) on riittävä meille ja Hän on paras asioiden järjestelijä (meille). Niin he kääntyivät takaisin Allahin armossa ja rikkaudessa. Mikään harmi ei tullut heidän osakseen, ja he seurasivat Allahin hyvää tahtoa. Ja Allah on suuren rikkauden omistaja.” [Koraani 3:173-174]

Karavaanin saapumisen jälkeen sunnuntaina Allahin ähettiläs (SAAS) jäi Hamra’ Al-Asadiin kolmeksi päiväksi, maanantaista keskiviikkoon 9.-11. shawwal-kuuta 3 A.H., ja palasi tämän jälkeen Medinaan. Ennen paluutaan hän otti Abu ‘Azza Al-Jumahin sotavangikseen. Sattumalta sama mies oli vangittu myös Badr-taistelussa, mutta hänen köyhyytensä ja suuren perheensä tuen vuoksi profeetta (SAAS) oli ollut niin armollinen, että oli päästänyt hänet

vapaaksi sillä ehdolla, ettei hän enää osallistuisi sotaan muslimeja vastaan. Abu ‘Azza ei ollut pitänyt lupaustaan ja oli osallistunut Uhudin vihollisuuksiin monijumalanpalvojen puolella. Nyt hän pyysi jälleen Muhammadin (SAAS) anteeksiantoa, mutta tämä vastasi, ettei uskovaa vedettäisi kahta kertaa samaan lankaan. Tämän jälkeen hän määräsi Abu ‘Azzalle ansaitun kuolemantuomion, jonka toteutti Az-Zubair tai toisessa versiossa Asim bin Thabit.

Mekkalainen vakooja Mu‘awiyah bin Al-Mugheerah bin Abi Al-‘As tuomittiin myös kuolemaan. Tämä vakooja oli Abdul Malik bin Marwan isoisä äidin puolelta. Kun epäuskovat palasivat Uhudin jälkeen, Mu‘awiyah tuli isänpuoleisen serkkunsa Uthman bin ‘Affanin — olkoon Allah häneen tyytyväinen — luokse. Uthman antoi hänelle suojan saatuaan luvan profetaalta (SAAS) sillä ehdolla, että jos hänet saataisiin kiinni sieltä kolmen päivän jälkeen, hänet tapettaisiin. Mutta hän ei noudattanut määräystä, joten kun muslimiarmeija lähti Medinasta, hän jäi sinne pidemmäksi aikaa kuin kolmeksi päiväksi, toimien sinä aikana Quraishin vakoojana. Täten armeijan palatessa, Mu‘awiyah pakeni Medinasta. Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi tämän johdosta Zaid bin Harithan ja Ammar bin Yasirin ajamaan häntä takaa ja tappamaan hänet. Näin hän sai surmansa.

Epäilemättä hyökkäystä Hamra’ Al-Asadiin ei tule pitää erillisenä hyökkäyksenä, vaan pikemminkin, tai tarkemmin sanottuna, Uhudin jatkona.

Tämä oli hyökkäys Uhudiin kaikkine vaiheineen ja yksityiskohdineen. Se on ollut pitkään oppineiden ja tutkijoiden keskustelujen aiheena. Oliko se tappio vai ei? Epäilemättä sotilaallinen ylivoima taistelun toisessa vaiheessa oli monijumalanpalvojen puolella, ja he kykenivät menestyksellisesti ohjaamaan vihollisuuksien koneistoaan ja aiheuttamaan raskaita miestappioita muslimeille. Eittämättä osa uskovista oli kiistatta lyötyjä, mutta taistelua ei voisi koskaan julistaa mekkalaisten voitoksi.

Mekan armeija epäonnistui muslimien leirin valtaamisessa. Kaaoksesta ja sekaannuksesta huolimatta yli puolet Medinan armeijasta ei paennut — päinvastoin: he tekivät ennennäkemätöntä ja sankarillista vastarintaa ja onnistuivat jälleen keräytymään päämajansa ympärille taistellen urheasti ja rohkeasti. Lisäksi he eivät antaneet mekkalaisten ajaa heitä takaa. Mekkalaiset eivät saaneet muslimivankeja tai sotasaalista. Islamien viholliset olivat myös liian peloissaan suorittaakseen sodan kolmannen vaiheen ja todistaakseen paremmuutensa taistelukentällä — päinvastoin: heillä oli kova kiire hylätä taistelukenttä jo ennen kuin muslimit jättivät sen. Medina itse, muslimien pääkaupunki, oli vain kivenheiton päässä vihollisen riveistä ja haavoittuvaisesti heitteille jätettynä, mutta monijumalanpalvojat eivät olleet tarpeeksi rohkeita tehdäkseen rynnäkön sinne ja ryöstääkseen sen rikkaudet ja musliminaiset.

Nämä paljonpuhuvat yksityiskohdat itse asiassa tukevat väitettämme, että Uhudin tapahtuma oli arvokas tapahtuma, jossa mekkalaiset onnistuivat ainoastaan aiheuttamaan raskaita tappioita muslimeille, mutta epäonnistuivat lopullisessa päämäärässään tuhota muslimiarmeija saarto-operaatiollaan. Loppujen lopuksi ei ole epätavallista, että valloittajat kärsivät tämänkaltaisia tappioita ja hengenmenetyksiä, mutta näitä ei missään olosuhteissa voisi pitää vihollisen voittona.

Hamra' Al-Asadin tapaus on tässä mielessä mielenkiintoinen. Voittoisan armeijan vetäytyminen häpeän ja tappion pelossa, murheellisen ja haavoittuneen muslimiryhmän takaa-ajamana, on todellakin omituinen ilmiö.

Loppuarviona Uhud-taistelu oli ainoastaan kahden vihamielisen osapuolen sotaprosessin yksi sotilaallinen toimintavaihe, josta kumpikin sai oikeutetun osansa onnistumisia ja epäonnistumisia, ja jotka tämän jälkeen pidättäytyivät jatkamasta tilannetta, mutta ilman pelkurimaista pakoa tai alistunutta antautumista. Tässä mielessä taistelua voidaan perustellusti pitää erottamattomana sotana.

Tässä yhteydessä Allah sanoo:

”Älkää olko heikkoja vihollisen takaa-ajossa; jos te kärsitte (vaikeuksista), niin varmasti he (myös) kärsivät (vaikeuksista), kuten te kärsitte, mutta te voitte toivoa Allahilta (saavanne palkinnon, eli paratiisin), mitä he eivät voi.” [Koraani 4:104]

Jakeessa nimenomaisesti samaistetaan molemmat asennoitumiset sekä tappioiden että vaikeuksien osalta. Molemmat osapuolet lopettivat sotatoimet ja palasivat takaisin — eivät sen enempää voittajina kuin voitettuina.

Kunnianarvoisan Koraaniin huomiot Uhudin taistelusta

Osa KoraaninKoraani jakeista ilmoitettiin yksi toisensa jälkeen valottamaan taistelun ratkaisevia vaiheita, esittäen hyvin selkeästi sen syyn, joka johti raskaisiin tappioihin, ja kuvaillen ne arat alueet, jotka olivat vielä sitkeästi löydettävissä joidenkin uskovien sieluita, mitä tuli heidän velvollisuksiinsa muovata lopullista asennetta niitä jaloja tavoitteita kohtaan, joita varten muslimiyhteisö oli luotu ja jotka sen oli tarkoitus saavuttaa.

KoraaniKoraani puhui myös uskoa teeskentelevien asenteesta ja nosti esiin sen vihamielisyyden ja vihan, mitä he tunsivat Allahia ja Hänen lähettilästään (SAAS) kohtaan. Allahin sanat onnistuivat myös kumoamaan kaikki epäselvyydet ja vihjailut, joita tekopyhät ja heidän liittolaisensa juutalaiset — salaliittojen tekijät ja juonien hautojat — esittivät ja jotka vielä aktiivisesti tekivät työtä joidenkin heikkomielisten muslimien sydämissä.

Kunnioitettava tuomio ja pitkään haetut tavoitteet, jotka olivat luettavissa Uhud-taistelun tiliin, olivat myös aihe, johon Koraani-Koraani laajalti paneutui. Kuusikymmentä taisteluun liittyvää jaet-

ta paljastuivat antaen täyden selvityksen taistelun ensimmäisestä vaiheesta:

”Ja (muista) kun sinä (Muhammad) lähdit aamulla liikkeelle kodistasi järjestämään uskovat heidän asemiinsa (Uhudin) taistelua varten.” [Koraani 3:121]

Ja päättyi kattavaan kommentointiin sen tuloksista ja moraalista:

”Allah jättää uskovat siihen tilaan, missä olette nyt, kunnes Hän erottelee pahat hyvistä. Eikä Allah paljasta teille ghaibin (näkymättömän) salaisuuksia, mutta Allah valitsee lähettäjäkseen, kenet Hän haluaa. Uskokaa siis Allahiin ja Hänen lähettäjänsä. Ja jos te uskotte ja pelkätte Allahia, on teille luvassa suuri palkinto.” [Koraani 3:179]

Opetukset ja moraalit

Ibn Al-Qaiyim on viitannut selkeästi Uhudin taisteluun ja antanut täyden selvityksen niistä jumalallisista opetuksista ja moralista, jotka olivat sen tuloksia. Jotkut muslimioppineet Ibn Hajarin nojaten sanoivat: Uhudin käännekohta oli seurausta siitä, etteivät jousimiehet totelleet profeetan (SAAS) selvää käskyä ja jättivät paikkansa, joka heidän oli käsketty pitää loppuun saakka. Toisin sanoen, muslimien menestys riippuu heidän kuuliaisuudestaan profeettaa (SAAS) kohtaan. Niin kauan, kun he noudattavat hänen käskyjään, Allah auttaa heitä kohtaamaan kaiken mahdollisen vastaantulevan. Mutta jos he sivuuttavat hänen käskynsä tavoitellakseen maallisia rikkauksia, he joutuvat epäilemättä vaikeuksiin. Toinen oleellinen ja merkityksellinen kysymys esittää, että profeetat

joutuvat tavanomaisesti kokemaan erilaisia vastoinkäymisiä; mutta siitä huolimatta lopputulos on heille eduksi. Jos muslimit voittaisivat kaiken aikaa, moni uskon teeskentelijä astuisi islamin huomaan, ja sen seurauksena selkeä raja uskovien ja tekopyhien välillä hämärtyisi. Ja päinvastoin, jos muslimit päihitettäisiin jatkuvasti, profeetan viran lopullinen tavoite ei toteutuisi. Näin ollen on viisasta yhdistää menestys ja tappio, jotta ero aitojen muslimien ja teeskentelijöiden välillä olisi nähtävissä.

Uhudin taistelun jälkimainingeissa tekopyhät paljastivat todelliset aikeensa sekä sanoin että teoin, ja siten muslimit havaitsivat näiden jumalattomien ryhmien toimivan vaivihkaa heidän omalla maallaan; ja tottahan toki tarkoituksenmukaisesti toimenpiteisiin ryhdyttiin aikanaan.

Kolmas seikka tässä yhteydessä viittaa voiton tarkoitukselliseen lykkäämiseen joillakin alueilla tarkoituksena hillitä sielun ylpeyttä ja opettaa uskovalle, kuinka harjoittaa täydellistä kärsivällisyyttä vaikeuksien aikana. Allah asettaa koettelemuksia ja testejä, jotta tosiuskovat voisivat ansaitusti tavoittaa paikkansa siunatussa tuonpuoleisessa. Allah tarjoaa marttyyrikuoleman, korkeimman arvon, jonka Allahin todelliset ystävät voivat saavuttaa ja joka toimii Herran myöntämänä passina paratiisiin. Lyhyesti: taistelu Allahin tiellä on kultainen tilaisuus tosiuskoville saada syntinsä poispyyhityksi ja jumalallisesti luotu kohtaus, jossa epäuskovat ja Allahin viholliset kohtaavat tuhoa ja hävitystä palkkana heidän epäuskostaan, tyranniastaan ja rikoksistaan.

LUKU 28

SOTILASJOUKKUEET JA -TEHTÄVÄT UHUDIN TAISTELUN JA KONFEDERAATION TAISTELUN VÄLILLÄ

Uhudin epäonni jätti huonon vaikutelman muslimien sekä uskottavuudesta että sotilasmaineesta. Heidän ihmisarvonsa ja vahvuutensa heikentyivät ihmisten silmissä. Ongelmat ja uhka levisivät joka puolelle, niin Medinan sisä- kuin ulkopuolella. Juutalaiset, tekopyhät ja beduiinit toivat julkisesti ilmi vihamielisyytensä muslimeja kohtaan, ja osapuolet olivat innokkaita halveksimaan heitä ja hävittämään heidät sukupuuttoon.

Lähes kaksi kuukautta oli kulunut taistelusta, kun Banu Asad valmisteli hyökkäystä Medinaan, ja Udal- ja Qarah-heimot tekivät salaliiton muslimeja vastaan safar-kuussa 4 A.H., tappaen kymmenen profeetan (SAAS) kumppania. Samaan aikaan myös Banu ‘Amir juoni heitä vastaan ja seitsemänkymmentä kumppania tapettiin Ma’una-kaivon taistelussa. Tuona ajanjaksona Banu Nadeer toi lakkaamatta julki vihamielisyyttään ja otti osaa juoneen, jonka tarkoituksena oli surmata profeetta Muhammad (SAAS) rabi ‘Al-Awwal -kuussa 4 A.H. Banu Ghatfan oli valmis hyökkäämään Medinaan jumada Al-Ula -kuussa 4 A.H.

Näin voimme huomata, että muslimeista tuli houkutteleva kohde monelle mahdolliselle uhalle sen jälkeen, kun he olivat menettäneet sotilaallisen uskottavuutensa Uhud-taistelussa. Muhammad

(SAAS) onnistui kuitenkin viisaasti pitämään loitolla kaikki nuo vihamielisyyden virtaukset ja jopa saamaan takaisin muslimien menetetyn arvokkuuden ja maineen, nostaen heidät uudelleen arvostettuun asemaan. Ensimmäinen askel, jonka hän otti tässä prosessissa, oli Hamra' Al-Asadin takaa-ajo-operaatio, jonka avulla hän kykeni ylläpitämään muslimien sotilasmaineen. Hänen onnistui palauttaa kumppaneidensa arvokkuus ja kunnioitettava asema tavalla, joka hämmästytti ja jopa ällistytti sekä juutalaisia että teko-pyhiä. Tämän jälkeen hän kruunasi onnistuneet yritykset lähettämällä sotilaspartioita eri tehtäviin:

Abu Salaman johtama sotaretki

Ensimmäinen heimo, joka tarttui aseisiin muslimeja vastaan Uhud-taistelun jälkeen, oli Banu Asad bin Khuzaima. Medinan ”tiedustelujoukot” ilmoittivat, että Khuwailidin pojat, Talhah ja Salama, kokosivat vapaaehtoisia taisteluun Allahin lähettilästä (SAAS) vastaan. Profeetta (SAAS) lähetti viipyilemättä matkaan auttajista ja muuttajista koostuvan sadan viidenkymmenen miehen joukkueen, jota johti Abu Salama. Muslimijohtaja yllätti Bani Asad bin Khuzaiman heidän omilla kotikonnuillaan, teki tyhjäksi heidän yrityksensä, hajotti heidät ja otti heidän karjansa. Abu Salaman Uhud-taistelussa saama haava tulehtui ja johti hänen menehtymiseensä välittömästi paluun jälkeen. Tämä sotaretki tehtiin 1. muharram-kuuta 4 A.H.

Abdullah bin Unaisin johtama sotaretki

Kerrottiin, että saman muharram-kuun viidentenä päivänä 4 A.H. Khalid bin Sufyan Al-Hudhali oli keräämässä väkeä hyökätäkseen muslimiasemiin. Profeetan (SAAS) käskystä Abdullah bin Unais lähti tuhoamaan vihollista.

Muslimien sotilasjohtaja viipyi matkalla kahdeksantoista päivää, jonka aikana hän suoritti menestyksekkäästi tehtävänsä, surmasi kapinallisten johtajan ja toi hänen päänsä Medinaan lauantaina seitsemän päivää ennen muharram-kuun loppua. Profeetta (SAAS) palkitsi hänet sauvalla ja sanoi: ”Tämä toimii tunnusmerkinä sinulle ja minulle ylösnousemuksen päivänä.” Kuolinvuoteellaan Abdullah pyysi, että sauva pantaisiin hänen kanssaan hänen käärinliinaansa.

Ar-Rajin tapahtuma

Safar-kuussa neljäntenä vuonna A.H. Udal- ja Qarah-heimojen delegaatiot saapuivat Medinaan ja pyysivät profettaa (SAAS) lähettämään ryhmän kumppaneita opettamaan heille uskontoa, väittäen, että heidän joukossaan oli muutamia muslimeja. Profeetta (SAAS) lähetti kuusi kumppaniaan — toisessa versiossa kymmenen — Murthid bin Abi Murthid Al-Ghanawin tai Al-Bukharin mukaan Asim bin Thabitin, Asim bin ‘Umar bin Al-Khattabin isoisän, johdolla. Kun he saapuivat paikkaan nimeltään Ar-Raji, joka sijoittui Rabighin ja Jeddän välille, Banu Lihyan heimon sata jousimiestä saarsi heidät ja hyökkäsi heidän kimppuunsa. Muslimidelegaatio haki suojaa Fudfudin kukkuloilta, ja beduiinit lupasivat heille, ettei heitä tapettaisi. Asim kieltäytyi laskeutumasta alas ja sen sijaan kamppaili heitä vastaan, kunnes hän ja hänen kuusi toveriaan saivat surmansa. Kolme miestä oli jäljellä: Khubaib, Zaid bin Ad-Dathna ja eräs kolmas. Beduiinit tarjosivat heille toistamiseen takuun suojelusta, ja he suostuivat. Kun he laskeutuivat, beduiinit kavalasti sitoivat heidät. Kolmas mies moitti beduiineja heidän vilpillisyydestään ja pani vastaan, joten he tappoivat hänet. Kaksi muuta miestä, jotka olivat surmanneet joitakin Quraishin merkkihenkilöitä Badrin taistelussa, vangittiin ja myytiin Mekkaan. Ensimmäinen oli Khubaib, joka oli vankina jonkin aikaa,

jonka jälkeen mekkalaiset päättivät yksimielisesti ristiinnaulita hänet. Hänet vietiin pyhäköstä At-Tan'imiin ristiinnaulittavaksi. Hän pyysi taukoa, jotta voisi suorittaa kahden *raka'an* rukouksen. Lopputervehdyksen jälkeen hän kääntyi teloittajiansa kohti ja sanoi: ”Jos en olisi pelännyt, että te luulisitte, että pelkäisin kuolemaa, olisin rukoillut kauan aikaa.” Khubaib oli ensimmäinen, joka aloitti tuon perinteen rukoilla kaksi *raka'ata* ennen teloitusta.

Tämän jälkeen hän sanoi:

“Oi Herra! Laske heidät yksitellen ja tuhoa heidät viimeiseen asti.”

Seuraavaksi hän lausui runosäkeitä, jotka kertoivat kaunopuheisesti hänen tekemistään julmuuksista ja todistivat hänen uskoaan Allahiin tällä kärsimyksen hetkellä:

”Konfederaatit ovat keränneet heimonsa minun ympärilleni,
 Ja kutsuneet ne kaikki, jotka tulisivat.
 He ovat koonneet naisensa ja lapsensa,
 Minut on sidottu kiinni mahtavaan runkoon.
 Allahille yksin minä valitan avuttomuuttani ja kärsimyksiäni,
 Ja kuolemaa, jonka konfederaatit ovat valmistaneet minulle.
 Valtaistuimen Herra! Anna kestävyyttä minulle heidän suunnitelmaansa vastaan,
 He ovat leikanneet lihaani pala palalta ja minulta on riistetty ravinto.
 He antoivat minun valita epäuskon, mutta kuolema on parempi,
 Kyyneleet valuvat silmistäni, mutta eivät pelosta.
 Kautta Allahin! En pelkää, jos kuolen muslimina,

Sillä puolella minä kaadun Allahin asian vuoksi,
 Minä en alistu viholliselle,
 Jos Herra niin haluaa, Hän siunaa revityt raajani ja murska-
 tut niveleni.

Abu Sufyan puhutteli häntä tämän jälkeen sanoen: ”Vannotan sinua kautta Allahin: etkö toivo, että Muhammad (SAAS) olisi täällä ottamassa sinun paikkasi, niin että me voisimme katkaista hänen kaulansa ja sinä olisit perheesi kanssa?” Khubaib vastasi: ”Kautta Allahin, minä en toivo, että Muhammad (SAAS) olisi nyt täällä minun sijastani, siten että piikki satuttaisi häntä ja minä olisin perheeni luona.” Quraish määräsi Uqbah bin Al-Harithin, jonka isän Khubaib oli juuri surmannut, ristiinnaulitsemaan hänet. He myös asettivat jonkun vartioimaan hänen ruumistaan. Amr bin Omaiyah Ad-Damari teki ovelan tempun ja kantoi ruumiin yöllä salaa haudattavaksi jonnekin toisaalle. Myöhemmin kerrottiin, että vähän ennen ristiinnaulitsemistaan hänet nähtiin syömässä rypäleterttua, vaikkei Mekassa ollut siihen aikaan edes yhtä taatelia saatavilla. (Itse asiassa se ei ollut muuta kuin Allahin hänelle antamaa ravintoa.)

Safwan bin Omaiyah osti toisen miehen, Zaid bin Ad-Dathnan, ja tappoi hänet kostona isänsä murhasta.

Quraish, jonka merkkihenkilöistä Asim oli surmannut yhden, lähetti jonkun hakemaan osan hänen ruumiistaan, mutta heidän pettymykseseen hänen ruumiinsa oli saavuttamattomissa, sillä suuri herhiläisparvi oli suojannut häntä katalalta kajoamiselta. Asim oli jo antanut Herralleen lupauksen pysyä koskemattomana epäuskovien harjoittamalle ruumiiseen kajoamiselle ja myös pysyä kaukana minkäänlaisesta kosketuksesta Allahin vihollisiin. Kuullessaan tämän uutisen Umar bin Al-Khattab huudahti: ”Allah toisesti suojelee uskovaa orjaansa tämän kuoleman jälkeen aivan, kuten Hän tekee tämän elinaikana.”

Ma'una-kaivon murhenäytelmä

Ma'una-kaivon murhenäytelmä, joka oli vielä järkyttävämpi kuin Ar-Rajin, tapahtui samassa kuussa.

Abu Bara (Amir bin Malik), lempinimeltään ^Keihäänheittäjä”, tapasi Allahin lähettilään (SAAS) Medinassa. Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui häntä islamiin, mutta hän ei sen enempää suostunut tai kieltäytynyt. Hän sanoi: ”Oi Allahin Llähettiläs (SAAS), jos lähetät kumppaneitasi Najdin väen luo kutsumaan heitä islamiin, odotan heidän hyväksyvän.” ”Pelkään, että Najdin ihmiset tappavat heidät,” sanoi lähettiläs (SAAS). Mutta Amir vastasi: ”Minä suojeleen heitä.” Ibn Ishaq vahvistaa, että neljäkymmentä miestä lähetettiin sinne, kun taas As-Sahih kertoo, että heitä oli seitsemänkymmentä. Bani Sa'ida-heimon Al-Mundhir bin 'Amr, lempinimeltään ”Vapautettu Kuolemaan”, komensi tuota joukkoa, joka koostui parhaimmista ja oppineimmista Koraanin ja oikeustieteen tuntijoista.

Matkalla Najdiin he keräsivät polttopuita päivisin ostaakseen ruokaa Ahl As-Suffah-heimon väelle hyväntekeväisyytenä ja opiskelivat ja pohtivat Koraanin tarkoituksia öisin. He jatkoivat tällä tavoin toimien, kunnes saapuivat Ma'una-kaivolle, joka oli Bani 'Amirin, Harahin ja Bani Saleemin välissä sijaitseva kaivo. He pysähtyivät tuolle paikalle ja lähettivät profetaan (SAAS) Viestin Umm Sulaimin veljen Haram bin Milhanin mukana Allahin viholliselle Amir bin At-Tufailille. Amir ei kuunnellut viestiä, vaan sen sijaan määräsi miehensä keihästämään Haramia selkään. Kun keihäs lävisti Haramin kehon, hän näki veren ja lausui: ”Allaahu Akbar! (eli Allah on suurin) Kautta Kaaban Herran, olen voittanut!”

Tämän jälkeen Allahin vihollinen kutsui viipyilemättä Bani 'Amiria taistelemaan loppuja vastaan. Bani 'Amir kieltäytyi, koska he olivat Abu Baran suojeluksessa. Tämän vuoksi Amir kääntyi Bani Saleemin puoleen pyytääkseen apua. Usaiyahin, Ri'alin ja Dhakwanin väki, jotka kuuluivat Bani Saleemin kansaan, vastasi-

vat pyyntöön. Epäjumalanpalvojen saartamat profeetan (SAAS) kumppanit taistelivat, kunnes he saivat kaikki surmansa. Ainoa henkiin jäänyt oli Ka'b bin Zaid bin An-Najjar, joka kannettiin haavoittuneena kuolleiden seasta. Hänen päivänsä ei koittanut ennen kuin Al-Khandaq (vallihauta) -taistelussa.

Amr bin Omaiya Ad-Damari ja Al-Mundhir bin 'Uqbah bin 'Amir, joiden vastuulle oli uskottu muslimien eläimet kaukana miehistä, näkivät lintujen kiertelevän taistelukentän yläpuolella. Al-Mundhir kiirehti taisteluun mukaan ja hänet tapettiin, mutta Amr bin Omaiya joutui vangiksi. Amir vapautti tämän sen jälkeen, kun hänelle selvisi, että tämä oli Mudar-heimosta, mutta ensin leikattuaan tämän hiukset. Hän toimi näin täyttääkseen äidilleen antaman lupauksen vapauttaa orja.

Palatessaan profeetan(SAAS) luokse Amr bin Omaiya kertoi uutiset tuskallisesta turmiosta, jonka aikana seitsemänkymmentä parasta uskovaa murhattiin ja joka muistutti Uhudin murhenäytelmää sillä erolla, että Uhudissa menehtyneet saivat surmansa selkeässä sodassa, mutta ne jotka tapettiin Ma'unassa, olivat halpamaisen petoksen uhreja. Matkallaan takaisin Qarqaraan, Amr bin Omaiya lepäsi puun varjossa ja kaksi miestä Bani Kilabista liittyi hänen seuraansa. Kun he nukkuivat, Amr surmasi heidät molemmat päätellen, että tehdessään näin hän kostaisi joidenkin toveriensa puolesta. Tämän jälkeen hän sai tietää, että profeetta (SAAS) oli antanut heille suojelulupauksen. Hän kertoi Allahin lähettiläälle (SAAS), mitä oli tehnyt. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi Amrille: "Olet tappanut kaksi ihmistä; heidän verirahansa on velka, mikä minun tulee suorittaa." Tämän jälkeen hän otti tehtäväkseen verirahan keruun muslimeilta ja heidän liittolaisiltaan juutalaisilta. Tämä teko laukaisi myöhemmin hyökkäyksen Bani An-Nadeeriin.

Profeetta (SAAS) oli niin syvästi liikuttunut tapahtuneesta ja Ar-Rajin murhenäytelmästä, että hän rukoili Allahin vihaa niiden ihmisten ja heimojen päälle, jotka olivat surmanneet hänen

kumppaninsa. Anas ilmoitti, että profeetta (SAAS) rukoili Allaha kolmekymmentä päivää niitä vastaan, jotka surmasivat hänen kumppaninsa Ma‘una-kaivolla. Jokaisen aamukoittorukouksen yhteydessä hän rukoili Allahin vihaa Ri‘aia, Dhakwania, Lihyania ja Usaiyahia kohtaan. Hän sanoi: ”Usaiyah oli tottelematon Allahille ja Hänen lähettiläälleen (SAAS). Täten Allah, ylhäinen, lähetti alas lähettiläälleen (SAAS) Koraanin jakeen, jota lausuimme, kunnes se kumottiin myöhemmin: ”Kerro väellemme, että olemme kohdanneet Herramme ja Hän on tyytyväinen meihin ja me olemme tyytyväisiä Häneen.” Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) päätti rukouksensa.

Hyökkäys Bani An-Nadeeriin

Olemme jo puhuneet juutalaisten häpeällisestä käyttäytymisestä ja siitä, miten he jatkuvasti janosivat muslimien veren vuodattamista ja islamin asian heikentämistä huolimatta kaikista profeetalle (SAAS) antamistaan lupauksista ja liitoista. Heidän käytöksensä vaihteli Banu Qainuqan tapahtumaa ja Ka‘b bin Al-Ashrafin murhaa seuranneista luovuttamisen ja välinpitämättömyyden tunnetiloista kapinointiin, joka kytkeytyi salaisiin ja petollisiin yhteyksiin Quraishiin ja tekopyhiin, pyrkimyksenä muodostaa muslimien vastainen liitto Uhudin taistelun jälkeen. Koska juutalaiset olivat kokemattomia sotataktiikoissa, he turvautuivat salaliittojen ja -juonien punomiseen. Ensiksi he julistivat avointa vihaa ja katkeruutta ja päättivät tehdä monenkirjavia temppuja, joilla vahingoittaa muslimeja, mutta he olivat erityisen varovaisia välttämään sellaiset vihamielisyydet, jotka voisivat johtaa avoimeen sotaan.

Profeetta (SAAS) puolestaan oli erittäin kärsivällinen heidän suhteensa, mutta he menivät liian pitkälle provokatiivisissa teoissaan, varsinkin Ar-Rajin ja Ma‘una-kaivon tapahtumien jälkeen; he jopa yrittivät murhata hänet.

Eräänä päivänä profeetta (SAAS) lähti kumppaneidensa kanssa tapaamaan Banu Nadeer -heimoa pyytääkseen heidän apuaan niiden verirahojen keräämisessä, jotka tuli maksaa Bani Kalbille kahdesta Amr bin Omaiyah Ad-Damarin vahingossa tappamasta miehestä. Kaikki tämä oli yhdenmukaista sen sopimuksen lausekkeiden kanssa, jonka molemmat osapuolet olivat jo allekirjoittaneet. Kuultuaan hänen tarinansa juutalaiset sanoivat osallistuvansa verirahan suorittamiseen ja pyysivät häntä ja hänen kumppaneitaan Abu Bakria, Umaria, Alia ja muita istumaan erään heidän talonsa seinän vierustalla ja odottamaan. Juutalaiset pitivät lyhyen salaisen kokouksen ja suunnittelivat profeetan (SAAS) murhaamista. Heistä häijyin, Amr bin Jahsh, ilmoittautui vapaaehtoiseksi kiipeämään seinää pitkin ja pudottamaan suuren myllynkiven hänen päällensä. Yksi heistä, Salam bin Mashkam, varoitti heitä syyllistymästä tällaiseen rikokseen ennustaen, että Allah paljastaisi heidän juonensa hänelle, ja teko olisi muslimien kanssa tehdyn sopimuksen selvä loukkaus.

Itse asiassa, Jibriil laskeutui alas ja paljasti profeetalle (SAAS) heidän pahantahtoisen rikollisen aikeensa, joten hän kiirehti välittömästi kumppaneineen takaisin Medinaan. Matkalla hän kertoi kumppaneilleen jumalallisen Ilmoituksen.

Pian tämän jälkeen profeetta (SAAS) valtuutti Muhammad bin Maslamahin viemään viimeisen varoituksen Bani Nadeer -heimolle, että heidän tuli jättää Medina kymmenen päivän sisällä, muussa tapauksessa heidän päänsä leikattaisiin irti. Tekopyhien päällikkö Abdullah bin Ubai kehotti juutalaisia, etteivät he ottaisi profeetan (SAAS) sanoja tosissaan ja että he pysyisivät kodeissaan tarjoten heille tukensa kahdentuhannen seuraajansa voimin ja vakuuttaen, että Quraiza-heimon ja entinen liittolainen Banu Ghatfan tulevat heidän avukseen. Tässä asiassa Allah sanoo:

”Jos teidät karkotetaan, me (myös) toki lähdemme kansanne emmekä tottele ketään teitä vastaan, ja jos teidän kimppuunne hyökätään (taistelussa), me kyllä autamme teitä.” [Koraani 59:11]

Juutalaiset saivat itseluottamuksensa takaisin ja päättivät taistella. Heidän päällikkönsä Huyai bin Akhtab luotti toiveikkaasti siihen, mitä tekopyhiin päällikkö oli sanonut. Niinpä hän lähetti Allahin lähettiläälle (SAAS) sanan: ”Me emme lähde kodeistamme. Tee mitä haluat.”

Epäilemättä tilanne oli hankala muslimeille. Sodan käynnistäminen heidän vastustajiaan vastaan tässä kriittisessä vaiheessa saattaisi aiheuttaa kauaskantoisia seuraamuksia niiden epäsuotuisten olosuhteiden valossa, joissa he olivat, heidän ympärillään kasvavan vihamielisen ympäristön voiman ja vihan lisäksi enteitä olivat myös ne tavat, joilla muslimien lähettämät joukot oli tapettu, kuten on jo kerrottu.

Bani Nadeerin juutalaiset olivat myös mahti, joka tuli ottaa huomioon. Arvio heille tuotetusta sotilaallisesta tappiosta oli myös epävarma, joten heidän pakottamisensa sotaan toisi arvaamattomia riskejä. Toisaalta toistuvat salamurhat ja petokset muslimeja kohtaan yksilöinä ja yhteisönä aiheuttivat sietämätöntä päänsärkyä Muhammadin (SAAS) seuraajille. Arvioituaan vallitsevan tilanteen jokaisen näkökohdan ja ottaen huomioon halpamaisen murhayrityksen profeettaa (SAAS) vastaan, muslimit tekivät ratkaisevan päätöksen ja tarttuivat aseisiin välittämättä seurauksista.

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) sai Huyai bin Akhtabin vastauksen, hän sanoi: ”Allaahu Akbar, Allaahu Akbar,” (Allah on suurin) ja hänen kumppaninsa toistivat lauseen hänen perässään. Tämän jälkeen hän lähti taistelemaan juutalaisia vastaan nimitettyään ensin Ibn Umm Maktumin vastaamaan Medinan asioista hänen pois-

saolonsa aikana. Lippu uskottiin Ali bin Abi Talibille. Hän piiritti juutalaisten linnoitusta kuusi yötä — toisessa versiossa viisitoista.

Banu Nadeerin väki turvautui linnoihinsa, varustivat ne ja ryhtyivät ampumaan nuolia ja heittämään kiviä muslimeja kohti, nauttien siitä strategiaedusta, mitä heidän tiheäkasvuiset palmupuukenttensä antoivat. Muslimit käskettiin tämän vuoksi kaatamaan ja polttamaan nuo puut. Tästä asiasta Allah, kaikkivaltias, sanoo Koraanissa:

”Mitä te (oi muslimit) kaadoitte (vihollisen) palmuista tai mitä juurilleen seisomaan, tapahtui Allahin luvalla.”
[Koraani 59:5]

Quraiza-heimo pidättäytyi puolueettomana, ja tekopyhät Abdullah bin Ubai ja Ghatfan eivät pitäneet lupaustaan tuen tarjoamisesta. Tästä Allah sanoo:

”(Heidän liittolaisensa pettivät heidät) niin kuin Saatana, joka sanoo ihmisille: ’Älä usko Allahiin.’ Mutta kun (ihminen) ei usko Allahiin, Saatana sanoo: ’Minulla ei ole mitään tekemistä kanssasi.’” [Koraani 59:16]

Piiritys ei kestänyt kauaa, sillä Allah, kaikkivaltias, valoi kauhua juutalaisten sydämiin, ja he tarjoutuivat auliisti noudattamaan profeetan (SAAS) käskyä poistua Medinasta. Profeetta (SAAS) hyväksyi heidän pyyntönsä pakata mukaan tavaroita niin paljon kuin heidän kamelinsa vain jaksoivat kantaa — aseet pois lukien. Heillä ei toki ollut muuta vaihtoehtoa kuin tehdä kuten määrättiin, joten he ottivat mukaansa niin paljon kuin pystyivät kantamaan, jopa kattojensa puunaulat ja palkit. Heidän karavaaninsa käsitti kuusisataa lastattua kamelia mukaan lukien heidän päällikkönsä Huyai bin Akhtab ja Salam bin Abi Al-Huqaiq, joista toisen ryhmä lähti

kohti Khaibaria, kun taas toinen joukko otti suunnakseen Syyrian. Kaksi heistä, Yameen bin ‘Amr ja Abu Sa’d bin Wahab, tunnustivat islamin ja säilyttivät siten henkilökohtaisen omaisuutensa.

Allahin Lähettiläs (SAAS) takavarikoi heidän aseensa, maansa, talonsa ja omaisuutensa. Saaliin mukana hän onnistui sieppaamaan viisikymmentä haarniskaa, viisikymmentä kypärää ja kolmesataa neljäkymmentä miekkaa.

Tämä saalis oli yksinomaan profeetan (SAAS), sillä minkäänlaista taistelua ei oltu käyty sen kaappaamiseksi. Hän jakoi sen oman harkintansa mukaan varhaisten muuttajien ja kahden köyhän auttajan kesken, Abu Dujanen ja Suhail bin Haneefin. Joka tapauksessa Allahin lähettiläs (SAAS) käytti osan tästä varallisuudesta perheensä ympärivuotiseen ylläpitoon. Loput siitä kulutettiin muslimiarmeijan varustamiseen tuleviin sotiin Allahin tiellä.

Hyökkäys Bani An-Nadeeriin tapahtui rabi ‘Al-Awwal -kuussa 4 A.H. (eli elokuussa 625 jaa.) Lähes kaikki Al-Hashrin (Kokoamisen suura — 59) jakeet kuvaavat juutalaisten rangaistusta ja paljastavat tekopyhien halpamaiset tavat. Jakeet tekevät selväksi sotasaaliin säännöt. Tässä luvussa Allah, kaikkivaltias, ylistää muuttajia ja auttajia. Tämä luku osoittaa myös, että on laillista kaataa ja polttaa vihollisen puut ja maa sotatarkoituksissa. Tällaisia tekoja ei voida pitää moraalisena turmeltumisena, mikäli ne tehdään Allahin tiellä.

Tässä samaisessa suurassa Allah suosittelee uskovia olemaan hurskaita ja valmiita tulevaan maailmaan, ja Hän päättää sen kohteliaisuuteen Itsellensä ja tuo julki Pyhät Nimensä ja Ominaisuutensa.

Koska tämä suura keskittyy Bani An-Nadeeriin ja heidän karkotukseensa, Ibn ‘Abbas kuvasi sitä ”An-Nadeerin suuraksi”.

Hyökkäys Najdiin

Bani An-Nadeeriin tehdyn hyökkäyksen rauhanomaisen voiton kautta muslimien valta Medinassa tunnustettiin kiistatta, ja teko-pyhät vetäytyivät hiljaisuuteen ja lopettivat avoimen juonittelunsa. Näin ollen profeetalla (SAAS) oli aikaa ohjata kaikki energiansa ja henkilöresurssinsa aavikkobeduiinien torjumiseen, hilliten heidän haitallisia provokaatioitaan ja kieroutunutta häijyä tapaansa surmata hänen lähettämiään joukkoja ja suunnitella jopa Medinaan hyökkäämistä. Samaan aikaan muslimien tiedusteluryhmät raportoivat Medinan ympärille kerääntyneistä Bani Muharibin ja Tha'labah Ghatfanin beduiinijoukoista. Profeetta (SAAS) kiirehti muslimien kanssa kurittamaan näitä uusia lainsuojattomia, valamaan pelkoa heidän sydämiinsä ja estämään heitä syylistymästä enempään pahoihin tekoihin. Näitä ehkäiseviä operaatiota toteutettiin toistuvasti, ja ne tuottivat hyviä tuloksia. Kapinoivat kovasydämiset aavikkobeduiinit peloteltiin vuorille, ja Medina pysyi koskemattomana heidän hyökkäyksiään vastaan.

Näiden hyökkäyksien yhteydessä on mielenkiintoista tuoda esille niistä yksi: Dhat-ur-Riqan (ryysyt) sotaretki, jonka jotkut tutkijat väittävät tapahtuneen Najdissa (iso alue Arabian niemimaan ylätasangolla) rabi' Al-Thani- tai jumada Al-Ula -kuussa 4 A.H. He perustelevat väitteensä sillä, että strategisesti tämä sotaretki oli tarpeellinen kapinallisten beduiinien tukahduttamiseksi, jotta monijumalalanpalvojen kanssa sovitun kohtaamisen shaban-kuussa 4 A.H, tai pienemmän Badrin taistelun, vaatimukset olisi täytetty. Kaikkein luotettavin näkemys on kuitenkin, että Dhat-ur-Riqan sotaretki tapahtui Khaibarin kaatumisen jälkeen. Tätä tukee se, että Abu Hurairah ja Abu Musa Al-Ash'ari (olkoon Allah häneen tyytyväinen) olivat mukana tässä taistelussa. Abu Hurairah omak-sui islamin vain muutamia päiviä ennen Khaibaria ja Abu Musa Al-Ash'ari tuli takaisin Abessiniasta (Etiopiasta) ja liittyi profeetan

(SAAS) seuraan Khaibarissa. Säännöt, jotka liittyivät pelon rukoukseen, jonka profeetta (SAAS) suoritti Dhat-ur-Riqan sotaretkellä, paljastuivat Asfan-hyökkäyksen yhteydessä, ja tämä tapahtui ilman vähäisintäkään epäilystä Al-Khandaq (vallihauta) -taistelun jälkeen loppuvuodesta 5 A.H.

Toinen hyökkäys Badriin

Sen jälkeen, kun muslimit olivat tuhonneet Arabian aavikkoheimojen vallan ja suojanneet itsensä näiden pahuudelta, he aloittivat valmistelut suuren vihollisensa kohtaamiseen. Oli kulunut vuosi siitä, kun he olivat taistelleet Uhudissa quraishilaisia vastaan. Niinpä oli jälleen aika kohdata Quraish ja aloittaa uusi sota ja määrittää lopullisesti se, kumpi näistä kahdesta osapuolesta oli selviytymisen arvoinen.

Shaban-kuussa 4 A.H. (eli tammikuussa 626 jaa.) Allahin lähettiläs (SAAS) lähti Badriin tuhannen viidensadan taistelijan ja kymmenen aseistetun ratsumiehen kanssa, Ali bin Abi Talib lipun kantajana. Abdullah bin Rawahahille annettiin valta Mediinassa profeetan (SAAS) poissa ollessa. Saavuttuaan Badriin muslimit jäivät odottamaan epäjumalanpalvojen tuloa.

Abu Sufyanin joukot koostuivat kahdestatuhannesta jalkamiehestä ja viidestäkymmenestä ratsumiehestä. He saapuivat Mar Az-Zahraniin, jonkin matkaa Mekasta, ja leiriytyivät vesipaikalle, jota kutsuttiin Mijannahiksi. Haluttomana, pelokkaana ja äärimmäisen kauhuissaan tulevan taistelun seurauksista, Abu Sufyan kääntyi väkensä puoleen ja esitti pelkuruuteen perustuvia hataria tekosyitä estääkseen miehiään lähtemästä sotaan, hän sanoi: "Oi Quraishin heimo! Mikään muu ei paranna niitä olosuhteita, missä olette, kuin hedelmällinen vuosi — jonka aikana eläimenne syövät kasveja ja pensaita ja antavat teille maitoa juotavaksi. Ja ymmärrän,

että tämä on sateeton vuosi, joten lähden nyt takaisin ja suosittelen teidän palaavan kanssani.”

Näyttää siltä, että myös hänen armeijansa kantoi samaa pelkoa ja huolta, sillä he tottelivat häntä oitis epäroimättä hetkeäkään.

Muslimit, jotka olivat tuolloin Badrissa, pysyttelivät paikallaan odottaen kahdeksan päivän ajan vihollistaan. He hyödynsivät oleskeluaikansa myymällä tavaroitaan ja ansaitsemalla niistä kaksinkertaisen hinnan. Kun epäjumalanpalvojat kieltäytyivät taistelusta, voimatasapaino siirtyi muslimeille, jotka saivat täten takaisin sotilaallisen maineensa ja ihmisarvonsa ja onnistuivat laajentamaan kunnioitusta herättävän läsnäolonsa kauttaaltaan Arabiaan. Lyhyesti sanottuna: he hallitsivat ja valvoivat koko tilannetta.

Tällä tapahtumalla on monta nimeä. Sitä kutsutaan ”Badrin tapaamiseksi”, ”Badr toiseksi”, ”Jälkimmäiseksi Badriksi” ja ”Pienemmäksi Badriksi”.

Hyökkäys Doumat Al-Jandaliin

Lähettilään (SAAS) Badrissa paluun jälkeen rauha ja turvallisuus vallitsivat koko alueella, ja islamin päämajassa Medinassa nautittiin täydellisestä turvallisuudesta. Niinpä profeetta (SAAS) katsoi sopivaksi ja tarkoituksenmukaiseksi matkata Arabian kaukaisimmille alueille, tarkoituksenaan tukahduttaa kaikki vihamieliset ainekset ja pakottaa niin ystävä kuin vihamies tunnustamaan hänet kiistattomasti.

Sotatoimien kuuden kuukauden tauon jälkeen profeetalle (SAAS) ilmoitettiin, että jotkut heimot Doumat Al-Jandalin läheisyydessä Syyrian rajoilla olivat osallistuneet maantierosvouksiin ja ryöstelyihin ja olivat kokoamassa joukkoja hyökätäkseen itse Mediinaan. Hän nimitti välittömästi Siba ‘bin ‘Arfatah Al-Ghifarin hoitamaan Medinan asioita poissaolonsa ajaksi ja lähti matkaan

tuhannen muslimin kärjessä rabi' Al-Awwal -kuun lopulla 5 A.H., ottaen oppaakseen Bani 'Udhrahista miehen nimeltään Madhkur.

Matkallaan Doumat Al-Jandaliin he marssivat öisin ja piiloutuivat päivisin siten, että he yllättivät vihollisen. Kun he lähestyivät määränpäättään, muslimit huomasivat, että maantierosvot olivat muuttaneet toiseen paikkaan, joten he sieppasivat heidän karjansa ja paimenensa. Doumat Al-Jandalin asukkaat olivat myös paenneet kaikkiiin suuntiin ja jättäneet asumuksensa. Profeetta (SAAS) viipyi siellä viisi päivää, jonka aikana hän lähetti tiedustelujoukkoja etsimään vihollista, mutta he eivät löytäneet ketään. Sitten hän palasi Medinaan, mutta teki matkalla rauhansopimuksen Uyainah bin Hisnin kanssa. Doumat Al-Jandal sijaitsee noin viidentoista päivämarssin päästä Medinasta ja viiden päivämarssin päässä Damas-koksesta.

Tällä määrätietoisella ja vakaalla kehityksellä sekä viisailta tiukoilla suunnitelmilla, profeetta (SAAS) onnistui levittämään turvallisuutta ja valvomaan tilannetta sekä aikaansaamaan rauhan koko alueella. Hän onnistui myös siirtämään tapahtumien kulun muslimien hyvinvoinnin hyväksi vähentämällä alituisia sisäisiä ja ulkoisia ongelmia. Tekopyhät oli vaiennettu, yksi juutalaisheimo ajettu ulos, kun taas toinen jatkoi hyvän naapuruussuhteen esittämistä ja näennäisen uskollista liitossa pysymistä. Aavikkobeduiinit oli nujerretty ja lopuksi perivihollinen Quraish ei enää ollut kiinnostunut hyökkäämään muslimeja vastaan. Tämä turvallinen strateginen tilanne loi parhaat mahdolliset olosuhteet muslimeille jatkaa loogista tietänsä tehden islamia tunnetuksi ja välittäen Herran viestiä joka puolelle maailmaa.

LUKU 29

AL-AHZABIN (KONFEDERAATTIEN) HYÖKKÄYS

Jälleen kerran rauha ja turvallisuudentunne vallitsivat Arabian niemimaalla, ja tämä levoton alue alkoi tuudittautua tyyneen kauden kokonaisen vuoden sotimisen jälkeen. Kuitenkin juutalaiset, joiden petollisuus, juonittelut ja epälojaalisuus saivat heidät maistamaan monenlaista nöyryytystä ja häpeää, eivät olleet ottaneet onkeensa. Sen jälkeen, kun heidät oli ajettu Khaibariin, he jäivät levottomina odottamaan tuloksia muslimien ja epäjumalanpalvelijien välisistä toistuvista kahakoista. Heidän toiveidensa vastaisesti sotatapahtumat suosivat muslimeja, ja tämän vuoksi he aloittivat uuden salaliittovaiheen ja valmistautuivat antamaan muslimille kuolettavan iskun, mutta olivat liian peloissaan tehdäkseni sen suoraan itse ja niinpä he laativat katalan suunnitelman saavuttaakseen päämääränsä.

Kaksikymmentä juutalaispäällikköä, joiden joukossa oli muutamia Bani Nadirin kuuluisuuksia, matkustivat Mekkaan neuvottelemaan epäpyhästä liitosta Quraishin kanssa. He kiihottivat paikallisia ihmisiä hyökkäämään Allahin lähettilään (SAAS) kimppuun, luvaten heille täyden tuen ja kannatuksen. Quraishin väki, joka oli ollut saamaton ja liian heikko haastamaan muslimeja Badrissa, tarttui tähän tilaisuuteen paikatakseen kovia kokenutta kunniaansa ja tahriintunutta mainettaan. Sama delegaatio lähti Ghatfanin luo ja kutsui heimon tekemään saman, ja nämä vastasivat myönteisesti. Juutalainen delegaatio aloitti tämän jälkeen uudet ponnistelut

ja kiersi joitakin Arabian seutuja ja onnistui kiihottamaan epäuskovien liittouman profeettaa (SAAS), hänen viestiään ja Allahiin uskovia vastaan. Quraish, Kinana ja muut liittolaiset Tihamasta, etelästä, kokosivat, järjestivät ja rekrytoivat neljätuhatta miestä Abu Sufyanin alaisiksi. Idästä mukaan liittyivät Banu Saleem-, Ghatfan-, Bani Murrah- ym. heimot. Kaikki he suuntasivat kohti Medinaa ja kerääntyivät sen läheisyyteen sovittuna ajankohtana. Se oli suuri, kymmenentuhannen taistelijan armeija. Itse asiassa heidän lukumääränsä oli suurempi kuin kaikki muslimit Medinassa yhteensä, naiset, lapset ja vanhukset mukaan luettuina. Totta puhuen, jos he olisivat aloittaneet yllätyshyökkäyksen Medinaan, he olisivat tehneet lopun kaikista muslimeista.

Kaupungin johto oli kuitenkin valveilla, ja tiedustelupartiot onnistuivat tunnustelemaan vihollisten asemia ja raportoimaan heidän liikkeistään Medinan vastuuhenkilöille. Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui koolle korkea-arvoisen neuvoston ja johti perusteellista keskustelua suunnitelmasta puolustaa Mediinaa. Sotilasjohdon ja neuvokkaiden ihmisten välillä käydyn pitkän keskustelun jälkeen päätettiin kunnioitetun kumppanin, Salman Al-Farsiin, ehdotuksesta kaivaa vallihautoja puolustuslinjoiksi. Muslimit profeetan (SAAS) johdolla, joka rohkaisi, auttoi ja muistutti heitä tuonpuoleisen palkinnosta, ryhtyivät mitä innokkaimmin ja tarmokkaimmin rakentamaan vallihautaa Medinan ympärille. Edes nälkiintyminen ei kyennyt taivuttamaan tai lannistamaan heitä tavoittelemasta epätoivoisesti päämääräänsä. Salman sanoi: "Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Kun meidät piiritettiin Persiassa, me kaivoimme vallihautoja puolustautuaksemme." Se oli todella ennennäkemättömän viisas suunnitelma. Jokainen kymmenen hengen ryhmä sai kaivettavakseen neljäkymmentä metriä. Sahl bin Sa'd sanoi: "Olimme Allahin lähettilään (SAAS) seurassa, miehet kaivoivat, ja me kannoimme maan pois selässämme."

Vallihaudan kaivamisen edetessä ilmestyi joitakin yliluonnollisia ennusmerkkejä. Nähdessään profeetan (SAAS) nälkiintyneenä, Jabir bin Abdullah teurasti lampaan, keitti vähän ohraa ja pyysi profeettaa (SAAS) ja joitakin hänen kumppaneitaan hyväksymään hänen kutsunsa, mutta profeetta (SAAS) keräsi kaikki kaivamiseen osallistuneet tuhat ihmistä, ja he alkoivat syödä, kunnes olivat kaikki kylläisiä, siitä huolimatta, että lampaanlapa ja taikina, jotka juuri paistettiin, olivat yhä jäljellä lähes koskemattomina. Eräs nainen toi kourallisen taateleita ja ojensi ne profeetalle (SAAS), joka otti taatelit, heitti ne viittansa päälle ja kutsui seuraajansa syömään. Taateliemäärä alkoi lisääntyä, kunnes ne putoilivat hänen viittansa reunojen yli.

Toinen kuvaava yliluonnollinen tapahtuma kävi toteen, kun itsepäinen kivenlohkare tuli esiin kaivannon yhteydessä ylitsepäsemmättömänä esteenä. Profeetta (SAAS) otti lapion ja iski, ja lohkare muuttui välittömästi irtonaiseksi hiekkakasaksi. Toisessa versiossa Al-Bara sanoi: Al-Khandaq (vallihaudan) -päivänä tuli esiin iso kivenlohkare, jota ei pystytty lapiolla murtamaan. Menimme tämän vuoksi pyytämään Allahin lähettilään (SAAS) neuvoa. Hän otti lapion ja iski kiveä lausuen: Allahin nimessä, Allah on suurin, Ash-Shamin (maantieteellisen Syyrian) avaimet ovat minun; vannon kautta Allahin, että voin nähdä sen palatsit tällä hetkellä.” Toisella iskulla hän sanoi: ”Allah on suurin, Persia on minun, vannon kautta Allahin, että voin nyt nähdä Madainin valkoisen palatsin.” Ja kun hän iski kolmannen kerran lohkareta, joka muuttui hyvin pieniksi palasiksi, hän sanoi: ”Allah on Suurin, minulle on annettu Jemenin avaimet, vannon kautta Allahin, että voin nähdä Sanaan portit, kun olen tässä paikallani.” Ishaq kertoi saman version. Medinan pohjoinen osa oli haavoittuvimmin, kaikki muut sivut olivat vuorten ja palmutarhojen ympäröimiä. Profeetta (SAAS) taitavana sotilasiantuntijana ymmärsi, että konfедераatit voisivat marssia kyseisestä suunnasta, joten vallihauta määrättiin tälle sivustalle.

Muslimit kaivoivat vallihautaa useita päiviä. He kaivoivat kaikki päivät ja menivät iltaisin kotiin, kunnes saavuttivat sotilaallisesti tarvittavat mitat, ennen kuin suuri epäjumalanpalvojien armeija, joka oli jopa kymmentuhannen taistelijan suuruinen, saapui ja asettui Medinan lähistölle paikkoihin nimeltään Al-Asyal ja Uhud.

”Ja kun uskovat näkivät Al-Ahzabin (konfederaatit), he sanoivat: ’Tämän ovat Allah ja hänen lähettiläänsä (Muhammad (SAAS)) meille luvanneet, ja Allah ja hänen lähettiläänsä (Muhammad (SAAS)) ovat puhuneet totta,’ ja se vain lisäsi heidän uskoaan ja alistumistaan (Allahille).”
[Koraani 33:22]

Kolmetuhatta muslimia, mieliinsä syvälle juurtuneena Allahin lupaus voitosta, Muhammad (SAAS) heidän edellään, lähtivät kaupungista kohdatakseen epäjumalanpalvojat. He linnoittautuivat Sila-vuorella vallihautaan, joka oli esteenä heidän ja epäuskovien välillä.

Pyrkiessään hyökkäämään muslimien kimppuun ja murtautumaan Medinaan, epäjumalanpalvojat olivat hämmästyneitä havaitessaan laajan vallihaudan, Arabiassa ennennäkemättömän sotilaallisen strategian, edessään itsepäisenä esteenä. Tämän seurauksena he päättivät piirittää Medinan, liikkuen vallihaudan ympärillä ja yrittäen kovasti etsiä heikkoa kohtaa, jonka läpi tunkeutua kaupunkiin. Estääkseen vihollistaan pääsemästä lähemmäs tai löytämästä aukkoa puolustuksessa, muslimit ampuivat nuolia ja ottivat heidän kanssaan yhteen. Quraishin veteraanitaistelijat kokivat vastenmielisenä turhan odottelun, jonka piiritys toisi tullessaan. Siksi he päättivät, että ryhmä taistelijoita johtajanaan Amr bin ’Abd-e-Wudd, Ikrima bin Abi Jahl ja Dirar bin Al-Khattab menisivät väkisin vallihaudan läpi. He itse asiassa onnistuivat tässä, ja heidän ratsumiehensä valloittivat suoperäisen alueen vallihaudan

ja Sila-vuoren välissä. Amr haastoi muslimit kaksintaisteluun ja Ali bin Abi Talib astui esiin. Lyhyen, mutta hurjan taistelun jälkeen Ali tappoi Amrin ja pakotti loput pakenemaan paniikissa ja sekasorrossa. Kuitenkin muutamia päiviä myöhemmin monijumalaiset tekivät uusia epätoivoisia yrityksiä, mutta ne kaikki epäonnistuivat muslimien sitkeyden ja sankarillisen vastustuksen vuoksi.

Vallihaudan taistelun tapahtumien yhteydessä Allahin lähettälältä (SAAS) jäi suorittamatta joitakin rukouksia niiden oikeaan aikaan. Jabir — olkoon Allah häneen tyytyväinen — kertoi: ”Vallihaudan päivänä Umar bin Al-Khattab — olkoon Allah häneen tyytyväinen — saapui kiroten Quraishin epäuskovia ja sanoi: ’Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! En ole suorittanut iltapäivän rukoustani ja aurinko on laskenut.’ Profeetta (SAAS) vastasi: ’Kautta Allahin! En minäkään ole vielä rukoillut.’ Profeetta (SAAS) meni sitten Buthaniin, suoritti pesun ja rukoili iltapäivärukouksen sen jälkeen, kun aurinko oli laskenut. [Sahih Al-Bukhari 2/590] Hän oli niin suuttunut tästä laiminlyönnistä, että hän rukoili Allahin vihaa vihollistensa niskaan ja pyysi hartaasti Allahia täyttämään tulella heidän asumuksensa ja hautansa, koska nämä olivat vieneet hänen huomionsa pois iltapäivärukouksesta.” Ahmed ja Shafa’i kertoivat, että tuon taistelun tapahtumat estivät profeettaa (SAAS) rukoilemasta keskipäivällä, iltapäivällä, illalla ja yöllä, mutta hän teki ne kaikki kerralla. Eri kertomukset osoittavat, että tilanne kesti muutamia päiviä.

On selvää, että koska vallihauta sijaitsi kahden osapuolen välissä, mitään suoraa kontaktia ei tapahtunut, vaan pikemminkin sota-toimet rajoittuivat nuolien ampumiseen, ja niinpä taistelut vaativat vain muutaman sotilaan hengen, kuuden muslimin ja kymmenen monijumalaiset, ja ainoastaan pari heistä kuoli miekaniskusta.

Taistelujen aikana Sa’d bin Mu’adhia ammuttiin nuolella, joka lävisti hänen valtimonsa. Kun hän tunsu kuoleman lähestyvän, hän rukoili Allahia sanoen: “Oi Allah, Sinä tiedät, ettei mikään ole lä-

hempänä sydäntäni kuin taistella Sinun tielläsi tuota väkeä (epäuskovia) vastaan, jotka kertoivat valheita Sinun lähettilästäsi (SAAS) ja karkottivat hänet kaupungistaan. Oi Allah, uskon syvästi, että Sinä olet määrännyt, että meidän pitää taistella heitä vastaan, ja jos taistelu jatkuu, anna minun pysyä hengissä, jotta voin taistella vielä enemmän heitä vastaan. Jos sota on ohi, rukoilen Sinua sytyttämään sen uudelleen, jotta voisin vetää viimeisen hengenvetoni taistelussa.” Hän lopetti anomuksensa rukoilemalla Allahia, ettei Allah antaisi hänen kuolla ennen kuin hän olisi kostanut kaiken Banu Quraizalle. Näiden vaikeiden olosuhteiden keskellä, vehkeilyä ja juonittelua käytettiin kuumeisesti muslimeja vastaan. Bani Nadirin päärrikollinen, Huyai, suuntasi Banu Quraizan asumuksille yllyttämään heidän päällikköään Ka’b bin Asadia, joka oli tehnyt sopimuksen Allahin lähettilään (SAAS) kanssa, tulemaan hänen avukseen sota-aikoina. Ka’b pysyi aluksi lujana Huyain esittämille houkutuksille, mutta Huyai oli liian taitava manipuloinnissaan, puhuen Quraishista ja heidän johtohenkilöistään Al-Asyalissa, samoin kuin Ghatfanista ja heidän päälliköistään linnoittautuneina Uhudissa, kaikki yksimielisinä hävittämään Muhammadin (SAAS) ja hänen seuraajansa kokonaan. Lisäksi hän lupasi pysyä Ka’bin linnoituksessa asettaen itsensä alttiiksi kaikille vaaroille, jos Quraish ja Ghatfan muuttaisivat mielensä. Tämä häijy mies jatkoi samaan tyyliin, kunnes onnistui voittamaan Ka’bin puolelleen ja taivuttamaan hänet rikkomaan sopimuksensa muslimien kanssa. Banu Quraiza käynnisti tämän jälkeen sotatoimet muslimeja vastaan ottaen kohteekseen etenkin erillään olevat asumukset, joissa asuivat muslimien naiset ja lapset. Ibn Ishaq kertoi, että Abdul-Muttalibin tytär Safiya (RAA) sattui olemaan eräässä tällaisessa asumuksessa Hassan bin Thabitin sekä joidenkin naisten ja lasten kanssa. Safiya (RAA) sanoi: ”Yhden juutalaisen nähtiin vaanivan asumustamme, joka oli haavoittuvainen mille tahansa vihollisen hyökkäykselle, koska paikalla ei ollut yhtään miestä puolustamassa sitä. Kerroin

Hassanille, että minua epäilytti tuon miehen läsnäolo lähellämme. Hän saattaisi yllättää meidät nyt, kun Allahin lähettiläs (SAAS) ja muslimit ovat liian kiireisiä tulemaan avuksemme. Etkö voisi mennä ja tappa hänet? Hassan vastasi, ettei hän tekisi sitä, joten otin puupalan, menin ulos ja iskin juutalaisen kuoliaaksi. Palasin ja pyysin Hassania ryöstämään ruumiin, mutta jälleen Hassan kieltäytyi tekemästä sitä.” Tällä tapahtumalla oli kauaskantoiset seuraukset ja se vei juutalaisilta rohkeuden suorittaa enempiä hyökkäyksiä, sillä he luulivat kyseisten alueiden olevan linnoitettuja ja muslimitaitelijoiden suojaamia. He kuitenkin jatkoivat tarvikkeiden toimittamista epäjumalanpalvojille merkinä tuestaan muslimeja vastaan.

Kuullessaan nämä huonot uutiset lähettiläs (SAAS) lähetti neljä korkeaa johtajaa, Sa’d bin Mu’adhin, Sa’d bin ’Ubadan, Abdullah bin Rawahan sekä Khawat bin Jubairin tutkimaan asiaa, mutta varoitti heitä levittämästä minkäänlaista paniikkia muslimien keskuuteen ja neuvoi heitä julistamaan julkisesti, että huhut olivat perättömiä, jos näin osoittautuisi. Valitettavasti nuo neljä miestä saivat selville, että uutiset olivat totta ja että juutalaiset julistivat avoimesti, että liittosopimus Muhammadin (SAAS) kanssa ei ollut enää voimassa. Allahin lähettiläälle (SAAS) annettiin selonteko tilanteesta, ja muslimit ymmärsivät kriittisen asemansa ja sen tarkoittaman hirvittävän vaaran. Heidän selustansa oli haavoittuvainen Banu Quraizan hyökkäyksille, kun taas heidän etupuolellaan oli suuri armeija, jolta ei voinut ummistaa silmiä sillä heidän naisensa ja lapsensa jäivät suojaamattomina näiden väliin. Tästä Allah sanoo:

”Ja kun silmät suurenivat villinä ja sydämet nousivat kurkkuun ja te epäilitte mielessänne Allahia. Tässä uskovia koeteltiin ja ravisteltiin mahtavalla pelotteella.” [Koraani 33:10-11]

Nyt kun muslimit oli suljettu vallihaudan sisälle puolustukseen, tekopyhät pilkkasivat heitä harhaanjohtavista toiveista voittaa Persian kuningas Khusrau ja Rooman keisari. He ryhtyivät kylvämään tappiomielialan siemeniä ja teeskentelivät vetäytyvänsä puolustamaan kotejaan, vaikkeivät ne olleet millään tavalla vaaran alla. Tässä Allah sanoo:

”Ja kun tekopyhät ja ne, joiden sydämissä on (epäilyjen) tauti, sanoivat: ’Allah ja hänen lähettiläänsä (SAAS) lupasivat meille vain harhakuvia!’ Ja kun jotkut heistä sanoivat: ’Oi Jathribin (Medinan) väki, teidän ei ole (mahdollista) puolustautua (vihollisen hyökkäystä vastaan)! Siis perääntykää!’ Ja jotkut pyysivät profetaalta (SAAS) lupaa sanoen: ’Totisesti, meidän kotimme ovat avoimia (viholliselle).’ Mutta ne eivät olleet avoimia. He vain halusivat paeta.” [Koraani 33:12-13]

Allahin lähettiläs (SAAS) kääriytyi viittaansa ja alkoi miettiä Banu Quraizan petollisuutta. Toivon henki pääsi voitolle ja hän nousi seisomaan ja sanoi:

”Allah on suurin. Kuunnelkaa, te muslimit, Allahin hyviä uutisia voitosta ja tuesta.”

Tämän jälkeen hän alkoi laatia ratkaisevia suunnitelmia naisten ja lasten suojelemiseksi ja lähetti muutamia sotilaita takaisin Medinaan suojelemaan heitä vihollisen yllätyshyökkäyksiltä. Toinen vaihe oli ryhtyä toimenpiteisiin, jotka heikentäisivät epäuskovien liittoutuman rivejä. Hänellä oli mielessä saada aikaan jonkinlainen sovittelu Ghatfanin päälliköiden kanssa lahjoittamalla heille kolmasosan Medinan hedelmäsadosta. Hän kysyi pääkumppaneii-

densa eli Sa'd bin Mu'adhin ja Sa'd bin 'Ubadahin neuvoa, joiden vastaus kuului seuraavasti:

“Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Jos se on Allahin määräys, silloin meidän on toteltava, mutta jos se on uusi suunta, jota sinä haluat seurata vain tarjotaksesi meille turvaa, sitten emme kaipaa sitä. Meillä on kokemusta noista monijumalanpalvoista ja epäjumalanpalvoista ja voimme varmuudella sanoa, ettei heillä ole tarvetta hedelmätarhojemme hedelmille, pikemminkin heillä on tarve tuhota meidät täydellisesti. Nyt kun Allah on kunnioittanut meitä antamalla meille islamin, uskon, että paras neuvo tässä tilanteessa on lävistää heidät miekoillamme.” Tämän jälkeen profeetta (SAAS) oikaisi heidän uskoaan sanoen: ”Minun uusi toimintamallini on luotu tarjoamaan teille turvaa, nyt kun kaikki arabit ovat yhdistyneet hävittääkseen teidät (muslimit).”

Allah, mahtava, ylhäinen, ylistys olkoon Hänen, loi jotakin, joka johti erimielisyyksiin islamin vihollisten joukossa ja myöhemmin heidän täydelliseen tappioonsa. Eräs Ghatfanin heimon mies nimeltään Na'im bin Masud pyysi päästä profeetan (SAAS) puheille. Hän ilmoitti, että oli salaisesti omaksunut islamin ja pyysi profeettaa (SAAS) määräämään häntä tekemään mitä tahansa, joka hyödyttäisi muslimeja. Profeetta (SAAS) pyysi häntä tekemään mitä tahansa, joka auttaisi muslimeja nykyisessä ahdingossa ja käyttämään millaisia hyödyllisiä salajuonia tahansa. Liikkumalla edestakaisin juutalaisten, Quraishin ja Ghatfanin välillä, tämän miehen onnistui yllyttää jokainen osapuoli toisiaan vastaan. Hän meni tapaamaan Banu Quraizan päälliköitä ja kuiskutteli heidän korviinsa, etteivät luottaisi Quraishiin tai taistelisi heidän rinnallaan, elleivät nämä luovuttaisi panttivankeja. Hän yritti tukea neuvoaan väittämällä, että Quraish unohtaisi heidät, jos heille muodostuisi kuva, että voitto Muhammadista (SAAS) olisi epätodennäköinen, jolloin muslimit sitten kostaisivat kauhealla tavalla. Na'im lähti siten Quraishin leiriin ja menestyi käyttämällä strategiaa, joka oli loppu-

tulokseltaan sama, mutta sisällöltään eri. Hän väitti, että hänestä vaikutti siltä, että juutalaiset katuivat, että olivat rikkoneet Muhammadin (SAAS) ja tämän seuraajien kanssa tekemänsä sopimuksen. Hän kertoi quraishilaisille, että juutalaiset olivat säännöllisessä kirjeenvaihdossa muslimien kanssa siitä, että quraishilaiset panttivanngit lähetettäisiin muslimien leiriin, juutalaisten heille osoittaman täyden liittolaisuuden nimissä, kuten oli aiemmin sovittu. Na'im varoitti sitten Quraishia lähettämästä panttivankeja juutalaisille. Kolmannella asioinnillaan hän teki saman Ghatfanin väelle.

Eräänä lauantai-iltana shawwal-kuussa 5 A.H. sekä Quraish että Ghatfan lähettivät edustajansa juutalaisten luokse, kehottamaan heitä osallistumaan sotaan Muhammadia (SAAS) vastaan. Juutalaiset vastasivat, etteivät he taistelisi lauantaina. Lisäksi juutalaiset sanoivat tarvitsevansa heiltä panttivankeja heidän sanansa pitävyyden takuiksi. Kun Quraish ja Ghatfan saivat vastaukset, he uskoivat tyystin Na'imin sanat. Täten he lähettivät uuden viestin juutalaisille kutsuen heitä taisteluun ja pyytäen poistamaan panttivankehdon. Na'imin järjestely osoittautui onnistuneeksi, ja epäluottamuksen ja epäilyn ilmapiiri levisi epäuskovien liittoutuneitten keskuudessa ja painoi heidän moraalinsa surkealle tasolle.

Sillä välin muslimit rukoilivat Herraansa suojelemaan heidän kotejaan ja turvaamaan heidän perheensä. Allahin lähettiläs (SAAS) vuorostaan rukoili Allahin vihaa konfederaattien päälle pyytäen:

“Oi Allah! Sinä olet nopea tilinteossa, Sinä olet Kirjan lähettäjä, me rukoilemme Sinua lyömään konfederaatit.”

Allah, mahtava, ylhäinen, vastasi muslimien pyyntöön välittömästi. Yhdessä epäuskovien sydämiin tiensä löytäneiden eripurana ja riitojen kanssa, luonnonvoimat eli tuuli, sade ja kylmyys uuvutti-

vat heidät, telttojen lypsäessä kasaan ja keittoastioiden ja muiden tavaroiden lentäessä ympäriinsä.

Tuona erittäin kylmänä yönä Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Hudhaifa bin Al-Yamanin keräämään tietoja vihollisesta. Mies huomasi, että he olivat valmistelemassa lähtöä turhautuneina kykenemättömyyteensä saavuttaa päämääränsä. Allah todellakin täytti lupauksensa, säästäten muslimit taistelulta mahtavaa armeijaa vastaan, tuki Hänen orjaansa (Muhammadia (SAAS)) ja antoi raskaan iskun liittoutuneille.

Vallihaudan taistelu tapahtui *hijran* viidentenä vuonna. Medinan piiritys alkoi shawwal-kuussa ja loppui Dhul Qada -kuussa, eli se kesti yli kuukauden. Se oli itse asiassa pikemminkin hermosota kuin menetyksiä vaatinut sota. Yhtään katkeraa taistelua ei käyty, mutta se oli siitä huolimatta yksi kaikkein merkittävimmistä taisteluista islamin varhaishistoriassa ja osoitti ilman epäilyksen häivää, etteivät mitkään joukot, olivat ne kuinka suuret tahansa, kyenneet hävittämään orastavan islamilaisen voiman vakaata kasvua Medinassa. Kun Allah pakotti konfederaatit lähtemään, Hänen lähettiläänsä (SAAS) oli nyt sellaisessa asemassa, että pystyi luottavaisena ottamaan sodan aloitteen itselleen eikä vain odottamaan, että islamin maahan hyökättäisiin.

Hyökkäys Banu Quraizaan

Juuri samana päivänä, kun Allahin lähettiläs (SAAS) palasi Medinaan edellisen taistelun jälkeen ja oli Umm Salaman talossa pesulla, arkkienkeli Jibriil (AS) vieraili hänen luonaan pyytäen, että hän vetäisi miekkansa tupesta ja suuntaisi kapinallisen Banu Quraizan asumuksille ja taistelisi heitä vastaan. Jibriil totesi, että hän yhdessä enkelikulkueen kanssa menisi edeltä horjuttamaan heidän linnoituksiaan ja valamaan pelkoa heidän sydämiinsä.

Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui oitis paikalle rukouskutsujan ja käski hänet ilmoittamaan uusista vihollisuuksista Banu Quraizaa kohtaan, määräsi Ibn Umm Maktumin Medinan asioidenhoitajaksi ja antoi sotalipun Ali bin Abi Talibille, joka marssi kohti nimettyä kohdetta tullen niin lähelle, että pystyi kuulemaan juutalaisten solvaavan Allahin lähettilästä (SAAS), joka puolestaan oli lähtenyt matkaan johtaen kolmetuhatpäistä jalkaväkiermeijää ja kolmeakymmentä ratsumiestä, jotka koostuivat *ansareista* (auttajista) ja *muhajirineista* (muuttajista). Kun he olivat matkalla kohtaamaan vihollista, saapui iltapäivärukouksen aika. Jotkut muslimit kieltäytyivät suorittamasta sitä ennen kuin olisivat lyöneet vihollisen, kun taas toiset suorittivat sen ajallaan kuten yleensäkin. Profeetta (SAAS) ei vastustanut kumpaakaan. Kun he saapuivat Banu Quraizan asutuksille, he asettivat näiden linnakkeet tiukkaan piiritykseen.

Nähdessään kammottavan tilanteen, jossa he olivat, juutalaisten päällikkö Ka'b bin Asad tarjosi väelleen kolme vaihtoehtoa: omak-sua islam, jolloin heidän henkensä, omaisuutensa, naisensa ja lapsensa olisivat täysin turvassa, muistuttaen heitä, ettei tällainen toiminta olisi epäjohdonmukaista sen kanssa, mitä he olivat lukeneet kirjoistaan Muhammadin (SAAS) profetiuden todenperäisyydestä; toisena vaihtoehtona oli tappaa heidän lapsensa ja naisensa ja sitten haastaa profeetta (SAAS) ja hänen kumppaninsa taisteluun, joka joko tuhoaisi muslimit tai heidät itsensä. Kolmas vaihtoehto oli hyökätä yllättäen Muhammadin (SAAS) ja hänen väkensä kimp-puun lauantaina — päivänä, joka molemminpuolisesti ymmärrettiin siten, ettei mitään taistelua käytäisi.

Mikään vaihtoehtoista ei miellyttänyt heitä, jolloin heidän pääl-likkönsä kääntyi heihin vihaisena ja sanoi närkästyneenä: ”Te ette ole koskaan syntymänne jälkeen olleet päätöskykyisiä ratkaisevissa tilanteissa.” Kun synkkä tulevaisuus oli jo näköpiirissä, he ottivat yhteyttä joihinkin muslimeihin, jotka olivat säilyttäneet hyvät suh-

teet heihin saadakseen tietoa heidän kohtalostaan nykytilanteen valossa. He pyysivät, että Abu Lubaba lähetettäisiin heidän luokseen neuvonantoa varten. Hänen saavuttua, miehet alkoivat rukoilla ja naiset ja lapset itkeä epätoivoisesti. Vastauksena heidän pyyntöönsä, Abu Lubaba osoitti kurkkuaan ja vastasi, että surmaaminen odotti heitä. Samalla hetkellä hän ymmärsi pettäneensä profeetan (SAAS) luottamuksen, joten hän suuntasi Medinan moskeijaan ja satoi itsensä korkeaan puiseen paaluun vanhoen, ettei kukaan saisi vapauttaa häntä paitsi Allahin lähettiläs (SAAS), ja lisäsi, ettei hän enää ikinä astuisi Banu Quraizan asutukseen hyvittääkseen sen suunnattoman virheen, jonka oli tehnyt. Kun Allahin lähettiläs (SAAS) kuuli tästä, hän sanoi: “Olisin rukoillut hänelle Allahin anteeksiantoa, jos hän olisi kysynyt minulta, mutta koska hän on sitonut itsensä omasta vapaasta tahdostaan, se on Allah, joka kääntyy anteeksiannossa hänen puoleensa.”

Banu Quraizan juutalaiset olisivat kyenneet kestäämään piiritystä paljon kauemminkin, sillä ruokaa ja vettä oli yllin kyllin saatavilla ja heidän linnoituksensa olivat erittäin vahvoja, kun taas muslimit olivat luonnon armoilla paljaalla maalla ja kärsivät paljon kylmästä ja nälästä puhumattakaan siitä, että olivat väsyneitä loputtomasta sodankäynnistä, joka oli alkanut jo kauan ennen taistelua konfederaatteja vastaan. Tämä oli kuitenkin hermojen koettelua, sillä Allah oli valanut pelkoa juutalaisten sydämiin ja heidän moraalinsa oli jo lähes romahtanut, varsinkin kun kaksi muslimisankaria, Ali bin Abi Talib ja Az-Zubair bin ‘Awwam — olkoon Allah häneen tyytyväinen –, astui esiin Alin vanhoessa, ettei hän koskaan pysähtyisi ennen kuin olisi joko hyökännyt juutalaisten kimppuun tai tullut marttyyriksi kuten Hamza (aikaisempi muslimimarttyyri).

Tämän haluttomuuden valossa juutalaisilla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin alistua lähettilään (SAAS) tuomioon. Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi, että miesten kädet tuli sitoa, ja tämä tehtiin Muhammad bin Salama Al-Ansarin valvonnassa, naiset ja lapset

eristettiin vankeuteen. Sen jälkeen Al-Aws-heimo tuli puhumaan heidän puolestaan ja rukoili profeettaa (SAAS) olemaan lempeä heitä kohtaan. Hän ehdotti, että Sa'd bin Mu'adh, entinen liittolainen, valtuutettaisiin antamaan tuomio heistä ja he suostuivat.

Sa'd oli sillä välin pysytellyt Medinassa pahan haavan vuoksi, jonka hän sai taistelussa konfederaatteja vastaan. Hänet kutsuttiin paikalle ja tuotiin aasin selässä. Hänen ollessaan matkalla profetaan(SAAS) luokse, juutalaiset kehottivat häntä olemaan lempeä tuomiossaan entisen ystävyuden perusteella. Sa'd pysyi vaiti, mutta heidän jatkaessa sinnikkäästi, hän lausui: ”Sa'din on aika olla pelkäämättä syyttelijöiden syytöksiä”. Kuullessaan tämän päättäväisen asenteen, osa juutalaisista palasi Medinaan odottamaan kauheata kohtaloa.

Saavuttuaan Sa'd laskeutui alas ihmisten avustamana. Hänelle ilmoitettiin, että juutalaiset olivat hyväksyneet hänen tuomionsa heistä. Hän ihmetteli oitis, koskisiko hänen tuomionsa kaikkia läsnä olevia henkilöitä, mukaan lukien profetta (SAAS), joka käänsi kasvonsa pois päin kunnioittaakseen häntä. Vastaus oli myönteinen.

Hän päätti, että kaikki heimoon kuuluvat työkykyiset miehet tulisi tappaa, naiset ja lapset otettaisiin vangeiksi ja heidän omaisuutensa jaettaisiin muslimitaistelijoiden kesken. Profeetta (SAAS) hyväksyi hänen tuomionsa sanoen, että Sa'd tuomitsi Allahin käskystä. Tosiasiassa juutalaiset ansaitsivat tuon ankaran rangaistuksen palkkana siitä rumasta petoksesta, jonka he tekivät islamia vastaan, ja keräämänsä suuren asevaraston vuoksi, joka sisälsi tuhat viisisataa miekkaa, kaksituhatta keihästä, kolmesataa haarniskaa ja viisisataa kilpeä, jotka kaikki siirtyivät muslimien käsiin. Juoksuhaudat kaivettiin Medinan basaarissa ja lukumäärältään 600-700 juutalaista mestattiin sinne. Juonittelun ja petosten pesäkkeet oli näin tuhottu lopullisesti.

Huyai, sodan pääriskollinen, Bani Nadirin paholainen ja Safiy-
an isä, joka oli liittynyt Banu Quraizan riveihin kun Quraish ja

Ghatfan loikkasivat, tuotiin profeetan (SAAS) luo kädet sidottuina hänen kaulaansa köydellä. Häpeämättömästi uhmaten, hän julisti peräänantamatonta vihamielisyyttä profeettaa (SAAS) kohtaan, mutta myönsi, että Allahin tahdon tulee toteutua, ja lisäsi, että hän oli alistunut kohtaloonsa. Hänet määrättiin istumaan paikoillaan ja hänen kaulansa katkaistiin paikan päällä.

Ainoastaan yksi juutalaisnainen surmattiin hänen tapettuaan muslimisoturin heittämällä myllynkiven tämän päälle. Osa vihollisista omaksui islamin ja heidän henkensä, omaisuutensa ja lapsensa säästettiin. Sotasaaliin profeetta (SAAS) jakoi Allahin määräysten mukaisesti sen jälkeen, kun oli pannut viidesosan sivuun. Kolme osaa meni ratsumiehille ja yksi osa jalkaväkimiehille. Vangitut naiset lähetettiin Najdiin vaihtokaupattavaksi aseisiin ja hevosiin. Itselleen profeetta (SAAS) valitsi Rehana bint ‘Amr bin Khanaqahin, vapautti hänet orjuudesta ja nai hänet *hijran* kuudentena vuonna. Hän kuoli pian jäähyväispyhiinvaelluksen jälkeen, ja hänet haudattiin Al-Baqiin.

Sen jälkeen kun sota Banu Quraizan kanssa oli ratkaistu ja heidät oli nujerretty, Sa’d bin Mu’adhin toiveeseen oli vastattu, ja hän veti viimeisen henkäyksensä. Aisha (RAA) kertoi, että vastauksena hänen rukoukseensa Sa’din kaulan haavat alkoivat vuotamaan verta hänen ollessaan teltassa, jonka profeetta (SAAS) oli pystyttänyt hänelle moskeijaan, jotta pystyisi olemaan lähietäisyydellä ja tarkkaillakseen Sa’din vointia. Ihmiset pelästyivät vasta kun veri virtasi heitä kohti. Moskeijassa oli Sa’din teltan lisäksi Banu Ghifarin teltta. He sanoivat: ”Oi teltan väki, mikä on se, joka tulee luotanne meitä kohti? Katsokaa!” Se oli Sa’din haava, joka vuoti verta, ja johon hän kuoli.

Jabir kertoi, että Allahin lähettiläs (SAAS) oli sanonut: ”Myötätuntoisen valtaistuimien tärisi Sa’d bin Mu’adhin kuoleman johdosta.” Kun hänen ruumistaan kannettiin, At-Tirmidhi sanoi: ”Tekopyhät

väittivät sen olevan liian kevyt.” Allahin lähettiläs (SAAS) vastasi kärkevästi:

”Enkelit kantavat häntä.”

Banu Quraizan piirityksen yhteydessä yksi muslimimiehistä, Khallad bin Suwaid, sai surmansa juutalaisnaisen pudottaessa mylynkiven hänen päälleen, ja myös toinen, Abu Sinan bin Mihsan, Ukashan veli, menehtyi.

Abu Lubaba pysyi sidottuna kuusi yötä. Hänen vaimonsa vapautti hänet rukousten ajaksi, ja tämän jälkeen hän sitoi itsensä takaisin paaluun. Eräänä aamuna Allah, anteeksiantava, paljasti jakkeen Allahin lähettiläälle (SAAS) siitä, että Allah oli kääntynyt Abu Lubaban puoleen anteeksi antaen. Muslimit kiirehtivät vapauttamaan hänet, mutta hän vaati, että Allahin lähettiläs (SAAS) tekisi sen. Ja tämä teki sen juuri ennen aamurukousta.

Tämä taistelu tapahtui dhul Qada -kuussa, *hijran* viidentenä vuonna, ja Banu Quraizan linnoitusten piiritys kesti kaksikymmentäviisi päivää. Liittoutuneiden suura ilmestyi sisältäen Allahin sanoja peruskysymyksistä, jotka liittyivät uskoviin ja tekopyhiin konfederaatteja vastaan käydyn taistelun aikana sekä juutalaisten tekemään petoksen seurauksiin ja sopimusten rikkomisiin.

Sotatoimet jatkuvat

Salam bin Abi Al-Huqaiq (Abu Rafi) oli katala juutalainen rikollinen, joka oli yhtäältä koonnut konfederaattien joukot ja tarjonnut heille runsaasti vaurautta ja tarvikkeita ja toisaalta parjannut profettaa (SAAS). Kun muslimit olivat selvittäneet välinsä Banu Quraizan kanssa, Al-Awsin kilpailija Al-Khazraj-heimo pyysi profetaan (SAAS) lupaa tappaa tuo rikollinen, ansaitakseen samanlaisen hyveen kuin Al-Aws, joka oli tappanut toisen juutalaisen rikollisen

Ka'b bin Al-Ashraf. Profeetta (SAAS) antoi heille lupansa sillä edellytyksellä, ettei yhtään naista tai lasta surmattaisi.

Abdullah bin 'Ateeqin johdolla viiden miehen ryhmä suunta- si Khaibariin, jossa Abu Rafin linnake sijaitsi. Kun he lähestyivät paikkaa, Abdullah neuvoi miehiään pysyttelemään hieman taaem- pana, kun hän meni edeltä kätkeytyen viittaansa ikään kuin olisi ollut tarpeillaan. Kun linnakkeen ihmiset menivät sisälle, portin- vartija kutsui häntä sisälle, luullen hänen olevan yksi heistä. Abdul- lah astui sisälle ja kätkeytyi. Tämän jälkeen hän avasi niiden ovien pultit, jotka johtivat Salamin huoneeseen. Siellä oli täysin pimeää, mutta Abdullah onnistui lävistämään hänet miekallaan ja tämän jälkeen poistumaan turvallisesti. Paluumatkalla hänen jalkansa murtui, joten hän kääri sen siteeseen ja piiloutui salaiseen paikkaan aamuun asti, kunnes joku seiso i muurilla, ilmoittaen virallisesti Sa- lam bin Abi Al-Huqaiqin kuolemasta. Kuultuaan iloiset uutiset hän lähti tapaamaan profettaa (SAAS), joka kuunteli koko tarinan ja pyysi sitten Abdullaha suoristamaan jalkansa. Profeetta (SAAS) pyyhkäisi sitä ja murtuma parantui välittömästi.

Toisen version mukaan koko viiden miehen ryhmä osallistui is- lamin vihollisen tappamiseen. Tämä tapahtuma sattui Dhul Qada- tai Dhul Hijjah -kuussa, *hijran* viidentenä vuonna.

Pian liittoutuneiden ja Quraizan kanssa käytyjen taistelujen päätyttyä profetta (SAAS) aloitti rankaisujoukkojen lähettämisen pakottaakseen hyökkäilevät heimot ja kapinoivat arabit rauhan- omaisiin väleihin nousevan islamin valtion kanssa.

Kolmenkymmenen uskovan joukkue Muhammad bin Mas- lamahin johtamana lähetettiin suorittamaan sotilastehtävää mu- harram-kuussa *hijran* kuudentena vuonna seuraten kahta edellistä taistelua. He suuntasivat Bani Bakrin suvun asutuksille. Muslimit hyökkäsivät tämän suvun kimppuun ja hajottivat heidät ympä- riinsä. Muslimit saivat runsaasti sotasaalista ja palasivat kotiin ka- talan tekopyhän Bani Hanifanin päällikön Thumamah bin Uthal

Al-Hanafin kanssa, joka oli lähtenyt Musailaman, valehtelijan, määräyksestä [As-Seerah Al-Halabiyah 2/297] murhaamaan profeetta (SAAS). Profeetan (SAAS) kumppanit sitoivat hänet paa-luun profeetan moskeijassa. Kysymykseen, jonka profeetta (SAAS) esitti, Thumamah vastasi: ”Jos olet aikeissa surmata jonkun, sinun tulisi valita joku jalosyntyinen, mutta jos sinun pitää olla armolli-nen, niin ole armollinen otolliselle ihmiselle, ja jos pyydät rahaa, sinun pitäisi pyytää sitä anteliaalta ihmiseltä.” Hän toisti tämän kol-me kertaa kolmessa eri tilanteessa. Kolmannella kerralla profeetta (SAAS) määräsi, että hänet tuli vapauttaa. Hän ei mennyt kauas, peseytyi ja tuli takaisin tunnustamaan uuden uskon, sanoen pro-feetalle (SAAS): ”Kenenkään kasvot eivät ole olleet kamalimmat minulle kuin sinun, mutta nyt ne ovat lähinnä sydäntäni; mikään uskonto ei ole ollut vastenmielisempi minulle kuin sinun, mutta nyt se on rakkain sydämessäni. Nyt haluan suorittaa *umran* (pie-nemmän pyhiinvaelluksen).” Profeetta (SAAS) välitti hänelle ilosa-noman ja pyysi häntä tekemään niin. Hänen saapuessaan Mekkaan quraishilaiset syyttivät häntä luopioksi. Hän kielsi tämän ja vahvis-ti, että oli omaksunut islamin, ja vannoi sitten, että he eivät koskaan saisi viljaa Yamamasta Mekan esikaupunkialueelta, ellei profeetta (SAAS) sallisi sitä. Thumamah teki juuri näin ja kieltäytyi lähet-tämästä ruokatarvikkeita Mekkaan ennen kuin profeetta (SAAS) puhui mekkalaisten vilpittömän pyynnön puolesta.

Hyökkäys Bani Lihyaniin

Bani Lihyan oli toiminut petollisesti kymmentä profeetan (SAAS) kumppania kohtaan ja hirttänyt heidät. Koska heidän asu-tuksensa sijaitsivat syvällä Hijazin sydämessä Mekan liepeillä ja koska syvälle juurtunut verikosto vallitsi muslimien ja Quraishin ja arabien välillä, profeetta (SAAS) katsoi epäviisaaksi tunkeutua syvälle ja tulla lähellä suurinta vihollista Quraishia. Kuitenkin liit-

toutuneiden vallan romahtaessa, ja heidän heikentyessä ja alistuessa sen hetkiseen epäsuotuisaan voimien tasapainotilaan, Allahin lähettiläs (SAAS) tarttui kiinni tähän harvinaiseen tilaisuuteen ja päätti, että oli aika kostaa Bani Lihyanille. Hän lähti liikkeelle Rabi‘ Al-Awwal- tai Jumada Al-Ula -kuussa *hijran* kuudentena vuonna, johtaen kahtasataa muslimisotilasta, teki harhautusliikkeen Syyriaan päin ja muutti sitten suuntaansa kohti Batn Gharrania, kumppaneidensa verilöylyn tapahtumapaikkaa, ja rukoi Allahin armoa heille. Uutiset hänen marssistaan saavuttivat Bani Lihyanin heimon, joka välittömästi pakeni läheisille vuorille, ollen näin hänen ulottumattomissaan. Paluumatkallaan profeetta (SAAS) lähetti kymmenhenkisen ratsumiesjoukon paikkaan nimeltä Kura‘ Al-Ghamimin Quraishin asutusten läheisyyteen osoittaakseen epäsuorasti kasvavaa sotavoimaansa. Kaikki nämä kahakat kestivät neljätoista päivää, jonka jälkeen hän lähti takaisin kotiin.

Sotaretkiä ja delegaatioita jatkettiin:

1. *Hijran* kuudentena vuonna joukkue, jota johti Ukasha bin Al-Mihsan, lähetettiin paikkaan nimeltä Al-Ghamir, joka oli Bani Asadin asuttama. Vihollinen pakeni välittömästi, jättäen jälkeensä kaksisataa kamelia, jotka vietiin Medinaan.
2. Muhammad bin Maslamahin johtama joukkue lähetettiin kohti Bani Tha‘labahin asutusta Dhil Qassassa. Sata vihollisen miestä kuitenkin väijyi heitä ja surmasi heidät kaikki paitsi Muhammad bin Maslamahin, joka pääsi pakenemaan pahoin haavoittuneena.
3. Kostona Bani Tha‘labahille neljäkymmentä miestä lähetettiin Abu ‘Ubaidah bin Al-Jarrahin johdolla Dhil Qassaan. He marssivat yön yli ja tekivät yllätyshyökkäyksen vihollisen kimppuun aamulla. Jälleen nämä pakenivat vuorille, paitsi yksi, joka oli loukkaantunut ja omaksui myöhemmin isla-

- min. Muslimit keräsivät runsaasti sotasaalista tästä tapah-
tumasta.
4. Samana vuonna Zaid bin Harithan johdolla lähetettiin jouk-
kue kohti Banu Saleemin asutusta Al-Jumumissa. Eräs nai-
nen Bani Muzainasta näytti heille reitin vihollisen leiriin.
Siellä muslimit ottivat joitakin vankeja ja keräsivät runsaasti
sotasaalista. Myöhemmin Allahin lähettiläs (SAAS) myönsi
naiselle vapauden ja antoi hänet vaimoksi yhdelle seuraajis-
taan.
  5. Jumada Al-Ula -kuussa *hijran* kuudentena vuonna Zaid
bin Haritha johti sadan seitsemänkymmenen ratsumiehen
joukkueen paikkaan nimeltä Al-‘Ais, kaappasi Quraishin ka-
ravaanin, jota johti profeetan (SAAS) sukulainen Abul-‘As,
ja ryösti heidän kamelinsa. Abul-‘As pakeni ja suojautui Zai-
nabin (vaimonsa ja profeetan (SAAS) tyttären) taloon. Hän
aneli Zainabia pyytämään profeettaa (SAAS) palauttamaan
hänelle omaisuutensa. Profeetta (SAAS) ehdotti, että väki
tekisi niin, mutta ilman pakkoa. He palauttivat heti hänen
omaisuutensa. Hän palasi Mekkaan, luovutti hoidossaan
olleet varat niille, jotka olivat siihen oikeutettuja, omaksui
islamin ja muutti Mediinaan, missä profeetta (SAAS) yh-
disti hänet uudelleen vaimonsa Zainabin kanssa kolmen ja
puolen vuoden jälkeen heidän ensimmäisestä avioliittoso-
pimuksestaan. Jaetta, joka koskee avioliittokieltoa muslimi-
naisen ja epäuskovan välillä, ei oltu vielä tuolloin paljastettu.
  6. Jumada Al-Thani -kuussa samana vuonna Zaid hyökkäsi
viidentoista miehen edellä Bani Tha‘labaan ja vangitsi kaksi-
kymmentä heidän kameleistaan, mutta ihmiset olivat paen-
neet.
  7. Rajab-kuussa samana vuonna Zaid, johtaen kahtatoista
miestä, lähti tiedustelutehtäviin paikkaan nimeltä Wadi
Al-Qura tutkimaan vihollisen liikkeitä. Paikalliset ihmiset

hyökkäsivät muslimien kimppuun, tappoivat yhdeksän heistä, mutta loput, mukaan lukien Zaid bin Harithan, onnistuivat pakenemaan.

8. Al-Khabt (laimennetun jogurtin) -hyökkäys tapahtui *hijran* kahdeksantena vuonna, eli ennen Al-Hudaibiyah-sopimusta. Abu ‘Ubaidah bin Al-Jarrah johti kolmeasataa ratsumiestä tarkkailemaan erästä Quraishin karavaania. Riittämättömän muonituksen vuoksi he alkoivat nähdä nälkää niin rajusti, että he tekivät *khabtia* (laimennettua jogurttia) ja tämän vuoksi nimi ”Al-Khabt-armeija”. Yksi miehistä teurasti yhdeksän kamelia kolme kerrallaan tehtävän kolmen eri vaiheen aikana. Abu ‘Ubaidah, sotaretken johtaja, kielsi häntä tekemästä niin. Meri oli antelias heille ja antoi heille kalan nimeltä *al-‘anbar* (kaskelotti), joka oli niin rasvainen, että se piti heidät voimissaan puoli kuukautta. Kun he palasivat kotiin, he kertoivat tarinan profeetalle (SAAS), joka kommentoi, että se oli Allahin myöntämä ruoka ja pyysi heitä jakamaan hänen kanssaan sen lihaa.
9. Tämä tapahtuma tuli ajallisesti ennen Al-Hudaibiyahin sopimusta, jonka jälkeen muslimit lopettivat quraishilaisten karavaanien kaappaamisen.

LUKU 30

BANI AL-MUSTALIQIN (MURAI SIN) TAISTELU (SHABAN-KUUSSA VUONNA 6 A.H.)

Vaikka sotilaallisesti se ei ollutkaan täysimittainen, tällä taistelulla oli tiettyjä vaikutuksia, jotka ajoivat islamilaisen valtion sisäisesti sekasortoiseen tilaan ja johtivat tekopyhien peittämiseen häpeällä. Se teki myös välttämättömäksi vahvistaa lakeja, jotka vaikuttivat islamin yhteiskunnan sielujen jalouteen, arvokkuuteen ja puhtauteen.

Shaban-kuun toisena päivänä profeetan (SAAS) tavoittivat uutiset, jotka kertoivat, että Bani Al-Mustaliqin päällikkö Al-Harith bin Dirar oli lähettänyt miehensä, joidenkin arabien saattamana, hyökkäämään Medinaan. Buraidah bin Al-Haseeb Al-Aslami lähetettiin välittömästi varmistamaan uutiset. Hän vaihtoi pari sanaa Abi Dirarin kanssa, joka vahvisti sotahankkeensa. Myöhemmin Abi lähetti tiedustelijan selvittämään muslimien asemia, mutta tämä vangittiin ja tapettiin. Profeetta (SAAS) kutsui miehensä ja määräsi heidät valmistautumaan sotaan. Ennen lähtöä Zaid bin Harithalle annettiin tehtäväksi huolehtia ja järjestellä Medinan asioita. Kuullessaan muslimien tulosta epäuskovat pelästyivät, ja heidän seuranaan olleet arabit karkasivat ja pakenivat henkensä edestä. Abu Bakrille annettiin muuttajien lippu ja Sa'd bin 'Ubadalle auttajien. Nuo kaksi armeijaa olivat asettuneet Muraisiksi kutsutulle kaivolle. Jousiammuntaa kesti tunnin verran, jonka jälkeen muslimit hyök-

käsivät ja ryhtyivät taisteluun, joka päättyi muslimien täydelliseen voittoon. Joitakin miehiä surmattiin, epäuskovien naiset ja lapset otettiin vangeiksi, ja muslimit keräsivät runsaasti sotasaalista. Vain yksi muslimi sai surmansa erään auttajan erehdyksen tappamana. Vankien joukossa oli epäuskovien päällikön Al-Harithin tytär Juwayriya. Profeetta (SAAS) nai hänet, ja korvaukseksi muslimien täytyi vapauttaa sata vankia, jotka omaksuivat islamin ja näin ollen heitä kutsuttiin profeetan sukulaisiksi.

Tekopyhien petollinen rooli ennen Bani Al-Mustaliq-taistelua

Abdullah bin Ubai, katala tekopyhä, oli täynnä katkeruutta islamia ja muslimeja kohtaan, koska hän uskoi, että profeetta (SAAS) oli riistänyt häneltä Al-Awsin ja Al-Khazrajin johtajuuden. Nämä olivat kaksi klaania, jotka olivat jo hyväksyneet Muhammadin (SAAS) profetiuden ja hänen herruutensa heihin nähden.

Abdullahin katkeruus oli ilmennyt jo ennen kuin hän teeskenteli omaksuneensa islamin. Badrin taistelun jälkeen hän teeskenteli olevansa muslimi, mutta syvällä sydämessään hän pysyi Allahin, Hänen lähettiläänsä (SAAS) ja yleensä kaikkien uskovien katalana vihollisena. Hänen ainoana tavoitteenaan oli aina ollut kylvää erimielisyyden siemeniä muslimiyhteisöön ja heikentää uuden taivaallisen uskonnon asiaa. Hänen petollinen käytöksensä kävi ilmi eri yhteyksissä, mutta se oli silmiinpistävää hänen häijyissä yrityksissään luoda sekaannusta ja epäjärjestyä muslimien keskuudessa Uhudin taistelun aikana. Hänen tekopyhyytensä ja petoksensa saivat vakavan ja ruman ulottuvuuden, kun hän nousi pystyyn muslimien joukosta vähän ennen profeetan (SAAS) perjantairukouksen puhetta ja sanoi heille pilkaten: ”Tämä on Allahin lähettiläs (SAAS), joka on kunnioittanut teitä tuomalla teille Allahin, joten

teidän on tuettava, toteltava ja kuunneltava häntä,” jonka jälkeen hän istuutui alas.

Hän teki saman Uhud-taistelun jälkeisenä perjantaina. Hän käyttäytyi niin röyhkeästi ja ylimielisesti, että hänen sanansa haiskahtivat syvälle juurtuneelta kaunalta, joten jotkut muslimit vetivät hänet alas hänen viitastaan ja hiljensivät hänet. Hän poistui välitömmästi, mutisten töykeitä ja pilkallisia sanoja. Eräs auttaja kohtasi hänet moskeijan portilla ja käski häntä palaamaan ja pyytämään Allahin lähettilään (SAAS) anteeksiantoa, mutta hän tiuskaisi, ettei tämä ollut ikinä halunnut hänen pyytävän anteeksi. [Ibn Hisham 2/105] Lisäksi hän oli ottanut salaa yhteyttä Bani Nadiriin, toiseen juutalaisheimoon, ja rohkaissut heitä tekemään liiton hänen kanssaan luvaten tukensa heille. Hän syyllistyi kaikkeen tähän hautoesseen loputtomia salaliittoja ja juonia muslimeja vastaan. Allahin Sanat hänen petollisuudestaan ja yrityksistään herättää kauhua vallihaudan taistelun aikana todistivat selkeästi tämänlaatuista tekopyhyttä:

”Ja kun tekopyhät ja ne, joiden sydämissä oli (epäilyjen) tauti, sanoivat: ’Allah ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) lupasivat meille vain harhakuvia!’” [Koraani 33:12]

Jakeet jatkuvat kuvaten tuota tekopyhää pelkuriksi ja tappiomielialan lietsojaksi. Hän oli valehtelija eikä osoittanut mitään kunnioitusta juhlallisesti tehdyille lupauksille. Hän oli petollinen, epälojaali ja kavala. Hän oli kitsas ja ahne. Lyhyesti sanottuna, hän oli tosiuskovan täydellinen vastakohta:

”He kuvittelevat, että Al-Ahzab (konfederaatit) ei ole perääntynyt, ja jos Al-Ahzab (konfederaatit) tulisivat (takaisin), he toivoisivat olevansa (vaeltamassa) erämaassa beduiinien joukossa keräämässä sinusta tietoja (kaukai-

selta seudulta); ja jos he (sattuisivat) olemaan teidän joukossanne, he taistelisivat vain näön vuoksi.” [Koraani 33:20]

Kaikki islamin viholliset, juutalaiset, tekopyhät ja monijumalanpalvojat, myönsivät, että islamilla oli yliote — ei aineellisen paremmuuden, suurten sotajoukkojen tai runsaiden varusteiden vuoksi, vaan ennemmin johtuen sen jaloista arvoista, hienostuneesta etiikasta ja korkealaatuisista ominaisuuksista, jotka innoittivat muslimiyhteisöä ja ketä tahansa, joka siihen liittyi. Islamin viholliset tiesivät jo, että valon tulva oli seurausta yksinomaan profeetan (SAAS) henkilöstä, joka oli alati täydellinen esimerkki ihmisille matkittavaksi ja seurattavaksi.

Islamin viholliset, jatkettuaan viiden vuoden ajan tuloksetonta sodankäyntiään uutta uskontoa vastaan, ymmärsivät, ettei islamin täydellinen hävittäminen onnistuisi taistelukentillä, ja niinpä he turvautuivat toisenlaiseen taktikointiin. Ansiokkaina juorukelloina he päättivät käynnistää laajan propagandakampanjan pyrkimyksenään panetella profeetan (SAAS) henkilöä arabien herkimmillä alueilla, nimittäin etiikassa ja perinteissä. Konfederaatteja vastaan käydyn taistelun jälkeen profeetta (SAAS) meni naimisiin Zainab bint Jahshin kanssa sen jälkeen, kun tämä oli eronnut hänen adoptoidusta pojastaan Zaid bin Harithasta. He käyttivät tilaisuutta hyväkseen ja alkoivat levittää juorua profeettaa (SAAS) vastaan puhuen aavikkoarabien perinteestä, joka kieltää avioliiton adoptoidusta pojasta eronneen vaimon kanssa. He väittivät, että hänen avioliittonsa laskettaisiin inhottavaksi synniksi. He perustelivat pahansuopaista propagandaansa myös sillä, että Zainab oli hänen viides vaimonsa, vaikka jalossa Koraanissa avioliittojen määrä oli tiukasti rajattu neljään, joten tämän avioliiton laillisuus oli heidän mukaansa epäilyttävä.

Nämä huhut ja juorut vaikuttivat negatiivisesti joidenkin heikkomielisten muslimien moraaliin, kunnes ratkaisevat jakeet paljasuivat, vapauttaen profeetan (SAAS) syytöksistä ja mitätöiden kaikki nuo sairaat suunnitelmat ja vastenmieliset juonet:

“Profeetta (Muhammad)! Täytä velvollisuutesi Allahille äläkä tottele epäuskovia ja tekopyhiä (eli älä noudata heidän neuvojaan). Totisesti! Allah on kaikkietävä, viisain.”
[Koraani 33:1]

Tekopyhien häijyys Bani Al-Mustaliqin taistelun aikana

Tämän taistelun aikana tekopyhät lähes onnistuivat luomaan eräänlaista epäsovua muslimien keskuuteen liitettynä vakavaan ja rumaan profeetan (SAAS) panetteluun. Lyhyesti sanottuna heidän käytöksensä vastasi autenttisesti Allahin Sanoja:

”Jos he olisivat liittyneet teihin, he eivät olisi antaneet teille mitään muuta kuin epäjärjestystä ja he olisivat häärineet keskuudessanne (levittäen turmelusta) ja kylväneet kapinamielialaa...” [Koraani 9:47]

Riitely oli puhkeamaisillaan muuttajien ja auttajien keskuudessa tekopyhien juonittelujen ja häijyjen aikeiden seurauksena. Profeetta (SAAS) antoi heidän kuulla kunniansa kuvaillen heidän kuritoman käytöksensä muistuttavan esi-islamilaista tapoja. Abdullah bin ‘Ubain johtamat tekopyhät olivat raivoissaan vastarinnasta, jota muslimit osoittivat heidän vihamielisiä suunnitelmia kohtaan, joita oli punottu suljettujen ovien takana, ja vannoiivat: ”Jaloimmat tulevat karkottamaan alhaisimmat pois Medinasta” ja lisäsivät: ”Heitä (muslimeja) on enemmän kuin meitä, ja he ovat ottaneet osan

maastamme. Jos lihotat koiraasi, se syö sinut.” Kun tuo puhe kerrottiin profeetalle (SAAS), Umar, kunnianarvoisa kumppani, pyysi hänen lupaansa surmata Ibn ‘Ubai. Profeetta (SAAS) luonnollisesti hylkäsi hänen ehdotuksensa sillä perusteella, ettei profeetan sopinut tulla syytetyksi oman väkensä tappamisesta. Hän, päinvastoin, teki odottamattoman liikkeen ja pyysi Umaria ilmoittamaan marssiin lähdestä. Hän marssi miehineen kaksi päivää, kunnes aurin gonpaahde tuli liian polttavaksi. He pysähtyivät ja nukahtivat; taitava yritys kääntää väkensä huomio pois edellisestä tapahtumasta. Abdullahin poika sai tietää isänsä halpamaisuudesta, ja joukkueen palatessa Medinaan, hän veti miekkansa esiin ja esti isänsä pääsyn kaupunkiin, kunnes tämä myöntäisi ja julistaisi, että hän itse oli Medinan häijyin asukas ja profeetta (SAAS) jaloin. Näin ylpeys osui omaan nilkkaan. Kerrottiin myös, että poika oli valmis surmaamaan isänsä, jos profeetta (SAAS) olisi niin halunnut.

Herjaustapaus

Tämä äärimmäisen kivulias tapahtuma sattui profeetan (SAAS) palatessa Bani Mustaliqia vastaan tehdyltä sotaretkeltä. Muslimiarmeijan tuli pysähtyä yöksi vähän matkan päähän Medinasta. Tällä sotaretkellä profeettaa (SAAS) saattoi hänen jalo ja lahjakas vaimonsa Aisha — olkoon Allah häneen tyytyväinen —. Aisha — olkoon Allah häneen tyytyväinen — poistui leirin välittömään läheisyyteen luonnollisille tarpeilleen. Kun hän palasi, hän huomasi pudottaneensa kaulakorunsa. Kaulakoru itsessään ei ollut arvokas, mutta lainassa ystävältä. Aisha — olkoon Allah häneen tyytyväinen — lähti etsimään korua. Kun hän palasi, hänen suureksi surukseen ja nöyryytyksekseen armeija oli jo marssinut pois vieden kamelin, jolla hän oli ratsastanut. Hänen seurueensa oli ajatellut, että hän oli kantotuolissa, koska hän oli silloin laiha, hyvin nuori ja kevyt. Avuttomana hän istuutui ja itki, kunnes lopulta nukahti.

Safwan bin Mu‘attal, muuttaja, joka kulki perässä, tunnisti hänet, koska oli nähnyt hänen kasvonsa ennen kuin hunnun määräävä jae paljastettiin, ja toi hänet Medinaan kamelinsa selässä kävellen saana sanomatta eläimen perässä. Abdullah bin ‘Ubai bin Salulin johdolla Medinan tekopyhät pyrkivät hyötymään tästä tapahtumasta ja levittivät pahansuopaa juorua Aishasta (RAA) ja valitettavasti myös osa muslimeista osallistui tähän. Saapuessaan Medinaan, profeetta (SAAS) piti kokouksen kumppaneidensa kanssa, joiden mielipiteet vaihtelivat avioeron ja avioliitossa pysymisen välillä. Tapahtuma sai lähes aikaan taistelun kahden kilpailevan ryhmän, Al-Awsin ja Al-Khazrajin, välille, mutta profeetan (SAAS) väliintulo vaiensi osapuolet. Aisha (RAA) tietämättömänä huhumyllystä sairastui ja joutui kuukaudeksi vuodelepoon. Parannuttuaan hän kuuli herjauksista ja pyysi luvan mennä tapaamaan vanhempiaan keräämään luotettavia tietoja. Tämän jälkeen hän puhkesi kyyneliin ja pysytteli siellä kaksi päivää, itkien eräänä unettomana yönä siinä määrin, että hän tunsu maksansa lähes repeytyvän. Profeetta (SAAS) vieraili hänen luonaan tuossa vaiheessa ja todistettuaan Allahin ykseyttä, hän sanoi vaimolleen: ”Jos olet syytön, Allah vapauttaa sinut, muussa tapauksessa joudut anomaan Hänen anteeksiantoaan ja armahdustaan.” Aisha (RAA) lopetti itkemisen ja pyysi vanhempiaan puhumaan hänen puolestaan, mutta heillä ei ollut mitään sanottavaa, joten hän teki itse aloitteen ja sanoi: ”Pitäisikö minun sanoa sinulle, että olen syytön, ja Allah todella tietää, että olen syytön, ja sinä et usko minua; ja jos myönnän jotain, johon Allah tietää, että olen syytön, ja sinä uskot, sitten minulla ei ole mitään muuta turvaa kuin profeetta Yusufin (Joosefin) isän sanat:

”Niin (minulle) sopii kärsivällisyys parhaiten. Ja Allah (yksin) on Hän, jonka apua voi pyytää sitä vastaan, mitä sinä väität.” [Koraani 12:18]

Sitten hän kääntyi pois päin ja asettui levolle. Tällä ratkaisevalla hetkellä ilmestys saapui, vapauttaen Aishan (RAA) kaikista asian yhteydessä tekaistuiista parjauspuheista. Aisha (RAA) toki varauksetta iloinen ja ylisti kiittäen Allahia. Allahin sanat tältä osin menivät seuraavasti:

”Totisesti! He, jotka panettelivat (Aishaa) tulivat teidän joukostanne.” [Koraani 24:11]

Päätökijät tässä herjaustapauksessa olivat Mistah bin Athatha, Hassan bin Thabit ja Hammah bint Jahsh, jotka saivat kahdeksankymmenen kepiniskun tuomion.

Pääosaa näytellyttä miestä, Abdullah bin Ubaita, ei piesty, joko siksi, että ruumiillinen kuritus olisi lieventänyt hänelle tuonpuoleisessa varattua rangaistusta eikä hän ansainnut tätä, tai sen saman yleisen edun vuoksi, jonka takia häntä ei oltu surmattu aiemmin. Lisäksi hän joutui väkensä keskuudessa häpeän ja nöyryytyksen kohteeksi sen jälkeen, kun hänen aikeensa oli yksiselitteisesti paljastettu kaikille.

Lähes kuukautta myöhemmin Allahin lähettiläs (SAAS) ja Umar bin Al-Khattab kävivät seuraavan keskustelun: ”Etkö näe Umar sitä, että jos olisin tapattanut hänet (Abdullah bin Ubain), useat merkkihenkilöt olisivat kiirehtineet taistelemaan hänen puolestaan. Mutta nyt päinvastoin, jos pyydän heitä surmaamaan hänet, he tekevät sen omasta vapaasta tahdostaan.” Umar vastasi: ”Vannon kautta Allahin, että profeetan tuomio on järkevämpi kuin minun.”

LUKU 31

DELEGAATIOT JA SOTARETKET AL-MURASIN TAISTELUN JÄLKEEN

1. Abdur Rahman bin 'Aufin johtama sotaretki lähetettiin Doumat Al-Jandalissa sijaitseville Bani Kalbin asumuksille Shaban-kuussa *hijran* kuudentena vuonna. Ennen liikkeelle lähtöä profeetta (SAAS) kutsui Abdur Rahmanin luokseen ja asetti kätensä hänen kädelleen rukoillen Allahin siunausta ja määräten, että hän toimisi jalomielisesti sodan aikana. Hän käski tämän naida kuninkaan tyttären, jos he tottelisivat tätä. Abdur Rahman jäi tuon kansan keskuuteen kolmen päivän ajaksi, kutsui heitä islamiin ja he vastasivat myönteisesti. Tämän jälkeen hän nai kuninkaan tyttären Tamadur bint Al-Asbaghin.
2. Samassa kuussa ja samana vuonna Ali bin Abi Talib johti joukkuetta, joka lähetettiin Bani Sa'd bin Bakrin asumuksille paikkaan nimeltä Fadk. Profeetta Muhammadille (SAAS) oli kerrottu, että he olivat koonneet joukkoja tukeakseen juutalaisia. Muslimitaistelijat marssivat päivisin ja piiloutuivat öisin. Matkallaan he ottivat kiinni vihollisen tiedustelijan, joka myönsi, että hänet oli lähetetty Khaibar-heimon luo tarjoamaan heille tukea vastineeksi heidän taateistaan. Ali ja hänen joukkonsa hyökkäsivät heidän leiriinsä ja siep-

- pasivat viisisataa kamelia ja kaksisataa vuohta, mutta Banu Sa'd ja heidän päällikkönsä Wabr bin 'Aleem olivat paenneet.
3. Retkikunta, joko Abu Bakr As-Siddiqin tai Zaid bin Harithan johtamana, lähetettiin kohti Wadi Al-Quraa ramadan-kuussa *hijran* kuudentena vuonna sen jälkeen, kun Fazara-suku oli yrittänyt surmata profeetan (SAAS). Aamurukouksen jälkeen osastolle annettiin määräys hyökätä vihollisen kimppuun. Jotkut vihollisista saivat surmansa, toiset joutuivat vangiksi. Vangittujen joukossa oli Umm Qirfa ja hänen kaunis tyttärensä, joka lähetettiin Mekkaan lunnasmaksuna joistakin muslimeista, jotka olivat vangittuina siellä. Umm Qirfan yritykset surmata profeetta (SAAS) kääntyivät häntä itseään vastaan, ja ne kolmekymmentä ratsumiestä, jotka hän oli koonnut toteuttamaan moraalittoman suunnitelmansa, saivat kaikki surmansa.
  4. Anas bin Malik kertoi, että jotkut ihmiset, jotka kuuluivat Urainan heimoon, tulivat Allahin lähettilään (SAAS) luokse ja teeskentelivät tunnustavansa islamia. He jäivät Medinaan, mutta totesivat sen ilmapiirin niin epämiellyttäväksi, että pyysivät lupaa pystyttää telttansa lähettyvillä oleville laituksille. He tekivät niin ja kaikki oli kunnossa. Tämän jälkeen he hyökkäsivät profeetan (SAAS) paimenen kimppuun ja surmasivat hänet, kääntyivät islamin luopioiksi ja ajoivat kamelit tiehensä. Nämä uutiset saavuttivat profeetan (SAAS), joka lähetti kahdenkymmenen muslimin ryhmän Karz bin Jabir Al-Fihrin johdolla etsimään heitä. Heidät tuotiin ja luovutettiin hänelle. Hän katkaisutti heidän kätensä ja jalkansa sekä kaivautti ulos heidän silmänsä rangaistukseksi heidän käytöksestään, jonka jälkeen heidät heitettiin kivikoon kuolemaan.

Elämäkertakirjoittajat kertoivat myös, että Amr bin Omaiya Ad-Damari ja Salama bin Abi Salama oli lähetetty surmaamaan Quraishin päällikkö Abu Sufyanin, joka oli jo lähettänyt erään beduiinin ottamaan profeetan (SAAS) hengiltä. Kahden miehen tehtävä epäonnistui, lukuun ottamatta kolmen monijumalanpalvojan surmaamista matkalla. On huomionarvoista, etteivät kaikki aiemmat hyökkäykset suinkaan olleet äärimmäisen katkeria taisteluja, vaan ennemminkin kahakoita tai rankaisevia sotilasliikkeitä, joita harjoitettiin pitämään linjassa vihollisia, joita ei vielä oltu alistettu. Sotatapahtumien olosuhteiden kehittymisen syvälinen pohdiskelu paljastaa moraalin jatkuvan romahtamisen islamin vihollisten keskuudessa. Viholliset olivat ymmärtäneet, etteivät he enää pystyneet hillitsemään islamin kutsua tai heikentämään sen nopeaa kasvuvauhtia. Asioiden tila huipentui Al-Hudaibiyahin sopimuksessa, kun kaksi sotaikäyvää osapuolta, uskovat ja epäuskovat, pääsivät sopimukseen aselevosta, joka osoitti selvästi alati kasvavaa islamin voimaa ja merkitsi yksiselitteisesti tämän taivaallisen uskonnon ikuisesta pysyvyydestä koko Arabiassa.

Al-Hudaibiyän sopimus (Dhu-l Qada -kuussa 6 A.H.)

Kun muslimien mahtava ja vaikuttava murskavoitto alkoi käydä selväksi Arabiassa, islamin kutsun suuren valloituksen ja onnistumisen ennusmerkit alkoivat vähitellen häämöttää väestörakenteen horisontissa ja tosiuskoville palautettiin heidän kiistaton oikeutensa harjoittaa jumalanpalvontaa pyhäkössä.

Suunnilleen *hijran* kuudentena vuonna ollessaan vielä Mediassa, profeetta (SAAS) näki unessa, että hän oli astunut Mekan pyhäkön kannattajiensa turvallisessa seurassa ja oli suorittamassa *umran* (pienemmän pyhiinvaelluksen) juhlamenoja. Heidän päänsä ajeltiin ja hiukset leikattiin. Välittömästi hänen ilmoitettua kumppaneillensa unensa sisällöstä, heidän sydämensä hypähtivät

ilosta, ja siitä lähtien he katsoivat, että siinä toteutui heidän syvä kaipuunsa osallistua pyhiinvaellukseen ja sen pyhitettyihin riitteihin kuusivuotisen pakolaisuuden jälkeen.

Profeetta (SAAS) pesetti vaatteensa, nousi kamelinsa selkään ja marssi kohti Mekkaa tuhannen viidensadan muslimin etunenässä mukaan lukien vaimonsa Umm Salama. Jotkut aavikkobediinit, jotka olivat uskossaan vaimeita, jättäytyivät jälkeen keksien teko-syitä. He eivät ottaneet mukaansa mitään aseita, lukuun ottamatta tupellisia miekkoja, koska heillä ei ollut tarkoitusta taistella. Ibn Umm Maktum valtuutettiin järjestämään Medinan asioita profeetan (SAAS) poissaolon aikana. Kun he lähestyivät Mekkaa paikassa nimeltään Dhi Hulaifa, hän määräsi, että uhrieläimet seppelöitäisiin ja kaikki uskovat pukisivat ylleen *ihramin*, pyhiinvaeltajan puvun. Hän lähetti tiedustelijan hankkimaan uutisia vihollisesta. Mies palasi kertoen profeetalle (SAAS), että suuri määrä orjia sekä valtava armeija oli kerätty vastustamaan häntä ja että tie Mekkaan oli täydellisesti tukossa. Profeetta (SAAS) kysyi neuvoa kumppaneiltaan, jotka olivat sitä mieltä, etteivät he taistelisi ketään vastaan, jos heitä ei estettäisi suorittamasta pyhiinvaellusmatkaansa.

Myös quraishilaiset kokoontuivat pohtimaan tilannetta ja päättivät vastustaa profeetan (SAAS) tehtävää hinnalla millä hyvänsä. Kaksisataa ratsumiestä, joita Khalid bin Al-Waleed johti, lähetettiin yllättämään muslimit *zuhrin* (iltapäivärukouksen) aikana. Kuitenkin pelon rukouksen säännöt paljastuivat sillä aikaa, ja näin ollen Khalid ja hänen miehensä menettivät mahdollisuutensa. Muslimit välttivät marssimasta kyseiseen suuntaan ja päättivät seurata karua kivikkoista tietä. Nyt Khalid kiiruhti takaisin quraishilaisten luo kertomaan heille viimeisimmästä tilanteesta.

Kun muslimit saapuivat paikkaan nimeltä Thaniyat Al-Marar, profeetan (SAAS) kameli kompastui ja polvistui eikä itsepäisenä suostunut liikkumaan. Muhammad (SAAS) vannoi, että hän suosuisi mielellään millaiseen suunnitelmaan tahansa, jonka he esitti-

vät, joka ylistäisi Allahin pyhyiksi. Tämän jälkeen hän kannusti kameliansa sitä moittien, ja se hyppäsi pystyyn. He jatkoivat marsiaan ja pystyttivät telttansa Al-Hudaibiyahin etäisimpään osaan erään kaivon viereen, jossa oli niukasti vettä. Muslimit ilmoittivat janostaan profeetalle (SAAS), joka otti nuolen kotelostaan ja asetti sen ojaan. Vettä purskahti oitis esiin, ja hänen kumppaninsa joivat itsensä kylläiseksi. Kun profeetta (SAAS) oli levännyt, Budail bin Warqa' Al-Khuza'i saapui yhdessä joidenkin Khuza'an, profeetan (SAAS) uskotun heimon, tunnettujen henkilöiden kanssa ja kysyi häneltä, minkä vuoksi hän oli saapunut sinne. Profeetta (SAAS) vastasi, ettei hän ollut tullut sodan vuoksi: ”Minulla ei ole mitään muuta suunnitelmaa,” hän sanoi, ”kuin suorittaa *umra* (pienempi pyhiinvaellusmatka) pyhäkköön. Jos Quraish omaksuu uuden uskonnon, niin kuin jotkut ihmiset ovat tehneet, he ovat erittäin tervetulleita, mutta jos he seisovat minun tielläni tai estävät muslimiä tekemästä pyhiinvaellusmatkaa, minä takuulla taistelen heitä vastaan viimeiseen mieheen, ja Allahin käsky täytyy toteuttaa.» Lähetti vei viestin takaisin Quraishille, joka lähetti toisen edustajan, joka oli nimeltään Mikraz bin Hafs. Nähdessään hänet profeetta (SAAS) sanoi, että hän oli petollinen mies. Hänelle annettiin sama viesti vietäväksi väellensä. Häntä seurasi uusi lähetti, nimeltään Al-Hulais bin 'Alqamah. Hän oli hyvin vaikuttunut siitä kiintymyksestä, jota muslimit osoittivat pyhälle Kaaballe. Hän palasi miestensä luo ja varoitti heitä estämästä Muhammadia (SAAS) ja hänen kumppaneitaan osoittamasta kunnioitusta Allahin talolle tai hän rikkoisi liittonsa heidän kanssaan. Hulaisin jälkeen Urwah bin Mas'ud Ath-Thaqafi saapui neuvottelemaan Muhammadin (SAAS) kanssa. Keskustelun kuluessa hän sanoi profeetalle (SAAS): ”Muhammad (SAAS)! Oletko sinä kerännyt ympärillesi sekalaisen joukon ihmisiä ja sitten tuonut heidät tuttaviasi ja sukulaisiasi vastaan tuhotaksesi heidät? Kautta Allahin, minä luulen, että nämä ihmiset hylkäävät sinut huomiseen mennessä.” Tässä vaiheessa Abu Bakr

nousi seisomaan ja ilmaisi paheksuntansa tätä syytöstä kohtaan. Al-Mugheerah bin Shu'bah ilmaisi tuntevansa samoin ja kiel-
si miestä moittivasti koskemasta profeetan (SAAS) partaa. Tässä
kohdin Quraishin lähetti närkästyä ja viittasi suuttuneena jälkim-
mäisen petolliseen tekoon hänen kumppaneidensa tappamisessa ja
heidän ruumiinsa ryöstämisessä ennen islamin omaksumista. Sillä
välin Urwah oli muslimileirissä oleskelunsa aikana katsellut läheltä
sitä käsittämätöntä rakkautta ja syvää kunnioitusta, jota Muham-
madin (SAAS) seuraajat johtajalleen osoittivat. Hän palasi ja kertoi
Quraishille saaneensa vaikutelmansa, etteivät nuo ihmiset hylkäi-
si profeettaa (SAAS) missään olosuhteissa. Hän ilmaisi tunteensa
seuraavin sanoin: ”Minä olen kokenut Khusraun, Bysantin keisarin
ja negusin kuningaskunnat, mutten ole koskaan nähnyt kuningasta
kansan keskuudessa, kuten Muhammad (SAAS) kumppaneidensa
keskuudessa. Jos hän peseytyy, he eivät anna veden pudota maa-
han; jos hän yskii, he hierovat kasvonsa hänen ysköksellään; jos
hän puhuu, he madaltavat äänensä. He eivät hylkää häntä mistään
syytä missään olosuhteissa. Hän tarjoaa teille nyt järkevän suun-
nitelman, joten tehkää, kuten tahdotte.”

Havaitessaan päälliköidensä ylivoimaisen enemmistön pyrki-
vän kohti sovintoa, jotkut uhkarohkeat, taistelunhaluiset Quraishin
nuorukaiset punoivat ilkeän juonen estääkseen rauhansopimuksen.
He päättivät soluttautua muslimien leiriin ja aiheuttaakseen tarkoi-
tuksellisesti kärhämää, joka saattaisi laukaista sodan. Muhammad
bin Maslamah, muslimivartijoiden päällikkö, otti heidät vangeiksi,
mutta ottaen huomioon ne kauaskantoiset välittömät tulokset, joita
oltiin juuri saavuttamassa, profeetta (SAAS) vapautti heidät. Tästä
tapauksesta Allah sanoo:

**”Ja Hän on se, joka on pitänyt heidän kätensä pois sinus-
ta ja sinun kätesi pois heistä Mekkaa rajoilla sen jälkeen,
kun Hän oli antanut teille voiton heistä.” [Koraani 48:24]**

Aika kului. Neuvottelut jatkuivat, mutta ilman tuloksia. Niinpä profeetta (SAAS) halusi, että Umar tapaisi Quraishin ylhäiset hänen puolestaan. Umar kieltäytyi siitä syystä, että hän kantoi henkilökohtaista kaunaa Quraishia kohtaan; hänellä ei myöskään ollut kaupungissa ainuttakaan vaikutusvaltaista sukulaista, joka olisi suojellut häntä vaaralta; hän viittasi Uthman bin 'Affanin, joka kuului yhteen Mekan mahtavimmista perheistä, sopivan lähetiksi. Uthman meni Abu Sufyanin ja muiden päälliköiden luokse ja kertoi heille, että muslimit olivat tulleet ainoastaan käymään ja osoittamaan kunnioitustaan pyhälle talolle, suorittamaan jumalanpalveluksen ja ettei heillä ollut mitään aikomusta taistella. Häntä oli myös pyydetty kutsumaan heidät islamiin ja välittämään hyviä uutisia uskoville Mekassa, naisille ja miehille, että valloitus lähestyi ja että islam varmasti voitaisi, koska Allah totisesti perustaisi uskontonsa Mekkaan. Uthman myös vakuutti heille, että sen jälkeen, kun seremoniat olisi suoritettu, he lähtisivät välittömästi rauhanomaisesti. Mutta quraishilaiset olivat järkkymättömiä eivätkä olleet valmiita myöntämään heille lupaa astua Kaabaan. He kuitenkin tarjosivat Uthmanille luvan suorittaa pyhiinvaellusmatka, jos hän haluaisi tehdä sen yksityishenkilönä, mutta Uthman kieltäytyi tarjouksesta sanoen: ”Miten on mahdollista, että minä käyttäisin tätä mahdollisuutta hyväkseni, kun profeetalta (SAAS) se kielletään?” Muslimit odottivat ahdistuneina Uthmanin paluuta sekalaisin tuntein, peloissaan ja huolissaan. Mutta hänen paluunsa viivästy huomatavasti ja hämäräpeliä epäiltiin Quraishin puolelta. Muslimit olivat erittäin huolestuneita ja antoivat juhlallisen lupauksen profeetalle (SAAS) hänen käteensä tarttuen, että he uhraisivat henkensä kostaakseen kumppaninsa kuoleman ja tukeakseen tiukasti isäntäänsä Muhammadia (SAAS) kaikissa olosuhteissa. Tämä lupaus tunnetaan nimellä *Bay'at Ar-Ridwan* (uskollisuuden sopimus). Ensimmäiset miehet, jotka tekivät lupauksen, olivat Abu Sinan Al-Asadi ja Salama bin Al-Akwa, jotka antoivat juhlallisen lupauksen kuole-

vansa kolmesti totuuden puolesta, armeijan eturivissä, keskellä ja takaosassa. Profeetta (SAAS) tarttui vasempaan käteensä Uthmanin puolesta. Tämä uskollisuus vannottiin puun alla Umarin pidellessä profeetan (SAAS) kättä ja Ma'qil bin Yasarin pidellessä puun oksaa yläpuolella. Jalo Koraani on viitannut tähän lupaukseen seuraavin sanoin:

”Allah oli epäilemättä tyytyväinen uskoviin, kun he antoivat bai’ansa (lupauksensa) sinulle (oi Muhammad) puun alla.” [Koraani 48:18]

Kun quraishilaiset näkivät muslimien vankan päättäväisyyden vuodattaa verta viimeiseen pisaraan asti uskonsa puolustamiseksi, he tulivat järkiinsä ja ymmärsivät, ettei Muhammain (SAAS) kannattajia voitu pelotella tällä taktiikalla. Kun vielä muutama viesti oli vaihdettu, he suostuivat tekemään rauhansopimuksen muslimien kanssa. Mainitun sopimuksen lausekkeet menevät seuraavasti:

1. Muslimit saavat palata tällä kertaa ja tulla uudestaan seuraavana vuonna, mutta he eivät saa jäädä Mekaan yli kolmen päivän ajaksi.
2. He eivät saa tulla takaisin aseistettuina, mutta saavat tuoda mukanaan miekkoja, jotka ovat tupeissa, pitäen nämä kasseissa.
3. Sotatoimet keskeytetään kymmeneksi vuodeksi, jonka aikana molemmat osapuolet elävät täydellisen turvallisuuden vallitessa eikä kumpikaan kohota miekkaa toista vastaan.
4. Jos joku Quraishista lähtee Muhammain (SAAS) luo ilman hänen laillisen huoltajansa lupaa, hänet lähetetään takaisin Quraishiin, mutta jos joku Muhammain (SAAS) seuraajista palaa Quraishiin, häntä ei lähetetä takaisin.

5. Jos joku haluaa liittyä Muhammadiin (SAAS) tai tehdä sopimuksen hänen kanssaan, hänellä on vapaus tehdä niin; samoin jos joku haluaa liittyä Quraishiin tai tehdä sopimuksen heidän kanssaan, hänen tulee voida tehdä niin.

Esipuheen suhteen syntyi pientä kiistaa. Esimerkiksi kun sopimus oli määrä antaa kirjoitettavaksi, kirjuri Ali bin Abi Talib aloitti sanoilla *Bismillah ir-Rahman ir-Rahiim*, eli ”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä”, mutta Mekan täysivaltainen edustaja Suhail bin ‘Amr selitti, ettei hän tiennyt mitään *Ar-Rahmanista* ja vaati tavanomaista muotoa *Bi-ismika Allahumma*, eli ”Sinun nimissäsi, oi Allah”. Muslimit nurisivat vaivautuneina, mutta profeetta (SAAS) hyväksyi tämän. Hän jatkoi sitten sanellen: ”Tämä on se, minkä Muhammad, Allahin lähettiläs (SAAS) on sopinut Suhail bin ‘Amirin kanssa.” Suhail vastusti tätä: ”Jos me olisimme tunnustaneet sinut profeetaksi, emme olisi sulkeneet sinua pois pyhästä talosta emmekä olisi taistelleet sinua vatsaan. Kirjoita oma nimesi ja isäsi nimi.” Muslimit nurisivat jälleen ja kieltäytyivät hyväksymästä muutosta. Islamin laajemman edun vuoksi profeetta (SAAS) ei kuitenkaan antanut sellaiselle merkityksettömälle pikkuseikalle arvoa, poisti sanat itse ja saneli sen sijaan: ”Muhammad (SAAS), ‘Abdullahin poika.” Pian tämän sopimuksen jälkeen Khuza’a-klaani, Banu Hashimin entinen liittolainen, liittyi Muhammadin (SAAS) riveihin ja Banu Bakr siirtyi Quraishin puolelle.

Tätä sopimusta kirjoitettaessa Abu Jandal, Suhailin poika, ilmestyi paikalle. Hän oli raskaissa kahleissa ja horjui ravinnonpuutteesta ja väsymyksestä. Profeetta (SAAS) ja hänen kumppaninsa tunsivat sääliä ja yrittivät saada hänet vapautetuksi, mutta Suhail oli jääräpäinen ja sanoi: ”Tilaisuus sopimuksen noudattamiseen tuli juuri.” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Mutta sopimusta ei oltu allekirjoitettu poikasi saapuessa leiriin.” Kuullessaan tämän Suhail puuskahti: ”Mutta sopimuksen ehdoista oli sovittu.” Se oli erittäin tus-

kallinen hetki. Yhtäältä Abu Jandal valitti, huutaen kovaan ääneen: ”Palautetaanko minut epäjumalanpalvoijille, jotta he voivat viekoitella minut pois uskostani, oi muslimit?” Mutta toisaalta sopimuksen pitäminen ymmärrettiin välttämättömäksi ja ohittavan kaikki toiset näkökulmat. Profeetan (SAAS) sydän pursui myötätunnosta, mutta hän halusi pitää sanansa, maksoi mitä maksoi. Hän lohdutti Abu Jandalia ja sanoi: ”Ole kärsivällinen, alistu Allahin tahtoon. Allah antaa sinulle ja avuttomille seuralaisillesi helpotuksen ja keinot pakenemiseen. Me olemme tehneet rauhansopimuksen heidän kanssaan ja antaneet lupauksen Allahin nimessä. Me emme ole missään olosuhteissa valmiita rikkomaan sitä.” Umar bin Al-Khattab ei kyennyt hillitsemään sydämeensä syvälle juurtunutta ahdistusta. Hän nousi seisomaan ilmaisten äärimmäistä vihaa ja suuttumusta, ja pyysi Abu Jandalia ottamaan miekkansa ja tappamaan Suhailin, mutta poika säästi isänsä. Näin ollen Abu Jandal vietiin pois kahlittuna hiljaisuuden vallitessa.

Kun rauhansopimus oli tehty, profeetta (SAAS) määräsi kumppaninsa teurastamaan uhrieläimensä, mutta he olivat liian alakuloisia toteuttaakseen sen. Profeetta (SAAS) antoi ohjeet kolmeen kertaan, mutta vastaukset olivat kielteisiä. Hän kertoi vaimolleen Umm Salamalle tästä kumppaneidensa asenteesta. Umm neuvoi häntä tekemään itse aloitteen, teurastamaan eläimensä ja ajeluttamaan päänsä paljaaksi. Kun muslimit näkivät tämän, he heltyivät, ryhtyivät teurastamaan eläimiään ja ajelemaan päitään paljaiksi. Hädissään he jopa lähes tappoivat toisensa. Profeetta (SAAS) ruukoili kolme kertaa niiden puolesta, jotka olivat ajelleet päänsä paljaiksi, ja kerran niiden puolesta, jotka olivat leikanneet hiuksensa. Yksi kameli uhrattiin seitsemää miestä kohden ja yksi lehmä samoin seitsemää ihmistä kohden. Profeetta (SAAS) uhrasi kamelin, joka oli kuulunut Abu Jahlille ja jonka muslimit olivat kaapanneet sotasaaliina Badrissa, raivostuttaen näin monijumalaiset. Al-Hudaibiyan sotaretken aikana profeetta (SAAS) salli Ka’b bin Ujrahin,

joka oli *ihram*-tilassa (rituaalisesti pyhitettynä pyhiinvaellukseen) *umraa* (pienempää pyhiinvaellusmatkaa) varten ajeltamaan päänsä sairauden vuoksi ehdolla, että tämä suorittaa korvauksen uhraamalla lampaan, paastoamalla kolme päivää tai ravitsemalla kuusi köyhää henkilöä. Tätä varten ilmoitettiin seuraava jae:

”Ja jos joku teistä on sairas tai hänen päänahassaan on sairaus (tarviten sen paljaaksi ajelemisen), hänen on maksettava *fidyah* (lunastus) joko paastoten (kolme päivää) tai suorittaen *sadaqan* (ruokkien kuusi köyhää henkilöä) tai uhraten (yhden lampaan).” [Koraani 2:196]

Sillä välin jotkut uskovat naiset muuttivat Medinaan ja pyysivät profeetalta (SAAS) turvapaikkaa, jonka hän myönsi heille. Kun näiden naisten perheet vaativat heidän palauttamistaan, hän ei luovuttanut heitä takaisin, koska seuraava jae ilmoitettiin:

“Oi te, jotka uskotte! Kun uskovat naiset saapuvat luokseenne muuttajina, koetelkaa heitä, Allah tietää parhaiten heidän uskonsa, ja sitten jos tiedätte heidän olevan tosuskovia, älkää lähettäkö heitä takaisin epäuskovien luokse, sillä he eivät ole laillisia (vaimoja) epäuskoville eivätkä epäuskovat laillisia (aviomiehiä) heille. Mutta antakaa epäuskoville se (rahamäärä), jonka he ovat maksaneet (myötäjäisinä) heistä. Eikä ole synti teille naida heidät, jos olette maksaneet mahrin heistä. Samoin älkää pitäkö epäuskovaa naisia vaimoinanne...” [Koraani 60:10]

Syy siihen, miksei uskovia naisia luovutettu takaisin, oli joko se, ettei heitä oltu alun perin sisällytetty sopimusehtoihin, jotka mainitsivat vain miehet, tai se, että Koraani poisti kaikki naisia koskevat ehdot jakeessa:

“Oi Profeetta! Kun uskovat naiset lähestyvät sinua antamaan bai’an (lupauksen), että he eivät aseta mitään muuta Allahin rinnalle palvoessaan jumalaa...” [Koraani 60:12]

Tämä on se jae, joka kielsi musliminaisia naimasta epäuskovia miehiä. Samoin muslimimiehet määrättiin eroamaan epäuskovista naisista. Totellen tätä määräystä Umar bin Al-Khattab erosi kahdesta vaimostaan, jotka hän oli nainut ennen islamin omaksumista. Mu’awiyah nai yhden naisista ja Safvan bin Omayah toisen.

Al-Hudaibiyän sopimus: yhteiskuntapoliittinen vaikutus

Tapahtumien sarja vahvisti sen syvällisen viisauden ja ne loistavat tulokset, jotka edelsivät ja seurasivat rauhansopimusta, jota Allah kutsui ”ilmeiseksi voitoksi”. Kuinka voisikaan olla toisin ottaen huomioon, että Quraish oli tunnustanut muslimien olemassaolon oikeutetuksi Arabian poliittisessa elämässä ja ryhtynyt kohtelemaan uskovia tasa-arvoisesti. Quraish, sopimuksen lausekkeiden valossa, oli epäsuorasti luopunut vaatimuksestaan uskonnolliseen johtajuuteen ja myöntänyt, etteivät he olleet enää kiinnostuneita muista ihmisistä kuin quraishilaisista pesten kätensä kaikenlaisesta väliintulosta Arabian niemimaan uskonnollisessa tulevaisuudessa. Muslimit eivät pyrkineet ihmisten omaisuuden takavarikoimiseen tai heidän surmaamiseen veristen sotien kautta eivätkä koskaan harkinneet pakkokeinojen käyttämistä päämäärässään levittää islamia, päinvastoin, heidän ainoa tavoitteensa oli tarjota vapauden ilmapiiri mitä tuli ideologiaan tai uskontoon:

”Joka haluaa uskoa, voi uskoa, ja joka haluaa kieltää, voi kieltää.” [Koraani 18:29]

Muslimeilla sitä vastoin oli mahdollisuus levittää islamia vielä tutkimattomille alueille. Aselevon aikaan sotiminen lakkautettiin ja miehet tapasivat toisiaan ja neuvottelivat, kukaan ei käynyt älykkäitä keskusteluja islamista ennen siihen liittymistä; kahden vuoden kuluessa rauhansopimuksesta kaksinkertainen määrä ihmisiä liittyi islamiin aiempaan verrattuna. Tätä tukee se tosiasia, että profeetta (SAAS) lähti Al-Hudaibiyahiin vain tuhannen neljänsadan miehen kanssa, mutta vapauttaessaan Mekkaa kaksi vuotta myöhemmin kymmenentuhatta miestä saattoi häntä.

Sopimuksen lauseke kymmenen vuoden aselevosta osoittaa kiistattomasti Quraishin ja sen liittolaisten harjoittaman poliittisen ylimielisyyden täydellisen epäonnistumisen, ja toimii esimerkkinä sotaan yllyttäjän romahduksesta ja voimattomuudesta.

Quad pakotettiin luopumaan eduistaan vastineeksi yhdestä näennäisesti sen puolesta olevasta, joka ei kuitenkaan ollut lainkaan haitaksi muslimeille eli lauseke, jossa puhutaan turvaa hakeneiden uskovien ihmisten palauttamisesta, mikäli heillä ei ollut Quraishin huoltajan lupaa. Ensisilmäyksellä se oli murheellinen lauseke, ja sitä pidettiin vastemielisenä muslimien leirissä. Kuitenkin tapahtumien seurauksena se osoittautui siunaukseksi. Mekkaan takaisin lähettyt muslimit eivät todennäköisesti luopuisi uskonnostaan; päinvastoin, nuo muslimit osoittautuivat islamin vaikutusvallan keskuksiksi. Oli mahdotonta ajatella, että he kääntyisivät luopioiksi tai kapinallisiksi. Tämän aselevon viisaus omaksui täyden mittansa seuranneissa myöhemmissä tapahtumissa. Kun profeetta (SAAS) oli saapunut Medinaan, Abu Baseer, joka oli paennut Quraishilta, tuli hänen luokseen muslimina; Quraish lähetti kaksi miestä vaatimaan hänen paluutaan, joten profeetta (SAAS) luovutti hänet heille. Matkalla Mekkaan, Abu Baseer onnistui surmaamaan yhden miehistä, toisen paetessa Medinaan Abu Baseer hänen kintereillään. Kun hän pääsi profeetan (SAAS) luokse hän sanoi. ”Velvollisuutesi on täytetty, ja Allah on vapauttanut sinut siitä. Luovutit

minut asianmukaisesti miehille, ja Allah on pelastanut minut heiltä. Allah sanoi: ”Voi, hän olisi sytyttänyt sodan, jos hänen kanssaan olisi ollut muita.” Kuullessaan tämän, hän tiesi, että hänet luovutettaisiin takaisin, joten hän pakeni Medinasta ja kulki aina Saif Al-Bahriin asti. Toiset Mekassa sorretut muslimit ryhtyivät pakenemaan Abu Baseerin luo. Hän oli liittynyt Abu Jandalin ja muihin, kunnes reilun kokoinen siirtokunta muodostettiin, joka pian ryhtyi kostamaan Qurashille ja kaappaamaan heidän karavaanejaan. Mekan pakanat löysivät itsensä kyvyttöminä hallitsemaan näitä maanpakoon lähteneitä muuttajia, ja he pyysivät profeettaa (SAAS) hylkäämään lausekkeen, joka koski luovutuksia. He pyysivät Allahin ja heidän sukulaissuhteiden nimissä, että hän lähestyisi ryhmää sanoen, että kuka tahansa, joka liittyisi Medinan muslimeihin olisi turvassa. Näin ollen profeetta (SAAS) lähetti hakemaan ryhmää, ja he vastasivat odotetun myönteisesti.

Nämä olivat aseleposopimuksen lainalaisuudet, ja ne kaikki näyttivät toimivan orastavan islamilaisen valtion hyväksi. Kuitenkin kaksi sopimuksen kohtaa tekivät siitä vastenmielisen joillekin muslimeille, nimittäin he eivät voineet vieraillla pyhäkössä tuona vuonna sekä näennäisesti nöyryyttävä asenne mitä tuli pakanoiden kanssa sovinnon tekemiseen. Umar, kykenemättä hillitsemään sydäntänsä hallitsevaa ahdinkoa, meni tapaamaan profeettaa (SAAS) ja sanoi: ”Etkö ole Allahin todellinen lähettäjä?” Profeetta (SAAS) vastasi rauhallisesti, ”Miksi en olisi?” Umar puhui jälleen ja kysyi: ”Emmekö me ole vanhurskauden tiellä, ja vihollisemme väärässä?” Osoittamatta minkäänlaista kaunaa profeetta (SAAS) vastasi, että näin oli asianlaita. Saatuaan tämän vastauksen, mies kehotti uudelleen: ”Siinä tapauksessa meidän ei tulisi kärsiä nöyryytyksestä Uskon asiassa.” Profeetta (SAAS) pysyi tyynenä ja vastasi täydellä varmuudella: ”Minä olen Allahin todellinen lähettäjä. Olen aina kuuliainen Hänelle, Hän tulee auttamaan minua. «Etkö kertonut meille,» Umar jatkoi «että tulemme suorittamaan pyhiinvaelluk-

sen?» ”Mutta en koskaan sanonut sinulle, «vastasi profeetta (SAAS), ”että teemme sen tänä vuonna.” Umar hiljennettiin. Mutta hänen mielensä oli häiriintynyt. Hän meni Abu Bakrin luokse ja ilmaisi tunteensa hänen edessään. Abu Bakr, joka ei ollut koskaan epäillyt profeetan (SAAS) rehellisyyttä vahvisti sen, mitä profeetta (SAAS) oli kertonut hänelle. Aikanaan Voiton suura paljastui sanoen:

**”Tosiaankin, Me olemme antaneet sinulle (oi Muham-
mad) ilmeisen voiton.” [Koraani 48:1]**

Allahin lähettiläs (SAAS) kutsui Umarin ja välitti hänelle hyvät uutiset. Umar oli riemuissaan ja pahoitteli perinpohjaisesti aiempaa käytöstään. Hänelle tuli tavaksi kuluttaa hyväntekeväisyyteen, noudattaa paastoa ja harjoittaa rukousta sekä vapauttaa mahdollisimman monta orjaa sovittaakseen omaksumansa holtiton asenne.

Alkuvuodesta 7 A.H. kolme Mekan vaikutusvaltaista miestä kääntyi islamiin, Amr bin Al-As, Khalid bin Al-Waleed ja Uthman bin Talhah. Heidän saapuessaan ja omaksuessaan islamin, profeetta (SAAS) sanoi: ”Quraish on antanut meille oman vertaan.”

LUKU 32

**TOINEN VAIHE:
ISLAMILAISEN TOIMINNAN UUSI LUKU**

Al-Hudaibiyan aselepo merkitsi uutta lukua islamilaisen toiminnan tapahtumasarjassa ja muslimien elämässä. Quraish, islamin katkera vihollinen, vetäytyy sotakentältä ja omaksuu rauhanomaisen sovinnon muslimien kanssa, näin ollen kolmikantaisen vihollisen (Quraish, Ghatfan-heimo ja juutalaiset) kolmas tuki on murtunut, ja Quraishin toimiessa pakanuuden lipunkantajana Arabiassa, muiden pakanoiden aggressiiviset tunteet islamia kohtaan huomattavasti laantuivat. Ghatfan-heimo ei enää muodostanut merkittävää uhkaa, ja heidän provokatiiviset tekonsa olivat pääosin juutalaisten alulle panemia. Juutalaiset, Medinasta karkottamisen jälkeen, turvautuivat Khaibariin muuttaakseen sen profeetta (SAAS) vastaan kohdistuvan juonittelun pesäkkeeksi. Siellä heillä oli tapana hautoa juoniaan, sytyttää erimielisyyden liekkejä ja houkutella lähialueiden arabeja liittymään heihin, pyrkimyksenään uuden islamilaisen valtion hävittäminen, tai vähintäänkin muslimille raskaiden tappioiden aiheuttaminen. Profeetta (SAAS), ei suhtautunut välinpitämättömästi heidän pirullisiin suunnitelmiinsa ja asetti esityslistansa ensimmäiseksi ratkaisevan sodan juutalaisia vastaan pian edellä mainitun sopimuksen hyväksymisen jälkeen. Hudaibiyahin sopimus antoi muslimille mahdollisuuden tehostaa islamilaista työtään ja kaksinkertaistaa väsymättömät ponnistelun-

sa *Da'wahin* levittämiseksi, ja näin ollen kyseinen työ sai yliotteen sotilaallisesta toiminnasta. Niinpä pidämme ehdottoman tärkeänä jakaa tämä sopimuksen jälkeinen aika kahteen osaan:

1. Lakkaamattomat rauhanomaiset pyrkimykset islamilaisen *Da'wahin* (Kutsun) levittämiseksi ja eräänlaisen kirjeenvaihdon aloittaminen lähialueiden poliittisten ryhmittymien kuninkaiden ja ruhtinaiden kanssa.
2. Sotilaallinen toiminta

Profeetan (SAAS) suunnitelmat levittää islamin sanomaa Arabian ulkopuolelle

Loppuvuodesta 6 A.H., palattuaan Hudaibiyasta, profeetta (SAAS) päätti lähettää viestejä Arabian ulkopuolisille kuninkaille kutsuakseen heitä islamiin. Hänen valtuutettujen toimeksiannon todentamiseksi luotiin hopeinen sinetti, johon oli kaiverrettu seuraavat sanat: ”Muhammad Allahin lähettiläs» seuraavassa muodossa:

محمد

رسول

الله

Valtuutetut valittiin heidän kokemuksensa ja tietämyksensä perusteella, ja heidät lähetettiin hoitamaan tehtävänsä seitsemäntenä vuonna A.H. muutama päivä ennen Khaibariin suuntaamista.

1. Lähetystö Abessiniaan (Etiopiaan):

Abessinian (Etiopian) negus, kuningas, nimeltään Ashama bin Al-Abjar, vastaanotti profeetan (SAAS) viestin, Amr bin Omaiyah Ad-Damarin toimittamana, johon At-Tabari viittasi, joko kuuden-

nen vuoden lopulla tai seitsemännen vuoden alussa A.H. Kirjeen syvälinen tarkastelu osoittaa, ettei se ollut se sama kirje, joka lähetettiin Al-Hudaibiyan tapahtuman jälkeen. Kirjeen sanamuoto viittaa pikemminkin siihen, että se lähetettiin kuninkaalle silloin kun Ja'far ja hänen kumppaninsa muuttivat Abessiniaan (Etiopiaan) Mekan aikakauden aikana. Yksi sen lauseista kuuluu, ”Olen lähettänyt serkkuni, Ja'farin, muslimiryhmän kanssa luoksesi. Ole antelias heitä kohtaan ja luovu ylimielisyydestä.”

Al-Baihaqi, Ibn Ishaqin tietämykseen perustuen, kertoi seuraavaa profeetan (SAAS) kirjeestä negukselle:

”Tämä kirje on Muhammadin, profeetan, lähettämä negus Al-Ashamalle, Abessinian (Etiopian) kuninkaalle. SAAS, joka seuraa todellista ohjausta ja uskoo Allahiin ja Hänen lähettäjänsä. Todistan, ettei ole muuta jumalaa kuin Allah, ilman kumppania, hän ei ole ottanut vaimoa tai poikaa, ja Muhammad on Hänen orjansa ja lähettäjänsä. Kutsun sinua islamin huomaan; jos omaksut islamin, löydät turvallisuuden,

”Sano (oi Muhammad): Oi Kirjan Ihmiset (juutalaiset ja kristityt), tulkaa yhteisymmärrykseen siitä, mikä meille on yhteistä, että emme palvo ketään muuta kuin Allahia emmekä aseta Hänen rinnalleen kumppaneita, eikä kukaan meistä pidä toista jumalaa paitsi Allahia. Sitten, jos he kääntyvät pois, sano: ”Todistakaa, että olemme muslimeja.” [Koraani 3:64]

Jos hylkää tämän kutsun, silloin sinua voidaan pitää vastuussa kaikesta kansasi kristittyjen pahasta.”

Tohtori Hameedullah (Pariisi), luotettava todentaja, on vähän aikaa sitten tuonut esiin version edellä esitetystä kirjeestä, joka on identtinen Ibn Al-Qaiyimin kuvauksen kanssa. Tohtori Hameedullah on nähnyt huomattavasti vaivaa ja käyttänyt hyväkseen kaikkia

nykyteknologian keinoja todentaakseen kirjeen tekstin, joka kuuluu seuraavasti:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin Lähettiläältä, negukselle, Abessinian (Etiopian) kuninkaalle.

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta. Tervehdys, minä ylistän Allahia, ei ole muuta Jumalaa kuin Hän, ylhäisin, pyhä, rauhan lähde, uskon suojelija, turvallisuuden säilyttäjä. Todistan, että Jeesus, Marian poika, on Allahin henki ja Hänen sanansa, jotka Hän laskei Mariaan, neitsyeen, hyvään, puhtaaseen, jotta hän kantaisi Jeesusta. Allah loi hänet hengestään ja hengityksestään, samoin kuin Hän loi Aatamin kädellään. Kutsun sinua Allahin ykseyteen, ilman kumppaneita, ja kuuliaisuuteen Hänelle ja seuraamaan minua ja uskomaan siihen, mikä paljastettiin minulle, sillä minä olen Allahin lähettiläs. Kutsun sinua ja kansaasi Allahin, mahtavimman, kaikkivaltiaan huomaan. Täten todistan, että olen välittänyt viestini ja neuvoni. Kehotan sinua kuuntelemaan ja hyväksymään neuvoni. SAAS, joka seuraa todellista ohjausta.”

Tämän kirjeen teksti on epäilemättä aito, mutta väitteen, että se on kirjoitettu Al-Hudaibiyän tapahtuman jälkeen, tueksi ei ole vielä varmaa näyttöä.

Kun Amr bin Omayyah Ad-Damari välitti apostolisen kirjeen negukselle, jälkimmäinen otti pergamentin ja asetti sen silmiensä eteen, laskeutui lattialle, tunnusti islamin uskonnokseen ja kirjoitti seuraavan vastauksen profeetalle (SAAS).

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Negus Ashamalta Muhammadille, Allahin lähettiläälle.

Rauha olkoon kanssasi, oi Allahin lähettiläs! ja Allahin, jonka rinnalla ei ole muuta jumalaa, armo ja siunaus. Olen vastaanottanut kirjeesi, jossa olet maininnut Jeesuksen, ja taivaan ja maan Herran kautta, Jeesus ei ole sen enempää kuin mitä sanot. Tunnustamme täysin kaiken sen, jonka kanssa Sinut on lähetetty meille, ja me

olemme pitäneet vieraanamme serkkuasi ja hänen kumppaneitaan. Todistan, että olet Allahin lähettiläs, todellinen, ja vahvistaen (he, jotka ovat olleet ennen sinua), annan sitoumukseni sinulle serkkusi kautta ja antaudun hänen kauttaan maailmojen luojalle.”

Profeetta (SAAS) oli pyytänyt negusta lähettämään Ja’farin ja hänen kumppaninsa, Abessinian (Etiopian) siirtolaiset, takaisin kotiin. He palasivat ja kohtasivat profeetan (SAAS) Khaibarissa. Negus kuoli myöhemmin rajab-kuussa yhdeksäntenä vuonna A.H. pian Tabukin taistelun jälkeen. Profeetta (SAAS) julisti hänen kuolemansa ja lausui rukouksen hänen poismenolleen. Toinen kuningas seurasi negus Al-Ashamaa valtaistuimelle, ja uusi kirje lähetettiin profeetan (SAAS) toimesta, mutta se, omaksuiko tämä kuningas islamin vai ei, on yhä kysymys, johon ei ole vastattu.

2. Kirje Egyptiin sijaishallitsijalle, Muqawqasille:

Profeetta (SAAS) kirjoitti Juraj bin Mattalle, jota kutsuttiin Muqawqaksi, Egyptin ja Aleksandrian sijaishallitsijalle, sanoen:

”Allahin, Myötätuntoisimman, Armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin Orjalta ja Lähettiläältä, Muqawqasille, Egyptin sijaishallitsijalle.

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta. Kutsun sinua hyväksymään islamin. Näin ollen, jos kaipaat turvallisuutta, hyväksy islam. Jos hyväksyt islamin, Allah, Ylhäinen, palkitsee sinut kaksin verroin. Mutta jos kieltäydyt hyväksymästä, joudut kantamaan taakanasi kaikkien koptilaisten rikoksia.

”Sano (oi Muhammad): Oi Kirjan Ihmiset (juutalaiset ja kristityt), tulkaa yhteisymmärrykseen siitä, mikä meille on yhteistä, että emme palvo ketään muuta kuin Allahia emmekä aseta Hänen rinnalleen kumppaneita, eikä kukaan meistä pidä toista jumalaa paitsi Allahia. Sitten, jos he kääntyvät pois, sano: ”Todistakaa, että olemme muslimeja.” [Koraani 3:64]

Hatib bin Abi Balta'a, joka valittiin viestin välittäjäksi, pyysi tilaisuutta päästä Muqawqasin puheille ennen kirjeen sisällön kertomista. Hän puhutteli Egyptin sijaishallitsijaa sanoen: ”Ennen sinua oli joku, joka vaati itselleen korkeimman Herran asemaa, joten Allah rankaisi häntä ja teki hänestä esimerkin tuonpuoleisessa ja tässä elämässä; näin ollen, ota huomioon varoitukseni äläkä koskaan näytä huonoa esimerkkiä muille.” Muqawqas vastasi: ”Emme pysty luopumaan uskonnostamme kuin ainoastaan toisen paremman hyväksi.” Hatib jatkoi: ”Kutsumme sinut omaksumaan islamin, joka kattaa sinulle kaiken, mitä voit menettää. Profeettamme on kutsunut ihmisiä tunnustamaan tämän uskon, Quraish ja juutalaiset seisovat häntä vastaan katkerina vihollisina, kun taas kristityt seisovat lähimpänä hänen kutsuaan. Vannon henkeni kautta, että Mooseksen uutiset Kristuksesta ovat identtisiä myöhemmän ilosanoman kanssa, joka koskee Muhammadin saapumista; samoin meidän kutsumme omaksua islam on samanlainen kuin teidän kutsunne Tooran ihmiselle hyväksyä Uusi Testamentti. Kun profeetta nousee kansakunnan keskuudesta, hän on oikeutettu myönteiseen vastaukseen, näin ollen olet saman jumalallisen lain alainen. Pidä mielessäsi, että emme ole tulleet kääntääksemme sinut Kristuksen uskonnosta, vaan pikemminkin kutsumaan sinut noudattamaan sen oppeja.” Muqawqas mietti syvään kirjeen sisältöä ja sanoi: ”Olen tullut vakuuttuneeksi siitä, ettei tämä profeetta tarjoa mitään luotaantyöntävää; hän ei ole taivaltava taikuri tai makaava ennustaja. Hän kantaa todellisen profetiuden siemeniä, joten harkitsen asiaa tarkkaan.» Hän otti pergamentin ja määräsi, että sitä tulisi säilyttää norsunluulippaassa. Hän kutsui kirjurin ottamaan ylös seuraavan vastauksen arabiaksi:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muqawqasilta Muhammad bin 'Abdullahille:

Rauha sinulle. Olen lukenut kirjeesi ja ymmärtänyt sen sisällön ja sen mitä pyydät. Olen tiennyt jo, että profeetan tuleminen on

vielä tapahtumatta, mutta ennen uskoin, että hän syntyisi Syyriassa. Minä lähetän sinulle lahjaksi kaksi palvelijaa, jotka tulevat kopitilaisista aatelisperheistä; vaatteineen ja ratsuineen. Rauha sinulle.”

On merkillepantavaa, ettei Muqawqas hyödyntänyt tätä korvaamatonta tilaisuutta ja omaksunut islamia. Lahjat otettiin vastaan; Maria, ensimmäinen palvelijaa, pysyi profeetan (SAAS) luona ja synnytti hänen poikansa, Ibrahimin; toinen Sirin, annettiin Hassan bin Thabit Al-Ansarille.

3. Kirje Khusraulle, Persian keisarille:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin lähettiläältä, Khusraulle, Persian kuninkaalle.

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta, uskoo Allahiin ja Hänen lähettiläeseensä ja todistaa, ettei ole muuta jumalaa kuin Allah, yksin ilman kumppaneita, ja että Muhammad on Hänen orjansa ja lähettiläensä. Kutsun sinua hyväksymään Allahin uskonnon. Olen Allahin Lähettiläs, joka on lähetetty kaikille kansoille, jotta voin valaa jokaiseen elävään ihmiseen Allahin pelkoa, ja että syyte voidaan todistaa niitä vastaan, jotka hylkäävät totuuden. Hyväksy islam uskonnoksesi, jotta voit elää turvassa, muussa tapauksessa olet vastuussa kaikkien magien synneistä.”

Abdullah bin Hudhafa As-Sahmi valittiin kirjeen kantajaksi. Kyseinen lähetystö välitti sen Bahrainin kuninkaalle, muttemme tiedä, mikäli jälkimmäinen lähetti sen Khusraulle oman miehensä kautta vai valitsiko Abdullahin toimittamaan sen itse.

Ylpeä hallitsija raivostui kirjeen tyylistä asettaa profeetan (SAAS) nimi hänen omansa edelle. Hän repi kirjeen palasiksi ja saneli viipyilemättä komennon Jemenin varakuninkaalle lähettää pari miestä matkaan pidättämään profeetta (SAAS) ja tuomaan hänen eteensä. Kuvernööri, nimeltään Bazan, lähetti oitis kaksi miestä Medinaan tuota tarkoitusta varten. Välittömästi miesten saavuttua Medinaan, profeetalle (SAAS) annettiin jumalallinen ilmoitus,

että Parvez, Persian keisari, oli murhattu oman poikansa toimesta. Profeetta (SAAS) välitti miehille uutiset, ja he järkyttyivät. Lisäksi hän pyysi, että miehet kertoisivat uudelle hallitsijalle, että islam tulisi vallitsemaan kaikkialla ja ohittamaan Khusraun itsensä vallan. Miehet kiiruhtivat takaisin Bazanin luokse ja tiedottivat kuulemasaan. Samaan aikaan Sherweh, uusi hallitsija, lähetti Bazanille kirjeen, vahvistaen uutiset ja pyytäen häntä lopettamaan toistaiseksi kaikki menettelyt, jotka koskivat profeettaa (SAAS). Bazan, yhdessä Jemenin persialaisten kanssa, astui islamin huomaan, ja omasta vapaasta tahdostaan osoitti uskollisuutensa profeetalle (SAAS).

4. Lähetystö Rooman keisarin luokse:

Al-Bukhari antoi pitkän selostuksen profeetan (SAAS) Herakleiokselle, bysanttilaisten keisarille, lähettämän kirjeen sisällöstä:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin orjalta ja Hänen lähettiläältään, Herakleiokselle, bysanttilaisten kuninkaalle.

Autuaita ovat he, jotka seuraavat todellista ohjausta. Kutsun sinut omaksumaan islamin, jotta voit elää turvassa. Jos astut islamin huomaan, Allah palkitsee sinut kaksin verroin, mutta jos käännät sille selkäsi, kansalaistesi syntien taakka putoaa hartioillesi.

”Sano (oi Muhammad): Oi Kirjan ihmiset (juutalaiset ja kristityt), tulkaa yhteisymmärrykseen siitä, mikä meille on yhteistä, että emme palvo ketään muuta kuin Allahia emmekä aseta Hänen rinnalleen kumppaneita, eikä kukaan meistä pidä toista jumalaa paitsi Allahia. Sitten, jos he kääntyvät pois, sano: ”Todistakaa, että olemme muslimeja.” [Koraani 3:64]

Muslimien edustaja, Dihyah bin Khalifah Al-Kalbi, määrättiin luovuttamaan kirje Bosran kuninkaalle, joka puolestaan lähettäisi sen Bysantin keisarille.

Sattumalta, Abu Sufyan bin Harb, joka ei vielä tuolloin ollut omaksunut islamia, kutsuttiin hovin eteen, ja Herakleios esitti hänelle useita kysymyksiä Muhammadista (SAAS) ja uskonnosta, jota tämä saarnasi. Todistus, jonka tämä profeetan (SAAS) avoin vihollinen antoi liittyen profeetan (SAAS) luonteen henkilökohtaiseen erinomaisuuteen ja siihen hyvään, jota islam teki ihmiskunnan puolesta, jätti Herakleiosen hämmennyksen valtaan.

Al-Bukhari, Ibn 'Abbasin tietämykseen perustuen, kertoi, että Herakleios lähetti noutamaan Abu Sufyania ja hänen kumppaneitaan, jotka olivat sattumalta kaupankäynnissä Ash-Shamissa, Jerusalemissa. Tämä tapahtui sen aselevon aikana, joka oli saatu aikaan Quraishin monijumalanpalvojien ja Allahin lähettilään (SAAS) välillä. Herakleios, istuen päälliköidensä keskuudessa, kysyi: ”Kuka teidän joukostanne on lähin sukulainen miehelle, joka väittää olevansa profeetta?” ”Minä (Abu Sufyan) vastasin: ’Olen hänen lähin omaisensa tässä ryhmässä.’ Niinpä he asettivat minut istumaan hänen eteensä ja kumppanini minun taakseni. Sitten hän kutsui paikalle kääntäjän ja sanoi (hänelle): ’Kerro heille (eli Abu Sufyanin kumppaneille), että aion kysyä häneltä (eli Abu Sufyanilta) kysymyksiä liittyen mieheen, joka väittää olevansa profeetta. Joten jos hän kertoo valheen, heidän tulisi esittää (välittömästi) vastaväite’. Kautta Allahin, jos en olisi pelännyt, että kumppanini pitäisivät minua valehtelijana, olisin kertonut valheita”, Abu Sufyan sanoi myöhemmin.

Abu Sufyan todistus oli seuraava: ”Muhammad polveutuu jalosta perheestä. Kukaan hänen perheestään ei ollut kuninkaallinen. Hänen seuraajansa ovat niitä, joita pidetään heikkoina, ja heidän määränsä kasvaa päivä päivältä. Hän ei kerro valheita tai petä muita, me taistelemme häntä vastaan ja hän meitä, mutta vaihtelevin

voitoin. Hän pyytää ihmisiä palvomaan ainoastaan Allahia, ilman kumppaneita, ja luopumaan isiemme uskomuksista. Hän määrää meitä rukoilemaan, rehellisyyteen, raittiuteen ja säilyttämään vahvat perhesuhteet. Herakleios, kuullessaan todistuksen, kääntyi kääntäjänsä puoleen pyytäen tätä välittämään meille seuraavan vaikutelman, joka paljastaa vakaasti Muhammadin (SAAS) profetiuden totuudellisuuden: 'Ymmärrän täysin, että profetat polveutuvat jaloista perheistä; hän ei eroa edellisistä profetiuden esimerkeistä. Koska kukaan hänen esi-isistään ei ollut hallitsija, emme näin ollen voi väittää, että hän on mies, joka yrittää vaatia takaisin isänsä kuningaskuntaa. Joten niin kauan, kun hän ei kerro valheita ihmisille, hän on sitä suuremmalla syyllä vastuskykyinen valheita vastaan koskien Allahia. Mitä tulee hänen seuraajiinsa, heikkona pidettyyn kasvavaan ryhmään, se on yksimielinen, mitä tulee uskon kysymyksiin, kunnes se omaksuu koko mittansa, maantieteellisesti ja väestöllisesti. Olen ymmärtänyt, ettei ainuttakaan luopumista ole vielä esiintynyt hänen kannattajissaan, ja tämä viittaa uskon autuuteen, joka on löytänyt paikkansa ihmisen sydämessä. Petos, nähdäkseni, on hänelle vieras, koska todelliset profetat pitävät petosta kammottavana. Käsky palvoa Allahin ilman kumppaneita sekä noudattaa rukoilua, rehellisyyttä ja pidättyväisyyttä ja pakanuuden kieltämistä ovat kaikki piirteitä, jotka tulevat alistamaan kaiken omaisuuteni hänelle. Olen jo tiennyt, että profeetta tulee nousemaan, mutta minulle ei koskaan tullut mieleen, että hän tulee olemaan arabi teidän joukostanne. Jos olisin varma, olisin uskollinen hänelle, saattaisin toivoa hänen tapaamistaan, ja jos olisin hänen kanssaan, pesisin hänen jalkansa.' Tämän jälkeen Herakleios pyysi, että profetan (SAAS) kirje luettaisiin. Keisarin huomautukset sekä lopuksi islamilaisen viestin selkeä ja selväpiirteinen sanoma eivät voineet olla luomatta jännittyneitä tunnelmaa hovissa läsnäolevassa papistossa. Meidän käskettiin poistua." Abu Sufyan sanoi, "Kun astuimme ulos, sanoin kumppaneilleni, 'Ibn Abi Kabshahin

asiasta (eli Muhammadista (SAAS)) on tullut niin merkittävä, että jopa Banu Al-Asfarin (eli Rooman) kuningas pelkää häntä.’ Joten jatkoin sen uskomista, että Allahin lähettiläs (SAAS) tulisi olemaan voitokas, kunnes Allah sai minut omaksumaan islamin.” Kuningas ei omaksunut islamia — sillä toisin oli määrätty. Muslimilähetystö palasi kuitenkin Medinaan keisarin onnittelujen kera.

Paluumatkalla Medinaan, Hasmissa, Judham-heimon miehet pysäyttivät Dihyah Al-Kalbin ja ryöstivät profeetalle (SAAS) lähetetyt lahjat. Viisisataa miestä lähetettiin paikalle Zaid bin Hari-than johtamana aiheuttaen raskaat menetykset heimolle ja ottaen saaliiksi 1000 kamelia, 5000 nautaa sekä sata naista ja poikaa. Judhamin päällikkö, joka oli omaksunut islamin, valitti profeetalle (SAAS), joka vastasi myönteisesti edellisen protestiin ja määräsi, että kaikki sotasaaliit ja vangit palautettaisiin.

5. Kirje Mundhir bin Sawalle, Bahrainin kuvernöörille:

Profeetta (SAAS) lähetti Al-Ala’ bin Al-Hadramin Bahrainin kuvernöörin luokse, kuljettaen kirjettä, joka kutsui jälkimmäistä omaksumaan islamin. Vastauksena Al-Mundhir bin Sawa kirjoitti seuraavan kirjeen:

”Allahin lähettiläs (SAAS)! Vastanotin käskysi. Ennen sitä luin kirjeesi, jonka kirjoitit Bahrainin kansalle laajentaen islamin kutsun heille. Islam on vedonnut joihinkin heistä, ja he ovat astuneet islamin huomaan, kun taas toiset eivät kokeneet sitä houkuttelevaksi. Magian harjoittajat ja juutalaiset elävät maassani, ja täten voit kertoa minulle heihin laajennettavista toimenpiteistä.”

Profeetta (SAAS) kirjoitti seuraavan kirjeen vastauksena edelliseen:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin lähettiläältä, Mundhir bin Sawalle.

Rauha sinulle! Palvon Allahia ilman kumppaneita, ja toimin todistajana, että Muhammad on Hänen orjansa ja lähettiläänsä.

Muistutan sinua Allahista, kaikkivaltiaasta, mahtavasta. Hän, joka hyväksyy varoituksen, tekee sen itsensä hyväksi. Hän, joka seuraa minun sanansaattajiani ja toimii heidän ohjauksen mukaan, hän, itse asiassa, hyväksyy minun neuvoni.

Minun sanansaattajani ovat kiitelleet suuresti käytöstäsi. Tulet jatkamaan nykyisessä tehtävässäsi. Anna uusille muslimeille täysi mahdollisuus saarnata uskontoaan. Hyväksyn suosituksesi koskien Bahrainin kansalaisia ja armahdan rikoksenteekijät; näin ollen, myös sinä voit antaa heille anteeksi.

Jokaisen Bahrainin kansalaisen, joka haluaa jatkaa juutalaisessa tai magian uskossaan, tulisi maksaa *jizya* (henkivero).”

6. Kirje Haudha bin 'Alille, Yamamanin päällikölle:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin lähettiläältä, Haudha bin 'Alille:

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta. Tiedoksesi, että uskonto tulee vallitsemaan kaikkialla. Sinun tulisi hyväksyä islam, ja kaikki komentosi alla tulee säilymään omanasi.

Valittu lähetystö oli Sulait bin 'Amr Al-Amiri, joka viestin välittämisen jälkeen, kuljetti profeetalle (SAAS) takaisin seuraavan vastauksen:

”Usko, johon kutsut minua, on erittäin hyvä. Olen tunnettu puhuja ja runoilija, arabit arvostavat minua suuresti, ja olen merkittävässä asemassa heidän keskuudessaan. Jos otat minut hallitukseesi, olen valmis seuraamaan sinua.”

Kuvernööri antoi tämän jälkeen palkinnon Sulaitille ja esitteli hänelle *hajr*-kankaasta valmistettuja vaatteita. Luonnollisesti hän luovutti kaikki nuo lahjat profeetan (rauha olkoon hänelle) vastuulle:

Profeetta (SAAS) ei hyväksynyt Haudhan vaatimusta. Hän tavallisesti torjui tuonkaltaisen ehdottoman sävyn ja sanoi, että koko asia oli Allahin käsissä, joka antoi Hänen maansa, kenelle halusi. Jibriil ilmestyi myöhemmin, paljastaen Ilmestyksen, että Haudha

oli kuollut. Profeetta (SAAS) kommentoidessaan tätä uutista, sanoi: ”Yamama tulee väistämättä avaamaan tien valehtelijalle, joka vaatii profetiutta itselleen, mutta joka myöhemmin surmataan.” Vastauksena kysymykseen surmaajan henkilöisyydestä, profeetta (SAAS) sanoi, ”Se on joku teistä, islamin seuraajista.”

7. Kirje Harith bin Abi Shamir Al-Ghassanille, Damaskoksen kuninkaalle:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammadilta, Allahin lähettiläältä Al-Harith bin Abi Shamirille.

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta, uskoo siihen ja pitää sitä totena. Kutsun sinut uskomaan yksin Allahiin, ilman kumppaneita, näin valtakuntasi tulee säilymään omanasi.”

Shuja ’bin Wahabilla oli kunnia viedä kirje Harithille, joka kuultuaan kirjeen itselleen lausuttuna, oli äärettömän raivostunut ja sanoi: ”Kuka kehtaa poistaa minut maastani, minä taistelen häntä (profeetta (SAAS) vastaan”, ja ylimielisesti hylkäsi profeetan (SAAS) kutsun islamin huomaan.

8. Kirje Omanin kuninkaalle, Jaiferille, ja hänen veljelleen, Abd Al-Jalandille:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Muhammad bin ’Abdullahilta Jaiferille ja Abd Al-Jalandille.

SAAS, joka seuraa todellista ohjausta; kutsun teidät molemmat islamiin kutsuun. Omaksukaa islam. Allah on lähettänyt minut profeetaksi kaikille Hänen luomuksilleen, jotta voin iskostaa Allahin pelon Hänen tottelemattomien luomuksiensa sydämiin siten, ettei jää enää tekosyytä heille, jotka kieltävät Allahin. Jos hyväksytte islamin, pysytte maanne komennossa; mutta jos kieltäydte minun kutsustani, teidän tulee muistaa, että kaikki omaisuutenne on katoavaista. Minun ratsumieheni ottavat maanne, ja minun profetiuteni ottaa teidän kuninkuutenne.”

Amr bin Al-'As, joka oli valittu kirjeen kantajaksi, kertoi seuraavan tarinan, joka tapahtui ennen kuin hänet päästettiin Jaiferin kuultavaksi.

”Kun saavuin Omaniin, otin yhteyttä Abdiin, joka tunnettiin veljeään lempeämielisempänä:

Amr: Olen Allahin lähettilään (SAAS) sanansaattaja, joka on saapunut tapaamaan teitä molempia, sinua ja veljeäsi.

Abd: Sinun tulee tavata veljeni ja lukea hänelle kantamasi kirje. Hän on edelläni niin iässä kuin kuninkuudessa. Sattumoisin, mikä on sinun tehtäväsi keskeinen sanoma?

Amr: profeetta (SAAS) kehottaa sinua uskomaan yksin Allahiin, ilman kumppaneita, hylkäämään muut jumaluudet ja todistamaan Muhammadin orjuutta ja lähettiläisyyttä.

Abd: Oi Amr! Tulet jalosta perheestä, aatelistisperheestä, mutta kerro ensiksi, mikä oli isäsi kanta koskien tätä uskoa? Tiedätkö, meillä oli tapana seurata hänen askeliaan.

Amr: Kuoleman otti hänet ennen Muhammadin (SAAS) tehtävään uskomista. Toivon nyt, että hän olisi omaksunut islamin ja ollut sille totuudenmukainen ennen kuolemaansa. Itse olin ottanut saman asenteen, kunnes Allah ohjasi minut kohti islamia.

Abd: Milloin omaksuit islamin?

Amr: Ollessani neguksen hovissa. Muuten, myös hän astui islamin huomaan.

Abd: Mikä oli hänen kansansa reaktio?

Amr: He hyväksyivät hänen valintansa ja seurasivat hänen askeliaan.

Abd: Piispat ja munkit?

Amr: He toimivat samoin.

Abd: Varo Amr valehtelemasta, sillä se pettää pian miehen.

Amr: En koskaan kerro valheita; lisäksi uskontomme ei salli sitä missään tapauksissa.

Abd: Onko Herakleiokselle ilmoitettu neguksen islamisoinnista?

Amr: Kyllä, tietenkin.

Abd: Miten satut tietämään siitä?

Amr: Negus maksoi ennen maaveroa Herakleiokselle, mutta kun hän omaksui islamin, hän vannoi lopettavansa kyseisen veron. Kun tämä uutinen saavutti Herakleioksen, hänen hovinsa kehotti häntä ryhtymään toimiin negusta vastaan, mutta hän kieltäytyi ja lisäsi, että hän itse tekisi samoin, jos hän ei säästäisi kuninkuuttaan.

Abd: Mitä sinun profeettasi kehottaa sinua tekemään?

Amr: Hän kehottaa meitä tottelemaan Allahia, kaikkivaltiasta, mahtavinta, olemaan hurskas ja ylläpitämään hyviä

suhteita sukulaisiin; Hän kieltää tottelemattomuuden, aggression, aviorikoksen, viinin, epäjumalanpalveluksen ja antaumuksella ristille.

Abd: Oikeudenmukaiset sanat ja oikeudenmukaiset uskomukset ovat ne, joita vaaditte. Toivon, että veljeni seuraisi minua Muhammadiin (SAAS) uskomisessa ja tunnustaisi hänen uskontonsa, mutta veljeni on kuninkuudesta liian kitsas tullakseen alamaiseksi.

Amr: Jos veljesi antautuisi islamille, profeetta (SAAS) antaisi hänelle vallan kansansa yli ja verottaa almuja varakkailta ihmisiltä puutteenalaisille annettavaksi.

Abd: Tuo on oikeudenmukaista käytöstä. Mutta mikä on tämä almuvero, jonka mainitsit?

Amr: Se on jumalallinen määräys, että almuvero kannetaan varakkailta ihmisiltä, joilla on ylijäämärikkautta, ja jaetaan köyhille.

Abd: Epäilen, että tämä voisi toimia kansamme keskuudessa.

Amr odotti muutaman päivän mahdollisuutta päästä Jaiferin hovin eteen, kunnes sai vihdoinkin luvan. ”Hän pyysi minua ojentamaan hänelle kirjeen luettavaksi. Sen jälkeen hän kysyi minulta, kuinka Quraish reagoi, ja minä vastasin, että he olivat seuranneet profeettaa (SAAS), jotkut omasta tahdostaan ja toiset taistelujen kukistamina. Nyt ihmiset olivat valinneet islamin muiden oppien sijaan ja huomanneet henkisen oivalluksen kautta, että he olivat vaeltaneet pimeydessä. Kukaan, paitsi sinä, ei ole enää islamin val-

takunnan ulkopuolella, joten kehotan sinua omaksumaan islamin, jotta voit tarjota turvallisuutta itsellesi ja maallesi.”

Tässä kohdin, hän pyysi minua kutsumaan itseni seuraavana päivänä. Seuraavana päivänä hän osoitti hieman vastahakoisuutta ottaessaan minut vastaan, mutta hänen veljensä Abd puuttui tilanteeseen, ja minun oli mahdollisuus nähdä hänet uudelleen, mutta tällä kertaa hän puhutteli minua uhkaavan ylimieliseen sävyyn. Kuitenkin, veljesten välisen yksityiskeskustelun ja uudelleenharkinnan jälkeen, molemmat veljet omaksuivat islamin ja osoittautuivat uskollisiksi islamia kohtaan, joka oli alkanut tehdä tietään tälle uudelle alueelle.

Tämän tarinan tausta osoittaa, että kyseinen kirje lähetettiin paljon myöhemmin kuin muut, todennäköisesti Mekan valloituksen jälkeen.

Edellä mainittujen kirjeiden kautta profeetta (SAAS) onnistui välittämään viestiään suurimmalle osalle tuon ajan hallitsijoista, kun taas toiset pysyivät itsepäisinä ja sinnittelivät epäuskossaan. Kuitenkin ajatus islamin omaksumisesta ja uuden profetaan saapumisesta askarrutti heitä kaikkia.

Hudaibiyan jälkeiset vihollisuudet, Dhu Qaradin hyökkäys

Se ei itse asiassa ollut taistelu vaan pikemminkin kahakka Bani Fazaran joukkuetta vastaan. Paikka, jossa se käytiin, tunnetaan Dhu Qaradina, vesilähde päivän matkan päässä Medinasta. Tutkijoiden enemmistön mukaan tämä välikohtaus tapahtui kolme päivää ennen Khaibarin taistelua.

On kerrottu Salama bin Al-Akwan tietämykseen perustuen, että Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti palkkalaisensa Rabahin kameliensa kanssa läheiselle laitumelle.

”Minä otin mukaani Talhalin hevosen ja lähdin sinne samassa tarkoituksessa. Kun aamu koitti, Abdur Rahman Al-Fazari teki yl-

lätyrsrynnäkön karkottaen kaikki kamelit ja tappaen niitä huolehtineet miehet. Sanoin Rabahille, että hän ottaisi hevosen ja ratsastaisi Talhahin luo ja ilmoittaisi Allahin lähettiläälle (SAAS), että monijumalanpalvojat olivat ajaneet pois hänen kamelinsa. Sitten seisoin kukkulalla, käänsin kasvoni Medinaa kohti ja huusin kolmesti: 'Tulkaa avuksemme!' Tämän jälkeen lähdin hyökkääjien perään, ammuin heitä nuolilla ja huusin (itseä ylistävän) säkeen:

Olen Al-Akwan poika.

Tänään on päivä, jolloin paha kohtaa tappionsa.

Kautta Allahin, jatkoin heidän ampumistaan ja heidän elämiensä rampauttamista. Joka kerta kun ratsumies kääntyi minuun päin, menin puun suojaan (piiloutuen), istuin sen juurelle, ammuin miehen ja rampautin hänen hevosesensa. Lopulta he saapuivat kapealle vuorenrotkolle. Nousin vuoren seinämää ja pidin heidät loitolla heittelemällä kiviä. Jatkoin heidän jahtaamistaan tällä tavalla, kunnes sain kaikki kamelit vapaaksi kenenkään jäädessä niiden seuraan. He pakenivat kaikkiin suuntiin, ja minä seurasin heitä ja ammuin heitä, kunnes he pudottivat kolmekymmentä manttelia ja kolmekymmentä peistä, keventääkseen taakkaansa. Kaikkeen, minkä he pudottivat, tein merkin kivellä siten, että Allahin lähettiläs (SAAS) ja hänen kumppaninsa kenties tunnistaisivat ne (että ne olivat vihollisen jättämää sotasaalista). He jatkoivat pakenemista, kunnes saapuivat kapealle laaksolle. He istuutuivat syömään jotakin, ja minä istuin suipon kiven päälle. Neljä heistä nousi vuoren seinämää tullen minua kohti. Kun he olivat tarpeeksi lähellä kuullakseen minut, minä huusin: 'Tunnistatteko minut?' He sanoivat: 'Emme. Kuka olet?' Minä sanoin: 'Olen Salama, Al-Akwan poika. Voin tappaa teistä, kenet haluan, mutta kukaan teistä ei kykene tappamaan minua.' Joten he palasivat. En liikkunut paikaltani, kunnes näin Allahin lähettilään (SAAS) ratsumiehet, jotka ratsastivat paikalle pui-

den läpi. Joukon ensimmäisen oli Akhram, hänen takanaan Abu Qatadah Al-Ansari, Al-Miqdad bin Al-Aswadin seuraamana. Akhram ja Abdur Rahman Al-Fazari kohtasivat taistelussa. Akhram rampautti Abdur Rahmanin hevososen, mutta jälkimmäisen onnistui iskeä häntä peitsellään tappaen hänet. Abdur Rahman kääntyi ympäri ratsastaen Akhramin hevosella. Abu Qatadah, tämän nähtyään, ryhtyi kiivaaseen kamppailuun Abdur Rahmania vastaan, löi häntä peitsellään ja isku oli kohtalokas. Monijumalanpalvojat pakenivat sen seurauksena, ja minä jahtasin heitä aina auringonlaskuun, jolloin he saavuttivat lähteen nimeltä Dhu Qarad. He lepäsivät paikalla tyydyttääkseen janonsa. Minä, kiivaassa taka-ajossa, käänsin heidät kuitenkin laaksosta, ennen he olivat kyenneet nauttimaan tilkkaakaan vettä. Myöhemmin profeetta (SAAS) ja hänen kumppaninsa ohittivat minut. Puhuttelin heitä sanoen: Allahin lähettiläs, salli minun valita kansamme keskuudesta sata miestä ja seurata rosvoja ja päättää heidän päivänsä. Vastauksena profeetta (SAAS) sanoi: 'Ibn Al-Akwa, olet ottanut tarpeeksi ja nyt sinun on osoitettava jalomielisyyttä; he ovat saavuttaneet Ghatfanin asutuksen, jossa heitä juhlitaan.' Hän lisäsi sanoen: 'Paras ratsumiehemme tänä päivänä on Abu Qatadah, ja paras jalkaväkimiehemme tänä päivänä on Salama.' Hän luovutti minulle kaksi osuutta saaliista — yhden osuuden, joka oli tarkoitettu ratsumiehelle, ja toisen osuuden, joka oli tarkoitettu jalkaväkimiehelle, ja yhdisti ne molemmat minulle. Aikoen palata Medinaan, hän käski minun nousta hänen taakseen kamelin selkään, jota kutsutaan Al-'Adbaksi.”

LUKU 33

KHAIBARIN VALLOITUS (MUHARRAM-KUUSSA 7 A.H.)

Khaibar oli tilava, vahvasti linnoitettu alue, linnojen ja maatilojen täyttämä, 100-130 kilometriä pohjoiseen Medinasta. Nykyisin kylä tunnetaan miellyttävästä ilmastostaan. Al-Hudaibiyahin sopimuksen jälkeen islamin vastaisen kolmikantaisen liiton — Quraish, Najd-heimojen beduiinit ja juutalaiset — merkittävin osapuoli oli neutralisoitu, ja niinpä profeetta (SAAS) katsoi sopivaksi ajankohdaksi selvittää välinsä liiton kahden muun siiven — juutalaisten ja Najd-heimojen — kanssa, jotta rauha ja turvallisuus voisivat vallita ja muslimit omistaisivat aikansa ja uurastuksensa Allahin Lähettilään (SAAS) viestin levittämiseen kutsuen ihmisiä sen pariin. Khaibar oli aina toiminut juonittelujen ja salaliittojen pesäpaikkana, ja juutalaisille se oli edustanut sotilaallisen provokaation ja sotaan yllyttämisen keskusta, ja näin ollen se asetettiin profeetan (SAAS) pakottavien pulmien esityslistan ensimmäiseksi. Khaibarin juutalaiset olivat yhdistyneet Konfederaation kanssa solmitun vanhan liiton kautta, yllyttäneet Bani Quraizaa harjoittamaan petosta, ylläpitäneet yhteyksiä Ghatfan-heimoon ja arabialaisiin ja jopa suunnitelleet profeetan (SAAS) hengiltä ottamista. Itse asiassa se jatkuva ahdinko, josta muslimit olivat kärsineet, oli pääasiassa johtunut juutalaisista. Valtuutettuja lähetettiin toistuvasti rauhanomaisen ratkaisun löytämiseksi, mutta turhaan. Näin ollen

profeetta (SAAS) tuli siihen tulokseen, että sotatoimi oli välttämättömän vihamielisyyksien estämiseksi.

Jalon Koraanin tulkit ehdottavat, että Khaibarin valtaus oli ollut jumalallinen lupaus, johon viitattiin Allahin sanoissa:

”Allah on luvannut teille runsaasti sotasaalista, jonka voitte vallata, ja Hän on kiirehtinyt teille tätä.” [Koraani 48:20]

Eli Al-Hudaibiyän rauhansopimus ja Khaibarin antautuminen.

Tekopyhät ja heikkosydämiset eivät olleet liittyneet todellisiin muslimeihin Al-Hudaibiyahin sotatoimessa, joten nyt Allah, kaikkivaltias, iskosti seuraavat sanat Hänen profeettansa (SAAS) korvaan:

”Ne, jotka jäivät jälkeen, tulevat sanomaan, kun lähdette noutamaan saalista ”Salli meidän seurata sinua.” He haluavat muuttaa Allahin sanoja. Sano: ”Ette saa seurata meitä. Täten on Allah jo aiemmin sanonut. ” Sitten he sanovat: ”Ei, te kadehditte meitä.” Ei, mutta heillä on vain vähän ymmärrystä.” [Koraani 48:15]

Tästä syystä profeetta (SAAS) kutsui mukaansa ainoastaan he, jotka olivat valmiita taistelemaan Allahin asialla ja seuraamaan hänen marssiaan Khaibaria vastaan. Vain 1400 miestä, jotka olivat vannoneet uskollisuutta vastauksena hänen kutsuunsa.

Samaan aikaan Siba’ bin ’Arfatah Al-Ghifari valittiin vastamaan Medinan asioista. Eräs toinen korkean merkityksen tapaus on huomionarvoinen, nimittäin Abu Hurairan kääntyminen isla-

miin, kunnianarvoisan muslimioppineen ja profeetallisten perinteiden autenttisen kertojan.

Arabian tekopyhät kiinnittivät huomiota tuoreisiin islamilaisiin aikomuksiin ja alkoivat oitis varoittaa juutalaisia välittömästä sotilaallisesta toiminnasta. Heidän johtajansa Abdullah bin Ubai lähetti valtuutetun tapaamaan Khaibarin juutalaisia varoittaakseen heitä lähestyvistä vaarasta ja rohkaisemaan heitä vastustamaan muslimeja ottaen huomioon, että he olivat suurilukuisempia ja paremmin varustettuja. Uutiset kuultuaan juutalaiset lähettivät Kinana bin Abi Al-Huqaiqin ja Haudha bin Qaisin tapaamaan entistä liittolaistaan, Ghatfan-heimoa pyytäen sotilaallista apua ja luvaten heille puolet siitä sadosta, jonka pelot antaisivat, jos he onnistuivat päihittämään muslimit.

Profeetta (SAAS) marssi kohti Isra-vuorta ja jatkoi armeijansa kanssa eteenpäin, kunnes hän pysähtyi Ar-Rajiksi kutsuttuun laaksoon leiriytyen Khaibarin ja Ghatfanin väliin siten, että jälkimmäisen vahvistus juutalaisille oli estetty. Oppaat, jotka häntä saattoivat, johtivat hänet risteykseen, josta haarautui kolme tietä eri nimillä; kaikki johtivat hänen määränpäähensä. Hän karttoi seuraamasta kahta ensimmäistä tietä niiden pahaenteisten nimitysten vuoksi ja valitsi kolmannen sen suotuisten merkkien perusteella.

On huomionarvoista, että jotkut mielenkiintoiset tapahtumat saattoivat muslimien marssia kohti Khaibaria; niistä mainittakoon seuraavat:

1. On kerrottu perustuen Salama bin Al-Akwan tietämykseen, joka sanoi: ”Me marssimme Khaibaria kohti Allahin lähettilään (SAAS) kanssa. Me matkasimme yöaikaan. Yksi miehistä sanoi veljelleni Amirille: ’Etkö lausuisi meille muutaman jakeen, Amir? Niinpä hän alkoi toistaa jakeita, patistaen kameleita ja lausuen:

Oi Allah, jos et olisi ohjannut meitä,

Meitä ei olisi johdettu oikein, emmekä olisi harjoittaneet hyväntekeväisyyttä tai lausuneet rukouksia.

Haluamme antaa elämämme Sinulle; joten anna anteeksi hairahduksemme.

Ja pidä meidät lujina, kun kohtaamme (vihollisemme).

Suo meille rauhaa ja tyyneyttä.

Katso, kun itkien he kutsuivat meitä auttamaan.

Allahin lähettiläs (SAAS) kysyi: 'Kuka on tämä (kameleiden) ohjaaja?' He sanoivat: 'Se on Amir.' Hän totesi: 'Allah osoittaa hänelle armoa.' Eräs mies sanoi: 'Marttyyrikuolema on varattu hänelle; Oi Allahin lähettiläs, kuinka annoit meille mahdollisuuden hyötyä hänen elämästään.' Profeetan (SAAS) kumppanit jo tiesivät, ettei hän koskaan vedonnut Allahin armoon läheisen kumppanin puolesta muussa tapauksessa kuin erottaakseen hänet joukosta marttyyrikuolemaa varten."

2. Matkalla alas laaksoon muslimit alkoivat juhlia Allahin suuruutta: huutaen minkä pystyivät: "Allah on suurin, Allah on suurin, ei ole muuta jumalaa kuin Allah." Profeetta (SAAS) pyysi heitä laskemaan ääntään, sanoen: "Hän, kehen viittaatte, ei ole poissaoleva tai kuuro; hän on lähellänne, kaiken kuuleva."

3. Paikassa nimeltä As-Sahba, ei kaukana Khaibarista, profeetta (SAAS) suoritti iltapäivän rukouksen, jonka jälkeen hän kutsui kumppaninsa nauttimaan jäljellä olevasta muonituksesta. Se, mitä he olivat tuoneet, oli liian niukassa täyttääkseen heidät kaikki. Profeetta (SAAS) nosti sen kämmeniinsä, ja se kasvoi välittömästi määrällisesti, ja he kaikki söivät itsensä kylläisiksi. Pian tämän jälkeen he huuhtelivat suunsa ja suorittivat iltarukouksen ilman peseytymistä; hän toisti saman iltarukouksen yhteydessä.

Seuraavana aamuna, auringon noustessa, muslimit havaitsivat juutalaiset näiden saapuessa työntekoon kirveiden, lapioiden ja nyörien kanssa, ohjaten karjaansa. He huusivat yllättyneinä: "Mu-

hammad on tullut joukkueensa kanssa!” Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Allah on suurin, Khaibar tulee kohtamaan tuhon. Katsokaa! Kun me laskeudumme kaupungin keskustaan, se tulee olemaan huono päivä heille, joita on varoitettu (mutta jotka eivät ole ottaneet varoituksesta vaarin).”

Profeetta (SAAS) oli valinnut leiriytymistä varten erään maatontin, jonka hän katsoi sopivan toimimaan armeijansa päämajana. Hubab bin Al-Mundhiriksi kutsuttu veteraanitaistelija kuitenkin ehdotti, että he siirtyisivät toiseen paikkaan, pulmallisen sodan vaatimusten täyttämiseksi ja logististen järjestelyjen mahdollistamiseksi. Saapuessaan Khaibarin läheisyyteen profeetta (SAAS) määräsi sotajoukkonsa pysähtymään, ja ryhtyi kutsumaan Herraansa avuksi sanoen: ”Oi Allah! Seitsemän taivaan ja sen, mitä niiden alla on, Herra, seitsemän maan ja sen, mitä niiden kohdussa makaa, Herra, paholaisten Herra ja heidän, joita on harhaan johdettu; pyydämme Sinua suomaan meille tämän kylän (Khaibarin) hyvän, sen asukkaiden hyvän ja sen hyvän, joka siellä makaa. Pyydämme Sinun suojeluasi tämän kylän pahalta, sen asukkaiden pahalta ja siltä paha, joka siellä makaa.” Sitten hän käski: ”Nyt, Allahin nimessä, marssikaa (kohti kylää).”

”Sotalippu” profeetta (SAAS) julisti, ”uskotaan miehelle, joka rakastaa Allahia ja Hänen lähettilästään, ja he (Allah ja Hänen lähettiläänsä) rakastavat häntä.» Seuraavana aamuna jokainen muslimi ilmoittautui vapaaehtoiseksi toivoen, että lipunkannon kunnia myönnettäisiin hänelle. Profeetta (SAAS) kutsui Ali bin Abi Talibia, jonka silmiä oli särkenyt, ja ojensi lipun hänelle. Ali, vuorostaan, vannoi taistelevansa vihollisia vastaan, kunnes he omak-suisivat islamin. Profeetta (SAAS) vastasi hänelle sanoen: ”Etene rauhallisesti ja kutsu heitä hyväksymään islam ja kerro heille lyhyesti tehtävistään Allahia kohtaan. Vannon Allahin nimeen, että jos sinun esimerkkisi ohjaisi vain yhtä, se voittaisi jopa parhaimmat kamelimme.”

Khaibar, nähtävästi, oli jaettu kahteen osaan, joista ensimmäisessä sijaitsi viisi linnoitusta: Na'im, As-Sa'b bin Mu'adh, Az-Zubairin linna, Abin linna ja An-Nizar Ash-Shiqqissa; kolme muuta olivat jälkimmäisessä osassa: Al-Qamus, Al-Wateeh ja As-Salalim.

Todellinen operaatio alkaa

Profeetta (SAAS) aloitti sotatoimen poistamalla pienempiä linnoitteita yksi toisensa jälkeen. Ensimmäinen linnoitus, jota vastaan hän hyökkäsi, oli Na'im, ensimmäinen puolustuslinja, jolla oli varteenotettava strateginen asema. Marhab, linnoituksen johtaja, kutsui Amr bin Al-Akwanin kohtamaan hänet taistelussa, ja jälkimmäinen vastasi myöntävästi; Amrin iskiessä juutalaista, hänen miekkansa ponnahti taaksepäin, haavoittaen häntä itseään polveen, ja tähän haavaan hän kuoli. Profeetta (SAAS) sanoi myöhemmin: ”Häntä (Amria) odottaa tuplapalkinto tuonpuoleisessa.” Hän viittasi sanomaansa painamalla kaksi sormeaan yhteen. Tämän jälkeen Ali bin Abi Talib otti tehtäväkseen kohdata Marhab taistelussa ja onnistui surmaamaan hänet. Yasir, Marhabin veli, astui esiin ja haastoi muslimit taisteluun. Az-Zubair vastasi kutsuun ja tappoi hänet välittömästi. Tämän jälkeen varsinainen taistelu käynnistyi kestäen muutaman päivän. Juutalaiset osoittivat rohkeutta ja osoittautuivat liian mahtaviksi jopa islamin veteraanisotilaiden toistuvia ryntäysryityksiä vastaan. Myöhemmin he kuitenkin ymmärsivät vastarintansa turhuuden ja alkoivat hylätä asemiaan An-Na'imissa ja ujuttautua As-Sa'bin linnoitukseen.

Al-Hubab bin Al-Mundhir Al-Ansari johti hyökkäystä As-Sa'bin linnoitusta vastaan ja piiritti sitä kolme päivää, jonka jälkeen muslimit ryntäsivät sen läpi, kaapaten runsaasti saalista, antimia ja ruokaa. Tämä voitto seurasi profeetan (SAAS) rukousta Allahille, jotta tämä auttaisi Banu Aslameja heidän armottomissa ja rohkeissa ryityksissään linnoituksen valtaamiseksi.

Äärimmäinen nälkä iski muslimeihin sotaoperaatioiden aikana. He sytyttivät nuotioita, teurastivat kesytetyt aasit ja ryhtyivät kypsyttämään niitä. Kun profeetta (SAAS) tiedusteli nuotioista ja ruoanlaitosta, hän käski heitä heittämään lihan pois ja pesemään kattilat kieltäen käytännön syödä sellaista lihaa.

Juutalaiset, sillä välin, evakuoivat An-Natatin ja linnoittautuivat Az-Zubairin linnakkeeseen, mahtavaan puolustusasemaan, joka oli läpipääsemätön niin ratsu- kuin jalkaväelle. Muslimit piirittivät sitä kolme päivää, mutta turhaan. Juutalainen vakooja kertoi profeetalle (SAAS) maanalaisesta lähteestä, joka antoi linnakkeelle vettä ja neuvoi, että se tulisi katkaista vastarinnan heikentämiseksi. Profeetta (SAAS) toimi neuvon mukaan, jolloin juutalaiset tulivat ulos osallistuakseen kiihkeään taisteluun muslimeja vastaan, joi-takin muslimeja ja kymmenen juutalaista saivat surmansa, mutta linnoitus valloitettiin aikanaan.

Pian tämän taistelun jälkeen juutalaiset siirtyivät Abi-linnaan ja sulkiivat itsensä sen sisälle. Sama tapahtumasarja toistui; muslimit piirittivät uutta kohdetta kolme päivää, jonka jälkeen mah-tava punaisen nauhan muslimisankari, Abu Dujana Sammak bin Kharshah Al-Ansari, johti muslimiarmeijan murtautumaan linnoitukseen, toteutti kiivaita sotilasoperaatioita ja pakotti jäljellä olevat juutalaiset pakenemaan henkensä edestä seuraavaan linnoitukseen, An-Nizariin.

An-Nizar oli linnoituksista vahvin, ja juutalaiset tulivat vakuuttuneiksi siitä, että se oli tarpeeksi vastustuskykyinen rynnäköijä vastaan, joten he katsoivat sen turvalliseksi paikaksi lapsille ja naisille. Muslimit eivät kuitenkaan tyrmistyneet, vaan jatkoivat piiritystä, mutta linnoitus, joka seiso i kunnioitusta herättävässä korkeudessa, oli horjumaton. Sen sisällä olevat juutalaiset olivat liian peloissaan kohdatakseen muslimit avoimessa taistelussa ja sen sijaan sinkosivat sarjan nuolia ja kiviä hyökkääjien päälle. Ottaen tilanteen huomioon Profeetta (SAAS) määräsi, että muurinmurta-

ja voitaisiin käyttää, mikä osoittautui tehokkaaksi keinoksi, sillä se sai suojamuuriin halkeilemaan ja mahdollisti helpon pääsyn linnoituksen sydämeen, jossa juutalaiset kukistettiin, ja he pakenivat kaikkiin suuntiin jättäen jälkeensä naisensa ja lapsensa.

Näiden sotilaallisten voittojen seurauksena Khaibarin ensimmäinen osa oli nujerrettu perinpohjaisesti, ja juutalaiset evakuoivat pienemmät linnoituksensa ja pakenivat Khaibarin jälkimmäiseen osaan.

Khaibarin jälkimmäinen osa valloitettu

Kun profeetta (SAAS) ja hänen armeijansa siirtyivät taaimpaan osaan Khaibaria, Al-Katibaan, hän käynnisti ankanan piirityksen, joka kesti neljätoista päivää juutalaisten sulkeutuessa linnakkeidensa suojamuurien sisälle. Kun hän oli aikeissa ottaa muurinmurtaajat käyttöön, juutalaiset ymmärsivät, että he menehtyisivät ja tämän vuoksi pyysivät rauhansopimusneuvotteluja.

Tähän liittyen on yksi kiistanalainen huomio. Valloitettiin tämä osa Khaibaria (ja sen kolme linnoitusta) voimalla? Ibn Ishaq totesi selkeästi, että Al-Qamusin linnoitus valloitettiin voimalla. Al-Waqidi toisaalta väitti, että kolme linnoitusta otettiin haltuun rauhanneuvottelujen kautta, ja että voimaan, jos lainkaan, turvaututtiin ainoastaan linnoituksen luovuttamiseksi muslimeille; kaksi muuta linnoitusta antautuivat ilman taistelua.

Neuvottelut

Ibn Abi Al-Huqaiq lähetettiin Allahin lähettilään (SAAS) luokse neuvottelemaan antautumissopimuksesta. profeetta (SAAS) suostui säästämään heidän henkensä sillä ehdolla, että he poistuisivat Khaibarista ja sen viereisiltä mailta, jättäen jälkeensä kaiken omistamansa kullan ja hopean. Hän asetti kuitenkin ehdoksi, että

hän kieltäytyisi noudattamasta mitään sitoumusta, jos he salaisivat jotain. Pian tämän jälkeen linnoitukset luovutettiin muslimeille ja koko Khaibar oli nujerrettu ja saatettu islamin vallan alle.

Tämän sopimuksen ollessa nyt voimassa, Abi-Huqaiqin kaksi poikaa piilottivat nahkapussin täynnä jalokiviä ja rahaa, joka kuului Huyai bin Al-Akhtabille, joka kantoi sitä mukanaan, kun Banu Nadir oli karkotettu. Kinana bin Ar-Rabi, joka oli piilottanut jonkin myskiä, oli taipumaton teon kiistäessään, ja niin hänet surmattiin myskin löydyttyä ja hänen epärehellisyytensä varmistuttua. Abi-Huqaiq kaksi poikaa surmattiin korvaukseksi sopimuksen rikkomisesta ja Safiya, Huyain tytär, otettiin vangiksi.

Sotasaaliin jakaminen

Jo solmitun sopimuksen mukaisesti juutalaisten tuli evakuoida Khaibar, mutta he halusivat hätäntyneinä jatkaa rikkaan maansa ja arvokkaan hedelmätarhansa viljelyä, josta Khaibar oli kuuluisa. Näin ollen he lähestyivät profeettaa (SAAS) pyytäen, että heidän sallittaisiin viljellä maitaan ja että he antaisivat puolet sadostaan muslimeille. Muhammad (SAAS) oli kyllin jalosydäminen suostumaan heidän pyyntöönsä.

Lähettiläs (SAAS) jakoi Khaibarin maat kahtia. Puolet tarjoamaan ruokaa varastoon kaikenlaisten vastoinkäymisten, jotka voisivat kohdata muslimeja, varalta ja kestitemään ulkomaisia delegaatteja, jotka alkoivat vieraillla tiheään Medinassa. Toinen puoli menisi muslimeille, jotka olivat todistaneet Al-Hudaibiyahin tapahtumaa, joko läsnä- tai poissaolevana. Osuuksien kokonaismääräksi tuli 36, joista 18 annettiin edellä mainituille ihmisille. Armeija koostui 1400 miehestä, joista 200 oli ratsuväkeä. Ratsumiehille oli varattu kolme osuutta ja jalkaväkimiehille yksi.

Khaibarista haltuun otettu saalis oli niin valtava, että Ibn ' Umar sanoi: ”Emme koskaan olleet syöneet itseämme kylläisiksi ennen

kuin valloitimme Khaibarin.” Aishan — olkoon Allah hänen tyytyväinen — on kerrottu sanoneen: «Nyt voimme syödä itsemme taateleista kylläisiksi.»

Palattuaan Medinaan muuttajien oli mahdollista maksaa takaisin Medinan auttajille kaikki ne lahjat, jotka olivat heiltä saaneet. Kaikki tämä rikkaus tuli Khaibarin valloituksen ja niiden taloudellisten etujen, joita muslimit alkoivat niittää, myötä.

Khaibarin valloitus tapahtui samaan aikaan kuin profeetan (SAAS) serkku Ja’far bin Abi Talib ja hänen seuralaisensa Abi Musa Al-Ash’ari ja muutamat muut muslimit palasivat Abessiniaasta (Etiopiasta).

Abu Musa Al-Ash’ari kertoi, että hän ja yli viisikymmentä kumppania ollessaan Jemenissä, nousivat alukseen, joka vei heidät Abessiniaan (Etiopiaan), jossa he sattuiivat törmäämään Ja’fariin ja hänen kumppaneihinsa. Hän sanoi, ”Pysyttelimme yhdessä, kunnes profeetta (SAAS) lähetti valtuutetun, joka pyysi meitä palaamaan. Palattuumme huomasimme, että hän oli jo valloittanut Khaibarin, mutta siitä huolimatta hän antoi meille asianmukaisen osamme sotasaalista.” Miesten paluu tapahtui sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti pyynnön negukselle, Abessinian (Etiopian) kuninkaalle, profeetallisen lähetystön, eli Amr bin Omaiya Ad-Damarin, välityksellä. Negus lähetti heidät takaisin, kaiken kaikkiaan 16 miestä vaimoineen ja lapsineen kahdessa veneessä. Loput siirtolaisista olivat saapuneet Medinaan jo aiemmin.

Samassa yhteydessä Safiya, jonka aviomies Kinana bin Abi Al-Huqaiq oli tapettu petoksen vuoksi, otettiin vangiksi ja tuotiin muiden sotavankien mukana. Sen jälkeen, kun profeetalta (SAAS) oli pyydetty lupa, Dihyah Al-Kalbi valitsi yhden heidän joukostaan ja tämä sattui olemaan Safiya. Muut muslimit suosittelivat kuitenkin, että Safiyan, joka oli Bani Quraizan ja Bani Nadirin päällikön tytär, tulisi mennä naimisiin profeetan (SAAS) kanssa. Profeetta hyväksyi heidän mielipiteeseensä, kutsui naisen islamiin, vapautti

hänet vankeudesta ja otti hänet vaimokseen hänen omaksuttuaan islamin. Hääpidot muodostuivat taateleista ja rasvasta, ja ne pidettiin hänen paluumatkallaan Mediinaan paikassa nimeltä Sadd As-Sahba.

Khaibarin valloituksen jälkeen juutalainen nainen nimeltään Zainab bint Al-Harith tarjosi profeetalle (SAAS) paahdettua lammasta, jonka hän oli myrkyttänyt. Profeetta (SAAS) haukkasi suupalan, mutta koska se ei ollut hänen mieleensä, hän sylkäisi sen ulos. Selvityksen jälkeen nainen tunnusti, että hän oli täyttänyt ruoan myrkyllä väittäen, että jos sen syöjä olisi kuningas, hän olisi päässyt tästä eroon, mutta jos se olisi profeetta, sitten tämä olisi saanut tietää siitä. Profeetta (SAAS) kehui naista petollisesta yrityksestä, mutta määräsi kuitenkin, että tämä tulisi surmata sen jälkeen, kun Bishr bin Al-Bara menehtyi myrkyin seurauksena.

Marttyyrikuoleman kohdanneiden muslimien määrä oli kiistanalainen, mutta se vaihteli 16-18 välillä, kun taas tapettuja juutalaisia oli 93.

Myös loput Khaibarista vajosi muslimien vallan alle. Allah valoi pelkoa Fadakin ihmisten sydämiin, kylän, joka seisoj Khaibarista pohjoiseen, ja he kiirehtivät pyytämään rauhaa, voidakseen vetäytyä turvallisesti ja luopuakseen rikkauksistaan vastineeksi. Profeetta (SAAS) teki heidän kanssaan samankaltaisen sopimuksen kuten Khaibin ihmisten kanssa. Fadak kuului yksinomaan profeetalle (SAAS), sillä eivät sen enempää muslimien hevos- tai kamelimiehet olleet ottaneet osaa taisteluun.

Tuskin vapauduttuaan Khaibarin tapahtumista, profeetta (SAAS) pani alulle uuden liikehdinnän kohti Wadi Al-Quraa, toista juutalaissiirtokuntaa Arabiassa. Hän aloitti joukkonsa liikekannalangan ja jakoi sen kolmeen rykmenttiin, neljä lippua uskottuna Sa'd bin 'Ubadalle, Al-Hubab bin Mundhirille, Abbad bin Bishrille ja Sahl bin Haneefille. Ennen taistelua hän kutsui juutalaisia omaksumaan islamin, mutta kaikki hänen sanansa ja kehotuksen-

sa kaikuivat kuuroille korville. Yksitoista juutalaista tapettiin yksi toisensa perään ja jokaisen surman jälkeen uusi kutsu esitettiin, kehottaen ihmisiä tunnustamaan uusi uskonto. Taistelu jatkui lakkaamatta noin kaksi päivää ja johti juutalaisten täydelliseen antautumiseen. Heidän maansa valloitettiin, ja runsas sotasaalis putosi muslimien syliin.

Profeetta (SAAS) viipyi Wadi Al-Qurassa neljä päivää, jakoi saaliin muslimitaistelijoiden kesken ja pääsi juutalaisten kanssa samanlaiseen sopimukseen kuin Khaibarissa.

Taiman juutalaiset, kuultuaan ennalta muslimiarmeijan peräkkäisistä voitoista ja heidän veljiensä, juutalaisten, kärsimistä tappioista, eivät tehneet minkäänlaista vastarintaa, kun profeetta (SAAS) saavutti heidän asutuksensa. Päinvastoin, he tekivät aloitteen ja tarjoutuivat allekirjoittamaan sovintosopimuksen sillä ehdolla, että he saivat suojelua, mutta maksoivat vastineeksi veroa. Saavutettuaan tavoitteensa ja nujerrettuaan juutalaiset täydellisesti, profeetta (SAAS) matkasi takaisin kotiin ja saapui Medinaan myöhään safar-kuussa tai rabi' Al-Awwal -kuun alussa 7 A.H.

On huomionarvoista, että profeetta (SAAS), ollen paras sodan asiantuntija, ymmärsi jokseenkin epäröimättä, että Medinasta poistuminen kiellettyjen kuukausien (muharramin, dhul Qadan ja dhul Hijjahin) jälkeen ei olisi lainkaan viisasta ottaen huomioon lähietäisyydessä vaeltavat aavikonbeduiinit. Huoleton suhtautuminen, profeetta (SAAS) uskoi, houkuttelisi kuritonta ryhmää harjoittamaan heidän suosikkiharrastustaan eli ryöväämistä, ryöstelyä ja merirosvousta. Tämä näky alati mielessään, profeetta (SAAS) lähetti Aban bin Sa'idin johtaman joukkueen hillitsemään beduiineja ja saamaan heidät luopumaan ryöstöryityksistään orastavaa islamilaisen valtion päämajaa vastaan profetaan(SAAS) Khaibarissa olon aikana. Aban toteutti tehtävänsä menestyksekkäästi ja liittyi profetaan(SAAS) seuraan Khaibarissa sen valloituksen päätyttyä.

LUKU 34

SATUNNAISIA HYÖKKÄYKSIÄ**Dhat-ur-Riqaksi kutsuttu retkikunta (vuonna 7 A.H.)**

Nujerrettuaan konfederaattien liiton kaksi voimakasta osapuolta, profeetta (SAAS) aloitti valmistelut kurittaakseen kolmatta eli aavikon beduiineja, jotka asuivat Najdissa ja jatkoivat tavanomaisia ryöstelyn ja rosvoamisen käytäntöjään. Toisin kuin Khaibarin juutalaiset ja Mekan asukkaat, heitä miellytti erämaassa asuminen., Levittäytyneinä hajanaisiin paikkoihin heitä oli vaikeaa tuoda hallinnon alle ja varoittavat sotatoimet olivat hyödyttömiä heitä vastaan. Profeetta (SAAS) oli kuitenkin päättänyt lopettaa tämän sietämättömän tilanteen ja kutsui muslimeja ympärillään valmistautumaan ratkaisevaan sotatoimeen piinaavia kapinallisia vastaan. Samaan aikaan hänelle kerrottiin, että Bani Muharib ja Banu Tha'lbah Ghatfan-heimosta kokosivat armeijaa kohdatakseen muslimit. Profeetta (SAAS) eteni kohti Najdia 400 tai 700 miehen johdossa sen jälkeen, kun hän oli määrännyt Abu Dharin — toisessa versiossa Uthman bin Affanin — hoitamaan Medinan asioita poissaolonsa aikana. Muslimitaistelijat tunkeutuivat syväälle beduiinien maille, kunnes he saavuttivat paikan nimeltään Nakhlah, jossa he kohtasivat joitakin Ghatfanin beduiineja, mutta taistelua ei käyty, sillä jälkimmäiset olivat suostuneet solmimaan sovinnon muslimien kanssa. Profeetta (SAAS) johti kumppaninsa pelon rukoukseen tuona päivänä.

Al-Bukhari, Abu Musa Al-Ash'arin tietämykseen perustuen, kertoi, että he lähettivät retkikunnan Allahin lähettilään (rauha hänen) mukana. «Meitä oli kuusi ja (meillä) oli vain yksi kameli, jolla ratsastimme vuorotellen. Jalkamme olivat vahingoittuneet. Minun jalkani olivat niin vahingoittuneet, että varpaankynteni irtosivat. Niinpä sidoimme jalkamme ryysyillä, joten tätä retkikuntaa kutsuttiin Dhat-ur-Riqaksi (eli ryysyjen retkikunnaksi).»

Jabir kertoi: Dhat-ur-Riqan retkikunnan aikana saavuimme lehtevälle puulle, jonka alle profeetta (SAAS) istuutui suojatakseen itseään polttavalta auringolta. Muut hajaantuivat sinne ja tänne, hakien suojaa kuumuudelta. Profeetta (SAAS) otti lyhyet nokoset ripustettuaan miekkansa puuhun. Monijumalanpalvoja saapui sillä aikaa paikalle ja nappasi miekan ja veti sen tupesta.

Profeetta (SAAS) heräsi nähden miekkansa esiin vedettynä miehen kädessä. Tämä beduiini kysyi häneltä (aseettomalta tuolloin): ”Kuka pidättelisi minua tappamasta sinua nyt?” Profeetta (SAAS) vastasi: ”Allah.” Toisessa versiossa kerrottiin, että profeetta (SAAS) otti miekan sen jälkeen, kun se oli pudonnut maahan, ja mies sanoi: ”Sinä (profeetta (SAAS)) olet paras kantamaan miekkaa.” Profeetta (SAAS) kysyi mieheltä, todistaisiko hän Allahin ykseyden ja Muhammadin (SAAS) lähettiläisyyden. Arabialainen vastasi, ettei hän koskaan ryhtyisi taisteluun profeettaa (SAAS) vastaan tai liittoutuisi muslimeja vastaan taisteleviin joukkoihin. Profeetta (SAAS) vapautti miehen ja antoi hänen palata kansansa pariin kertoakseen heille, että oli tavannut parhaimman ihmisten joukossa.

Arabialainen nainen otettiin vangiksi kyseisen taistelun yhteydessä. Kuultuaan uutiset hänen aviomiehensä vannoni, ettei lopettaisi ennen kuin olisi vuodattanut muslimiverta. Salaa yöllä hän lähestyi muslimileiriä ja näki kaksi vartiomiestä asetettuina varoittamaan muslimeja hätätilanteista. Hän ampui ensimmäiseksi Abbad bin Bishriä, joka toimitti rukousta, muttei lopettanut sitä, ainoastaan veti nuolen ulos. Sitten häntä ammuttiin kolmella nuolella, mutta

hän ei keskeyttänyt rukoustaan. Sen jälkeen, kun hän oli suorittanut lopputervehdykset, hän herätti toverinsa Ammar bin Yasirin, joka moitti, että hänen olisi tullut varoittaa tätä, johon hän vastasi, että oli luvun puolivälissä eikä halunnut keskeyttää sitä.

Dhat-ur-Riqan retkikunnan voitolla oli valtava vaikutus kaikki arabialaisiin. Se loi pelkoa heidän sydämiinsä ja teki heistä voimattomia piinaamaan Medinan islamilaista yhteiskuntaa. He tyytyivät vallitsevaan tilanteeseen ja alistuivat uusien geopoliittisten olosuhteiden edessä, jotka työskentelivät uuden uskonnon puolesta. Osa heistä jopa omaksui islamin ja otti aktiivisesti osaa Mekan valloitukseen ja Hunainin taisteluun ja vastaanotti asianmukaisen osuutensa sotasaaliista.

Tuosta hetkestä eteenpäin, islamin vastainen kolmikantainen liitto oli tukahdutettu, ja rauha ja turvallisuus vallitsivat. Muslimit ryhtyivät tämän jälkeen korjaamaan poliittista epätasapainoa ja täyttämään pieniä aukkoja, jotka edelleen laukaisivat levottomuuksia siellä ja täällä islamisoitumisen kovan vauhdin edessä, joka kattoi koko alueen. Tähän liittyen voisimme mainita joitakin näistä satunnaisista kahakoista, jotka viittasivat kiistattomasti muslimiyhteiskunnan yhä kasvavaan valtaan.

1. Ghalib bin Abdullah Al-Laithin johtama joukkue joko safar- tai rabi' Al-Awwal -kuussa 7 A.H. lähetettiin vaimentamaan Bani Al-Muluh -heimon provosoivaa käyttäytymistä. Muslimit onnistuivat tappamaan useita vihollisen sotilaita ja ottivat haltuun runsaasti saalista. Suuri monijumalanpalvojien armeija ryntäsi heidän peräänsä, mutta tulvat estivät takaa-ajon, ja muslimien onnistui perääntyä turvallisesti.
2. Umar bin Al-Khattab lähti matkaan vähintään 30 sotilaan ryhmän edellä paikkaan nimeltä Turbah Shaban-kuussa 7 A.H. ojentamaan Hawazinin ihmisiä. Hän oli tuskin saapunut heidän asutukselleen, kun he pakenivat henkensä edestä.

3. Kolmekymmentä miestä Basheer bin Sa'd Al-Ansarin johtamana lähti kohti Bani Murrāh -heimoa shaban-kuussa 7 A.H. Fadakin alueelle. Hän tappoi useita vihollisen edustajia ja takavarikoi runsaasti kameleita ja karjaa. Paluumatkalla vihollinen keräsi joukkonsa ja yllätti muslimit yöllä. He ampuivat Basheeria ja hänen miehiään nuolisarjalla ja surmasivat kaikki muslimit, lukuun ottamatta Basheeria, joka haki turvaa Fadakista ja pysytteli siellä juutalaisten luona, kunnes hänen haavansa olivat parantuneet.
4. Ghalib bin 'Abdullah Al-Laithi 130 miehen joukkueen johdossa käynnisti hyökkäyksen Bani 'Awalia ja Bani 'Abd bin Tha'lbahia vastaan ramadan-kuussa 7 A.H. He tappoivat joitakin vihollisen miehiä ja veivät heidän karjansa ja kameleinsa. Usama bin Zaid surmasi Mardas bin Nahikin, monijumalanpalvojan, mutta sen jälkeen, kun tämä oli julistanut Allahin ykseyden, jota profeetta (SAAS) kommentoi puhutellessaan kumppaneitaan: ”Repisitkö hänen sydämensä auki selvittääksesi onko hän rehellinen vai valehtelija?”
5. Abdullah bin Rawaha marssi kolmenkymmenen ratsastajan ryhmän johdossa kohti Khaibaria seuraten raportteja, että Aseer (tai Basheer bin Razam) oli kokoamassa Bani Ghatfanin joukkoja hyökätäkseen muslimien kimppuun: he onnistuivat vakuuttamaan kyseisen juutalaiseen seuraamaan heitä Medinaan, että profeetta (SAAS) nostaisi hänet Khaibarin hallitsijaksi. Paluumatkalla tapahtui jonkinlainen väärinkäsitys, joka sai aikaan ankaran taistelun kahden osapuolen välillä ja johti Aseerin ja hänen kolmenkymmenen miehensä kuolemaan.
6. Shawwal-kuussa 7 A.H. Basheer bin Sa'd Al-Ansari marssi kohti Jemeniä ja Jabaria 300 muslimitaistelijan johdossa kukistaakseen suuren monijumalanpalvojen joukon, joka valmisteli rynnäkköä Medinan laitamilla. Basheer ja hänen

miehensä marssivat öisin ja piiloutuivat päivisin, kunnes saavuttivat määränpänsä. Kuultuaan muslimien saapumisesta, monijumalanpalvojat pakenivat jättäen jälkeensä suuren saaliin ja kaksi miestä, jotka myöhemmin omaksuivat islamin tultuaan perille Medinaan.

6. Vuonna 7 A.H. vähän ennen korvaavaa *umraa* (pienempää pyhiinvaellusta), mies nimeltä Jashm bin Mu'awiyah saapui paikkaan nimeltä Ghabah, jossa hän halusi koota Qaisin ihmisiä ja houkutella heitä taistelemaan muslimeja vastaan. Profeetta (SAAS) kuultuaan näistä raporteista lähetti Abu Hadradin kahden miehen seurassa tarkastelemaan tilannetta. Abu Hadrad, nokkelan strategian kautta, onnistui ajamaan vihollisen alueelta ja ottamaan haltuun heidän karjansa.

Korvaava umra (pienempi pyhiinvaellus)

Dhul Qada -kuun lähestyessä seitsemännen vuoden A.H. lopulla, profeetta (SAAS) määräsi kansaansa, ja erityisesti niitä miehiä, jotka olivat todistaneet Hudaibiyahin rauhansopimusta, valmistautumaan *umran* (pienemmän pyhiinvaelluksen) suorittamiseen. Hän eteni 2000 miehen ja muutaman naisen ja lapsen sekä 60 uhrattavan kamelin kanssa kohti Mekan pyhäkköä. Muslimit ottivat mukaan aseensa peläten quraishilaisten petosta, mutta jättivät ne kahdensadan miehen kanssa paikkaan, joka oli noin kahdeksan mailia Mekasta. He astuivat kaupunkiin miekat tupissaan ja profeetta (SAAS) edellään naaraskamelinsa, Al-Qaswan, selässä, samaan aikaan kun häntä ympäröivät kumppanit kohdistivat katseensa häneen ja sanoivat kuorossa: ”Tässä olen! Palveluksessasi, oi Allah!” Quraishilaiset olivat jättäneet alueen ja vetäytyneet teltoihinsa viereisille kukkuloille. Muslimit suorittivat tavallisen ympärikierron tarmokkaasti ja reippaasti; ja profeetan (SAAS) suosituksesta he

tekivät parhaansa näyttääkseen vahvoilta ja taipumattomilta monijumalanpalvojen levittäessä huhua, että he olivat heikkoja, koska Jathribin (Medinan) kuume oli heikentänyt heidän voimiaan. Heidän käskettiin juosta kolme ensimmäistä kierrosta ja kävellä loput. Mekkalaiset kokoontuivat sillä aikaa Qu'aiqa'an-vuorelle tarkkailemaan muslimeja, sanattomina todistaessaan heidän vahvuuttaan ja omistautumistaan. Kun he astuivat sisään pyhäkköön, Abdullah bin Rawaha käveli profeetan (SAAS) edellä lausuen:

”Väistykaa hänen tieltään, te epäuskovat, tehkää tietä, me taistelemme teitä vastaan Ilmestyksen puolesta iskuilla, joka poistavat päät hartioilta ja tekevät ystävästä välinpitämättömiä ystäviä.”

Rituaalisen kävelyn ja juoksun Mekan kahden kukkulan, Safan ja Marwan, välillä loppuun saatettuaan, profeetta (SAAS) ja hänen musliminsa pysähtyivät jälkimmäisessä paikassa teurastaakseen uhrieläimet ja ajellakseen päänsä.

Pyhiinvaeltajien pääjoukko oli nyt suorittanut pienemmän pyhiinvaelluksen peruserituaalit, mutta jäljellä olivat vielä he, joille oli uskottu aseiden vartioiminen. Profeetta (SAAS) vapautti heidät tehtävästään, ja he suorittavat samat hartaudenharjoitukset.

Neljännän pyhiinvaelluspäivän aamuna Quraishin merkkihenkilöt pyysivät 'Ali bin Abi Talibia kertomaan profeetalle (SAAS), että hänen ja hänen seuralaistensa tulisi jättää Mekka. Profeetta (SAAS) ei toki voinut kuvitellakaan Al-Hudaibiyahin sopimuksen ehtojen rikkomista ja käski miehiään ottaa suunnaksi kylä nimeltä Sarif, jossa hän pysytteli jonkun aikaa.

Kyseisen profeetan (SAAS) Mekan pyhiinvaellusvierailun aikana hänen setänsä Abbas tarjosi miniänsä, Maimunania — Harithin tyttären, kättä Muhammadille (SAAS). Profeetta (SAAS) hyväksyi tarjouksen ystävällisesti ottaen huomioon, että se oli tehokas askel kohti profeetan (SAAS) ja Mekan vaikutusvaltaisten miesten välisen suhteen lujittamista. Häät pidettiin Sarifissa.

Kertojat liittivät eri nimityksiä tälle pienemmälle pyhiinvaellukselle. Jotkut kutsuivat sitä korvaavaksi pienemmäksi pyhiinvaellukseksi, joka suoritettiin Hudaibiyahin keskeneräisen sijaan. Toinen nimitys, voittopuolisesti lainoppineiden antaman, on pienempi pyhiinvaellus seurauksena tietyistä edellytyksistä jo sovitussa sopimuksessa.

Kaiken kaikkiaan, korvaava, oikeudellinen suostumus, kosto ja sovinto ovat kaikki sopivia nimityksiä tuolle vierailulle.

Joitakin sotilaallisia operaatioita, joita johdettiin kovapäisiä aavikon arabialaisia vastaan, suoritettiin pienemmän pyhiinvaelluksen loppuksi, niistä mainittakoon seuraavat:

1. 50 miehen joukkue Ibn Abi Al-'Awjan johtamana lähetettiin profeetan (SAAS) toimesta Bani Saleemin asumuksille. Heitä kutsuttiin omaksumaan islam, mutta kaikki sanat kaikuivat kuuroille korville. Ankara taistelu puhkesi osapuolten välillä, jonka aikana muslimijohtaja haavoittui ja kaksi vihollista vangittiin.

2. Ghalib bin 'Abdullah lähetettiin 200 miehen johdossa kohti Fadakia, jossa he tappoivat muutaman kapinallisen, ja suuri saalis tuli heidän osakseen.

3. Banu Quda'a oli koonnut suuren miesjoukon suorittamaan rynnäkön muslimiasemia vastaan. Kuultuaan uutisesta profeetta (SAAS) lähetti Ka'b bin 'Umair Al-Ansarin 15 miehen johdossa hoitamaan tilanteen. He havaitsivat armeijan ja kutsuivat heidät astumaan islamin huomaan, mutta kapinalliset vastasivat kieltävästi ja ampuivat muslimeja nuolisarjalla tappaen heistä jokaisen miehen yhtä lukuun ottamatta, joka kuljetettiin myöhemmin takaisin kotiin vakavasti loukkaantuneena.

Lisäksi on mainittava myös pienempi kahakka, joka tapahtui rabi' Al-Awwal -kuussa 8 A.H. Shuja' bin Wahab Al-Asadi, 25 miehen kanssa, marssi kohti Bani Hawazin -heimoa, kokematta vastarintaa, mutta onnistui saamaan jonkin verran saalista.

Mu'tahin taistelu

Se oli kaikkein merkittävin ja kiivain taistelu Allahin lähettilään (SAAS) elinaikana, alustava taistelu ja alkusoitto kristittyjen maan suurelle valloitukselle. Se tapahtui Jumada Al-Ula -kuussa 8 A.H. eli syyskuussa 629 jKr. Mu'tah on kylä, joka sijaitsee maantieteellisen Syyrian rajoilla.

Profeetta (SAAS) oli lähettänyt Al-Harith bin 'Umair Al-Azdin toimittamaan kirjettä Bosran hallitsijalle. Matkalla Sharhabeel bin 'Amr Al-Ghassani, Al-Balqan kuvernööri ja Bysantin keisarin läheinen liittolainen, pysäytti hänet. Al-Harith sidottiin ja mestattiin Al-Ghassanin toimesta.

Valtuutettujen ja sanansaattajien surmaamista oli tapana pitää kaikkein kauheimpana rikoksena, asteeltaan sodanjulistuksena. Profeetta (SAAS) järkyttyi kuullessaan uutiset ja määräsi suuren 3000 miehen armeijan liikekannalle ja lähetti sen pohjoiseen ranskaisemaan pahantekijöitä. Se oli suurin koskaan tässä mittakaavassa liikkeelle pantu muslimiarmeija, lukuun ottamatta Konfederaation taistelua.

Zaid bin Haritha nimitettiin johtamaan armeijaa. Ja'far bin Abi Talib korvasi hänet, mikäli hän saisi surmansa, ja Abdullah bin Rawaha seuraisi Ja'faria, jos tämä kaatuisi. Valkoinen lippu kohotettiin ja luovutettiin Zaidille.

Profeetta (SAAS) suositteli, että he saavuttaisivat Al-Harithin murhapaikan ja kutsuisivat ihmisiä tunnustamaan islamin. Jos he vastaisivat myönteisesti, sotaa ei syttyisi, muussa tapauksessa taistelu heitä vastaan olisi ainoa jäljellä oleva vaihtoehto.

Hän määräsi:

”Taistelkaa epäuskovia vastaan Allahin nimissä, älkää rikko-
ko sopimusta tai syyllistykö petokseen, eikä vastasyntyneitä,

naisia, iäkkäitä miehiä tai erakkoja tulisi surmata missään olosuhteissa; lisäksi puita ei tulisi kaataa eikä koteja tuhota.”

Kun sotilaalliset valmistelut oli saatu päätökseen, Medinan ihmiset kokoontuivat ja hyvästelivät armeijan. Abdullah bin Rawaha alkoi itkeä tuolla hetkellä, ja kysyttäessä, miksi hän itki, hän vannoi, ettei se johtunut rakkaudesta tätä maailmaa kohtaan tai hurmaantumisesta elämän lumoihin vaan Allahin Sanoista Tulesta, jotka hän kuuli profeetan (SAAS) lausussa:

”Teidän joukossa ei ole ainuttakaan, joka ei kulkisi sen (helvetin) yli; Tämä on Herrasi vastuulla, määräys joka on toteutettava.” [Koraani 19:71]

Muslimiarmeija marssi pohjoiseen kohti Ma’ania, kaupunkia, joka rajasi maantieteellistä Syyriaa. Siellä he kuuluivat uutiset, että Herakleios oli pannut liikkeelle satatuhatta sotilasta sekä toiset satatuhatta miestä Lakhimista, Judhamista ja Balqainista — Arabian heimoista, jotka olivat bysanttilaisten liittolaisia. Muslimit eivät olleet koskaan ajatelleet kohtaavansa näin valtavan armeijan. He olivat neuvottomia eivätkä tienneet, mitä heidän tulisi tehdä ja viettivät kaksi päivää keskustellen näistä epäsuotuisista olosuhteista. Jotkut ehdottivat, että heidän tulisi kirjoittaa kirje profeetalle (SAAS), pyytäen hänen neuvoaan. Abdullah bin Rawaha vastusti ideaa, ollen haluton ja puhutellen muslimeja sanoen: ”Vannon kautta Allahin, että tämä, mitä pidätte kammottavana, on se, mitä olette lähteneet tavoittelemaan, marttyyrikuolema. Taistelussamme emme turvaudu sotilaiden määrään tai varusteiden varaan vaan siihen uskoon, jolla Allah on meitä kunnioittanut. Rientäkäämme voittamaan jompikumpi noista kahdesta, voitto tai marttyyrikuolema.” Näiden sanojen valossa he siirtyivät kohtaamaan vihollisen Masharifissa, Al-Balqan kaupungissa, ja muuttivat sen

jälkeen suunnan kohti Mu'tahia, jonne he leiriytyivät. Oikeaa sivua johti Qutba bin Qatadah Al-'Udhari, ja vasenta Ubadah bin Malik Al-Ansari. Katkera taistelu syttyi osapuolten välillä, kolmetuhatta muslimia viisikymmentä kertaa suurempaa vihollista vastaan.

Zaid bin Haritha, lähettilään (SAAS) sydäntä lähimpänä, omaksui johtajuuden ja alkoi taistella sinnikkäästi ja vertaansa vailla olevan urheuden hengessä, kunnes hän kaatui kuolettavaan puukoniskuun. Tämän jälkeen Jafar bin Abi Talib nosti lipun ja teki ihmeellistä työtä. Taistelun tuoksinassa hän laskeutui ratsailta, rampautti hevosensa ja jatkoi taistelua, kunnes hänen oikea kätensä oli katkaistu pois. Hän tarttui lippuun vasemmalla kädellään, kunnes sekin oli poissa. Sitten hän syleili lippua molemmilla käsivarsillaan, kunnes Bysantin sotilas iski ja leikkasi hänet kahtia. Häntä kutsuttiin kuoleman jälkeen ”lentäväksi jääkäriksi» tai «Jafariksi, jolla oli kaksi siipeä», koska Allah on palkinnut hänet kahdella siivellä lentääkseen sinne, minne ikinä halusi ikuisessa puutarhassa. Al-Bukhari kertoi viidestäkymmenestä iskusta hänen ruumiissaan, yksikään niistä ei ollut selkäpuolella.

Tämän jälkeen Abdullah bin Rawaha nosti lipun ja taisteli urheasti hevosen selässä lausuen samalla haltioituneena jakeita, kunnes hänkin kuoli. Seuraavaksi mies Bani 'Ajlän -heimosta, nimeltään Thabit bin Al-Arqam, otti lipun ja kutsui muslimeja valitsemaan johtajan. Kunnia myönnettiin yksimielisesti Khalid bin Al-Waleedille, taitavalle ja rohkealle taistelijalle ja erinomaiselle strategille. Al-Bukhari kertoi, että Khalid käytti yhdeksää miekkaa, jotka murtuivat hänen taistellessa islamin vihollisia vastaan sinnikkäästi ja urheasti. Hän ymmärsi kuitenkin tilanteen vakavuuden, jossa muslimit olivat, ja alkoi seurata toisenlaista taistelun kurssia paljastuen erinomaiseksi strategiamestariksi, kuten Khalidia oikeutetusti kutsuttiin. Hän järjesteli uudelleen muslimiarmeijan oikean ja vasemman sivun ja toi takaosasta eteen divisioonan valaen pelkoa bysanttilaisten sydämiin ja hämäten heitä, että tuoreet vah-

vistukset olivat saapuneet. Muslimit taistelivat vihollista vastaan satunnaisissa kahakoissa, mutta vähitellen ja harkiten vetäytyivät järjestelmällisesti ja hyvin suunnitellun perääntymissuunnitelman mukaan.

Bysanttilaiset, tämän uuden strategian nähdessään, uskoivat, että heitä houkuteltiin ansaan ja erämaan keskelle. He lopettivat takaa-ajon, ja niinpä muslimit onnistuivat vetäytymään takaisin Medinaan vähäisillä tappioilla.

Muslimit kärsivät kaksitoista marttyyrikuolemaa, kun taas bysanttilaisten kuolonuhrien lukumäärä oli tuntematon, vaikkakin taistelun yksityiskohdat viittaavat kiistatta merkittävään määrään. Vaikka taistelu ei täyttänyt muslimien tavoitetta eli kosta Al-Harithin murha, sen vaikutus oli laaja-alainen ja yhdisti muslimeihin erinomaisen maineen taistelukentällä. Bysantti oli tuohon aikaan varteenotettava mahti, ja pelkästään sen provosoimisen ajattelu merkitsi itsensä tuhoamista, puhumattakaan taisteluun ryhtymisestä kolmentuhannen sotilaan armeijalla 200 000 sotilaan armeijaa vastaan, joka oli huomattavasti paremmin ja avokätisemmin varustettu kaikkine ylellisine mukavuuksineen. Taistelu oli todellinen ihme todistaen, että muslimit olivat jotain poikkeuksellista, johon ei oltu tuolloin totuttu. Lisäksi se todisti sen, että Allah tuki heitä ja että heidän profeettansa Muhammad (SAAS) todella oli Allahin lähettiläs. Näiden uusien strategisten mahdollisuuksien valossa arkiviholliset aavikkobeduinien joukossa alkoivat mukautua tähän uuteen kansaa nostattavaan uskoon, ja useat vastahakoiset heimot, kuten Banu Saleem, Ashja, Ghatfan, Dhubyen, Fazara ja muut, tunnustivat islamin omasta vapaasta tahdostaan.

Mu'tahin taistelu, loppujen lopuksi, oli edelläkävijä sille veriselle kohtaamiselle bysanttilaisten kanssa, joka oli tapahtuva myöhemmin. Se viittasi kiistatta islamilaisen valloituksen uuteen aikakautteen, joka kosketti sekä Bysantin valtakuntaa että muita kaukomaita, jotka seurasivat myöhemmässä vaiheessa.

Dhat As-Salasilin sotatoimi

Dhat As-Salasil sijaitsee kymmenen päivän kävelymatkan päässä Medinasta pohjoiseen. Muslimien kerrotaan leiriytyneen paikkaan, jonka kaivoa kutsuttiin salasiksi, jonka seurauksena nimitys Dhat As-Salasil. Huomioon ottaen liiton, joka vallitsi Syyrian rajoilla elävien arabialaisten heimojen ja bysanttilaisten välillä, profeetta (SAAS) piti äärimmäisen kiireellisenä toteuttaa viisaasti suunniteltu taktinen toimenpide, joka voisi aikaansaada sovun näiden beduiinien kanssa ja samalla irrottaa heidät bysanttilaisista. Tämän suunnitelman toteuttamiseksi hän valitsi Amr bin Al-'Asin, jonka isänäiti tuli Bali-heimosta, joka asui tällä alueella. Tämä motiivi mielessä yhdistettynä Bani Quda'an provosoiviin sotilaallisiin liikkeisiin, jouduttivat tätä ennaltaehkäisevää iskuja, joka käynnistyi jumada Al-Thani -kuussa, 8 AH.

Amr bin Al-'Asille myönnettiin valkoinen lippu ja musta sotalippu. Hän lähti matkaan 300 muuttajan ja auttajan kärjessä sekä 30 ratsumiehen avustamana, ja hänelle suositeltiin, että hän pyytäisi apua Bali-, Udhra- ja Balqain-heimoilta. Hänellä marssi öisin ja piileksi päivisin. Lähestyessään vihollislinjaa ja havaitessaan suuren miesmäärän, hän pyysi vahvistuksia Medinasta. Ne saapuivat paikalle Abu 'Ubaidah bin Al-Jarrahin johtamana, 200 miestä lisää sekä toisia joukkueita, kuten Abu Bakrin ja Umar bin Al-Khattabin johtamat joukkueet. Kaikille heille annettiin tiukat ohjeet yhteistyöstä, jotta he toimisivat sopusoinnussa eivätkä jättäisi mitään tilaa erimielisyydelle.

Keskipäivän aikaan Abu 'Ubaidah halusi johtaa muslimit rukoukseen, mutta Amr vastusti ehdotusta sillä perusteella, että ensiksi mainittu oli tullut ainoastaan avuksi, jolloin rukouksen johto luovutettiin Amrille.

Muslimiarmeija saavutti Quda'an asutuksen ja tunkeutui syvälle sen alueelle tuhoten vihollisen ja ajaen loput pakenemaan henkensä edestä eri suuntiin.

Sotatoimien päätteeksi kuriiri lähetettiin kertomaan Allahin lähettiläälle (SAAS) tapahtumien kehityksestä ja saavutetusta lopullisesta voitosta.

Khadrahin sotatoimi

Shaban-kuussa 8 A.H., profeetan (SAAS) saavuttivat uutiset joukkojen kokoamisesta Bani Ghatfanin toimesta, joka pysytteli edelleen islamin valtakunnan ulkopuolella. Hän kutsui kiireellisesti Abu Qatadahin puheilleen ja lähetti hänet viidentoista miehen kärjessä kurittamaan kyseisiä lainsuojattomia.

Näille annettiin unohtumaton opetus viidessätoista päivässä. Jotkut tapettiin, toiset otettiin kiinni ja koko heidän omaisuutensa takavarikoitiin.

Mekan valloitus

Ibn al-Qaiyim kuvaili Mekan valloitusta suurimpana taisteluna, jolla Allah kunnioitti Hänen uskontoansa, lähettilästään (SAAS), sotilaitaan ja rehellistä osapuolta. Näin hän pelasti pyhän talon, jonka ohjausta kaikki ihmiset tavoittelevat. Se oli loisteliain tapahtuma taivaassa ja maan päällä. Se oli merkittävin alkusoitto uudelle aikakaudelle, joka tuli todistamaan islamisaation suurta marssia ja ihmisten astumisen islamin huomaan suurin joukoin. Se tarjosi mitä kirkkaimmat kasvot ja kaikkein loistavimman inspiraation lähteen koko maailmalle.

Valloitusta edeltävät tapahtumat

Hudaibiyahin sopimuksen ehtojen mukaan arabiheimoille annettiin mahdollisuus liittyä jompaankumpaan osapuolista, joko muslimeihin tai Quraishiin, mikäli he halusivat tulla osaksi sopimuksen liittoumaa. Jos joku näistä heimoista kärsisi aggressiosta, sitten sillä osapuolella, johon he olivat liittyneet, olisi oikeus kostaa. Tämän seurauksena Banu Bakr liittyi Quraishiin ja Khuza'a profeetan (SAAS) puolelle. Tällä tavoin he elivät rauhassa jonkin aikaa, mutta koston liekin herättämät taka-ajatukset, jotka ulottuivat esi-islamilaiselle kaudelle, sytyttivät tuoreita vihollisuuksia. Banu Bakr, välittämättä lainkaan sopimuksen ehdoista, hyökkäsi Banu Khuza'an kimppuun paikassa nimeltä Al-Wateer shaban-kuussa 8 A.H. Quraish varusti Banu Bakria miehillä ja aseilla käyttäen hyväksi yön pimeyttä. Vihollisen puristamina, Khuza'an heimomiehet hakeutuivat pyhäkköön, mutta edes siellä heidän henkeään ei säästetty, ja vastoin kaikkia hyväksytyjä perinteitä, Nawfal, Banu Bakrin päällikkö, jahtasi heitä pyhitetyllä alueella — jossa verta ei tulisi vuodattaa — ja teurasti vihollisensa.

Kun vääryyttä kärsinyt osapuoli haki oikeutta muslimiliittolaisilta, profeetta (SAAS) heidän johtajanaan vaati välitöntä korvausta ei ainoastaan rauhansopimuksen rikkomisesta vaan myös hänen liittolaistensa surmaamisesta pyhitetyllä alueella. Kolme vaatimusta tehtiin, minkä tahansa niistä hyväksyminen oli välttämätöntä:

- a. verirahan maksaminen Khuza'an uhreille,
- b. liittolaisuuden päättäminen Banu Bakrin kanssa; tai
- c. aselevon purkamisen harkitseminen.

Quraishin käytös oli epäilemättä Al-Hudaibiyahin sopimuksen vastaista ja ilmeselvästi vihamielinen teko muslimien liittolaista, eli

Banu Khuza'aa, vastaan. Quraish ymmärsi oitis tilanteen vakavuuden ja pelkäsi niitä kammottavia seuraamuksia, jotka häämöttivät horisontissa. He kutsuivat hätäkokouksen välittömästi paikalle ja päättivät lähettää päällikkönsä Abu Sufyan Medinaan aselevon uusimista varten. Abu Sufyan suuntasi suoraan tyttärensä Umm Habiban (profeetan (SAAS) vaimon) talolle. Mutta kun hän istuutui lähettilään (SAAS) matolle, tytär taittoi sen pois. ”Tyttäreni,” hän sanoi, ”Tuskin ymmärsin, että luuletko maton olevan liian hyvä minulle tai minun olevan liian hyvä matolle.” Hän vastasi: ”Se on Allahin lähettilään (SAAS) matto, ja sinä olet epäpuhdas monijumalanpalvoja.”

Vihaisena tyttärensä tylystä vastauksesta, Abu Sufyan poistui paikalta ja meni tapaamaan profeettaa (SAAS), mutta jälkimmäinen oli perinpohjaisesti perillä miehen tempuista eikä luottanut häneen. Hän lähestyi sitten Abu Bakria, mutta tämä kieltäytyi puuttumasta tilanteeseen. Hän otti yhteyttä Umariin sovitellakseen, mutta tämä erinomainen kumppani kieltäytyi kursailematta. Lopulta hän näki Ali bin Abi Talibin ja ryhtyi vetoamaan häneen kaikkein nöyrimmillä sanoilla ovelasti viittaamalla mahdollisuuden nousta kaikkien arabien mestareiksi, jos tämä puhuisi sopimuksen uudistamisen puolesta. Myös Ali pahoitteli lyhyesti kyvyttömyyttään tehdä mitään asian puolesta.

Abu Sufyan käänsi askeleensa takaisin kohti Mekkaa karvaan pettymyksen ja täydellisen kauhun vallassa. Perillä hän antoi raportin kokouksestaan tyttärensä kanssa sekä Abu Bakrin, Umarin ja Alin reaktioista ja profeetan (SAAS) mielekkästä hiljaisuudesta. Mekkalaiset olivat tyrmistyneitä, mutteivät odottaneet välitöntä vaaraa.

Valmistelut Mekan valtausta varten ja profeetan (SAAS) pyrkimys asettaa uutispimento

At-Tabarin tietämykseen perustuen, Allahin lähettiläs (SAAS) pyysi puolisoaan Aishaa — olkoon Allah häneen tyytyväinen — kolme päivää ennen uutisten saapumista, jotka kertoivat liiton rikkoutumisesta, aloittamaan sotamarssille tyypilliset valmistelut. Abu Bakr, sillä välin, astui sisään ja kysyi Aishalta — olkoon Allah häneen tyytyväinen — mistä oli kyse, olleen silminnähden yllättynyt valmisteluista. Ei ollut, kuten hän sanoi, tyypillinen aika sodalle. Aisha — olkoon Allah hänen tyytyväinen — vastasi, ettei hänellä ollut aavistustakaan. Kolmannen päivän aamuna Amr bin Salim Al-Khuzai saapui neljäkymmenen ratsumiehen kanssa kertomaan profeetalle (SAAS) hänen kansansa ahdingosta tavoitellen muslimien apua koston. Tuolloin Medinan ihmiset saivat kuulla Quraishin rikkoneen liiton. Budail seurasi Amria, ja myöhemmin Abu Sufyan, ja uutiset vahvistuivat yksiselitteisesti.

Pyrkäkkeen turvaamaan sotilaallisten toimiensa täydellisen uutispimennon, profeetta (SAAS) lähetti kahdeksan miehen joukkueen Qatadah bin Rab'in johdolla Edamiin, lyhyen matkan päähän Medinasta, ramadan-kuussa 8 A.H., kääntääkseen ihmisten huomion ja suojatakseen pääkohdetta, joka hänellä oli mielessään.

Ihmiset olivat niin valtavan pelon ja huolen vallassa, että yksi profeetan (SAAS) luotettavimmista seuraajista, Hatib, lähetti salaa naisviestinviejän saattamaan kirjettä Mekkaan, sisältäen vihjeen aiotusta hyökkäyksestä. Profeetta (SAAS) vastaanotti taivaasta uutiset Hatibin toimista ja lähetti Alin ja Al-Miqdadin matkaan ohjeena lähteä naisen perään. He ottivat viestinviejän kiinni ja pitkän etsinnän jälkeen löysivät kirjeen huolellisesti piilotettuna hänen kutreihinsa. Profeetta (SAAS) kutsui Hatibin puheillensa ja kysyi, mikä oli saanut hänet toimimaan tällä tavoin. Hän vastasi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Minulla ei ole verisukulaisuutta Quraishin

kanssa; meidän välillämme on vain ystävällinen suhde. Perheeni on Mekassa, eikä ole ketään, joka katsoisi heidän peräänsä tai suojelisi heitä. Minun asemani poikkeaa huomattavasti muuttajista, joidenka perheet ovat turvattuja, koska he omaavat verisiteet Quraishin kanssa. Minusta tuntui, että koska en ole heille sukua, lasteni turvallisuuden tähden minun tulisi ansaita heidän kiitollisuutensa tekemällä heille hyvää. Vannon kautta Allahin, etten ole tehnyt tätä tekoa pahantekijänä hyläten islamin. Minua johdattelivat ainoastaan äsken mainitsemani syyt.”

Umar halusi katkaista hänen päänsä tekopyhänä, mutta profeetta (SAAS) hyväksyi Hatibin selityksen ja myönsi hänelle armahduksen ja puhutteli Umaria tämän jälkeen sanoen: ”Hatib on yksi heistä, jotka taistelivat Badrin taistelussa. Mistä tiedät, että hän on tekopyhä? Allah tulee todennäköisesti suhtautumaan suopeasti heihin, jotka osallistuivat tuohon taisteluun.” Kääntyen sitten kohti Hatibia, hän sanoi: «Tee kuten haluat, sillä olen antanut sinulle anteeksi.»

Saatettuaan päätökseen perusteelliset valmistelut, profeetta (SAAS) lähti kohti Mekkaa 10 000 sotilaan kärjessä 10. rama-dan-kuuta 8 A.H. Hän valtuutti Abu Ruhm Al-Ghifarin hoitamaan Medinan asioita poissaolonsa aikana. Kun he saapuivat Al-Juhfaan, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib ja hänen perheensä liittyivät profeetan (SAAS) seuraan. Al-Abwassa, muslimit kohtasivat sattumalta Abu Sufyan bin Al-Harithiin ja Abdullah bin Omaiyahiin, profeetan (SAAS) serkkuihin, mutta uskoville aiheuttamansa harmin sekä ivallisen kielensä vuoksi he eivät olleet tervetulleita. Ali puhutteli Abu Sufyania, jotta tämä lähestyisi profeettaa (SAAS) ja pyytäisi armahdusta ja tunnustaisi huonon käytöksensä samalla tavalla kuin Yusufin (profeetta Joosefin) veljekset:

”He sanoivat: ’Kautta Allahin! Allah on epäilemättä korruttanut sinut meidän yläpuolellemme ja me olemme varmasti olleet syntisiä.’” [Koraani 12:91]

Abu Sufyan kysyi Alilta neuvoa, johon profeetta (SAAS) lainasi Allahin Sanoja:

”Hän sanoi: ’Tänään teitä ei odota moite, Allah antakoon teille anteeksi, ja Hän on kaikkein armollisin!’” [Koraani 12:92]

Abu Sufyan lausui muutaman jakeen, kunnioittaen profeettaa (SAAS) vuolaasti ja tunnustaen islamin ainoaksi uskonnokseen.

Tämän jälkeen muslimit marssivat paaston tilassa, kunnes saapuivat paikkaan nimeltä Al-Qadeed, jossa oli vettä saatavilla. Siellä he päättivät paastonsa ja jatkoivat nopeasti matkaansa kohti Mar Az-Zahrania. Quraishilaiset olivat melko tietämättömiä tilanteen etenemisestä, mutta profeetta (SAAS) ei halunnut yllättää heitä. Niinpä hän määräsi miehensä syyttämään kaikkialle nuotioita ruoanlaittotarkoituksessa. Hänen ajatuksensa mukaan Quraishille tulisi suoda kunnollinen mahdollisuus arvioida tilannetta, johon heidät oli ajettu ja olla vaarantamatta henkeään hyppäämällä sokeasti taistelukentälle. Umar bin Al-Khattabille uskottiin vartioimistehtävä. Samaan aikaan Abu Sufyan lähti tiedusteluretkelle Hakim bin Hizamin ja Budail bin Warquan, kahden kamalan monijumalanpalvojan, kanssa. Ennen kuin he pääsivät leirin lähelle, he tapasivat Abbasin, profeetan (SAAS) sedän. Hän kertoi Abu Sufyanille tilanteesta ja neuvoi häntä hyväksymään islamin ja suostuttelemaan väkensä antautumaan Muhammadin (SAAS) edessä; muussa tapauksessa hänen kaulansa katkaistaisiin.

Vallitsevien pakottavien olosuhteiden alla, Abu Sufyan lähti Abbasin mukana pyytääkseen pääsyä profeetan (SAAS) kuultavaksi.

Muslimit olivat raivoissaan nähdessään Abu Sufyanin ja halusivat ottaa hänet hengiltä välittömästi. Mutta kahden miehen onnistui, vaikkei ongelmitta, tavata Allahin lähettiläs (SAAS), joka vastasi, että he tapaisivat hänet seuraavana päivänä. Profeetta (SAAS) puhutteli Abu Sufyania sanoen: ”Voi sinua! Eikö olekin aika, että todistat Allahin ykseyden ja Muhammadin profetiuden?” Tässä kohtaa islamin perivihollinen alkoi vedota profettaan (SAAS) kaikkein vilpittömimmillä sanoilla, jotka todistivat profetaan (SAAS) anteliaisuudesta ja lempeästä luonteesta, anoen armahdusta ja anteeksiantoa ja tunnustaen koko sydämensä pohjasta uuden uskonnon.

Abbasin pyynnöstä, profetta (SAAS) myönsi, yleisen armahduksen yhteydessä, Abu Sufyanille, jolle oli mieleen kerskailu, erityisen kunnian, sanoen: ”Hän, joka hakee turvaa Abu Sufyanin talosta, on turvassa. Jos joku sulkeutuu hänen taloonsa, sen asukkaat tulevat olemaan turvassa, ja hän, joka astuu sisään pyhään taloon, on turvassa.”

Tiistaiamuna, 17.päivä ramadan-kuuta 8 A.H., profetta (SAAS) jätti Mar Az-Zahranin taakseen. Hän määräsi Al’Abbasin pidättelemään Abu Sufyania komentopaikalla, joka antaisi täyden näkymän muslimiarmeijan koosta sen marssiessa kohti Mekkaa ja siten sallisi hänelle mahdollisuuden toimia todistajana Allahin mahtaville ja voimakkaille sotilaille. Eri heimot kulkivat perätysten lippunsa liehuen, kunnes lopulta muuttajien ja auttajien viimeinen joukkue, profetta (SAAS) sen kärjessä, ratsasti raskaasti aseistettuna. Abu Sufyan ihmetteli, keitä nuo ihmiset olivat, johon Al’Abbas vastasi, että he olivat Muhammad (SAAS) ja hänen seuralaisensa. Abu Sufyan sanoi, ettei yksikään armeija, oli se kuinka vahva tahansa, kykenisi vastustamaan noita ihmisiä ja puhutteli Al’Abbasia sanoen: ”Minä vannon kautta Allahin, että veljesi pojan yksinvaltius on tullut liian vahvaksi vastustaa.” Al’Abbas vastasi: ”Se on

pikemminkin profetiuden valta,” josta edellä mainittu oli samaa mieltä.

Sa’d bin ’Ubadah kantoi auttajien lippua. Kun hän kulki Abu Sufyanin ohi, hän sanoi, ”Tämä päivä tulee todistamaan suuren taistelun, et voi hakea turvapaikkaa Kaabasta. Tämä päivä tulee todistamaan Quraishin nöyryytyksen.” Abu Sufyan valitti tästä profeetalle (SAAS), joka suuttui ja sanoi ”Ei, tänä päivänä Kaaba tullaan pyhittämään ja Quraishia tullaan kunnioittamaan” ja nopeasti määräsi, että Sa’din tulisi luopua lipustaan ja että se tulisi antaa hänen pojalleen, Qaisinille, toisessa versiossa Az-Zubairille.

Al-’Abbas kehotti Abu Sufyania palaamaan kiireellisesti Mekkaan ja varoittamaan quraishilaisia, että heidän tulisi välttää kaikkea aggressiivista käytöstä muslimeja vastaan. Mekkaan perilleen saavuttuaan hän huusi niin kovaan kuin kykeni varoittaen ryhtymästä minkäänlaisiin vihollisuuksiin ja kehottaen etsimään turvaa hänen talostaan. Hänen vaimonsa närkästyi ja nykäisi häntä viiksistä ja kirosi hänet herjaten hänen raukkamaista asennettaan. Mekkalaiset pilkkasivat Abu Sufyania ja hajaantuivat eri suuntiin, jotkut kotiinsa, toiset pyhäkköön, kun taas muutamat kurittomat ja vastuuttomat roistot Ikrimah bin Abi Jahlin, Safwan bin Omaiyahin ja Suhail bin ’Amrin johdolla leiriytyivät paikkaan nimeltä Khandamah murhanhimoinen aikomus mielessään.

Profeetta (SAAS) puolestaan oli varsin vaatimattomasti ja rauhallisesti luonnostellut muslimeja odottavan sotilaallisen läpimurron viimeiset yksityiskohdat, Allahin tahdosta. Hän nimitti Khalid bin Al-Waleedin johtamaan armeijan oikeaa sivua, Aslam-, Sulaim-, Ghifar-, Muzainah- ja Juhainah-heimot komennuksensa alla, ja etenemään Mekkaan alateiden kautta. Az-Zubair bin ’Awwam johtaisi vasenta sivua ja tekisi rynnäkön Mekkaan yläkautta pitäen korkealla lähettilään (SAAS) lippua. Abu ’Ubaidah otti jalkaväen komentoonsa ja tunkeutuisi kaupunkiin sivukujan kautta. He saivat perusteelliset ja tarkat ohjeet olla surmaamatta muutoin kuin

itsepuolustuksena, jolloin he tuhoaisivat aggressiiviset elementit ja tukahduttaisivat kaiken vastarinnan.

Muslimipataljoonat marssivat pitkin suunniteltuja reittejään täyttääkseen sen tehtävän, joka heidän oli tarkoitus suorittaa. Khalid bin Al-Waleed raivasi tiensä kaupungin sydämeen varsin menestyksekkäästi tappaen 12 roistoa ja kärsien kaksi marttyyrikuolemaa. Az-Zubair lähti matkaan ja saavutti sovitun määränpäin, jossa hän pystytti lipun Al-Fathin (valloituksen) moskeijassa ja odotti siellä profeetan (SAAS) saapumista. Teltta pystytettiin profeetalle (SAAS), jossa hän lausui kiitosrukouksia kaikkivaltiaalle Allahille, Hänelle, joka valtavasta armostaan, oli myöntänyt suurenmoisen voiton. Mutta hän ei levännyt kauan. Yhdessä auttajien ja muuttajien kanssa hän nousi ylös ja eteni kohti Kaabaa, pyhää taloa, joka on Allahin ykseyden ja suuruuden symboli. Se oli valitettavasti täynnä epäjumalankuvia, joita oli yhteensä 360. Hän kaatoi ne jousellaan, lausuen samalla KoraaninKoraani jaetta:

”Ja sano: ’Totuus on saapunut ja batil (valhe, eli Saatana tai monijumalisuus, jne.) paennut. Totisesti! batil tulee väistämättä katoamaan.’” [Koraani 17:81]

Ja Allah sanoi vielä:

”Sano (oi Muhammad): ”Totuus on saapunut, eikä batil (valhe — Iblis) voi luoda mitään uutta tai herättää (mitään) henkiin.” [Koraani 34:49]

Tämän jälkeen hän aloitti tyypillisen ympärikierron ratsunsa selässä. Hän ei ollut tuolloin *ihramin* (rituaalisen vihkimisen) tilassa. Päätettyään ympärikierron, hän kutsui Uthman bin Talhahia, Kaaban ovimiestä, jolta sai avaimen. Hän astui sisään ja näki kuvia profeetta Aabrahamista (SAAS) ja Ismaelistä (SAAS) heittävässä

ennustusnuolia. Hän tuomitsi nämä Quraishin tekoina ja määräsi kaikki epäjumalankuvat purettavaksi ja poistettavaksi. Tämän jälkeen hän astui pyhään saliin kasvot kohti oviaukon vastaista seinää ja suoritti jälleen hurskaita kumarruksia ja kiersi julistaen Allahin ykseyttä ja suuruutta. Pian tämän jälkeen hän palasi ovensuulle ja seisoi sen korkealla kynnyksellä suunnaten kiitollisen katseen alapuolellaan tungeksivaan väkijoukkoon ja toimitti seuraavan juhlapuheen:

”Ei ole muuta jumalaa kuin yksin Allah. Hänellä ei ole kumppaneita. Hän piti lupauksensa, että Hän huolehtisi orjastaan ja auttoi häntä ja päihitti kaikki konfederaatit. Pitäkää mielessä, että jokainen vaatimus etuoikeudesta, liittyi se sitten vereen tai omaisuuteen, on minun päätökseni alla, paitsi vastuu Kaaban hoitajuudesta ja veden tarjoamisesta pyhiinvaeltajille. Pitäkää mielessä, että kaikkia, jotka on surmattu, vaikka vain osittain tarkoituksella, nuijalla tai piiskalla, koskeva veriraha on hyvin ankara: sata kamelia, neljäkymmentä niistä raskaana.”

”Oi Quraishin väki! varmasti Allah on poistanut teiltä kaiken esi-islamilaisten kauden ylpeyden ja kaiken syntyperänne itserakkautta, (koska) kaikki ihmiset polveutuvat Aadamista ja Aadam luotiin savesta.”

Sitten hän lausui heille jakeen:

”Oi ihmiskunta! Me loimme teidät miehestä ja naisesta, ja jaoimme teidät kansoihin ja heimoihin, jotta voisitte tunnistaa toisenne. Totisesti, arvokkain teistä Allahin lähellä on (uskova) jolla on at-taqwa (eli yksi muttaquneista: eli hurskas ja oikeamielinen henkilö, joka pelkää Allahia

paljon (pidättäytyy kaikesta synnistä ja pahoista teoista, jotka Hän on kieltänyt), ja rakastaa Allahia paljon (suorittaa kaikenlaisia hyviä tekoja, jotka Hän on määrännyt)). Totisesti Allah on kaikkietävä, kaiken Näkevä.”
[Koraani 49:13]

Hän lisäsi:

”Oi te Quraishin väki! Mitä mieltä olette kohtelusta, jonka olen aikeissa teille suoda?”

He vastasivat:

”Oi jalo veli ja poika! Emme odota muuta kuin hyvää sinulta.”

Tähän hän sanoi:

”Puhun teille samoilla sanoilla kuin Yusuf (profeetta Joosef) puhui hänen veljilleen: Hän sanoi: ”Ei moitteita teille tänä päivänä” [12:92] menkää matkoihinne, sillä olette vapautettuja.”

Mitä tuli Kaaban oven vartioimiseen ja veden tarjoamiseen pyhiinvaeltajille, profeetta (SAAS) määräsi, että nämä jäisivät ’Uthman bin Talhahin vastuulle ja että avain pysyisi ikuisesti hänellä ja hänen jälkeläisillään.

Kun rukouksen aika lähestyi, Bilal nousi Kaaballe ja kutsui rukoukseen. Abu Sufyan bin Harb, Itab bin Usaid ja Al-Harith bin Hisham istuivat sillä aikaa pihalla. Itab bin Usaid kommentoi uutta tilannetta (Bilalin nousua Kaaballe ja rukoukseen kutsumista) sanoen, että Allah kunnioitti Usaidia (hänen isäänsä) sillä, ettei

tämän tarvinnut kuulla sellaisia sanoja. Profeetta (SAAS) lähestyi heitä ja jumalallisen näyn avulla kertoi heille, että hän oli saanut tietää siitä, mistä he olivat puhuneet. Al-Harith ja Itab, täysin yllyttyneinä, tunnustivat välittömästi islamin ja todistivat Muhammadin (SAAS) lähetteläisyyden lisäämällä, että «Vannomme kautta Allahin, ettei kukaan meistä ollut kertonut sinulle.»

Tuona samaisena päivänä profeetta (SAAS) astui sisälle Umm Hanin taloon, jossa hän peseytyi ja lausui voitonrukouksia. Umm Hani majoitti kahta Mekan sukulaista, jolle profeetta (SAAS) myönsi tukensa.

Yhdeksän arkkirikollisen veren vuodattaminen julistettiin luvalliseksi jopa Kaaban suojan alla. Kaikesta huolimatta vain neljä heistä surmattiin, kun taas muut armahdettiin vaihtelevista syistä. Niistä, jotka tapettiin, voitaisiin mainita Abdul 'Uzza bin Khatal, joka oli kääntynyt muslimiksi, ja oli sen jälkeen lähetetty keräämään almuveroa auttajan seurassa. Heillä oli myös auttajan orja mukanaan. Abdullah, raivokohtauksen vallassa ja mitättömän kiistan seurauksena, surmasi auttajan orjan ja liittyi pakana-arabeihin luopiona. Hän ei koskaan katunut tätä hirvittävää rikosta, vaan sen sijaan palkkasi kaksi naislaulajaa, yllyttäen heitä laulamaan satiiriseen sävyyn profeetasta (SAAS).

Toinen mies, joka teloitettiin, oli Miqyas bin Sababa. Hän oli muslimi. Auttaja surmasi vahingossa hänen veljensä Hishamin. Profeetta (SAAS) oli järjestänyt, että hänelle maksettaisiin veriraha, jonka hän hyväksyi. Hänen kostonhimoinen luonteensa ei kuitenkaan koskaan leppynyt, joten hän tappoi auttajan ja lähti Mekkaan luopiona.

Samoin Huwairith ja yksi naislaulaja kohtasivat kohtalonsa.

Toisaalta kaikkia keinoja yritettiin armahduksen myöntämiseksi. Ikrimah bin Abu Jahl, joka oli hyökännyt Khalidin osaston kimppuun Mekan valloituksen aikana, sai anteeksi. Myös Wahshille, Hamzan, profeetan (SAAS) sedän, murhaajalle, ja Hindille,

joka oli pureskellut tämän maksaa, myönnettiin hyväsydäminen armahdus. Sama suopea kohtelu myönnettiin Habarille, joka oli hyökännyt profeetan (SAAS) tyttären kimppuun keihään kanssa, tämän ollessa matkalla Mekasta Mediinaan, niin hirvittävällä tavalla, että tytär lopulta menehtyi vakaviin vammoihinsa.

Tämän saman Muhammadille (SAAS) ominaisen jalomielisyyden yhteydessä, kaksi Quraish-päällikköä armahdettiin sen jälkeen, kun he olivat omaksuneet islamin. He olivat Safwan bin Omaiya ja Fudalah bin 'Umair. Jälkimmäinen oli yrittänyt murhata profeetan (SAAS), kun tämä oli kiertänyt pyhäkköä. Profeetan (SAAS) tehtävän ”Armoa kaikille ihmisille” lietsoma vertaansa vailla oleva suvaitsevaisuus ja avomielisyys, käänsivät hirvittävän tekopyhän uskolliseksi hartaaksi uskovaksi.

Suuren voiton toisena päivänä, profeetta (SAAS) nousi seisomaan ja puhui väelle Mekan pyhään asemaan liittyvistä asioista. Allahin ylistämisen jälkeen hän julisti, että Mekka on pyhä maa nyt ja tulevaisuudessa aina tuomion päivään asti. Verenvuodatus ei ollut siellä sallittua. Jos joku ottaisi itselleen vapauden taistella Mekan sisällä seuraten tapahtumia, jotka muistuttivat valloitusta, hänen tulisi muistaa, että se oli ollut tilapäisesti myönnetty lupa profeetalle (SAAS) eikä se käytännössä koskenut ketään muuta. Ibn 'Abbas kertoi profeetan (SAAS) sanoneen: ”Allah on luonut Mekan, pyhäkön, joten se oli pyhäkkö ennen minua ja tulee olemaan pyhäkkö minun jälkeeni. Se tehtiin lailliseksi minulle (eli sain taistella siellä) yhtenä päivänä muutaman tunnin ajaksi. Ei ole sallittua kiskoa juurineen sen pensaita tai katkoa sen puita tai jahdata (tai häiritä) sen eläimiä tai nostaa pudonnutta omaisuutta, paitsi henkilön, joka ilmoittaa (mitä on löytänyt) julkisesti.” Al-'Abbas sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs (SAAS)! Lukuun ottamatta sitruunaruohoa (sillä sitä käyttävät) meidän kultaseppämme kotejamme varten.” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Lukuun ottamatta sitruunaruohoa.”

Tähän liittyen Khuza'a-heimon miehet tappoivat koston hengessä miehen Laith-heimosta. Profeetta (SAAS) oli närkästynyt ja määräsi Khuza'aa lopettamaan tuollaiset esi-islamilaiset käytännöt. Lisäksi hän antoi jokaiselle tapetun perheelle oikeuden harkita jompaakumpaa kahdesta vaihtoehdosta, verirahaa tai pelkkää kosta (tappaja tapetaan).

Puheensa jälkeen, profeetta (SAAS) ratsasti pienelle kukkulalle, Safalle, lähellä Kaabaa. Kääntäen kasvonsa kohti pyhää taloa suuren ihailevan ja hartaan väkijoukon keskellä hän nosti kätensä hurskaaseen rukoukseen Allahille. Medinan kansalaiset, jotka olivat kokoontuneet hänen ympärilleen, tunsivat pelkoa, sillä Allah oli antanut hänelle voiton kotikaupungistaan, joten hän saattaisi valita jäävänsä sinne. Hän vaati, että he selittäisivät pelkonsa, ja niinpä he puhuivat avoimesti. Hän vapautti heidät välittömästi pe-loistaan ja vakuutti heille, että hän oli asunut heidän kanssaan ja kuolisi heidän kanssaan.

Välittömästi merkittävän valloituksen jälkeen, mekkalaiset ymmärsivät, että ainoa väylä menestykseen oli islamin tie. He mukautuivat uuteen todellisuuteen ja kerääntyivät vannomaan uskollisuuttaan profeetalle (SAAS). Miehet saapuivat ensimmäiseksi vannomaan täyttä kuuliaisuuttaan kaikilla alueilla, joihin heillä oli varaa. Sitten tulivat naiset seuraten miesten esimerkkiä. Umar bin Al-Khattab avusti profeettaa (SAAS) uskollisuuslupauksen vastaanottamisessa välittämällä ne hänelle. Hind bint 'Utbah, Abu Sufyan vaimo, saapui naisten hännillä naamioituneena, jottei profeetta (SAAS) tunnistaisi häntä ja saattaisi vastuuseen Hamzan, hänen setänsä, maksan pureskelusta. Profeetta (SAAS) hyväksyi heidän uskollisuutensa sillä ehdolla, etteivät he liittäisi Allahin rinnalle muita jumalia, johon he oitis suostuivat. Hän lisäsi, ettei heidän tulisi harjoittaa varkautta. Tässä kohdin Hind valitti, että hänen miehensä, Abu Sufyan, oli pihi. Hänen aviomiehensä keskeytti naisen myöntämällä koko maallisen omaisuutensa hänelle.

Profeetta (SAAS) nauroi ja tunnisti Hindin. Nainen rukoili profeettaa (SAAS) antamaan anteeksi myös hänelle ja pyyhkimään pois hänen aiemmat syntinsä. Myös joitakin muita kieltoja lisättiin, kuten aviorikos, lapsenmurha tai valheen kertominen. Kaikkiin näihin määräyksiin Hind vastasi myönteisesti vannomalla, ettei hän olisi tullut antamaan uskollisuudenvaalaa, jos hänen sisällään olisi ollut tottelemattomuuden siemeniä. Kotiin palattuaan hän rikkoi epäjumalansa myöntäen harhaluulonsa liittyen kivijumaliin.

Allahin lähettiläs (SAAS) viipyi Mekassa 19 päivää. Tuona aikana hänellä oli tapana määritellä islamin tietä, opastaakseen ihmisiä oikeaoppiselle polulle. Hän määräsi Abu Usaid Al-Khuza'in etsimään pyhäkön pilarit, lähetti lähetystöjä kaikille tahoille, kutsuen ihmisiä omaksumaan islamin ja murskasi veistetyt kuvat, joita oli edelleen Mekan läheisyydessä hävittäen ne kaikki ja iskostaen sanojaan uskovien korvaan:

”Hänen, joka uskoo Allahiin ja tuonpuoleiseen, tulee rikkoa epäjumalankuvat, jos niitä tavataan hänen talossaan.”

Pian suuren valloituksen jälkeen, profeetta (SAAS) alkoi lähettää matkaan joukkueita ja käskyläisiä tuhoamaan niitä viimeisiä symboleja, jotka muistuttivat esi-islamilaista käytännöistä.

Hän lähetti Khalid bin Waleedin ramadan-kuussa 8 A.H. paikkaan nimeltä Nakhlah, jossa oli Al-'Uzzaksi kutsuttu jumalatar, Quraish- ja Kinana-heimojen palvoma. Sillä oli suojelijanaan Bani Shaiban. Khalid, 30 ratsastajan johdossa, saapui paikalle ja hävitti sen. Palattuaan profeetta (SAAS) kysyi häneltä, oliko hän nähnyt mitään Nakhlahissa, mihin Khalid antoi kieltävän vastauksen. Tässä kohdin hänelle kerrottiin, ettei symbolia oltu tuhottu ja että hänen oli palattava ja täytettävä tehtävänsä. Hän meni takaisin ja näki alastoman mustan naisen, jolla oli sotkuiset hiukset.. Khalid

iski miekalleen tämän kahteen osaan. Hän palasi ja kertoi tarinan profeetalle (SAAS), joka vahvisti hänen täyttäneen tehtävänä.

Myöhemmin samassa kuussa Amr bin Al-'As lähetettiin tuhoamaan toista epäjumalankuvaa, Hudhailin palvomaa Suwaa. Se seisoi kolmen kilometrin etäisyydellä Mekasta. Ovenvartijan tiedustellessa Amr kertoi, että profeetta (SAAS) oli määrännyt hänet kaatamaan epäjumalankuvan. Mies varoitti Amria, ettei hän kykenisi tekemään sitä. Amr yllättyi tavatessaan vielä jonkun, joka oli niin väärässä, lähestyi epäjumalankuvaa ja tuhosi sen, jonka jälkeen hän mursi arkun sen vieressä, muttei löytänyt mitään. Mies omaksui islamin välittömästi.

Sa'd bin Zaid Al-Ashhali lähetettiin myös samassa kuussa ja samalle tehtävälle Al-Mashallaliin tuhoamaan Manat-epäjumalankuvaa, joka oli Al-Aws- ja Al-Khazraj-heimojen palvoma. Myös siellä musta nainen, alasti ja sotkuisilla hiuksilla, ilmestyi itkien ja hakaten rintaansa. Sa'd surmasi tämän välittömästi, tuhosi epäjumalankuvan, rikkoi arkun ja palasi tehtävänsä päätteeksi.

Khalid bin Al-Waleed lähetettiin uudelleen samana vuonna 8 A.H. 350 ratsumiehen kärjessä auttajien, muuttajien ja Bani Saleem-miesten sekä Bani Khuzaima -beduiinien asumuksille kutsumaan heitä islamin huomaan. Häntä ohjeistettiin suorittamaan tehtävä rauhan ja hyvän tahdon hengessä. Ihmiset eivät kuitenkaan ilmaiseet itseään selkeästi kommunikoidessaan aikeistaan, joten Khalid käski miehensä tappaa heidät ja ottaa muutama vangiksi. Hänellä oli mielessään jopa vankien tappaminen, mutta osa kumppaneista vastusti suunnitelmaa. Uutiset verenvuodatuksesta saavuttivat profeetan (SAAS). Hän oli erittäin surullinen ja kohotti kätensä koh-ti taivasta lausuen seuraavat sanat: ”Oi Allah! Olen syytön siihen, mitä Khalid on tehnyt,” kahdesti. Hän lähetti välittömästi Alin tekemään kaiken mahdollisen hyvittääkseen heimoille, joille oli tehty vääryyttä. Huolellisen tiedustelun jälkeen Ali maksoi verirahaa kaikille niille, jotka olivat menettäneet läheisen. Jäljelle jäänyt osa

jaettiin heimon jäsenten kesken heidän kärsimystensä lievittämiseksi. Khalid, johtuen järjenvastaisesta käytöksestään, riiteli Abdur Rahman bin 'Awfin kanssa. Kuultuaan tästä, profeetta (SAAS) suuttui ja määräsi Khalidin päättämään kiistan lisäten, että hänen kumppaninsa (tarkoittoa Abdur Rahman bin 'Awfia) olivat liian korkea-arvoisia osallistuakseen tällaisiin riitoihin.

Tämä on tarina Mekan valloituksesta ja siitä ratkaisevasta taistelusta, joka tuhosi pakanuuden lopullisesti. Arabian niemimaan heimot odottivat ja seurasivat tarkasti muslimien ja epäjumalanpalvelajien karvaan taistelun lopputulosta, jo vakuuttuneina siitä, ettei pyhäkkö päätyisi kenenkään muun kuin oikeamielisen osapuolen käsiin. Se oli ollut heidän mieliinsä syväle juurtunut vakaumus siitä lähtien, kun Abraha Al-Ashramiin elefanttiarmeija lähti liikkeelle Jemenistä aikomuksenaan tuhota pyhä talo 50 vuotta aiemmin.

Al-Hudaibiyahin rauhansopimus oli luonnollinen alkusoitto tälle mahtavalle voitolle, johon ihmiset uskoivat syvästi ja josta he puhuivat paljon. Mekan muslimit, jotka olivat pelänneet uskonsa julistamista julkisesti, astuivat esiin ja työskentelivät kiihkeästi tämän uuden elämän lähestymistavan puolesta. Ihmiset alkoivat kääntyä islamiin suurin joukoin, ja muslimiarmeija, joka oli edellisessä taistelussa koostunut ainoastaan 3000 miehestä, ylsi kooltaan nyt 10 000 sotilaaseen. Itse asiassa tämä ratkaiseva muutos tarjosi ihmisille terävän oivalluksen hahmottaa asioita ja ympäröivää maailmaa kokonaan erilaisesta näkökulmasta. Muslimit tulivat näin oljen johtamaan koko Arabian poliittisia ja uskonnollisia asioita. He olivat monopolisoineet sekä uskonnollisen ylivalan että maallisen vaikutusvallan.

Hudaibiyahin jälkeinen aika oli kokonaisuudessaan edennyt uuden islamilaisen liikkeen hyväksi. Aavikkoarabien virrat alkoivat lähestyä Allahin lähettilästä (SAAS) kunnioittaen häntä perusteellisesti ja hyväksyen uuden uskon ja vieden sen sitten eri kolkkiin sen levittämiseksi.

LUKU 35

KOLMAS VAIHE

Lähettilään (SAAS) elämän kolmas ja viimeinen vaihe ilmentää hänen islamin kutsunsa hedelmällisiä tuloksia, jotka olivat seurausta pitkäaikaisesta pyhästä taistelusta (*jihad*) Allahin tiellä, ongelmia, uurastusta, häiriöitä, koettelemuksia ja lukuisia verisiä konflikteja ja taisteluja, jotka kestivät yli kaksikymmentä vuotta.

Mekan valloitusyökkäystä pidettiin muslimien merkittävimpänä saavutettuna voittona kyseisten vuosien aikana. Se vaikutti tapahtumien kulkuun ja näin ollen muutti arabien koko elämän. Se teki ratkaisevan eron valloitusta edeltävän ja sitä seuraavan jakson välillä. Quraish, tuohon aikaan, oli arabien silmissä arabien puolustaja ja auttaja. Muut arabit vain heidän apulaisiaan. Quraishin alistumisen, näin ollen, katsotaan hävittäneen lopullisesti Arabian niemimaalla vaikuttaneen pakanuuden.

Tämä vaihe voidaan jakaa kahteen jaksoon:

Jaksoihin: (1) Pyhät sodat ja taistelut.

(2) Heimot ja ihmiset rientävät omaksumaan islamin.

Ollakseen toisiaan niin lähellä ja toisistaan melko erottamattomia, nämä kolmannen vaiheen kaksi jaksoa ovat sekoittuneet siten, että yksi tapahtuu toisen ollessa samaan aikaan käynnissä. Olemme kuitenkin pitäneet parhaana — ymmärtämisen helpottamiseksi —

käsitellä näitä kahta jaksoa itsenäisesti. Taisteluvaihe asetettiin ensimmäiseksi johtuen siitä, että se on intiimimpi ja selkeämpi kuin toinen.

Hunainin taistelu

Mekan valloitus, joka oli ripeän iskun seurausta, hämmästytti sekä arabeja että muita heimoja, jotka ymmärsivät olevansa tuomittuja ja että heidän tulisi hyväksyä uusi tilanne tapahtuneena tosiasiana. Osa raivoisista, voimakkaista ja ylpeistä heimoista ei alistunut ja valitsi vastarinnan. Näiden kärjessä olivat Hawazinin ja Thaqifin klaanit. Nasr, Jashm ja Sa'd bin Bakr ja Bani Hilalin kansa — kaikki Qais Ailanista. He kokivat olevansa liian mahtavia myöntyäkseen tai antautuakseen kyseisen voiton edessä. Niinpä he tapasivat Malik bin 'Awf An-Nasrin ja päättivät jatkaa taisteluaan muslimeja vastaan.

Vihollisen marssi ja leiriytyminen Awtasissa

Kun Malik bin 'Awf — yleinen johtaja — päätti marssia ja taistella muslimeja vastaan, hän määräsi väkensä keräämään omaisuutensa, vaimonsa ja lapsensa ja ottamaan ne mukaansa Awtasiin — laaksoon Hawazinin maille lähellä Hunainta. Alue eroaa Hunainista siinä, että se on rajakkain Dhi-Al-Majazin kanssa, joka on noin kymmenen kilometrin päässä Mekasta Arafatin suuntaan.

Sodassa ansioitunut mies on johtajan päätöstä vastaan

Välittömästi leiriydyttyään Awtasiin, ihmiset kerääntyivät Malikin ympärille. Vanha viisas Duraid bin As-Simmah, joka tunnettiin sodassa ansioituneena miehenä ja joka oli yksi Malikin ympärille kerääntyneistä, kysyi: ”Missä laaksossa olemme?” ”Awtasissa”,

he vastasivat. ”Mikä erinomainen reitti se on hevosille! Se ei ole sen enempää teräväkärkinen kukkula kuin irtomultainen tasanko. Mitä? Miksi kuulen kameleiden murinaa, aasien hirnuntaa, lasten itkua ja lampaiden määintää?” Duraid kysyi. He vastasivat: ”Malik bin ’Awf on määrännyt miehet tuomaan vaimonsa, omaisuutensa ja lapsensa mukanaan.” Niinpä hän kutsui Malikia ja kysyi, mikä oli saanut hänet toimimaan siten. Malik vastasi, että hänen pyrkimyksenään oli saada miesten perheet ja omaisuus heidän ympärilleen, jotta he taistelisivat raivokkaasti niiden puolustamiseksi.” ”Vannon Allahin nimeen, ettet ole paimenta kummoisempi,” Duraid vastasi, ”Luuletko, että on mitään, joka seisoi sujerretun tiellä ja estäisi häntä pakenemasta? Jos voitat taistelun, et hyödy siitä muuta kuin miekalla ja keihäällä varustetun miehen; mutta jos häviät, tuot häpeää kansallesi ja omaisuudelle,” sitten hän jatkoi puhettaan ja ihmetteli joitakin klaaneja ja niiden johtajia. ”Oi Malik, Hawazinin kunnioitetun kansan työntäminen taistelukentälle ei tule hyödyttämään sinua millään tavalla. Johdata heidät jonnekin korkealle, jossa he voivat olla turvassa. Tämän jälkeen määrää nuoret miehet ratsaille ja taistelemaan. Jos voitat, ne, jotka viivyttelivät, seuraavat sinua, mutta jos häviät, menetät taistelun, muttet sukulaisianne, väkeänne ja omaisuuttanne.”

Mutta Malik, yleinen johtaja, torjui tämän ehdotuksen. ”Kautta Allahin,” hän sanoi, ”En tule tekemään sellaista. Sinusta on täytyntä tulla seniili. Hawazinin tulee totella minua, tai muuten nojaan vartaloni tätä miekkaa vasten siten, että se lävistää selkäni.” Hän hylkäsi Duraidin kaiken avun suhteen.

”Me tottelemme sinua,” hänen väkensä sanoi, ja näin ollen Duraid totesi: ”Tänään on päivä, josta en ole jäänyt paitsi, mutta jota en totisesti halua todistaa.”

Allahin lähettilään (SAAS) aseiden tiedonhankintaretki

Vakoojat, jotka Malik oli jo lähettänyt vakoilemaan muslimijoukkoja, palasivat raajat katkaistuna. ”Voi teitä! Mitä teille on tapahtunut?” Malik kysyi. He vastasivat. ”Olemme nähneet kunniakkaita miehiä täplikäiden hevosten selässä. Se, mitä näet nyt, ei olisi tapahtunut, jos olisimme pysyneet tiukasti yhdessä.”

Vihollisen aseiden tiedonhankintaretki

Uutiset vihollisen marssista välitettiin Allahin lähettiläelle (SAAS), joten hän lähetti Al-Aslamin käskyjensä saattelemana seurustelemaan ihmisten kanssa ja pysyttelemään heidän keskuudessaan, jotta kuulisi heidän uutisensa ja välittäisi ne Allahin lähettiläelle (SAAS) palattuaan. Al-Aslamin onnistui tehdä juuri tämä.

Allahin lähettiläs (SAAS) lähtee Mekasta kohti Hunainta

Shawwal-kuun yhdeksäntenätoista, vankeuspäivänä, Allahin lähettiläs (SAAS) lähti Mekasta kahdentoistatuhannen muslimin saattamana. Kymmenentuhatta heistä oli aiemmin osallistunut Mekan valloitukseen. Lukuisat lopusta kahdestatuhannesta, jotka olivat mekkalaisia, olivat vastikään omaksuneet islamin. Marssi tapahtui Mekan valloituksen yhdeksäntenätoista päivänä. Hän lainasi sata haarniskaa varusteineen Safwan bin Omaiyahilta. Hän nimitti Itab bin Usaidin Mekan kuvernööriksi. Illan koittaessa ratsastaja lähestyi Allahin lähettilästä (SAAS) ja sanoi: ”Olen kiivennyt ylös sille ja sille vuorelle ja havaitsin hawazinilaiset ratsukameleidensa, karjansa ja lampaidensa kanssa. Hawazin oli kokonaisuudessaan kokoontunut sinne.” Allahin lähettiläs (SAAS) hymyili ja sanoi: ”He kaikki tulevat olemaan muslimien saalista huomenna, jos Al-

lah tahtoo.” Tuona yönä Anas bin Abi Murthid Al-Ghanawi tarjoutui vartijaksi. [Abu Da’ud]

Matkalla Hunainiin he näkivät suuren vihreän *nabk*-kasvin, jota kutsuttiin *Dhat-Anwatiksi* (se, jolla on kannattimet). Nimitys johtui siitä, että arabeilla oli tapana ripustaa aseensa kasville, surmata petoja sen alla ja pysytellä sen juurella. Niinpä muutamat armeijan miehet pyysivät Allahin lähettilästä (SAAS) tekemään heille *nabkin* kannattamalla, kuten se, joka heillä oli. ”Allah on Suurin!” Hän sanoi: ”Minä vannon Hänen nimeen, kenen käsissä on Muhammin sielu, että olette juuri sanoneet saman, mitä Mooseksen ihmiset sanoivat hänelle. He sanoivat, ”Tee meille jumala, kuten heillä on.” Olette totisesti tietämättömiä ihmisiä. Nämä ovat *sunna*, mutta te seuraatte ja noudatatte teitä edeltäneiden elämäntapoja.” [At-Tirmidhi]

Nähdessään armeijan suuruuden eräs heistä sanoi: ”Me emme tule kärsimään tappiota.” Heidän lausuntonsa kuulosti ankaralta Allahin lähettilästä (SAAS).

Islamilainen armeija yllätti jousimiehet ja hyökkääjät

Keskiviikkoiltana shawwal-kuun kymmenentenä, muslimiarmeija saapui Hunainiin. Malik bin ’Awf, joka oli saapunut laaksoon aiemmin yöllä, antoi armeijalleen käskyn piiloutua laaksoon ja vaa-
nia muslimeja teiden varsilla, sisäänkäynneillä ja kapeista piilopaikoista. Hän määräsi miehensä heittämään muslimeja kivillä aina heidät nähdessään ja tämän jälkeen suorittamaan yhden miehen hyökkäyksen heitä vastaan.

Varhain aamunkoitteessa Allahin lähettiläs (SAAS) aloitti armeijansa liikekannallepanon ja asemien ja lippujen jakamisen. Pimeydessä ja juuri ennen auringonnousua muslimit siirtyivät kohti Hunain-laaksoa. He alkoivat laskeutua laaksoon tietämättöminä heitä vaanivan vihollisen läsnäolosta sen sisällä. Niinpä samalla

hetkellä, kun muslimit leiriytyivät, hellittämätön nuolisuihku alkoi sataa heidän niskaansa, kun taas vihollisen joukkueet aloittivat kiivaan hyökkäyksen heitä vastaan, ja heidän tuli vetäytyä sekasorron ja täyden hämmennyksen vallassa. Se oli niin murskaava tappio, että Abu Sufyan bin Harb, joka oli äskettäin omaksunut islamin, sanoi, ettei heidän vetäytymisensä päättyisi ennen kuin he olisivat saavuttaneet Punaisenmeren. Jablah tai Kildah bin Al-Juna kommentoi tätä sanoen: ”Taista on varmasti tullut toimeton tänään.”

Allahin lähettiläs (SAAS) kääntyi oikealle ja sanoi: ”Tulkaa, ihmiset! Olen Allahin lähettiläs. Olen Muhammad, Abdullahin poika.» He, jotka seisoiivat tiukasti hänen rinnallaan, koostuivat vain muutamasta muuttajasta ja hänen sukulaismiehestään. Profeetan (SAAS) vertaansa vailla oleva rohkeus tuli esiin. Hän pyrki herkeämättä pitämään muulinsa vakaana epäuskovien edessä samaan aikaan julistaessa ääneen:

”Totisesti, olen profeetta, olen Abdul Muttalibin (pojan) poika.”

Abu Sufyan, joka piteli profeetan (SAAS) muulin suitsia, ja Al-'Abbas, joka piti kiinni jalustimesta; pyrkivät kuitenkin pysäyttämään hänet. Allahin lähettiläs (SAAS) laskeutui ratsailta, ja pyysi hänen Herraansa antamaan hänelle apua.

”Oi Allah, lähetä alas apusi!”

Muslimien paluu taistelukentälle ja taistelun kiivaus

Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi setänsä Al-'Abbasin — joka oli kovaääninen mies — kutsumaan seuraajia. Al-'Abbas huusi niin lujaa kuin kykeni: ”Missä ovat peitsimiehet?” ”Kautta Allahin,”

Al-'Abbas sanoi, ”Kuultuaan ääneni kutsuvan heitä takaisin, he kääntyivät ympäri kohti taistelukenttää, aivan kuin he olisivat olleet keihäsantilooppeja (villia lehmii) suuntaamassa kohti poikasiaan.”

”Tässä olemme palveluksessasi. Tässä olemme”, he sanoivat. Näet heidän yrittävän pysäyttää kamelinsa ja kääntyvän takaisin taisteluun. Hän, joka ei saanut kameliaan kääntymään takaisin, otti haarniskansa, kiepautti sen kaulassaan ja kiireellä laskeutui kamelinsa selästä ase kädessään, antaen kamelinsa liikkua vapaana ja juosten kohti äänen alkuperää. Äänet kasvoivat lujemmiksi ja lujemmiksi, kunnes sata heistä oli kerääntynyt profeetan (SAAS) ympärille ja jatkanut taistelua.

Ne, joita kutsuttiin seuraavaksi, olivat *ansarit*, auttajat, ”Oi, Al-Ansarin väki! Al-Ansarin väki!” Viimeinen ryhmä, jota kutsuttiin, oli Bani Al-Harith bin Al-Khazraj. Muslimijoukkue toisensa jälkeen valui taistelukentälle samaan tapaan kuin olivat sen jättäneet. Molempien osapuolien kestävyys oli erinomainen. Ne seisivat järkkymättöminä ja taistelivat raivoisasti. Allahin lähettiläs (SAAS) seurasi taistelua niin kiihkeästi ja kiivaasti, että sanoi:

”Nyt taistelu on kehittynyt rajuksi.”

Poimien kourallisen maata, hän viskasi sen kohti heidän kasvojaan sanoen:

”Olkoon kasvonne häpeälliset.”

Vihollisen silmät olivat täynnä tomua, ja he alkoivat vetäytyä täydellisessä sekaannuksessa.

Onnen kääntyminen ja vihollisen täydellinen tappio

Muutama tunti siitä, kun kourallinen maata oli heitetty vihollisen kasvoille, heidät oli nujerrettu murskaavalla tavalla. Jo pelkäänsään seitsemänkymmentä Thaqif-miestä oli surmattu, ja muslimit ottivat saaliiksi heidän kaikki ratsukamelinsa, aseensa ja karjansa.

Allah, Kunnia olkoon Hänen, viittasi tähän äkilliseen kääntöseen Koraanissa :

”...ja Hunain (taistelun) -päivänä kun riemuitsitte monilukuisuuttanne, joka ei teitä hyödyttänyt, ja maa kävi teille ahtaaksi laajuudestaan huolimatta, te käännysitte taistelusta takaisin. Silloin Allah lähetti Hänen sakinahinsa (tyyneyden, rauhallisuuden ja varmuuden jne.) lähettiläälle (Muhammadille) ja uskoville, ja lähetti joukkoja (enkeleitä), joita ette nähneet, ja rankaisi epäuskovia. Sellainen on epäuskovien palkka.” [Koraani 9:25-26]

Vihollisen kiivas takaa-ajo

Tappionsa jälkeen osa vihollisjoukoista lähti kohti Ta'ifia, toiset kohti Nakhlahia ja Awtasia. Joukko muslimeja Abu 'Amir Al-Ash'arin johtamina lähetettiin jahtaamaan vihollista, joitakin kahaikoita käytiin, joidenka aikana Abu 'Amir sai surmansa.

Samanlainen ratsumiesten joukkue ajoi takaa epäjumalanpalvelijoita, jotka liikkuvat kohti Nakhlahia ja saavuttivat Duraid bin As-Simmahin, joka sai surmansa Rabi'a bin Rafin kädestä. Kerättyään saaliin Allahin lähettiläs (SAAS) lähti kohti Ta'ifia kohdatakseen kaikista suurimman joukon nujerrettuja epäjumalanpalvelijoita. Saalis koostui kuudestatuhannesta vangista, kahdestakymmenestä neljästä tuhannesta kamelistä, yli neljästäkymmenestä tuhannesta

lampaasta ja neljästä tuhannesta hopeaunssista. Allahin lähettiläs (SAAS) käski, että saalis tulisi sulkea Al-J'iranihiin, ja määräsi sen Mas'ud bin 'Amr Al-Ghifarin vastuulle. Vasta sen jälkeen, kun hän oli kokonaisuudessaan vapautunut Ta'ifin sotatoimesta, yksi vangituista, As-Shaima, Al-Harith As-Sa'diyan tytär, Allahin lähettilään (SAAS) kasvattisisko, joka oli tuotu hänen eteensä, esitteli itsensä hänelle. Tunnistaen naisen tietystä merkistä, hän kunnioitti tätä, levitti vaatteensa ja istutti tämän sille. Hän oli armollinen ja päästi naisen vapaaksi ja ohjasi tämän takaisin väkensä pariin.

Ta'ifin sotatoimi

Ta'ifin sotatoimi on itse asiassa Hunainin taistelun jatke: tämä siitä syystä, että suurin osa Hawazinin ja Thaqifin nujerretuista joukoista pakeni Ta'ifiin yleisen johtajan — Malik bin 'Awf An-Nasrin — mukana ja linnoitautui sinne. Niinpä Hunainin hyökkäyksen jälkeen, profeetta (SAAS) keräsi sotasaaliin Al-J'iranihiin tuossa samassa kuussa (eli shawwal-kuussa) ja kahdeksantena vuonna A.H.

Kahdeksantuhannen miehen etujoukkue Khalid bin Al-Waleedin johtamana marssi kohti At-Ta'ifia. Allahin lähettiläs (SAAS), sitä vastoin, eteni Nakhlahin, Al-Yamaniyahin, Qarn Al-Manazilin ja Laiyahin kautta. Laiyahissa oli linna, joka kuului Malik bin 'Awfille, joten Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi sen tuhottavaksi. Hän jatkoi marssiaan, kunnes saapui Ta'ifiin. Siellä hän laskeutui ratsailta, leiriytyi linnan läheisyyteen ja piiritti linnan asukkaita; muttei kauan.

Siitä, kuinka kauan piiritys jatkui, on edelleen erimielisyyksiä. Sen kesto oli kuitenkin jotain 10-20 päivän välillä.

Valtava määrä nuolia ammuttiin ja kiviä singottiin piirityksen aikana. Nimittäin niin pian kuin muslimit saartoivat linnan, sen asukkaat alkoivat ampuu heitä nuolilla. Nuolet lensivät niin tau-

koamatta ja lujaa, että ne näyttivät ikään kuin heinäsirkkaparvelta lennossa. Useat muslimit haavoittuivat ja kaksitoista sai surmansa.

Pysyäkseen nuolenkantaman ulottumattomissa, muslimit olivat pakotettuja nousemaan korkeammalle paikalle ja leiriytymään siellä — eli paikalle, jota nykyään kutsutaan Ta'ifin moskeijaksi. Profeetta (SAAS) pystytti katapultin ja moukaroi linnaa. Aikanaan linnanmuuriin syntyi aukko, jonka kautta muslimit onnistuivat etenemään linnan sisäpuolelle, puisen säiliön suojassa, päämääränään syyttää se tuleen. Vihollinen kaatoi kuitenkin sulaa kuumaa rautaa heidän niskaansa. Tämän seurauksena muslimit astuivat säiliön ulkopuolelle ja olivat jälleen alttiina jousiammunnalle, ja näin ollen jotkut heistä saivat surmansa.

Pakottaakseen vihollisen antautumaan, profeetta (SAAS) turvautui vihollisen sadon leikkaamisen ja polttamisen sotapolitiikkaan. Hänen käskynsä oli leikata heidän viinitarhansa ja polttaa ne. Nähdessään, että muslimit ryhtyivät ripeästi leikkaamaan ja polttamaan heidän viiniköynnöksiiän, he anoivat profeettaa (SAAS) lopettamaan ja olemaan heille armollinen Allahin ja sukulaisuuden vuoksi. Niinpä profeetta (SAAS) suostui. Kun Allahin lähettilään (SAAS) kutsuja puhutteli väkeä sanoen ”Hän, joka laskeutuu tai astuu ulos linnasta, on vapaa.” Kaksikymmentäkolme miestä tuli ulos. [Sahih Al-Bukhari 2/620] Yksi heistä oli Abu Bakrah, joka laskeutui muuria alas köyden ja pieni pyörän avulla, jota käytettiin tavallisesti veden nostamiseen kaivosta. Tapa, jolla hän laski itsensä alas, sai profeetan (SAAS) antamaan hänelle lempinimen ”Abu Bakrah”, eli mies, jolla on pyörä. Allahin lähettiläs (SAAS) vapautti heidät kaikki ja uskoi jokaisen heistä muslimin huomaan, joka huolehtisi elannosta, mikä oli liikaa linnan väelle kestettäväksi.

Havaittuaan, että piiritys kesti liian kauan ja että linna oli vastuskykyinen ja kykenevä kestämaan mitä tahansa piiritystä (sillä he olivat varastoineet riittävästi muonaa yli vuoden ajaksi) ja että muslimit kärsivät — päivä päivältä — ammutuista nuolista ja kuumennetuis-

ta rautakoukuista, Allahin lähettiläs (SAAS) kysyi neuvoa Nawfal bin Mu'awiyah Ad-Daililta. Hän sanoi: ”He ovat kuin pesään piiloutunut kettu. Jos seisot liikahtamatta, saat sen kiinni, mutta jos jätät sen, mitään vahinkoa sinulle ei tapahdu.” Allahin lähettiläs (SAAS) päätti lopettaa piirityksen ja poistua paikalta. Umar bin Al-Khattab, jonka profeetta (SAAS) oli käskenyt ilmoittamaan ihmisille, sanoi heille ”Jos Allah suo, me jätämme linnan ja lähdemme paluumatkalle huomenna.” Perääntymisen ja linnan valloittamatta jättämisen ollessa liian vaikeaa muslimeille, he valittivat sanoen: ”Meidän tulisi kääntyä, vaikka linna on yhä valtaamatta?” Hänen vastauksensa oli: ”Siinä tapauksessa aloitakaa taistelu aamulla.” Aamulla he taistelivat ja haavoittuivat. Niinpä hänen toistaessaan lausumansa: ”Jos Allah suo, me jätämme linnan ja lähdemme paluumatkalle huomenna”, he olivat tyytyväisiä ja seurasivat määräystä nöyrästi ja lähtivät liikkeelle, mikä sai Allahin lähettilään (SAAS) nauramaan.

Välittömästi heidän noustuaan ratsaille ja lähdettyä liikkeelle, Lähettiläs (SAAS) sanoi:

”Sanokaa! Tässä me olemme palaamassa, katumassa ja palvomassa (Allahia) ja tarjoamassa kiitosta Herrallemme.”

Kun Allahin lähettilästä (SAAS) pyydettiin vetoamaan Allahiin Thaqifia vastaan, hän sanoi:

”Oi Allah, opasta Thaqifia ja tuo heidät meille muslimeina.”

Sotasaaliin jakaminen Al-Ji'ranahissa

Päätettyään Ta'ifin piirityksen ja palattuaan, Allahin lähettiläs (SAAS) oli viipynyt kymmenen yötä Al-Ji'ranahissa ennen kuin alkoi jakaa sotasaalista. Jaon viive johtui profeetan (SAAS) odotuk-

sesta, että Hawazinin delegaatio saattaisi saapua ja julistaa heidän katumuksensa ja näin vaatia takaisin menettämäänsä. Nähtyään, ettei yksikään heistä saapunut, hän alkoi jakaa saalista rauhoittaakseen heimojen päälliköitä ja Mekan kuuluisuuksia. Ensimmäiset, joille jaettiin saalista ja jotka vastaanottivat kaikkein suurimmat osuudet, olivat he, jotka olivat äskettäin omaksuneet islamin.

Abu Sufyan bin Harbille annettiin sata kamelia ja neljäkymmentä (kulta)unssia ja silti hän sanoi: ”Entä poikani Yazeedin osuus?” Niinpä hänelle annettiin sama määrä myös hänen pojalleen. Mutta edelleen hän huudahti: ”Entä Mu’awiyahin osuus, toisen poikani?” Näin ollen profeetta (SAAS) antoi Mu’awiyahille yhtä paljon kuin mitä hän oli antanut tämän isälle ja veljelle. Hakeem bin Hizamille annettiin sata kamelia, mutta hän sai sata lisää niin vaadittuaan. Safwan bin Omaiyahille annettiin kolmesataa kamelia — sata kamelia jokaisella kertaa. Tapahtumaa kuvaillaan näin Shifassa, Qadi Iyadhin kirjassa. Profeetta (SAAS) antoi Al-Harith bin Harith bin Kildalle sata kamelia. Hän antoi myös joillekin Quraishin ja muiden klaanien päälliköille sata kamelia; toisille viisikymmentä ja muille neljäkymmentä.

Aikanaan ihmisten keskuuteen levisi tieto, että ”Muhammad (SAAS) myöntää auliisti eikä pelkää köyhyyttä.” Tämä sai beduiinit kerääntymään hänen ympärilleen, odottaen saavansa osan vauraudesta. Heitä oli niin paljon, että he pakottivat profeetan (SAAS) etsimään turvaa puun juurelta, ja he jopa ottivat häneltä hänen vaatteensa, ”Oi ihmiset!” Hän sanoi: ”Antakaa minulle takaisin vaatteeni! Vannon kautta Hänen, kenen käsissä on Muhammain sielu, että jos minulla olisi yhtä monta kamelia kuin mitä on tihamapuita, jakaisin ne teidän kesken. Tiedätte varsin hyvin, etten ole sen enempää ilkeä, pelkuri kuin valehtelija.” Seisoen kamelinsa rinnalla hän nykäisi karvan sen kyttyrystä ja piti sitä kahden sormensa välissä, nosti sen ylös ja sanoi: ”Oi ihmiset, minä vannon

kautta Allahin, etten saa enempää kuin viidesosan saalista, ja tämä samainen viides menee takaisin teille.”

Välittömästi jaettuaan osuudet uusille käännynnäisille, Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi Zaid bin Thabitin noutamaan sotasaaliin ja kutsumaan ihmiset koolle. Tämän jälkeen hän jakoi ihmisille heidän osuutensa. Jalkaväkimiehen osuus oli neljä kamelia ja neljäkymmentä lammasta ja ratsumies sai kaksitoista kamelia ja satakaksikymmentä lammasta. Tämä saaliin jako perustui viisaaseen politiikkaan. Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka tuntevat totuuden vasta kun se kulkee heidän vatsansa kautta eivätkä tunnista sitä, jos se kulkee heidän aivojensa läpi. Nämä ihmiset ovat kuin eläin, jota ohjataan takaisin laumansa pariin pitämällä apilakimppua sopivan matkan päässä sen suusta. Eläin pyrki kaiken aikaa saamaan sen kiinni, joten lopulta se kulkisi laumansa luo turvallisesti. Samalla tavalla sinun täytyy asettaa erilaisia kiusauksia saadaksesi tietynlaiset ihmiset tutustumaan islamin ja olemaan tyytyväisiä.

Auttajat (ansarit) ovat raivoissaan Allahin lähettiläälle (SAAS)

Aluksi profeetan (SAAS) jakopolitiikka oli monen miehen ymmärryksen ulkopuolella. Niinpä teräväkieliset alkoivat esittää vastalauseita. Auttajat olivat niiden joukossa, jotka kärsivät tästä politiikasta. He eivät päässeet nauttimaan Hunainin lahjoista, vaikka heitä oli kutsuttu Hunainin taistelun hankalina hetkinä, ja he olivat ensimmäisinä rientäneet taistelemaan Allahin lähettilään (SAAS) puolesta ja seisooneet lujina kunnes tappio oli kääntynyt voitoksi. Nyt he katselivat niiden, jotka pakenivat, täyttävän sylinsä saaliilla samaan aikaan, kun he itse eivät saaneet mitään.

Ibn Ishaqin tietämykseen perustuen. ”Sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli jakanut nuo lahjat Quraishille ja arabiheimoil- le, osoittamatta mitään auttajille, ryhmä auttajia tunsu olonsa niin

levottomaksi, että levitettiin useita harkitsemattomia lausuntoja koskien profeettaa (SAAS), jopa siinä määrin, että yksi heistä sanoi: ”Kautta Allahin, Allahin lähettilään (SAAS) väki puhui hänestä pahaa!” Ja nuo harkitsemattomat lausunnot jatkoivat kiertämistään, kunnes Sa’d bin ’Ubadah tapasi Allahin lähettilään (SAAS), joka puolestaan kohtasi kansansa jonkin ajan kuluttua.

Sa’d bin ’Ubadah sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs, tämä ryhmä auttajia on raivoissaan voittamasi saaliin jaosta. Olet jakanut osuuksia omalle suvullesi ja välittänyt useita lahjoja arabiheimolle. Mutta tämä ryhmä ei ole saanut mitään.» Profeetta (SAAS) kysyi Sa’dilta huudahtaen: ”Sa’d, mitä olet mieltä tästä kaikesta?” Sa’d vastasi: ”Oi Allahin lähettiläs. Tiedät, etten ole enempää kuin tämän ryhmän jäsen.» «Kutsu väkesi ja tuo heidät puheilleni tähän vajaan.» Profeetta (SAAS) sanoi.

Niinpä Sa’d lähti ja kutsui heitä. Kun jotkut muuttajat saapuivat, hän päästi heidät sisälle, mutta esti pääsyn muilta. Kun he olivat kaikki kokoontuneet yhteen, hän ilmoitti profeetalle, että: ”Tämä ryhmä auttajia on juuri saapunut tavatakseen sinut määräystesi mukaisesti.” Heti kohdatessaan heidät, lähettiläs (SAAS) kiitti Allahia ja ylisti Häntä, jonka jälkeen hän totesi heille, tiedustellen: ”Minulle on kerrottu, että olette vihaisia minulle. Enkö tullut luoksenne, kun olitte kadoksissa, ja Allah opasti teitä? Te olitte köyhiä, ja Allah antoi teille vaurautta. Ettekö olleet vihollisia, ja Allah sai teidät rakastamaan toisianne.” ”Kyllä” he vastasivat: ”Allah ja Hänen lähettiläänsä ovat parempia ja armollisempia.» Sitten hän sanoi: «Mikä estää teitä vastaamasta Allahin lähettiläälle, oi auttajien heimo?» He vastasivat: ”Mikä vastauksen tulisi olla, oi Allahin lähettiläs, kun Herralle ja Hänen lähettiläälleen kuuluvat kaikki hyväntahtoisuus ja armo.»

Profeetta (SAAS) sanoi jälleen:

”Mutta kautta Allahin, olette kenties vastanneet totuudenmukaisesti, sillä muuten olisin todistanut tuon totuuden itse: ”Sinä saavuit luoksemme kiellettynä ja hylättynä, ja me hyväksyimme sinut; sinä saavuit avuttomana, ja me autoimme sinua; pakolaisena, ja me vastaanotimme sinut; köyhänä, ja me lohdutimme sinua.”

Te auttajat tunnetteko levottomuutta tämän maailman asioista, joilla olen pyrkinyt taivuttamaan nämä ihmiset Uskoon, joka teissä on jo vakiintunut?

Ettekö ole tyytyväisiä, oi auttajien ryhmä, että ihmiset poistuvat uuhien ja kameleiden kanssa kun te kuljette Allahin lähettilään (SAAS) kanssa asumuksillenne. Kautta Hänen, kenen käsissä lepää elämäni, jos ei olisi ollut muuttoa, olisin ollut yksi auttajista. Jos ihmiset kulkisivat yhden laakson ja reitin kautta ja auttajat toisen laakson ja reitin, minä kulkin läpi auttajien laakson ja reitin. Allah! Armahda auttajia, heidän lapsiaan ja lastenlapsiaan.”

Yleisö itki, kunnes kyynleet valuivat pitkin heidän partojaan, ja he sanoivat:

”Kyllä, olemme tyytyväisiä, oi Allahin profeetta (SAAS)! osaamme ja määräämme.”

Tämän jälkeen profeetta (SAAS) jätti kokouksen, ja ihmiset hajaantuivat.

Hawazinin delegaation saapuminen

Hawazinin delegaatio saapui muslimien luo juuri saaliin jakamisen jälkeen. He koostuivat neljästätoista Zuhair bin Sardin johtamasta miehestä. Lähettilään (SAAS) kasvatti-isä oli yksi heistä. He pyysivät häneltä, että hän soisi heille osan vauraudesta ja saaliista. He lausuivat niin koskettavia sanoja, että Allahin lähettiläs (SAAS) vastasi heille: ”Näette totisesti ketkä ovat kanssani. Toivot-tavin puhe minulle on kaikkein totuudenmukaisin. Kumpi on tärkeämpää teille, vauraus vai naisenne ja lapsenne?” He vastasivat: ”Mikään ei ole verrattavissa sukulaisuuteen.” ”Siinä tapauksessa, kun olen toimittanut keskipäivän rukouksen, nouskaa ylös ja sanokaa: ”Puhutteleminen Allahin lähettilästä (SAAS) kehottaaksemme uskovia ja me puhutteleminen uskovia kehottaaksemme Allahin lähettilästä (SAAS) luopumaan kansamme vangituista ihmisistä, jotka ovat joutuneet haltuunne.” Näin ollen Allahin lähettilään (SAAS) toimitettua keskipäivän rukouksen, he nousivat ylös ja toistivat, mitä heidän oli käsketty kertoa. Lähettiläs (SAAS) sanoi tämän jälkeen: ”Se, mikä kuuluu minulle ja Abdul Muttalibin lapsille, voitte pitää tästä eteenpäin teille kuuluvana. Ja pyydän väkeäni luovuttamaan teille omansa. Tämän kuultuaan muuttajat ja auttajat sanoivat: se, mikä kuuluu meille, on tästä päivästä eteenpäin tarjottu Allahin lähettilälälle (SAAS).” Mutta Al-Aqra‘ bin Habis sanoi, ”Emme tule luovuttamaan mitään, joka kuuluu minulle ja Bani Tamimille;” kuten myös Uyaina bin Hisn, joka sanoi: ”Mitä tulee itseeni ja Bani Fazaraan, sanon ’Ei.’” Al-’Abbas bin Mirdas kieltäytyi myös ja sanoi: ”Ei” Bani Saleemin ja itsensä puolesta. Hänen kansansa sanoi kuitenkin toisin: ”Mikä tahansa saalis, joka kuuluu meille, sen tarjoamme Allahin lähettilälälle (SAAS)” ”Olette vieneet pohjan asemaltani.” Al-’Abbas bin Mirdas sanoi spontaanisti. Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Nämä ihmiset ovat tulleet luoksenne muslimeina. Tästä syystä jo viivytelin sotasaaliin

jakoa. Sitä paitsi, olen myöntänyt heille oikeidenmukaisen vaihtoehdon, mutta he kieltäytyivät kaikesta muusta paitsi naisistaan ja lapsistaan. Näin ollen, hän, jolla on jotain heidän ja on vapaasti valmis antamaan sen heille takaisin, antakaa hänen tehdä se. Mutta he, jotka mieluummin pitävät omistamansa itsellään, antakaa myös heidän antaa takaisin, ja hänelle annetaan hyvitys ensimmäisestä saaliista, jonka Allah meille suo, kuusinkertaisena.” Tämän jälkeen ihmiset sanoivat, ”Me annamme heille mielellämme kaiken Allahin lähettilään vuoksi.» Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Mutta näin emme voi tietää kuka on tyytyväinen ja kuka ei. Joten menkää takaisin, ja me odotamme päälliköitäne välittämään meille päätöksenne.” He kaikki antoivat takaisin naiset ja lapset. Ainoa, joka kieltäytyi noudattamasta lähettilään (SAAS) toivetta, oli Uyaina bin Hisn. Aluksi hän kieltäytyi sallimasta, että vanha nainen palaisi kansansa pariin. Myöhemmin hän antoi tämän mennä. Allahin lähettiläs (SAAS) antoi jokaiselle vangille vaatekappaleen lahjaksi.

Pienempi pyhiinvaellus (umra) Mekkaan ja Medinaan paluu

Suoritettuaan saaliin jaon Al-Ji’ranahissa, profeetta (SAAS) lähti kaupungista yllään *umra*-vaatteet ja jatkoi Mekkaan suorittaakseen *umran*. Allahin lähettiläs (SAAS) kääntyi sieltä kohti Medinaa, nimitettyään Itab bin Usaidin Mekan kuvernööriksi. Hän saapui Medinaan dhul Qada -kuun kuudentena viimeisimpänä yönä, vuonna 8 A.H. Tähän liittyen Muhammad Al-Ghazali sanoi:

”Mikä suuri ero onkaan Muhammadin nykyisellä voittoailla jaksolla, jonka Allah on kohottanut korkeuksiin ilmiselvällä voitolla, ja sillä menneisyyden jaksolla, jolloin Muhammad saapui ensimmäistä kertaa tähän kaupunkiin, kahdeksan vuotta sitten.”

Kun hän saapui ensimmäistä kertaa Mekkaan, hän oli jahdattu ja etsintäkuulutettu. Hän etsi turvallista suojaa. Hän oli yksinäinen

muukalainen, joka haki toveruutta ja helpotusta. Medinan ihmiset toivottivat hänet tervetulleeksi, antoivat hänelle asuinsijan ja omaksuivat islamin valon, joka oli paljastettu hänelle. He, hänen vuokseen, eivät välittäneet muiden vihamielisyydestä. Nyt hän astuu jälleen Medinaan, kahdeksan vuotta tuon ensimmäisen käynnin jälkeen. Medina, kaupunki, joka oli vastaanottanut hänet kerran, kun hän oli peloissaan oleva muuttaja; ottaa hänet vastaan jälleen kerran, nyt kun Mekka on hänen käsissään ja käytettävissään. Se on Mekka, joka luopui ylpeydestä ja jahilijahista (eli esi-islamilaisestä jaksosta ja perinteistä). Se on nyt jälleen uljas ja islamissa mahtava. Allahin lähettiläs (SAAS) antoi anteeksi sen kansan kaikki virheet ja vääryydet.

”Totisesti, hän joka pelkää Allahia olemalla kuuliainen Hänelle (pidättäytymällä synneistä ja pahoista teoista, ja suorittamalla hurskaita hyviä tekoja), ja on kärsivällinen, niin varmasti, Allah ei hukkaa hyväntekijöiden palkintoa.” [Koraani 12:90]

Valloituksen jälkeiset tehtävät ja joukkueet

Palattuana pitkältä menestyksekkäältä matkaltaan, Allahin lähettiläs (SAAS) jäi Medinaan, jossa hän vastaanotti delegaatteja ja lähetti asiamiehiä ja nimitti islamin saarnaajia ja kutsujia kaikille tahoille. He, joiden sydämet olivat vielä täynnä ennakkoluuloa islamia kohtaan ja olivat täten liian ylpeitä omaksumaan Allahin uskonnon, olivat määrätietoisesti vaiteliaita siitä, etteivät he olleet hyväksyneet Arabiassa vallitsevaa status quota.

Tässä on lyhyt kuvaus uskovista: Olemme jo todenneet, että lähettiläs (SAAS) saapui Medinaan *hijran* kahdeksannen vuoden viimeisinä päivinä. Yhdeksannen vuoden muharram-kuun puolikuu

oli tuskin noussut, kun Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti uskovat matkaan heimojen luokse, kuten alla olevasta listasta käy ilmi:

1. Uyaina bin Hisn Bani Tamimin luokse.
2. Yazeed bin Husain Aslamin ja Ghifarin luokse.
3. Abbad bin Bishr Al-Ashhali Sulaimin ja Muzainahin luokse.
4. Rafi 'bin Mukaith Juhainahin luokse.
5. Amr bin Al-'As Bani Fazaran luokse.
6. Ad-Dahhak bin Sufyan Bani Kilabin luokse.
7. Basheer bin Sufyan Bani Ka'bin luokse.
8. Ibn Al-Lutabiyah Al-Azdi Bani Dhubyanin luokse.
9. Al-Muhajir bin Abi Omaiyah Sana'an luokse (Al Aswad Al-'Ansi kutsui häntä, kun hän oli siellä).
10. Ziyad bin Labid Hadramoutin luokse.
11. Adi bin Hatim Tain ja Bani Asadin luokse.
12. Malik bin Nuwairah Bani Hanzalahin luokse.
13. Az-Zabraḡan bin Badr tapaamaan Bani Sa'dia (osaa heistä).
14. Qais bin 'Asim tapaamaan Bani Sa'dia (osaa heistä).
15. Al-'Ala' bin Al-Hadrami Al-Bahrainin luokse.
16. Ali bin Abi Talib Najranin luokse (*sadaḡan* & *jizyan* keruuta varten).

Jotkut näistä asiamiehistä lähetettiin muharram-kuussa 7 A.H., toiset lähetettiin myöhemmin, kunnes heimot, joita he olivat matkalla tapaamaan, olivat kokonaisuudessaan kääntyneet islamiin. Tällainen liike osoittaa selvästi sen suuren menestyksen, josta islamilainen *Da'wah* (kutsu) nautti Al-Hudaibiyahin sopimuksen jälkeen. Pian muslimeiden valloitettua Mekan, kuitenkin, ihmiset alkoivat omaksua islamin suurina joukkoina.

Joukkueet

Samaan tapaan kuin uskovien lähettäminen heimojen luo, ymmärrämme, että joidenkin joukkueiden lähettäminen kaikkialle Arabiaa oli välttämätöntä turvallisuuden ja vallan ylläpitämisen kannalta Arabian mailla.

Tässä on lista kyseisistä joukkueista:

1. Uyaina bin Hisn Al-Fazarin joukkue muharram-kuussa *hijran* yhdeksäntenä vuotena Bani Tamimin luokse. Se koostui 50 ratsastajasta, joista yksikään ei ollut muuttaja tai auttaja.

Tämä retkikunta lähetettiin siitä syystä, että Bani Tamim oli jo kehottanut muita heimoja olemaan maksamatta veroa (*jizyaa*) ja lopulta estivät niitä maksamasta sitä.

Näin ollen Uyaina bin Hisn lähetettiin taistelemaan heitä vastaan. Koko matkan ajan hän marssi öisin ja piileksi päivisin. Hän jatkoi siten, kunnes saavutti heidät ja hyökkäsi heidän kimppuunsa aavikolla. He pakenivat henkensä edestä. Yksitoista miestä ja kaksikymmentäyksi naista ja kolmekymmentä poikaa joutuivat vangiksi. Hän vei heidät takaisin Medinaan ja sijoitti Ramlah bint Al-Harithin taloon. Kymmenen heidän johtajistaan saapui profetaan (SAAS) ovelle ja kutsui häntä sanoen: ”Oi Muhammad, tule ulos ja kohtaa meidät.” Kun hän astui ulos, he pitivät hänestä kiinni ja alkoivat puhua.

Hän keskusteli heidän kanssaan hetken aikaa, jonka jälkeen hän jätti heidät ja lähti suorittamaan keskipäivän rukousta. Rukouksen jälkeen hän istuutui moskeijan patiolle. He osoittivat kerskunnan ja itsekehun halunsa. Tämän vuoksi he esittelivät puhujansa Utarid bin Hajibin, joka piti puheen. Allahin lähettiläs (SAAS) pyysi Thabit bin Qais bin Shammasia — muslimipuhujaa — vastaamaan. Hän teki käsketysti. Vastineeksi he toivat esiin runoilijansa Az-Zabrağan bin Badrin, joka lausui joitakin leuhkia värssyjä. Hassan bin Thabit, islamin runoilija, vastasi nopeasti takaisin. Kun puheet ja

runonlausunta olivat päättyneet, Al-Aqra' bin Habis sanoi: ”Heidän puhujansa on kaunopuheisempi kuin meidän, ja heidän runoilijansa on lyirisempi kuin meidän. Samoin heidän äänensä ja sanansa ylittävät meidän.” Lopulta he ilmoittivat omaksuneensa islamin. Näin ollen Allahin lähettiläs (SAAS) tunnusti heidän islamisoitumisensa, palkitsi heidät runsaasti ja luovutti heille takaisin heidän naisensa ja lapsensa.

2. Qutbah bin 'Amirin johtama joukkue paikkaan nimeltään Khath'am Tabalahissa, maa-alue lähellä Turbahia. Tämä tapahtui safar-kuussa 9 A.H. Kahdenkymmenen miehen ja ainoastaan kymmenen vuorotellen ratsastettavan kamelin saattamana, Qutbah hyökkäsi vastustajan kimppuun, taistellen niin kiivaasti, että suuri osa kummaltakin puolelta haavoittui ja jotkut kuolivat. Muslimit palasivat kamelit, lampaat ja naiset mukanaan Medinaan.

3. Dahhak bin Sufyan Al-Kilabin tehtävä kohdata Bani Kilab rabi' Al-Awwal -kuussa vuonna 9 A.H. Tämä retkikunta lähetettiin kutsumaan Bani Kilabia omaksumaan islam. Kieltäytyen omaksumasta uskontoa, he alkoivat taistella muslimeja vastaan, mutta heidät nujerrettiin, ja he menettivät yhden miehen.

4. Alqamah bin Mujazziz Al-Mudlajin kolmensadan miehen retkikunta Jeddän rannoille rabi' Al-Akhir -kuussa. Tämä retkikunta lähetettiin taistelemaan joitakin (Al-Habasha) Abessinian (Etiopian) miehiä vastaan, jotka kokoontuivat lähellä Jeddän rantoja ja harjoittivat merirosvousta Mekkaa vastaan. Niinpä hän ylitti meren, kunnes saapui saarelle. Mutta välittömästi kuultuaan muslimien saapumisesta, merirosvot pakenivat. [Fath Al-Bari 8/59]

5. Ali bin Abi Talibin joukkueen tehtävä oli tuhota Al-Qullus, epäjumalankuva, joka kuului Tai-heimolle. Tämä tapahtui rabi' Al-Awwal -kuussa vuonna 9 A.H. Ali lähetettiin Allahin lähettilään (SAAS) toimesta sadan viidenkymmenen miehen saattamana. Sata heistä oli kamelin selässä. Muut viisikymmentä hevosen. Hän piteli mustaa ja valkoista sotalippua.

Aamunkoitteessa he tekivät rynnäkön Mahallat Hatimia vastaan, tuhosivat epäjumalankuvan ja ottivat runsaasti sotasaalisia, kameleita ja lampaita, kun sitä vastoin Adi bin Hatim pakeni Ash-Shamiin. Hänen siskonsa oli yksi vangituista. Muslimit löysivät Al-Qullusin sisältä kolme miekkaa ja kolme haarniskaa. He jakoivat saaliin paluumatkalla ja varasivat sen parhaimman osan Allahin lähettiläälle (SAAS). He eivät jakaneet Hatim-heimon jäseniä.

Medinaan saavuttuaan Adi bin Hatimin sisko rukoili Allahin lähettilästä (SAAS) olemaan armollinen häntä kohtaan ja sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs, veljeni on poissa ja isäni kuollut, ja olen liian vanha suorittaakseni minkäänlaisia palveluksia. Ole hyvä minua kohtaan, jotta Allah olisi antelias sinulle.” Profeetta (SAAS) kysyi: ”Kuka on veljesi?” Nainen vastasi: ”Adi bin Hatim.” ”Hän, joka pakeni Allahia ja Hänen lähettilästään?» Profeetta (SAAS) totesi ja lähti sitten naisen luota. Seuraavana päivänä nainen toisti saman kuin päivää ennen ja sai saman vastauksen. Päivää myöhemmin hän lausui samanlaisia sanoja, tällä kertaa profeetta (SAAS) antoi hänelle lahjoituksen. Mies, joka oli profeetan (SAAS) vierellä ja jota nainen luuli Aliksi, sanoi hänelle: ”Pyydä häneltä eläintä, jolla ratsastaa.” Ja naiselle myönnettiin hänen toiveensa.

Hän palasi Ash-Shamiin, jossa hän tapasi veljensä ja sanoi tälle: ”Allahin lähettiläs on tehnyt puolestani niin jalon teon, ettei isäsi ole koskaan tehnyt vastaavaa. Siksi, halusitpa tai et, peloissasi tai varmana, sinun tulisi mennä tapaamaan häntä.» Epävarmana ja ilman kenenkään suojelua, jopa ilman suojelukirjeen suositusta, Adi meni tapaamaan profeettaa (SAAS). Allahin lähettiläs (SAAS) vei hänet kotiinsa. Oitis miehen istuuduttua eteensä, Allahin lähettiläs (SAAS) kiitti Allahia ja ylisti Häntä, sitten sanoi: ”Mikä saa sinut pakenemaan? Pakenetko siksi, ettei sinun tarvitsisi sanoa, ettei ole muuta jumalaa kuin Allah? Tunnetko muita jumalia kuin Allahin?” ”Ei” hän sanoi, tämän jälkeen hän puhui hetken. Allahin lähetti-

läs (SAAS) sanoi: ”Varmastikin pakenet, jottei sinun tarvitse kuulla lausahdusta, että ’Allah on suurin.’ Tunnetko ketään, joka olisi Allahia suurempi?” ”En” hän vastasi. ”Juutalaisten osuus on viha, ja kristityt ovat ajautuneet harhaan,” Profeetta (SAAS) puuskahti. ”Minä olen muslimi ja uskon yhteen jumalaan (Allahiin).” Adi julisti viimein riemukkein kasvoin. Profeetta (SAAS) määräsi hänelle asuinsijan yhden auttajan luota. Siitä päivästä lähtien mies alkoi kutsua profeettaa (SAAS) aamuin ja illoin.

Ibn Ishaqin tietämykseen perustuen, kun profeetta (SAAS) pisti miehen istumaan eteensä talossaan, hän sanoi, ”Oi Adi, eikö sinut oltu valettu epäuskossa?” ”Kyllä.” Adi vastasi. ”Etkä jakanut yhtä neljäsosaa väkesi ansioista?” ”Kyllä.” Adi sanoi. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”On syntiä uskonnossasi tehdä jotain sellaista, eikö sinun pitäisi sallia itsesi tehdä sellaista.” ”Kyllä, kautta Allahin, se on totta”, Adi sanoi. ”Täten päättelin, että hän oli Allahin inspiroima profeetta ja ihmisille lähetetty. Hän tietää sen, mikä on tuntematonta.”

Toisessa versiossa, profeetta (SAAS) sanoi: ”Adi, omaksu islam ja tulet olemaan turvassa.” ”Mutta minä olen uskova mies.” Adi sanoi. ”Tunnen uskontosi sinua paremmin.” Profeetta (SAAS) sanoi. ”Tunnetko uskontoni minua paremmin?” Adi kysyi. Profeetta (SAAS) vastasi, ”Kyllä”. Hän sanoi: ”Etkö olekin valettu epäuskossa, koska katsot itsellesi kuuluvaksi neljäsosan väkesi ansioista?” ”Kyllä”. Adi sanoi. ”On syntiä uskonnossasi tehdä niin.” Profeetta (SAAS) sanoi, ja Adi lisäsi: ”Hänen ei tarvinnut toistaa sitä, sillä minä hyväksyin sen välittömästi.”

Al-Bukhari kertoo, että Adi sanoi: Kun olin profeetan (SAAS) luona, mies tuli sisään ja valitti köyhyyttä. Tämän jälkeen toinen mies tuli sisään ja valitti valtatieryöstöistä. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi sitten: ”Oi Adi, oletko koskaan ollut Hirassa? Jos sinut tuomittaisiin elämään pitkään, voisit nähdä kamelilla ratsastavan naisen matkustavan Hirasta, kunnes se kiertäisi ympäri

Kaabaa, peläten ainoastaan Allahia: ja jos eläisit riittävän pitkään, avaisit Kisran aarteet. Ja jos eläisit pitkään, voisit nähdä miehen tarjoamassa kourallista kultaa tai hopeaa muille, mutta kukaan ei ottaisi sitä vastaan.” Kyseisen *hadithin* lopussa Adi sanoo myöhemmin: ”Olen nähnyt kamelilla ratsastavan naisen matkustavan Hirasta, kunnes se kiertää ympäri Kaabaa, peläten ainoastaan Allahia, olen myös ollut yksi niistä, joka avasi Kisra bin Hurmuzin aarteet. Jos eläisit pitkän elämän, todistaisit mitä profeetta, *Abul-Qasim* (SAAS), oli jo sanonut ”kourallisen tarjoamisesta... ”eli profeetan (SAAS) profetiat todellakin kävivät toteen.”

LUKU 36

HYÖKKÄYS TABUKIIN (RAJAB-KUUSSA VUONNA 9 A.H.)

Mekan valloitushyökkäystä pidettiin ratkaisevana taisteluna totuuden ja virheen välillä. Sen seurauksena arabit eivät enää epäilleet Muhammadin (SAAS) tehtävää. Niinpä näemme, etteivät asiat edenneet pakanoiden odotusten mukaisesti. Ihmiset alkoivat omaksua islamin, Allahin uskonnon, suurin joukoin. Tämä käy kiistattomasti ilmi tämän kirjan luvussa delegaatioista. Se voidaan päätellä myös siitä valtavasta ihmismäärästä, joka osallistui *hajjat-ul-wadaan* (jäähäyväispyhiinvaellukseen). Kaikki paikallisesti koetut ongelmat päättyivät. Muslimit tunsivat itsensä lopulta levollisiksi ja aloittivat Allahin lakien opetuksen ja islamin kutsun tehostamisen.

Taustalla vaikuttavat syyt

Bysantin valtakunta, jota pidettiin tuolloin maailman mahavimpana sotilaallisen voimana, osoitti aiheetonta muslimeihin kohdistuvaa vastustusta. Kuten olemme jo maininneet, heidän vastarintansa alkoi Allahin lähettilään (SAAS) edustajan, Al-Harith bin 'Umair Al-Azdin, surmaamisena Sharhabeel bin 'Amr Al-Ghasanin toimesta. Edustaja oli tuolloin välittämässä profeetan(SAAS) viestiä Bosran hallitsijalle. Olemme myös todenneet, että tämän

seurauksena profeetta (SAAS) lähetti matkaan prikaatin Zaid bin Harithan komennuksen alla, joka kävi kiivasta taistelua bysanttilaisia vastaan Mu'tahissa. Vaikka muslimijoukot eivät kyenneet kostamaan noille ylimielisille ja ylpeille tyrannoille, yhteenotto teki suuren vaikutuksen arabeihin kaikkialla Arabiassa.

Bysantin keisari — joka ei voinut sivuuttaa sitä suurta hyötyä, jonka Mu'tahin taistelu oli tuonut muslimeille, eikä voinut olla välittämättä arabiheimojen toiveista itsenäisyydestä ja hänen vaikutusvaltansa alta vapautumisesta tai jättää huomiotta heidän liittoaan muslimien kanssa — ymmärtäen kaiken tämän, oli tietoinen siitä eteenpäin etenevästä vaarasta, joka uhkasi hänen rajojaan, erityisesti Ash-Sham-rintamaa, joka reunusti arabimaita. Näin ollen hän tuli siihen tulokseen, että muslimivallan murskaaminen oli tullut kiireellisen välttämättömäksi. Tämä hänen päätöksensä pitäisi, hänen mielestään, saavuttaa ennen kuin muslimeista tulisi liian voimakkaita voitettavaksi ja ongelmat ja levottomuudet kasvaisivat viereisillä arabialueilla.

Vastatakseen näihin tarpeisiin, keisari kokosi valtavan armeijan bysanttilaisista ja Roomaa tukevista ghassanidiheimoista käynnistääkseen ratkaisevan verisen taistelun muslimeja vastaan.

Yleiset uutiset bysanttilaisten ja ghassanidien sotavalmisteluista

Uutiset Bysantin valmistautumisesta ratkaisevaan hyökkäykseen muslimeja vastaan olivat tuskin saapuneet Medinaan, kun pelko alkoi levitä muslimien keskuudessaan. Pienimmäinkin äänen kuullessaan, he kuvittelivat Bysantin hyökkäävän. Tämä on selvästi pääteltävissä siitä, mitä eräänä päivänä tapahtui Umar bin Al-Khattabille.

Profeetta (SAAS) oli antanut valan pysytellä vaimojensa luota yhden kuukauden ajan *hijran* yhdeksäntenä vuonna. Näin ollen

hän jätti heidät ja oleskeli yksityisessä paikassa. Allahin lähettilään (SAAS) kumppanit olivat aluksi ymmällään eivätkä kyenneet ymmärtämään tällaisen käytöksen syytä. He ajattelivat, että profeetta (SAAS) oli ottanut eron vaimoistaan ja oli tämän vuoksi surullinen, murheellinen ja häiriintynyt. Umarin versiossa tästä tarinasta, hän sanoo: ”Minulla oli ennen auttajaystävä, joka usein kertoi minulle, mitä tapahtui, jos en ollut läsnä, ja vastineeksi aina ilmoitin hänelle, mitä oli tapahtunut hänen poissaolonsa aikana. He molemmat asuivat Medinan korkealla puolella. Molemmilla oli tapana kutsua vuoroin profeettaa (SAAS) tuon jännitystilan aikana. Sitten eräänä päivänä kuulin ystäväni koputtavan oveeni ja sanovan: ”Avaa! Avaa!” Minä kysyin ihmetellen, ”Mikä hätänä?” Ovatko ghassanidit tulleet?” ”Ei, tämä on vakavampaa. Allahin lähettiläs (SAAS) on jättänyt vaimonsa.”

Toisessa versiossa, Umar sanoo, ”Keskustelimme ghassanidien hyökkäysvalmisteluista. Kun oli hänen vuoronsa välittää uutiset minulle, hän laskeutui alas ja palasi illalla. Hän hakkasi ovea kiihkeästi ja kysyi ’Oletko nukkumassa?’ Olin peloissani, mutta menin tapaamaan häntä. ’Jotakin vakavaa on tapahtunut.’ Hän sanoi. ’Ovatko ghassanidit saapuneet’ Minä kysyin. ’Ei,’ hän sanoi, ’tämä on jotain suurempaa ja vakavampaa. Allahin lähettiläs (SAAS) on eronnut vaimoistaan.’

Tästä liiallisen valppauden tilasta käy selkeästi ilmi muslimien kokemaa tilanteen vakavuus. Tilanteen vakavuus sai vahvistuksensa suurelta osin tekopyhien käyttäytymisessä uutisten kantautuessa Medinaan bysanttilaisten valmisteluista. Se, että Allahin lähettiläs (SAAS) voitti kaikki taistelemansa taistelut ja ettei mikään valta maan päällä kauhistuttanut häntä ja että hän oli aina osoittautunut kykynsä voittaa kaikki tiellään seisovat esteet — eivät estäneet tekopyhiä, jotka piilottivat pahuutta sydämessään, toivomasta kurjuuden kaatumista muslimien ja islamin niskaan.

Heillä oli tapana vaalia mielissään pahaa ja katalia aikomuksia islamin ja muslimien koko prosessin aikana. Perustuen tähän näennäiseen kuvitelmaan tämän suuren uskonnollisen rakennelman tuhosta, he pystyttivät salaliittojen ja juonittelun pesäkkeen moskeijan muodossa — Masjid Al-Dirar (epäsovun moskeija). He lähestyivät profeettaa (SAAS) ja pyysivät, että hän tulisi ja pyhittäisi paikan rukoilemalla siellä itse. Koska profeetta (SAAS) oli sillä hetkellä lähdössä kohti Tabukia, hän lykkäsi pyynnön toteuttamista aina paluuseensa asti. Sillä välin hän tuli tietoiseksi jumalallisen Ilmestyksen kautta, ettei kyseessä ollut antaumuksen ja rukouksen moskeija, vaan islamin vastaisten elementtien kokoontumispaikka. Niinpä palattuuan, profeetta (SAAS) lähetti ryhmän hävittämään tuon rakennuksen.

Erityisiä uutisia Bysantin ja ghassanidien sotavalmisteluista

Yksityiskohtaisempi kuva muslimielämää uhkaavasta vaarasta välitettiin heille nabatealaisten toimesta, jotka toivat Medinaan öljyä Ash-Shamista. He välittivät uutiset Herakleioksen valmisteluista ja valtavasta aseistetusta armeijasta, joka koostui yli neljästäkymmenestä tuhannesta taistelijasta sekä Lukhamin, Judhamin ja muiden Bysantin kanssa liittoutuneiden heimojen miehistä. He kertoivat, että sen etujoukko oli jo saavuttanut Al-Balqan. Tällainen oli muslimeja väijyvä vakava tilanne. Yleistilannetta pahensivat merkittävästi muut haitalliset tekijät, kuten pitkittynyt kuuma keli, kuivuus sekä vaikeakulkuinen ja karu välimatka, joka heidän tulisi taittaa, jos he päättäisivät kohdata välittömän vaaran.

Allahin lähettilään (SAAS) käsitys ja arvio tilanteesta ja sen etenemisestä olivat paljon tarkempia ja täsmällisempiä kuin muiden. Hän ajatteli, että jos hän viivyttelisi tai toimisi tilanteessa passiivisesti tavalla, joka mahdollistaisi bysanttilaisten etenemisen islamilaisvalvonnan alla olevien maakuntien läpi tai jopa Medinaan

asti, tämä — kyseisissä olosuhteissa — jättäisi mitä kauheimman vaikutelman sekä islamista että muslimien sotilaallisesta uskottavuudesta.

Esi-islamilaiset uskomukset ja perinteet (Al-Jahiliyah), jotka olivat tuolloin kuolemassa pois seuraten sitä ratkaisevaa iskuja, jonka ne olivat saaneet osakseen Hunainissa, saattaisivat herätä uudelleen henkiin tällaisessa ympäristössä. Tekopyhät juonittelivat muslimeja vastaan puukottaakseen heitä selkään, samalla kun bysanttilaiset hyökkäisivät edestä. Jos tällainen kävisi toteen, ja he onnistuisivat pahoissa aikeissaan, profeetan (SAAS) ja hänen kumppaneidensa ponnistelut islamin levittämiseksi romahtaisivat ja heidän voittonsa, jotka olivat menestyksekkäiden ja jatkuvien taistelujen ja hyökkäyksien tulosta, tehtäisiin tyhjiksi. Allahin lähettiläs (SAAS) ymmärsi tämän varsin hyvin. Niinpä — huolimatta muslimien kärsimistä vaikeuksista ja kuivuudesta — profeetta (SAAS) oli vakuuttunut, että muslimien tulisi hyökätä bysanttilaisia vastaan ja taistella ratkaiseva taistelu heidän omilla rajoillaan. Hän oli päättänyt olla viivyttelämästä estääkseen Rooman yritykset lähestyä islamin maata.

Kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli päättänyt mielensä ja tehnyt lopullisen päätöksensä, hän määräsi seuralaisensa varautumaan sotaan ja lähetti avunpyyntökutsun mekkalaisille ja muille arabiheimioille.

Vastoin hänen tyyppillistä tapaansa olla paljastamatta todellisia hyökkäysaikeitaan julistamalla valheellinen suunnitelma, hän ilmoitti avoimesti aikeistaan kohdata bysanttilaiset ja taistella heitä vastaan. Hän julisti tilanteen väelleen, jotta he valmistautuisivat, ja kehotti heitä taistelemaan Allahin tiellä. Tässä yhteydessä osa Bara'an suuraa (Katumuksen suura — 9) lähetettiin Allahin toimesta kehottaen heitä sinnikkyuteen ja kestävyuteen.

Toisaalta Allahin lähettiläs (SAAS) kehotti heitä harrastamaan hyväntekeväisyyttä ja käyttämään parhaimman omaisuutensa Allahin tiellä.

Tuskin kuultuaan Allahin lähettilään (SAAS) äänen kutsuvan heitä taistelemaan bysanttilaisia vastaan, kun muslimit jo riensivät noudattamaan hänen käskyjään. He ryhtyivät valmistautumaan sotaan vauhdilla. Heimot ja klaanit sieltä ja täältä alkoivat valua Medinaan. Lähes jokainen muslimi vastasi kutsuun myönteisesti. Vain he, joilla oli heikkoutta sydämessään, suosivat taka-alalle jäämistä. Heitä oli vain kolme. Jopa puutteenalaiset ja köyhät, joilla ei ollut varaa ratsuun, lähestyivät Allahin lähettilästä (SAAS) pyytääkseen ratsua, jotta he voisivat osallistua taisteluun bysanttilaisia vastaan. Mutta kun hän sanoi:

”... ’Minulla ei ole ratsua teille’ he kääntyivät takaisin ja silmät täynnä surun kyynelitä, etteivät he löytäneet varoja kulutettavaksi (jihadille).” [Koraani 9:92]

Muslimit kiirehtivät kuluttamaan varojaan ja antamaan hyvän- tekeväisyyttä hyökkäyksen hyväksi. Uthman, esimerkiksi, joka oli jo varustanut kaksisataa satuloitua kamelia matkalle Ash-Shamiin, luovutti ne kaikki ja antoi kaksisataa (kulta)unssia hyväntekeväisyytenä. Hän myös nouti tuhat dinaaria ja laski ne Allahin lähettilään (SAAS) syyliin, joka käänsi ne ympäri ja sanoi: ”Tästä päivästä eteenpäin mikään ei tule vahingoittamaan Uthmania riippumatta siitä, mitä hän tekee.” Uudestaan ja uudestaan Uthman lahjoitti, kunnes hänen lahjoituksensa nousi yhdeksäänsataan kameliin ja sataan hevoseen, sen rahan lisäksi, jonka oli maksanut.

Abdur bin ’Awf, puolestaan, antoi kaksisataa hopeaunssia, kun taas Abu Bakr lahjoitti kaiken rahan, mitä hänellä oli jäljellä, eikä jättänyt perheelleen muuta omaisuutta kuin Allahin ja Hänen lähettiläänsä (SAAS). Umar antoi puolet omaisuudestaan. Al-’Abbas

lahjoitti runsaasti rahaa. Talhah, Sa'd bin Ubadah ja Muhammad bin Maslamah antoivat rahaa hyökkäyksen tueksi. Asim bin Adi, puolestaan, tarjosi yhdeksänkymmentä kamelinkuormaa taateleita. Ihmiset riensivät lahjoittamaan vähän ja paljon. Eräs heistä antoi puolikkaan vakan (tai ainoan vakan), jonka omisti. Naiset osallistuivat tähän kilpailuun lahjoittamalla omistamiensa tavaroita: kuten myskiä, rannerenkaita, nilkkakoruja, korvarenkaita ja sormuksia. Kukaan ei pidättäytynyt rahan tuhlaamisesta, tai ollut liian ilkeä antaakseen rahaa tai muuta, lukuun ottamatta tekopyhiä:

”He, jotka panettelevat niitä uskovia, jotka antavat vapaaehtoisesti hyväntekeväisyyteen (Allahin asialle), ja ne, jotka eivät löytäneet annettavaksi (Allahin asialle) paitsi sen, mikä on heidän käytettävissään, joten he pilkkaavat heitä (uskovia).” [Koraani 9:79]

Muslimiarmeija lähtee kohti Tabukia

Armeijan varustamisen valmistuttua, Allahin lähettiläs (SAAS) määräsi Muhammad bin Maslamah Al-Ansarin vastaamaan Medinasta — toisessa versiossa Siba' bin 'Arftahin. Ali bin Abu Talibille hän uskoi perheensä turvallisuuden ja käski tämän pysytellä heidän luonaan. Tämä liike sai tekopyhät väheksymään Alia, joten hän seurasi Allahin lähettilästä (SAAS) ja sai hänet kiinni. Mutta profeetta (SAAS) sai hänet kääntymään kannoillaan takaisin Medinaan sanottuaan: ”Eikö sinulle riittäisi olla seuraajani samalla tavalla kuin Aaron (Harun) oli Moosekselle?” Sitten hän jatkoi: ”Mutta yksikään profeetta ei seuraa minua.”

Torstaina Allahin lähettiläs (SAAS) marssi pohjoiseen kohti Tabukia. Armeija, joka muodostui 30 000 taistelija, oli valtava

verrattuna aiempiin islamin armeijoihin. Muslimit eivät olleet koskaan aiemmin marssineet niin suurilukuisena.

Huolimatta kaikesta lahjoitetusta vauraudesta ja ratsuista, armeija ei ollut loppuun asti varustettu. Muonituksen ja ratsujen puute oli niin vakava, että kahdeksantoista miestä nousi vuoron perään kamelin selkään. Mitä muonitukseen tuli, armeijan jäsenien oli ajoittain syötävä puiden lehtiä, kunnes heidän huulensa turposivat. Toisten tuli teurastaa kameleita — vaikka ne olivat niin arvokkaita — nauttiakseen veden niiden vatsasta; tämän vuoksi armeijaa kutsuttiin ”kärsimyksen armeijaksi”.

Matkalla Tabukiin islamin armeija ohitti Al-Hijrin — joka oli Thamud-heimon, joka louhi (valtavia) kiviä laaksossa, alkuperäismaata; tänä päivänä se kulkee nimellä Al-Qura-laakso. He nostivat vettä sen kaivosta, mutta Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi, ettei heidän tulisi juoda tuota vettä tai peseytyä siinä. Taikinan, jonka he olivat tehneet, hän pyysi syöttämään kameleille. Hän kielsi heitä syömästä mitään siitä tehtyä. Eräänä vaihtoehtona hän sanoi, että heidän tulisi nostaa vettä siitä kaivosta, josta profeetta Salihin naarakamelilla oli tapana juoda.

Ibn Umarin tietämykseen perustuen: ”Välittömästi Al-Hijrin ohitettuaan, profeetta (SAAS) sanoi:

’Älkää astuko sisään ihmisten taloihin, jotka ovat tehneet itselleen väärin, jottei se, mitä heille on tapahtunut vaivaisiteitä, mutta jos teidän täytyy jotain tällaista tehdä, liittykään se itkemiseen.’

Sitten hän nosti päänsä ylös ja kiihdytti vauhtiaan, kunnes ohitti laakson ulospääsytien.”

Veden puute ja armeijan sitä koskeva tarve saivat heidät valittamaan Allahin lähettiläälle (SAAS). Hänanoi Allahia, joka lähetti

sadepilven. Satoi, ja niin kaikki ihmiset joivat ja varustivat itsensä tulevaa vedentarvetta varten.

Kun he lähestyivät Tabukia, profeetta (SAAS) sanoi: ”Jos Allah suo, huomenna saavutte Tabukin lähteelle. Ette saavu sinne ennen päiväsaikaa. Joten hänen, joka saavuttaa sen, ei tulisi koskea sen veteen; vaan odottaa, kunnes minä saavun.” Mu’adh sanoi: ”Kun saavuimme lähteelle, siitä ryöpsähti jonkin verran vettä. Saimme selville, että kaksi miestä oli jo saavuttanut sen ennen meitä. Allahin lähettiläs (SAAS) kysyi heiltä: ’Oletteko koskeneet veteen?’ He vastasivat: ’Kyllä. Hän sanoi, mitä Allah inspiroi häntä sanomaan, sitten hän keräsi käsiinsä hieman vettä kapeasta yhteen kerääntyneestä virrasta, pesi kasvonsa ja kätensä ja kaatoi veden takaisin; tämän jälkeen lähteestä suihkusi runsaasti vettä ja ihmiset joivat siitä. ”Mu’adh”, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi, ”Jos sinut tuomittaisiin elämään pitkään, näkisit täällä kasvillisuuden täyttämiä peltoja”.

Matkalla Tabukiin, tai välittömästi heidän saavuttua perille, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Kova tuuli tulee puhaltamaan tänä iltana, joten kenenkään teistä ei tulisi seistä pystyssä. Hänen, jolla on kameli, tulisi sitoa se kiinni.” Myöhemmin, kun voimakas tuuli puhalsi, yksi miehistä nousi ylös, ja tuuli kuljetti hänet kauas Tai-vuorelle.

Koko matkan ajan Allahin lähettilään (SAAS) suunnitelmana oli suorittaa keskipäivän ja iltapäivän rukoukset yhdessä; ja hän toimi samalla tavoin myös auringonlasku- ja iltarukouksien osalta. Hänen rukouksensa olivat joko etukäteen tai jälkeen rukousajan.

Islamin armeija Tabukissa

Saavuttuaan Tabukiin ja leirydyttyään sinne, muslimiarmeija oli valmis kohtaamaan vihollisen. Allahin lähettiläs (SAAS) toimitti vaikuttavan puheen, joka sisälsi kaikista kattavimmat sanat. Puheessaan hän kehotti muslimeja tavoittelemaan tämän maailman

ja seuraavan maailman hyvinvointia. Hän varoitti ja vaali heitä ja välitti heille ilosanoman. Tällä tavoin hän piti huolta heistä, jotka olivat hengeltään murtuneita, ja täytti puutteen ja vaikeuksien kiihtymisen, josta he kärsivät johtuen tarvikkeiden, ruoan ja muiden aineiden pulasta.

Saatuun tietää muslimien marsista, bysanttilaiset ja heidän liittolaisensa kauhistuivat niin perinpohjaisesti, ettei yksikään heistä uskaltanut taistella. Päinvastoin he hajaantuivat joka puolelle. Se itsessään valoi hyvää uskoa muslimijoukkoihin, jotka olivat niittäneet sotilasmainetta Arabian niemimaan keski- ja kaukomailla. Ne huomattavat ja merkittävät poliittiset voitot, jotka muslimijoukot olivat saavuttaneet, olivat paljon parempia kuin ne, mitä he olisivat voineet voittaa, jos kaksi armeijaa olisi käynyt sotilaalliseen yhteenottoon.

Ailahin johtaja, Yahna bin Rawbah, tuli Allahin lähettilään (SAAS) luokse, teki rauhan hänen kanssaan ja maksoi hänelle veroa (*jizyaa*). Myös sekä Jarban että Adhruhin kansat maksoivat hänelle veroa. Niinpä Allahin lähettiläs (SAAS) antoi jokaiselle takuukirjeen, samanlaisen kuin Yahnalle, jossa hän sanoo:

”Allahin, myötätuntoisimman, armeliaimman nimissä.

Tämä on takuu Allahin ja profeetta Muhammadin, Allahin lähettilään, suojelusta Yahna bin Rawbahille ja Ailahin väelle; heidän aluksensa, karavaaninsa maalla ja merellä tulevat nauttimaan Allahin ja profeetta Muhammadin huoltajuudesta, hän ja kuka tahansa As-Shamin väestä, joka on hänen seurassaan, ja he, jotka ovat merellä. Häntä, joka rikkoo tätä sopimusta, hänen vaurautensa ei tule pelastamaan; palkinnon on oltava oikeudenmukainen hänelle, joka ottaa sen. Ei tulisi olla laillista estää miehiä lähteiltä, joilla heillä on ollut

tapana vierailta, eikä matkoilta, jotka he haluavat tehdä, merellä tai maalla.”

Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Khalid bin Al-Waleedin neljänsadanviidenkymmenen ratsumiehen johdossa Ukaidir Dumat Al-Jandalan luo ja sanoi hänelle: ”Tulet näkemään hänet metsästä-mässä keihäsantilooppeja.” Joten kun Khalid lähestyi tämän linnaa ja oli silmäkantaman päässä, hän näki keihäsantilooppien astuvan ulos, hangaten sarviaan linnan porttia vasten. Koska oli kuun valaisema yö, Khalid näki Ukaidirin tulevan ulos metsästääkseen niitä, joten Khalid otti hänet kiinni — vaikka tämä oli miestensä ympäröimä — ja vei hänet takaisin Allahin lähettiläälle (SAAS), joka säästi hänen henkensä ja solmi hänen kanssaan rauhan kah-tatuhatta kamelia, kahdeksansataa nautaa, neljääsataa haarniskaa ja neljääsataa peistä vastaan. Hän sai tämän tunnustamaan suoje-lurahan maksua koskevan velvollisuutensa ja veloitti häneltä *citin* Dumatista, Tabukista, Ailahista ja Taimasta.

Heimot, joilla oli ollut tapana liittoutua bysanttilaisten kanssa, tulivat melko vakuuttuneiksi siitä, että heidän riippuvuutensa entisistä herroista oli päättynyt. Niinpä he kääntyivät muslimien puoleen. Islamilainen valtio oli näin ollen laajentanut rajojaan siinä määrin, että se kosketti bysanttilaisten ja heidän asiamiestensä rajoja. Näemme siis, että Bysantin asiamiesten rooli oli ohi.

Paluu Mediinaan

Muslimiarmeija palasi Tabukista voitokkaana, ei petettyinä tai vääryyttä kokeneena. Tämä johtui siitä, että Allah oli säästänyt heidät taistelun pahuudelta.

Paluumatkalla vuoristotiellä, kaksitoista tekopyhää teki yrityksen profeetan (SAAS) henkeä vastaan, kun hän kulki tuota vuorietä seuranaan ainoastaan Ammar, joka piteli hänen naaraskame-

linsa suitsia, ja Hudhaifa bin Al-Yaman, joka ohjasi sitä, muiden jo laskeuduttua laakson pohjalle.

Tekopyhät käyttivät tilannetta hyväkseen profeetan (SAAS) surmaamiseksi. Allahin lähettilään (SAAS) ja hänen kahden kumpipaninsa kulkiessa eteenpäin, he kuuluivat takaansa kasvonsa peittäneen ihmisjoukon lähestyvän. Hudhaifa, joka lähetettiin profeetan (SAAS) toimesta selvittämään, mistä oli kyse, havaitsi heidät ja iski paimensauvallaan heidän ratsujensa turpia, ja Allah valoi pelkoa heidän sydämiinsä. He pakenivat ja palasivat väkensä joukkoon.

Hudhaifa nimesi heidät kuitenkin Allahin lähettiläälle (SAAS) ja kertoi heidän aikeistaan. Niinpä Hudhaifaa kutsuttiin Allahin lähettilään (SAAS) ”uskotuksi”. Tästä tapauksesta Allah, ylhäinen, sanoo:

”Ja he turvautuivat sellaiseen (juoneen murhata Profeetta (SAAS)), jota he eivät saaneet saatettua loppuun.” [Koraani 9:74]

Kun hänen päämajansa, Medina, alkoi häämöttää horisontissa, profeetta (SAAS) sanoi: ”Tämä on riemukas näky. Tämä on Uhud, joka on vuori, pidämme siitä ja se pitää meistä.” Kun medinalaiset kuuluivat heidän paluustaan, he lähtivät vastaanottamaan armeijaa. Naiset, nuoret ja pienet lapset tulivat ulos kaupungista juhliakseen heidän kotiinpaluutaan, laulaen täydestä sydäimestä:

”Täysikuu loisti meille, Al-Wada-vuoren ääriviivojen takaa. Kiitos kuuluu meille, kunhan anoja vetoaa Allahiin...”

Allahin ähettilään (SAAS) marssi Tabukiin tapahtui rajab-kuussa ja hänen paluunsa ramadan-kuussa. Täten näemme, että tämä taistelu kesti yhteensä viisikymmentä päivää, kaksikymmentä

päivää kului Tabukissa ja loput edestakaisilla matkoilla. Kyseinen hyökkäys oli viimeinen profeetan (SAAS) toimesta tehty.

Jälkeen jättäytyneet ihmiset

Johtuen sen erityisolosuhteista, tämä hyökkäys oli poikkeuksellinen Allahin tarjoama rankka koettelemus pyrkimyksenä uskovien uskon testaaminen ja heidän muista erottaminen. Tämä on Allahin ikuinen tahto tällaisissa olosuhteissa. Tämän suhteen Hän sanoo:

”Allah ei tule jättämään uskovia tilaan, jossa te nyt olette, siihen asti kunnes hän erottaa pahat hyvistä.” [Koraani 3:179]

Viivyttely ja taka-alalle jääminen täysimittaisen osallistumisen sijaan kyseisen hyökkäyksen aikana merkitsivät tekopyhyyttä. Aina kun Allahin lähettiläälle (SAAS) ilmoitettiin miehen vitkastelevan, hän sanoi: ”Jättäkää hänet rauhaan! Jos Allah tuntee hänet hyväksi, Hän antaa hänen seurata teitä; mutta jos hän ei sitä ole, Allah vapauttaa meidät hänestä.”

Ainoastaan he jäivät taakse, jotka olivat joko vakavan syyn estämiä tai tekopyhiä, jotka levittivät valheita Allahista ja Hänen lähettiläästään (SAAS).

Joidenkin tekopyhien vitkastelu perustui tekosyyhyn, joka pohjautui vääristelyyn ja harhaan. Toiset ottivat aikansa, mutteivät pyytäneet välittömästi lupaa. Mutta oli myös uskovia, jotka viipyivät väärin perustein. Heidän uskoaan Allah koetteli, mutta myöhemmin Hän kääntyi heidän puoleensa armollisesti ja hyväksyi heidän katumuksensa.

Heti kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli astunut Medinaan, hän rukoili kaksi *rakaa* ja istuutui sen jälkeen vastaanottamaan kansaansa. Tekopyhät, joita yli kahdeksankymmentä miestä, [Fath

Al-Bari 8/119] saapuivat paikalle ja esittivät lukuisia erilaisia tekosyitä ja väitteitä. Profeetta (SAAS) huomioi heidän tekosyynsä ja anoi heille Allahin anteeksiantoa, mutta uskoi heidän sisäiset mielteensä ja uskonsa Allahille.

Mitä tulee kolmeen uskolliseen — Ka’b bin Malikiin, Murara bin Ar-Rabiin ja Hilal bin Omaiyahiin — jotka valitsivat totuuden kertomisen, Allahin lähettiläs (SAAS) kielsi kumppaneitaan puhumasta heille.

Tämän seurauksensa heidät asetettiin ankaran boikotin alle ja suljettiin yhteisön elämästä. Kaikki käänisivät heille selkänsä. Näin ollen heistä tuntui kuin maasta olisi tullut heille ahdas laajuudestaan huolimatta, ja he tunsivat olonsa kiusalliseksi ja levottomaksi. Kovat ajat, joissa he elivät ja jotka kestivät neljäkymmentä päivää, kruunattiin määräyksellä, että heidän tuli hylätä vaimonsa. Viidenkymmenen päivän boikotin jälkeen Allah kääntyi heidän puoleensa ja ilmoitti KoraanissaKoraani:

“Ja (Hän antoi myös anteeksi) niille kolmelle henkilölle (jotka profeetta) jätti (eli hän ei antanut tuomiotaan tapauksen suhteen, ja heidän tapauksensa lykättiin Allahin päätettäväksi) kunnes maa laajuudestaan huolimatta tuntui heistä ahtaalta, ja heidän sielunsa tuntuivat raskailta, he oivalsivat, ettei ollut pakopaikkaa Allahilta, ja muuta turvaa kuin Hänen Itsensä luona, silloin Hän hyväksyi heidän katumuksensa, että he voisivat katua (Hänen edessään). Totisesti, Allah hyväksyy katumuksen, on Armollisin.” [Koraani 9:118]

Allahin kääntyminen heidän puoleensa oli suuri ilo muslimeille ja kolmelle osalliselle. Jälkeen jättäytyneiden ilo oli mittaamatonta päämäärässään ja asteessaan. Se oli heidän elämänsä onnellisinta aikaa. Ilosanoma helli heitä ja täytti heidän sydämensä mielihyväl-

lä. Mitä tulee heihin, jotka jäivät taka-alalle vamman tai sairauden tai minkä tahansa muun vakavan syyn vuoksi, Allah, ylhäinen, sanoi heistä:

”Niitä ei ole syytetä, jotka ovat heikkoja tai sairaita tai joilla ei ole varoja mitä uhrata (jihadille)), jos he ovat vilpittömiä (velvollisuudessa) Allahia ja Hänen Lhettilästään kohtaan.” [Koraani 9:91]

Lähestyessään Medinaa, Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi:

”Medinassa on miehiä, jotka siitä huolimatta, että jättäytyivät jälkeen vakavista syistä, ovat olleet kanssanne kaiken aikaa. Vaikka vitkastelijoita ovatkin, he ovat olleet läsnä kulkiessamme laaksojen läpi tai teitä pitkin.” ”Tarkoitatko, että he ovat tehneet sen, vaikka ovat yhä Medinassa?” He ihmetelivät. ”Kyllä, vaikka ovat Medinassa,” profeetta sanoi.

Hyökkäys Tabukiin ja sen kauaskantoiset seuraukset

Kyseisen hyökkäyksen vaikutus on huomattava, mitä tulee muslimien vaikutusvallan ja herruuden laajentamiseen ja lujittamiseen Arabian niemimaalla. Kaikille oli varsin itsestään selvää, ettei mikään muu mahti kuin islam olisi pitkäikäinen arabien keskuudessa. Jahiliyahin ja tekopyhien rippeet — joilla oli tapana lakkaamatta juonia muslimeja vastaan ja jotka luottivat alituisesti Bysantin valtakuntaan ollessaan tuen tai avun tarpeessa — nämä ihmiset menettivät odotuksensa ja toiveensa menneen vaikutusvaltansa takaisinsaamisesta. Ymmärrettyään, ettei ollut ulospääsytietä ja että heidän tulisi alistua tapahtuneeseen tosiasiaan, he luopuivat yrityksistään.

Tuosta hetkestä alkaen, tekopyhiin ei enää suhtauduttu löyhästi tai jopa lempeästi muslimien toimesta. Allah ei ainoastaan käskenyt muslimeja kohtelemaan heitä ankaralla kädellä, mutta hän myös kielsi heidän hyväntekeväisyytensä vastaanottamisen tai rukouksen suorittamisen heidän kuolleilleen tai Allahin anteeksiannon anomisen heidän puolestaan tai jopa heidän haudoillaan käymisen. Allah määräsi muslimit purkamaan moskeijan, jonka tekopyhät olivat rakentaneet ja jota he olivat käyttäneet piilopaikkanaan, jossa harjoittaa juoniaan, salaliittojaan ja petoksiaan. Joitakin Koraanin jakeita lähetettiin ilmiantamaan heidät julkisesti ja läpikotaisesti, jotta kaikki Medinassa saivat tietää heidän todellisen luonteensa.

Tämän hyökkäyksen huomattava vaikutus voitaisiin hahmottaa siinä suuressa määrässä delegaatioita, jotka saapuivat yksi toisensa jälkeen tapaamaan Allahin lähettilästä (SAAS). Lähetyksillä oli ollut tapana tulla tapaamaan häntä hyökkäyksien jälkeen, erityisesti Mekan valloituksen, mutta ne eivät olleet yhtä monilukuisia kuin nämä delegaatiot eivätkä ne saapuneet yhtä tiheään kuin Tabukin tapahtuman vanavedessä. Hyökkäyksellä oli todellakin huomattavin vaikutus.

Koraaniin jakeet kyseiseen hyökkäykseen liittyen

Useita Tabukin tapahtumaa käsitteleviä Bara'an (Tauban) suuren jakeita paljastui. Jotkut paljastettiin ennen marssia, kun taas toiset Tabukiin lähdön jälkeen, eli taistelun yhteydessä. Joitakin jakeita paljastui myös profeetan (SAAS) palattua Medinaan. Yhdessä ne kattoivat hyökkäyksen tapahtumat: taistelun olosuhteet, tekopyhien paljastuminen, Allahin tiellä uurastaneiden etuoikeudet ja erikoistittelit, viivytelleiden tai jälkeen jättäytyneiden todellisten uskovieen katumuksen hyväksyminen, jne.

LUKU 37

**TÄRKEITÄ TAPAHTUMIA,
JOTKA TAPAHTUIVAT TUONA VUONNA**

Samana vuonna tapahtui monia suurimerkityksellisiä tapahtumia. Ne olivat:

1. Lähettilään (SAAS) Tabukista paluun jälkeen esitettiin valalla vahvistettu väite Uwaimir Al-‘Ajlanin ja hänen vaimonsa välillä tapahtuneesta uskottomuudesta.
2. Ghamidiyahin naisen, joka oli tunnustanut aviorikoksen, kivittäminen. Hänet kivitettiin vasta sen jälkeen, kun hän oli vieroittanut lapsensa rintamaidosta.
3. Negus Ashama: Abessinian (Etiopian) kuningas kuoli, joten profeetta (SAAS) suoritti rukouksen hänen poismenolleen.
4. Umm Kulthumin, profeetan (SAAS) tyttären, kuolema, profeetta (SAAS) oli erittäin surullinen hänen kuolemastaan. ”Jos olisin saanut kolmannen tyttären, antaisin sinun naida hänet.” Hän sanoi Uthmanille.
5. Abdullah bin Abi Saloolin, tekopyhien päällikön, kuolema profeetan (SAAS) Tabukista paluun jälkeen. Allahin lähettiläs (SAAS) pyysi tälle Allahin anteeksiantoa. Hän myös rukoihi tämän puolesta huolimatta Umarin paheksunnasta ja estoyrityksistä. Myöhemmin paljastettiin Koraanin jae, joka todisti Umarin olleen oikeassa asian suhteen.

Abu Bakr (RAA) suorittaa pyhiinvaelluksen

Saman vuoden joko Dhul Qada- tai Dhul Hijjah -kuussa (*hijran* yhdeksäs vuosi), Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Abu Bakrin — olkoon Allah häneen tyytyväinen –, totuudenmukaisen, *hajjin* (pyhiinvaelluksen) sijaishallitsijaksi johtamaan muslimien pyhiinvaellusrituaalien suorittamista.

Pian muslimien lähdön jälkeen, Allahilta saapui ilmestys: Katumuksen suuran (Tauban tai Bara’an — 9) ensijakeet, joissa Allah julistaa ”vapauden velvollisuudesta” suhteessa epäjumalia palvoviin heimoihin, jotka eivät olleet kunnioittaneet millään tavalla profeetan (SAAS) kanssa tekemiään sopimuksia. Tämän uutisen välittäminen kulki linjassa Arabian perinteiden kanssa tehdä julkiseksi jokainen muutos liittyen verta ja omaisuutta koskeviin sopimuksiin.

Ali bin Abi Talib valtuutettiin antamaan kyseinen lausuma. Hän saavutti Abu Bakrin Al-’Arjissa tai Dajnanissa. Abu Bakr kysyi, oliko profeetta (SAAS) asettanut hänet komentoon vai oliko hänet valtuutettu ainoastaan antamaan ilmoitus. ”Minut on valtuutettu ainoastaan antamaan ilmoitus” Ali vastasi. Tämän jälkeen kaksi kumppania jatkoivat pyhiinvaellusprosessia. Rituaalien päätöksen lähestyessä, rituaaliuhrauksen päivänä, Ali seisoi Al-Jamrahissa (paikassa, jossa kiviä heitetään) ja luki ääneen väkijoukolle, joka tungeksi hänen ympärillään, ja julisti epäjumalanpalvelijoiden kanssa tehtyjen liittojen purusta ja antoi heille neljän kuukauden hengähdystauon kantansa uudelleen harkitsemiseksi. Mitä tulee niihin epäjumalanpalvelijiin, joiden kanssa uskovilla oli sopimus ja jotka eivät olleet rajoittaneet millään tavalla muslimien oikeuksia tai tukeneet heidän vastustajiaan, heidän tapauksessaan sopimuksen ehdot olisivat voimassa sopimuksen keston ajan.

Tämän jälkeen Abu Bakr lähetti muutamia muslimeja julistamaan julkisesti, ettei kenenkään epäuskovan sallittaisi suorittaa

pyhiinvaellusta kuluvan vuoden jälkeen eikä kenenkään sallittaisi suorittaa *tawafia* (ympärikiertoa) pyhän talon ympäri vaatteitta.

Tämä julistus, itse asiassa, kitki kaikki pakanuuden piirteet Arabiasta ja totesi varsin yksiselitteisesti, etteivät esi-islamilaiset käytännöt enää pätenee.

Taistelujen pohdinta

Profeetan (SAAS) taistelujen pohdinta, niiden tehtävien ja joukkueiden, jotka hän kokosi ja lähetti matkaan, antaa meille kaikille epäilemättä totuudenmukaisen ja selkeän kuvan siitä, että profeetta (SAAS) oli suurin sotilaallinen johtaja koko maailmassa sekä kaikkein oikeudenmukaisin, oivaltavin ja valppain. Hän ei ollut vertaansa vailla olevan nerokkuuden mies, vaan myös mestari ja kaikkein merkittävin lähettiläs mitä tuli profetiuteen ja taivaalliseen viestiin. Lisäksi kaikki taistelut, jotka hän oli taistellut, vastasivat niitä ankaruuden, rohkeuden ja hyvän organisaation vaatimuksia, jotka kuuluivat sodan ehtoihin ja käytäntöihin. Yhtäkään hänen käymästään taistelusta ei hävitty viisauden puutteesta tai mistään muusta teknisestä virheestä armeijan liikekannallepanossa tai sijainnissa väärässä strategisessa asemassa. Hänen taistelutappionsa eivät olleet seurausta virhearvioinnista parhaimman ja sopivimman taistelukentän miehittämisessä, eivätkä ne johtuneet virheellisestä taistelun johtajan valinnasta, sillä hän oli osoittanut olevansa poikkeuksellinen johtaja, joka poikkesi kaikista muista, jotka maailmamme oli tuntenut ja kokenut. Mitä tulee Uhudin ja Hunainin tapahtumiin, ne olivat seurausta heikkoudesta joissakin militaarisisa aineksissa Hunainissa; ja määräysten tottelemattomuudesta Uhudissa. Viisauden ja taistelusuunnitelmien sivuuttaminen näyttelivät passiivista roolia noiden kahden hyökkäyksen aikana.

Hänen neroutensa kävi selkeästi ilmi näissä kahdessa taistelussa, joissa muslimit nujerrettiin; hän seiso i järkkymättömänä kohdaten vihollisensa ja onnistui, ylivoimaisella viisaudellaan, tehdä tyhjäksi tämän tavoitteen, kuten oli tapaus Uhudissa. Myös Hunainissa hänen onnistui kääntää tappio muslimien voitoksi. Huolimatta siitä, että vakavat ja huolestuttavat sotilasoperaatioiden käänteet jättävät tavallisesti pahimman vaikutelman sotilasjohtajiin ja houkuttelevat heidät pakenemaan henkensä edestä.

Tähän mennessä olemme keskustelleet hyökkäyksistä vain sotilasjohdon näkökulmasta. Toisaalta, näiden hyökkäyksien johdosta hänen onnistui säätää turvallisuutta ja rauhaa, hajottaa eripuraisuutta ja tuhota vihollisen sotilaallinen mahti islamin ja pakanoiden säälimättömän taistelun kautta.

Profeetalla (SAAS) oli myös syvällinen oivaltamiskyky, ja hän kykeni erottamaan uskolliset tekopyhistä ja juonittelijoista.

Mahtava oli se sotilasjohtajien ryhmä, joka taisteli ja kunnostautui Persiaa ja Bysanttia vastaan Ash-Shamin ja Irakin taistelukentillä, mitä tuli sotastrategiaan ja taistelumenettelyjen johtamiseen. Nuo samat Muhammadia (SAAS) seuranneet johtajat onnistuivat ajamaan islamin viholliset mailtaan ja maistaan, puutarhoistaan, lähteiltään ja mautiloiltaan. He ajoivat heidät kunniallisista asuimuksistaan sekä nauttimistaan ja omistamistaan antimista ja suosioistaan. Nuo muslimijohtajat olivat kaikki Muhammadin (SAAS) miehiä. He olivat islamin hengen valtaamia profeetan (SAAS) käsissä.

Näiden taistelujen ansiosta, Allahin lähettiläs (SAAS) kykeni tarjoamaan kaikille muslimeille asumuksen, maata ja työmahdollisuuksia. Hän suoritti jopa useita tiedusteluja pakolaisten ongelmista, joilla ei ollut (tuolloin) taloa tai omaisuutta. Hän varusti armeijan aseilla, hevosilla ja käyttövaralla. Hän sai kaiken tämän aikaan harjoittamatta lainkaan epäoikeudenmukaisuutta. Profeetta (SAAS) on muuttanut esi-islamilaisten ajan sotien standardit ja ta-

voitteet. Heidän sotansa ei ollut muuta kuin ryöstelyä, tappamista, rosvoamista, tyranniaa ja aggressiota. Nuo sodat keskittyivät voit-taviin voittoihin, heikkojen sortamiseen ja heidän talojensa ja ra-kennuksiensa tuhoamiseen. Heille, sota oli keino, jolla raiskata tai esitellä naisia, harjoittaa julmuutta heikkoja, vauvoja ja pieniä lap-sia kohtaan, turmella kylvöjä ja virtoja ja levittää korruptiota maan päällä. Islamilaiset sodat ovat erilaisia kuin esi-islamilaiset sodat. ”Sota” islamissa on *jihad*. Toisin sanoen se on jalo pyhä taistelu Al-lahin tiellä muslimiyhteiskunnan oikeaksi todistamiseksi, ja se pyr-kii vapauttamaan ihmisen sorrosta, tyranniasta ja aggressiosta. Se on yhteiskunta, josta jokaisen, kaikkialla ja kaikkina aikoina, tulisi olla ylpeä. Islam on kääntänyt Al-Jahilyah-kauden esi-islamilaiset ajatukset ja perinteet ylösalaisin. Ne olivat niin armottomia heik-koja kohtaan, että heidän tuli vedota Allahiin päästääkseen eroon tästä esi-islamilaisen ajan ympäristöstä, sanoen:

”Meidän Herramme, pelasta meidät tästä kaupungista, jon-ka ihmiset ovat sortajia, ja nosta meille Sinusta joku, joka suojelee, ja nosta meille Sinusta joku, joka auttaa.”

Aiemmin vallassa ollut korruption, tappamisen ja ryöstelyn sota on nyt muuttunut pyhäksi, *jihadiksi*. *Jihadin* yksi tärkeimmis-tä tavoitteista on vapauttaa ihmiset aggressiosta, alistamisesta ja valtaapitävien tyranniasta. Islamissa valtaapitävä on heikko siihen asti, kunnes köyhien oikeus on otettu häneltä. Islamissa sota on *jihad* Allahin maan puhdistamiseksi vilpistä, petoksesta, syntisis-tä teoista ja aggressiosta. Se on pyhä sota, joka pyrkii levittämään rauhaa, turvallisuutta, armoa ja kumppanuutta sekä valvomaan oi-keudenmukaisuutta ja jalomielisyyttä. Allahin lähettiläs (SAAS) oli säättänyt kunnialliset ja ankarat sodan säännöt, ja käski sotilaidensa ja johtajiensa noudattaa niitä. Heitä kiellettiin rikkomasta sääntöjä missään olosuhteissa. Viitaten Sulaiman bin Buraidahin versioon,

joka totesi isänsä kertoneen hänelle, että aina kun Allahin lähettiläs (SAAS) nimitti armeijalle tai joukkueelle johtajan, hänellä oli tapana kehottaa tätä pelkäämään Allahia, suurta ja kaikkivaltiasta, ollessaan tekemisissä heidän kanssaan, jotka olivat tätä lähimpänä, ja olemaan hyvä kaikille muslimeille. Sitten profeetta (SAAS) sanoi:

”Anna hyökkäyksesi tapahtua Allahin nimissä ja Hänen vuokseen. Taistele niitä vastaan, jotka eivät usko Allahiin. Hyökkää heitä vastaan, mutta älä liioittele tai sorru petokseen. Älä koskaan turmele ruumista tai tapa alaikäistä lasta.”

Allahin lähettiläs (SAAS) kehotti ihmisiä johtamaan, mutta hän kielsi heitä olemasta ankaria tai rajoittavia toisille. ”Rauhoittakaa”, hän sanoi, ”älkää asettuko vastaan”. [Sahih Muslim 2/82-83] Kun hän saapui taistelukentälle yöllä, hän ei koskaan hyökännyt vihollista vastaan ennen kuin vasta aamunkoitteessa. Hän kielsi perinpohjaisesti tulella polttamisen (eli hengiltä kiduttamisen), lapsien ja naisten tappamisen tai jopa heidän pieksemisensä. Hän kielsi myös varastamisen ja ryöstämisen ja meni niin pitkälle, että sanoi, etteivät rosvoamisen kautta hankitut ansiot olleet yhtään vähemmän kiellettyjä kuin kuolleen liha. Kylvöjen ja virtojen turmeleminen ja puiden kaataminen olivat kaikki kiellettyjä, ellei tarve ollut välttämätön eikä muuta vaihtoehtoa ollut.

”Älkää tappako haavoittunutta henkilöä tai juosko pakenevan perään tai surmatko vankia.”

Hän määräsi, ettei valtuutettuja saanut tappaa. Hän myös korosti surmaamasta heitä, jotka solmivat sopimuksen. Hän jopa sanoi:

”Ken ikinä tappaa henkilön, joka on sitoutunut sopimukseen, ei tule haistamaan paratiisia, vaikka sen tuoksu voidaan aistia neljäkymmenen vuoden etäisyydestä.”

Oli myös joitakin muita jaloja sääntöjä, jotka puhdistivat sodat Al-Jahiliyahin (esi-islamilaisten ajan) saastaisuudesta ja muuttivat ne pyhiksi.

LUKU 38

IHMISET OMAKSUVAT ALLAHIN USKONNON SUURIN JOUKOIN

Mekan valloitusyökkäys — kuten olemme jo todenneet — oli se ratkaiseva taistelu, joka tuhosi pakanuuden perinpohjaisesti. Tuon taistelun seurauksena arabit pystyivät erottamaan totuuden virheestä. Itsepetokselle ei ollut enää tilaa heidän elämässään. Niinpä he riensivät omaksumaan islamin. Amr bin Salama sanoi: ”Olimme veden äärellä (lähteellä), josta ihmiset kulkivat ohi. Meillä oli tapana kysyä kameliratsastajien ohittaessa meidät: ’Mikä on ihmisten ongelma?’ Millainen on tämä mies (eli profeetta (SAAS))?’ He sanoivat, ’Hän väittää Allahin paljastaneen sitä ja tätä.’ Minä opettelin nuo sanat ulkoa ikään kuin ne olisi lausuttu sisällä rinnassani. Arabeilla oli tapana liittää islamisoitumisensa valloitukseen. He sanoivat: ’Jättäkää hänet rauhaan kohtaamaan kansansa. Jos hän todella on profeetta, hän voittaa heidät puolelleen.’ Niinpä kun valloitus tapahtui, ihmiset kiirehtivät julistamaan islamin uskoaan. Isäni oli nopein kaikista kanssamiehistä omaksuessaan islamin. Lähestyessään väkeään hän sanoi: ’Kautta Allahin, olen totisesti palannut juuri profeetan (SAAS) luota.’ Ja hän sanoi: ’Suorittakaa sellainen rukous sellaisena aikana, ja sellaisia ja sellaisia rukouksia sellaisena ja sellaisena aikana. Kun rukousaika on käsillä, antakaa jonkun teistä kutsua rukoukseen, ja nimittäkää joukostanne Koraanin parhaiten tunteva imaamiksi (johtajaksi).”

Tämä profeetallinen traditio tuo ilmi sen mahtavan merkityksen, joka Mekan valloituksella oli tapahtumien ketjussa. Se osoittaa ehdottomasti sen vaikutuksen, joka valloituksella oli islamin lujittamiselle ja arabien asemalle ja heidän antautumiselleen islamille. Tuo vaikutus oli läpikotaisesti vahvistettu ja syvään juurtunut Tabukin hyökkäyksen jälkeen. Selkeä ja ilmiselvä todiste tästä voitiin nähdä siinä suuressa määrässä delegaatioita, jotka saapuivat yksi toisensa jälkeen *hijran* yhdeksäntenä ja kymmenentenä vuonna. Valtava joukko ihmisiä, jotka riensivät omaksumaan Allahin uskonnon, ja suuri armeija, johon oli kuulunut 10 000 taistelijaa Mekan valloitushyökkäyksen aikana, oli kasvanut niin isoksi, että 30 000 taistelijaa otti osaa Tabukin hyökkäykseen. Tämä islamilaisen armeijan kasvu tapahtui vain alle vuosi Mekan valloituksen jälkeen. Satatuhatta tai sataneljäkymmentäneljätuhatta muslimipyhiinvaeltajaa osallistui *hajjat-ul-wadaan* (eli jäähyväispyhiinvaellukseen); Allahin lähettilään (SAAS) ympärillä kuohui niin valtava määrä muslimeja — kuin miesmeri —, että horisontti toisti kaikuna heidän ääntään ja maa-aukea järisi samalla kun he lausuiivat *labbaikia* (eli Herra, täällä olemme palvomassa), ylistäen ja kunnioittaen Allahia ja kiittäen Häntä.

Delegaatiot

Ahl Al-Maghazissa listattujen delegaatioiden lukumäärä oli yli seitsemänkymmentä. Niin suuren määrän tutkiminen ei ole mahdollista; lisäksi yksityiskohtaisesta luettelosta ei ole suurta hyötyä. Niinpä aion tuoda esille sen, mikä on historiallisesti ihmeellistä tai erittäin merkittävää. Lukijan tulisi joka tapauksessa aina pitää mielessä, että vaikka suurin osa heimoista saapui Medinaan valloituksen jälkeen, oli myös delegaatioita, jotka saapuivat ennen valloitusta.

1. Abdul Qaisin delegaatio: Tämä heimo saapui kahdessa erässä. Ensimmäinen tapahtui *hijran* viidentenä vuonna tai sitä aiemmin. Munqidh bin Haiyanilla, eräällä heimon jäsenellä, oli tapana käydä kauppaa Medinassa. Joten välittömästi kuultuaan islamista ja saavuttuaan kaupunkiin kaupankäyntiin — tämä tapahtui Muhammadin (SAAS) muuton jälkeen — hän omaksui uskonnon ja välitti profetaan (SAAS) lupauksen kansalleen, joista tuli aikanaan myös muslimeja. Kolmetoista tai neljätoista heistä tuli tapaamaan profettaa (SAAS) erään *hurum*-kuukauden aikana. He kysyivät tuolloin profetaan(SAAS) neuvoa liittyen uskoon ja juomiin. Heidän päällikkönsä oli Al-Ashaj Al-Usri, jolle Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Sinulla on kaksi ominaisuutta, joista Allah pitää: Ne ovat tarkoituksenmukaisuus ja armeliaisuus.”

Heidän toinen saapumisensa tapahtui Delegaatioiden Vuonna. Heitä oli yhteensä neljäkymmentä miestä. Al-Jarud bin Al-'Ala' Al-'Abdi, joka oli kristitty, mutta osoittautui hyväksi muslimiksi, oli yksi ryhmän jäsenistä.

2. Dawsin delegaatio: Tämä heimon saapui seitsemännen vuoden alkuaikoina, jolloin Allahin lähettiläs (SAAS) oli Khaibarissa. Olemme jo puhuneet At-Tufail bin 'Amr Ad-Dawsista ja kuvailleet kuinka hänestä tuli muslimi aikana, jolloin Allahin lähettiläs (SAAS) oli Mekassa. Hän palasi kotiin kansansa luokse ja kutsui ihmisiä islamiin, mutta he vitkastelivat niin kauan, että hän tuli epätoivoiseksi ja palasi Allahin lähettilään (SAAS) luokse ja pyysi häntä anomaan Allahilta toimia Dawsia vastaan, mutta sen sijaan Allahin lähettiläs (SAAS) vetosi Allahiin Dawsin ohjaamiseksi. Daws omaksui islamin myöhemmin. Niinpä At-Tufail saapui Medinaan seitsemänkymmenen tai kahdeksankymmenen kansansa perheen kanssa *hijran* seitsemännen vuoden alkuaikoina, jolloin Allahin lähettiläs (SAAS) oli Khaibarissa, ja niinpä hän saavutti hänet siellä.

3. Farwah Bani 'Amr Al-Judhamin sanansaattaja: Farwah oli yksi bysanttilaisen armeijan arabijohtajista. Hänet oli valtuutettu niiden arabien asiamieshallitsijaksi, jotka olivat liittoutuneet By-santin kanssa. Hänen kotinsa oli Mu'anissa ja Ash-Shamin maita ympäröivällä alueella. Todistettuaan muslimien sitkeyden ja rohkeuden, hänestä tuli muslimi. Mu'tahin taistelu — joka tapahtui *hijran* kahdeksantena vuonna — vangitsi hänen huomionsa ja ihailunsa. Hän lähetti valkoisen muulin välittämään lahjaa Allahin lähettiläälle (SAAS) kertoakseen kääntymisestään islamiin. Kun bysanttilaiset kuuluivat hänen kääntyneen islamiin, he heittivät hänet vankilaan. Aluksi he antoivat hänelle mahdollisuuden valita kahden välillä — ”joko hän hylkäisi islamin tai kuolema olisi hänen rangaistuksensa.” Kieltäytyttyään islamin hylkäämisestä, hänet ristiinnaulittiin ja hänen kaulansa katkaistiin veden äärellä (lähde) nimeltä 'Afra' Palestiinassa.

4. Sudan delegaatio: Tämä delegaatio saapui sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli lähtenyt Al-Ji'ranahista, *hijran* kahdeksantena vuonna. He saapuivat, koska Allahin lähettiläs (SAAS) oli jo lähettänyt lähetystön, joka koostui neljästäsadasta muslimista, ja pyytänyt heitä matkaamaan sinne, missä Suda oli. Suda oli (makean veden lähde) Jemenissä. Heidän tehtävänsä oli leiriytyä kanavan alkupisteelle. Ziyad bin Al-Harith As-Suda'i sai kuulla heidän läsnäolostaan, joten hän lähestyi Allahin lähettilästä (SAAS) ja sanoi: ”Olen tullut luoksesi kansani edustajana, joten käske armeijaasi palaamaan, ja takaan kansani puolesta.” Armeija lähetettiin pois kanavalta. As-Suda puolestaan palasi kansansa pariin, vaali ja kehotti heitä kokoontumaan ja tapaamaan Allahin lähettilään (SAAS). Lopulta viisitoista heistä saapui ja vannoi uskollisuuttaan hänelle todellisina muslimeina. Kotiin palatessaan, he puolestaan kehottivat loppuja kääntymään muslimeiksi. Näin Islam levisi heidän keskuudessaan. Myöhemmin sata miestä liittyi Allahin lähettiläeseen (SAAS) *hajjat-ul-wadassa* (jäähvyäispyhiinvaelluksessa).

5. Ka'b bin Zuhair bin Abi Sulman saapuu Medinaan: Ka'bia, joka tuli runoilijoiden perheestä, pidettiin yhtenä lyyrisimpänä arabirunoilijana. Hänellä oli tapana ivata profeettaa (SAAS) ennen kuin hän kääntyi muslimiksi. *Hijran* kahdeksantena vuonna, Allahin lähettilään (SAAS) jo palattua takaisin At-Ta'ifin hyökkäyksestä, Bujair bin Zuhair kirjoitti kirjeen veljelleen Ka'bille, varoittaen ja neuvoen häntä: ”Allahin lähettiläs (SAAS) oli tappanut joitakin miehiä Mekassa, joilla oli ollut tapana ivata häntä ja aiheuttaa hänelle harmia, ja muut runoilijat, jotka olivat selviytyneet, olivat paenneet henkensä edestä kaikkiin suuntiin. Joten jos haluat pelastaa nahkasi, joudu kiirein Allahin lähettilään (SAAS) luokse. Hän ei koskaan surmaa niitä, jotka kääntyvät häneen puoleensa katuvaisina. Jos kieltäydyt tekemästä, kuten sanon, on sinun vastuullasi yrittää pelastaa nahkasi kaikin keinoin.” Kaksi veljestä kävivät kirjeenvaihtoa pitkään, kunnes Ka'b tunsi olonsa avuttomaksi, aivan kuin maa pakottaisi häntä. Saavuttuaan Medinaan, hän viipyi Juhainahista kotoisin olevan miehen vieraana. He suorittivat yhdessä aamunkoiton rukouksen, mutta ollessaan lähdössä, mies ehdotti, että hän menisi tapaamaan Allahin lähettilästä (SAAS). Hän meni tämän luo, istuutui tämän viereen, laski kätensä tämän käden päälle. Allahin lähettiläs (SAAS), joka ei ollut koskaan aiemmin nähnyt Ka'bia, ei tunnistanut häntä. Ka'b sanoi: ”Oi Allahin lähettiläs! Ka'b bin Zuhair on tullut luoksesi katuvaisena muslimina; tuleeko hän olemaan turvassa ja annetaanko hänelle anteeksi, jos tuon hänet sinulle?» Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi, ”Kyllä.” ”Minä olen Ka'b bin Zuhair,” hän sanoi. Kuultuaan tämän yksi auttajista nousi ylös ja kysyi lähettiläältä (SAAS) lupaa katkaista miehen kaula. ”Jätä hänet rauhaan!” profeetta (SAAS) sanoi, ”Hän on hylännyt aiemman käytöksensä ja hänestä on tullut katuva muslimi.” Ka'b lausui sitten tunnetun runonsa ”Su'ad ilmestyi...” jossa hän ylistää profeettaa (SAAS), kiittää häntä ja pyytää anteeksi tekemiään vääryyksiä. Hän tunnusti Muhammadin (SAAS) tehtävän. Sekä muuttajia että aut-

tajia puhuteltiin tässä runossa, mutta eri sävyin. Hän ylisti muutajia, mutta arvosteli auttajia, yhden heistä vaadittua profeetan (SAAS) lupaa tappaa hänet. Myöhemmin Ka'b pyrki hyvittämään tätä kehumalla auttajia, mutta toisessa runossa.

6. Udharahin delegaatio: Tämä delegaatio, johon kuului kaksitoista miestä, oli saapunut Medinaan safar-kuussa, *hijran* yhdeksäntenä vuonna. He viettivät kolme päivää kaupungissa. Yksi heistä oli Hamza bin An-Nu'man. Kun heiltä tiedusteltiin, keitä he olivat, he vastasivat ”Olemme Bani 'Udharah, Qusain kasvattiveljet hänen äitinsä puolelta. Me tuimme Qusaita ja poistimme Khuza'an ja Bani Bakrin Mekan helmasta. Meillä on sukulaisia ja perheen jäseniä.” Niinpä Allahin lähettiläs (SAAS) toivotti heidät tervetulleiksi ja välitti heille ilosanoman, joka oli Ash-Shamin valloitus; mutta, toisaalta, hän kielsi heitä kääntymästä ennustajien puoleen ja syömästä surmaamiansa teuraseläimiä. Aikanaan heistä tuli muslimeja, vietettyään Medinassa useita päiviä ja palattuaan sen jälkeen takaisin.

7. Balin delegaatio: He saapuivat rabi' Al-Awwal -kuussa, *hijran* yhdeksäntenä vuonna. Viivyttyään Medinassa kolme päivää, he omaksuivat islamin. Heidän päällikkönsä Abu Ad-Dabeeb pohiti, oliko vieraanvaraisuus Allahin palkitsemaa. Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi:

”Kyllä, ja niin on kaikki hyväntekeväisyys, jota harjoitat, köyhien tai rikkaiden puolesta, mikä on *sadaqa*.”

Hän tiedusteli myös vieraanvaraisuuteen osoitetusta ajasta. ”Kolme päivää,” profeetta (SAAS) vastasi. ”Entäpä eksynyt uuhi?” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Se on joko sinun tai veljesi, muussa tapauksessa se menee sudelle.” Hän tiedusteli harhailevasta kamelistä. ”Se ei kuulu sinulle. Jätä se rauhaan! Sen omistaja tulee etsimään sitä.”

8. Thaqifin delegaatio: He saapuivat ramadan-kuussa, *hijran* yhdeksäntenä vuonna, sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli palannut Tabukista. Se, miten heistä tuli muslimeja, voidaan päätellä seuraavasta:

Heidän johtajansa Urwah bin Mas'ud Ath-Thaqafi tuli tapamaan Allahin lähettilästä (SAAS) sen jälkeen, kun jälkimmäinen oli palannut As-Ta'ifista dhul Qada -kuussa vuonna 8 A.H. Urwah kääntyi muslimiksi. Hän ajatteli, että kerrottuaan kansalleen ja kutsuttuaan heitä omaksumaan islamin, he tottelisivat, koska häntä oli aina toteltu mestarina. Hän oli heille rakkaampi kuin heidän esikoisensa. Mutta päinvastoin, kun hän kutsui kansaansa islamiin, he ampuivat häntä nuolilla kaikista suunnasta surmaten hänet. He pysyivät horjumattomina kuukausia ennen kuin alkoivat keskustella keskenään tilanteesta uudelleen. Ymmärrettyään, että he olivat kykenemättömiä torjumaan vierusalueiden arabit, jotka olivat osoittaneet uskollisuutta profeetalle (SAAS) ja kääntyneet islamiin, he päättivät lähettää miehen tapaamaan Allahin lähettilästä (SAAS). He päättelivät, että Abd Yalail bin 'Amr olisi oikea mies sanansaattajaksi.

Abd kieltäytyi tehtävästä, jotteivät he tappaisi häntä, kuten olivat tappaneet Urwahin. ”En tule tekemään sitä, ellette lähetä toista miestä kanssani,” Abd sanoi. Joten he lähettivät kaksi liittolaisensa miestä ja kolme muuta Bani Malikista. Nämä kuusi, mukaan lukien Uthman bin Abi Al-'As Ath-Thaqafi, joka oli kaikkein nuorin heidän joukossaan.

Kun he astuivat profeetan (SAAS) eteen, telta oli pystytetty moskeijan nurkkaan siten, että he voisivat kuulla Koraania ja nähdä ihmisten rukoilevan. Medinassa oleskelunsa aikana, he lähestyivät toistuvasti profeettaa (SAAS), joka jatkoi heidän kutsumistaan omaksumaan islam, kunnes heidän johtajansa pyysi Allahin lähettiläältä (SAAS) rauhan solmimista hänen ja Thaqifin välillä, joka sallisi heidän harrastaa haureutta, juoda viiniä ja harjoittaa

koronkiskontaa. He pyysivät myös, ettei hän vahingoittaisi heidän epäjumalankuvaansa, ”Al-Latia”, tai velvoittaisi heitä suorittamaan rukouksia. Lopulta he inttivät, etteivät he tulisi kaatamaan epäjumalankuviaan. Mutta Allahin lähettiläs (SAAS) torjui kaikki heidän pyyntönsä. He siirtyivät syrjään neuvottelua varten. Ymmärtäessään, ettei heillä ollut muuta vaihtoehtoa, he taipuivat ja tunnustivat islamin. Ainoa ehto, jonka he asettivat, oli, että Al-Latin tuhoaminen tulisi hoitaa Allahin lähettilään (SAAS) toimesta eikä Thaqif tulisi millään tavoin osallistumaan siihen itse. Allahin lähettiläs (SAAS) suostui ja hyväksyi heidän uskollisuudenvälänsä.

Ollen kaikkein huolellisin ja innokkain opiskelemaan oikeustiedettä ja oppimaan Koraania, Uthman bin Abi Al-’As nimitettiin Allahin lähettilään (SAAS) toimesta kansansa hallitsijaksi. Hänen innokkuutensa ja tunnollisuutensa opiskella oikeustiedettä ja Koraania olivat selvästi havaittavissa hänen käytöksessään Medinassa oleskelun aikana.

Delegaattiryhmällä oli tapana mennä tapaamaan Allahin lähettilästä (SAAS) aina aamuisin. Ollen ryhmän nuorin, Uthman bin Abi Al-’As jätettiin taakse pitämään silmällä kameleita ja tavaroita. Keskipäivällä, kun he tulivat takaisin ja nukkuivat, Uthmanilla oli tapana mennä tapaamaan Allahin lähettilästä (SAAS) oppiakseen Koraania ja tiedustellakseen uskonnollisista asioista. Jos kävi niin, että Allahin lähettiläs (SAAS) nukkui, hän meni Abu Bakrin puheille samassa tarkoituksessa. Ajan myötä hän osoittautui siunaukseksi kansalleen. Nimittäin luopumuksen aikoina (Ar-Riddah), jolloin Thaqif oli päättänyt luopua uskostaan, hän puhutteli kansaansa sanoen: ”Oi, väkeni Thaqif! Olette olleet viimeisimpiä islamin omaksujia, joten älkää olko ensimmäisiä siitä luopujia.” Näin ollen, he jättivät luopumusaikeensa ja pitivät lujasti kiinni islamista.

Delegaattiryhmä palasi kotiin, mutta päätti aluksi salata totuuden. He kertoivat kansalleen, että taisteluun tulisi varautua minä hetkenä hyvänsä. He teeskentelivät olevansa surullisia ja masentu-

neita. He kertoivat Allahin lähettilään (SAAS) vaatineen, että heidän tulisi omaksua islam ja luopua aviorikoksesta, viininjuonnista ja koronkiskonnasta sekä joistakin toisista asioista, tai hän taistelisi heitä vastaan. Jumittuneena Al-Jahilyihin (esi-islamilaiseen perinteen) ylimielisyyteen ja kiihkoon, Thaqif piti päiviä kiinni pyrkimyksestään taistella. Tämän jälkeen Allah valoi kauhua ja järkytystä heidän sydämiinsä tavalla, joka sai heidät luopumaan taistelusta ja ajattelemaan, että delegaation tulisi mennä takaisin profeetan (SAAS) luokse ja ilmoittaa heidän myöntymisensä. Tuolloin delegaattiryhmä kertoi heille totuuden ja paljasti rauhankeskustelunsa profeetan (SAAS) kanssa ja sen kohdat, jonka seurauksena Thaqif omaksui islamin.

Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti joitakin miehiä purkamaan epäjumalankuvaa, ”Al-Latia”, Khalid bin Al-Waleedin komennon alla. Al-Mugheerah bin Shu’bah nousi seisomaan ja piti käsissään kuokkaa ja kirvestä ja sanoi: ”Kautta Allahin, minä saan sinut nauramaan Thaqifille.” Hän iski Al-Latia ja esitti kaatuvansa juostessaan. Thaqifin ihmiset vapisivat tämän nähdessään ja sanoivat: ”Allah kauhistuttakoon Al-Mugheerahin. Jumalatar on tappanut hänet.” Kuultuaan tämän Al-Mugheerah loikkasi jaloilleen ja sanoi: ”Allah tuokoon teille häpeää. Al-Lat ei ole muuta kuin kasa likaa ja kiviä.” Sitten hän löi sen oveen ja rikkoi sen. Hän nousi sen korkeimmalle seinälle, muiden miesten seurattuna perästä. He kaatoivat Al-Latin maahan, kunnes se oli tasainen maan kanssa. Sitten he kaivoivat sen perustan ja keräsivät sen jalokivet ja vaatekappaleet Thaqifin suureksi hämmästykseksi. Khalid bin Al-Waleed ja hänen ryhmänsä palasivat Allahin lähettilään (SAAS) luokse kantaen Al-Latin jalokiviä ja vaatekappaleita. Allahin lähettiläs (SAAS) jakoi ne ja kiitti Allahia profeettansa auttamisesta ja uskontonsa vaikinuttamisesta.

9. Jemenin kuninkaiden viesti: Allahin lähettilään (SAAS) Tabukista paluun jälkeen hänelle saapui viesti Himyarin kuninkailta,

Al-Harith bin 'Abd Kilalilta, Na'em bin 'Abd Kilalilta, An-Nu'man bin Qeel Dhi Ra'inilta, Hamdanilta ja Mu'afirilta. Heidän sanansaattajansa oli Malik bin Murrah Ar-Rahawi. He lähettivät Malikin kertoakseen profeetalle (SAAS) omaksuneensa islamin ja hylänneensä monijumalisuuden. Vastauksena heidän viestiinsä Allahin lähettiläs (SAAS) antoi heille Allahin ja Hänen lähettiläänsä lupauksen edellyttäen, että he maksaisivat edelleen myöhässä olevan veron. Hän lähetti heidän luokseen joitakin kumppaneitaan Mu'adh bin Jabalin — olkoon Allah häneen tyytyväinen — komennon alla.

10. Hamdanin delegaatio: Tämä delegaatio saapui *hijran* yhdeksäntenä vuonna sen jälkeen, kun lähettiläs (SAAS) oli palannut Tabukista. Allahin lähettiläs (SAAS) vannoi takaavansa, että heidän vaatimuksensa vastattaisiin. Hän lähetti Malik bin-Namtin heidän päälliköksi ja nimitti hänet asiamieheksi niille kansalaisille, jotka omaksuivat islamin. Khalid bin Al-Waleed nimitettiin asiamieheksi kaikille kansalaisille pyrkimyksensä kutsua heitä islamiin. Hän viipyi heidän keskuudessaan kuusi kuukautta, mutta kukaan ei vastannut hänen islamin kutsuunsa. Myöhemmin Khalid määrättiin palaamaan ja Ali bin Abi Talib lähetettiin hänen tilalleen. Saatuttuaan Hamdaniin, Ali välitti heille Allahin lähettilään (SAAS) viestin ja kutsui heitä islamiin. He vastasivat kutsuun myöntävästi ja kääntyivät muslimeiksi. Ali kirjoitti Allahin lähettiläelle (SAAS) kertoakseen hänelle ilosanoman. Allahin lähettiläelle (SAAS) välitettiin kyseisen kirjeen sisältö, joten hän kumartui, kohotti sitten päätään ja sanoi: ”Rauha Hamdanille. Rauha Hamdanille.”

11. Bani Fazaran delegaatio: Allahin lähettilään (SAAS) palattua Tabukista, Bani Fazaran delegaatio tuli tapaamaan häntä. Tämä tapahtui *hijran* yhdeksäntenä vuonna. Delegaattiryhmä koostui yli kymmenestä miehestä. He saapuivat tunnustaakseen islamin ja valittaakseen alueensa kuivuudesta. Allahin lähettiläs (SAAS) nousi saarnatuolista, kohotti kätensä ja rukoili Allahia lähettämään heille sateen ja sanoi:

”Oi Allah, anna sateen pudota, ja kastele maitasi ja eläimiäsi, ja levitä armoasi ja tuo kuolleet maat takaisin elämään. Oi Allah, lähetä sade, joka olisi pelastava, lohdullinen ja ruohoa itävä, ja laajat alueet peittävä, ennemmin ja myöhemmin. Anna sen olla hyödyllinen sade, ei vahingoittava. Oi Allah, anna sen olla armon sade, ei kidutuksen ja kurituksen. Älä anna sateen olla tuhoava tai tulviva. Oi Allah, lähetä meille alas vettä ja auta taistelemaan vihollisia vastaan.”

12. Najranin delegaatio: Najran on melko suuri maa-alue. Se sijaitsi seitsemän matkanvaiheen päässä Mekasta etelään, Jemenin suunnassa. Se koostui seitsemästäkymmenestäkolmesta kylästä. Nopealta ratsastajalta kului päivä saapua perille. [Fath Al-Bari 8/94] Sen sotilasjoukot koostuivat sadastatuhannesta taistelijasta.

Heidän edustajansa saapuivat vuonna 9 A.H. Delegaatio koostui 60 miehestä. Kaksikymmentäneljä tuli jaloista perheistä. Kolme kahdestakymmenestäneljästä oli aikoinaan toiminut Najranin johtajina. Al-’Aqib, eli hän, joka vastasi hallinnasta ja hallituksen asioista, oli nimeltään Abdul Maseeh. Toinen heistä oli As-Saiyid (mestari), jonka valvonnan alla olivat koulutukselliset ja poliittiset asiat; hänen nimensä oli Al-Aiham tai Sharhabeel. Abu Haritha bin ’Alqamah oli kolmas. Hän oli piispa, jonka vastuulla olivat uskonnollinen puheenjohtajuus ja hengellinen johtajuus.

Kun delegaattiryhmä saapui Medinaan, he tapasivat profeetan (SAAS), ja vaihtoivat kuulumisia keskenään; mutta kun profeetta (SAAS) kutsui heitä islamiin ja lausui heille Koraania, he kieltäytyivät. He kysyivät häneltä, mitä hän ajatteli Isasta (eli Jeesuksesta), (SAAS), ja profeetta (SAAS) viivytteli vastauksessaan kokonaisen päivän, kunnes seuraava Koraanin vastaus paljastettiin hänelle:

”Totisesti, ’Iisaa (Jeesus) on Allahin edessä samankaltainen kuin Aadam. Hän loi hänet tomusta, (Hän) sitten

sanoi hänelle: 'Ole!' — ja hän oli. (Tämä on) totuus Herraltasi, joten älä kuulu niihin, jotka epäilevät. Jos joku kiistelee kanssasi hänestä (Jeesuksesta) sen jälkeen kun (tämä kaikki) tieto on osaksesi tullut, (eli että Jeesus on Allahin orja eikä hän ole osa jumalallisuutta) sano: (Oi Muhammad) 'Tule, kutsutaan meidän poikamme ja teidän poikanne, meidän naisemme ja teidän naisemme, meidät ja teidät — sitten rukoilkaamme ja anokaamme (vilpittömästi), että Allahin kirous lankeaa niiden ylle, jotka valehtelevat.' [Koraani 3:59-61]

Aamulla Allahin lähettiläs (SAAS) kertoi heille, että Isa (Jeesus) oli vastikään paljastettujen jakeiden keskiössä. Hän antoi heille kokonaisen päivän kysyä neuvoa ja miettiä asiaa. Niinpä kun seuraava aamu koitti ja he silti näyttivät sivuuttavansa Allahin sanat Isasta tai hylkäävänsä islamin, profeetta (SAAS) ehdotti Al-Mubahalalle, että kummankin osapuolen tulisi rukoilla ja anoa Allahia lähettämään kirouksensa hänelle tai heille, jos he kertoivat valheita. Tämän ehdotuksen jälkeen profeetta (SAAS) astui eteen ja kietoi Al-Hasanin ja Al-Husainin viittansa alle, kun taas Fatima kulki hänen selkensä takana. Nähdessään profeetan (SAAS) vakavana ja valmiina kohtaamaan heidät lujana, he astuivat sivuun ja alkoivat neuvotella. Al-'Aqib ja Al-Saiyid (eli mestari) sanoivat toisilleen: ”Emme tule anomaan. Sillä, vannon kautta Allahin, että jos hän todella on profeetta ja vaihtaa kirouksia kanssamme, emme koskaan tule vaurastumaan, eivätkä myöskään jälkeläisemme. Eivät sen enempää eläimemme kuin mekään selviäsi siitä.” Näin ollen, he päättivät turvautua Allahin lähettilään (SAAS) tuomioon heidän suhteensa. He lähestyivät häntä ja sanoivat: ”Myönnämme sinulle, mitä vaadit.” Allahin lähettiläs (SAAS) hyväksyi sopimuksen ja velvoitti heidät maksamaan *jizyaa* (eli veroa) ja solmi rauhan heidän kanssaan kahdentuhannen vaatekappaleen toimittamisesta,

tuhat rajab-kuun aikana, toinen tuhat safarin. Jokaisesta vaatteesta he joutuivat maksamaan unssin (kultaa). Vastineeksi he vastaanottivat sopimuksen Allahin ja Hänen lähettiläänsä (SAAS) kanssa. Hän teki heidän kanssaan liiton, joka salli heidän harjoittaa uskonnollisia asioitaan vapaasti. He pysyivät profeettaa (SAAS) nimittämään luotettavan miehen vastaanottamaan sovittu summa rauhan puolesta, joten hän lähetti heille tämän kansakunnan luotettavan miehen Abu 'Ubaidah bin Al-Jarrahin vastaanottamaan rauhansopimuksessa sovitun rahasumman.

Sen jälkeen, kun islam alkoi levitä Najranissa, heidän ei luonnollisesti tarvinnut enää maksaa *jizya*, jonka yleensä maksoivat ei-muslimit. Oli miten oli, sanottiin, että Al-Aqib ja As-Saiyid omaksuivat islamin heti kotimatkinsa jälkeen saavuttuaan Najraniin. Sanotaan myös, että profeetta (SAAS) lähetti heille myös Alin keräämään hyväntekeväisyyttä ja veroa.

13. Bani Haneefan delegaatio: He saapuivat Medinaan *hijran* yhdeksäntenä vuonna. He olivat 17 miehen suuruinen ryhmä, johon kuului valheiden mestari, Bani Haneefa –heimon Musailima [Fath Al-Bari 8/87] bin Thumamah bin Kabeer bin Habeeb bin Al-Harith. Delegaattiryhmä majoitettiin auttajan taloon. He tulivat tapaamaan profeettaa (SAAS) ja julistivat islamisoitumisensa. Mitä tuli Musailimaan, valehtelijaan, versiot vaihtelevat koskien hänen islamin omaksumistaan. Kaikkien eri versioiden pohdinta osoittaa selvästi, että Musailima toi ilmi paheksuntaa ja paljasti ylimielisyytensä, leuhkuutensa ja odotuksensa tulla hallitsijaksi.

Aluksi profeetta (SAAS) yritti tulla hänen kanssaan toimeen. Hän kohteli tätä ystävällisesti ja armeliaasti, mutta siitä ei ollut mitään hyötyä. Allahin lähettiläs (SAAS) havaitsi pahuuden tämän sielussa ja tunnisti, että tämä oli yksi niistä kolmesta pahasta, joista hän oli uneksinut.

Profeetta (SAAS) oli jo nähnyt unta, että hänelle oli myönnetty maan aarteet. Hänen käsiinsä putosi kaksi kultaista ranneketta,

joka ahdisti ja huolestutti hänen paljon. Häntä opetettiin inspiraation kautta puhaltamaan ne pois, joten hän teki niin ja ne katosivat pois. Niiden tulkittiin olevan kaksi valehtelijaa, jotka saapuisivat Muhammadin (SAAS) kuoleman jälkeen. Joten kun Musailima käyttäytyi kyseisellä tavalla ja osoittaen paheksuntaa, hän ymmärsi, että tämä olisi toinen valehtelijoista. Musailimalla oli kuitenkin tapana sanoa: ”Jos Muhammad nimittäisi minut seuraajakseen, olisin muslimi.” Myöhemmin Allahin lähettiläs (SAAS) lähestyi häntä, pala palmunlehteä kämmenellään, ja puhujansa, Thabit bin Qais bin Shammasin, seurassa. Hän oli joidenkin ystäviensä seurassa. Profeetta (SAAS) puhui hänelle, mutta Musailima sanoi: ”Jos suosit siirtämään minulle kaiken kuolemasi jälkeen, en tule seisomaan tielläsi.” Allahin lähettiläs (SAAS) vastasi: ”Jos pyytäisit minua antamaan sinulle tämän (eli palan palmunlehteä), en myöntäisi sitä. Sinä olet tuomittu. Vaikka katuisit ja lopettaisit tekemästä sen, mitä teet, Allah valitsisi sinut surmattavaksi. Kautta Allahin, vannon, että näen sinut nyt siinä tilassa, joka on paljastettu minulle. Tässä on Thabit! Kuulet vastaukseni (häneltä).” Sitten hän meni pois.

Profeetan (SAAS) ennusteet Musailimasta kävivät aikanaan toteen; sillä Musailiman palattua Yamamaan, hän jatkoi profeetan (SAAS) pohtimista ja sitä, kuinka hänestä tulisi tämän kumppani. Hänen unelmansa ja ajatukset menivät niin pitkälle, että hän väitti olevansa itse profeetta. Vahvistaakseen profetiudensa, hän alkoi esittää riimiteltyjä lausuntoja. Hän sanoi, että oli laillista juoda viiniä ja tehdä huorin. Hän toimi kuitenkin todistajana, että Allahin lähettiläs (SAAS) oli todellinen profeetta. Hänen kansansa, joka oli lumoutunut siitä kaikesta, mitä hän antoi heidän tehdä, seurasi häntä ja teki kauppaa hänen kanssaan. Hän kasvoi niin näkyväksi hahmoksi, että he ryhtyivät kutsumaan häntä hyvää tekeväksi Al-Yamamaksi. Hän kirjoitti Allahin lähettiläälle (SAAS) sanoen: ”Minut on nimitetty sinun kumppaniksesi, joten minulle kuuluu

puolet ja Quraishille toiset puolet ihmisten asioista.” Allahin lähettilään (SAAS) vastaus oli kirje, joka sanoi, että:

”Totisesti, Allahin on maa. Hän antaa sen perinnöksi niille orjistaan, joille Hän tahtoo, ja (siunattu) loppu kuuluu muttaquneille (hurskaille).” [Koraani 7:128]

Ibn Masuudin tietämykseen perustuen hän sanoo: ”Kun kaksi Musailiman sanansaattajaa — Ibn An-Nawaha ja Ibn Athal — saapuivat Allahin lähettilään (SAAS) luokse, hän pyysi heitä: ’Todistatteko, että minä olen Allahin Lähettiläs?’ Heidän vastauksensa oli ’Me todistamme, että Musailima on Allahin Lähettiläs.’ Uskon Allahiin ja Hänen lähettilääseensä», sanoi profeetta (SAAS), ’Jos en olisi ajatellut, etten koskaan surmaisi sanansaattajaa, olisin tappanut teidät molemmat.’”

Musailiman profetiuden teeskentely tapahtui *hijran* kymmenentenä vuonna. Mutta hän sai surmansa Al-Yamama-taistelussa Abu Bakr As-Siddiq-kauden aikana, rabi’ Al-Awwal -kuussa, *hijran* kahdentenatoista vuonna. Hän kuoli Wahshin kädestä, Hamzan surmaajan. Toinen henkilö, joka väitti olevansa profeetta, oli Al-Aswad Al-’Ansi, kotoisin Jemenissä. Hän kuoli Fairuzin kädestä. Hänen päänsä katkaistiin yhtä päivää ja yötä ennen profeetan (SAAS) kuolemaa. Niinpä kun delegaatit saapuivat, hän kertoi heille uutiset, jotka paljastuivat hänelle jumalallisen ilmoituksen kautta. Uutiset hänen kuolemastaan saavuttivat Abu Bakrin (olkoon Allah häneen tyytyväinen) Jemenistä.

14. Bani ’Amir bin Sa’sa’an delegaatio: Delegaattiryhmän joukossa olivat Amir bin At-Tufail — Allahin vihollinen, Arbad bin Qais — Labidin veli äidin puolelta, Khalid bin Ja’far ja Jabbar bin Aslam. He olivat kaikki kansansa johtajia ja saatanoita. Amir oli hän, joka oli pettänyt Ma’una-kaivon ryhmän. Kun tämä delegaatio oli tehnyt päätöksensä saapua Medinaan, Amir ja Arbad oli-

vat solmineet salaliiton profeetan (SAAS) surmaamiseksi. Niinpä delegaattiryhmän saapuessa, Amir jatkoi profeetalle (SAAS) puhumista, kun taas Arbad kääntyi sivuun yrittäen vetää miekkansa. Hänen onnistui vetää miekkaansa ainoastaan kädenmatkan verran, kun Allah pysäytti hänen kätensä siten, ettei hän kyennyt jatkaamaan miekan ulosvetoa. Allah suojeli profeettaa (SAAS). Profeetta (SAAS) vetosi Allahia iskemään heitä vastaan. Näin ollen heidän paluumatkallaan, Allah lähetti salaman, joka iski Arbadiin ja hänen kameliinsa ja poltti hänet poroksi. Mitä tuli Amiriin, hänet kutsui talolleen nainen, joka oli Bani Salulista, ja hän sai kivuliaan rauhasen. Hän kuoli lopulta samaan aikaan lausuessa: «Mikä minä olen? Minulla on rauhanen kuin kamelilla. Ja täällä kuolen Bani Salulin naisen talossa.»

Sahih Al-Bukharissa on kerrottu, että Amir lähestyi profeettaa (SAAS) ja sanoi: ”Suon sinulle mahdollisuuden valita kahdesta: sinä saat alankomaan ihmiset ja minä kaupunkilaiset; tai minä päihitän sinut. Hyökkään kansasi kimppuun tuhannella uroskamelilla ja tuhannella naaraskamelilla. Mutta myöhemmin hän joutui ruton vaivaamaksi naisen talolla. Joten hän sanoi: ”Mitä! Minulla on rauhanen kuin kamelilla, ja täällä olen sen ja sen Bani-kansan naisen talossa. Noutakaa minulle tammani!” Hän nousi sen ratsaille, mutta kuoli sen selässä

15. Tujeebin delegaatio: He saapuivat Medinaan kuljettaen mukanaan kansalleen hyväntekeväisyydestä jäänyttä ylijäämää (*sadaqat*). Toisin sanoen, ylimääräistä hyväntekeväisyyttä, joka oli jäänyt yli almujen jakamisen jälkeen. Heitä oli yhteensä kolmetoista miestä. He kysyivät Koraanista ja *sunnasta* (profeetan (SAAS) sanoista, teoista ja seuraamuksista), jotta he voisivat oppia niistä. He vaativat Allahin lähettiläältä (SAAS) asioita, joihin liittyen hän antoi heille lupauksia. He eivät viipyneet kauan; niinpä kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli huomionnut heidän vaatimuksensa ja sallinut heidän lähteä, he lähettivät hänelle pojan, jonka he oli-

vat jo jättäneet heidän alueelleen. Nuorukainen sanoi profeetalle (SAAS): ”Kautta Allahin, vannon, olen jättänyt kotini (tullakseni Medinaan) sillä tarkoituksella, että sinä anot Allahia, mahtavaa ja kaikkivaltiasta, minun puolestani, jotta Hän antaa minulle anteeksi ja on minulle armollinen ja tekee sydämestäni tyytyväisen ja riittävän.” Allahin lähettiläs (SAAS) rukoili Allahia suomaan nuorukaiselle sen, mitä hän vaati.

Tuosta päivästä alkaen nuorukainen oli kaikkein onnellisin henkilö. Ar-Riddahin (eli luopumisen) aikoina hän seiso horjumattomana muslimina varoittaen kansaansa ja muistuttaen heitä *aahsta* ja saarnaten heille, kunnes he seisoivat horjumattomina uskossaan. Delegaattiryhmä tapasi profeetan (SAAS) uudelleen jäähyväispyhiinvaelluksen aikana, *hijran* kymmenentenä vuonna.

16. Tain delegaatio: Yksi delegaattiryhmän jäsenistä, jotka saapuivat tapaamaan profeettaa (SAAS), oli Zaid Al-Khail. He puhuivat profeetan (SAAS) kanssa, joka kehotti heitä omaksumaan islamin. He suostuivat ja kehittyivät hyviksi muslimeiksi. Zaidia, Allahin lähettiläs (SAAS) kommentoi: ”Arabit eivät ole koskaan tarkkoja arvioidessaan ihmisiä. He eivät ole koskaan kertoneet minulle ihmisen hyveistä paikkansapitävästi; sillä kun näen kyseessä olevan miehen, ymmärrän, että he ovat yliarvioineet hänet, lukuun ottamatta Zaid Al-Khailia, kun tapasin hänet tiesin, että he olivat aliarvioineet hänet.” Sitten hän antoi hänelle nimen ”Zaid Al-Khair” (eli Zaid, yltäkylläinen).

Delegaatiot saapuivat Medinaan yksi toisensa jälkeen *hijran* yhdeksännen ja kymmenennen vuoden aikana. Elämäkerran kirjoittajat ja hyökkäyskirjailijat ovat maininneet joitakin Jemenin delegaatioita. Ne olivat Al-Azd; Bani Sa’d Hadheem Quda’asta, Bani ’Amir bin Qais; Bani Asad, Bahra, Khaulan, Muharib, Bani Al-Harith bin Ka’b, Ghamid, Bani Al-Muntafiq, Salaman, Bani ’Abs, Muzainah, Murad, Zabid, Kinda, Dhi Murrah, Ghassan, Bani ’Aish, ja Nakh, jotka olivat delegaatioiden joukon viimeiset. Nak-

hin delegaatio koostui kahdesta miehestä, ja he saapuivat keskellä muharram-kuuta, *hijran* yhdentenätoista vuonna. Suurin osa näistä delegaattiryhmistä saapui *hijran* yhdeksännen ja kymmenennen vuoden aikana. Jotkut niistä saapuivat kuitenkin vasta *hijran* yhdentenätoista vuonna.

Delegaatioiden tiheys viittaa islamin kutsun saavuttaneen täydellisen hyväksymisen korkean asteen. Se toi ilmi vaikutusvaltaansa ja herruuttaan laajoilla alueilla Arabiassa. Arabit seurasivat Medinaa niin suurella kunnioituksella ja arvostuksella, etteivät he voineet tehdä muuta kuin antautua ja alistua sen edessä. Medinasta oli tullut koko Arabian päämaja; joten sitä oli mahdotonta välttää. Emme uskalla sanoa, että kaikki arabialaiset olivat tämän uskonnon hallussa ja siihen ihastuneita. Arabien keskuudessa oli paljon kovasydämissä beduiineja, jotka alistuivat (eli tulivat muslimeiksi) ainoastaan sen vuoksi, että heidän isäntänsä tekivät niin. Heidän sielunsa eivät olleet vielä pyhiä. Heidän taipumuksensa rynnäkköihin oli juurtunut syväälle heidän sieluunsa. Islamin opit eivät olleet vielä kiteytyneet heidän sieluissaan. Tehden tiliä joistakin heistä KoraaniKoraani sanoo:

”Beduiinit ovat piintyneimpiä epäuskoon ja tekopyhyyteen, ja mitä luultavimmin tietämättömiä niistä rajoista (Allahin käskyistä ja Hänen laeistaan jne.), jotka Allah on paljastanut Hänen lähettilälleen (SAAS). Ja Allah on kaikkیتietävä, viisas. Ja beduiinien joukossa on niitä, jotka pitävät (Allahin asialle) kuluttamista (Allahin) rangaistuksena ja toivovat teille vastoinkäymisiä, mutta vastoinkäymiset koittavat heille. Sillä Allah on kaiken kuuleva, laikkیتietävä.” [Koraani 9:97-98]

KoraaniKoraani kehuu toisia beduiineja sanoen:

”Ja beduiinien joukossa on joitakin, jotka uskovat Allahiin ja viimeiseen päivään, ja pitävät sitä, mitä he kuluttavat Allahille, keinona lähestyä Allahia ja vastaanottaa Lähettilään (SAAS) siunaus. Nämä ovat todellakin lähestymiskeinoja heille. Allah on sulkeva heidät Armoonsa. Totisesti, Allah on anteeksiantava, armollisin.” [Koraani 9:99]

He, jotka olivat läsnä Mekassa, Medinassa ja Thaqifissa ja monilla muilla Jemenin ja Bahrainin alueella, olivat erilaisia, sillä islam oli juurtunut vankasti heidän sieluihinsa. Jotkut heistä olivat suurenmoisia kumppaneita ja mestarimuslimeja.

Kutsun menestys ja vaikutus

Ennen kuin otamme uuden askeleen ja mietiskelemme Allahin lähettilään (SAAS) elämän viimeisiä päiviä, meidän tulisi vilkaista nopeasti hänen vaikuttavaa, poikkeuksellista työtä. Tämä omalaa-tuisuuden piirteen vuoksi hän loisti kaikkia muita profeettoja ja lähettiläitä kirkkaampana ja teki hänestä niin erinomaisen, että Allah nosti hänet edeltäneiden ja seuranneiden profeettojen huipulle. Se oli hän, jota puhuteltiin:

“Oi sinä viittaana kääriytynyt (eli profeetta Muhammad)! Nouse (rukoillaksesi) yöllä, mutta vain hetkeksi.” [Koraani 73:1-2]

Ja sanoi:

”Oi sinä (Muhammad) verhoutunut (vaatteisiin)! Nouse ja varoita!” [Koraani 74:1-2]

Ja niin hän nousi ja pysyi siten yli kahdenkymmenen vuoden ajan. Noiden vuosien aikana hän otti kannettavakseen olkapäällään odotusten suuren taakan koko ihmiskunnan ja ihmisyyden puolesta, uskon ja *jihadin* lukuisilla kentillä.

Allahin lähettiläs (SAAS) otti kannettavakseen kamppailun taakan sekä *jihadin* kansakunnan omatuntoa vastaan, kansakunnan, joka oli tuolloin hukumassa Al-Jahiliyahin illuusioihin ja kuviin, jotka oli lastattu painoilla ja painovoimalla. Hän otti hartioilleen vapauttaa ihmisen tietoisuus, joka oli kahlittu halulla ja himolla. Välittömästi vapautettuaan hänen kumppaneidensa omantunnon Al-Jahiliyahin taakoista ja rykelmistä ja maallisesta elämästä, hän aloitti toisen taistelun toisella kentällä tai pikemminkin peräkkäisen taistelun Allahin kutsun vihollista vastaan, ja vastaan niitä, jotka juonivat sen pään menoksi. Se oli taistelu niitä vastaan, jotka juonittelivat uskovia ja heitä vastaan, jotka niin varovaisesti huolehtivat siitä puhtaasta istutetusta kasvista ennen kuin se kasvoi ja levitti juurensa maaperään ja venytti oksansa taivaalle ja näin sarasti muille alueille. Niin pian kuin hän oli päättänyt taistelut Arabian niemimaalla, bysanttilaiset aloittivat valmistelut tuhotakseen uuden kansakunnan pohjoisrajoilla.

Ensimmäinen taistelu — eli omantunnon taistelu — ei ollut vielä ohi. Se oli itse asiassa ikuinen. Saatana, joka oli sen johtaja, ei säästänyt hetkeäkään harjoittamasta toimintaansa ihmisen omantunnon syvyyksissä. Muhammad (SAAS) toisaalta osallistui Allahin uskonnon kutsuun ja oli innokas kamppailemaan tuota ikuista taistelua kaikilla kentillä huolimatta ankarista olosuhteista ja maailman salaliitosta häntä vastaan. Hän jatkoi kutsumustaan tehokkaasti ja aktiivisesti uskovien ympäröimänä heidän hakiessa turvaa lakkaamattoman uurastuksen ja suuren kärsivällisyyden kautta.

Kumppanit toimivat kärsivällisesti päivisin ja palvoivat heransa öisin, lausuen ja painaen mieleensä Koraania, kiittäen ja

ylistäen Allahia, rukoillen Häntä yöllä; kaikki tämä Herransa, kaikkivaltiaan, käskystä.

Yli kahdenkymmenen vuoden ajan Allahin lähettiläs (SAAS) oli johtanut tasaisesti etenevää ja jatkuvaa taistelua piittaamatta kaikista muista asioista, jotka käänsivät hänen huomionsa pois tästä jalosta tavoitteesta. Hän jatkoi näin, kunnes islamilainen kutsu osoittautui menestyksekkääksi suuressa mittakaavassa, joka kummastutti kaikkia järkeviä miehiä.

Islamilainen kutsu pääsi lopulta voitolle koko Arabiassa. Se poisti kaikki Al-Jahilyihin jäljet niemimaan horisontista. Al-Jahilyihin sairaat mielet kasvoivat terveiksi islamissa. He eivät päässeet eroon vain epäjumalien palvonnasta, mutta he myös kaatoivat ne alas. ”Ei muuta jumalaa kuin Allah” alkoi kaikua yleisesti. Kutsu rukoukseen kuultiin viisi kertaa päivässä tunkeutuen tilaan ja rikkoen kuolleen aavikon hiljaisuuden ja tuoden takaisin elämää uuden uskon kautta. Koraanin lausujat ja muistiinpanijat lähtivät pohjoiseen ja etelään lausuen Koraanin jakeita ja toteuttaen Allahin määräyksiä.

Hajallaan olevat ihmiset ja heimot yhdistyivät, ja ihminen siirtyi ihmisen palvonnasta Allahin palvontaan. Ei ollut enää sortajia tai sorrettuja, isäntiä tai orjia, eikä ihmisiä sidottuina toisiin ihmisiin eikä hyökkääjiä, jotka harjoittaisivat aggressiota. Kaikki ihmiset olivat Allahin orjia. He olivat rakkaita veljiä, totellen Allahin sääntöjä. Kiitos Allahille, he hylkäsivät ylimielisyyden ja leuhkuuden.

”Arabi ei ole parempi kuin ei-arabi. Eikä ei-arabi ollut parempi kuin arabi. Punarotuinen mies ei ollut parempi kuin musta, paitsi hurskaudessa. Ihmiskunta on Aadamin jälkeläisiä, ja Aadam luotiin pölystä.”

Kiitos islamilaisen kutsun arabiyhtenäisyys oli tullut todellisuudeksi, ja niin kävi myös ihmisten yhtenäisyyden ja sosiaalisen oi-

keudenmukaisuuden suhteen, mitä tuli niiden maallisiin ja taivaallisiin asioihin. Tapahtumien ajankulku oli muuttunut, maanpinnan ääriiviivat ja historian kiero linja olivat suoristuneet ja ihmismieli oli korjattu.

Ihmisten henki ja korruptoitunut omatunto ja Al-Jahiliyahin vääristyneet toimintatavat olivat vallanneet koko maailman tuona ajanjaksona. Orjuus, epäoikeudenmukaisuus, yltykyläinen ylellisyys, aviorikos, masennus, turmellus ja epäusko sekä tiellä ja pimeydessä eksyminen esiintyivät. Kaikki nämä olivat tapahtuneita tosiasioita huolimatta olemassa olevista taivaallisista uskonnoista. Kyseisten uskontojen opetukset olivat kasvaneet heikoiksi ja menettäneet kaiken vaikutusvaltansa ihmisten sieluissa ja mielessä ja muuttuneet ainoastaan elottomiksi rituaaliperinteiksi

Kun tämä kutsu oli saavuttanut roolinsa ihmisen elämässä, se vapautti ihmiskunnan hengen taikauskosta, illuusiosta, valkoisesta orjakaupasta, korruptiosta ja ihmisenpalvonnasta. Islam oli vapauttanut ihmisyhteisön saastasta, hajaannuksesta, epäoikeudenmukaisuudesta ja tyranniasta. Ei ollut enää sosiaalisia eroja tai pappien tai kuvernöörien diktatuuria. Islam oli perustanut maailman rakennettuna hyveelliselle ja puhtaalle perustalle, se perustui positiivisuuteen, hurskaaseen rakentamiseen, vapauteen ja uusimiseen. Totuus, usko, ihmisarvo ja aktiiviset toistuvat teot sekä kehitys ja edistys elinkeinoina ja oikeuksien vaatiminen olivat kaikki pohjia, joille islamilainen valtio rakennettiin.

Tämän kehityksen ansiosta, Arabia toimi todistajana ennennäkemättömälle siunatulle ylösnousemukselle, sillä rakentaminen ja toteuttaminen löysivät sinne tiensä. Koskaan historiansa aikana se ei ollut yhtä uskonnollinen, hurskas ja loistelas kuin mitä se oli noina elämänsä erikoisina päivinä.

LUKU 39

JÄÄHYVÄISPYHIINVAELLUS

Vihdoin kutsu oli täytetty, sanoma julistettu ja uusi yhteiskunta perustettu yksijumalaiselle pohjalle profeetan (SAAS) toiminnan mukaan. Silloin Allahin lähettilään (SAAS) sydämessä heräsi salainen kutsu, joka kertoi hänelle, että hänen oleskelunsa tämänpuoleisessa maailmassa oli päättymässä. Tämä kävi selkeästi ilmi hänen keskustelustaan Mu'adhin kanssa, jonka hän lähetti Jemeniin *hijran* kymmenentenä vuonna: ”Oi, Mu'adh! Et tule kenties näkemään minua tämän vuoden jälkeen. Saatat jopa ohittaa tämän minun moskeijani ja minun hautani.” Kuullessaan tämän Mu'adh itki pelosta, että hän joutuisi eroamaan Allahin lähettiläästä (SAAS).

Allahin huolenpito oli niin yltäkyläistä, että hän antoi profeetan (SAAS) nähdä kutsunsa hedelmät, joiden vuoksi oli kärsinyt monenlaisista ongelmista yli kahdenkymmenen vuoden ajan. Nuo kaksikymmentä vuotta olivat kuluneet toimeliaasti. Hän käytti viimeiset päivänsä tavaten eri heimojen edustajia Mekan ulkopuolella ja nämä kysyivät häneltä neuvoja ja oppivat häneltä islamin laeista ja määräyksistä, ja vastineeksi hän vaati heidän todistavan, että hän oli täyttänyt luottamustehtävän, välittänyt sanoman eteenpäin ja neuvonut ihmisiä.

Allahin lähettiläs (SAAS) julisti aikomuksensa aloittaa siunattu pyhiinvaellusmatka. Valtavat ihmismäärät saapuivat Medinaan, kaikki etsien ohjausta ja Allahin lähettilään (SAAS) imaamiutta pyhiinvaelluksen (*haji*) aikana. Dhul Qada -kuun viimeisenä lauan-

taina, profeetta (SAAS) aloitti lähtövalmistelut. Hän kampsasi hiuksensa, levitti hieman parfyymia, puki asunsa, satuloi kamelinsa ja ratsasti iltapäivään. Hän saapui Dhul-Hulaifaan ennen iltapäivän rukousta. Hän suoritti kaksi *rakaa* ja vietti yön siellä. Aamun koittaessa hän totesi seuralaisillensa:

”Tulija, Herrani lähettämä, on kutsunut minua tänä yönä ja sanonut: ”Rukoile tässä siunatussa laaksossa ja sano: ’Pyryn yhdistämään *umran* pyhiinvaellukseen (*umra* osaksi *hajjia*).”

Ennen keskipäivän rukouksen suorittamista hän kylpi *ihramin* (rituaalisen puhdistautuneen tilan) vuoksi, ja Aisha (RAA) parfyymoi hänen vartalonsa ja päänsä levittämällä kädellään *dharira*-kasvia ja myskiä sisältävää parfyymia. Parfyymin paksu, tahmea kerros oli erotettavissa hänen hiustensa ja partansa osissa. Hän jätti ne pesemättä, pukeutui lanne- ja päällysvaatteeseensa. Hän suoritti keskipäivän rukouksen lyhennettynä, kaksi *rakaa*. Rukouspaikassaan hän julisti pyhiinvaellusmenettelyn yhdistämisestä *umraan*. Sitten hän nousi naaraskamelinsa ’Al-Qaswan’ selkään ja julisti: ”Ei ole muuta jumalaa kuin Allah”. Kun hän eteni aavikolle, hän ylisti Allahin nimeä.

Hän jatkoi matkaansa, kunnes oli lähestymässä Mekkaa. Hän vietti yön Dhi Tuwassa ja saapui Mekkaan aamunkoiton rukouksen suoritettuaan. Hän oli kylpenyt sunnuntaiaamuna, neljäs dhul Hijjah -kuuta *hijran* kymmenentenä vuonna. Hän vietti kahdeksan päivää matkalla, joka oli keskimääräinen kesto. Välittömästi astuttuaan sisään Al-Haram-moskeijaan, hän kiersi Kaaban ympäri ja käveli edestakaisin (*sa’i*) As-Safan ja Al-Marwan väliä. Hän ei lopettanut *ihramia*, koska oli *qarin* (eli aikoi yhdistää *umran* ja *hajjin*). Hän otti sitten *hadin* (eli uhrieläimet) teurastaakseen ne. Hän leiriytyi Mekan korkeaan osaan — Al-Hajuniin. Mitä tulee ympäri-

kiertoon, hän suoritti ainoastaan *hajjiin* liittyvän (pyhiinvaelluksen ympärikierto).

Niiden seuralaisten, joilla ei ollut *hadia* uhrattavaksi, käskettiin noudattaa *ihram umraan asti* ja kiertää ympäri Kaabaa ja kulkea edestakaisin As-Safan ja Al-Marwan väliä. Tämän jälkeen he voisivat vapauttaa itsensä *ihramista*. He olivat kuitenkin haluttomia seuraamaan määräystä. Tämän vuoksi Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Jos olisin tiennyt etukäteen sen, mitä tiedän jälkikäteen, en toisi *hadia*, ja jos minulla ei olisi *hadia*, rikkoisin *ihramin*.” Kuultuaan nämä sanat, hänen kumppaninsa tottelivat hänen käskyjään.

Dhul Hijjah -kuun kahdeksantena päivänä — Tarwiyahin päivänä, profeetta (SAAS) lähti kohti Minaa, jossa hän suoritti keskipäivän, iltapäivän, auringonlaskun, illan ja aamunkoiton rukoukset — eli viisi rukousta. Tämän jälkeen hän odotti jonkin aikaa, kunnes aurinko nousi, ja jatkoi kulkuaan, kunnes saavutti Arafatiin, jonne hänelle oli pystytetty Namirahiin telttä. Hän istui teltassa, kunnes aurinko laski. Hän määräsi, että Al-Qaswa, hänen naaraskamelinsa, tulisi valmistella hänelle. He satuloivat kamelin valmiiksi, ja niinpä hän laskeutui laaksoon, jossa satatuhatta ja kaksikymmentäneljä tai neljäkymmentäneljä tuhatta ihmistä kokoontui hänen ympärilleen. Siellä hän nousi seisomaan ja piti seuraavan puheen (ns. Jäähyväissaarna):

”Oi ihmiset! Kuunnelkaa mitä sanon. En tiedä, tulenko enää koskaan tapaamaan teitä tässä paikassa tämän vuoden jälkeen. Teidän ei ole lupa vuodattaa toistenne verta tai ottaa (laittomasti) toistenne omaisuutta. On yhtä kiellettyä (*haram*) vuodattaa verta muuna päivänä kuin se on tänään, ja muuna kuukautena kuin tänä *haram*-kuukautena, ja muussa pyhitetyssä kaupungissa kuin tässä pyhässä kaupungissa (eli Mekka ja sen ympäristö).”

”Katsokaa! kaikki pakanuuden ja tietämättömyyden käytännöt ovat nyt minun jalkojeni alla. Tietämättömyyden päivien (esi-islamilaisten ajan) verikosto on kumottu. Ensimmäinen vaatimus verikostoon, jonka kumoan, on Ibn Rabi‘a bin Harithin, jonka Sa‘d heimo kasvatti ja Hudhail tappoi. Koronkiskonta on kiellettyä, ja minä teen aloitteen ja kumoan korkosumman, jonka Abbas bin ‘Abdul Muttalibin tuli vastaanottaa. Totisesti se kumotaan kokonaisuudessaan.”

”Oi ihmiset! Pelätkää Allahia siinä, mitä tulee naisiin. Totisesti olette ottaneet heidät Allahin turvassa ja tehneet heistä laillisia henkilöitä teille Allahin sanoilla! Heidän velvollisuutensa on kunnioittaa aviollisia oikeuksia eikä harjoittaa sopimattomia tekoja, ja jos he niihin sortuvat, teillä on oikeus kurittaa heitä, mutta ei ankarasti. Jos vaimonne pidättäytyvät sopimattomuuksista ja ovat uskollisia teille, vaatettakaa ja ruokkikaa heidät asianmukaisesti.”

”Totisesti, olen jättänyt keskuuteenne Allahin Kirjan ja Hänen lähettäjänsä *sunnan* (elämäntavan), ja jos pidätte niistä kiinni, ette koskaan kulje harhaan.”

”Oi ihmiset, minua ei tule seuraamaan toinen profeetta eikä teitä tule seuraamaan toinen kansakunta. Joten kehoitan teitä palvomaan Herraa, rukoilemaan viisi rukousta, paastoamaan ramadanin aikaan ja tarjoamaan *zakat* (almu) vapaaehtoisesti antimistanne. Kehotan teitä suorittamaan pyhiinvaelluksen Herranne pyhään yaloon ja tottelemaan niitä, jotka ovat teistä vastuussa, jolloin teidät palkitaan sisäänpääsillä Herranne paratiisiin.”

”Ja jos teiltä kysyttäisiin minusta, mitä haluaisitte vastata?”

He vastasivat:

”Me todistamme, että sinä olet välittänyt sanoman ja toimit-
tanut hengellisen työsi.”

Sen jälkeen hän nosti etusormensa taivasta kohti ja liikutti sitä
alas kohti ihmisiä, sanoen samalla:

”Oi Allah, toimi todistajana.”

Hän toisti tuon lauseen kolmesti.

Hän, joka toisti profeetan (SAAS) lausunnot kovaan ääneen
Arafatissa, oli Rabi'a bin Omayyah bin Khalaf.

Välittömästi profeetan (SAAS) saatettua puheensa loppuun,
seuraavat KoraaninKoraani jakeet ilmoitettiin hänelle:

**”Tänä päivänä minä olen tehnyt teidän uskontonne teille
täydelliseksi, suonut teille minun täydellisen siunaukseni
ja valinnut islamin teille uskonnoksi.” [Koraani 5:3]**

Kuultuaan tämän jakeen Umar itki. ”Mikä saa sinut itkemään?”
Häneltä kysyttiin. Hänen vastauksensa oli: ”Ainoastaan epätäydellisyys voi seurata täydellisyyttä.”

Bilal teki rukouskutsun puheen päätyttyä, ja antoi sen jälkeen
toisen kutsun. Profeetta (SAAS) suoritti sekä keskipäivän että il-
tapäivän rukouksen erillään, ilman rukouksia niiden välissä. Sit-
ten hän nousi naaraskamelinsa selkään ja lähestyi vartiopaikkaa,
suuntasi kasvonsa kohti *qiblaa*, oli paikallaan auringonlaskuun asti,
jolloin keltasävyinen taivas hävisi aavistuksen ja auringonkiekko
katosi. Osamah lisäsi, että profeetta (SAAS) jatkoi eteenpäin Muz-
dalifaan, jossa hän suoritti auringonlasku- ja iltarukoukset yhden
”ensimmäinen kutsun” ja kahden ”toisen kutsun” kanssa. Hän ei

julistanut Allahin (SWT) kunniaa kahden rukouksen välillä. Tämän jälkeen hän kävi makaamaan, kunnes oli aamunkoiton rukouksen aikaan. Hän suoritti sen yhden ”ensimmäinen kutsun” ja yhden ”toisen kutsun” kanssa lähes aamunsarastuksen aikaan. Nousten hänen Al-Qaswansa selkään, hän eteni kohti Al-Mash’ar Al-Haramia. Hän käänsi kasvonsa *qiblaa* kohti ja alkoi anoa: ”Allah on suurin. Ei ole muuta jumalaa kuin Allah.” Hän pysyi paikallaan, kunnes oli aamu, ja ennen kuin aurinko nousi korkealle, hän suuntasi kohti Minaa. Hän käveli hieman ja kulki keskitietä, joka johti suurelle Jamrahille, jonka kohdalla hän pysähtyi ja heitti seitsemän kiveä sitä kohti, lausuen ”Allah on suurin” jokaisella kerralla. Ne olivat kuin laakson pohjalta singottuja pieniä kiviä. Tämän jälkeen hän siirtyi uhrauspaikkaan, jossa hän uhrasi omin käsin kuusikymmentäkolme kamelia ja pyysi Alia teurastamaan loput, kaiken kaikkiaan satakolmekymmentäseitsemän kamelia. Hän määräsi Alin jakamaan *hadin* kanssaan. Pala jokaista teurastettua eläintä määrättiin kypsytettäväksi padassa, ja molemmat miehet söivät tuosta padasta ja joivat keiton.

Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) nousi naaraskamelinassa selkään ja palasi pyhälle talolle, jossa hän suoritti keskipäivän rukouksen, ja kohtasi siellä Abdul Muttalibin lapset, jotka tarjosivat vettä ihmisille Zamzamin kaivolla. ”Nostakaa vettä, Abdul Muttalibin lapset, nostaisin kanssanne, jos en pelkäisi, että ihmiset liittäisivät tämän kunnian minuun.” He ojensivat hänelle vesisanjon ja hän joi siitä itsensä kylläiseksi.

Päiväsaikaan dhul Hijjah -kuun kymmenentenä päivänä, teurastuspäivänä (Yaum An-Nahr), profeetta (SAAS) piti toisen puheen. Tämä tapahtui myöhään aamulla, hän oli harmaan muulin ratsailla. Ali välitti hänen lausuntonsa ihmisille, jotka seisoivat tai istuivat. Hän toisti muutaman niistä lausunnoista, jotka oli lausunut jo päivää aiemmin. Abi Bakrahin kertoman mukaan, kaksi sheikkiä (Bukhari ja Muslim) raportoivat seuraavan version:

Profeetta (SAAS) antoi puheen Yaum An-Nahrina (teurastuksen päivänä) ja sanoi:

”Aika on kulunut samanlaisessa muodossa ja tilassa kuin silloin, jolloin Allah loi taivaat ja maan. Vuodessa on kaksitoista kuukautta. Näistä neljä ovat pyhiä kuukausia (*hurum*). Kolme näistä neljästä kuukaudesta ovat peräkkäisiä. Ne ovat dhul Qada, dhul Hijjah ja muharram. Neljäs kuukausi on rajab Mudar, joka tulee Jumadan ja Shabanin välissä.”

”Mikä kuukausi on tämä kuukausi?” Hän kysyi. Sanoimme: ”Allah ja Hänen lähettiläänsä tietävät parhaiten.» Hän oli hiljaa, kunnes luulimme, että hän liittäisi siihen eri nimen. «Eikö se ole dhul Hijjah?» Hän kysyi. ”Kyllä. Kyllä on.” Me sanoimme. Sitten hän kysyi: ”Miksi tätä kaupunkia kutsutaan?” Sanoimme: ”Allah ja Hänen lähettiläänsä tietävät parhaiten.» Hän vaikenä, kunnes luulimme hänen antavan sille eri nimen. «Eikö se ole Al-Baldah? (eli kaupunki)» hän kysyi. «Kyllä. Kyllä on.» Me vastasimme. Sitten hän kysyi vielä, ”Mikä päivä on tänään?” Me vastasimme: ”Allah ja Hänen lähettiläänsä tietävät parhaiten.» Sitten hän oli hetken hiljaa ja sanoi kummeksuen: «Eikö se ole An-Nahr (eli teurastuksen päivä)?» «Kyllä. Kyllä on.» Me sanoimme. Tämän jälkeen hän sanoi:

”Teidän verenne (elämänne) ja omaisuutenne ja kunnianne ovat loukkaamattomia (*haram*). On laitonta loukata niiden pyhyttä. Niiden tulee olla yhtä pyhiä toisillenne kuin tämä pyhä päivä, tässä pyhässä kuussa, tässä pyhässä kaupungissa.”

”Teidät palautetaan takaisin Herranne luokse (kuoleman jälkeen). Siellä joudutte tekemään tiliä teoistanne. Älkää siis muuttuko ihmisiksi, jotka kulkevat harhaan ja tappavat toisiaan.”

”Enkö ole välittänyt teille (Herrani) sanoman?” ”Kyllä olet.” He sanoivat. ”Oi Allah! Toimi todistajana! Anna hänen, joka on läsnä, välittää se hänelle, joka on poissa. Saattaa olla, että, monet ihmiset, joille sanoma välitetään, ovatkin tarkkaavaisempia sille kuin itse yleisö.” hän sanoi.

Toisessa versiossa sanotaan, että profeetta (SAAS) oli sanonut tuossa samaisessa puheessa:

”Hän, joka syöksyy epäonneen, varmasti murehtii itseään. Joten älkää antako kenenkään teistä tuottaa hänen vanhemmilleen pahaa. Totisesti Saatana on vaipunut täydelliseen epätoivoon tässä teidän maassanne; mutta häntä tullaan tottelemaan, kun syyllistytte merkityksettömiin asioihin, joita halveksutte. Saatana tulee olemaan tyytyväinen tuollaisista asioista.”

Allahin lähettiläs (SAAS) vietti At-Tashreeq-päivät (11, 12 ja 13 dhul Hijjah -kuuta), Minaassa toimittaen islamin rituaalisia opetuksia, muistaen Allahia (rukoillen), seuraten Aabrahamin (AS) johdatustapoja, hävittäen monijumalaisuuden kaikki jäljet ja piirteet. Joinakin Tashreeq-päivinä hän piti puheita. Abu Da’ud-versiossa viittauksella Siraan, Nabhanin tyttäreen; hän sanoi: ”Allahin lähettiläs (SAAS) piti meille puheen Ru’us (pää) -päivänä, jolloin hän sanoi: ”Eikö tänään ole Tashreeq-päivien välipäivä.” [Abu Da’ud 1/269]

Hänen puheensa tuona päivänä oli samanlainen kuin An-Nahr-päivinä. Se toimitettiin An-Nasrin suuran ilmoittamisen jälkeen.

An-Nafrin (eli lähdön) toisena päivänä — kolmastoista Dhul Hijjah -kuuta, profeetta (SAAS) jatkoi Minaan ja yöpyi korkealla vuorenrinteellä Bani Kinanan Al-Abtahista luona. Hän vietti loppupäivän ja yön siellä — ja suoritti keskipäivän, iltapäivän, aurin-gonlaskun ja illan rukouksen.

Sitten hän nukkui hetken ja nousi ratsunsa selkään, lähtien kohti Kaabaa. Hän suoritti jäähyväisympärikierron (*tawaf al-wadan*), määrättyään kumppaninsa tekemään saman.

Saatettuaan loppuun uskonnolliset rituaalinsa, hän kiirehti paluutaan puhdistettuun Mediinaan. Hän palasi sinne, ei lepäämään, vaan jatkaakseen ponnistelua ja taistelua Allahin (SWT) tiellä.

Viimeiset retkikunnat

Bysantin valtakunnan ylpeys sai heidät kieltämään muslimien oikeuden elää. Bysantin ylimielisyys sai heidät jopa surmaamaan omat toimijansa, jotka olivat omaksuneet islamin. Farwah bin 'Amr Al-Judhamin, joka oli heidän toimijansa Mu'anissa, tappaminen oli todiste heidän ylimielisyydestään. Seurauksena tuosta bysanttilaisten ylimielisyydestä ja röyhkeydestä, Allahin lähettiläs (SAAS) ryhtyi kokoamaan suurta armeijaa Safar-kuussa *hijran* yhdententoista vuotena ja asetti sen komentoon Osamah bin Zaid bin Harithan, määräten, että tämä johtaisi muslimien hevoset laukkamaan maita, jotka reunustivat Palestiinan Al-Balqa'a ja Ad-Darumia. Hänen tavoitteenaan oli pelotella bysanttilaisia ja kylvää itsevarmuutta niiden arabien sydämiin, jotka olivat asettuneet asumaan bysanttilaisten rajoille. Hänen toisena pyrkimyksenään oli välittää sanomaa kaikille alueella, jottei kukaan uskaltaisi väittää, että kirkon raakuus

ei voi jatkua ilman rangaistusta; ja että islamisoituminen ei ole synonyymi pelolle ja haavoittuvaisuudelle.

Osamahan johtajuus sai osakseen kritiikkiä. Koska hän oli yhä nuori, ihmiset liittyivät hitaasti hänen retkikuntaansa. Allahin lähettiläs (SAAS) puhutteli kansaa sanoen:

”Ei ihme, että vastustatte hänen johtajuuttaan, sillä olette jo vastustaneet hänen isänsä aiempaa johtajuutta. Kyllä, kautta Allahin, hänen isänsä, joka oli yksi rakkaimmista ihmisistä minulle, oli varsin tehokas johtaja; ja tämä hänen poikansa on yksi rakkaimmista minulle hänen isänsä jälkeen.”

Niinpä ihmiset muuttivat suhtautumistaan Osamaan ja liittyivät armeijaan. Tämän armeijan vapaaehtoisten lukumäärä oli niin valtava, että he muodostivat niin pitkän jonon, että heidän täytyi laskeutua jyrkkää rinnettä alas, kuusi kilometriä Medinasta. Mutta ahdistusta herättävät uutiset Allahin lähettilään (SAAS) sairaudesta saivat retkikunnan lähdön viivästymään, jotta he saisivat tietää, mitä Allah (SWT) oli tahtonut lähettiläänsä (SAAS) osalta.

Oli Allahin (SWT) Tahto, että Osaman retkikunta olisi ensimmäinen, joka lähetettiin matkaan totuudenmukaisen Abu Bakrin (RAA) kalifaatin aikana.

LUKU 40

MATKA ALLAHIN, YLHÄISEN, LUO

Jäähyväisten merkit

Kun Kutsu islamiin oli täytetty ja uusi usko hallitsi koko tilan-
netta, Allahin lähettiläälle (SAAS) alkoi ilmaantua tiettyjä oireita,
jotka viittasivat hänen lähtöönsä. Ne voitiin tulkita hänen lausun-
tojensa ja tekojensa kautta:

- Ramadan-kuussa *hijran* kymmenentenä vuonna hän eris-
täytyi kahdeksikymmeneksi päiväksi aiemman kymmenen
sijaan.
- Arkkienkeli Gabriel kävi läpi KoraaniaKoraani hänen kans-
saan kahdesti.
- Hänen sanansa jäähyväispyhiinvaelluksen aikana (eli Al-Wi-
da):
- ”En tiedä, tulenko enää koskaan tapaamaan teitä tässä pai-
kassa tämän vuoden jälkeen.”
- An-Nasr-suuran ilmoittaminen Tashreeq-päivien aikana.
Niinpä, kun se lähetettiin hänelle, hän ymmärsi, että se oli
lähdön aika ja että tuo suura oli ilmoitus hänen lähestyvistä
kuolemastaan.
- Safar-kuun alkupäivinä *hijran* yhdentenätoista vuonna
profeetta (SAAS) lähti Uhudiin ja suoritti marttyyrien jää-
hyväisrukouksen. Se vaikutti jäähyväisten antamiselta niin

kuolleille kuin eläville. Tämän jälkeen hän nousi saarnakokkeelle ja puhutteli kansaa sanoen:

”Minä olen edeltänyt teitä ja minusta on tehty teidän todistajanne. Kautta Allahin, tulette tapaamaan minut ’lähteellä’ hyvin pian. Minulle on annettu avaimet maallisiin aarteisiin. Kautta Allahin, minä en pelkää puolestanne, että te käännytte monijumalanpalvojiksi minun jälkeeni. Mutta pelkään, että maallisen rikkauden haaliminen houkuttelee teidät katkaisemaan toistenne kaulan.”

- Eräänä päivänä, keskiyöllä, hän meni Al-Baqee-hautausmaalle ja anoi Allahia (SWT) antamaan anteeksi islamin marttyyreille. Hän sanoi: ”Rauha teille haudan asukkaat! Olkoon aamu, joka valkenee teille, huojentavampi kuin se, joka valkenee eläville. Ahdingot lähestyvät heitä kuin synkän yön pilvijoukot — viimeinen, joka seuraa ensimmäistä. Viimeinen kantaen enemmän paha kuin ensimmäinen.” Hän lohdutti heitä sanoen: ”Me tulemme seuraamaan teitä.”

Sairauden alku

Maanantaina, safar-kuun kahdentenakymmenentenä yhdeksäntenä päivänä *hijran* yhdentoista vuonna, hän osallistui hautajaisrituaaleihin Al-Baqeessa. Paluumatkalla hän kärsi päänsärystä, ja hänen kuumeensa nousi niin korkeaksi, että lämmön vaikutus oli tunnettavissa hänen otsanauhaltaan.

Hän johti muslimit rukoukseen yhdentoista päivän ajan, vaikka hän oli sairas. Hänen sairaspäiviensä todellinen määrä oli joko kolmetoista tai neljätoista.

Viimeinen viikko

Hänen sairautensa kehityttyä vakavaksi, hän kysyi vaimoiltaan: ”Missä minun tulisi olla huomenna?” ”Missä minun tulisi olla?” He ymmärsivät, mitä hän toivoi. Niinpä he antoivat hänen jäädä, minne ikinä hän halusi. Hän siirtyi Aishan (RAA) huoneeseen, nojaten — kävellessään — Al-Fadl bin Al-’Abbasiin ja Ali bin Abi Talibiin. Pää siteissä hän laahusti jalkojaan, kunnes tuli tämän asunnolle. Siellä hän vietti elämänsä viimeisen viikon.

Noiden päivien aikana, Aishalla (RAA) oli tapana lausua Al-Mu’awwidhatia (Koraanin luvut 113 ja 114) ja muita rukouksia, jotka profeetta (SAAS) oli jo opettanut tälle.

Viisi päivää ennen kuolemaa

Keskiviikkona, viisi päivää ennen kuolemaansa, profeetan (SAAS) lämpötila nousi niin korkealle, että se viestitti hänen sairautensa vakavuudesta. Hän pyörtyi ja kärsi kivusta. ”Kaatakaa päälleni seitsemän *qirabia* (vesiruuukua) eri kaivoista, jotta voin mennä ulos tapaamaan ihmisiä ja puhumaan heille. Niinpä he istuttivat hänet säiliöön (jota yleensä käytettiin pesemiseen) ja kaatoivat vettä hänen päälleen, kunnes hän sanoi: ”Tuo on tarpeeksi. Tuo on tarpeeksi.”

Tämän jälkeen hän tunsu olonsa riittävän hyväksi astuakseen sisälle moskeijaan. Hän astui sisään pää siteissä, istui saarnakorokkeelle ja piti puheen ihmisille, jotka olivat kokoontuneet hänen ympärilleen. Hän sanoi:

”Allahin kirous kaatuu juutalaisten ja kristittyjen päälle, sillä he ovat tehneet profeettojensa haudoista palvontapaikkoja.”

Sitten hän sanoi:

”Älkää tehkö haudastani palvonnan kohdetta.”

Tämän jälkeen hän tarjosi itsensä ihmisille ja kutsui heitä maksamaan takaisin kaikki mahdolliset loukkaamiset, jotka hän oli heille aiheuttanut, sanomalla:

”Hän, jonka selkää olen koskaan ruoskinut, tarjoan hänelle selkäni, jotta hän voi kostaa minulle. Hän, jonka kunniaa olen koskaan parjannut, tarjoan tässä kunniani, jotta hän voi saada kostonsa.”

Sitten hän laskeutui alas ja suoritti keskipäivän rukouksen. Tämän jälkeen hän palasi jälleen saarnakorokkeelle ja istuutui sille. Hän jatkoi ensimmäistä puhettaan vihamielisyydestä ja muista kysymyksistä.

Eräs mies sanoi sitten: ”Olet minulle velkaa kolme dirhamia.” Profeetta (SAAS) sanoi: ”Fadl, maksa hänelle tuo summa.” Hän jatkoi puhettaan:

”Kehotan teitä olemaan hyviä *ansareille* (auttajajille). He ovat perheeni, ja heidän luotaan löysin suojan. He ovat vapauttaneet itsensä uskottavalla tavalla vastuusta, joka lankeasi heille, ja nyt on jäljellä se, mitä teidän tulee tehdä. Teidän tulee perinpohjaisesti tunnustaa ja arvostaa sitä palvelusta, jonka he ovat tehneet, teidän tulee unohtaa heidän virheensä.”

Toisessa versiossa:

”Uskovien määrä tulee kasvamaan, mutta auttajien määrä laskemaan, siihen pisteeseen, että he ovat ihmisten joukossa kuten suola ruoassa. Näin ollen hän, joka keskuudessanne

pitää vastuuasemaa ja on tarpeeksi voimakas tehdäkseen joko harmia tai hyvää, hänen tulisi perinpohjaisesti tunnustaa ja arvostaa sitä palvelusta, jonka nämä hyväntekijät ovat tehneet, ja unohtaa heidän virheensä.”

Ja hän sanoi:

”Allah, suuri, on antanut Hänen orjalleen mahdollisuuden valita sen väliltä, mitä hän haluaa Allahin antimista tässä maailmassa, ja sen, mitä Hän pitää hänelle maailmassa, ja hän on valinnut jälkimmäisen.»

Abu Sa’id Al-Khudri sanoi: ”Tämän kuultuaan, Abu Bakr (RAA) itki ja sanoi: ’Uhraamme isämme ja äitimme sinun vuoksesi.’ Ihmettelimme, miksi Abu Bakr sanoi jotain sellaista. Ihmiset sanoivat: ’Katsokaa tuota vanhaa miestä! Allahin lähettiläs (SAAS) puhuu Allahin orjasta, jolle suotiin oikeus valita joko tämän maailman parhaimmat rikkaudet tai Allahin palkkio tuonpuoleisessa, mutta hän sanoo: ’Uhraamme isämme ja äitimme sinun vuoksesi!’ Vasta myöhemmin ymmärsimme, mitä hän tarkoitti. Allahin lähettiläs (SAAS) oli se orja, jonka tulisi valita. Myönsimme myös, että Abu Bakr (RAA) oli kaikkein oppinein joukossamme.”

Tämän jälkeen Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi:

”Mies, jonka seurassa tunnen oloni turvallisimmaksi, on Abu Bakr. Jos rakentaisin ystävyiden jonkun muun kuin Allahin kanssa, Abu Bakr olisi sydänystäväni. Häntä kohtaan tunnen hellyyttä ja islamin veljeyttä. Mitään muuta porttia ei tule pitää avoinna moskeijassa paitsi Abu Bakrin.”

Neljä päivää ennen hänen kuolemaansa

Torstaina, neljä päivää ennen kuolemaansa Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi ihmisille — vaikka kärsi voimakkaasta kivusta: ”Tulkaa tänne. Panen teidät kirjoittamaan jotakin, jotta ette koskaan sorru virheisiin.” Tuossa yhteydessä Umar bin Al-Khattab (RAA) sanoi: ”Allahin lähettiläs (SAAS) kärsii akuuttista kivusta, ja teillä on KoraaniKoraani kanssanne; Allahin Kirja riittää teille.” Toiset halusivat kuitenkin kirjoituksen tehtäväksi. Kun Muhammad (SAAS) kuuli heidän väittelevän asiasta, hän määräsi heidät poistumaan ja jättämään hänet yksin.

Tuona päivänä hän suositteli kolmea asiaa

1. Juutalaiset, kristityt ja monijumalanpalvojat tulisi karkottaa Arabiasta.
2. Hän suositteli, että delegaatioita tulisi kunnioittaa ja kestitä samanlaisella tavalla kuin hänellä oli tapana tehdä.
3. Mitä kolmanteen tulee — kertoja totesi, että hän oli unoh-
tanut sen. Se olisi voinut olla pyhän Kirjan ja *sunnan* nou-
dattaminen. Se oli todennäköisesti Osamahin armeijan täy-
täntöön- ja liikekannallepano, tai sitten se olisi voinut olla
rukouksien suorittaminen ja orjista huolehtiminen.

Huolimatta sairauden raskuudesta ja kärsitystä kivusta, profeetta (SAAS) johti jokaista rukousta aina torstaille asti — neljä päivää ennen kuin hän kuoli. Tuona päivänä hän johti auringonlaskun rukouksen ja lausui:

“Kautta tuulien (tai enkelien tai Allahin lähettilään), jotka on lähetetty toinen toisensa perään.” [Koraani 77:1]

Illalla hän tuli niin sairaaksi, ettei hän enää kyennyt voittamaan taudin rasitusta tai mennä ulos astuakseen moskeijaan. Aisha sanoi: ”Profeetta (SAAS) kysyi: ’Ovatko ihmiset suorittaneet rukouksen?’ ’Ei. Eivät ole. He odottavat sinua.’ ’Kaada vettä pesu-astiaan,’ Hän sanoi. Me teimme, mitä hän pyysi. Joten hän peseytyi ja yritti nousta ylös, mutta pyörtyi. Kun hän tuli tajuihinsa, hän kysyi uudelleen: ’Ovatko ihmiset rukoilleet?’” Tämän jälkeen sama tapah-
tumasarja tapahtui uudestaan ja uudestaan toisen ja kolmannen kerran siitä hetkestä, kun hän peseytyi, siihen, kun hän pyörtyi yritettyään nousta ylös. Niinpä hän lähetti Abu Bakrin (RAA) johtamaan rukousta. Joten Abu Bakr johti rukousta kyseisinä päivinä: seitsemäntoista rukousta Muhammadin (SAAS) elinaikana.

Kolme tai neljä kertaa Aisha (RAA) kehotti profeettaa (SAAS), että hän vapauttaisi Abu Bakrin (RAA) rukouksen johdosta, jotteivät ihmiset olisi epätoivoisia hänen takiaan, mutta hän kieltäytyi ja sanoi:

”Te (naiset) olette kuin ne naiset, jotka yrittivät houkutella Joosefia (Yusufia) moraalittomuuteen. Välitä minun pyyntöni Abu Bakrille johtaa rukousta.”

Päivä tai kaksi ennen kuolemaa

Lauantaina tai sunnuntaina profeetasta (SAAS) tuntui, että hän oli riittävän hyvässä kunnossa toimittaakseen rukouksen; joten hän astui ulos nojautuen kahteen mieheen, suorittaakseen keskipäivän rukouksen. Abu Bakr (RAA), joka oli aikeissa johtaa rukousta, väistyi kun hän näki profeetan (SAAS) tulevan; mutta profeetta (SAAS) teki hänelle eleen pysyä siellä, missä oli ja sanoi: ”Istuttakaa minut hänen viereensä.” He istuttivat hänet Abu Bakrin (RAA) vasemmalle puolelle. Profeetta (SAAS) johti rukousta, ja Abu Bakr seu-

rasi häntä ja korotti ääntään jokaisen profeetan (SAAS) lausuman Allahu Akbarin (eli Allah on suurin) kohdalla, siten, että ihmiset voisivat kuulla selvästi.

Päivä ennen hänen kuolemaansa

Sunnuntaina, päivä ennen kuin hän kuoli, profeetta (SAAS) vapautti orjansa, antoi hyväntekeväisyyteen ne seitsemän dinaaria, jotka hän omisti, ja lahjoitti aseensa muslimeille. Niinpä yön saapuessa Aishan tuli lainata öljyä naapuriltaan sytyttääkseen öljy-lyhtynsä.

Jopa hänen haarniskansa oli kiinnitetty vakuudeksi erälle juutalaiselle kolmeakymmentä *sa'a* (kuutiomitta) ohraa vastaan.

Viimeinen päivä elossa

Anas bin Malikin kertoi perimätiedon ja sanoi: ”Muslimien suorittaessa maanantaina aamunkoiton rukousta — Abu Bakrin johdolla, he olivat yllättyneitä nähdessään Allahin lähettilään (SAAS) nostavan Aishan huoneen oviverhoa. Hän katseli heitä, kun he rukoilivat asianmukaisissa linjoissa ja hymyili iloisesti. Hänet nähdessään, Abu Bakr vetäytyi liittyäkseen riveihin ja antaakseen hänelle mahdollisuuden johtaa rukousta. Sillä Abu Bakr ajatteli, että profeetta (SAAS) halusi tulla ulos ja rukoilla. Anas sanoi: ”Muslimit, jotka olivat rukoilemassa, olivat niin iloisia, että he olivat lähes liian hurmaantuneita rukouksissaan. Allahin lähettiläs (SAAS) teki heille eleen jatkaa rukousta, meni takaisin huoneeseen ja veti verhon eteen.”

Allahin lähettiläs (SAAS) ei eläisi seuraavaan rukoushetkeen.

Kun oli päivä, profeetta (SAAS) kutsui Fatimaa (RAA) ja kertoi hänelle jotakin salaa, joka sai tämän itkemään. Sitten hän kuiskasi jotakin muuta, joka sai tämän nauramaan. Aisha (RAA) tiedusteli

Fatimalta (RAA) myöhemmin profeetan (SAAS) kuoleman jälkeen tämän itkusta ja naurusta, johon Fatima vastasi:

”Ensimmäisellä kerralla hän kertoi, ettei hän paranisi sairaudestaan, ja minä itkin. Sitten hän kertoi, että olisin ensimmäinen perheestä, joka liittyisi hänen seuraansa (kuolemaan), joten nauroin.”

Hän antoi Fatimalle (RAA) ilosanoman, että hänestä tulisi merkittävä nainen kaikille maailman naisille.

Fatima näki sen suuren kivun, josta hänen isänsä kärsi. Joten hän sanoi: ”Miten suurissa kivuissa isäni onkaan!” Näihin sanoihin, profeetta (SAAS) vastasi:

”Hän ei tule kärsimään enempää sen jälkeen, kun tämä päivä on ohi.”

Profeetta (SAAS) pyysi, että al-Hasan (RAA) ja al-Husain (RAA) tuotaisiin hänen eteensä. Hän suuteli heitä ja kehotti, että heistä pidetään huolta. Hän pyysi nähdä vaimonsa. Heidät tuotiin hänen luo. Hän saarnasi heille ja käski heidän muistaa Allahia (SWT). Kipu kasvoi niin voimakkaaksi, että myrkkyy, jota hän sai Khaibarissa, tuli häivähdyksenä esiin. Hän oli niin tuskissaan, että sanoi Aishalle (RAA): ”Tunnen edelleen sen ruoan, jota maistoin Khaibarissa, kivuliaan vaikutuksen. Tuntuu kuin kuolema lähestyisi.” Hän määräsi ihmisiä suorittamaan rukouksia ja huolehtimaan orjista. Hän toisti sen useaan kertaan.

Profeetta (SAAS) vetää viimeiset henkäyksensä

Kuoleman kouristelujen alkaessa Aisha (RAA) nojasi miehensä itseään vasten. Hänellä oli tapana sanoa: ”Yksi Allahin palkkioista minulle on se, että Allahin lähettiläs (SAAS) kuoli talossani, kun minä olen vielä elossa. Hän kuoli rintani ja kaulani väliin, kun hän nojasi minua vasten. Allah on sekoittanut hänen sylkeänsä minun

sykkeeni hänen kuollessaan. Abdur Rahman (Abu Bakrin poika) astui sisään *siwak* (eli aavikkokasvi, jota käytetään hampaiden harjaamiseen) kädessään, kun olin kallistamassa Allahin lähettilästä (SAAS) itseäni vasten. Huomasin, että Allahin lähettiläs (SAAS) katseli *siwakia*, joten kysyin häneltä — sillä tiesin, että hän halusi sen — ’Haluatko minua ottavan sen puolestasi?’ Hän nyökkäsi myöntymisen merkiksi. Otin kasvin ja annoin sen hänelle. Koska se oli liian kova hänelle, kysyin, ’Pehmennätkö sen sinulle?’ Hän nyökkäsi myönteisesti. Joten pehmensin sitä syljelläni, ja hän vei sen (hampaillensa).”

Toisessa versiossa sanotaan: ”Niinpä hän harjasi (*istanna*) hampaansa niin hyvin kuin pystyi.” Hänen kätensä ulottuvilla oli vesisäiliö (*rakwa*), jossa oli hiukan vettä. Hän laittoi kätensä siihen ja pyyhki kasvonsa vedellä ja sanoi:

”Ei ole muuta jumalaa kuin Allah. Kuolema on täynnä tuskaa.”

Välittömästi lopetettuaan hampaidensa *siwak*-harjaamisen, hän kohotti kätensä tai sormensa, katseli ylöspäin kohti kattoa ja liikkui huuliaan. Niinpä Aisha (RAA) kuunteli häntä. Hän kuuli miehensä sanovan: ”Heidän kanssaan, joille olet suonut armosi profeetoilla ja totuudenmukaisilla (As-Siddiq), marttyyreillä ja hyväntekijöillä. Oi Allah, anna minulle anteeksi ja ole armollinen minulle ja liitä minut kumppanuuteen ylhäällä.” Sitten vuorovälein hän lausui seuraavat sanat: ”Kaikkein ylistetyin kumppanuus ylhäällä. Allahiin käännyimme ja Häneen palaamme avun ja viimeisen asumuksen toivossa.” Tämä tapahtui myöhään maanantaiaamulla rabi’ Al-Awwal -kuun kahdestoista, *hijran* yhdentenätoista vuonna. Hän oli kuusikymmentäkolme vuotta ja neljä päivää vanha, kun hän kuoli.

Seuralaisten huoli profeetan (SAAS) kuolemasta

Suuren menetyksen uutiset olivat pian jokaisen tiedossa Medinassa. Synkkä suru levisi kaikille alueille ja horisonteille Medinassa. Anas sanoi:

”En ole koskaan todistanut parempaa tai kirikkaampaa päivää kuin se, jolloin Allahin lähettiläs (SAAS) tuli luoksemme; enkä ole koskaan todistanut kamalampaa tai synkempää päivää kuin se, jolloin Allahin lähettiläs (SAAS) kuoli.”

Fatima (RAA) sanoi, kun hänen isänsä kuoli: ”Oi Isä, jonka Herra vastasi hänen pyyntöönsä! Oi Isä, jonka asuinpaikka on paratiisi. Oi Isä, jonka kuoleman julistamme Gabrielille.”

Umarin (RAA) suhtautuminen

Umar (RAA) oli niin järkyttynyt, että hän lähes menetti tajuntansa ja seiso i ihmisten edessä puhutellen heitä: ”Jotkut tekopyhät väittävät, että Allahin lähettiläs (SAAS) kuoli. Allahin lähettiläs (SAAS) ei kuollut, vaan hän meni hänen Herransa luokse kuten Muusaa bin Imran. Hän viipyi neljäkymmentä yötä, mutta tuli lopulta takaisin, vaikka he sanoivat, että hän oli kuollut. Kautta Allahin, Allahin lähettiläs (SAAS) tulee takaisin ja katkoo niiden kädet ja jalat, jotka väittävät hänen kuolleen.”

Abu Bakrin (RAA) suhtautuminen

Abu Bakr (RAA) jätti kotinsa As-Sunhissa ja ratsasti moskeijalle tamman selässä. Perille saavuttuaan hän laskeutui satulasta ja astui moskeijaan sisään. Hän ei puhunut kenellekään, mutta jatkoi, kunnes tuli Aishan (RAA) asunnolle ja käveli suoraan sinne, missä

Allahin lähettäjä (SAAS) oli. Profeetta (SAAS) oli peitetty jemeniläisellä peitteellä. Abu Bakr paljasti tämän kasvot ja kumartui alas, suuteli tätä ja itki. Sitten hän sanoi: ”Uhraan isäni ja äitini sinun vuoksesi. Allah, totisesti, ei anna sinun kuolla kahdesti. Olet juuri kokenut kuoleman, jonka Allah oli määrännyt.”

Sitten hän meni ulos ja löysi Umarin (RAA) puhumasta ihmisille. Hän sanoi: ”Umar, istu alas.” Umar kieltäytyi. Ihmiset jättivät Umarin ja kulkivat kohti Abu Bakria, joka aloitti puheensa sanomalla:

”Ja nyt, hän, joka palvoo Muhammadia (SAAS), tietäköön että Muhammad (SAAS) on nyt kuollut. Mutta hän, joka palvoo Allahia, tietäköön että Hän on kuisesti elävä eikä Hän ikinä kuole. Allah (SWT) sanoi:

’Muhammad (SAAS) on vain lähettäjä, ja todellakin (useat) lähettäjäät ovat kuolleet ennen häntä. Jos hän kuolee tai kaatuu, kääntyisittekö te kannoillanne (kuten epäuskovat)? Ja hän, joka kääntyy kannoillaan, ei vahingoita Allahia vähääkään, ja Allah antaa palkinnon niille, jotka ovat kiitollisia.’ [Koraani 3:144]

Ibn ’Abbas sanoi: ”Kautta Allahin, se kuulosti siltä kuin ihmiset eivät olisi koskaan kuolleet tätä KoraaninKoraani jaetta ennen kuin Abu Bakr lausui sen muistutuksena. Niinpä ihmiset alkoivat lausua sitä, kunnes ei ollut ainuttakaan miestä, joka ei sitä lausunut.”

Ibn Al-Musaiyab kertoi Umarin sanoneen: ”Kautta Allahin, välittömästi kuulutuani Abu Bakrin sanovan sen, kaaduin maahan. Tuntui kuin jalkani eivät olisi kyenneet kantamaan minua, joten romahdin kuullessani hänen sanovan sen. Vasta silloin ymmärsin, että Muhammad (SAAS) oli todella kuollut.”

Hautaaminen ja jäähyväisvalmistelut, hänen kunnianarvoiselle ruumiilleen

Kiista siitä, kuka seuraisi profeettaa (SAAS), puhkesi jo ennen kuin Allahin lähettilään (SAAS) ruumis oli valmisteltu hautaamista varten. Auttajien ja muuttajien välillä käytiin useita väittelyitä, keskusteluja, vuoropuheluita Bani Sa'idan katetulla käytävällä. Lopulta he tunnustivat Abu Bakrin (RAA) kalifiuden. He viettivät siellä koko maanantain, kunnes yö saapui. Ihmiset olivat niin perusteluihinsa uppoutuneita, että oli myöhäinen ilta — lähes tiistain kynnyksellä — mutta profeetan (SAAS) siunattu ruumiinsa makasi edelleen sängyssä vaatteella peiteltyinä. Hänet lukittiin huoneeseen.

Tiistaina hänen ruumiinsa pestiin vaatteet yllä. Hänet pestiin Al-'Abbasin, Alin, Al-Fadlin ja Qathmin toimesta –Al-'Abbasin kaksi poikaa sekä Shaqran — lähettilään (SAAS) vapautettu orja, Osamah bin Zaid ja Aws bin Khauli. Al-'Abbas, Al-Fadl ja Qathm käänisivät hänen ruumiinsa, kun taas Osamah ja Shaqran kaatoivat vettä. Ali pesi hänet ja Aws nojasi hänet rintaansa vasten.

He verhosivat hänet kolmella valkoisella sahooli-puuvillaliinalla, joissa ei ollut pääosaa tai koteloa, ja peittivät hänet niillä.

Eräänlaista erimielisyyttä nousi hautapaikan osalta. Abu Bakr (RAA) sanoi: ”Kuulin Allahin lähettilään (SAAS) sanovan: ’Kuollut profeetta haudataan sinne, missä hän kuolee.’ Joten Abu Talhah nosti sängyn, jossa hän kuoli, kaivoi maata sen alta tehdäkseen haudan.

Ihmiset astuivat huoneeseen kymmenen joukoissa. He rukoukivat profeettaa (SAAS). Ensimmäiset rukoukijat olivat hänen klaanistaan. Tämän jälkeen muuttajat, sitten auttajat. Naiset rukoukivat häntä miesten jälkeen. Nuoret rukoukivat viimeisenä.

Tämä prosessi kesti tiistain ja keskiviikkoyön (eli yön, joka edelsi keskiviikkoamua). Aisha sanoi: ”Emme tienneet, että profeetta

(SAAS) haudataan, kunnes kuulumme työkalujen äänen, joilla kaivettiin maata keskiviikkoyön pimeydessä.”

LUKU 41

PROFEETAN TALONVÄKI

1. Khadija bint Khuwailid (RAA): Mekkassa — ennen *hijraa* — profেetan talouteen kuuluivat hän (SAAS) ja hänen vaimonsa Khadija bint Khuwailid (RAA). Hän oli kaksikymmentäviisi ja Khadija neljäkymmentä, kun he menivät naimisiin. Khadija oli ensimmäinen nainen, jonka kanssa hän meni naimisiin. Khadija oli hänen ainoa vaimonsa, kunnes Khadija kuoli. He saivat poikia ja tyttäriä. Yksikään heidän pojistaan ei elänyt pitkään. He kaikki kuolivat. Heidän tyttärensä olivat Zainab, Ruqayya, Umm Kulthum ja Fatima.

Zainab meni naimisiin äidinpuolen serkkunsa Abu Al-'As bin Al-Rabin kanssa, ennen *hijraa*. Ruqayya ja Umm Kulthum olivat molemmat naimisissa Uthman bin 'Affanin (olkoon Allah häneen tyytyväinen) kanssa toinen toisensa jälkeen (eli mies avioitui toisen sisikon kanssa ensimmäisen kuoleman jälkeen). Fatima oli naimisissa Ali bin Abi Talibin kanssa; Badrin ja Uhudin taistelujen välisenä aikana. Pojat ja tyttäret, jotka Fatima ja Ali saivat, olivat Al-Hasan Al-Husain, Zainab ja Umm Kulthum.

On hyvin tiedossa, että profেetan (SAAS) oli poikkeuksellisesti sallittu ottaa enemmän kuin neljä vaimoa eri syistä. Vaimojen, joiden kanssa hän avioitui, lukumäärä oli kolmetoista. Yhdeksän heistä eli kauemmin kuin hän. Kaksi heistä kuoli hänen elinaikanaan: Khadija ja Köyhien Äiti (Umm Al-Masakeen) — Zainab bint

Khuzaima, kahden muun lisäksi, joiden kanssa hän ei täydellistänyt avioliittoa.

2. Sawda bint Zamʿa (RAA): profeetta (SAAS) meni Sawdan kanssa naimisiin shawwal-kuussa Profetiuden kymmenentenä vuonna, muutama päivä Khadijan kuoleman jälkeen. Ennen tätä, Sawda oli naimisissa isänpuolen serkkunsa kanssa, As-Sakran bin ʿAmrin.

3. Aisha bint Abu Bakr (RAA): profeetta nai Aishan profetiuden yhdentenätoista vuonna, vuoden kuluttua avioliitostaan Sawdan kanssa, ja kaksi vuotta ja viisi kuukautta ennen *hijraa*. Aisha oli kuusi vuotta vanha, kun he menivät naimisiin. Profeetta (SAAS) ei kuitenkaan täydellistänyt avioliittoa ennen kuin shawwal-kuussa seitsemän kuukautta *hijran* jälkeen, Mediinassa. Aisha oli tuolloin yhdeksän. Aisha oli ainoa neitsyt, jonka kanssa hän avioitui ja kaikkein rakkain ihminen hänelle. Hän oli oikeustieteen oppinein nainen.

4. Hafsa bint ʿUmar bin Al-Khattab (RAA): Hän oli *aiyim* (eli aviomiehetön). Hänen entinen miehensä oli Khunais bin Hudhafa As-Sahmi, Badrin ja Uhudin taistelujen välisenä aikana. Allahin lähettiläs (SAAS) meni hänen kanssaan naimisiin *hijran* kolmantena vuonna.

5. Zainab bint Khuzaima (RAA): Hän oli kotoisin Bani Hilal bin ʿAmir bin Saʿsaʿasta. Hän sai lempinimen Umm Al-Masakeen ystävällisyydestään ja huolenpidostaan köyhiä kohtaan. Hän oli ollut naimisissa Abdullah bin Jahshin kanssa, joka koki marttyyrikuoleman Uhudissa, ja meni naimisiin profetaan (SAAS) kanssa *hijran* neljäntenä vuonna, mutta kuoli kaksi tai kolme kuukautta avioliittonsa Allahin lähettilään (SAAS) kanssa jälkeen.

6. Umm Salama Hind bint Abi Omaiyah (RAA): Hän oli ollut ennen Abu Salamanin, joka kuoli Jumada Al-Akhirissa, vaimo, *hijran* neljäntenä vuonna. Allahin lähettiläs (SAAS) meni hänen kanssaan naimisiin shawwal-kuussa saman vuoden aikana.

7. Zainab bint Jahsh bin Riyab (RAA): Hän oli kotoisin Bani Asad bin Khuzaimasta ja oli lähettilään (SAAS) isänpuolen serkku. Hän oli naimisissa Zaid bin Harithan kanssa — jota pidettiin profeetan (SAAS) kasvattipoikana. Zaid otti hänestä kuitenkin eron. Allah lähetti joitakin KoraaninKoraani jakeita tähän liittyen:

”Joten kun Zaid oli täyttänyt toiveensa (eli eronnut), Me annoimme hänet sinulle vaimoksi.” [Koraani 33:37]

Koskien Zainabia Allah on lähettänyt joitakin Al-Ahزاب-suurran jakeita, jotka keskustelivat yksityiskohtaisesti lasten adoptoinnista — joka tapauksessa, aiomme keskustella kyseisestä aiheesta myöhemmin. Allahin Lähettiläs (SAAS) avioitui hänen kanssaan dhul Qada -kuussa, *hijran* viidentenä vuonna.

8. Juwayriya bint Al-Harith (RAA): Al-Harith oli Khuza’an Bani Al-Mustaliqin päällikkö. Juwayriya oli osa sitä saalista, joka kaatui muslimeille Bani Al-Mustaliqilta. Hän kuului Thabit bin Qais bin Shammasilta osoitettuun osuuteen. Thabit teki hänen kanssaan sopimuksen, että tämä pääsisi vapaaksi tietyn ajan kulluttua. Allahin lähettiläs (SAAS) täytti sopimuksen ja meni hänen kanssaan naimisiin shaban-kuussa, *hijran* kuudentena vuonna.

9. Umm Habiba (RAA): Ramlah, Abu Sufyanin tytär. Hän oli naimisissa Ubaidullah bin Jahshin kanssa. Hän muutti miehensä kanssaan Abessiniaan (Etiopia). Kun Ubaidullah luopui uskosta ja tuli kristityksi, Umm Habiba seiso i hievahtamatta uskonnossaan ja kieltäytyi kääntymästä. Ubaidullah kuitenkin kuoli Abessiniasa (Etiopia). Allahin lähettiläs (SAAS) lähetti Amr bin Omaiyah Ad-Damrin mukana kirjeen, joka oli osoitettu negukselle, kuninkaalle, pyytäen häneltä Umm Habiban kättä — tämä tapahtui muharram-kuussa, *hijran* seitsemäntenä vuonna. Negus suostui ja lähetti naisen profetalle (SAAS) Sharhabeelin saattamana.

10. Safiya bint Huyai bin Akhtab (RAA): Israelin jälkeläisistä hän kuului osana Khaibarista saatuun sotasaaliiseen. Allahin lähettiläs (SAAS) otti hänet itselleen. Hän vapautti naisen ja meni hänen kanssaan naimisiin tuon taistelun jälkeen, *hijran* seitsemäntenä vuonna.

11. Maimuna bint Al-Harith (RAA): Al-Harithin tytär ja Umm Al-Fadl Lubabah bint Al-Harithin sisko. Profeetta (SAAS) avioitui hänen kanssaan korvaavan *umran* (pienemmän pyhiinvaelluksen) jälkeen. Tämä tapahtui dhul Qada -kuussa, *hijran* seitsemäntenä vuonna.

Nämä olivat ne yksitoista naista, joiden kanssa Allahin lähettiläs (SAAS) meni naimisiin ja täydellisesti avioliiton. Hän eli kauemmin kuin kaksi heistä — Khadija ja Zainab, Umm Al-Masakeen. Toiset yhdeksän elivät kauemmin kuin hän.

Ne kaksi vaimoa, joiden kanssa hän ei täydellistänyt avioliittoa, olivat nainen Bani Kilabista ja toinen nainen Kindasta, jota kutsuttiin Al-Jauniyahiksi.

Näiden vaimojen lisäksi hänellä oli kaksi jalkavaimoa. Ensimmäinen oli Maria, koptilainen (egyptiläinen kristitty), lahja Muqawqasilta, Egyptin sijaishallitsijalta — nainen synnytti hänen poikansa Ibrahimin, joka kuoli Medinassa ollessaan vielä pieni lapsi, 28. tai 29. shawwal-kuuta vuonna 10 A.H. (eli tammikuun 27 tammikuuta, 632 jaa.) Toinen oli Raihanah bint Zaid An-Nadriyah tai Quraziyah, vanki Bani Quraizasta. Jotkut sanovat, että nainen oli yksi hänen vaimoistaan. Ibn Al-Qaiyim antaa kuitenkin enemmän painoarvoa ensimmäiselle versiolle. Abu Ubaidah puhui kahdesta muusta jalkavaimosta, Jameelahista, vangista, ja toisesta, palvelijattaresta, jonka Zainab bint Jahsh oli hänelle antanut.

Jokainen joka mietiskelee Allahin lähettilään (SAAS) elämää, ymmärtää, että hänen avioliittonsa näin monen naisen kanssa elin-aikansa viimeisinä vuosina sen jälkeen, kun hän oli viettänyt lähes kolmekymmentä vuotta parhaimpia nuoruuspäiviään tyytyväi-

senä yhteen vanhempaan vaimoon — Khadijaan ja myöhemmin Sawdaan, ei millään tavalla perustunut ylivoimaiseen himokkaan haluun, jota hän olisi tyydyttänyt kyseisellä määrällä vaimoja. Nämä avioliitot, itse asiassa, olivat paljon mahtavampien ja suurempien tavoitteiden ja päämäärien motivoimia kuin mihin normaalit avioliitot yleensä pyrkivät.

Allahin lähettilään (SAAS) taipumus luoda suhteita avioliiton avulla sekä Abu Bakrin että Umarin kanssa sekä hänen avioliittonsa Aishan ja Hafsan kanssa — ja naittaa tyttärensä Fatima Ali bin Abi Talibille, sekä hänen kahden muun tyttärensä, Ruqayyan ja Umm Kulthumin, avioliitto Uthmanin kanssa — osoittavat selvästi, että hänen pyrkimyksenään oli neljän miehen välisen suhteen vahvistaminen — miesten, joiden uhraukset ja suuret saavutukset islamin asiassa ovat hyvin tiedossa.

Tämän lisäksi puolison sukulaisten kunnioitus oli osa arabiperinnettä. Heille vävy tai miniä edusti keinoa pyrkiä vakauttamaan useiden klaanien välisiä suhteita ja kiintymystä. Vihamielisyys ja taistelut liittoutumia ja lankoutta vastaan toivat heille unohtumaton häpeää, häväistystä ja epäsuosiota.

Naimalla uskovien äidit, profeetta (SAAS) halusi tuhota tai hävittää arabiheimojen vihamielisyyden islamia kohtaan ja sammuttaa heidän intensiivisen vihansa. Umm Salama oli kotoisin Bani Makhzumista — Abu Jahlin ja Khalid bin Al-Waleedin klaanista. Hänen avioliittonsa Allahin lähettilään (SAAS) kanssa tuotti hyviä tuloksia. Khalidin tarkoituksellisesti päättämätön asenne Uhudissa — esimerkiksi — oli seurausta Lähettilään (SAAS) avioliitosta Umm Salaman kanssa. Khalid meni vielä tätäkin pidemmälle, lyhyen ajan jälkeen hän kääntyi vapaaehtoisesti innokkaaksi ja kuu-liaiseksi muslimiksi.

Sen jälkeen, kun Allahin lähettiläs (SAAS) oli avioitunut Umm Habiban kanssa, Abu Sufyan, tämän isä, ei osoittanut häntä kohtaan minkäänlaista vihamielisyyttä. Aivan kuten hänen avioliiton-

sa Juwayriyan ja Safiyan kanssa, saivat kaksi heimoa päättämään kaikenlaisen provokaation, aggression tai vihamielisyyden islamia vastaan. Mikä vielä parempaa, Juwayriya oli yksi suurimmista siunauksen lähteistä omalle kansalleen. Kun nainen avioitui profetaan (SAAS) kanssa, hänen seuralaisensa päästivät satoja kyseisen kansan perheitä vapaaksi. He sanoivat: «Tämä on Allahin lähettälään (SAAS) lankouden vuoksi.» Ei ole tarpeen mainita, millainen suurenmoinen vaikutelma tällaisella kiitollisuudella oli jokaisen sieluun. Yksi suurimmista motiiveista oli Allahin pyyntö profetalleen (SAAS), että tämä kouluttaisi ja puhdistaisi niiden ihmisten sielut, jotka eivät tienneet mitään kohteliaisuudesta, koulutuksesta ja kulttuurista. Hänen täytyi opettaa heitä noudattamaan sivilisaation välttämättömyyksiä ja edistää uuden islamilaisen yhteiskunnan konkretisoitumista ja perustamista.

Muslimiyhteiskunnan keskeinen perussääntö kieltää miesten ja naisten sekoittamisen. Suoran koulutuksen tarjoaminen naisille, vaikka erittäin vakuuttavaa, on mahdotonta tämän islamilaisen normin valossa. Niinpä profetaan (SAAS) tuli valita joitakin eri-ikäisiä ja -kykyisiä naisia ja opettaa heitä järjestelmällisesti kouluttaakseen beduiini- ja kaupunkilaisnaisia, vanhoja ja nuoria, ja antaa heille siten välineet todellisen uskonsa levittämiseen. Uskovien äidit (eli profetaan (SAAS) vaimot) olivat sellaisessa kätevässä asemassa, että he pystyivät välittämään profetaan (SAAS) tilan ja hänen asiansa ihmisille (miehet ja naiset). Koulutettuina ja islamin opetukset ja säännöt oppineina hänen vaimonsa, varsinkin he, jotka elivät häntä kauemmin, näyttelivät hyvin tärkeitä roolia välittäessään profetallisia perinteitä, *haditheja*, muslimeille. Aisha, esimerkiksi, kertoi eteenpäin suuren määrän profetaan (SAAS) tekoja ja lausuntoja.

Profeetan (SAAS) avioliitto hänen isänpuolen serkkunsa, Zainab bint Jahshin, kanssa oli erikoinen tapaus, jolla hän pyrki poistamaan syvään juurtuneen esi-islamilaisen perinteen — eli lasten

adoptoinnin. Al-Jahiliyahin aikana arabeilla oli tapana pitää adoptoitua henkilöä todellisena poikana tai tyttärenä, mitä tuli oikeuksiin ja pyhyyteen. Tämä Jahiliyahin perinne oli niin syvään juurtunut heidän sydämiinsä, ettei sitä ollut helppoa poistaa tai kitkeä. Tämä perinne itse asiassa uhmasi islamin perusperiaatteita; erityisesti niitä, jotka liittyvät avioliittoon, avioeroon ja perintöön ja joihinkin muihin tapauksiin, ja toivat paljon korruptiota ja riettautta. Luonnollisesti islam seisoo tällaisia toimia vastaan ja pyrkii poistamaan ne islamilaisesta yhteiskunnasta.

Kyseisen perinteen hävittämiseksi, Allah, ylhäinen, määräsi Hänen lähettiläänsä (SAAS) menemään naimisiin serkkunsa Zainab bint Jahshin kanssa, joka oli Zaidin entinen vaimo. Naisella oli erimielisyyksiä Zaidin kanssa siinä määrin, että Zaid aikoi erota hänestä — tämä tapahtui samaan aikaan, kun konfederaatit (Al-Ahزاب) loivat pahuuden liittonsa Allahin lähettilästä (SAAS) ja muslimeja vastaan. Allahin lähettiläs (SAAS) pelkäsi, että tekopyhät, epäjumalanpalvelijat, ja juutalaiset harjoittaisivat sen johdosta propagandaa ja yrittäisivät vaikuttaa joidenkin muslimien heikkoihin sydämiin. Sen vuoksi hän kehotti Zaidia olemaan eroamatta vaimostaan välttääkseen tuohon koetukseen sekaantumisen.

Epäilemättä tämä epäröinti ja puolueellisuus olivat vieraita profeetan (SAAS) luonteelle. Ne eivät sopineet siihen päättäväisyyden ja tahdon valtaan, joka hänelle oli lähetetty. Allah, ylhäinen, syytti häntä tästä sanomalla:

”Ja (muista), kun sanoit hänelle (Zaid bin Harithalle (olkkoon Allah tyytyväinen häneen) — profeetan (SAAS) vapautettu orja), jota Allah on siunannut (ohjaamalla hänet islamiin) ja sinä (Muhammad (SAAS)) olet siunannut (vapauttamalla hänet), ’Pidä vaimosi luonasi ja pelkää Allahia.’ Mutta sinä pidit sydämesi kätköissä sen (eli sen, mitä Allah oli jo sinulle kertonut, että Hän antaa naisen

sinulle vaimoksi), jonka Allah tekee ilmeiseksi, ja pelkäsit ihmisiä (eli Muhammad (SAAS) meni naimisiin vapautetun orjansa entisen vaimon kanssa) vaikka Allahilla on parempi oikeus vaatia, että sinä pelkäisit Häntä.” [Koraani 33:37]

Lopulta Zaid erosi Zainabista, ja Allahin lähettiläs (SAAS) meni hänen kanssaan naimisiin aikana, jolloin hän piiritti Bani Quraizaa. Tämä tapahtui sen jälkeen, kun Zainab oli päättänyt *iddatin* (eli ajanjakson, jonka aikana leski tai eronnut ei saanut uudelleen avioitua). Allah itse oli jo määrännyt sen eikä siten antanut Muhamma-dille (SAAS) muuta vaihtoehtoa. Allah Itse jopa aloitti avioliiton sanomalla:

”Joten kun Zaid oli täyttänyt toiveensa (eli eronnut hänestä), Me annoimme hänet sinulle vaimoksi, jotta (tulevaisuudessa) uskovilla ei olisi mitään vaikeuksia adoptoitujen poikiensa vaimojen suhteen (avioliiton), jos heillä ei ole enää toiveita näiden suhteen (eli he ovat eronneet vaimoistaan).” [Koraani 33:37]

Ja tämän pyrkimyksenä oli murtaa lapsen adoptoinnin perinteen hyväksyminen käytännössä sen jälkeen, kun Hän oli tehnyt sen sanoin:

”Kutsukaa heitä (adoptoituja poikia) heidän isiensä (nimillä), joka on lähempänä Allahia.” [Koraani 33:5]

”Ei Muhammad (SAAS) ole teistä yhdenkään miehen isä, mutta hän on Allahin lähettiläs ja viimeinen profeetoista (päättää profettojen ketjun).» [Koraani 33:40]

Monia syvään juurtuneita perinteitä ei voida irrottaa tai purkaa tai jopa muokata pelkillä sanoilla. Ne täytyy sovittaa yhteen ja liittää viestin puolestapuhujan omaan toimintaan.

Tämä voitiin tulkita muslimien teoista Al-Hudaibiyahissa *umran* (pienemmän pyhiinvaelluksen) aikana, jolloin Urwah bin Mas'ud Al-Thaqafi näki eräiden muslimien keräävän sylkeä, joka putosi profeetalta (SAAS). Hän myös näki heidän juoksevan kilpaa laskeakseen Allahin lähettilään (SAAS) pesuveden lähes riidellen siitä. Tämän lisäksi oli muita, jotka kilpailivat kuoleman uskollisuudenvalan antamisesta, ja toisia, jotka vanhoivat, etteivät pakenisi (taistelukentältä). Näiden joukossa olivat sellaiset arvostetut kumppanit kuten Umar ja Abu Bakr, jotka omistivat koko elämänsä profeetalle (SAAS) ja islamin asialle, mutta kieltäytyivät suorittamasta lähettilään (SAAS) käskyä, mitä tuli uhrieläinten teurastamiseen Al-Hudaibiyahin rauhansopimuksen vahvistamisen jälkeen, asia, joka häiritsi profeettaa (SAAS) ja sai hänet tuntemaan ahdistusta. Kuitenkin, kun Umm Salama (olkoon Allah häneen tyytyväinen) neuvoi häntä, että hän tekisi aloitteen ja uhraisi eläimensä, hänen seuraajansa riensivät noudattamaan esimerkkiä; selkeä näyttö, joka tukee sanontaa: teot puhuvat enemmän kuin sanat hävitettäessä syvään juurtunutta perinnettä.

Tekopyhät herättivät runsaasti epäluuloa ja harjoittivat laajaa valheellista propagandaa tuota avioliittoa vastaan. Heidän teoillaan ja puheillaan kyseiseen avioliittoon liittyen oli ikävä vaikutus niihin muslimeihin, joiden usko oli vielä heikko, erityisesti koska Zainab oli lähettilään (SAAS) viides vaimo — ja jalo Koraani rajasi vaimojen määrän neljään. Zaid oli perinteiden silmissä hänen poikansa, ja siten isä avioitumassa pojastaan eronneen naisen kanssa oli hirtittävä synty arabien silmissä.

Al-Ahzaab-suura paljastettiin tuomaan valoa näihin kahteen asiaan eli ettei islam hyväksy lasten adoptoimista ja että profeetalle (SAAS) annetaan (Allahin toimesta) enemmän vapautta, mitä

tulee vaimojen määrään, joita hän voi ottaa enemmän kuin muut muslimit saavuttaakseen jalot ja kunnialliset tarkoitusperänsä.

Allahin lähettiläs (SAAS) kohteli vaimojaan kuitenkin kunniallisesti, jalosti ja erinomaisesti. Hänen vaimonsa olivat huipulla, mitä tuli kunniaan, tyytyväisyyteen, kärsivällisyyteen, vaatimattomuuteen ja palveluun (toisin sanoen koti- ja avioliittovelvollisuuksien hoitoon). Vaikka lähettilään (SAAS) kotielämä oli kovaa ja sietämätöntä, yksikään hänen vaimoistaan ei valittanut. Anas sanoi profeetan (SAAS) elämästä: ”Tietämykseni mukaan, Allahin lähettiläs (SAAS) ei ole koskaan elämänsä aikana maistanut ohueksi litistettyä limppua eikä hän ole omin silmin nähnyt paistettua lammasta.”

Aisha sanoin: ”Yli kaksi kuukautta on kulunut — joiden aikana olemme nähneet kolme puolikuuta — ja silti yhtäkään tulta ei ole sytytetty Allahin lähettilään (SAAS) taloissa (eli ruokaa ei ole keitetty).” ”Mitä söitte itsenne hengissä pitämiseksi?”, Urwah kysyi. Hän vastasi ”Kahta mustaa: taateleita ja vettä”. Profeetan (SAAS) rankasta elämästä annettiin paljon tietoa.

Huolimatta näistä elämän vaikeuksista, hankaluuksista ja vastoinkäymistä profeetan (SAAS) talossa yksikään hänen vaimoistaan ei lausunut valituksen sanaa, joka olisi moittimisen arvoista — muuten kuin kerran. Tämä poikkeus oli ihmisen luonteenomaisten taipumusten edellyttämää. Se ei kuitenkaan ollut luonteeltaan merkittävä eikä siksi vaatinut lainsäädöllistä asetusta. Allah antoi heille mahdollisuuden valita kahden asian väliltä, kuten käy selkeästi ilmi seuraavista jakeista:

”Oi (Muhammad (SAAS))! Sano vaimoillesi: ”Jos te tavoittelette elämää tässä maailmassa ja sen loistossa — tulkaa! Voin antaa teille elatusvaroja ja vapauttaa teidät hyvien tapojen mukaisesti (avioero). Mutta jos te tavoittelette Allahia ja Hänen lähettilästään (SAAS) ja asumusta

tuonpuoleisessa, on Allah totisesti valmistanut al-muh-sinateille (hyvää tekeville) joukossanne valtavan palkinnon.” [Koraani 33:28-29]

He olivat niin jaloja ja rehellisiä, ettei yksikään heistä pitänyt ”elämää tässä maailmassa ja sen loistossa” parempana kuin asu-musta tuonpuoleisessa.

Vaikka he olivat monilukuisia, mitään kiistojen kaltaisia tapauk-sia, jotka ovat tyypillisiä vaimojen välillä, ei tapahtunut heidän ta-loissaan. Hyvin harvat tapaukset olivat ainoita poikkeuksia; mutta ne olivat varsin normaaleja. Allah moitti heitä, jotta he lopettaisivat tuollaisen toiminnan. Tämä tapaus mainitaan At-Tahrim-suurassa:

”Oi profeetta! Miksi kieltää (itseltäsi) se, minkä Allah on tehnyt sinulle lailliseksi...” [Koraani 66:1] (viidennen ja-keen loppuun).

Keskustelua moniavioisuudesta — mielestäni — ei ole välttä-mätöntä käydä, sillä henkilö, joka tuntee eurooppalaiset ja epäsi-veelliset käytännöt, kärsimykset, pahuuden, heidän surunsa ja hä-ttänsä, kamalat rikokset, joihin he syyllistyvät tässä suhteessa, kuten myös koettelemukset, katastrofit, joihin he ovat sekaantuneet ja jotka säteilevät suoraan moniavioisuuden periaatteen hylkäämis-tä, muodostavat hyvän syyn (perustella moniavioisuuden terve-järkisyyttä). Eurooppalainen vääristynyt kuva elämästä huonoine käytäntöineen voisivat totuudenmukaisesti perustella moniavioi-suuden olemassaolon ja käytännön. Tältä osin on havaittavissa ju-malallisia merkkejä kaikille ihmisille, joilla on selväpäinen mieli.

LUKU 42

PROFEETAN (SAAS) OMINAISUUDET JA TAVAT

Profeetassa (SAAS) yhdistyivät niin luomisen täydellisyys kuin käytöstapojen täydellisyys.

Tämä vaikutelma voidaan päätellä siitä autuudesta, joka valtasi ihmisten sydämet. He kunnioittivat, omistautuivat ja arvostivat Allahin lähettilästä (SAAS) ainutlaatuisella tavalla. Kukaan toinen ihminen koko maailmassa ei ole ollut yhtä kunnioitettu ja rakastettu. Ne, jotka tunsivat hänet hyvin, olivat hurmaantuneita ja lumoutuneita hänestä. He olivat valmiita uhraamaan henkensä pelastaakseen kynnen hänen kädessään. Profeetta (SAAS) oli etuoikeutettu huomattavaan määrään täydellisyyttä, jota ei oltu annettu kenellekään toiselle. Hänen seuralaistensa mielestä hän oli vertaansa vailla ja siksi he rakastivat häntä.

Seuraavaksi teemme lyhyen yhteenvedon perimätiedoista, jotka kertovat profeetan (SAAS) kauneudesta ja täydellisyydestä. Emme tietenkään kykenen tekemään kaiken kattavaa esitystä.

Luomisen kauneus

Umm Ma'bad Al-Khuza'iyah näki profeetan (SAAS) kun tämä ohitti hänen telttansa muuttomatallaan Medinaan. Näin Umm Ma'bad Al-Khuza'iyah kuvaili kulkijaa miehelleen.

”Viattomuus loisti hänen leveiltä kasvoiltaan. Hänellä oli hienostuneet tavat. Hänen vatsansa ei ollut pullea eikä hänen päänsä kaljuuntunut. Hänellä oli viehättävät, mustat silmät, joiden ylle kaartuivat yhtyneet kulmakarvat. Hänen hiuksensa olivat kiiltävät ja mustat, kiharaan taipuvaiset ja melko pitkät. Hänen äänensä oli erittäin vaikuttava. Hänen päänsä oli suuri, hyvin muodostunut ja hoikan kaulan jatkeena. Hänen ilmeensä oli mietтелиäs ja keskittynyt, rauhallinen ja ylevä. Kauempaa katsoessaan muukalainen saattoi ihastua häneen, mutta heti kun hän tuli lähemmäs, ihastus vaihtui kiintymykseksi ja kunnioitukseksi. Hänen eleensä olivat suloisia ja mieleenjääviä. Hänen puheensa oli harkittua ja vailla turhia sanoja, aivan kuin rukousnauhan helmet. Hän ei ollut liian pitkä eikä lyhyt näyttääkseen omituiselta. Hän oli aina seuralaistensa ympäröimä. Aina kun hän sanoi jotain, hänen kuulijansa kiinnittivät nopeasti huomionsa siihen ja aina kun hän määräsi käskyn, he kilpailivat keskenään noudattaaksen sitä. Hän oli päällikkö ja komentaja. Hänen lauseensa olivat totuudenmukaisia ja vilpittömiä, vapaita kaikenlaisesta vääristelystä ja valheellisuudesta.”

Ali bin Abi Talib kuvaili häntä: ”Allahin lähettiläs (SAAS) ei ollut sen enempää erittäin pitkä kuin erittäin lyhytkään. Hän oli keskipituinen ystäviensä joukossa. Hänen hiuksensa eivät olleet kiharat tai aaltoilevat. Ne olivat siltä väliltä. Ne eivät olleet liian kiharat tai aivan suorat. Ne olivat sekä kiharat että aaltoilevat samaan aikaan. Hänen kasvonsa eivät olleet turvonneet tai lihaksikkaat. Ne olivat melko pyöreät. Hänen suunsa oli valkoinen. Hänellä oli suuret mustat silmät ja pitkät silmäripset. Hänen niveleensä (raajansa) ja olkanivelensä olivat melko suurikokoiset. Hänellä oli sauvamaisesti hiukan karvaa alueella, joka ulottui hänen rinnastaan alas hänen napaansa, mutta muu vartalo oli miltei karvaton. Hänellä oli paksut kämmenet ja paksut sormet ja varpaat. Kävellessä hän nosti jalkansa irti maasta ikään kuin hän oli kävellyt mutaisessa vedessä. Kun hän kääntyi, hän kääntyi kokonaan. Profetiuden sinetti näkyi

hänen hartioidensa välissä. Hän on profeettojen sinetti, kaikkein anteliain ja rohkein.”

Hänen puheensa oli kaikkein luotettavinta. Hän oli kaikkein huomaavaisin ja innokkain saamaan ihmisten luottamuksen ja erittäin huolellinen maksamaan heille kuuluvan kokonaisuudessaan. Profeetta (SAAS) oli kaikkein mukautuvin ja joustavin kumppani, mutta jos hänet näki ylättäen, hän herätti pelkoa ja kunnioitusta. Jos häneen tutustuu, pitää hänestä. Ihmiset jotka kuvailivat häntä, sanoivat:

”En ole koskaan tavannut tällaista henkilöä, en ennen tai jälkeen hänet nähtyäni.”

Jabir bin Samurah kertoi, että Allahin lähettiläällä (SAAS) oli leveät kasvot ja punertavat (suuret) silmät sekä kapeat kantapäät.

Abu At-Tufail sanoi: ”Hän oli valkoinen, komea. Hän ei ollut lihava eikä laiha; ei pitkä eikä lyhyt.”

Anas bin Malik sanoi: ”Hänellä oli auki levitettyt kädet ja hän oli vaaleanpunasävyinen. Hän ei ollut valkoinen eikä ruskea. Hän oli pikemminkin vaalea. Hänellä oli päässään ja parrassaan jopa kaksikymmentä harmaata hiusta ja karvaa, lisäksi muutamia harmaita hiuksia hänen ohimoillaan.” Toisessa versiossa: ”Ja joitakin hajanaisia valkoisia hiuksia hänen päässään.”

Abu Juhaifa sanoi: ”Olen nähnyt muutamia harmaita karvoja hänen alahuulensa alla.” Al-Bara sanoi: ”Hän oli keskipituinen, leveähartiainen, hänen hiuksensa menivät hänen korvannipukoimensa taakse. Näin hänet pukeutuneena punaiseen vaatteeseen, ja minä (vakuutan teille) en ole koskaan tavannut ketään komeampaa. Aluksi hän antoi hiustensa laskeutua vapaana kuten Kirjan kansoilla, mutta myöhemmin hän piti niitä jakauksella.”

Al-Bara sanoi myös: ”Hänellä oli kaikkein komeimmat kasvot ja paras luonne.” Kun häneltä kysyttiin: ”Olivatko lähettilään

(SAAS) kasvot miekan kaltaiset?” ”Ei”, hän sanoi: ”Ne olivat kuun kaltaiset.” Mutta toisessa versiossa hän sanoi, ”Hänen kasvonsa olivat pyöreät.” Ar-Rabi’ bint Muawwidh sanoi: ”Jos olisitte nähneet hänet, olisitte tunteneet, että aurinko paistoi.” Jabir bin Samurah sanoi, ”Näin hänet eräänä täysikuisena yönä. Katsoin häntä. Hän oli pukeutunut punaiseen vaatteeseen. Vertasin häntä kuuhun ja huomasin, että minulle hän oli parempi kuin kuu.”

Abu Huraira sanoi: ”En ole koskaan nähnyt mitään miellyttävämpää kuin Allahin lähettiläs (SAAS). Näyttää siltä, kuin aurin-
gonvalo olisi liikkunut hänen kasvoillaan. En ole koskaan nähnyt ketään, joka on nopeampi kuin Allahin lähettiläs (SAAS). Näytti siltä, kuin maa olisi taipunut lyhentääkseen hänen matkaansa. Sillä me olimme usein väsyksissä, kun hänelle se oli helppoa.”

Ka’b bin Malik sanoi: ”Kun hän oli tyytyväinen, hänen kasvonsa loistivat niin kirkasta valoa, että olisi uskonut niiden olevan pala kuuta.” Kerran hän hikoili kuumuudesta Aishan luona, ja hänen kasvonsa piirteet säihkyivät; joten lausuin Abu Kabeer Al-Hudhalin runon:

”Jos katsot hänen kasvojensa piirteitä, näet niiden säihkyvän
kuin lähestyvän sateen salama.”

Aina kun Abu Bakr näki hänet, hän sanoi:

”Hän on uskollinen, (Allahin) valitsema, ja kutsuu anteeksi-
antoon. Hän loistaa kuin täysikuun valo kaukana tummista
(pilvistä).” [Khulasa As-Siyar s. 20]

Umarilla oli tapana lausua Zuhairin säkeitä kuvaillen Harma bin Sinanaa:

”Jos olisit muuta kuin ihmisolento, olisit valaistu kuu täydenkuun yönä.”

Sitten hän lisäsi: ”Tällainen oli Allahin lähettäjä (SAAS). Kun hän suuttui, hänen kasvonsa punastuivat niin, että luulisit hänellä olevan granaattiomenan siemeniä poskilla.”

Jabir bin Samurah sanoi: ”Hänen säärensä olivat sirot, hennot ja sopusuhtaiset. Hänen naurunsa oli vain hymy. Kun katsot häntä huomaat, että hän on mustasilmäinen, vaikei hän ole.”

Ibn Al-'Abbas sanoi: ”Hänen etuhampaansa olivat toisistaan erillään, joten hänen puhuessaan, valo meni niiden läpi. Hänen kaulansa oli puhdas ja hopeanhohtoinen aivan kuin nuken kaula. Hänen silmäluomensa olivat pitkäripsiset ja hänen partansa oli paksu. Hänen otsansa oli leveä ja hänen kulmakarvansa olivat kuin peitseen kiinnitetty metallikappale, mutta ne olivat sarvettomat. Hänen nenänsä oli korkeakärkinen, keskeltä kaareva ja sieraimet kapeita. Hänen poskensa olivat paljaat, mutta hänellä oli hieman karvaa, joka juoksi kuin sauva hänen kurkustaan aina hänen napaansa. Hänellä ei ollut karvaa vatsassa tai rintakehässä, mutta hänellä oli jotain karvaa käsivarsissaan ja olkapäissään. Hänen rintakehänsä oli leveä ja litteä. Hänellä oli pitkät kyynärvarret ja laajat kämmenet. Hänen säärensä olivat suorat ja ne venyivät alas. Hänen muut jäsenensä olivat myös suorat. Hänen jalkapohjiensa kuopat tuskin koskivat maata. Kun hän käveli poispäin, hän katosi nopeasti; mutta hän käveli vaivattomasti (kun hänellä ei ollut kiire). Hän tapansa kävellä näytti siltä kuin joku nojaisi eteenpäin ja olisi aikeissa kaatua.”

Anas sanoi: ”En ole koskaan koskettanut silkkiä tai silkkistä vaatetta, joka olisi pehmeämpää kuin profeetan (SAAS) kämmentä eikä ole koskaan haistanut parfyymia tai mitään muuta tuoksua, joka olisi miellyttävämpää kuin hänen tuoksunsa.” Toisen version

mukaan, ”En ole koskaan haistanut ambraa tai myskiä tai mitään muuta, joka olisi makeampaa kuin Allahin lähettilään (SAAS) tuoksu ja haju.”

Abu Juhaifa sanoi: ”Tartuin hänen käteensä ja laitoin sen pääni päälle ja huomasin, että se oli viileä kuin jää ja paremmalta tuoksuva kuin myskiparfyymi.”

Jabir bin Samurah — joka oli tuolloin pieni lapsi — sanoi: ”Kun hän pyyhkäisi poskeani, minusta hänen kätensä tuntui viileältä ja tuoksuvalta ikään kuin se olisi tullut parfyymikaupasta.”

Anas sanoi: ”Hänen hikensä oli helmen kaltaista.» Umm Sulaim sanoi: «Hänen hikensä tuoksui miellyttävämmälle kuin kaikkein miellyttävin parfyymi.»

Jabir sanoi: ”Hän joka seuraa tietä, jota Allahin lähettiläs (SAAS) on kävellyt, tulee epäilemättä haistamaan hänen tuoksunsa ja olemaan melko varma että, Allahin lähettiläs (SAAS) on jo siitä kulkenut.” Profetiuden sinetti, joka oli samankokoinen kuin kyyhkysen muna, oli hänen hartioidensa välissä vasemmalla puolella, ja siinä oli luomenkaltaisia täpliä.

Sielun ja jalouden täydellisyys

Profeetta (SAAS) tunnettiin erinomaisesta puhetaidostaan ja hänen arabiansa oli sujuvaa. Hän oli merkittävässä asemassa ja arvossa. Hän oli tarkka, teeskentelemätön suoraviivainen puhuja. Hän oli erittäin perehtynyt arabiaan ja tunsikin hyvin jokaisen heimon murteen ja aksentin. Hän puhui ihmisille käyttäen heidän omia aksenttejaan ja murteitaan. Hän hallitsi ja oli hyvin kaunopuheinen sekä beduiinien että kaupunkilaisten puhetavassa. Niinpä hän omasi beduiinikielen vahvuuden ja kaunopuheisuuden sekä kaupunkilaispuheen selkeyden ja korukielisyyden. Ennen kaikkea, hän nautti Allahin (SWT) tuesta, jonka ilmentymä oli Koraanin-Koraani ilmoitetut jakeet.

Hänen sitkeytensä, kestävyytensä ja anteeksiantonsa (vaikka hän oli hallitsevassa asemassa) — hänen kärsivällisyytensä ja järkkymättömyytensä vastustaa sitä, mitä hän inhosi — nämä olivat kaikki kykyjä, ominaisuuksia ja ominaispiirteitä, jotka Allah (SWT) itse oli hänelle suonut. Jopa viisailla miehillä on puutteensa, mutta Allahin lähettiläs (SAAS) oli toisenlainen kuin kukaan muu: mitä enemmän häntä loukattiin tai vahingoitettiin, sitä lempeämpi ja kärsivällisempi hänestä tuli. Mitä enemmän joku tietämätön käytti röyhkeyttä häntä vastaan, sitä kestävämpi hänestä tuli.

Aisha (RAA) sanoi:

”Kun Allahin lähettiläälle (SAAS) annetaan mahdollisuus valita kahden asian väliltä, hän valitsee aina helpoimman ja kätevimmän. Mutta jos hän on varma, että se on syntistä, hän pysyy siitä niin kaukana kuin mahdollista. Hän ei ole koskaan kostanut itsensä puolesta; mutta kun Allahin pyhyyttä rikotaan, hän tekisi niin. Se olisi Allahin puolesta, ei hänen itsensä. Hän on viimeinen, joka suuttuu, ja ensimmäinen, joka on tyytyväinen. Hänen vieraanvaraisuutensa ja anteliaisuutensa olivat vertaansa vailla. Hänen lahjansa ja kykynsä ovat merkinä miehestä, joka ei pelkää köyhyyttä.”

Ibn 'Abbas sanoi: ”profeetta (SAAS) oli kaikkein anteliain. Hän on yleensä kaikkein anteliain ramadanin aikana, jolloin enkeli Gabriel (SAAS) tulee hänen luokseen. Gabrielilla oli tapana vierailla hänen luonaan ramadanin jokaisena iltana ja käydä läpi KoraaniaKoraani hänen kanssaan. Totisesti Allahin lähettiläs (SAAS) on sotasaalista ja hyväntekeväisyyttä jakaessaan anteliaampi kuin puhaltava tuuli.”

Jabir sanoi:

”Profeetta (SAAS) ei koskaan kieltäisi sitä, mitä häneltä on pyydetty.”

Hänen rohkeutensa, hänen avunantonsa ja hänen mahtinsa ovat huomiota herättävät. Hän oli kaikkein rohkein. Hän todisti hankalia ja vaikeita aikoja ja seiso i järkkymättömänä niiden edessä. Useammin kuin kerran ovat rohkeat ja uskaliaat miehet paenneet jättäen hänet yksin; silti hän seiso i täydellisen levollisena, kohdaten vihollisen selkäänsä kääntämättä. Jokaisen urhean miehen on edes kerran täytynyt kokea pakeneminen tai taistelukentällä jättäytyminen paitsi profeetan (SAAS). Ali sanoi: ”Aina kun taistelu kävi kiivaaksi ja taistelijoiden silmät muuttuivat punertaviksi, turvauduimme profeettaan (SAAS) avun vuoksi. Hän oli aina lähimpänä vihollista.”

Anas sanoi: ”Eräänä yönä Medinan ihmiset olivat huolissaan. He menivät kiireellä kohti äänen lähde ttä, mutta profeetta (SAAS) oli jo mennyt heidän edellään. Hän ratsasti Abu Talhan ratsulla, jolla ei ollut satulaa, ja miekka roikkui hänen kaulallaan, ja hän sanoi heille: ”Ei siellä ollut mitään pelättävää.”

Hän oli kaikkein vaatimattomin ja ensimmäinen, joka loi katseensa alas. Abu Sa’id Al-Khudri sanoi: ”Hän oli arka kuin neitsyt budoaarissa. Kun hän vihaa jotakin asiaa, näemme sen hänen kasvoiltaan. Hän ei tuijota kenenkään kasvoja. Hän laskee katseensa aina alas. Hän katsoo maahan enemmän kuin ylöspäin. Hänen katseensa ihmisiin ovat korkeintaan vilkaisuja. Hän tottelee kaikkia auliisti ja vaatimattomasti. Hän ei koskaan nimeäisi henkilöä, josta oli kuullut huonoja uutisia — jotain, mitä hän inhosi. Sen sijaan hän sanoisi: ”Miksi tietyt ihmiset toimivat näin...”

Al-Farazdaq-runon säe sopii häneen hyvin ja on paras aiheesta:

”Hän laskee katseensa vaatimattomuudesta, mutta muiden katseet ovat laskettuna alas johtuen hänen vakavuudestaan ja sanoista, joita hänen suunsa tuottaa vain kuin hän hymyilee.

Profeetta (SAAS) on kaikkein oikeudenmukaisin, kaikkein kunnollisin, puheessaan kaikkein totuudenmukaisin ja kaikkein rehellisin. Ne, jotka ovat keskustelleet hänen kanssaan ja jopa hänen vihamiehensä, tunnustavat hänen jalot ominaisuutensa. Jo ennen profetiutta hänelle annettiin kutsumanimi Al-Amin (eli Luotettava). Silloinkin — tietämättömyyde aikana — ihmisillä oli tapana kääntyä hänen puoleensa tuomion ja neuvojen vuoksi. At-Tirmidh sanoo kertomassa perimätiedossa, että Ali oli sanonut Abu Jahlin kertoneen hänelle, että hän (Abu Jahl) sanoi Allahin lähettiläälle (SAAS): ”Emme kutsu sinulle valehtelijaksi, mutta emme usko siihen, mitä olet tuonut.” Allah, ylhäinen, sanoi heistä Kirjassaan:

”Se et ole sinä, jonka he kieltävät, vaan Allahin jakeet (Koraaniin), jotka zalimunit (monijumalaiset ja väärinkijät) kieltävät.” [Koraani 6:33]

Jopa kun Herakleios kysyi Abu Sufyanilta: ”Oletko koskaan syyttänyt häntä valehtelusta profetiuden hengellisen työn edessä?” Abu Sufyan sanoi: ”En.”

Hän oli kaikkein vaatimattomin ja kaukana ylimielisestä tai ylpeästä. Hän kielsi ihmisiä seisomasta hänen edessään sillä tavoin, kuin muut ihmiset yleensä tekevät kuninkaansa edessä.

Vierailu köyhien ja puutteenalaisten luona ja heidän kestitsemisensä ovat joitakin hänen tapojaan. Jos orja kutsui hänet, hän hyväksyisi kutsun. Hän istui aina ystäviensä joukossa ikään kuin olisi tavallinen ihminen.

Aisha sanoi, että hänellä oli tapana korjata kenkensä, ommella tai korjata vaatteensa ja tehdä mitä tahansa, mitä tavallinen mies teki kodissaan. Loppujen lopuksi, hän oli ihminen kuten muutkin. Hänellä oli tapana tarkastaa asunsa (jottei siinä ole hyönteisiä). Naaraslampaiden lypsäminen ja ruoan valmistaminen itselleen olivat joitakin hänen normaaleja tehtäviään. Profeetta (SAAS) oli kaik-

kein totuudenmukaisin omille lupauksilleen, ja se on yksi hänen ominaisuuksistaan luoda hyvä ja vakaa suhde sukulaisten kanssa — ’Silat-Ar-Rahim’. Hän on armollisin, lempein ja ystävällisin kaikille ihmisille. Hänen elämäntapansa on kaikkein yksinkertaisin. Huonot tavat ja säädyttömyys ovat kaksi ominaisuutta, jotka ovat täysin vieraita hänelle. Hän oli kunnollinen eikä kutsunut ketään nimillä. Hän ei ollut sellainen ihminen, joka kiroilisi tai metelöisi kadulla. Hän ei vaihtanut loukkaavia sanoja toisten kanssa. Hän työnsi sivuun loukkaavat sanat tai virheet anteeksiannolla ja huomiotta jättämisellä. Kenenkään ei ollut sallittua kävellä hänen takanaan (eli henkivartijana). Hän ei tuntenut itseään muita paremmaksi, ei edes orjiaan (miehet ja naiset), mitä tuli ruokaan ja vaatteisiin.

Henkilöä, joka palveli häntä, tulisi palvella myös hänen itsensä toimesta. ”Ugh” (ääneen valitus) on sana, jota hän ei ollut koskaan sanonut palvelijalleen eikä hänen palvelijaansa syytetty jonkin tekemisestä tai tekemättä jättämisestä. Köyhien ja puutteenaisten rakastaminen ja kestitseminen tai heidän hautajaisiinsa osallistuminen olivat asioita, joita profeetta (SAAS) aina noudatti. Hän ei koskaan ylenkatsonut tai saattanut häpeään köyhää henkilöä tämän köyhyyden vuoksi. Kerran hän oli matkalla kumppaneidensa kanssa, ja kun oli aika valmistaa ruoka, hän pyysi heitä teurastamaan naaraslampaan. Eräs mies sanoi: ”Minä teurastan sen”, toinen sanoi: ”Minä nyljen sen.” Kolmas sanoi: ”Minä paistan sen.” Joten Allahin lähettiläs (SAAS) sanoi: ”Minä kerään nuotiopuut.” He sanoivat: ”Ei. Me säästämme sinulta tuon työn.” ”Tiedän, että voitte tehdä sen minulle, mutta inhoan olla etuoikeutettu. Allah vihaa nähdä orjansa etuoikeutettuna muihin nähden.” Joten hän meni ja keräsi nuotiopuut.

Tutustukaamme Hind bin Abi Halahin kuvaukseen: ”Allahin lähettiläs (SAAS) oli alituisen surullinen, hän pohti lakkaamatta. Hänellä ei ollut lepoa (eli pitkää). Hän puhui ainoastaan silloin, kun oli tarpeen. Hän vaikeni pitkiksi ajoiksi ja kun hän puhui, hän päät-

ti puheensa leukaluulla, mutta ei suun kulmista, eli (hienostellen). Hänen puheensa oli kattavaa. Hän puhui kattavasti ja määrätietoisesti. Se ei ollut liiallista tai vailla merkitystä. Se oli ystävällistä. Se ei ollut millään tavalla ankaran riitaisaa. Hän ylisti Allahin antimia; vaikka ne olisivat vähän. Jos häntä ei miellyttänyt jonkun ruoka, hän ei sen enempää ylistänyt tai arvostellut sitä.

Hän hallitsi hermonsa aina täydellisesti eikä hän koskaan näyttänyt vihaiselta, ellei se ollut tarpeen. Hän ei koskaan suuttunut tai kostanut itsensä vuoksi. Jos hän oli vihainen se oli aina Allahin pyhyiden ja uskonnon vuoksi.

Kun hän osoitti jotakin asiaa, hän teki sen koko kämmenellään, ja hän käänsi sen ympäri osoittaakseen yllätystä. Jos hän oli vihainen, hän käänsi sekä vartalonsa että kasvonsa sivuun. Kun hän oli tyytyväinen, hän loi katseensa alas. Hänen naurunsa oli enimmäkseen hymyilyä. Tuolloin hänen hampaansa, jotka olivat kuin rakeita, paljastuivat.

Hän ei koskaan puhunut muuta kuin asiaa, jolla oli merkitystä hänelle. Hän vahvisti veljeyden suhteita seuralaistensa välillä; ja näin ollen, hän teki heistä läheisiä eikä erottanut heitä tai istuttanut vihamielisyyttä heidän joukkoonsa. He, jotka olivat kunnia-arvoisia kansojensa keskuudessa, olivat hänen kunnioittamia ja arvostamia, ja heidät asetettiin omien kansojensa johtajiksi. Hänen iloisuutensa ei koskaan tapahtunut kenenkään kustannuksella; ei edes niiden, joista hän varoitti kansaansa, tai niiden, joista hän oli itse varuillaan. Hän vieraili ystäviensä luona ja tiedusteli ihmisten asioista. Hän vahvisti, mikä oli oikein, ja arvosteli kammottavuuksia ja yritti heikentää niitä. Hän oli kohtuullinen kaikissa asioissa. Hän oli samanarvoinen toisten kanssa etuoikeutetun sijaan. Hän ei koskaan toiminut välinpitämättömästi, jotteivät muut muuttuisi välinpitämättömiksi. Jokainen tilanne käsiteltiin sopivan ajan kuluessa.

Oikeamielisyys oli hänen tavoitteensa; joten hänellä ei ollut koskaan siitä pulaa eikä hän ollut välinpitämätön sitä kohtaan. Ih-

miset, jotka istuivat hänen vierellään, olivat kansojensa parhaimmista, ja heistä kaikkein parhaimpia — hänelle — olivat ne, jotka tarjosivat yhteisiä neuvotteluja. Hänelle kaikkein merkittävimmät ja korkea-arvoisimmat olivat parhaimpia tarjoamaan vakautta ja koordinoimaan avunantoa. Allahin (SWT) muistaminen oli asia, johon hän pyrki ja jonka hän teki selväksi aina kun istui alas tai nousi ylös. Mitään tiettyä paikkaa ei oltu osoitettu hänelle istuttavaksi. Hän istui ryhmän lopussa istuen viimeiseksi istuutuneen vieressä. Hän määräsi muita ihmisiä toimimaan samoin. Hän viihdytti osallistujia sosiaalisissa tapahtumissa, joten hän, jota puhuteltiin, ajatteli, ettei ketään muuta kunnioitettu profeetan (SAAS) toimesta kuin häntä itseään. Hän, joka istui profeetan (SAAS) vieressä tai keskeytti tämän kysyäkseen neuvoja asioihinsa, olisi ensimmäinen, joka aloitti ja lopetti puheen. Profeetta (SAAS) kuuntelisi häntä kärsivällisesti, kunnes hän lopettaisi puheensa. Hän ei koskaan kieltänyt pyyntöä keneltäkään, jos se oli saavuttamattomissa olevaa, muutamat ilahduttavat sanat toimisivat sen sijaan.

Hänen jalomielisyytensä, laaja ennakkoluulottomuutensa ja hänen kärsivällisyytensä hyväksyä kaikki ihmiset oikeuttivat sen, että häntä pidettiin isänä heille kaikille. Oikeudessa kaikki olivat lähes tasa-arvoisia. Kukaan ei ollut parempi minkään muun kriteerin perusteella kuin Allahin pelkäämisen. Hänelle suosituin oli eniten Allahia pelkäävä. Hänen kokouksensa olivat armahduksen, arkuuden, kärsivällisyyden ja rehellisyyden tapaamisia. Ääniä ei kohotettu rivien joukoissa tai mellakoissa. Loukkaamattomia asioita ei koskaan loukattu. Allahin pelkääminen ja palvonta olivat heille sympatian ja myötätunnon keinoja. Heillä oli tapana arvostaa vanhoja ja olla armollisia nuorille. He avustivat puutteenalaisia ja kestitsivät vieraita.

Allahin lähettiläs (SAAS) oli aina iloinen, helppo, miellyttävä tuulinen ja lempeä. Hän ei ollut koskaan töykeä tai karkea eikä levoton tai sopimaton. Hän ei ollut soimaaja tai kehuja. Hän ei

kiinnittänyt huomiota asioihin, joita ei tavoitellut, mutta et olisi koskaan toivoton hän vuokseen. Kolme ominaisuutta, jotka häneltä puuttuivat: tekopyhyys, kohtuuttomuus ja se, mikä ei ollut hänen huolensa. Ihmiset eivät pelänneet häntä kolmella alueella — sillä ne eivät olleet hänen ominaisuuksiaan ja tapojaan. Hän ei koskaan mustamaalannut tai moittinut tai etsinyt muista vikoja tai puutteita. Hän puhui ainoastaan asioista, joiden palkka oli jumalallisesti tavoiteltavaa. Hänen puhuessaan, hänen kuulijansa kuuntelivat tarkkaavaisesti, laskien päänsä. He puhuivat ainoastaan, kun hän oli hiljaa. Heillä ei ollut riitoja tai väittelyitä siitä, kuka puhuisi. Henkilöä, joka puhui hänen läsnä ollessaan, kuunneltaisiin kaikkien toimesta, kunnes tämä lopettaisi puheensa. Heidän puheensa olisi keskustellusta aiheesta tai ensimmäisen puhujan esittämästä. Allahin lähettiläällä (SAAS) oli tapana nauraa sille, mille he nauroivat, ja ihailia sitä, mitä he ihailivat. Hän osoitti aina kärsivällisyyttä tuntemattoman karkealle puheelle. Hänellä oli tapana sanoa:

”Kun näet henkilön, joka tavoittelee asiaa hartaasti, auta häntä täyttämään tarpeensa. Äläkä koskaan pyydä palkkiota paitsi palkkionantajalta eli Allahilta.”

Kharijah bin Zaid sanoi: ”Profeetta (SAAS) oli kaikkein kunnioitetuin niiden ihmisten joukossa, joiden kanssa hän istui. Hänen jäsenensä olivat tuskin nähtävissä. Hän oli usein hiljaa ja harvoin puhui, jos puhe ei ollut välttämätöntä. Hän kääntyi pois niistä, joiden puhe oli töykeää tai epäkohteliasta. Hänen naurunsa ei ollut muuta kuin hymy. Hänen puheensa, joka oli päättäväistä, ei ollut kohtuutonta eikä epätäydellistä. Kunnioituksesta ja arvostuksesta ja seuraten profeetan (SAAS) esimerkkiä, hänen kumppaneidensa nauru hänen läsnä ollessaan — oli myös hymy.”

Kokonaisuutena profeetta (SAAS) oli koristettu vertaansa vaila olevilla ominaisuuksilla. Ei ihme, että hän oli tuollainen, sillä

olihan Allah (SWT) kasvattanut ja kouluttanut hänet ja opettanut (KoraaninKoraani) hänelle. Jopa Allah (SWT) ylisti häntä:

”Ja sinulla (oi Muhammad) on tosiaan jalo luonne.” [Koraani 68:4]

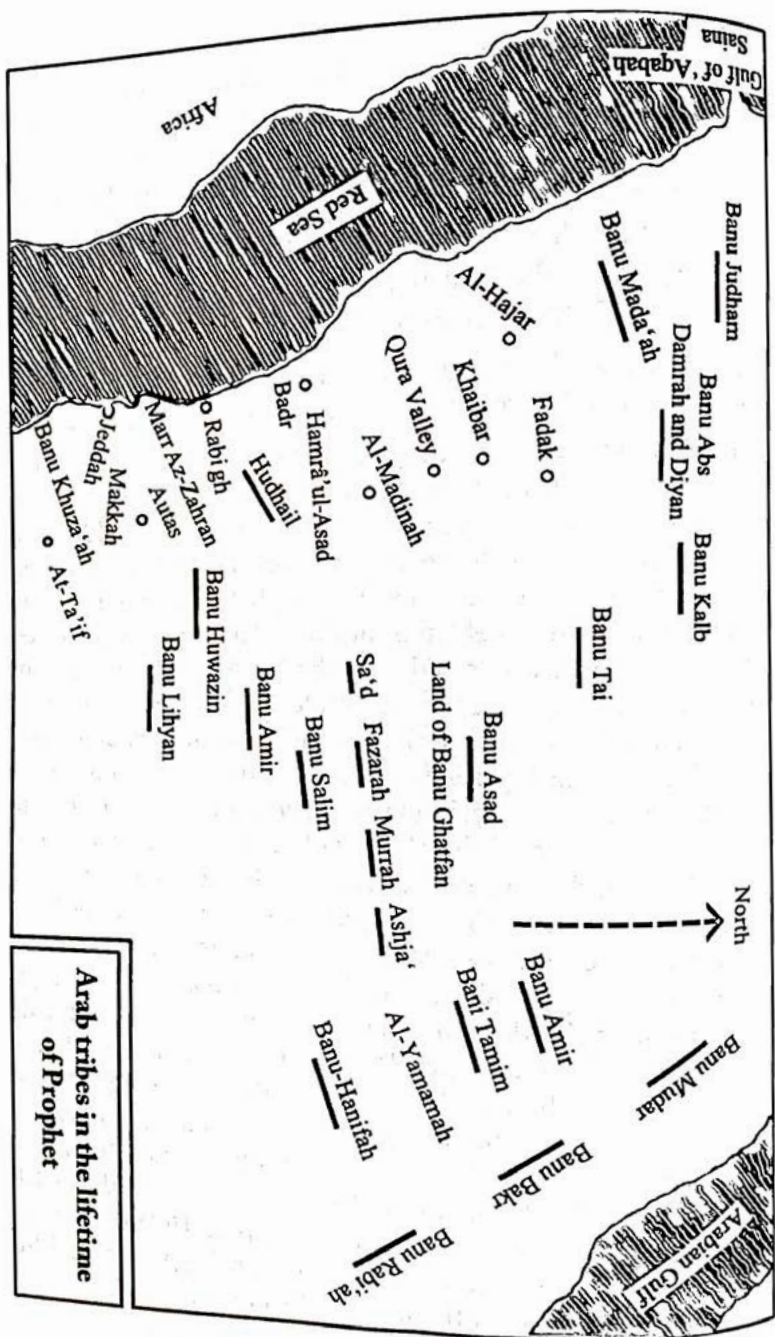
Nämä olivat ne ominaisuudet ja piirteet, joista profeetta (SAAS) nautti, jotka tekivät ihmissydämien sielut läheisiksi hänelle, saivat ihmiset lähestymään häntä ja rakastamaan häntä. Nämä ominaisuudet tekivät hänestä niin suosittu, että hänen kansansa pidättyväisyys ja vihamielisyys vähenivät, ja he alkoivat omaksua islamin suurina joukoin.

Tämä kuvaus, itse asiassa, ei ole sen enempää kuin nopea katsaus tai melko lyhyt tiivistelmä Muhammadin (SAAS) kokonaisvaltaisen täydellisyyden eri puolista. Yrittäen kattaa koko täydellinen kuva Profeetasta (SAAS). Kukaan ei voi koskaan väittää tietävänsä täydellisesti tai hallitsevansa täydellisesti ne hienot ominaisuudet, jotka tämän maailmankaikkeuden suurenmoisimies omasi. Kukaan ei voi koskaan antaa tälle miehelle, täydellisyyden huipulle, hänen ansaitsemaansa kuvausta. Hän oli mies, joka aina pyrki Allahin valoon, siinä määrin, että hän oli kokonaan täyttynyt Koraanin lähestymistavalla.

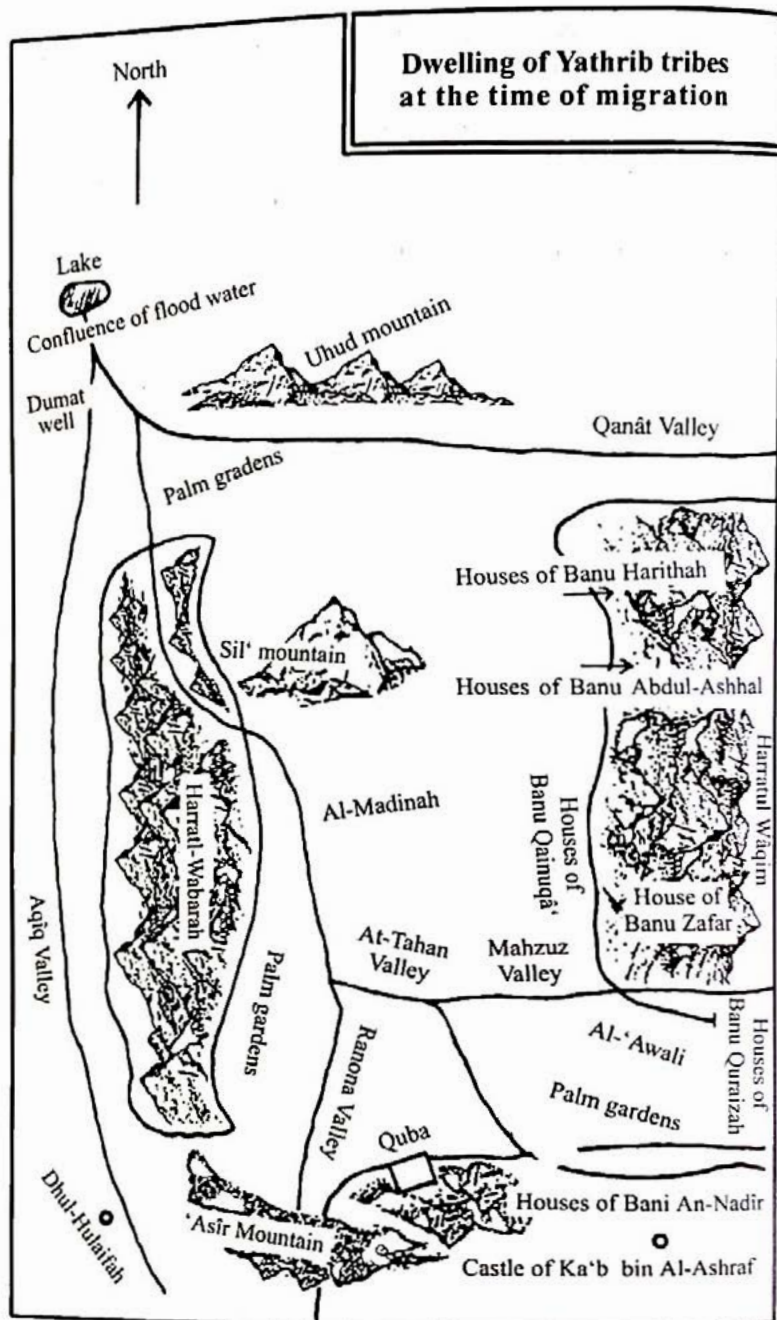
Oi Allah! lähetä siunauksesi (ja sinun pyhät sanasi) Muhammadille (SAAS) ja Muhammadin perheelle, kuten olet lähettänyt siunauksesi Aabrahamille ja Aabrahamin perheelle. Sinulle kuuluu kaikki ylistys, Loistelias.

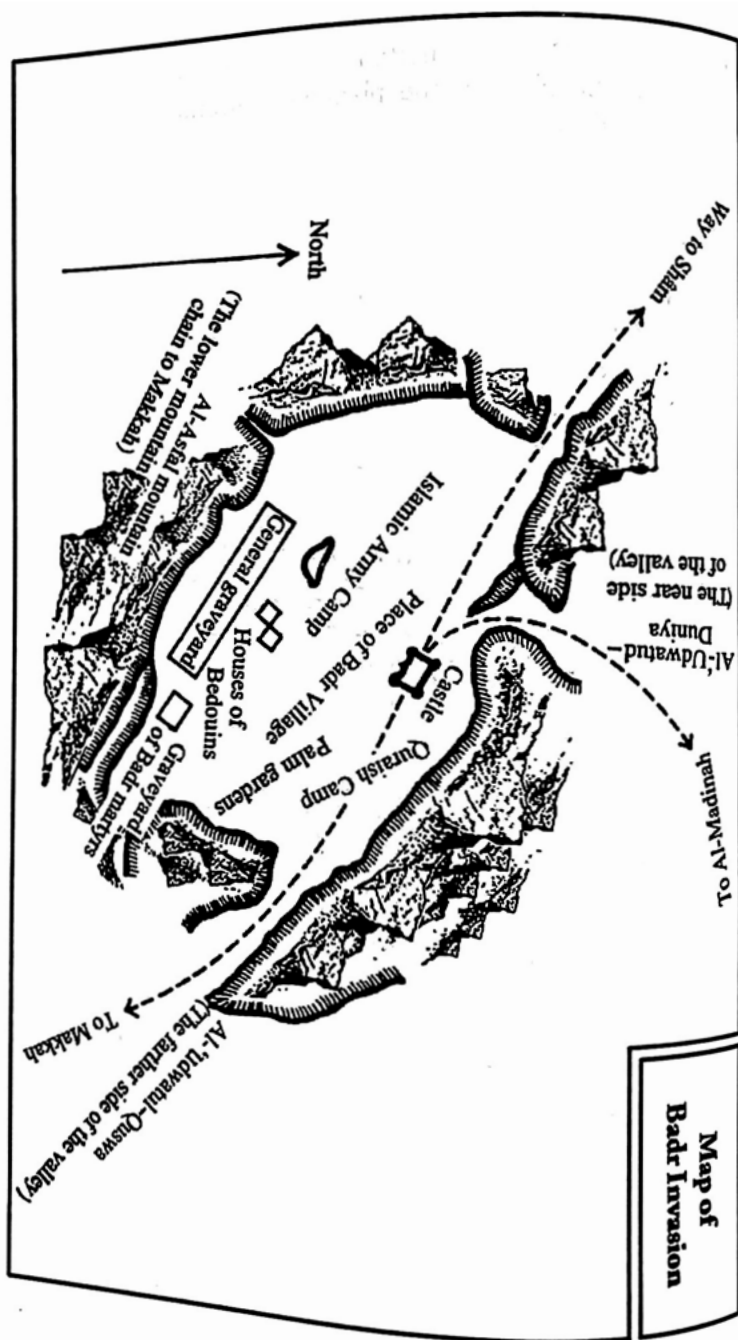
Oi Allah! siunaa Muhammadia (SAAS) ja Muhammadin perhettä, kuten olet jo siunannut Aabrahamia ja Aabrahamin perhettä. Sinulle kuuluu kaikki ylistys, loistelias.

Dwelling of Yathrib tribes at the time of migration

Map of
Badr Invasion

Bibliographic References

The bibliographic references quoted in the footnotes of this book are in the form of short transliterated title of the sources. Most of the original sources are in Arabic, and some in Urdu language. The following entries have the transliterated title in italics as they appear in the footnote, followed by complete bibliographic information identifying each source:

1. *Ikhbarul-Kiram bi'akhbaril-Masjidil-Haram* by Shahabuddin Ahmad bin Muhammad Al-Asadi Al-Makki (d. 1066). As-Salafiyah Press, Banaras, India. 1396 H. (1976).
2. *Al-Adabul-Mufrad* by Muhammad bin Isma'il Al-Bukhari (256 H.). Printed in Istanbul. 1304 H.
3. *Al-A'lam* by Khairuddin Az-Zirakli. Cairo, Egypt. 2nd edition, 1945.
4. *Al-Bidayah wan-Nihayah* by Isma'il bin Kathir Ad-Dimashqi. As-Sa'adah Press, Egypt. 1932.
5. *Bulughul-Maram min 'Adillatil-Ahkam* by Ahmad bin Hajar Al-'Asqalani (773-852 H.). Qaiyumi Press, Kanpur, India. 1323 H.
6. *Tarikh Ardil-Qur'an* by Sayyid Sulaiman Nadwi (1373 H.). Ma'arif Press, Azam Garh, India. 4th edition, 1955.
7. *Tarikh Islam* by Shah Akbar Khan Najibabadi. Maktabah Rahmat, Deoband, U.P., India.
8. *Tarikhul-Umam wal-Muluk* by Ibn Jarir At-Tabari, Husainiyah Press, Egypt.
9. *Tarikh 'Umar bin Al-Khattab* by Abul-Faraj Abdur-Rahman bin Al-Jawzi. At-Tawfiq, Al-Adabiyah Press, Egypt.
10. *Tuhfatul-Ahwadhi* by Abul-Ali Abdur-Rahman Mubarakpuri (d. 1353 H./1935). Jaiyyid Barqi Press, Delhi, India. 1336-1353.
11. *Tafsir Ibn Kathir* by Isma'il bin Kathir Ad-Dimashqi. Darul-Andulus, Beirut.
12. *Tafhimul-Qur'an* by Sayyid Abul-A'la Maududi. Markazi Maktabah Jama'at Islami, India.
13. *Talqih Fuhum Ahlil-Athar* by Abul-Faraj Abdur-Rahman bin Al-Jawzi (d. 597H.)

14. *Jami' At-Tirmidhi* by Abu 'Isa Muhammad bin 'Isa bin Sawrah At-Tirmidhi (209-279 H.) Maktabah Rashidiyah, Delhi, India.
15. *Al-Jihad fil-Islam* (Urdu) by Sayyid Abul-A'la Maududi. Islamic Publications Limited, Lahore, Pakistan. 4th edition, 1967.
16. *Khulasatus-Siyar* by Muhibbuddin Abu Ja'far Ahmad bin Abdullah At-Tabari (d. 674 H.). Delhi Printing Press, Delhi, India. 1343 H.
17. *Rahmatul-lil'-Alamin* by Muhammad Sulaiman Salman Mansurpuri (d.1930). Hanif Book Depot, Delhi, India.
18. *Rasul Akram Ki Siyasi Zindagi* by Dr.Hameedullah. Baris Salam Company, Deoband, U.P., India. 1963.
19. *Ar-Rawdul-'Unuf* by Abul-Qasim Abdur-Rahman bin Abdullah As-Suhaili (508-581 H.). Jamaliyah Press, Egypt. 1332 H./1914.
20. *Zadul-Ma'ad* by Shamsuddin Abu Abdullah Muhammad bin Bakr bin Ayyub Ibn Al-Qaiyim (691-751 H.). Egyptian Press. 1st Edition, 1347 H./1928.
21. *Sifrut-Takween*.
22. *Sunan Ibn Majah* by Abu Abdullah Muhammad bin Yazid bin Majah Al-Qazwini (209-275 H.).
23. *Sunan Abu Dawud* by Abu Abdullah Sulaiman bin Al-Ash'ath As-Sijistani (202-275 H.). Volume 1 printed in Majidi Press, Kanpur, India. 1375; and Volume 2 in Maktabah Rahimiyah, Deoband, U.P., India.
24. *Sunan An-Nasa'i* by Abu Abdur-Rahman Ahmad bin Shu'aib An-Nasa'i (215-303 H.). Maktabah Salafiyah, Lahore, Pakistan.
25. *As-Seerah Al-Halabiyah* by Ibn Burhanuddin.
26. *As-Seerah An-Nabawiyah* by Abu Muhammad Abdul-Malik bin Hisham bin Ayyub Al-Himyari (213 or 218 H.). Mustafa Al-Babi Al-Halabi & Sons Press and Bookshop, Egypt. 2nd edition, 1376 H./1955.
27. *Sharh Shudhuriḏh-Dhahab* by Abu Muhammad Abdullah Jamaluddin bin Yusuf Ibn Hisham Al-Ansari (708-761 H.). As-Sa'adah Press, Egypt.
28. *Sharh Sahih Muslim* by Abu Zakariyah Muhiuddin Yahya bin Sharaf An-Nawawi (676 H.). Maktabah Rashidiyah, Delhi, India. 1376.

29. *Sharhul-Mawahibi Al-Ladunniyyah* by Az-Zurqani. (Old copy).
30. *Ash-Shifa' bita'rifi Huquqil-Mustafa* by Al-Qadi 'Iyad. 'Uthmaniyyah Press, Istanbul. 1312 H.
31. *Sahih Al-Bukhari* by Muhammad bin Isma'il Al-Bukhari (256 H). Maktabah Rahimiyah, Deoband, India. 1384-1387 H.
32. *Sahih Muslim* by Muslim bin Hajjaj Al-Qushairi. Maktabah Rashidiyyah, Delhi, India. 1376 H.
33. *Sahifah Habakkuk*.
34. *Sulhul-Hadaibiyah* by Muhammad Ahmad Bashumail. Darul-Fikr. 2nd edition, 1391 H./1971.
35. *At-Tabaqatul-Kubra* by Muhammad bin Sa'd. Brill Leden Press. 1322 H.
36. *'Awnul Ma'bud Sharh Abi Dawud* by Abu Tayyib Shamsul-Haq Azimabadi. India. 1st edition.
37. *Ghazwah 'Uhud* by Muhammad Ahmad Bashumail. 2nd edition.
38. *Ghazwah Badr Al-Kubra* by Muhammad Ahmad Bashumail. 3rd edition, 1376 H./1976.
39. *Ghazwah Khaibar* by Muhammad Ahmad Bashumail. Darul-Fikr. 2nd edition, 1391H./1971.
40. *Ghazwah Bani Quraizah* by Muhammad Ahmad Bashumail. 1st edition, 1376 H./1966.
41. *Fathul-Bari* by Ahmad bin Ali bin Hajar Al-'Asqalani (773-852 H.). As-Salafiyah Press, Ar-Rawdah, Cairo.
42. *Fiqhus-Seerah* by Muhammad Al-Ghazali. Darul-Kitab Al-'Arabi, Egypt. 2nd edition, 1375 H./1955.
43. *Fi Zilalil-Qur'ân* by Sayyid Qutb. Dar Ihya'it-Turath Al-Arabi, Beirut, Lebanon. 3rd edition.
44. *Al-Qur'ânul-Karim*.
45. *Qalb Jaziratil-Arab* by Fuwad Hamzah. As-Salafiyah Press, Ar-Rawdah, Egypt. 1352 H./1923.
46. *Madha Khasiral-'Alam bi-Inhitatil-Muslimin* by Sayyid Abul-Hasan Ali Nadwi. Maktabah Darul-'Arubah. Cairo. 4th edition, 1381 H./1961.
47. *Muhadarat Tarikh Al-Umam Al-Islamiyah* by Ash-Shaikh Muhammad Al-Khudari Bik. Al-Maktabatut-Tijariyatul-Kubra,

- Egypt. 8th edition, 1382 H.
48. *Makhtasar Seeratir-Rasul* by Shaikhul-Islam Muhammad bin Abdul-Wahhab At-Tamimi An-Najdi (d. 1206 H.): *As-Sunnah* Al-Muhammadiyah Press, Cairo. 1st edition, 1375 H./1956.
  49. *Makhtasar Seeratir-Rasul* by Ash-Shaikh Abdullah bin Muhammad An-Najdi Aal Ash-Shaikh (d. 1242 H. Egypt). *As-Salafiyah* Press, Ar-Rawdah, Egypt. 1379 H.
  50. *Madarikut-Tanzil* by An-Nasafi.
  51. *Mirqatul-Mafatih* by Ash-Shaikh Abul-Hasan 'Ubaidullah Rahmani Mubarakpuri. Nami Press, Lucknow, India. Volume 2, 1378 H./1958.
  52. *Murujudh-Dhahab* by Abul-Hasan Ali Al-Mas'udi. Ash-Sharq Al-Islamiyah Press, Cairo.
  53. *Al-Mustadrak* by Abu Abdullah Muhammad Al-Hakim An-Naisaburi. Da'iratul-Ma'arif Al-'Uthmaniyah, Hyderabad, India.
  54. *Musnad Ahmad* by Al-Imam Ahmad bin Muhammad bin Hanbal Ash-Shaibani (264 H.).
  55. *Musnad Ad-Darimi* by Abu Muhammad Abdullah bin Abdur-Rahman Ad-Darimi (181-255H.)
  56. *Mishkatul-Masabih* by Waliuddin Muhammad bin Abdullah At-Tabraizi. Maktabah Rahimiyah, Deoband, U.P., India.
  57. *Mu'jamul-Buldan* by Yaqut Al-Hamawi.
  58. *Al-Mawahibul-Ladunni Aunul yah* by Al-Qastalani. Ash-Sharqiyah Press. 1336 H./1907.
  59. *Muwatta' Al-Imam Malik* by Al-Imam Malik bin Anas Al-Asbahi (d. 169 H.). Maktabah Rahimiyah, Deoband, U.P., India.
  60. *Wafa' Al-Wafa'* by Ali bin Ahmad As-Samhudi.

د. أكبر الحرمي كتابه السنة النبوية ليعقوبه ٦١

9 789525 951172

